DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ŞEHNAZ & GÜLŞEN
HAŞİMOĞLU

BİR RÜYA İÇİN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir Rüya İçin Ağıt-1
Yazar: Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Editör: Züleyha Elverdi
Düzelti: Zelal Koç

1. Baskı: Şubat 2022
ISBN: 978-605-065-594-0

© Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu, 2022
© Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Akademi Matbaa
Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi
C Blok No:230 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 493 24 67
Matbaa Sertfika No: 47610

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
İsmetpaşa Mah. Hisar Sok.
No: 3 Bayrampaşa/İstanbul
Yayıncı Sertfika No: 48038
www.lapisyayincilik.com

ŞEHNAZ & GÜLŞEN
HAŞİMOĞLU

BİR RÜYA İÇİN Ağıt

LAPİS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağustos 2019

Çetin geçen muharebenin tam ortasında sırtını sevdiklerine dönmek yakışır mı? İşgal altında kalan topraklar elden alınmaya hazır hâldeyken göğsüne kalkan bildiği insanları yüzüstü bırakmak savaştığını iddia eden kimseye yakışmaz, savaştığını ispat etmeye katiyen davranamaz.

Bilir ki onu yüzüstü bıraktığı gerçeğiyle vururlar. Bilir ki en yegânesi olan ailesi tarafından vuruldu mu bir daha doğrulamaz.

Karar meclisinin bilhassa ailesi olmasından mütevellit, henüz yirmi bir yaşında kendi hayatından vazgeçiyordu. Kılıçhanlara sırtını dönecekti Zeyno. Ailesiyle göğüs göğse çarpışanların kazanmasına kendi kararıyla müsaade verecek, kendi kalkanına kurşunu sıkacaktı.

Kılıçhanların geçen sene verdiği "*evlenemezler*" kararını ölüm fermanı saymıştı.

Geçen bir sene içerisinde değişmeyen kararlar onu bugün kendi yolunu çizmeye itmişti. Ailesinden gözünü kırpmadan vazgeçerek deli saçması sonuçlara bir kapı açacaktı.

Rozerin Zeyno Kılıçhan o meydanın ortasında savaşırsa Rumi Gerivan'ı kaybedecekti. Savaşmazsa şayet ailesine verdiği sözü bozarak kılıcını onlara çekecekti. Aşkın bu yönüyle son bir yılda tanışmıştı. Kendi çapında dayanır sandığı her acı günbegün yüreğini yakmış, kül olmaya ramak kala ona can suyu veren adam tarafından söndürülmüştü.

Rumi ona el uzatmıştı. Elimi tut kaçalım buralardan, demişti.

Elindeki siyah çarşafı dakikalardır inceliyor, kefen ile arasındaki farkı düşünerek, verdiği kararı korkularıyla muhakeme ederek çıkacağı yolu ne olursa olsun kabullenmeye hazırlanıyordu. Kefen ile siyah çarşaf arasındaki farklar zihniyle alay edercesine liste hâlinde sıralandı.

Bu siyah çarşafa büründüğünde her gün ölüp aynı zamanda ölmemiş gibi dirilecekti Zeyno. Kılıçhanların yüz karası seçildiği, uyandığı her sabah yüzüne çarpılacaktı.

[1] Ağıt.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerini yakan yaşlarla pencerenin ardına odaklandı. Ona gülümseyen bir gökyüzü varken Zeyno ağlamayı tercih ediyordu. Ağustos ayının keyfiyle cilveleşmesi gereken yerde kışın sert soğuğunda zifiri karanlığa maruz kalmış bir evsiz gibi çaresizce kurtuluş bekliyordu.

Keskin bir sesin içine fısıldadığını hissetti: *Kurtuluşun yok!*

Eğer ağabeyi Ferman, Rumi ile evlenmesine kesin olarak karşı çıkmasaydı, ailesi onun arkasında durup Rumi ile evlenmesine izin verseydi, Zeyno bugün seçimler yaparak kendi ölümünü hazırlamazdı.

Son bir yıl içinde Ferman defalarca kez "Rumi konusu kapandı," diyerek aklını çelmeye çalışmış, Zeyno sebebini sorduğunda istemiyorum diyerek onu bir nedenden hep mahrum bırakmıştı.

İnsanlar mantıklı bir sebep bulamadığında kendi mantığının her zaman doğru olduğu kanaatine varır.

Zeyno ağabeyini ikna edemediği her gün ömründen bir günü eksilterek Rumi'ye kavuşma hayallerinden de uzaklaşarak yoksun kalmıştı.

Yoksunluk... Aklına gelebilecek her şeyde yoksunlukla baş edebilirdi fakat Rumi'nin yoksunluğuyla hastalandığında yüreğine bir parmak değdiremez hâle gelmişti.

Nihayetinde bir gün onun nişanlı olduğunu söyleyerek kardeşine ikna olacağını düşündüğü bir cevap vermiş, inanmayan Zeyno ise Rumi'ye sorduğunda hayır yanıtını alarak rahatlamıştı. Ferman, sırf sevdiği adamı unutsun diye kardeşini kandırmayı seçmişti. Oysa Zeyno sadece doğruyu istemişti...

Ona gitmeliydi. Kavuşma beklentisiyle geçirdikleri iki yılın sonuna gelmişlerdi. Saatler sonra birbirlerine kavuşacaklardı. Saatler sonra Zeyno, Rumi'sinin göğsünde en güvenli sığınağına sokularak şifa bulacaktı.

Yapabilirsin ona söz verdin... Yüreğinin sesi ölümü için onu ikna etmeye teşebbüs ederken, aklına yatmayan kaçış korkunç bir seçim gibi gelerek onu ikilemde bırakıyordu.

Hadi! İstesen de yakalanamazsın. Her şey kusursuz işleniyor.

Kusursuz görünen plan bozulmaya da hazır görünüyordu. Kaçma fikri saman alevi kadar yerini koruyor, ikilemler arasında kalan Zeyno'yu cayma evresine adım adım yaklaştırıyordu.

Ya son anda yakalanırsa ya ölümden daha kötü bir ceza verilirse? Ya Rumi'ye zarar verirlerse? Sonuçları düşündükçe delirdi Zeyno. Yakalandıklarında ölümü dahi kurtuluşları sayarken ya cezası ölümle sonuçlanmazsa? Asıl azap bu olmaz mıydı?

Güçlü dur ağlamanın sırası değil Zeyno!

Kendini teskin etmekte neredeyse profesyonelleşmişti. Lakin neden içinde cenazesi varmış gibi sessizce ağıtını yakıyordu. Zeyno'yu asıl korkutan buydu; ölüm onun utancından kurtulacağı tek yol olurken ya onun dışındaki kimseler büyük zararlara uğrarsa...

"Ya annem?" diye yakardı içindeki sese. Kızının yaşattığı şoka dayanamayıp hasta düşerse... Bir iki ihtimalle sonuçlanmayacak bir kaçıştı ve Kılıçhanların hayat boyu affedemeyecekleri tek hataydı.

Baban kendi ölüm fermanını imzalar, ömründen alır annene hediye eder. Annen için korkma. Sen aşk kadınısın. Aşkın için savaşan onlarca kadından yalnızca birisin.

Aşkı anlamak için yasak yollara başvurmak gerekmez. Seven kadının, ağabeyi Ferman'a ve babası Nezir Efendi'ye anlatamadığı, anlatmaya dahi kalkışamadığı bu yük onu bugün kabul etmeyecekleri hataya sürüklemişti.

Zeyno babası ve ağabeyini affetmeyecekti. Onları affedememenin yükünü heybesinde taşıyarak bu evden kaçacaktı.

Kararına gölge düşmeden elinin tersiyle gözyaşlarını silerek ayağa kalktı. Aşkı için savaşan ve ölen milyonlarca kadından yalnızca biriydi. Bugün kendi istediğini yaparsa belki zamanla ailesi onu anlayacak ve affetmeyi başaracaktı.

Elindeki siyah çarşafı güzelce katlayıp dolabının en arka kuytularına sakladı. Bu çarşafı bulana ve kimseye çaktırmadan eve getirene kadar göbeği çatlamıştı. Poşetleri didik didik edilmezdi ancak Zeyno eve geldiğinde yakalanacağı korkusundan o kadar tedirgin davranmıştı ki bütün şüpheleri yok yere üzerine çekerek felç geçirmeye pay çıkarmıştı kendine.

"Hadi Zeyno sakin ol. Çok dikkat çekiyorsun bu aralar. Sakin olmazsan yakalanırsın."

Kendine duyduğu inancı kibrit çöpüne benzetiyordu. Bir alevde sönecek ve asla bir daha onu bulamayacak kadar dayanıksızdı. İnsan neden kendine güvenmekte zorluklar yaşar ki?

Nefesini sesli bir şekilde dışarıya üflediğinde kapı kolunu ürkekçe indirdi. Bu ürkeklik gecenin bir yarısında, ailesi uykusunda her şeyden habersizken kaçmaya yeltenen Zeyno'ya hiç yardımcı olmuyordu.

Neden Ferman'ı ikna etmeyi hiç başaramamış, neden Rumi'den ölesiye nefret ettiğini bir türlü anlayamamıştı; dirhemle konuşurdu Fer-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

man o zamanlar. Kaçma fikrine son iki aydır çok sıcak baktıklarından artık Rumi demez olmuştu ki bir daha kızdırmasın ve kaçmaya yaklaştığı vakit de şüphesini çekmesin.

Onu bu karara iten son bir yılını düşünüp durmaktan delirir hâle gelmişti.

Etrafı kontrol ettiğinde kimseyi görmedi. Büyük ihtimalle herkes akşam yemeğini hazırlamak için mutfaktaydı. Babası ve ağabeyinin geliş saatine az kalmıştı.

Kılıçhanların huzur içinde oturduğu doğal sarı taşlarla bezeli konağın avlusunda varlığının son anını yaşıyordu, bir daha hiç dönemeyeceğini bilmenin huzursuzluğu içini kuşattı.

Zeyno, Rumi için sevdiği her şeyden vazgeçmeye hazırdı lakin bazı anlar geliyordu ki zihni kaldıramayacağı acıları ona hatırlatarak cayma ya yöneltiyordu. Aklının onunla oynadığını düşünmesi delilikti.

Yine konağa göz atarken o cayma hissi canlandı. Gözünü anne karnından dünyaya bu evin küçük bir odasında açmıştı. Yirmi bir yıldır neredeyse her sabah o odada gözlerini açıyor, sonra kendini kalabalığın arasında buluyordu.

Bazı zamanlar gerginlikler sofralarına konuk olurken çoğu zaman da gülmeler eşlik ediyordu. Babası, ağabeyi, iki amcası ve kuzenlerini işlerinin başına yahut okula uğurlarken kapı önünde tam bir curcuna oluyordu.

Bu sabah son bir curcuna yaşanmıştı. Bu sabah son kez ailesinin huzurla uyanmasına müsaade etmişti. Bu sabah son kez gönüllerinin kırılacağından habersiz kalplerini hoş etmişti.

Her şeyin rüya gibi olmasından çok uzak bir ihtimal gibi geldiği o vahim an çatmıştı. İçi içine sığmıyordu nefes almak sanki saman dolu çuvalı daha çok dolsun diye taş basıp yer açmak gibiydi ama Zeyno nefes alamıyordu.

Solukları her alışında incindiğini hatırlatırcasına acıyordu. İncitecek gerçeği de olabilir...

Avludaki masa kurulmamıştı. Tasasız yiyecekleri -Zeyno haricinde- son akşam yemeği, muhtemelen aşağıdaki odaya kurulmuştu. Nasıl o sofraya oturup onları küçük düşürürcesine kandıracaktı?

Doğal sarı taşların yaşanmışlıklarıyla eskimiş görüntüsünü zihnine kazıdı. Kalabalıklarını her daim ağırlayan antrasit masayı son kez izledi Zeyno, dudağına peyda olan tebessüm acı ve özlemin harmanlandığı hoş bir karışım gibiydi.

Bu avluda ne oyunlar oynamışlardı, Ferman'ın çığlıklarına koştuğu nice yılları devirmişlerdi; okuldan koşa koşa gelir, onu burada bulacağına inanarak soluğu avluda alırdı. Biri canını yaktığı zaman Zeyno hakkını korur, sırf Ferman'ın ilgisinin kesilmesinden korku duyduğu için herkesi şikâyet ederek ağabeyinin dikkatini hep üzerine çekerdi.

Ortaokulu bitirene kadar Ferman tarafından şımartılmış evin göz bebeği Zeyno liseye başladığında kendini korumak için bütün yöntemleri de yine Ferman'dan öğrenmişti. Bir ağabeyden daha fazlasıydı, anne babasıyla paylaşmadığı zamanlar bile oluyordu. Herkesin ona karşı sevgiyle, ilgiyle yaklaştığını düşününce bencil olduğu yüzüne tokat gibi çarpıyordu.

"Rozerin!"

Aşağıdan seslenen ablası Navin'i işittiğinde dondu. Neden ona sesleniyordu? Ses tonu ürkütecek kadar aksi, düşündürecek kadar sert değildi ama Zeyno her olasılığı düşünüyordu.

Sesini duyduğundan emin hâlde konuşmaya devam etti: "Babaannem çağırıyor seni, bir bak."

Korkunun seviyeleri atladığı çetin bir an daha! Zeyno yüreği ağzında gezmekten fenalık geçirecekti. Herkes üzerine oynuyor algısını neden yıkamadığını asla anlayamadı.

"Ne oldu?" diye sordu sesini düz tonda tutmaya özen göstererek.

"Tansiyonu düşmüş galiba, ölçeceksin. Kendi odasında."

Nefesini dışarıya gürültüyle üfleyene kadar tuttuğunu fark edememişti. Göğsü ağır ağır inerken ufak bir iç rahatlamasıyla adımlarını babaannesinin odasına doğru çevirdi. Dikenlerin üstünde yürüyormuşçasına acılı, soğuk fırtınaya maruz kalmışçasına titrekti.

Böylece tüm dikkatleri üzerine çekmeye hazır göründü, silkelenme vaktiydi Zeyno için. Torunlarının derdine düşmeyi safi görevi saymış bu bilinçte karşılıksız hareket eden babaannesinin divanına çıkacaktı. Sahteliklerden arınarak kendi gibi davranmalıydı ki şüphesini çekmesin.

Xanê[2] Kılıçhan'ın içine vesvese düşerse şayet Zeyno ayağını odasının kapısına kadar sürmek şöyle dursun, ismini hatırlayamayacak hâle gelecekti. Torunlarının seçimi üzerine pek hassas yaklaşır, yanlarında olacağı kararları kendi nazarında sıralardı. Fakat kabul etmeyeceği seçimleri başına gelmemesi duasıyla öyle kızgınlıkla söylerdi ki Zeyno

[2] Kadın ismi. *Hanım* anlamına gelir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dâhil tüm torunları zaman zaman onunla tartışma noktasına kadar gelirdi.

O zamanlar babaannesine karşı dururken aklında sevdiği adama kaçma fikri yoktu tabii. Hayat ya Zeyno'yu ya da seçimleri kabul etmeyen babaannesini sınıyordu. Yahut bu aşkı desteklemeyen ağabeyi Ferman'ı imtihan ediyordu.

Yaklaştığı kapı babaannesinin odası değil de işkence odasının ön ayağıymış gibi hissettiğinden gerildi. Keza içeride o işkencelerini ruhunda çekerken kimseler fark etmeyecek, veda tebessümünü anlayamayacaklardı.

Rozerin Zeyno ciğerine kendi elleriyle sapladığı bıçakla yaşamayı bugün öğrenmişti.

Artık ilk vedası için hazırdı. Kolu nazikçe tutup indirdi. İçeriye son bir kararla girdiğinde tebessüm etti.

"Yadê[3] ben geldim."

"Were[4] keçamîn[5]."

Zeyno'nun sesi tebessümüne rağmen neşesiz, yadê Xanê'nin ise kırgındı.

"Tansiyonun mu düştü yine?" diye sordu muhabbete pek hazırmış gibi öne atılarak. Kapıyı ardından kapatırken elinde tespihiyle divanda oturan babaannesini ağır ağır inceledi. Onun bu hâlini özleyecekti, sırtını yasladığı minderle destekleyerek, ayaklarını uzatmış sarı ışığın içeri süzüldüğü küçük pencereden dışarıyı izleyişini, pek düşünceli hâllerinden ustalıkla sıyrılarak ani bir mimikle onu güldürüşünü ve duraksız dua edişini; bahtına güzellikler dileyen ender insanlardandı.

Kadim toprakların çilesinde yoğrulmuştu yadê Xanê. Savaşın ölümcül darbelerini yüreğinde, çizgilerin bir haritaya bedel olduğu yüzünde taşıyordu. Kimi çocuğunun üzüntülerini kimi torunlarının kimi toprağının kimi varlığının ve kimi yokluğunun… Her yaşantıdan bir nokta kadar iz kalır insanda. Ruhun zırhını yaralayan o noktalar kapanması mümkün olmayan acıların izleridir.

Bakmayı bilen o izleri görür.

Zeyno babaannesine sadece baktığı zaman değil dinlediği zamanda görürdü. Dalgın bir hâldeyken yaktığı ağıttan, gözünü diktiği pencere-

[3] Anne.
[4] Gel.
[5] Kızım.

nin ardında sesini çıkarmadan içli içli ağlayışından, kaybettiği kocasının yasını hep kalbinde tutmaktan ve tuttuğunu dile getirmekte zorlandığından; her şey anlaşılmak için meydandaydı tıpkı insanların kendi elleriyle yonttuğu bir anıt gibi.

Bu vesileyle her insanı bir anıta benzetti Kılıçhanların yegâne kızı.

Evin en güzel manzarasına sahip babaannesi bu pencereden Yüksekova'nın yeşil manzarasını izler, doğan güneşi uyku uyumadan her sabah beklerdi. Tan ağardığında yadê Xanê bir güne daha sağlıklı uyandığı için şükrederek karşılardı.

"Hâlsizim. Ellerim titriyor gel bir bak."

Gün içinde onun neşesini sömüren insanlar yüzünden böyle sendeliyordu. Zeyno yine neye üzüldüğünü bilemediğinden kahroldu. "Ne o öğle yemeğini beğenmedin mi yine?" diye sordu ima dolu sesiyle.

Kırışıklarının arasında küçülmüş gözleri parladı. "Anan beğenmediğim yemeği yapar mı sence?"

Meydan okuyan tavrı Zeyno'yu güldürdü. "Annemin hakkını niye yiyorsun yadê? Annemle beraber iki gelinin daha var."

"Annen ilk gelinim. Ne olsa ondan bilirim."

Tansiyon aletini eline alan Zeyno yavaş adımlarla babaannesine doğru yürüdü, yanına vardığında divana usulca oturdu. "Ve en sevdiğin gelinin değil mi?"

"Hiş![6] Dîne…[7]" diye uyardı yaşlı kadın neşeli ifadesiyle. Torunları arasında en gamsızı Zeyno idi. Kedersiz yaşantısına dertler açmak boynunun borcuymuş gibi ısrarla tartışmalara mahal verir zaman zaman önayak olurdu. Aile tartışmalarında fitili yakan Zeyno yaptıklarından asla nedamet duymaz, keyif aldığını apaçık belirtirdi.

Yadê Xanê kıymetli torununu seyre dururken geleceğinin nasıl şekilleneceğinin merakına düştü. Torunları için hep dua ederdi. Velakin Zeyno ve Pınar'ın yeri ayrıydı onun için.

Zeyno küçük gözlerin ardındaki manayı az çok tanıdı. Bu gece hayal kırıklığının en çetinine uğrayacak insanlardan biriydi babaannesi. En sevdiği torunu onlara sessizce veda ediyordu.

Ruhları duymuyordu.

Babaannesinin tansiyonunu ölçerken sessizce bakışıyorlardı. Kahverenginin yerini alan değişik tonların buluştuğu sevgi dolu harelerine

[6] Sus.
[7] Deli.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ayranlıkla bakıyordu Zeyno. Bu geceden sonra belki de bir daha hiç öremeyecekti. *Hiç*... Ne çok kabul etmeyeceği kararı göze almıştı; ai- esinden hiç kimseyi bir daha görmemeyi göze almak soğuk bir kalbin oşulsuz gidişine benziyordu. Şayet öyleyse Zeyno'nun kalbi bir tek Rumi'ye mi sıcaktı?

İçini buz kesti, benliğinin hiç bilinmeyen yüzüyle ilk defa tanıştı Zeyno. Amansız gidişin bir bedeli olacaktı elbette.

Doyasıya sarılmak istedi babaannesine. Doyumsuz muhabbetinin tadına son kez varmaya ve onun nükteleriyle anlam kazanmaya niyetlendi. Öte yandan onları kahredeceği için kendine bu cezayı vererek sessizce ağıtını yakıp gitmek istiyordu. Keza bu geceden sonra Zeyno, Kılıçhanların soyundan katiyetle menedilecekti.

"Tansiyonun normal," diye söze girdi çatlayan sesiyle. "İyi değilsen hemşireyi çağıralım bir de o baksın."

Babaannesi kaşlarını muzırca çattı. "Senden iyi hemşire mi var?"

Var dercesine kafasını salladı Zeyno. Akabinde tansiyon düşüklüğünün sebebini öğrenmek için ihtimaller ve sorularla üzerine gitti. Malum Xanê'nin inadı bazen bükülmüş demire benziyordu, kırmaksa tam bir işkenceye dönüşebiliyordu.

"O zaman öğle yemeğini düzgün yemedin ondan böylesin," derken kınayan gözlerini yaşlı kadının harelerine pervasızca dikti. "İlaçlarını ne zaman aldın?"

"İlaçlarımı aldım," diyerek gözlerini kaçırdı. Bir ahın göğüslerinden yükselip dilinin ucuna kadar yükseldiğini Zeyno kendi gözleriyle gördü. Hemen sonra pişman olmuş gibi tekrar penceresine odaklandı.

"Canın neye sıkkın yadê?"

Ne zaman canı sıkılsa elleri titrer, yüzüne çöreklenen ifade ciğerinde muhafaza ettiği acının yansıması olurdu. Dert edilmeye değmeyen ne acıları bağrına konuk etmişti. Elindeki tespihiyle duasını sessizce ederken birkaç saniye dışarıyı izledi, Zeyno da sessizce onu bekledi. Böyle inat ederse Zeyno yakasından düşmeyecekti.

"Pınar onu istemeye gelen aileyi kabul etmedi."

Sebebini duyunca içi bir nebze rahatladı Zeyno'nun. Dermansız dert sanmıştı ki işittiği cümleyle şükür çekti. "Yadê sevmiyorsa niye kabul etsin? Bırakın elbet istediği biri gelecek."

Tespihini bir avucundan diğer avucuna yığın hâline getirerek bıraktı yadê Xanê. "Yavrum ben istemez miyim sevdiğine kavuşsun? Varsa

desin ki bu adam, valla yadırgamam. Gönül sevmiş, kırar mıyım? Ben rahmetliyi sevdiğim için kabul ettim zamanında. Bana hiçbir kuvvet o zaman istemiyorsam evet dedirtemezdi," dedi aniden aksileşerek. Yerinde ağır ağır salındı. "Ben ne çocuklarımın ne torunlarımın günahına girmem. Bana deyin ki sevdiğim budur, sonuna kadar yanınızda olurum."

Zeyno bu desteği neden Rumi onu istemeye geldiklerinde görmemişti? Kimse onun yanında olmamıştı. Ablası Navin haricinde, herkes Ferman ve babası daha iyi bilir diye kararlarını kabul görmüşlerdi.

Yadê Xanê zihninde görünmez bir varlık olup gezmiş gibi düşüncelerini sere serpti: "Diyeceksin ki bana neden destek olmadın? Olmam çünkü o adam senin dengin değil. O adam senin bildiğin gibi değil. Yolunuz yol değil. Gönlüne hayır demem ama o adamın gelişine hayır derim."

Zeyno'nun nutku tutuldu.

"Ben rahmetliyi kaybettikten sonra kimsesiz kaldım Zeyno. Meğer annem olmuş, babam olmuş, yolum olmuş. Yasını hâlâ kalbimde tutarım, ben ölene kadar kalbimle yaşayacak. Sevmenin gücünü sevilmekle tattım yavrum ben. Sevdalının hâlinden anlarım," derken kuruyan boğazına bir yudum su istedi.

Zeyno anlayınca hemen yanı başındaki su dolu bardağı uzattı.

"Pınar bana sevdiğim var demiyor ki. İstemiyorum diyor hep. Ben buna kızıyorum. Kim olduğunu bir öğrenelim araştıralım edelim," derdini torununa değil de kendine anlatıyor gibi kısık sesiyle sitem ediyordu. Suyundan bir yudum alıp rahatladığında nefesini koyuverdi. "Niye korkuyorsun? Biz âşığın hâlinden anlamaz mıyız?"

Anlamıyorsunuz demek istedi ama dudağını milim kıpırdatamadı Zeyno.

"Yaşı olmuş yirmi beş, her geleni reddediyor. Maşallahı var torunumun göze hitap ediyor gerek güzelliğiyle gerek terbiyesiyle. Ama böyle reddetmekle olmaz, sonra kısmeti kapanır. Kapanmaz demeyin, kapanır. Anne babası da çok mutsuz oluyor. Babası kabul etmesini istiyordu."

Torunlarına düşkünlüğü sebebiyle bazen üzerlerine fazla gittiğinin farkındaydı fakat onlara bir zarar gelmesin diye mümkün mertebe korumaya çalışıyordu.

Zeyno bir elini iki avucu arasına alarak tuttu. Bu tutuşun son olduğunu kendine hatırlatmaktan bilhassa çekinerek...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ama Pınar abla seni böyle mutsuz görürse üzülür," diyerek ablasını örnek gösterdi. "Bak Navin ablamı evlendirdiniz yadê, şimdi aşağıya insen desen ki bugün kocana gitme artık baba evinde kal, hiç düşünmeden kalır. Kocasını sevdiği hâlde bunu yapar. Baba evi gibisi yok diyor hâlâ. Siz Pınar'ı yaşı geçti diye istemediği biriyle evlendirirseniz büyük vebal alırsınız. Geri dönüşü de yok."

Yadê Xanê anlaşılmamanın buruk hissini torunundan bir kez daha tattı. Elinin üstündeki küçük, genç elin üzerini kendi avucuyla kapayarak sıcacık bağlarını kuvvetlendirdi.

"Ben dedeni ilk istemeye geldiğinde sevmiyordum. Adını bilirdim de yüzünü görmemiştim. Bir gün geldi yanıma, evin arka penceresinde duruyor. Komşu cama çıksa görecek bizi. Sonra vay ki vay Xanê pencerelerde âşığıyla cilveleşiyor dedikodusu çıksın," alt dudağını ısırarak duraksadı. Gencecik kızken yaşadığı heyecan ve korkular yine yüzüne sirayet ederek duygularını görene resmetti.

"Nasıl korktum. O da korkuyor tabii. *Sana sadece bir soru soracağım bana dürüstçe cevap ver*, dedi. Dilim tutulmuş o geldiği için, zaten ilk defa görmüşüm ama nasıl anlatmışlarsa daha o konuşmadan hemen anlamışım kim olduğunu. Bizim o zamanlarda birbirini görmek de yok. Baba verdi mi verdi, yaşıyorsa dede verdi mi bitti!"

Zeyno babaannesinin özlemini hissedince incindiğini hissetti. Ne zaman dedesinden bahsetse bu incinme hissiyle dolup taşıyor, ne zaman kurtulacağını kara kara düşünüyordu. Belki de babaannesi hayat arkadaşını kaybettiği ve bu sebepten kendini yalnız hissettiği içindi.

"Ne sordu dedem?" diye sualini yöneltti nazikçe.

Yadê Xanê o günü yeniden yaşıyormuşçasına kaşlarını çatarak hafiften öne atıldı. "Seni benimle evlenmeye zorluyorlar mı dedi? Oy oy oy..." yerinde salınarak dizlerine üç kez hafif kuvvette vurdu. "Benim babam celladım mı ki zorlasın? Ey efendi sen kimsin? Ağasın beysin de benim sahibim misin? Gözüm döndü Zeyno'm. Verseler elime dedeni orada öldürecektim!"

Sonra kendi söylediğine gülerek sırtını yastığa geri bıraktı. "Biz her şeyi bildiğini sanan aciz varlıklarız," derken bir ah göğsünden yükselip Zeyno'nun ciğerine saplandı. "Her şeyi bildiğimi sanarak onu küçümsedim. Yaşım olmuş yetmiş yedi hâlâ o günü hatırlar kendimden utanırım. Benim dedene öyle bakmaya hakkım yoktu."

Zeyno anlamadığından "Neden?" diye soruverdi.

"Çünkü hak etmedi. Velhasıl ben öfkemden cevap vermedim sadece git, dedim. Kimseye söylemeye de cesaret edemedim geldiğini. İçimde saklı tuttum onu, gün geçti hafta geçti ay geçti, ne benden bir cevap çıktı ne deden tekrar geldi," diyerek duraksadı. Suyu yudumladıktan sonra bir müddet bekledi.

Kendi tercih ettiğinde anlatan fakat anlattığı zaman da kendine güvenen bir kadındı yadê Xanê. Hasret duyduğu her insan toprağın altındaydı ve kafasına esti mi mezar başına gidemiyordu. O vakit anlatmakla giderilmeye muhtaç kalan özlem katlanarak büyüyor, yanık ciğerini kanatıyordu.

"Meğer bana mühlet vermiş. O gelmedikçe ben bekledim. Bekledikçe düşündüm ve düşündükçe de anladım. Beni düşünen bir adam var karşımda Zeyno. Hayatıma saygı duyuyor. Sırf o istediği için evlenmiyoruz, benim rızamı da almak istiyor. Sanıyor ki zorlamadır bu evlilik."

Zeyno gözlerinin içi güldüğünde onunla beraber acı acı gülümsedi.

"Askerliğini yaptı tekrar geldiler, anladım ki vazgeçmemiş sevdasından. Ne zaman sevdin dedim, bende kalsın dedi. E nerede gördün dedim, yahu bende kalsın dedi. Öğrenemedim bir türlü. Bir gün bana dedi ki; sevda dillendirilmeye hacet görmez Xanê, sen ezelimden beri varsın böyle de bil. Bir daha hiç sormadım."

Sevda dillendirilmeye hacet görmez Xanê... Yahu ne güzel bir sevme şekli bu, Zeyno dedesinin bizzat sesiyle içinde defalarca kez zikretti. Babaannesinin neden onu bu kadar sevdiğini daha iyi anlıyordu. Rumi de onun için böyle bir adamdı. O Zeyno'yu incitmekten ölesiye korkardı.

Babaannesinin sesini işitince hayallerine kısa bir ara verdi.

"Bana yine mühlet verdiler. Bir yıl kalbimde saklı tuttuğum o gün dedeni sevdirdi. Tamam diyemedim tabii, nenen anladı atama dedi ki evlensinler. O günüm kutlu günümdür. Ben dedenin ince ruhunu sevdim. Bana saygı duyduğu için sevdim. Çıkarsa böyle bir adam karşına he de. Ama kızım Pınar düşünmeden hayır diyor, sen bilmeden etmeden evet diyorsun. Ben bu yüzden diyorum size, âşığın hâlinden anlamaz mıyız?"

"Sana sevmeyi dedem mi öğretti yani?" diye sorarak konuyu değiştirdi Zeyno. Onun kararını sarsacak bir çelme daha almak istemiyordu.

Yadê Xanê gururla onayladı. "Evet."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zeyno bir gün torunlarına bu hatıraları anlatacak şanslıysa yanında Rumi de olacaktı. Belki de torun göremeden göçecekti. O zaman anne ise eğer torunlarına anlatabileceği hikâyesini çocuklarına devredecekti.

"Sevmek hakikatin gölgesindedir Zeyno. Görmeyi bilene hakikatini emanet edeceksin ki hakikat âcizin elinde hor görmesin. Yürek kırılma- ya hazır nazik bir fidan gibidir, benim fidanım yeşerdi çünkü okşayan el hakikatimi bildi. Hayatını seni hor görecek bir adama asla teslim etme. Sen yüreğinin kırılganlığını kendine saklayacaksın ki tutmayı bilmeyen seni koparmasın hayattan."

Zeyno onu sabaha kadar dinlemek istedi. Şirazesini kaydıran nice nasihatini kendine ışık saydı. Nitekim bu ışıklar onu verdiği karardan yine de caydıramadı. Zeyno biliyordu ki hakikatini emanet edeceği adam yalnızca Rumi idi.

Yadê Xanê derin bir ah çekti. Konuşmak fayda sağlamazdı, anlata- bilmenin maharetine ulaşabilen anlaşılmanın umuduna asılırdı. Torunu onu anlamış mıydı? Hayır! Zeyno'nun hâlâ Rumi'yi sevdiğini biliyor- du. Onu sevmekten caymayacağını da…

"Oğlumun, kızlarımın mürüvvetini gördüm. Vademi doldurmadan evvel torunlarımın da mürüvvetini görmek istiyorum. Hepinizin mutlu bir evlilikle yuvanızda yaş aldığını görmek istiyorum," diyerek niyetini imasız belirtti. "Size laf söz gelse ilk ben ölürüm."

Çelmeden korkan Zeyno yanağında bir tokadın patladığı hissiyle sarsıldı. Sarsıntının kuvveti göğsüne saplanan bir ok kadar şiddetli ol- muş, canını körü körüne yakmıştı. Torunlarına ufacık bir sözün gelişine can vereceğini apaçık yüzüne söyleyen babaannesi şimdiye kadar koru- duğu kararını sorgulatacak kadar derinden vurdu Zeyno'yu.

Bu gece Rumi'ye kaçmaya gerçekten hazır mıydı? Ona kavuşmak için ailesinin ölümüne bile razı gelecek miydi? Üstelik babaannesini bu kadar çok seviyorken bu kadar değer verirken bu ailenin adına leke getirmeye değer miydi?

Adlarına leke getirmeyi asla istemezdi ancak Rumi'yi kaybetmeyi göze alamıyordu. Bu oda onu caydıracak kadar tehlikeli ve kopamaya- cağı kadar da güvenliydi. Fakat Zeyno kaçmalıydı hem de hemen.

"Yadê…" diye dilini döndürdü güçlükle. "Ben sana yiyecek bir şeyler getireyim…" derken divandan neredeyse sürüklenircesine ayak- landı. Odanın kapısına varmak kurtuluştu ama Zeyno'ya ucu bucağı görünmeyen bir yol gibi uzun geliyordu. Kapı koluna dokunup eşiği ge- çene kadar boğazını saran pençelerin varlığından haberdar olamamıştı.

Kapıyı arkasına bakmadan kapattığında pençelerin varlığı kapının ardında kalmış gibi yok oldu. Göğsü hızlı hızlı alıp verdiği nefesleri yüzünden inip kalkıyordu.

Xanê Kılıçhan kaçacağını anlamış gibi önüne haklı sebepler koya- rak onu caydıramazdı. Bu gece üzerine çok düşünerek kurdukları planı gerçekleştireceklerdi. Zeyno evden kaçacak, onu bekleyen arabaya at- layıp Rumi ile Yüksekova'dan bir daha dönmemek üzere ayrılacaktı. Şayet ailesi onu affederse -imkânsız bir ihtimaldi- o zaman dönebilme cesareti bulabileceklerdi.

Ağlamayacağına kendini inandırarak avluyu geçti. Taş korkuluk- lara tutunarak basamakları inen Zeyno huzur konağını kana boğacağı gerçeğini göz ardı ederek mutfağa girdi. Annesini, ağabeyini ve küçük amcasının karısını orada buldu.

Gülüşmeler birbirine girmiş hâlde şen şakrak muhabbete koyulmuş- lardı. Ablası ve Pınar'ın kafa kafaya vermiş konuştuklarını görünce iç yanaklarını ısırdı. Ya ablası? Ya en iyi dostu? Zeyno gittiğinde ablası olmadan kendini öksüz saymayacak mıydı?

Mutlulukların gölge düşüreceği için kendisinden nefret etti. Bu ak- şamdan sonra bir daha asla böyle tasasız gülmeyecek, mutlulukları da- kikalar sürecekti. Annesi adını andığında kıyametler kopacaktı. Kendi filmini yazıp oynamıştı Zeyno.

"Zeyno niye orada öyle dikiliyorsun?"

Reşan yengesinin sesi yerinden sıçratarak Zeyno'yu olduğu ana odakladı. Toparlanamamak bütün şüphelerin şimşek gibi üzerine çekil- mesi demekti ki saatler yaklaşmışken Zeyno bu hatayı göze alamazdı.

"Yok… Yok yenge…" diye belli belirsiz tebessüm etti. Soğukkanlı davranmanın zor olduğu anlardaydı. "Yadê galiba aç, ona bir kâse yo- ğurt ve bir parça ekmek götürün."

"Tansiyonu mu düşmüş?" diye sorularını yöneltmeye devam etti Reşan yengesi. Ferman, babaannesini bilhassa karısına emanet ediyor, gün içinde oğlu Mert için aradığında babaannesini de muhakkak soru- yordu.

"Hayır, sadece vücudu titriyor. Belli ki bir şeyleri takmış," deyince istemsizce Pınar ile göz göze geldi Zeyno. Yanakları kızaran kuzeni mücrim gibi gözlerini kaçırarak olduğu yerde ayaklandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir şey götürmeyin şimdi. Birazdan sofra hazır olur, hep beraber yeriz," diyen amcasının eşi durumdan pek rahatsızmış gibi kaşlarını çatarak işinin başına geri döndü. "Onun sebebini biliyorum ben!"

Söz konusu sıkıntının kızı Pınar ile ilgili olduğunu biliyordu ve o da kızını istemediği kimseyle evlendirmeye razı gelmiyordu. Yengesinin kızını ikna etmediği, gönlü nasıl istiyorsa öyle davranması gerektiği hususunda destek verdiği tüm ev halkı tarafından bilinirdi.

Anne desteğinin sonsuz gücüne sığınan çocuklar kendini dokunulmaz görürdü.

Babaannesinin Pınar'ı evlendirme ısrarı öte yandan eve minimum düzeyde huzursuzluk getirmişti keza babası bu evlilikten yanaydı.

Annesinin uyarıcı bakışlarına aldırış etmeyen Zeyno omzunu bir kereliğine silkti. Doğru neyse onu söylemek zorundaydı. Pınar ablasına yönelik bir imada bulunmamıştı nasıl olsa.

Akşam yemekleri el birliğiyle hazırlanırken, evin erkekleri yavaş yavaş tekli ve grup hâlinde teşrif etmeye başlamışlardı. Salon her akşam olduğu gibi dolarken Zeyno yemekten önce babasını ve ağabeyini görmeyi hedeflemişti. Ferman Kılıçhan'ın en sakin, en sevgi dolu anını son kez yaşayarak gönlünü okşamalıydı.

Kaburgalarını acıtana kadar sarılacaktı Zeyno. Belki de Azrail'ine sarılacaktı fakat bu noktadan sonra pek önem arz etmiyordu. Ferman'ı çok seviyordu; onu göz göre göre yitirmek aptallığının simgesi hâline gelebilecek bir kayıptı.

"Ruze!"

Ona seslenen küçük erkek kardeşine gözlerini devirdi. İnadına yapıyor, sabır duvarlarını yıkmaya uğraşıyordu. Bu son fırsatı ona verirse Yusuf şüphelenebilirdi. Çünkü ona Ruze denmesinden nefret ediyordu.

Rumi dışında.

"Bana Ruze deme!" diye uyardı gerçekten sinirlenmiş gibi davranmaya çalışarak. Yusuf'u azarlamak canını yakıyordu.

"Neden, Ruze değil misin?" diye sordu gülümseyerek. Topla oynarken kırdığı ön dişi iki dudağı arasında görünerek Zeyno'yu gülümsetti. Çirkin diyerek sevemeyecekti onu. Kalbini kırmadan gitmek istiyordu.

"Yusuf rahat bırak beni."

"Ferman ağabey seni çağırıyor. Konuşmak istiyormuş."

Elindeki ekmek sepetiyle birkaç saniyeliğine bekledi. Ferman'ın onunla konuşacak neyi vardı ki? İşte bu andan ölesiye nefret ediyor,

göğsünde tezahür eden keskin korkunun musibetine kapılarak celallenıyordu. Gizli kapaklı işler çevirmenin kolay olmayacağını, yanlış kararların insan sıfatında daha önce belirlenmeyen ifadeler belirteceğini söylesçler Zeyno meydan okuyarak kabul ederdi. Ah bu başa gelmeye ne kadar kendini zeki zannetme şımarıklığı! İyi ki kesilen bir ceza vardı da aklını başa devşirirken yaşadıklarını göz önünde bulunduruyordu.

Yoksa ders almayan cahilin bilgeliği nasıl çekilsin!

"Acele etmeni istedi."

"Tamam... Tamam..." diye sersemlemiş hâlde ekmek sepetini masaya bırakarak mutfaktan çıktı. Terleyen avuçlarını birbirine sürterek sakin kalmaya çabaladı. Bu çaba Ferman ona gülümsemeyene kadar sonuç vermeyecekti.

Avludan gelen baba oğlun sesiyle adımlarını yine basamaklara yöneltti. Küçük Mert daha yeni bir yaşına basmıştı. Ferman'ın hayattaki en büyük varlığı olmuştu neredeyse. Zeyno basamakların taştan değil de dikenden yapıldığını varsaydı. Yoksa bastığı her adımda canını acıtan ne olabilirdi?

Basamakların sonunda baba oğul gözlerine ilişti. Kucakladığı oğlunu öpücüklere boğuyordu Ferman Kılıçhan. Bazen öyle şiddetli öperdi ki Mert huysuzlanırdı. Şu an gördüğü ise gün boyu birbirini görmeyen baba oğlun sakin sakin özlem giderdiğiydi.

İçini ısıtan anı bozmaya kıyamasa da ağabeyini bekletmeye niyetli değildi.

"Ağabey beni istemişsin," diyerek varlığını belli etti.

Sesini duyan ağabeyi oğlunu öpmeye minik bir ara vererek ona döndü ve gördüğüne sevinen ifadesiyle seslendi. "Gel Zeyno'm."

Zeyno'm... Ferman'ın sesine hasret kalacaktı. Zeyno ona doğru yürüdükçe geri geri kaçmayı düşündü. Yoksa yanına çömelip hüngür hüngür ağlayacaktı. Rumi ile olmasına izin vermeyen ona bu acı seçimi yaptıran yine Ferman idi. Nelerle sınanıyordu böyle!

Ona iki dişiyle gülümseyen Mert'e kederli gülüşüyle karşılık verdi. Mert'in büyüdüğünü göremeyecekti. Bugün çok fazla farkındalıklara uğruyordu Zeyno, kayıplar gözünün önünde kirpiklerine asılı durmasına rağmen görmeyi ısrarla reddediyordu.

Kaçışının kolaylığını görmezden gelmeleri sağlayabilir ancak.

"Halasına âşık olmuş duyduğum kadarıyla."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bir şey götürmeyin şimdi. Birazdan sofra hazır olur, hep beraber yeriz," diyen amcasının eşi durumdan pek rahatsızmış gibi kaşlarını çatarak işinin başına geri döndü. "Onun sebebini biliyorum ben!"

Söz konusu sıkıntının kızı Pınar ile ilgili olduğunu biliyordu ve o da kızını istemediği kimseyle evlendirmeye razı gelmiyordu. Yengesinin kızını ikna etmediği, gönlü nasıl istiyorsa öyle davranması gerektiği hususunda destek verdiği tüm ev halkı tarafından bilinirdi.

Anne desteğinin sonsuz gücüne sığınan çocuklar kendini dokunulmaz görürdü.

Babaannesinin Pınar'ı evlendirme ısrarı öte yandan eve minimum düzeyde huzursuzluk getirmişti keza babası bu evlilikten yanaydı.

Annesinin uyarıcı bakışlarına aldırış etmeyen Zeyno omzunu bir kereliğine silkti. Doğru neyse onu söylemek zorundaydı. Pınar ablasına yönelik bir imada bulunmamıştı nasıl olsa.

Akşam yemekleri el birliğiyle hazırlanırken, evin erkekleri yavaş yavaş tekli ve grup hâlinde teşrif etmeye başlamışlardı. Salon her akşam olduğu gibi dolarken Zeyno yemekten önce babasını ve ağabeyini görmeyi hedeflemişti. Ferman Kılıçhan'ın en sakin, en sevgi dolu anını son kez yaşayarak gönlünü okşamalıydı.

Kaburgalarını acıtana kadar sarılacaktı Zeyno. Belki de Azrail'ine sarılacaktı fakat bu noktadan sonra pek önem arz etmiyordu. Ferman'ı çok seviyordu; onu göz göre göre yitirmek aptallığının simgesi hâline gelebilecek bir kayıptı.

"Ruze!"

Ona seslenen küçük erkek kardeşine gözlerini devirdi. İnadına yapıyor, sabır duvarlarını yıkmaya uğraşıyordu. Bu son fırsatı ona verirse Yusuf şüphelenebilirdi. Çünkü ona Ruze denmesinden nefret ediyordu.

Rumi dışında.

"Bana Ruze deme!" diye uyardı gerçekten sinirlenmiş gibi davranmaya çalışarak. Yusuf'u azarlamak canını yakıyordu.

"Neden, Ruze değil misin?" diye sordu gülümseyerek. Topla oynarken kırdığı ön dişi iki dudağı arasında görünerek Zeyno'yu gülümsetti. Çirkin diyerek sevemeyecekti onu. Kalbini kırmadan gitmek istiyordu.

"Yusuf rahat bırak beni."

"Ferman ağabey seni çağırıyor. Konuşmak istiyormuş."

Elindeki ekmek sepetiyle birkaç saniyeliğine bekledi. Ferman'ın onunla konuşacak neyi vardı ki? İşte bu andan ölesiye nefret ediyor,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

göğsünde tezahür eden keskin korkunun musibetine kapılarak celalleniyordu. Gizli kapaklı işler çevirmenin kolay olmayacağını, yanlış kararların insan sıfatında daha önce belirlenmeyen ifadeler belirteceğini söyleseler Zeyno meydan okuyarak kabul ederdi. Ah bu başa gelmeyene kadar kendini zeki zannetme şımarıklığı! İyi ki kesilen bir ceza vardı da aklını başa devşirirken yaşadıklarını göz önünde bulunduruyordu.

Yoksa ders almayan cahilin bilgeliği nasıl çekilsin!

"Acele etmeni istedi."

"Tamam... Tamam..." diye sersemlemiş hâlde ekmek sepetini masaya bırakarak mutfaktan çıktı. Terleyen avuçlarını birbirine sürterek sakin kalmaya çabaladı. Bu çaba Ferman ona gülümsemeyene kadar sonuç vermeyecekti.

Avludan gelen baba oğlun sesiyle adımlarını yine basamaklara yöneltti. Küçük Mert daha yeni bir yaşına basmıştı. Ferman'ın hayattaki en büyük varlığı olmuştu neredeyse. Zeyno basamakların taştan değil de dikenden yapıldığını varsaydı. Yoksa bastığı her adımda canını acıtan ne olabilirdi?

Basamakların sonunda baba oğul gözlerine ilişti. Kucakladığı oğlunu öpücüklere boğuyordu Ferman Kılıçhan. Bazen öyle şiddetli öperdi ki Mert huysuzlanırdı. Şu an gördüğü ise gün boyu birbirini görmeyen baba oğlun sakin sakin özlem giderdiğiydi.

İçini ısıtan anı bozmaya kıyamasa da ağabeyini bekletmeye niyetli değildi.

"Ağabey beni istemişsin," diyerek varlığını belli etti.

Sesini duyan ağabeyi oğlunu öpmeye minik bir ara vererek ona döndü ve gördüğüne sevinen ifadesiyle seslendi. "Gel Zeyno'm."

Zeyno'm... Ferman'ın sesine hasret kalacaktı. Zeyno ona doğru yürüdükçe geri geri kaçmayı düşündü. Yoksa yanına çömelip hüngür hüngür ağlayacaktı. Rumi ile olmasına izin vermeyen ona bu acı seçimi yaptıran yine Ferman idi. Nelerle sınanıyordu böyle!

Ona iki dişiyle gülümseyen Mert'e kederli gülüşüyle karşılık verdi. Mert'in büyüdüğünü göremeyecekti. Bugün çok fazla farkındalıklara uğruyordu Zeyno, kayıplar gözünün önünde kirpiklerine asılı durmasına rağmen görmeyi ısrarla reddediyordu.

Kaçışının kolaylığını görmezden gelmeleri sağlayabilir ancak.

"Halasına âşık olmuş duyduğum kadarıyla."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerini Mert'in sevimli gülüşünden güçlükle ayırarak ağabeyine çevirdi. Saf sevgi tekrar suçluluk duygusuyla yer değiştirdi. "Kusura iftira," diye ayak uydurdu Zeyno nihayet. "Hiç bana böyle güldüğüne bakma. Bugün çok mızmızdı. Pek pas vermedi bize."

Ferman muzırca kardeşine gözlerini kıstı. "Yengen aksine çok sakin olduğunu söyledi."

"Reşan yenge de hayret bir şey," diye söylendi. "Oğlu ağlıyor ve asla kabul etmiyor."

"Biraz delidir kabul ediyorum."

Zeyno ağlamadan ve kararından dönmeden burayı da terk etmeliydi.

"Beni neden çağırdın? Sofrayı kuruyorduk."

Ferman sakallarını tutan minik ellerin etkisiyle huylanıp gülmekten kardeşine tam anlamıyla odaklanamadı. Mert yerinde durmadan babasının bacakları üzerine tepinip onu küçücük parmaklarıyla sıkıştırıyordu.

"Kocaeli'nde bir işim var," diyerek söze yarım yamalak girdi. Oğluyla mücadele ederek beklemekte olan kardeşine açıklama yapıyordu. "Oğlum bir saniye..." oğlunu kolları arasında sıkıca tuttu. "İki hafta orada kalacağım. Benimle gelmeni istiyorum. Hem gezmiş oluruz. Değişik bir hava almak sana da iyi gelir. Son günlerdeki tavırların hiç hoşuma gitmiyor."

Neden bugün herkes üzerine geliyormuş gibi hissediyordu? Sabah ona daha önce hiç sarılmamış gibi sarılan ablasının burukluğunu üzerinden atamadan takriben babaannesi sözleriyle onu felç etmişti ve şimdi de Ferman ona başka bir kapıdan seslenerek seçtiği kapıdan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Hissetmişlerdi... Farkında olmadan el ele verip kaçmasına engel oluyorlardı; hayatının kayacağını hissedip onu durduruyorlardı. El birliğiyle Zeyno'yu ateşten kurtarmaya davranıyorlardı. Odasına çekilip sabaha kadar kederini içinden sökene kadar ağlamayı istedi.

Ferman ile harika zaman geçiriyordu. Bu tatil fırsatı seçilmiş en güzel hediyeydi, yaklaşan doğum günü için bir sürpriz hazırladığını da biliyordu. Ferman inceliklerle dolu bir adamdı. Kaba görünüşünün altında yatan merhametli yanını hak ettiğini düşündüğüne gösterirdi. Dedesine benzediği Kılıçhan ailesinin dilinde dolaşırdı her daim.

"Reşan yenge kıskanmasın ben geldim diye."

Ağabeyi önemsiz bir detayı halletmiş gibi ellerini savurdu. "Teyzesinin kızının düğünü var. Ondan gelemiyor o."

"Ya..." dedi kadın alt dudağını ısırırken. "Demek Reşan yengeme önce teklif ettin?" sorusu üzerine ağabeyinin kahkahası peşi sıra geldi. Kafasının geriye düştüğü anda Mert'in onu avını süzen bir avcı gibi kıskıvrak yakalayışı Zeyno'yu güldürdü.

Kimin av kimin avcı olduğunun karıştığı nadir anlardandı.

"Şimdi de ben kıskandım deme!"

Omuz silkti alınganlıkla. "Sadece ilk teklifi almadığıma üzüldüm. Kız kardeşler ikinci plana atılmaz," dedi oyunbaz bir sesle. "Ha oğlumun annesi dersen o başka."

"Hayatımın kadını dersem yine kıskançlık yapacakmışsın gibime geliyor."

Eğlence fırsatını yakalamışken bırakmaya pek de niyeti olmayan ağabeyine zevki sonlandırma şokunu yerinden kalkarak fütursuzca yaşattı Zeyno. "Anlaşılan Ferman ağa bizimle uğraşmak istiyor. Ama ben bu oyuna müsaade etmem."

Gülmekle meşgul olan adama arkasını döndüğü gibi soluksuz adımlarıyla uzaklaşarak basamakları indi. Bu sırada hevesli sesini duydu.

"Cuma sabah uçağıyla gideceğiz. Ona göre hazır ol Zeyno."

"Emriniz olur ağam, emriniz olur!" derken içinden bas bas bağıran vicdanının sesini sonsuza dek kıstı. Aile saadetini öldüreceği bu gece kalbinin sahibiyle kavuşacak, birileri öldürürken birilerini yaşatacaktı.

Aşağıya indiğinde sofrayı tamamıyla hazırlanmış buldu. Babaannesini son gördüğü hâlinden daha iyi bulunca ferahlayarak sofrada yerini aldı. Sessizliğini her zamankinden çok daha fazla koruyarak yemeğini yedi Zeyno. Boğazını sarmalayan dikenli tellere rağmen yutkunabiliyordu.

Arada göz kırpan Reşan yengesine nasıl karşılık vereceğini kestiremeyerek cevapsız bırakıyordu. Büyük ihtimalle tatil olayından haberdar olduğunu bu şekilde ifade ederek, gittiklerinde ağabeyini kadınlardan uzak tutsun diye başının etini yiyeceğini anlatmaya çalışıyordu. Yahut Zeyno öyle varsaydı.

Tabii kalsaydı korumalık görevini zevkle yapacaktı...

Yemekten sonra babasını görmeye gitti Zeyno. Vedasını edecek ardından yorgun olduğunu söyleyerek odasına çekilecekti. Böylelikle gece boyu rahatsız edilmeyecek, gidişini kimse fark etmeyecekti. Ardından mutfağın arka kapısından kaçıp gidecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Basit görünen plan şuursuzca yapacağı bir hata yüzünden tepetaklak olacak, korktuğu her şey başına hayal ettiğinden çok daha acı bir şekilde gelecekti.

Gün boyu telefonunu odada bıraktığı için Rumi'ye mesaj atmamıştı. Planın bir diğer parçası da buydu. Evden kaçmadan evvel haber edecek, kapattığı telefonunu evde bırakacaktı. Rumi'nin ona gizlice aldığı diğer telefonu alarak iletişimi kuracaktı. İletişimin kesilmesi Zeyno için tehlike arz ediyordu. Haberleşmek için muhakkak bir araç olmalıydı.

Yanına oturup sohbet ettiği babasını içinde saklı tuttuğu utancıyla izleyerek gizli gizli veda etti. Sabah yokluğunu fark ettiklerinde yaşayacağı şokun, kendine geldiğinde acının, el âlemin lafı dedikodusu yüzünden yaşayacağı hayal kırıklığının ve utancın gerçekliğini babasının yüzünde saniye saniye izledi. Veda sandığından daha zor geçti.

Omuzlarına çöken yükün yalnızca bir sebepten olmadığını bilen Zeyno saniyeler geçtikçe yükü ağırlaştığından dayanamayarak sohbetini sonlandırdı. Babasına sıkıca sarıldı. Sanki doktor ölümüne son saatlerini vermişti de Zeyno ölmeden evvel vedalaşma şansını kullanmıştı.

Hoş kendi açısından bakınca Zeyno, Kılıçhanlar için bir ölü olacaktı.

Ailesiyle vedalaştı, kimse ağıtını içinde yakarak onları terk edişini fark edemedi. Zeyno onları son kez sevdiğini söyledi, kimse sorgulamadı. Zeyno ucundan yakaladığı bir bahaneyle helallik istedi, kimse altında bir ima aramadı.

Ablası Navin'i ve eniştesini kapı önünde uğurlarken de duygusal davrandı, herkes gülüp geçti. Alt tarafı cuma günü tatile çıkacaktı bu helallik nerden çıkmıştı? Zeyno ruhunu Kılıçhan konağının bahçesinde gülen ailesine teslim etti, kimse o ruha dokunmayı beceremedi.

Ayrılık bir gülüşe kurban gitmişti ve Zeyno artık onlardan kopabilirdi.

"Uyumaya mı?"

Kulağında yankılanan sesi hasretle dinledi. Yüzüne bakmaya utansa da her şeyin son olduğu gerçeğini idrak ederek biraz daha özlem giderdi.

"Evet, Ferman ağabey cuma sabahı yola çıkacağımızı söyledi. Babam da gitmemi istedi, yarın sabah alıverişe çıkacağım. Onun için erkenden uyumak istiyorum."

Annesi anladığını belirterek kızına gülümsedi. "İki hafta boyunca evde olmadığını bilmek beni üzüyor."

Zeyno yutkunamadı. Annesi iki haftalık ayrılığı kaldıramayacağını söylerken bu gece olanlardan ve onları hayat boyu utandıracak kararından habersiz kızını şımartıyordu. Yarın yine onu sarmalayacak mıydı? Şüpheliydi...

Ailesi sevdiği adama ısrarla karşıydı, Zeyno yaşamını Rumi ile sürdürmeyecekse hiç kimsenin sevgisi altında gönlünü eziyete uğratamazdı. Ya gelinlikle çıktığı eve kefeniyle geri dönecekti yahut Rumi ile kaçarak sevdiği adamın yamacında gönlünü iyileştirecekti.

Rumi terazinin kefesinde baskındı.

"Oğlunuz Yusuf ve biricik kızınız Navin Hanım yanınızdayken beni pek özleyeceğinizi sanmıyorum."

"Benim bir tek Zeyno'm var. On tane Zeyno'm yok," dedi şefkatli sesiyle kızını kucaklayarak. "Bir Ferman'ım, bir Yusuf'um, bir Navin'im olduğu gibi."

Sesiyle sarılan annesini dinlemeye devam ederse Zeyno gitmekten vazgeçecekti. "Sen böyle yaparak uykumu benden çalıyorsun," diye azarladı annesini oyunbaz sesiyle. Yanağına son bir kez daha dudaklarını bastırıp öptü. Kokusunu doya doya içine çektikten sonra ondan ayrıldığı gibi odasına geçti.

Sen onlardan hayatlarını çalmaya utanmadan böyle konuşabiliyorsun!

Kendini asla affetmeyeceğini bilmenin huzursuzluğuyla yatağına uzandı ve gözünü pür dikkat makyaj masasındaki saate dikti. Karanlık gecede parlayan mini dijital saatin ışığı onu kendine hapsederek yitip giden zamanı anımsatıyordu.

Son iki yıldır bambaşka bir Zeyno'ya evirilmişti. Rumi'ye kavuşmasına müsaade etmeyen ailesi özgürlüğünü kısıtladığı için Zeyno kavgacı kimliğine bürünerek hakkını kimseye bırakmaz olmuştu. Kibar olmayı başaracağı yerde kasten hırgür çıkararak uğraşılmaz bir profil çizmişti.

Şimdi o kavgacı kız, ailesini okul hayatını toprağını gerisinde bırakarak kendi yolunu özgür olduğu gerekçesiyle çiziyordu. Belki yolu yanlıştı ama onu bu tercihe ailesi sürüklemişti.

Yitip giden onca zamanda kendinden kaybettiklerine yılmadan katmıştı da ailesine asla sırtını dönmemiş, onları kazanarak üstesinden gelmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun ailesi bundan sonra Rumi Gerivan idi. Ailesine yaşatacağı acı mutluluğuna gölge düşürerek onu karanlıkta bırakıyordu. Hani her şey çok kolaydı?

Babasıyla konuştuktan sonra çay doldurma bahanesiyle odasından aldığı küçük çantasını ve siyah çarşafını mutfak kapısının arkasındaki bahçeye koyarken kolay olacağını söylemişti. Gecenin bir vakti aşağıya indiğinde mutfağa gittiğini düşüneceklerdi ve Zeyno ardına bakmadan o kapıdan kaçacaktı.

İç sıkışması sağlıklı düşünmesini engelliyordu. Rumi'ye neler yaptığını haber etmeliydi. Eline telefonunu alıp kısa bir mesaj çekti:

"Her şeyi hazırladım. Odamdayım..."

Mesajı yolladığı anda bedenini bir panik dalgası aldı. Sorunsuz gidişi onu ürküterek kıyamet çanlarının çalacağını hissettiriyordu. Onun kıyameti evden kaçarken birine yakalanmaktı. Zeyno korktuğu gibi olmayacağına kendini inandırıyordu.

Elindeki telefonu titreyince panikle ekrana baktı. Rumi de onu bekliyordu.

"Ben alana geçiyorum Rıze. Telefonu kapatabilirsin."

Mesajını okuduktan sonra telefonu kapatıp çekmecesine koydu. Ellerini birbirine geçirerek sıklaşan nefesini kontrol altına almaya çabaladı. Çabası boşa çıkmamış, panik dalgası onu terk ederek bedenini özgür bırakmıştı fakat kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyordu.

Yasaklarla yaşamak Zeyno'nun tabiatına aykırıydı; hayatına müdahalelerde bulunan seçim şansını elinden alarak onu istemediği yola sürükleyen Kılıçhanlar, bir gün Zeyno'nun bunu neden yaptığını anlayacak ve hatalarının bir kadının hayatına ne denli mal olduğunu idrak edeceklerdi.

O gün gelene kadar hayatta kalmayı hedefliyorlardı.

Bilhassa ağabeyi Rumi'yi vurmasın diye bir aşiretin evine sığınacaklardı. Bu geceyi kimseye yakalanmadan atlatırlarsa arabaya atladıkları gibi Doğubeyazıt'a doğru yola çıkacaklardı.

Rumi'nin arkadaşı Ağrı'nın güvenli topraklarında onları bekliyordu. Birbirlerine güvenle kavuşacakları topraklarda korkmadan aşklarını doyasıya yaşayacaklardı. Ne kimsenin emri ne kimsenin baskısı altında yaşam sürdürmeden yolunu yürüyecekti.

Ferman'ın kaçışını duyduktan sonraki tepkisi gözünü korkutuyordu. Gerçekten silahını alıp karşısına çıkacak mıydı? Onu bulduğunda gözünü kırpmadan vuracak mıydı? Ya Yusuf, ondan nefret edecek miydi?

Gayrimakul sorularının cevabı hâlihazırda elinde duruyordu; ölümüne nefret edeceklerdi ve kızı kaçtığı için babasının yaşayacağı utanç her gece kafasını yastığa koyduğunda boğazını sarmalayıp karabasan gibi üstüne çökecekti.

Çok acımasızcaydı! Zeyno bu sistemi yıkmak istiyordu.

Kendiyle baş başa kalmak ona iyi gelmiyordu, vazgeçebilme potansiyelini gördüğünden olsa gerek vaktin bir an önce yaklaşmasını istiyordu. Keza ailesiyle konuştuğunda da bu potansiyel devreye girerek onu yolundan saptırdı.

Son demlerinde kaçma kuvvetinden sapmamalıydı.

Konağın ışıkları kapandıkça gecenin karanlığı rengini gözleri önüne seriyordu. Bu rengi beklemekte olan kim bilir daha kaç insan vardı yeryüzünde... Kim bilir daha kaç kadın ne koşullar sebebiyle kaçıyordu... Daha acısı kadınlarla sınırlı olmadığını bilmesiydi.

Zeyno masanın üstündeki saati kontrol etti. On ikiye çeyrek vardı, vakit daha yaklaşmamıştı.

Uyumadan önce annesi mutlaka odasına gelir, onu kontrol ederdi lakin uykusu pek hafif olduğundan en ufak bir sese uyanır endişesiyle kontrol etmeye gelmemişti. Zeyno'nun işine gelen tek iyi yönü bu oldu.

Bu odadaki hazırlığını tamamlayana kadar vakit biraz daha geçer, gecenin karanlığı onun siluetine kalkan olurdu. Gölgesinden bile korkacağı bu gece sabahın aydınlığına kavuştuğunda gecelerin karanlığı kalkan olmaktan çıkıp zindan hâlini alacaktı.

Son bir gayretle ayaklanıp dolabının kapısına yanaştı, gıcırdamayan kapı olur da ses çıkartır korkusuyla yavaşça açtı. Elinin altında hazır bulunsun diye ikinci rafa koyduğu siyah kotunu ve siyah bluzunu çıkardı. Koşabileceği ihtimalini göz önünde bulundurduğundan üzerindeki işlemeli ekru rengi uzun elbiseyi sıyırdı.

Siyahları giyerek geceyle bütünleşti Rozerin Zeyno Kılıçhan. Saçlarını sıkıca bağladıktan sonra sıyırdığı elbisesini tekrar giyindi. Yakalanırsa böylece dikkat çekmez, yolunu yine bir şekilde bularak rahatlıkla kaçabilirdi.

Büyük kaçış için hazırdı!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vakit Zeyno'nun beklediği saate yaklaştı. Saati kontrol etti gece birini geçiyordu. Karanlığın içinde kaybolarak sevdiğine kavuşmasına yalnızca dakikalar kalmıştı. Odasına son bir kez daha göz attı.

"Son bakışın Zeyno, ölü bedenin dahi buraya gelmez artık..." diye kırık tınısıyla fısıldadı.

Ölüsünü dahi babası evine sokmazdı fakat bunların hepsini göze almıştı değil mi? O hâlde zaman kaybetmenin anlamı yoktu.

Odasından sessizce çıktı, etrafı umursamaz görünmeye çalışarak kontrol etti. Hiç kimse yoktu. Olmaması da temennisiydi. Evden kolaylıkla çıkacağını biliyordu. On ikiden sonra herkes odasına çekiliyordu. Yaz akşamları kuzenleri aşağıda oturmadığı sürece geceleri kaçış daha kolay olurdu.

Bu gece de kaçışı bir yönde kolay olacaktı. Zira işlerin yorgunluğu erkenden odalarına çekilmelerini sağlıyordu.

Avluyu sessiz adımlarla geçip merdivenlere geçtiğinde aynı sessizlikle indi. Kulağı nefes alışverişinin hızından uğulduyor Zeyno'yu tetikte tutuyordu. Kendini zapt edemezse her şeyi berbat edecekti.

Kuru kuru yutkundu. Zafer pek yakındı. Zaferini kutlamaya çok az kalmıştı.

Gözleriyle oturma odasını taradı. Işıklar kapalıydı ve kimse yoktu. Şans bu gece ondan yanaydı. Öyle de olması gerekiyordu yoksa son nefeslerini veriyor olurdu.

Mutfağa bedenini sağ salim attığında tuttuğu nefesini rahatlıkla verdi. Tezgâha tutunarak soluklandı Zeyno. Buraya kadar atlatabilmişti. Kulağındaki lanet olası uğultu son bulursa paniğe kapılmadan kaçabilecekti.

Tutunmayı bırakıp arka bahçeye çıkan mutfak kapısının bitişiğindeki büyük dolaba doğru koştu. İçinden her iki kapının anahtarlarını kaptı. Arkasına sürekli bakarak açmaya çalıştığı mutfak kapısının kilidini nihayet açtığında dışarı atladı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı. Birilerinin onu pencereden görmemesi için dua etmekten başka şansı yoktu.

Üzerindeki elbiseyi ayağındaki terliklerle beraber bir çırpıda çıkardı. Karanlıkta rahat hareket etmek olanaksızdı. Sokağın cılız ışığı bahçeyi az çok aydınlatabiliyordu ancak Zeyno'ya yetmiyordu.

Şimdi eşyalarını sakladığı sandığa varmalıydı. Üzerindeki puf minderle oturma bankı gibi görünse de ahşap bir sandıktı ve namazlıktan şala, battaniye gibi birçok ihtiyaçlarını alıyordu. Çantası, spor ayakkabısı ve siyah çarşafını onun içine saklamıştı. Burada oturmadıkları sürece pek dokunulmazdı.

Sandığa varır varmaz eşyalarını kucakladı. Çıkardığı elbisesini ve terliğini sandığa tıkıştırıp kapağını kapadı. Ayakkabılarını giyinirken eve ve pencerelere bakmaktan paranoyak olsa da elini çabuk tutması gerektiğinden siyah çarşafı yarım yamalak giyindi.

Sırt çantasının içini son kez kontrol etti. Birkaç parça kıyafet, kimliği, pasaportu, ailesiyle geçirdiği son Ramazan bayramında çektikleri fotoğrafı ve Rumi'nin ona aldığı telefon duruyordu. Telefonu çantadan hemen çıkardı, kapıyı geçtiğinde Rumi'ye çıktığını haber edecekti. Hazır olduğunu fark edince çarşafın eteğini toplayıp elinde sıkıca tuttu. Çantasını sırtına alıp en riskli kapıya koştu.

Gecenin bu vaktinde dönen kilidin sesine biri uyanmazsa Zeyno kurtulacaktı. Demir kapının kilidini açtığında son bir kez arkasında kalan evine baktı. Pencerelerin perdeleri çekilmiş, sessizlik Kılıçhan konağını sarmalamıştı. Herkes huzurlu bir uykudaydı.

"Hadi Zeyno... Yeni hayatına koş!"

Kapının eşiğini geçtiğinde anahtarı kapının üzerinde bırakarak kapıyı sessizce kapattı ve arkasına bir daha bakmadan koşmaya başladı. Bir yanı deli gibi ağlamak isterken diğer yanı kahkaha atmak istiyordu. Çok değil sadece birkaç dakika sonra Rumi'ye kavuşacaktı.

Durup soluklandığı bir yerde onu araması gerekecekti ama önceliği olabildiğince evinden uzaklaşmaktı.

Gecenin bu saatinde çarşafıyla inanılmaz dikkat çekerdi, ara sokakların boşluğu kaçışının büyük destekçilerindendi. Onu fark edecek kimseler yoktu. Gün içerisinde çok rahat kaçardı Zeyno. Lakin tek başına çarşıya gidemeyeceği ve yokluğunun anında fark edileceği gerçeği bu rahatlığı ondan almıştı.

Sokak lambasının aydınlattığı ara sokakları delirmişçesine koşarken bildiği yolları unutmaya yüz tuttu. Bir daha gelemeyeceğini bilerek kabul ettiği bu kaçış onun sonunu gerçekten getirecekti.

"Sen de kimsin?"

Kahretsin! Korktuğu başına gelmişti. Siyah çarşafla çıldırmışçasına koştuğu sokaklardan birinde yakalanmıştı. İşittiği erkek sesi dizlerini titretti ve bu da yavaşlamasına sebep oldu. İnce tülü yüzüne örterek arkasına baktı ve o adamın kendisine doğru koşar adımlarla geldiğini gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kimsin, kimden kaçıyorsun?" diye bağırdığında elindeki telefonu düşürdü. Zeyno, o telefonun peşine düşerse adama yakalanacaktı. Almaktan vazgeçerek çığlığını bastırabildiği kadar bastırdı ve kurtuluşu için koşmaya devam etti. Kısa yollara veda etmek zorundaydı. Daha dar sokaklara giderek izini kaybettirmeye çalıştı. Rumi'ye kavuşma planları rötarlı olacaktı besbelli.

Telefon büyük bir kayıptı, Rumi ile nasıl iletişime geçecekti?

Nefes nefese kalan Zeyno tehlikenin fink attığı ormana vardığında adımlarına ara vermeden yükseğe koşmaya devam etti. Arkasına bir kez olsun dönüp bakmadı, bakarsa korkardı. Korku dengesine vurulmuş iri-ce bir darbe olurdu.

Birkaç adımlık uzaklıkta gördüğü beyaz pikabı kurtuluşunun timsali saydı. Onu takip eden her kimse arabanın içinde saklanarak kurtulabilirdi. En azından birkaç dakika soluklanırdı da.

Etrafını kolaçan etti. Hiç kimseyi bulamayınca arabaya doğru koştu. Kapıların açık olup olmadığını göremiyordu. Arabaya yaklaştığında arka sağ kapının açık olduğunu görünce zaferle gülümsedi. Rumi'ye bir şekilde haber vermeliydi fakat önce paçasını kurtarmalıydı.

Arabaya sürünerek bindi, arka koltukta uzanıp onu görmelerini böylece engelledi.

Yüzünü kapatan tülden peçeyi kaldırdığı gibi araba farının aydınlattığı yolu inceledi. Kimseyi bulamamak o an için lütuf gibiydi. İlahi güç onun elinden tutmuştu ve Zeyno'nun yolunu kapatanlara bu fırsatı tanımıyordu.

Çantasını sırtından indirdi. O hareket ettikçe çanta da onunla hareket ediyor, gecenin sessizliğinde yakalanacağı kadar patırtılar çıkararak araç sahibinin onu fark etmesine olanak tanıyordu. Zeyno çantayı usulca koltuğa bıraktı.

Araba sahibinin bu esnada gelmeyişi hem sıkıştığı noktadan sağ salim kurtulmasını hem arkasından gelen adamdan izini kaybettirmesini sağlardı ki Zeyno böyle olacağına inanıyordu.

Pikabın bagajından kulakları sağır eden bir ses yükseldi.

İçinde gizli tuttuğu kaçıncı çığlıydı bu? Zeyno delirmeye yüz tutacaktı. Ağzına bastırdığı avuç içleri büyük çare olamazdı ancak onu bir nebze durdurabilirdi. Gecenin karanlığını yine kalkanı saydı, yalnızca sahibi arabasına binmeden buradan kaçmalıydı.

Ön kapı açıldığında Zeyno kalan son şansını kaybettiğini anladı. Kim olduğunu bilmediği biri tarafından aklının alamayacağı zararları da görebilir daha acısı tanıdık çıkabilirdi. Zeyno çarşafını asla çıkartmayacaktı. Ne olursa olsun yüzünü görmesini engellemeliydi.

Yüzünü gömdüğü koltuktan kaldıramadığından neler olduğunu göremiyordu. Gecenin bu vaktinde bir kadının pikaba binip dağlara doğru yolculuk etmeyeceğini içten içe bilmenin huzursuzluğunu, araba sahibinin bir erkek olduğunu bilmenin de keskin korkusunu yaşadı.

Arabanın kapısı tekrar kapanınca bir umuda tutundu. İçerisi sessizdi ve önde herhangi bir hareketlilik yoktu. Kafasını hafifçe kaldırıp farın aydınlattığı alanı izledi. Bir erkek bedeni seçtiğinde boğazı düğümlendi. Ya ona yakalanırsa? Ya kaçışı hayatına mal olursa?

Zeyno adamın uzaklaştığından emin olduğu an buradan kaçacaktı. Nasılsa bindiği sağ kapı hâlâ açıktı ve buradan inebilirdi. Adamın uzaklaştığını görünce elindeki son şansı kullandı. Şimdi kaçamazsa bir daha asla kaçamazdı.

Sürünerek arabadan indi. İki büklüm kaldığı kapının yamacında kara çarşafının uçlarından toplayarak avucunda boğum hâlinde topladı. Kulağında atan nabzı yabancı adamı dinlemesine engel oluyordu. Zeyno çabuk olmalıydı, onun gücüne karşı çevik olmalıydı.

Bedenini doğrulttu, geldiği yola doğru tekrar koşmaya hazırlandı ve ormanın karanlığını tetikleyen, yüreğine korkuyu alev alev salan o korkunç sesi sırtında hissetti.

"Tek bir adım atarsan kafana sıkarım!"

Avucunda topladığı kumaşa tırmaklarını geçiren Zeyno kaskatı kesildi. O an Rumi olmasaydı belki nefes almayı dahi bırakır, canından vazgeçerdi ama sevdiği uğruna canını vermeye hazır olan adam onu bekliyordu.

Zeyno siyah tülden peçeyi yüzüne indirmeyi akıl ederek tanınma ihtimalini sıfıra indirdi. Şimdi arkasına dönecek ve o yabancının kim olduğunu öğrenmeden kaçacaktı. Çığlık atsa onu kim duyardı? Gecenin bu vaktinde çarşaflar içinde saklanan bir kadın, ormanlık alanda bir erkek tarafından herhangi bir zarara uğrasa asla haklı bulunmaz, hakkı korunmazdı. Kimse neyden kaçtığını, kaçarken başına neler geldiğini bilmeden onu suçlayacaktı.

Aklıselim davranmayı başarabilirse belki iyi bir adama denk geldiğinden onu ikna etmeyi başarırdı. Zeyno kuru kuru yutkunarak to-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pukları üzerinde döndü. O kahrolası uğuldama kulağının içinde giderek büyüyordu, Zeyno her an bayılabilirdi.

Döner dönmez gördüğü ilk şey ona doğrultulmuş bir silahtı.

Gözleri irileştikçe irileşti. Yandığını hissedene kadar öyle baktı Zeyno. Silah elini kolunu bağlıyordu. Korktuğunu hissettirirse hiçbir şey yapamazdı. Onu dinlemeyip kaçmaya devam ederse vurabilir miydi? Denemeyene kadar bilemeyecekti. Vurulmayı bile göze alacak kadar karmaşıktı Zeyno.

Nitekim tehlikeyi göze aldı. Kaçmaya hazır hâlde ilk adımını attı, patlayan silah sesiyle avaz avaz bağırarak yere düştü. Korkusuz davranmanın yetersiz kaldığı en çaresiz anını yaşadı Kılıçhan kızı.

"Sakın o adımı atma!"

Çelik kadar sert sesi Zeyno'ya değil adım attırmak nefes bile aldırmadı. Üzerine doğru eğildiğini hissedince inleyerek yere kapaklandı. Kendi sonunu getirmişti Zeyno. Rumi neredeydi? Birileri silahın sesini duymuş muydu? Duyacakları kadar yakındalardı. Çığlık atsa imdadına koşarlar mıydı? Onu tanıyan herkes tarafından rezil olurdu Zeyno.

Adam kolundan yakalayıp onu doğrulttu. Zeyno karşı koymadı çünkü silah ve zorbalık gözünü korkutuyordu. Yüzünü örten peçeyi çektiğinde gözlerini sımsıkı kapadı. Biri ona Kılıçhan derse Zeyno elindeki silahı alıp kendini vururdu.

"Kimsin sen? Arabamda ne işin var?"

Zeyno konuşmadı. Ağzını oynatmadan adamın ayağını saran çamurlu spor ayakkabılarına odaklandı.

"Sana kimsin diye sordum?" diye tekrarladı sinirle. Yakaladığı kolundan onu sarsarak bir cevap vermeye teşvik etti.

Zeyno gördüğü muamele karşısında öfkelendi. "Bırak!"

"Bana kim olduğunu söylemeden seni bırakmayacağım," derken tehditkâr tınısının cirit attığı sesi beline taktığı silah kadar ürkütücüydü. "Kaçıyor musun yoksa?"

Evet, derse ne olurdu? Sonucunu kestiremediğinden inkâr etmek daha mantıklı geldi kadın için. "Ha... hayır..."

"Gecenin bu saatinde çarşafla yabancı bir adamın arabasında ne işin var o zaman?"

Ona bağıran adama ilk defa yüzünü çevirdi, elaya çalan korkunç hareleriyle yüzleşti. Öfke öyle kuvvetli bir duyguydu ki vücudunu esir

almadığı tek bir nokta yoktu. Zeyno Kılıçhan yabancı bir adamın öfkesine maruz kalıp pısırık davranacak kadar kendini düşürmüştü!

"Bırak beni! Bu seni ilgilendirmez!"

"Bana soyadını söyle!"

Ölmeyi yeğlerdi Zeyno. Soyadını vermek açık açık ölüme gitmek demekti. Buyruğunu yerine getirmemeyi yeğleyerek kolunu adamın pençelerinden kurtarmaya çabaladı. Ondan uzaklaşırsa kaçacaktı.

En azından deneyecekti.

"Demek söylemeyeceksin," dediğinde çarpıcı ela gözleriyle onu süzdü. Zeyno hırlayarak onu itti. Bu bakışların sonu onun kıyameti olacaktı. "Kaç yaşındasın?"

Sessizlik hakkını riskli sorularda kullanarak bu adamı alt etmeyi hedefledi fakat çok ısrarcıydı. İstediğini almadan bırakacağa benzemiyordu.

"Reşit misin?"

"Bana soru sorma!" diye uyardı onu Zeyno. Dikine gitmenin pek riskli olduğunu bilmesine rağmen kendini zapt edemedi. Bu adam her kimse onu tanımamıştı. Fakat Zeyno tanıdık olduğuna o kadar emindi ki öğrenmeden buradan gitmek istiyordu.

Nasıl olacaktı? Bu inatla bu öfkeyle baş edemiyordu daha nasıl kurtulacaktı?

"Arabamda saklanıyordun, aklını mı kaçırdın sen? Kimden kaçıyorsun?"

Kolunu kurtaramadıkça acısı ilgisini oraya kaydırıyor, bununla beraber anlaşmaya varmak isteyen yanını öfke bastırarak anlaşmazlığa açıkça sürüklüyordu. Kim olduğunu söylemeden ailesinin işkencesinden kaçtığını söylerse inanır mıydı? O zaman yapacağı ilk iş jandarmaya teslim etmek olurdu.

"Zeyno!"

İsmini bilen biri sesleniyordu! Yabancı adamın kolunda baygınlık geçirmişçesine iki büklüm arkasına döndü, elleri silahlarla dolu yedi adam gördü. Bastırmayı başarabildiği gözyaşları ondan izinsiz akarak yanaklarını o saniyelerde ıslattı.

Her korku kendini yaşatmayı gün olur becerir.

Rozerin Zeyno Kılıçhan karşısında silahlarla dikilen yedi öfkeli adamı gözyaşlarının ve karanlığın etkisiyle zar zor seçebildi ama özün-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pukları üzerinde döndü. O kahrolası uğuldama kulağının içinde gide
büyüyordu, Zeyno her an bayılabilirdi.

Döner dönmez gördüğü ilk şey ona doğrultulmuş bir silahtı.

Gözleri irileştikçe irileşti. Yandığını hissedene kadar öyle ba
Zeyno. Silah elini kolunu bağlıyordu. Korktuğunu hissettirirse bo
şey yapamazdı. Onu dinlemeyip kaçmaya devam ederse vurabilir mi
di? Denemeyene kadar bilemeyecekti. Vurulmayı bile göze alacak k
dar karmaşıktı Zeyno.

Nitekim tehlikeyi göze aldı. Kaçmaya hazır hâlde ilk adımını a
patlayan silah sesiyle avaz avaz bağırarak yere düştü. Korkusuz dava
manın yetersiz kaldığı en çaresiz anını yaşadı Kılıçhan kızı.

"Sakın o adımı atma!"

Çelik kadar sert sesi Zeyno'ya değil adım attırmak nefes bile alde
madı. Üzerine doğru eğildiğini hissedince inleyerek yere kapaklan
Kendi sonunu getirmişti Zeyno. Rumi neredeydi? Birileri silahın sesi
duymuş muydu? Duyacakları kadar yakındalardı. Çığlık atsa imdada
koşarlar mıydı? Onu tanıyan herkes tarafından rezil olurdu Zeyno.

Adam kolundan yakalayıp onu doğrulttu. Zeyno karşı koymadı çün
kü silah ve zorbalık gözünü korkutuyordu. Yüzünü örten peçeyi çek
ğinde gözlerini sımsıkı kapadı. Biri ona Kılıçhan derse Zeyno elinde
silahı alıp kendini vururdu.

"Kimsin sen? Arabamda ne işin var?"

Zeyno konuşmadı. Ağzını oynatmadan adamın ayağını saran ç
murlu spor ayakkabılarına odaklandı.

"Sana kimsin diye sordum?" diye tekrarladı sinirle. Yakaladığı ka
lundan onu sarsarak bir cevap vermeye teşvik etti.

Zeyno gördüğü muamele karşısında öfkelendi. "Bırak!"

"Bana kim olduğunu söylemeden seni bırakmayacağım," derken
tehditkâr tınısının cirit attığı sesi beline taktığı silah kadar ürkütücüydü
"Kaçıyor musun yoksa?"

Evet, derse ne olurdu? Sonucunu kestiremediğinden inkâr etmek
daha mantıklı geldi kadın için. "Ha… hayır…"

"Gecenin bu saatinde çarşafla yabancı bir adamın arabasında ne işin
var o zaman?"

Ona bağıran adama ilk defa yüzünü çevirdi, elaya çalan korkuy
hareleriyle yüzleşti. Öfke öyle kuvvetli bir duyguydu ki vücudunu est

almadığı tek bir nokta yoktu. Zeyno Kılıçhan yabancı bir adamın öfkesine maruz kalıp pısırık davranacak kadar kendini düşürmüştü!

"Bırak beni! Bu seni ilgilendirmez!"

"Bana soyadını söyle!"

Ölmeyi yeğlerdi Zeyno. Soyadını vermek açık açık ölüme gitmek demekti. Buyruğunu yerine getirmemeyi yeğleyerek kolunu adamın pençelerinden kurtarmaya çabaladı. Ondan uzaklaşırsa kaçacaktı.

En azından deneyecekti.

"Demek söylemeyeceksin," dediğinde çarpıcı ela gözleriyle onu süzdü. Zeyno hırlayarak onu itti. Bu bakışların sonu onun kıyameti olacaktı. "Kaç yaşındasın?"

Sessizlik hakkını riskli sorularda kullanarak bu adamı alt etmeyi hedefledi fakat çok ısrarcıydı. İstediğini almadan bırakacağa benzemiyordu.

"Reşit misin?"

"Bana soru sorma!" diye uyardı onu Zeyno. Dikine gitmenin pek riskli olduğunu bilmesine rağmen kendini zapt edemedi. Bu adam her kimse onu tanımamıştı. Fakat Zeyno tanıdık olduğuna o kadar emindi ki öğrenmeden buradan gitmek istiyordu.

Nasıl olacaktı? Bu inatla bu öfkeyle baş edemiyordu daha nasıl kurtulacaktı?

"Arabamda saklanıyordun, aklını mı kaçırdın sen? Kimden kaçıyorsun?"

Kolunu kurtaramadıkça acısı ilgisini oraya kaydırıyor, bununla beraber anlaşmaya varmak isteyen yanını öfke bastırarak anlaşmazlığa açıkça sürüklüyordu. Kim olduğunu söylemeden ailesinin işkencesinden kaçtığını söylerse inanır mıydı? O zaman yapacağı ilk iş jandarmaya teslim etmek olurdu.

"Zeyno!"

İsmini bilen biri sesleniyordu! Yabancı adamın kolunda baygınlık geçirmişçesine iki büklüm arkasına döndü, elleri silahlarla dolu yedi adam gördü. Bastırmayı başarabildiği gözyaşları ondan izinsiz akarak yanaklarını o saniyelerde ıslattı.

Her korku kendini yaşatmayı gün olur becerir.

Rozerin Zeyno Kılıçhan karşısında silahlarla dikilen yedi öfkeli adamı gözyaşlarının ve karanlığın etkisiyle zar zor seçebildi ama özün-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

de hepsi tanıdıktı. Ferman, Ali, Emir... Ağabeyi kuzenleriyle beraber gelmişti.

Celladı elindeki silahtan daha tehlikeli hâliyle onu izliyordu.

Zeyno gözlerindeki hayal kırıklığını o kadar net seçiyordu ki. Yahut seçemiyordu, Ferman'ı çok iyi tanıdığı için öyle bakacağını biliyordu.

"Sen ne yapıyorsun Zeyno?"

Ses tonundaki şaşkınlığı bölüp binbir anlama çevirebilirdi. Fakat buna gücü yoktu. Ferman ona acı ve şaşkınlıkla yıkılmış hâlde bakıyordu. Zeyno yüzünü ayağının altındaki toprağa basıp saklanmak istiyordu. Sistemi yıkmaya çalışırken kendini yıkmıştı.

Kaburgalarını kıran darbeyi kendi eliyle hazırlamıştı. Ferman'a ne diyecekti?

Şaşkın hareleri giyindiği kara çarşafın üzerinde soluksuz bir gezintiye çıktı. Kendine sorduğu sorunun yanıtını kardeşini irdeledikçe aldı, aldıkça hayal kırıklığına uğradı. Şaşkınlığın terk ettiği çehresini korkunç bir ifade kapladı.

"Ona mı kaçtın lan?" diye bağıran Ferman'ın gazabı zikrettiği isimle harlandı. "Cesur Kadıoğlu'na mı kaçtın?"

Cesur Kadıoğlu... Tanıdık olduğunu hissetmişti. Zeyno tanınmaktan korkarken ağabeyinin bildiği adamın yamacında basılmıştı. Rumi... Ya Rumi ne hâldeydi şimdi?

Yanındaki adamın şaşkınlıkla sarsıldığını hissetti. Basıldıkları hâlde suçlanmayı beklemediği açıktı.

"Ne diyorsun Ferman?" diyen Cesur yanlış anlaşılmayı düzeltti. "Kimse bana kaçmadı! Kim olduğunu bilmiyorum!"

Kaçtığı bu adam değildi fakat ağabeyi öyle biliyordu. Yanlış anlaşılma Cesur denen adamın ayağını kaydırırken Zeyno'yu kurtaracaktı. Rumi'ye varmak istiyorsa da anını kurtarmayı başarmalıydı. Sevdiği adam onu bekliyordu ve Zeyno onu kaçırmak istemiyordu.

Bu da Cesur Kadıoğlu denen adamdan geçiyordu.

"Evet..." diye kafasını salladı ağlamaklı sesiyle. "Evet Cesur Kadıoğlu'na kaçtım!"

Kabullenişinin ardından hayatında görüp görebileceği en korkunç gözlerle göz göze geldi. Eğer bu adamın elinden sağ kurtulursa Rumi'ye kavuşacaktı!

Kavuşmak, iftiraya uğramış bu adamın insafına kaldıysa Zeyno kendini dahi unutacaktı!

Ölümü daima kendine hatırlat...

Mütemadiyen düşünür, külfeti ağır günahlar işlememek için kendini daima ikaz ederdi; günahının sorumluları ilk anda anne baba seçileceğinden kadın düşünerek adım atar, bir kere de söyleyeceğini tartardı.

Neticede günahların bedelini yalnızca o ödemeyecekti.

İstikrarı Rumi düşünecek akıl bırakmayıp kalbini kendi zindanında tutuklayana kadar sürmüştü. Hâlinden memnun o zindanda kalmayı kabul etmiş lakin bir zindan ki günahlar işlememek için ikaz ettiği kendiyle beraber herkesi tutsak etmişti.

Bile isteye giydiği ölüm elbisesinin üstüne bağladığı kırmızı kuşağıyla toprağına son kez ayakbastı Zeyno. Vedalaştığı ailesini arkasında bırakırken merhametsiz, kavuşmaya can attığı aşkı için cömertti. Bu adaletsiz davranışının neticesi Rumi'ye kavuşmadığında ölümle sonuçlansa göğsünü gere gere kollarını açarak kabul edecekti.

Zeyno gölgesinde kaldığı herkesi arkasında bırakıp şahlanarak, bu benim hayatım bu benim seçimim demeyi hayal etmiyor değildi:

Ben bir kadınım, kendi hayatım hakkında kararlarımı istediğim gibi verebilirim. Seçimlerimden ben sorumluyum. Günahımın bedelini ödediğimde yalnızlığa terk ediliyorsam seçimlerimde de özgürce yaşayabilirim.

Ez jinek im![9]

Avazı çıktığı kadar bağırmak istediği sözleri külü kalmayıncaya kadar içinde yakarak yok ediyordu. Bu kaçış onun özgürce yaşamasına değil, özgürlüğünün tamamıyla kısıtlamasına neden olmuştu.

Kadriye Kılıçhan'a haberin çoktan ulaştığını, aile saadetlerine kara lekeyi süren kızının cansız bedenini yaktığı ağıtlarla kapı önlerinde beklediğini, zihninde canlı bir gösteriyi izlercesine resmetti.

Felaket bir senaryoydu.

[8] Yürek yanıyor.
[9] Ben bir kadınım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lakin Zeyno böyle susar, anı kendi lehine çevirmezse zihninde bu mettiklerinin gerçekleşmesini sağlayacaktı.

Kalbinin yakalanışından sebep yenik düşüşü, mantığını devre sokmasını sağladı. Kurtuluşu yanında durduğu adamın ta kendisiydi. Cesur Kadıoğlu her kimse onun çıkış anahtarıydı.

Adamın öyle bir aurası vardı ki Zeyno çekinirken öte yandan hisse tiği güçle düze çıkacağını umut ediyordu. Belki de umudu bu adamd her ne kadar yoluna aniden çıkıp onu durdursa da.

"Ulan şerefsiz!" Avaz avaz bağıran sese kulak verdiğinde ürk Zeyno. Ferman'ın ölümcül öfkesinden kurtarılırsa Rumi'ye kavuşacak ti. Fakat ona kaçtığını söyleyerek kolay görünen kaçışı epey zorlamış

"Sen benim kız kardeşimi nasıl kaçırırsın lan puşt?"

Küfürleri sindiremeyen Zeyno üzerlerine doğru silahla gelen ağa beyini görünce ürkerek geriledi. Adam işlemediği bir günah yüzünde öldürülecekti yahut suçlandığı için Ferman'a zarar verecekti.

Ölüm burnunun ucuna keskin bir barut kokusuyla yayılarak, kadına ürkütücü bir kış gecesinde pusuya düşürülmüş soylu hissi yaşattı. Hep yine pusuya düşmüşlerdi fakat kimin kimi kurtaracağı kimin kimi ya kacağı belirsizdi.

Ferman'ın gazabına yenik düşerek dosdoğru Cesur Kadıoğlu'nun üzerine gidişi kuzenlerinin gayretiyle boşa çıkıyor, bu defa Ferman Kılıçhan öldürmek için tetiğe daha sıkı asılırken buluyordu kendini.

Zeyno bu anları nefesini tutarak izledi. Ağabeyinin nerede ne adım atacağını bilirdi. Lakin şu an için onu kestirmek ne yapacağını öngörmek imkânsızdı. Yanlış adamla basılmak aklını karıştırarak mantıklı davranmasını engellemişti.

Cesur bu işin içinden nasıl çıkacaktı? Zeyno'yu ürküten bir diğer sorun buydu.

"Lan küfredip adamı hasta etme! Ben kimseyi kaçırmadım!" diyerek tısladı Cesur. Yanındaki kadının şuursuzluğu üzerine etiket gibi yapışacak, Cesur o etiketi ömrübillah üzerinden sökemeyecekti.

"Sen ne namussuz bir adammışsın!"

Sait'in haksız ithamı ürken Zeyno'yu utandırırken, kendini zapt etmekte olan Cesur'u çıldırttı. Hesapsız kitapsız üzerine doğrultulmuş silahı koyuvererek Kılıçhanların üzerine yürüdü. Gözü pek adamın kararlılığı, kızlarını kaçırdığını sandığı Kılıçhanların gözünü korkutmamış pekâlâ onları yüreklendirmişti.

Kimse kimseden ürkek davranmıyordu. Herkes çekiç misali birbirini çakmayı planlıyormuş gibiydi.

Zeyno kimsenin sağ çıkamayacağı ihtimalini göz ardı edemeyecek kadar gerçekle burun burunaydı. Kimse kurtulamayacaktı bu belanın içinden. Ferman'ın elinden sağ kurtulsa bu adam onun çırasını yakacaktı.

"İndirin lan silahlarımızı!"

Onları kati ifadesiyle uyaran Cesur Kadıoğlu'nun sesi kulak asılmayarak ezildi, o bir suçlu gibi muamele gördüğü müddetçe azameti inkâr edilecekti.

Zeyno başına sardığı belanın bir sarmal hâlinde büyüyerek onu boğacağını, kendi ateşine bir ortak aramanın hatasıyla birden fazla kez boğulacağını anladı. Lanetler yağsın ki elinden başka bir şey gelmemişti.

Ormanın zifiri karanlığını bir nebze de olsa kıran arabanın cılız farları, Zeyno'nun içindeki umuda benziyordu; ne olursa olsun bu karanlıktan kurtulacaktı. Ancak olaylar kontrolden çıkarsa hiç kimse bu araziden sağ çıkmayacak Rumi'ye kaçışı katliama sebep olacaktı.

"Ferman..." diye seslendi ağabeyine huzursuzca.

Ona seslenen kız kardeşine bakmadan, "Sus!" diye kükredi.

Onurunu kırdığı adamın tutumu karşısında utanç duyarak, "Ferman lütfen..." diye diretti Zeyno. Cılız sesinin ağabeyine ulaşacağından şüpheliydi.

"Sus lan sus... Sus..."

Namlunun ucunda ezelden beri dost bildiği Kadıoğlu aşiretine mensup bir adam duruyordu ve o adamın yanında kara çarşafıyla kız kardeşi vardı. Nasıl yaralar açtığının, o yaraların ömür boyu kanayacağının bilincinde olan kardeşinin ihanetini hazmedemedi Ferman.

Namluyu kız kardeşinin alnına isabet edecek şekilde ona doğrulttuğunda eli can acısıyla titredi. Üstüne titrediği Zeyno'ya silah doğrulatacağı günü görmek Ferman Kılıçhan'ın kıyametiydi ki kız kardeşi ona bu kıyameti yaşatmayı makul görmüştü.

Çivit tozu serpiştirilmiş mavi harelerine bakarken Ferman mücrim gibi titredi. O gözlerde suçluluk duygusunun yanı sıra pişmanlığı da görmeyi isterdi. Zeyno her zaman kendi kararlarının arkasında durmayı başaran bir kadın olmuştu. Silahı doğrulttuğu kardeşinin gözünün içine bakarken elleri titremeye devam ediyordu.

Vicdanını sömürmeye ne hakkı vardı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kendime güvenmezdim sana güvendiğim kadar..." dedi
Zeyno gözlerini ondan kaçırarak sözlerinin ağırlığına bir ton
kıntılar ekledi, Ferman için susmak kâr olmaktan çıktı. "Ulan bu
da sana güvendiğim kadar kimseye güvenmedim lan ben... Ulan
bize yapmaya ne hakkın vardı?"

"Özür dilerim..." zikriyle bağışlanmayı istedi Zeyno. Yaşlı gözle
çarşafın kapladığı kara toprağı izlerken zihni ona geleceğinin
toprakla bütünleşeceğini fısıldayarak ıstıraplar yüklüyordu.

Kafasını tutup kaldırabilirlerse ağabeyine son kez doya doya
kabilecekti, keza Rozerin Zeyno'nun cüreti, işlediği günahın bedelini
kurban giderek onu vuslatından alıkoydu.

"Özür dilerim Ferman..."

"Özür mü?" derken alaycı ifadesiyle kız kardeşini bertaraf etti. "Ç
nımı aldın... Canımı aldın lan benden! Nasıl özür dileyebiliyorsun?"

Hançeresinden kopan bağırış, azametini dehşetle seyretmekte ol
Zeyno'ya korku dolu anlar yaşattı. Ecel terlerini onu öldürdüğünü bi
bas bağıran ağabeyinin duyduğu utançtan döküyor lakin ağabeyi
yüreğini azametli öfkesinden ötürü hissedemiyordu.

"Sen benim her şeyimdin Zeyno..." derken titrek sesine gözyaşla
eşlik etti.

Masmavi gözlerine hayal kırıklığının huzmeleri karanlık gece
karşın öyle bir yer etmişti ki Zeyno Kılıçhan kör olmayı fütursuzca
ledi, bu sayede acıdan soyutlanırdı. Titreyen dizlerinin hissi yüreğine
hücum ederek onu boğdu.

Ferman bu geceden sonra yaşadığından hep şüphe duyacaktı.

"Niye yaptın?" diye sordu, cılız sesinin kardeşine ulaştığından şüp
heliydi. Kırgın gözlerinde sorgu sebepsizmiş gibi sahipsiz duruyordu.
Neyi eksiltmişlerdi de Cesur Kadıoğlu'na kaçmıştı?

Rumi'ye kavuşmak için evinden kaçtığını bilse gözü önünde tenin
şakağına çakardı. Zeyno'ya bir daha unutamayacağı bir gece yaşatarak
delirmesi için eline haklı sebepler verirdi.

Yaptıktan sonra ona bir cevap verecek kadar yüzsüz davranamadı.
Gözlerini titrekçe kaçırdı, Ferman'ı yaşadığı utanç ve hayal kırıklığıyla
baş başa bıraktı.

"Bize bunu yapmamalıydın, bana bu cezayı vermemeliydin..." diye
tükenmiş ifadesiyle isyanını sürdürdü. "Seni öldürdükten sonra arkan-
dan geleceğimi bilmeliydin. Senden sonra öleceğimi bilmeliydin."

Kendi ölüm ilanını duyuran ağabeyinin sözleri kadının boğazına bir yumru gibi otururak kaskatı kesti. Zeyno ona engel olmalıydı, kendi canını ağabeyine feda etmeye hazırken onun canına kıymasına sebep olamazdı.

Genzini yakan acı haykırışı ağzından koptuğu anda ağabeyi gardını aldı. Ferman engel olacağını bildiği için silahı daha sıkı tutup tarazlı sesiyle ikaz etti.

"Tek bir adım bile atma Zeyno!"

"Benim için canına kıyma... Sana yalvarırım yapma..." diye aceze düşerek yalvardı. Gözyaşlarının yıkadığı yüzü kendi ihanetini soluk benzinden alamıyordu. Nihayetinde ayakta duramadı ve dizlerinin üstüne çöktü Zeyno.

"Yalvarırım yapma... Senin karın var, çocuğun var..." derken elleri güçsüzce dizlerine düştü. Ona yalvarmak çare değildi. Zeyno ailesine ettiği ihanetin lekesini hafızalardan silemeyeceğini, ihanetinin en çok ağabeyini yakacağını bile bile bu ateşe düşmüştü.

"İndirin silahları!"

Kulakları zorlayan davudi ses ağabey ve kardeşe odaklanan dikkatleri dağıtsa da Zeyno ve Ferman'ın odakları birbirinden asla kopmayarak acının eşiğini artırdı. Biri gözünü kaçırsa diğeri darmaduman olacaktı.

"Ferman o silahı indir!"

Yabancı sesin emri bizzat silahı tutan adamın kendisineydi ancak Ferman Kılıçhan ihanetiyle sarsan kız kardeşi dışında kimseyi radarına almaya pek razı değildi. Sesin ona tanıdık geldiğini seçebiliyor önceliğini vermiyordu.

"Kabirden baban çıkıp gelse elimdeki silahı alamaz!" diye, yüzüne henüz bakmadığı tanıdık sesin sahibine hırladı. "Geri çekilin!" ikazını verirken kararlıydı. Kimsenin adı sanı varlığı onu durdurmaya yetecek kuvvette değildi.

"Bu bir emirdir!"

Zeyno o emri yerine getirmeyeceğini bildiği adamı seyrederken ölüme amade edasıyla son vedasını ediyordu. Namludan çıkan ateş alnını delip geçtiğinde huzursuzluk onun için son bulacak, tüm bu rezaletlerden ölümüyle arınacaktı.

Ferman öfkeyle alay arası çıkardığı tiz sesiyle gülümsedi. "Emirleriniz umurumda değil! Karışan olursa gözümü kırpmam vururum!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zeyno, içini ağır ağır çekerek, ağabeyini tetiği çekmeye teşvik ed
cesine kafasını salladı. *Bitsin bu işkence* manasını taşıdığı mavi bak
bir kere kıpırdasa Cesur Kadıoğlu'nun gözünü kırpmadan onları
diğini fark ederdi.

Cesur, ağabeyini gazlayan kadının aptallığına öfkelendi. Sebe
neydi bilmiyordu ancak hatanın onda olduğu kesindi. Eli silahlı ağ
pek konuşulacak kıvamda değildi ama Cesur şansını deneyecekti.

"Kimse bana kaçmadı," diye söze girdi pek sakin sesiyle. "İnd
silahı Ferman. O bir hata yaptı."

Şayet o tetiği çekerse, Ferman bir kurşunla kendi canına kıyar
Onu sakinleştirmek için kendi öfkesini heybesinden atmak Cesur iç
hafifletecek bir hâl değildi. Kız kardeşinin derdini öğrenmeden, hes
sormadan her şeyi bir çırpıda bitiriyordu.

Ah doğru ya Cesur Kadıoğlu'nun gözden kaçırdığı bir ayrıntı var
ona kaçtım, demişti. Cesur hızlı bir burun çekişiyle küfrünü ağzında
savururken, ayağının dibine çöken kadına göz ucuyla öfkesini yollad

Lakin öfkesi hedefe yanlış tutulmuş mermi gibi ona geri döndü.

"Kes sesini şerefsiz!"

Ferman'ın ulu orta, haksız küfrünü yutkunursa kendi yüzüne tüke
recek kadar çıldıracaktı Cesur. Durun emri yağdıran Zevan Aşiretinden
Hasan ağanın varlığını hiçe sayarak Ferman'ın üzerine yürüdü.

"Allah şahidim olsun ki o silahı alır alnının çatısından vururum!"

Gözleri yuvalarından fırlayacak kadar büyümüştü. Karşısındaki
adam sınırlarını zorlayarak anlayışlı tavrıyla olayı çözmeye çalışan Ce
sur Kadıoğlu'nun gayretini hiçe sayıyordu. Sarsıntısı derin olan ağabe
yi nasıl sakinleştireceğini düşünmeyi bırakarak kavgaya hazır hâliyle
namlunun ucunda durdu.

Ferman, onu tehdit etme cüretinde bulunarak üzerine dosdoğru ge
len Cesur ağaya silahı doğrulturken gözü pek aynı zamanda ileriyi dü
şünemeyecek kadar gözünü karartmıştı. Düşmanının yüzsüzlüğü onu
öfkelendirmekle kalmıyor bu zamana kadar duyduğu saygı ve sevgiden
tiksindiriyordu.

"Yapabiliyorsan bir saniye durma!" diye meydan okudu Ferman
nefretin oluk oluk aktığı sesiyle. Cesur affedilemeyecek hatasına rağ
men ona gözdağı vererek onuru kırılmış adamı hepten çileden çıkarı
yordu.

"Ferman oğlum seni son kez uyarıyorum."

Azabın giderek büyüdüğü kötü bir geceydi. Kız kardeşinin kaçışına şahitlik edenlerin sayısının az veya fazla olması hiç önemli değilken, onu bizzat uyaranların ve karşı çıkanların tanıdık olması da cabasıydı.

Yüzüne bakarken kanının çekildiği kız kardeşiyle tekrar göz göze geldi. Silahını Cesur'dan çevirip doğruca yine Zeyno'ya hedef tuttu. Bileği, yüreği gibi titriyordu…

İşlerin iyice çığırından çıktığı kadim gecenin sonu Zeyno'nun döküle kanıyla son bulacaktı. Yutkunan kadın güçlükle ayaklarının üzerinde durdu. Saatten sonra destek alacağı kimsesi bu kalmamıştı.

Ferman'ın titreyen ellerini görmezden gelerek hayatını mahvettiği Cesur ağanın yanında, aralarında bir insanın sığabileceği mesafe bırakarak duraksadı. Cesur'un ona baktığını gördüğü hâlde boş vererek ağabeyiyle iletişim kurdu.

Zira o merminin alnında bir delik açmasını dört gözle bekliyordu Zeyno. Çehresine sirayet eden utancı azat ederek ölümle yüzleşmeye hazır hâliyle ağabeyine son kez seslendi:

"Yanımdaki adamın hiçbir suçu yok," dedi dürüstçe. "Kendim kaçtım. Burada suçlu olan sadece benim Ferman. Canını alacağın tek kişi Zeyno'dur!"

Son nefesini koyuverdiğinde gözlerini sımsıkı kapadı. Ona hayal kırıklığıyla bakan gözlerin, sıtma tutmuş gibi titreyen ellerin teması ayaklarına kapanıp onu affetmesi için yalvartmaya itiyordu. Zeyno ölmeyi yeğlerdi. Bu utançtan sonra af istemek yüzsüzlüğün daniskasıydı. Ar damarı çatlak mıydı ki ağabeyinden bunu istesin?

"Ferman dur… Değmez…"

Hejar[10]'ın nefret dolu sesiyle bütünleşen kırıcı sözlerini işittiğinde gözlerini usulca açtı. O ana kadar görmediği kuzeni varlığını en kırıcı hâliyle hissettirerek Zeyno'yu sert bir darbeyle daha sarstı.

Zeyno ona bakmayan küskün gözlerden kendini alarak canından çok sevdiği adama çevirdi. *Acı…* Ferman'ın harelerinde acıdan daha fazla hiçbir şey görmüyordu. Ölüm, onun tek kurtuluşuydu.

"Hadi…" diye destekledi onu düşüncesizce.

Ferman avucunun içinde gücü yetse kabzayı ezecek, hiddetinin binde birini onunla kurutacaktı. Böylece öldürmeye teşvik eden kız kardeşine duyduğu hayal kırıklığı ve öfkeyi asla silemese de o anlığına öteleyecekti.

[10] Zayıf, güçsüz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hadi bitir bu utancı..."

Üstelemeye devam etti, ölüm utancın son bulması için kurtuluş o
ğildi ama Zeyno'nun yaşayacağı azaptan saniyeler içinde sıyırırdı. Bo
zil geceyi ağabeyini katil olmaya iterek bitiriyordu. Ne hakla Ferman
yıkıyordu?

Ferman, yaşları yüzünden silerken konuşacak gücü bulamadı. "Bi
ter mi?" diye sordu güçsüzce. "Biter mi ulan bu utanç?"

Bitmez diyemedi, hiçbir şey diyemedi. Yaşamını bir gecede karartı
ğı ağabeyini celladı olmaya zorladı. "Al canımı da bitir ağabey..." soy
kez ona ağabey dedi, son kez güzel gözlerini içine çekercesine izledi.

"Ben seni nasıl öldürebilirim ulan..." diye avazı çıktığı kadar bağ
ğırdı. "Ben sana nasıl kıyarım Ruze... Bunu bana yaşatmaya ne hakkın
vardı? Beni öldürmeye ne hakkın vardı ulan?" hesap sorduğu kız kar
deşine doğrulttuğu silahı kaşla göz arasında çekip çenesinin altına tuttu

Katli vacipmiş gibi canına kıyacaktı. Onu canına kıymaya iten kız
kardeşine en büyük cezayı verecekti.

Tetiği kendine doğru itmeye davrandığı an kuzeni Hejar silahı or
dan itti, ateşlerin isabet aldığı sema gürleyen sesle inledi. Ferman Kılıç
han peş peşe şarjörü boşaltırken öfkesini de patlayan mermi sesleriyle
püskürttü.

Kalabalık, mermilerden kaçan parçalardan dizlerinin üzerine çök
kerek kendilerini korurken Zeyno bilhassa ayakta kaldı. O kurşunların
ona isabet etmesi için yerinden bir milim kıpırdamadı. Ağabeyi Ferman
onu öldürmeyip kendi canına kıyıyorsa Zeyno için yaşamak bugüne
kadar görülmemiş işkencelerin başlangıcıydı.

Lakin biri ayakta durmasına müsaade etmedi, güçlü kollarıyla kendi
sığınağına alarak kurşunlardan korudu. Zeyno kim olduğuna bakmaya
gerek görmedi. Cesur Kadıoğlu'nun olduğunu, mevcut güruhun içinde
bu kadar yakınında olup onu koruyacak tek isim oydu.

O akşam kimseye bir şey olmadı. Kimse belki gerçekten ölmedi
ama birçok ruh bedeni terk etti, fâni dünyada ceset gibi dolaşan çok
can oldu. En başında Zeyno ve Ferman geliyordu. Sonrasında Cesur
Kadıoğlu...

Çünkü hiç tanımadığı bir kadın hayatını iki kelimeyle elinden aldı:
Ona kaçtım!

Her fâni gibi ölümden korkuyordu kadın; nitekim ölüm kokan bir evden ürküyordu. Kulağına uğultular hâlinde yayılan feryat figanları gerilerek dinliyordu dünden beri. Faili meçhul, kimliği belirsiz katliamların yaşandığına dair hissi atamıyor, kendi parçasıymış gibi içine nüfuz edişini kontrol altına alamıyordu.

Bu yabancı ev onun kaçışının arkasından olanları gölgeleyen tehlikeli bir kaleydi. Surların arkasında ailesinin feryatları yükseliyor, Zeyno ne yaparsa yapsın duyamıyordu. Hissediyordu... Annesini onunla yangını harlayan babaannesini, içine ağlayan babasını ve en çok öldürdüğü ağabeyi Ferman'ı... Değmez diyen Hejar'ı...

Hayatında değer verdiği herkesi kendi elleriyle öldürerek yalnızlığı seçmişti Rozerin Zeyno Kılıçhan.

Dün sabaha doğru Hasan ağa tarafından bu eve getirilmişti. Mevcut odada tek başına kalıyordu. Kim bilir kaç oda ilerisinde Cesur ağa vardı. Ağabeyini arkasında bırakıp o lanet olası arabaya bindirildikten sonra Cesur ağanın sessizliğiyle baş başa kalmıştı.

Öyle bir sessizlik ki kalbini bir mengene gibi sıkıştırmış, kendi kalesinde yenilen bir padişah gibi küçük düşürme hissiyle kuşatılmıştı.

Berbattı!

Öte yandan Rumi'nin varlığından ve yaptıklarından bihaberdi. Sabaha doğru ona yemek getiren kadından telefon rica ettiyse bile kadın tek kelime etmemiş, Zeyno'yu odada tek başına bırakıp çıkıp gitmişti.

Yalnızlığa terk edildiği yol başkalarının eliyle şekillenmeden, yolu hiç tanımadığı bir adamla evlilik münasebetiyle birleştirilmeden, bir şekilde bu evden çıkmalı ve Rumi'ye kavuşmalıydı.

Ona ulaşmadığı, ahvaline dair haber alamadığı her an felaketin boyutu gelişmeye açıktı. Rumi delinin tekiydi. Adının Cesur ile çıktığını duyduğu anda ailesinin evini basar ortalığı kasıp kavuracak kadar gamsız davranırdı.

Oysa Zeyno'nun gerçekleşmesinden ürktüğü asıl mesele buydu. Rumi'ye kaçtığı anlaşılırsa Cesur ağanın başını yaktığı için bu defa cezası bizzat ölüm olmayacak, onu rezilliğiyle yaşamaya mahkûm bırakarak yalnızlığa terk edeceklerdi.

Zeyno olacakları hayal dahi edemeyecek kadar endişeliydi.

Avuç içlerini göğsüne bastırarak sevdiği adama sessizce yakardı.

"Yalvarırım... Rumi... Yalvarırım beni hissediyorsan bir delilik yapma!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dört duvar arasında sıkışan kadın boğucu havasından ve kapanan kapılardan kurtulmak istiyordu. Bir an önce özgürlüğüne vuşup Rumi'ye koşmalıydı. O adamın çılgınlığı başına başka işler caktı.

Misafir kaldığı odayı taradı hızlıca. Çift kişilik bir karyola, larında ham ahşaptan iki komodin, altı kapılı ahşap bir giyinme bından ibaret oda renksiz ve sadeydi. Onu boğan bu odanın değildi, bu odaya hapsedilmesiydi.

İlk ve son gelişinin olduğuna inanıyordu Zeyno. Hasan ağanın kurtarmak ve kaçırdığını zannettikleri Cesur ağaya hesap sormaları getirdiği bu ev cehennemi olmadan, hayatına hükümler konulmadan arkasına bakmadan gideceği –tıpkı evinden kaçtığı gibi- ardında kacağı ikinci ev olacaktı.

Zeyno iyi düşünmeli, iyi hareket etmeliydi.

Rustik perdenin kapattığı camın ardı arka bahçenin devasa ağaçlarına, güzelliğiyle aldatan ters lalelerine, envaiçeşit çiçek rına, keyif çatmak için kurulmuş yeşil kamelyaya bakıyordu. umutlar yeşertmekle beraber umutsuzlukları da çöreklenmekten bir işe yaramıyorlardı.

Bir saat öncesine kadar seslerin o kamelyadan geldiğine dair ğu inanç iyice kulak kestiğinde aldatıcı bir hayal kırıklığına dönüştü. Erkekler orada oturuyor olsaydı Zeyno'nun kaçışı kolay olacaktı.

Dün sabaha doğru geldiği yabancı evin konumuna, haritasına tek bir bilgisi yokken kaçma planları kuruyordu…

Sabrederek koyu ahşap kapıya doğru yürüdü. Duyguları, sözleşmiş gibi boğazında toplanarak hıçkırıklarla ağlaması için hücum ediyordu Zeyno'ya. O asla bu kadar duygusal ve güçsüz bir kadın olmamıştı. Duygularına söz geçirmeyi her daim başaran, aciz davranışlar sergilemekten kaçınan ve bunu sergilediği zamanlarda kendinden soğuyan biriydi.

Bir eve hapsolmayı onuru kabul edemediğinden hıçkırıkları ona vicdan azabı çektirmek için toplanıyorlardı sanki.

Kapı kolunu avuçlayıp indirdiğinde hıçkırıklarını olduğu gibi yuttu. Bu kapıyı Ferman üzerine kilitleseydi acısı daha az, utancı daha çok olurdu. Onu kaybetmek utanmasını hak ettiriyordu bir yerde.

Kilitli sandığı kapıyı kendine doğru ittiğinde açıldığını görünce afalladı nitekim üzerinde pek durmadı. Dışarıda bir düzine adam varken burayı kilitleseler ne olacaktı ki?

Kapının ardı geniş bir koridora bakıyordu. Karşısında bir kapı ve duvar yerine devasa bir duvar aynası gördüğünde irkilerek geriledi. Kaçtığında sırf daha rahat olmak için giyindiği siyah kot pantolon ve siyah bluzu yabancı birinin kıyafetini taşıyormuş gibi sahipsiz duruyordu.

Gözlerine bakmaya korktu Zeyno. Ferman'ın son bakışları onu içli içli ağlattığından nasıl bir görüntüye sahip olduğunu kestiremiyor lakin berbat hâlde olduğunu tahmin edebiliyordu.

Bir kişinin değil koca bir yuvanın dağılmasına neden olmuştu.

Aynadan bakışlarını ayırdı. Ahşap sütunların sardığı koridorun sonu bir merdivene çıkıyordu. Koridor kopmasına vesile olacağı kıyametlerin provasını yapıyormuşçasına sessiz ve boğucuydu.

Kimseyi çevresinde görmeyince merdivenlere yönelmeye devam etti; evde kimlerin onunla beraber bulunduğunu bilmiyordu. Fakat Hasan ağanın dağlık evlerinden birinde olduğunu biliyordu. Kuvvetle muhtemel tarlalarını kontrol ettikten sonra burada bulunuyordu.

Arabaya bindirildiğinde tutup durun diyemeyecek kadar kendinden geçmişti. Dünden bu yana geldiği evde şokunu ancak bu sabah atabilmişti Zeyno.

"Cesur ağayı mı arıyorsunuz hanımım?"

Arkasında ansızın yükselen yabancı ses sendelemesine, denge kaybı yüzünden sersemlemesine sebep oldu. Şiddetle ona seslenen kadına döndüğünde avuç içini kalbine bastırarak onu hiddetle payladı:

"Ödümü kopardın! Neden sessizce arkamdan geliyorsun?"

"Özür dilerim sessizce gelmedim. Şu odadan çıktım," diyerek sepeti tutan elleriyle arkasında kalan odayı gösterdi. "Sizi gördüm."

Katlama şeklinden nevresim çıkarması yapan Zeyno, sepeti dolu genç kızın aceleci tutumuyla onu yanıtlamasını küllemeden, odaya kısa bir süreliğine göz gezdirip meraklı bakışlarını yeniden kıza döndürdü.

İncelediği genç kız aşağı yukarı on sekiz yaşındaydı. Daha küçük olma ihtimali yüksek olan kızın tombul yanaklarını parantez gibi ayıran gamzelerini seyrederken kendini suçlu hissetti. O da böyle kaygısızca gülebilirdi ama tüm dünyasını alt eden bir seçimle gülüşlerine rest çekmişti.

Kronik bulantıya kapılmış havasından sıyrılmak için hızlıca silkelendi. Onu beklemekte olan kıza sorular yönelterek kaçışı için bilgi toplamaya baktı.

"Burada mı çalışıyorsun peki?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gamzelerini belirginleştiren gülümsemesiyle kafasını
dı. "Evet, halamın yanındayım. Yazları burada çalışıyorum
çıkartmak için. Bir ay sonra gideceğim," dediğinde birkaç
ne duraksadı. Ardından aydınlanmış gibi kaşlarını alnında
oluşturacak şekilde hızlıca kaldırdı. "Şey bir ihtiyacınız mı
Evet... Kaygısızdı... Henüz küçük ama hatasızdı. Zinde
sedilmiş bir suçlu gibi insanlarla utana sıkıla konuşmuyordu.
bileklerini kesip canına kıysa yine de bu utançtan kurtulamaya
"Hayır..." diye yanıtladı, rahat görünmeye özellikle çalışarak
yır... Odada durmak beni boğdu. Hava almak için çıktım."
"Cesur ağam..." diye duraksadı onu sorduğunu zannederek
Zeyno gözlerindeki parıltıyı görünce epey şaşırdı. Heyecanla
ranlık arası harmanlanan kahverengi hareleri adını andığında
Birileri, nasıl göründüğünü unuttuğu korkunç adama çoktan
"İki saat önce gitti."
"Nereye?" diye soran Zeyno ona tutulmasını normal karşıla
nerede olduğunun merakına yeniden düştü.
Sahi... Cesur kendini nasıl hissediyordu? Varlığından habersiz
duğu bir kadın gecenin bir vaktinde ansızın arabasına binip *onu* kaç
gibi akıl ishali bir cümleyle kaçışına onu ortak ederek hayatını sarsı
içinde mahvetmişti. Ağzından çıkan cümle bir adamın sonunu ge
mişti.
Nasıl bu haksızlığa ve ithama karşı sakin durabiliyordu? Yahut
kin miydi? O yolculukta hatırladığı tek şey adamın korkunç bir öfke
sahip olduğuydu.
O sahici öfkenin Zeyno'ya nasıl döneceği henüz belirsizdi. Kor
ması gerekiyordu ama korkmuyordu. Zira Zeyno isminden ibaret bi
diği adamı bir daha görmemek üzere kuracağı planla ardında bırakara
tekrar kaçacaktı.
Şahsı adına tek bir bilgiye sahip olmamak ürkütücüydü. Dilde
ağanın büyük oğlu Cesur Kadıoğlu; namı Yüksekova'ya katıldığı b
düğünle yayılmış gerek genç kızların gerek erkeklerin dilinde dolaşa
ca merak konusu olmuş Zeyno bu sayede adını ezberlemişti.
Ferman ile babasının birkaç kez hakkında konuştuğunu hatırlıyo
du. Bir de Van'da düğünde bir yerlerde yine adı zikredilirse hatırlarl
Hoş her düğüne katılan bir adam değildi. Öğrendiği kadarıyla Ces
Kadıoğlu işkolikti.

[11] Erkek ismi; *âşık, sevdalı.*

"Aşiret büyükleri geldi onlarla çıktılar," diye gizli bir bilgiyi paylaşıyormuş gibi fısıltı hâlinde konuşan genç kızla kendine geldi. Etrafını kolaçan ettikten sonra Zeyno'ya doğru hafifçe eğilerek bu defa dehşet ve merak arası bir sesle tekrar fısıldadı:

"Sanırım nikâhınız için toplandılar!"

Bu dehşet hak değil miydi?

Bedeni soğuk bir heykeli andırıyormuşçasına kaskatı kesildi. Beynine mıh gibi çakılan bilgi hükme maruz kalan yüreğinde alevi sönmez yangınlar başlattı, o an anladı ki Rozerin Zeyno'nun cezası hükmen verilmişti; öldürülmesine izin vermeyen aşiret büyükleri kaçtım dediği adamla evliliğine karar kılmıştı.

Birbirini hiç tanımayan iki yabancı bir hata yüzünden evliliğe zorlanıyordu. Fakat Zeyno'nun isteği o değildi. Hayatını birleştirmek istediği Rumi idi, o adam için hayatından vazgeçmişti yakalandığı bu evliliğe boyun eğecek değildi.

Ruze, Rumi'sine varmazsa ölümü seçenekleri arasına katmıştı. Ki kaçmak ölümü kabul etmek değilse neydi?

Öte yandan Cesur nasıl kabul etmişti? Bu evliliğe karşı gelmemiş miydi? Ona kaçmadığını söylememiş miydi? Onların ağası o değil miydi? Kim sözüne karşı gelebilirdi ki? Her şey karman çormandı. Zeyno birileri başında dikilip evleniyorsun demeden acilen kaçmalıydı.

Telaşa kapılırsa eli ayağına dolanacak merdivenden yuvarlanan bir boncuk tanesi gibi savrulacaktı. İpleri eline almanın vaktiydi. Sıkışan göğüs kafesini zorlamadan derin ve uzun soluklu nefesler alarak iyileştirmeye çabaladı, bu sırada hâlâ beklemekte olan evin kızına döndü. Ona yardım edecek tek kişi şimdilik o görünüyordu.

Tek bir telefonla Rumi'ye ulaşabilirdi. Oldu ki Rumi'ye ulaşamadı, şansını Cesur'a ulaşarak kullanacaktı. Şayet ona da ulaşamazsa son çaresi ağabeyi Ferman olacaktı. Ona ulaşmayı başarabilir ve kendini dinletebilirse tüm gerçekleri anlatarak bu evliliğin gerçekleşmemesini sağlayacaktı.

Gözlerini birkaç saniye genç kızdan ayırıp olduğu koridorda bir saat aradı. Saati bulamayan Zeyno, Rumi'ye ulaşmak için çok geç kaldığının farkına vararak hüzünle nefesini koyuverdi. Zaman ona hatasının bedelini ödetiyormuşçasına hızlı geçiyor, yetişmek istediği rotadan öylesine şaşırtıyordu ki Zeyno'nun anlaması güç olmuştu.

"Telefonun var mı?" diye sordu, adını henüz bilmediği kıza tekrar yoğunlaşarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sualini anlamadığını kırıştırdığı yüz ifadesiyle belli ederek, "
diye sorarak karşılık verdi.

Zeyno anlamamasıyla uğraşamayacak kadar telaşlı edasıyla, "
fonun var mı? Başkasının da olabilir sorun değil," diye yanıtladı. "
planlarını mahvetti ve o farkına varana kadar geç oldu.

Kızın cevap vermek yerine ürkerek geri kaçışı Zeyno'nun ye
umuduna küller yağdırarak soldurdu. O da yardım etmeyecekti. Ki
elinden tutup Rumi'ye kavuşması için olanak tanımayacaktı.

Herkes mi sevdadan korkardı? Kimse bağrında sevdanın ateşini y
kıp onu anlayamayacak mıydı yani…

"Lütfen bana telefonunu ver," diyerek elini uzattı yalvarırcasın
Kendine acizliğin her türlüsünü yakıştırabilirdi çünkü başka şansı yo
tu; o telefonu bir yolla muhakkak almalıydı.

"Beni öldürürler," dedi apaçık.

"Kimse bilmeyecek!" diye söz verdi Zeyno. Telaşına, sönen umud
eşlik ettiğinden asla güven veremiyordu. Ki kaçan bir kıza kimse de pe
güvenmezdi. Önceleri onu suçlar, şüphe duyduğunda yoklar, gerçek şa
yet ortaya çıkarsa ona göre yardım elini uzatırdı.

Hatta öyle ki müşkül durumundan bile faydalanabilirlerdi. Zeyno
kaçan birçok kızın hikâyesine kulak kesmiş hepsi için üzülerek sabırlar
dilemişti. Şimdi ona sabırlar dileyen değil el uzatanlar lazımdı.

"Beni tembihlediler, sizinle konuşmam bile yasak," derken yüzü
ne sirayet eden korku çenesini titretti ve ona etrafı tekrar kontrol etme
refleksi yaşattı. Ah korku! Adamı atacağı adıma göre hesaplardı. Nasıl
güçlü bir duyguydu bu böyle! Güçlü adımların ardında ve yine kalışla-
rın ardında hep o duygu yatıyordu.

"Benim telefonum yok."

"Bana sakın yalan söyleme!" diye çıkıştı Zeyno, endişesi yüzünden
sağlıklı düşünemiyordu.

Buradan gitmek istiyorsa bu defa kimsenin başını yakmadan, ar-
kasında koşacak birilerine yakalanmadan kaçmalıydı. Başını yaktığı
yalnızca Cesur değildi. Kaçmasına izin verirlerse Cesur'u da bu yükten
kurtarmış olacaktı.

"Adın ne?" diye soruverdi aniden. Tepkilerini kontrol altına almakta
güçlük çekti Zeyno.

Ürkmekte olan genç kız cevap vermek yerine başıyla selam verip
gitmeye kalkışınca Zeyno önüne çıkarak engelledi. Ondan istediğini
almadan gitmesine izin vermeyecekti.

"Lütfen bana yardım et… Bak sen de benim yerimde olabilirdin,
ben sana yardım ederdim."

Kati sesiyle kesin cevabı verdi. "Etmezdin."

Zeyno kesinliği karşısında afalladı lakin uzun sürmedi. "Yemin ede-
rim ederdim… Söz veriyorum çok uzun sürmeyecek. Hemen kapataca-
ğım."

"Beni öldürürler!"

Kaçmaya çalışan bir kadın için ölmeye değmeyeceğini belirtircesi-
ne imayla gülümsedi. O gülümsemenin ardı yakalanacakları korkusun-
dan mütevellit korku doluydu.

"Kimse sana bir şey yapamaz. Tek bir telefonla kurtulacağım hiç
kimse anlamayacak bile, neden bana inanmıyorsun. Bak sen de genç bir
kızsın… Beni anlarsın… Sen kaçsaydın ben sana elimden gelen yardı-
mı yapardım kimse de duymazdı."

Söylediklerine inanmayan ifadesiyle yine reddetti. "Ben garibanın
kızıyım, sen ağa kızısın. Senin yanında benim babamın garip boynu
kıldan ince kalır. Olmaz!" diyerek elindeki sepeti bir kapının önüne fır-
latıp merdivenlere koştu.

Soluk benziyle çaresizce arkasından bakakaldı Zeyno. *Kimse sana
yardım etmez* çığlıklarının avaz avaz koptuğu beyni patlamak üzereydi.
Hasan ağanın çatısı altında ekmek yiyen insanlar ona ihanet etmez öte
yandan yardım edecek olsalar bile cesaret edemezlerdi.

Zeyno, Hasan ağayı hafife almıyordu lakin bu olanlara boyun eğe-
cek kadar kendini küçük düşürmeyecekti.

Kaldığı odaya dönmek yerine merdivenlere doğru uzun adımlarla
yürüdü. Kimlerin bu evde olduğunu öğrenmeliydi. Tanıdık biri belki çı-
kar, onun Kılıçhanlardan olduğunu öğrendikleri an yardım elini gizlice
de olsa uzatırlardı.

Merdivenleri inmeden önce gözüne çarpan pencereye baktı. Evin
ön konumuna bakıyorsa en azından dışarıdan haberdar olacaktı. Hız-
lı adımlarla pencereye vardı, tahmin ettiği gibi ön cephe nöbet tutan
adamlarla doluydu.

Ağlamaklı sesiyle tısladı. Buradan kaçmak zor görünüyordu. Kaç-
masa bile Rumi'ye ulaşmanın bir yolunu bulmalıydı. En azından onu
beklemesini isteyecek, bir delilik yapmamasını tembihleyecekti. Öğ-
reneceklerinden sonra durmasının imkânsız olduğunu bilmesine rağ-
men…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Merdivenlere yeniden yürüyerek yine tempolu adımlarla indi. İçi hâlâ bütün bir evde korunma altında olmak epey can sıkıcıydı. Kendi ailesinin attığı tokmanın onu düşürmemesi abes olurdu zaten.

"Büşra... Büşra çabuk, geç oldu yavrum..."

Gecikmiş ahşap merdivenlerde tok sesiyle bir kadının nidası yükseldi. Zeyno gecikmelerine kısa bir ara verdi. Yazları halamla beraber çalışıyorum dediğine göre bu ses halasına mı aitti?

Zeyno kalan son beş basamağı inerken gözlerinin önünden koşar adımlarla geçen simaya takıldı. Az önce konuştuğu kızdı giden, demek adı Büşra idi.

"Geliyorum hala, siparişleri sordum."

"De hayde, Hasan *ağa çabuk olmamızı istedi.*"

"Tamam sen tasalanma, valla yemekler yetişecek."

Büşra'nın sesi sanki daha önceleri bu karmaşayı yaşamış gibi sakin, halası ise bu karmaşadan alınan akıyla çıkmayacakmış gibi kaygılı çıkıyordu. Kalabalık misafir ağırlayacakları zaman tıpkı bu anları yaşardı Zeyno. Annesi ve yengeleri telaşlıyken kendisiyle beraber kuzenleri rahat ve kaygısız olurdu. Çünkü biliyorlardı ki bu telaşın hakkı sorumsuz geçireceklerı bir ağırlama merasiminden sonra gülümseyen yüzlerle verilecekti.

Hiç şaşmazdı...

"Diğer yemekleri gönderdiler mi?"

"Azız'ı aradım işte, bir saate o da gelirmiş."

"Tamam onlar gelmeden her şey hazır olsun."

Ahalinin başlarına toplanmaması için buraya getirilmişlerdi ve bir yemek organizasyonuyla kıyacakları nikâh üzerine konuşacaklardı. Belki de hemen bu akşam dinî nikâhını kıyarak bir kaosun önünü kesmeye çalışacaklardı.

Zeyno'yu göz göre göre bir kaosun içine sürükleyeceklerinden habersiz, çözüme kavuşturduklarını sanacaklardı...

Rüze saklanırsa Rumi yerine Cesur ile nikâhının kıyılması için tıpış tıpış yürüyecekti. Bilinçli hareket ederse yine evleneceği adam Rumi olacaktı. Harekete geçti ve az önce Büşra'nın girdiği odaya doğru yol aldı. Muhtemelen mutfak orasıydı. Hala yeğenin hızlı hızlı konuşmaları kulağına geliyordu.

Sakın kalıp arkadaşça onlara yaklaşırsa belki halayı ikna ederdi. Hatırlarına iki yıl önce kaçan genç bir kız düştü. Sevdiği adamla kaçarak

onların evine sığınmışlardı. Nesrin'in onlara geldiği zamanki sakinliğini çok iyi hatırlıyordu çünkü güvendiği evdeydi, kimsenin ona zarar veremeyeceğini, ailesi dahi olsa zarar vermeye kalkışırsa zarar görecegini biliyordu.

O zamanlar Zeyno ve ailesiyle sohbet eder, arada evin temizliği ve yemeğiyle meşgul olurdu. İki haftalık süreci evin kızıymış gibi rahat ve sakinini geçiren Nesrin ve sevdiği Galip, aşiret büyüklerinin dayanışmasını sağlamasıyla nihayet feraha kavuşmuşlardı. Dini nikâhları kıydırılmış hemen arkasından resmi nikâhlarının da kıydırılmasıyla kayınbabasının evine gönderilmişlerdi.

Şimdi Zeyno'ya düşen Nesrin gibi davranmaktı.

Yuvarladığı dudağının arasından nefesini uzun bir solukta verdi. Mükemmel bir oyuncu değildi, elinden geleni yaparak kendi kurtulusunu sağlayan bir kadın olacak, ona hükümler veren herkesi arkasında bırakırken mutlu olacaktı.

Geleceğe yönelik planlarının olmayacağına dair korkunç bir his vardı içinde.

Mutfağa doğru adım atacağı esnada ona gürleyen korkunç ses yüzünden yerine mızrak gibi dikildi. Ayak uçlarını oynatacak dermanı dahi kalmamıştı Zeyno'nun.

Antre holün ortasında süs amaçlı koyulmuş bir heykel gibi dikiliyordu. Gözbebeklerini oynatmaya cesaret edemeyecek kadar tırstı Zeyno. Aniden basan bu korkunun neden olduğunu anlayamadı. Ya yakalandığı için ya arabada o sessizliğiyle yüzleştiği için ya da hayatını göz göre göre mahvettiğinden duyduğu utanç için; sebebi her neyse kalbine zarar bir korku yaşıyordu.

"Kim sana odadan çık dedi?"

Kâğıdı yırtan keskin bir tını taşıyordu sesi, öyle yırtıcıydı ki ona dönüp neler olduğunu sorma hakkı tanımıyordu.

"Sana soruyorum, kim sana odadan çık dedi?" diye sorusunu yinelediğinde Zeyno mutfak kapısında beliren hala yeğenle göz göze geldi. Büşra'nın hareleri ona bir şeyleri anlatıyormuş gibi manidar bakıyordu. Zeyno görmezden geldi.

"Onun odadan çıkmasına kim izin verdi?" diye püskürdü Cesur Kadıoğlu, gazabını yüklemişti. Sorusunun hala yeğene olduğunu anladı Zeyno. Yan yana duran ikili müstenkif adımlarıyla gerileyince Zeyno vicdan azabıyla kavruldu. İndiğinden haberleri yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büşra dışında.

Tüm cesaretini toplayıp Cesur'un yüzüne bakmak için döndü Adamdan korkmakta haklıydı. Keza öyle öfkeli bakıyordu ki gözünü dahi kırpmıyordu. Bu adamın karşısında dik durmak sanıldığı kadar kolay değildi.

Suçlu olduğunu bilmek hakkını savunmanın önüne geçiyordu.

"Onların bir suçu yok. Çıktığımı bilmiyorlar," diye savunmaya geçti yalın sesiyle. Onu öldürmeye hazır bir düşman edasıyla bakan adamın sakince konuşmak pek Zeyno hareketi değildi. Yine de birilerinin sakin olup ortamı gerginlikten kurtarması gerekiyordu. Keza bu adama Rumi'yi sevdiğini söylerse bir plan sonucu kurtulabilirlerdi.

"Odana çık! Çağrılmadığın sürece o odadan çıkmayacaksın!"

Öfkenin damarlarına zerk edilmiş tehlikeli bir ilaç gibi sinsice süzüldüğünü hissetti Zeyno. Bu adam ona emirler veriyordu, suçlu diye başını öne eğip emirlerini yerine getirmeyecekti. Onun karşısında ezik bir kadınmış gibi davranmayacaktı. Planlarını alt üst eden bir hiddetle ona bağırdı Zeyno.

"Sen bana emir veremezsin!"

"Ben sana odadan çık demediğim sürece odadan çıkmayacaksın. Şimdi tıpış tıpış çıktığın odaya geri döneceksin," dediğinde ona doğru yaklaştı. Zeyno çenesini bir santim düşürmeden ona gelen adama mavi harelerini dikti. Cesur üstünlük galibiyetine erişemeyecekti.

Karşı karşıya durduklarında üzerine devasa gövdesiyle eğilerek hükmedercesine tısladı Cesur.

"Bu bir emirdir!"

Zeyno gözlerini devirdi. Emir kipini kullanarak kazanacağını sanıyorsa yanılıyordu. Nitekim uzatmak istemedi. Odaya geri dönmeyecek, asıl mevzuyu konuşacaktı. Ne de olsa ulaşmak istediği adamlardan birisi tam olarak karşısındaydı.

"Ne sen ne de ben bu evliliği istiyoruz. Adamlarını geri çek gideyim."

Cesur alay edercesine güldü. "O gece bana bugün de başka adama mı kaçıyorsun?"

Yılan kadar zehirli dili sindiremeyeceği ithamlar savurduğunda Zeyno'nun bedeni titredi. Öyle ki bu adamı iki eli arasında boğacak, azametini saniyeler için yok edecek kadar öfkelendi. Bir ayak mesafesi kadar uzağında kalan adamın kim olduğunu umursamadan şahadet parmağını ona doğru kaldırdı.

"Ben kimseye kaçmadım! Beni bıraksaydın, beni yakalamasaydın bunlar olmayacaktı. Bana tek bir kelime etmeye hakkın yok. Burada olmamızın tek sebebi sensin!"

Suçlanmayı kabul etmeyen Cesur Kadıoğlu doğrulttuğu şahadet parmağına uyarıcı bir bakış atarak gerçeği erinmeden yüzüne vurdu.

"Öyle mi? Bana kaçtığını söyleyen sendin."

"Benim kaçmama da engel olan sen!" diye diretti Zeyno inatla. "Şimdi gideceğim sen karışmayacaksın."

"Sıkıyorsa git!" diye tısladı.

Tahrik etmeyi tercih eden adama yem olmayacaktı. "Seninle evlenmektense ölmeyi yeğlerim!"

Cesur tıslarcasına güldü. Sözlerinin onu nereye götüreceğini biliyormuş gibiydi. Zeyno onu küçümseyemeyeceğini anladı. Ona hükmediyor, Zeyno kabullenmese de hükmünün baskın geldiğini biliyordu.

Kocası olmasından ölesiye korktuğu adam başlarında böyle bir bela yokmuşçasına sakin duruyordu. Hiç mi mücadele etmemişti? Ona bir iftira atıldığını söyleyerek Zeyno'nun suçunu ortaya çıkarmamış mıydı?

"Sustun mu?"

"Sorgulandım mı?"

Zeyno'nun ağzı bir karış açıldı. Sersemleyen kadın adama inanmamayı tercih etse de Cesur yalan söylüyormuş gibi durmuyordu. Sorgulandım mı derken genişleyen burun deliklerinden öfke esmişti.

Her şeyin oldubittiye geldiğine inanmak istemiyordu.

"Seninle evlenmeyeceğim!" diye kükredi Zeyno acıyla. Onları zoraki evliliğe sürükleyenleri asla affetmeyecekti. Cesur'un elini beline ani hareketlerle attığını görünce irkildi. Elinde göz alıcı parlaklığıyla bir tabanca belirdi.

Zeyno kendisine doğru uzatılan tabancaya bir müddet baktı.

"İki seçeneğin var ya burada olacaksın ya da kafana sıkıp gideceksin."

Zeyno tabancaya elini uzatmadı, Rumi'ye kavuşana kadar bütün yolları deneyecekti. Cesur'a kin dolu edasıyla aynı cümleleri söyledi. "Senin için canıma kıymayacağım. Sen zorbalığı kabul etmeyeceksin!"

Kinine karşılık veren tehditkâr gözlerin sahibi kafasını iki yana salladı. Son şansını kendi ellerinle ittin anlamını taşıyan bakışlarıyla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üzerine doğru eğildi, dişleri arasından kelimeleri tek tek üstüne b basa zikretti.

"Evliliği resmen kabul ederek canına kıydın zaten. Ömür boya birimizden nefret edeceğiz," derken burun delikleri bu nefretin olacağını beyan edercesine büyüdü yine. "Hayatımı mahvettiğin sana huzuru yaşamında tattırmayacağım!" diye alenen tehdit etti sonra tabancasını beline taktı, sırtını dönerek Zeyno'nun görmediği adama seslendi.

"Murat! Onu odasına götür kapısını kilitle. Lavaboya bile çıkma yacak."

Zeyno emirleri yağdıran adamın arkasından gideceği esnada önü nü aniden kesen yabancı adamla şaşakaldı. Nereden çıkmıştı bu adam Afallamış hâlde adamın yüzüne bön bön baktı.

"Odanıza lütfen."

Onu götürmesine karşılık çabucak öfkelendi Zeyno. "Çekil!"

"Lütfen, dedim. Zorluk çıkartmayın bana."

Zeyno hayli uzun adama bakarken ne diyeceğini bilemedi. Emir kulu asıl bu adamdı. Ne söylenirse o yapardı, Zeyno değildi. Ona çar mak yerine sırtını izlediği adama bağırmaya devam etti.

"Yemin ederim ben de hayatını cehenneme çevireceğim! Seninle evlenirsem hayatım pahasına seni yakacağım!"

Cesur, çıldırışına tepkisiz kalmadı ancak tiye alarak Zeyno'ya ağır bir sinir harpı yaşattı.

"Elin titremesin!"

Zeyno hançeresinden koparmak istediği çığlığı içine atmaktan çatlayacak, içinde yanan ateşi söndürmezse küle dönene kadar yanacaktı. Cesur'a doğru öfkeli bir hamleyle bulunduğunda Murat denen emir kulu tekrar önünü kesti.

"Cesur?"

Zeyno onu uyaramadan Cesur'un adını zikreden ince telli bir kadın sesiyle duraksadı. Murat'tan ışık hızıyla çektiği gözlerini sesin geldiği tarafa çevirdi ve kadının doğruca Cesur'a koşmakta olduğu gördü. Kadın, Cesur'un tam önünde durduğunda adını hıçkırarak tekrar etti, yaşlı gözlerini yumarak kollarını boynuna doladı.

O esnada Cesur'un şaşkın nidasını işitti Zeyno.

"Şehrazat!"

Şehrazat da kimdi?

Kendine zaman tanımanın adabını hakkıyla yerine getirememiş olmanın pişmanlığını yaşadığı kısacık bir anı daha yaşadı, şayet adabıyla düşünse ailesi dışında yakacağı bambaşka insanların olacağını da hesabına katardı.

Rumi için göze aldıkları vicdanını bilenmemiş bıçak gibi köreltmişti.

Cesur ile basıldığında korku aklını çelerek böyle bir yalan uydurmasına neden olmuştu. Zeyno, ölümü tenini teğet geçen bir ürperti gibi ensesinde hissettiğinde hata olduğunu bilerek yalana sığındı. Ötesini berisini düşünmeden kendinden bağımsız adamın hayatını mahvetmişti.

Islak yanaklarını Cesur'un sinesine bastıran kadını seyre durdu, hayatını mahvettiklerinin arasına bu kadının da giriyor olması muhtemeldi; Cesur'un sevdiği ve evlenmek istediği kadın olma ihtimalini düşünce Zeyno'yu titreşim dalgası kaplayarak yerinde sarstı.

"Senin için çok endişelendim, neler neler düşündüm Cesur."

Cesur'un şaşkınlığını silkelemesi Zeyno'nun kaşlarını yıkmasına neden oldu, garip bir an yaşıyordu; sessizlikle sınadığı bedeni avaz avaz bağırarak olan her şeye karşı gelmeyi istiyordu ancak karşısında yıkıma uğrattığı bir çift vardı ve onlar da Zeyno kadar acıdan nasiplerini almışlardı.

"Endişelenecek bir şey yok, kimse bir şey yapamaz bana." Sözleriyle sevgilisini teselli eden Cesur'un sarı saçları okşayışını, özlemini çekmişçesine içine içine çektiği kokusunu donuk ifadesiyle izledi. Perdeler çekildikçe oynanan sahneler ona tiyatro gösterisi gibi gelse de özünde gerçek olduğunu ve onu yaktığını biliyordu.

"Hanımım sizi odaya zorla götürmek istemiyorum!"

Murat'ın onu incitmemek için kendini zorladığını sesinin tınısından anlayabildi, zorluk çıkarmadı ve emir kulunun işaretlerine uyarak indiği merdivenleri tekrar çıkmak üzere yol aldı.

[12] Ölüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçine düştüğü dert çukuruydu, çıkmak için debelendikçe batıyor
bulmak için uğraştıkça derde bulanıyordu Zeyno.

Rumi ile kavuşmalarının imkânsızlığına yenik düşen zihnine, C
sur'un özel hayatı konmuştu. Ola ki istemedikleri evlilik gerçekleş
Cesur da sevdiği kadını ardında bırakmak zorunda kalacaktı. Yahut z
runda kalmış gibi davranacaktı.

Basamakları çıktıkça zihnindeki gelgitler de ona eşdeğer hızda yü
seliyordu. Kaldığı mezkûr odaya canlı cesediyle girdi ve pencere ken
rına bir umut nefes alır diye geçip oturdu.

Kafasında ağırlık yapan öncelikli düşünceler Cesur'un hayatıyl
fakat Cesur onu o dakikada tutmayıp gitmesine izin verseydi tüm bu re
zaletlerin önü bir çırpıda kesilir, herkes kendi yolunda olurdu. Suçlunu
Cesur olduğuna bir yanı ikna oluyordu.

Fakat suçlu demeye de utanıyordu.

Zira iç sesi *arabasına sen saklandın,* narasıyla sarsarak Zeyno'yu
hüngür hüngür ağlattı. Kafasını, göğsüne çektiği dizlerine yatırırken
omuzları titriyordu. Ömrü boyunca ağlasa ağzından çıkan bir kelimenin
bedelini ödeyemeyecekti Zeyno.

"Allah'ım kötü bir niyetim yoktu. Tek istediğim sevdiğim adamı
varmaktı."

İçine söylemekten helak olan Zeyno, gönül dağını dile döktüğünde
hafifletebileceğine inanıyordu. Sözlerin bir hükmü kalmamıştı, dağılan
hayatlar bu saatten sonra toparlanamazdı.

Niyetini yalnızca bilene sığındı. *O*, dağıldığı gamdan kurtaracak tek
yüce güçtü. Fakat o yüce güç haksızlığa da karşıydı. Zeyno hakikatten
şaşarak Cesur gibi bir adama çok büyük bir haksızlık etmişti.

Eğer bu evlilik olursa Cesur'u da sevdiği kadından ayıracaktı. Di-
zine gömdüğü yüzünü toprağa gömmeyi tercih etti Zeyno. Günahların
büyüğünü işlemişti. Ona yapılmasını istemediği haksızlığı kendisi biz-
zat başka bir adama yapmıştı.

Hem de hiç tanımadığı bir adama…

"Lütfen beni affet… Beni bu azaptan kurtar… İstemediğim bir ev-
liliğe beni itme…" diye yakardı başını gömdüğü dizinden kaldırırken.
"O adamı da beni de sevdiğimizden ayırma…"

Boğazına kadar gelen cümleleri kustukça kustu. Zeyno evlenirse
her gün gönül acısını kusacaktı, Cesur'un ona nasıl davranacağı da
meçhuldü. Bir yanı hayatını yok sayarcasına işkence edeceğini söylü-

yordu bir yanı onu asla görmeyeceğini. İki yanı arasında ezilmemek için duaya sığındı.

Bir kapı ona açılırsa Zeyno kapanmaması için ayağını araya sıkıştıracaktı.

"Hatamın zincirleri boynuma dolanmasın… Ben çok pişmanım…"

Gözyaşları eşliğinde pişmanlığını kendine itiraf ettiğinde Zeyno'nun nutku tutuldu. Rumi'yi canından çok seviyordu, sevmeye ölene kadar devam edecekti ama pişmanlık yakasına yapışmıştı.

Keşke demeye dili varamadığından yalnızca pişman olduğunu kabullendi.

Geç kalmıştı!

Hüngür hüngür ağlayan kadının kulağına kapı sesi ulaştı. Birileri yanına geliyordu nihayet. Yardım çığlıkları atmak istiyordu ancak kapıya dönemeden kulağına kendi çığlıklarından önce ibretlik cümleler ulaştı.

"Hoca Efendi geldi. Dinî nikâhınızı kıyacak."

"Bu evlilik olmayacak, dedim baba. Tanımadığım bir kadının iftirasıyla hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Hükmü kabul etmiyorum!"

Cesur'un zehir zemberek sözlerini işittiğinde boğazından bir hıçkırık daha yükseldi. Zeyno'nun kaçmasına izin vermeden nikâhı kıyıyorlardı. Anlaşılıyordu ki Rumi'ye kavuşmak mahşere kalmıştı. Öyleyse Rozerin Zeyno Kılıçhan mahşerine kavuşmaya şimdiden razıydı.

"Kızı senin yanında, çantasını arabanda delil olarak buldular. Elimden geldiğince kan davasına engel oldum oğlum. Başka çare yok ne bizim için ne Kılıçhanlar için."

Dildar ağanın hükmen yükselen öfkesini bir kapı uzağından bariz alabiliyordu. Yalnızca sesle sınırlı kalmayan bariz öfke kadını yerine ürkekçe sindirdi. Oğlunun nasıl bir imtihanın içinde yandığını görmenin acısını öfkesiyle çıkarıyordu.

"Buyursun gelsinler, o ahlaksız kızlarını alıp gitsinler. Başka bir adama kaçan elin kadını iftira atacak ve ben kan dökülmesin diye susacağım öyle mi? Bu ahlaksızlıkla yaşamaktansa gelsin beni vursunlar."

Cesur'un sözlerini sindiremedi Zeyno. Elinde ahlaksızlıkla suçlayacağına dair argümanları olmadığı hâlde onu zahmetsizce yargılıyordu, öfkesine pek tabii hak verse de ağır sözler altında kalmaktan nefes alamadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben oğlumu kimsenin canına kurban etmem. Evime silah kaldıran da yaşatmam. Fakat onlar da durmaz."

"Bu evliliği kabul ettirerek kurban ediyorsun zaten, görmüyor musun?"

"Cesur... Oğlum arabanda kızın çantası var, delil var delil," oğlunun dikkatini çekmek istercesine üstüne basa basa tekrar etti. Zeyno o vakit sırtından indirmeseydi ne Cesur ne kendisi yanardı.

"Çanta iftirasını haklı çıkarıyor. Bu evlilik olmazsa Ferman durmayacak, Ferman durmazsa ben de Nezir'i yaşatmam!"

Zeyno, sindiği yerde çığlığını bastırmak için dişlerini öyle kuvvetle etlerine geçirdi ki, etkisiz hamlesi boğuk boğuk inleyen sesini bastıramadı. Kıpkırmızı kesilen çehresini avucuna gömdüğünde hıçkıra hıçkıra ağladı. Dildar Kadıoğlu, babasını öldürmekle tehdit ediyordu.

"Yapacağımı biliyorsun! Ki onların hiçbir suçu yok, tüm suç kızda. Onun suçunu ailesine yüklememiz yanlış, Nezir'i de Ferman'ı da benim kadar iyi tanıyorsun."

Duydukları hıçkırıklarının kesilmesine yetmedi. Hakkaniyetli davranışının baki olacağından da şüphe duydu çünkü ailesinin ne yapacağını bilmiyordu ve görünüşe bakılırsa hâlâ Rumi'yi bulmamışlardı.

"Kızın çantası arabanda olmasa seni yine kurtarırdık, elimizi kolumuzu bağlayan o delil. Sen de gitmesine izin vermemişsin."

"Gitmesine izin vermediğim kadın hâlâ kaçmanın derdinde. Kiminle nasıl bir plan kurmuşsa vazgeçmiyor. Bırakın kaçsın gitsin bu evden baba. Tanımadığım bir kadınla evlenmemi istiyorsun. Kan dökülecekse benden dökülsün kabulüm. Bak kabulüm diyorum."

"Ben de senin kanını dökmeni kabul etmiyorum, diyorum. Kabul edersem ben de onları yaşatmam. Kan davasının seninle sınırlı kalmayacağını biliyorsun Cesur, nikâhınız kıyılırsa iki aile sadece düşman kalır. Onlar kızına sırtını döndü diye ben de sana mı döneceğim?"

Bir sessizlik aldı götürdü. Zeyno gittiklerini düşündüğünden gerilen bedenini özgür bıraktı, boğazında asılı kalan her hıçkırık patlak vererek savruldu. Bu odada yalnız ölmeyi yeğledi, canına okuyan cümleler onun ömründen alarak ölümle burun buruna getirmişti.

"Sen bir ağasın, biz göçüp gittiğimizde düzeni sen sağlayacaksın. Tek taraflı düşünemezsin."

"Ağalığı isteyen kim?"

"Âdetler bunlar oğlum, kaçamazsın. Halaların birazdan gelecek.

Onların hiçbir şey öğrenmemesi gerek. Onlar öğrenirse dâhil olur, kan dökülür. Herkesi durdurabilirim, Firuze'yi durduramam Cesur. Halanı herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Baba..." diyerek birkaç saniye sessizliğin ardından, kükremesi duyuldu. *"O kadın gidecek, ben de ondan kurtulacağım. Benim için tek çözüm bu. Sevmediğim bir kadınla ömür geçiremem. Ömür geçmez."*

"Cesur oğlum... Hoca Efendi geldi, kimse bir yere gitmiyor. Hükmü kabul ettim, senin de kabul etmekten başka şansın yok. Bunu sana ağan olarak söylüyorum."

Sesler o noktadan sonra kesildi. Zeyno yüreğini dağlayacak bir miktar hakareti daha işitmeyi beklerken baba oğul kapıdan öteye gitmişti. Ferman onu vursaydı kız kardeşini milletin bozuk ağzından kurtarırdı.

Yüzünü yeniden dizlerine gömdü, içi sökülene kadar hıçkıra hıçkıra ağladı. Hoca efendinin eve gelişine engel olacak ne varsa şimdi olmasını dileyerek tırnaklarını tenine batırdı Zeyno.

Akıttığı zehrine o kadar odaklıydı ki kapının aralandığını ne gördü ne duydu.

"Bûkê[13]..."

Tartışan baba oğlun seslerini aratan müthiş sertlikte bir tını işitti Zeyno; pencere kenarına sinen bedeni refleksle yerinden fırladı, gözleri öyle hızlı bir arayışla sesi aradı ki odaya giren dört kadını gördüğünde bir vahşete tanıklık etmiş gibi ürperdi.

Günlerdir korkular yaşamıyormuş gibi bugün daha çetrefilli acılarla sınanıyordu, dinî nikâhının kıyılacağı haberiyle canına kıydığı haberini aynı değerde görürken, karşısında Azrail'iymiş gibi dikilen kadınlarla haber içeriği farklı bir boyut kazanıyordu. O boyutun izahı yoktu.

Büyük çizgili desenlerin bastığı fistanlara bürünen dört kadın kapı eşiğinde onu seyrediyordu; saçlarını örten oyalı beyaz tülbent alınlarını kapatsa da çehrelerindeki korkunç ifadeyi teğet geçemedi.

Zeyno'yu asıl ürküten bir lider gibi ön safı alan kadındı; sol gözünün altında anlamını bilmediği, boyutça küçük ancak kadının çehresinde manen büyük duran deq[14] çenesinde devam ederek, lider benzetmesi yaptığı kadını gözünde yıkılmaz bir hanım ağaya çeviriyordu.

[13] Gelin.

[14] Anne sütü ve isten yapılan bir çeşit dövme. Kimisi güzellik için kimisi güç gösterisi için yaptırıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Heybetiyle ürküten kadının o adamın kanından olduğuna dair sezg-
lere kapıldı. Cesur'un annesi olabilir miydi? Zeyno onların kim old-
nu daha çok merak etti. Lakin merakı Cesur'un babasının söyledikl-
anımsadığında kayboldu. Kadınlardan biri ona gelin demişti ama nik-
akdi henüz gerçekleşmemişti.

"Kalk ayağa!"

Emri veren kadının haşin tınısı karşıt bir durumu sergilemeye sebe-
olunca Rozerin Zeyno ayağa kalkmak yerine olduğu gibi yerine siz-
rek, öfkesi dağ kadar büyük kadını hiddetiyle çıldırttı.

Zeyno'nun ulaşmak istediği el Rumi'nin idi. Dünden bu yana kayı-
olan adamın yaşıyor olduğundan şüphe duyacak kadar kafayı yemeden
tekrar ona kaçmalıydı. Zeyno buradan kaçtığında onu kolaylıkla Ru-
mi'ye ulaştıracak bir aracı nerden bulacaktı?

Yaşlarla ıslanmış soluk harelerini azametli kadından kaçırarak ge-
cenin karanlığına gömülen ağaçlara çevirdi; buraya yapışık vaziyette
durmamalı, ona emirler yağdıran kadınları ardında bırakacak bir yol
bulmalıydı.

Hasan ağa ve Cesur'un emirleri altında ezilirken bu kadınlar her
kimse onların azametiyle tırsak olup ezilmekten kendini alıkoymayı he-
defliyordu. Şayet gitmezse Zeyno bu kadınların kurbanı olacağına dair
kötü bir hisle doluyordu.

"Hazırlanma vakti. Şeyh Abdülhamit ve Davut Hoca geldi."

İtiraz kabul etmez edasıyla ikinci emri veren kadına gönülsüzce
yeniden döndü. Korkuyla titreşen gözleri ona odaklı kalamadığından
arkasında onun kadar korkutucu duran üç kadına döndü.

Zeyno'yu korkutan kadınlar değildi, onların yaptıracaklarıydı.
Rumi ile kıymayı hayal ettiği nikâhın yabancı bir adamla kıyılacağı
gerçeğini kalbi kaldıramıyordu. Az sonra bayılacaktı. Ailesini bir adam
uğruna kaybetmeyi göze almıştı fakat bu adam Cesur değildi.

Onunla doğrudan konuşmaktan vazgeçmeyen heybetli kadın yanaştı-
ğında olduğu yere sinmekten yok olacaktı fakat kadın onu ürkütüyordu.

"Keça min[15] rabe[16]!"

"Ben... Ben istemiyorum..." dedi sonunu düşünmeden, kimlere
nasıl bir cümle kurduğunun bilincinde değildi henüz. Kendini kadın-
dan korumak istercesine kollarını vücuduna sarıp cama yapıştı. Kafası-

[15] Kızım.
[16] Kalk.

nı eğer eğmez hıçkırıklarla ağlamaya başladı Zeyno. Bunca gözyaşını dökmemiş gibi hâlâ taze taze akıtıyordu.

Keşke akan gözyaşı yüreğindeki yangını söndürmeye yetseydi.

Yetemedi...

Tüm bu olanların geçici bir kaos olmasını yürekten diledi. Bu saate kadar ortaya çıkmayan Rumi'yi bile hayatından çıkartıp yalnızca annesinin dizlerinin dibinde soluklanmayı, hiç tanımadığı bir aileye gelin gitmektense son nefesini verene kadar annesinin dibinde olmayı istedi.

Nasıl bu kadına, sadece adını duyduğu bir adamın karısı olmak istemediğini söyleyecekti? Ona kaçtım gibi fermanını getiren cümleyi kendi ağzından dökmüşken, kana bulanmaya hazır bu belanın içinden nasıl sıyrılacaktı?

Adını henüz bilmediği arkasındaki kadınların önderliğini yapan heybetli kadın belki de bir emri daha vermek üzere hazırlandı. "Ya kalkıp hazırlanırsın ya seni sürünerek götürürüm," diye sertçe uyardı, sesi aşılmaya gücünün yetemeyeceği nefreti taşıyordu. Zeyno nefretin şokunu atlatamazken yüzüne kaçışının utanç verici gerçeği vuruldu.

"Kaçmasını biliyorsun!"

Dizlerine bağladığı kolunu çözüp kulaklarını kırıcı cümleleri duymamak için avuçlarıyla örseleyecekti. Sürmeli gözlerinin taşıdığı nefreti nasıl savuracaktı Zeyno? Başında Azrail'i gibi dikilen kadını kendinden nasıl itecekti?

"Söylesene Sarya, Cesur bu kadını nasıl gelin diye getirdi bize?"

İğneleyici konuşarak ağlamakta olan Zeyno'yu kasten kahretti. Benim yüzümden nidalarıyla ortalığı aleve verse kadının zulmünden kurtulur muydu? Sevdiği adama varmak için sarf ettiği her çaba ayak bağı olup onu yere yapıştırmıştı. Zeyno artık Rumi'yi de istemiyordu.

"Büşra getir kıyafetleri!"

Katı inadını devam ettiren kadın onu dinlemeden, aklına koyduğunu yapmaya devam ettikçe Zeyno ağlamaktan başka çare bulamıyordu, gözyaşları kapıdan içeriye elinde beyaz bir elbise ve tülbent ile giren Büşra'yı gördüğünde oluk oluk aktı.

Sinesine kan dökülseydi Zeyno bağrına bir yumruk atmaya tenezzül dahi etmez, tüm bunları yaşamaktansa ölmeyi yeğlerdi.

"Lütfen... Lütfen... İstemiyorum."

Şaşkınlık, odadaki beş kadını ulvi organlarıymış gibi esir alarak çehrelerine yansıdı. Ağlamasının nedenini her şeye bağlasalar da iste-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğine bağlamayarak bir arayış içerisine girmişlerdi ve kan dök
:cek diye bir nebze de olsa sevinmişlerdi. Ancak kaçan kadın ka
lmeden evliliğe giden hükme sevinmiyor evliliği resmen reddet
ı.
Wiii dayê[1]..." diyerek sol elini göğsünün altında tutan diğer kad
lini ağzına kapayarak hayretler içerisinde evlenmek istemediğ
yen Zeyno'yu izledi. "Bu kadın aklını kaçırmış. Ne diye kaçı
n, derdi ne?"
eyno kim olduklarını bilmediği kadınların şaşkınlıkla dolu ifad
görmezden geldi, en az onlar kadar şaşkın bakan Büşra yardım e
ıydı Zeyno şimdi burada olmaz, yangının ortasında yanarken be
ın diye bağırmazdı.
eybetiyle ürküten o kadın yanına sokulduğunda Zeyno ufalan
nesi gibi kaskatı kesildi, hiç kimseden korkmadığı kadar ürküyor
kadından. "Benim adım Firuze!" dedi bir kolundan yakalayıp ora
ındırırken, adını unutturmayacak kadar kesin ve kati söylemişti
r'un en büyük halasıyım. Beni sakın unutma. Sabrımı da sınama
."
ırmeli gözlerindeki hiddeti hangi kelimelerle tasvir edebilirdi
? Onu birine anlatmak istediğinde göreceklerini dile dökebilme
yetine sahip olabilecek miydi?
amam Firuze, korkuyor."
uze hiddetinden bir çakıl taşı eksilmemiş gibi hiddetle bağırd
rken korkmadı da şimdi mi korkuyor?"
mi'nin gölgesinde zor da olsa aşkla dolu bir yaşam düşleyen ya
Firuze'nin hiddeti tüm çıplaklığıyla çarparak onu hülyalarından
ırıyor, sanki her geçen saniye üzerindeki mahmurluk kalkıyor,
gerçek dünyayla yeniden tanışıyordu.
kaçışın sonu mutlak sevinçler vermez, mesajını evrenden çok
bir şekilde aldı Zeyno.
lundan tutarak onu odanın içindeki banyonun kapısına doğru gö
e bu sırada emirlerini yağdıran Firuze'ye kısa ama manidar bir
ıttı; Cesur'un hayatını mahvettiğini bilse en fazla ne yapabilir
ında tarttı.

ye, bir durum karşısında verilen şaşkınlık tepkisidir, kadınlar tarafın-
epki verilir.

Firuze, kaosa kömür taşırdı zira Cesur'un babası ölümlerin olacağını söylemişti...

"Al bu kadını yıka, düzgün bir şey giydir getir Sarya. Beş dakikası var."

Mahkûm gibi başına gardiyanı diken kadına ağzını oynatacak gücü bir daha bulamadı Zeyno. Adının Sarya olduğunu öğrendiği kadının talimatlarına uyarak banyoya girdi. Gözyaşları görüşünü kısıtlıyordu. Kadına tutunmasa düşecekti.

Kıyafetlerini üzerinden hassasiyetle sıyıran kadından korunmak istercesine kollarını bedenine sardı. Yaşlı kadın çekindiğini fark edince aceleyle omzuna dokunarak onu şefkatli sesiyle yatıştırmaya çalıştı.

"Korkma Zeyno, sadece seni yıkayacağım. Annen gibiyim yavrum..."

Annen gibiyim... Bir cümleyle vurabilir insan. Zeyno'yu hiçbir cümle bu denli sarsmamış, elden ayaktan düşürmemişti. Ağabeyinin sözlerinden sonra asla kendine gelemezken yabancı bir kadının iki kelamıyla öldürücü bütün cümleleri silmişti.

Sarya Hanım çöktüğü zeminde hıçkıra hıçkıra ağlayan kadına dokunmamayı uygun bularak, içini dökmesine müsaade etti. Acının gözyaşı insanı kurutana kadar terk etmez, bir soluk almak için durakladığında kesilirdi. Gözyaşlarının uzun bir süre misafiri olacağını, annesini aramak istediğinde arayamayacağını, ona ihtiyaç hâlinde yanında bulunamayacağını, istediği an koşup gidemeyeceğini söylemeye dili varmadı.

Hoş Zeyno, Yüksekova'ya ayak bastığında gelişiyle gidişini bir bulacak, kimse onu kabul etmediğinden kocasının yanına geri dönmek durumunda kalacaktı. Kaçmanın en kötü yanı buydu. Aileni kaybediyor, sevdiğin kimseyi kucaklayamıyordun.

Suyun ısı derecesini ayarlayarak ağlamaktan helak olan yeni gelinin başından dökmeye başladı. Saçlarını ıslattığı kadın kafasını hiç kaldırmadan yalnızca ağladı.

Sarya Hanım sözlerinin teselli olmayacağını düşünmüyordu, yalnız kalmış henüz yirmili yaşlarının başında olan müşkül durumdaki bir kızın desteğe ihtiyaç duyacağını bir anne olarak görebiliyordu.

"Annem... Annemle konuşmak istiyorum... Lütfen..." diye yalvardı kısık sesiyle, konuşma gücünü kendinde bulamadığından salt isteğini zar zor dile getirebildi. Onunla konuşturmayacaklarını kendi hesabında tutsa da bir umut yalvardı Zeyno.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saçlarını okşayan el duraksadı, Zeyno kendi içinde tartıştığını duymadı ancak işittiği sözler düşünecek akıl bırakmadı.

"Annen yok artık... Sen onu ardında bıraktın, o seninle kalmaz..."

Kadının kanı çekilmiş gibi güçlükle sarf ettiği sözler Zeyno'yu bir kez daha öldürdü. Annesini zikrettiği her an ölüp dirilecek miydi böyle Şayet bu ölüp dirilmeler devam ederse Zeyno delirecekti.

Kederine razı kalmaya zorlanan kadın duru yaşlarını akıtmaktan başka daha hiçbir isteğini dile getiremedi.

"Keşke kaçmasaydınız Zeyno... Keşke bu hatayı yapmasaydın."

Zeyno, *keşke* diyemedi...

"Cesur bize söyleseydi kabul etmez miydik?"

Zeyno, *kaçtığım adam Cesur değil*, diyemedi...

"Hayatın çok mu güzel geçecek sanıyorsun yavrum?" dedi kurduğu hayali eleştirir sesiyle. "Sevdiğin adama varınca dört dörtlük bir hayat yaşayacağını mı sanıyorsun?"

Zeyno, *evet öyle düşündüm* diyemedi. Rumi'nin onu gözden çıkardığını yeni yeni idrak ediyor, pişmanlık kavurucu acıya dönerek onu misliyle yakıyordu. Bu saate kadar sesi çıkmayan adamdan nasıl hayır beklemişti?

Yaşadığı, yaşayacağı acı ve pişmanlıkları durdurmanın tek bir yolu vardı ve o yol geri dönüşü olmayan en yanlış yol olsa da Zeyno seçmini yaptı. Anne babasının ziyadesiyle Ferman'ın özlemini çekmemek için yaşamına kendi çapında bir son verecekti.

İnsanın hatasında ölümü seçmesi ne acı. Oysa düşünmek yetisine sahip olan, hatalardan yanılgılardan doğrular çıkarmak erdemine yine sahip olan biz insanoğlu en ufak bir pişmanlıkta kayışları koparıp kaçıyorduk.

Sarya saçlarını şefkatle okşarken, "Kaderinde kim varsa o olacaktı zaten. Ailen, ağabeyin kim karşı gelirse gelsin müdahale edemezdi," diye devam etti öldürücü sözlerine. "Eğer alın yazında Cesur varsa sen her beladan her musibetten sağ çıkar yine ona varırsın kızım."

Sözlerine başka zaman kulak verirdi ancak Zeyno acıdan o kadar uyuşuktu ki içi boş teselliler olarak görüyordu. Onu bu hâllere düşüren adam yüzünden kendi yaşamını başka ellerin hükmüne teslim etmişti.

"Bazen... Bazen... Kaderimizi insanlar belirlemiyor mu?" diye sordu Rozerin Zeyno, ilk defa ona karşılık vererek. Sesi korkuları yüzünden içine kaçmıştı sanki.

"Hayır... O asla olmaz. Senin planlarına müdahale edecek bir güç var, insanoğlu o kudretteki güce sahip mi?"

Yazgısında hiç bilmediği adam mı vardı ki Rumi bildiği hayat arkadaşı Cesur olmuştu? Allak bullak hâlde tenine dökülen sıcak suya odaklandı. Bu imkânsızdı. Kaderinde tanımadığı bir adamla hükümlerin verilmesiyle evlenmesi anlamsızdı. Zeyno'nun niyetiyle her şey çakışıyordu.

Sarya, suyu kapatmadan önce kulağına doğru sessizce fısıldadı. "Ama şunu da unutma; dua kaderi değiştirir Zeyno."

Zeyno'yu güzelce yıkadıktan sonra bornozu nazikçe giydirdi. Onu güzelce kuruladıktan sonra Büşra'dan iç çamaşırlarını ve yeni kıyafetlerini istedi. Bir robot gibi duran yeni gelinleri onu ve yaptıklarını anlamsızca seyrederek Sarya'yı korkutuyordu.

Biraz sonra nikâhı kıyılmayacak da cenaze namazı kılınacakmış gibi bakıyordu. Sarya içinden tövbeler ederek onu banyodan çıkarttı. Gülümsemesi dudaklarında yetim bir kız evladı gibi durduğundan gülümsemesini çabucak sildi.

Zeyno'ya kalsa şimdi ellerine bayılacaktı.

Odada ablası Firuze'den başka kimseyi görmeyince endişelendi. Zeyno'yu onunla yalnız bırakırsa olacakları düşünmeye güç bulamıyordu zira Firuze onu lime lime edecekmişçesine nefretle bakıyordu.

Uzanıp nefret dolu ifadesini yok etmek istedi. Sarya.

"Bu hâlâ ağlıyor mu?" diye sordu Firuze gördüklerinden rahatsız olduğunu apaçık ifade ederek. "Utanmadan hâlâ ağlıyor mu?"

"Üzerine gitme Firuze!" diye uyardı ablasını. Nafile çıkacağını bildiği zorunlu uyarısında bulundu. Firuze daha arabada Zeyno'ya çektireceğini söylememiş miydi? Cesur'un kaçışa göz yummasını aklının bir türlü almadığını, ikisinden şüphelendiğini dile getirerek şüphe tohumlarını hepsinin içine ekmemiş miydi?

Sarya kapıya gitmekte olan ablasına yorgunca baktı, "Cesur!" diye yeğeninin adını bağıra bağıra seslendiğinde, yapmak istediğini anladı, başını olumsuz yönde salladı.

Cesur istediğini almadan bırakmayacak, bu evliliği henüz gerçekleşmeden bozacaktı. Çaresiz bir yavrucak gibi arkasına sığınan Zeyno'nun elini sıktı. "Bundan sonra, öncelikle hep Allah'a sonra da Cesur'uma emanetsin. Sakın korkma!"

Fısıltı hâlinde ona güç veren kadın elini bırakıp odadan çıkmaya davrandığında Zeyno içine inledi korkudan. Azrail gibi bir kadınla oda-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da tek başına kalmaya cesaret edemiyor, Cesur'u görmek istemese
bir an önce buraya gelmesini bekliyordu.

"Sil o gözyaşlarını Zeyno... Sil o gözyaşlarını, beni çileden çıkar
ma!"

Dişlerinin arasından tıslayarak ürküten kadının azameti karşısın
ezilmekten utanıyor, dik durmak adına herkese karşı gelip bu tiran
yıkmak istiyordu ama bu saatten sonra bağırsa hiçbir anlam ifade e
meyeceği için bilhassa kendi hâline ağlayarak eziyetini kabul ediyord

"Gel oğlum gel..."

Firuze'nin sesi üzerine Zeyno bakışlarını direkt kapıya çevirdi, Ce
sur Kadıoğlu ile göz göze geldi. Telaşlı ifadesiyle pür dikkat onu izl
yordu. Gözlerinde korku titreşimlerini gördüğüne emindi Zeyno. Hâlâ
öyle hiddetli adını seslenmişti ki bu korkuyu duymasa abes kaçardı.

Cesur'un araştırıcı gözlerini üzerinde hissettiğinde kendini bakışla
rından kurtarmak istercesine çekti Zeyno. Neden öyle baktığını anlaya
mıyordu. Bakışları... Esrarengizdi.

"Gel bu kadını adam et. Yoksa ben ona yapacağımı bilirim," diye
parladı, ağlayan kadına bakarken. "Terbiyesiz! Yeterince rezil etti bize
sına, "Ne oldu?" diye sordu sabırsızca. Zeyno halasını buradan alıp
götürmesini can havliyle istedi. Ona bir bakış atabilme cesareti bula
halasını götürmesini söyleyecekti.

"Bana hemen ne işler döndüğünü anlatacaksın."

Firuze yeğenini azameti altına almaya hiddeti yetmiş gibi perva
sızca parlıyor, Zeyno'yu çıldırasıya korkuturken Cesur'u farkında ol
madan öfkelendiriyordu.

"Ne iş dönmüş ki anlatacağım hala?" diye sordu bozuntuya verme
den. Halasının dikkatinden kaçmayanları duysa Zeyno'yu azarlayacak
halasının elinde eriyen kadını kendi elleriyle yok edecekti Cesur.

"Ne mi anlatacaksın?" diye sordu yeğenini istihzaya alarak. "Bu
kadının neden evlenmemek için direndiğini anlatacaksın. Sana kaçan
bu kadının neden evlenmek istemediğini anlatacaksın bana. Hemen
şimdi!"

Cesur gözlerini istemsizce hayatını kararttan kadına tekrar çevirdi,
hâlâ ona bakıyor, kurtuluş için yaşlı gözleriyle yalvarıyordu. Firuze'nin
eline düşüp yara almadan sıyrılanın olduğunu daha görmemişti Cesur.
Hayatını mahveden bu kadını nasıl koruyacaktı?

"Öyle bir şey yok," diye yalan söyledi, kendini pek zorlamaktan halasının yüzüne bakamadı. "Zeyno, ağabeyi kendisini öldürmeye kalkıştığı için böyle."

"Hadsiz! Kaçmadan önce bunu düşünmedi mi?"

Hiddetinin yansıdığı sesi öyle gür ve yüksek çıkmıştı ki Zeyno korkudan hıçkırarak geriledi. İçine doğru ağlayan kadının göğsü tehlikeli bir hızda inip kalkıyordu. Cesur gördüklerinin vicdan azabıyla sarsıldı. Ona iftira atıp kendini kurtarmaya çalışmıştı, Ferman'ın korkusundan olduğunu bildiği için onu anlıyordu.

Halasının hakaretini kabul etmedi, onu durdurması gerekti. "Sana saygısızlık yapmak istemiyorum ama karım hakkında düzgün konuş hala."

Firuze tek kaşını kaldırarak dudağının bir kıyısıyla küçümsercesine güldü. "Düzgün mü konuşacağım? Bu olanlar çok mu normal?" diye sordu kollarının iki yana açarak hafifçe sağa sola oynattı. Odadaki vaziyetlerini ele alıyordu.

Haksız sayılmazdı.

"Kaçtığında başına gelecek olan her şeyi kabul etmedi mi? Her şeyi göze alarak sana kaçmadı mı?"

Cesur o bana kaçmadı avazını sesi kısılana kadar bağırmak istedi. Bunun yerine sessiz kalıp olayları çözen halasını dinlemeye devam etti. Firuze defterlerini dürmeye hazırmış gibi patır patır gerçekleri saydı.

"Hadi onu geçtim. Bu kadın kan davası olmadan evleniyor. Hüküm ikinizin evliliğine karar verdi. Kan dökülmeyecek Cesur. Beni duyuyor musun?"

Yeğenine karşı öfkesi Zeyno'ya duyduğu öfkenin altında kalıyordu. Bir hışımla hâlâ ağlamakta olan kadına döndü. Ceset gibi duran kadını gördükçe öfkesi coştu.

"Beni duyuyor musun?" diye bağırdı yüzüne doğru. "Kan dökülmeyecek. İkinizin evliliği sorunsuz gerçekleşecek. Hüküm bunda karar kıldı. Sizin buna sevinmeniz gerekirken ikiniz de ayrı diyardasınız. Sözde kaçırdığın kadın heyecanla gelinliğini giyecekken biz zorla giydirdik," dedi tükürürcesine.

Gözleriyle yadırgayan kadına kalsa Zeyno'ya zorla gelinliği giydireceğine kefeni giydirecekti.

"Senden bahsetmiyorum bile!" dedi Cesur'a tekrar döndüğünde. "Ya sen bu kadının hayatını kurtarmak için kendini feda ettin oğlum ya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da bu kadın başkasına kaçacakken yakalandı ve kendini kurtarmak için sana kaçtığını söyledi. Bu olayın akla yatar başka bir tarafı yok!"

Cesur olayı orada gözlemlemiş gibi olduğu hâlini aktaran halasından gözlerini kaçırmamaya gayret etti. Kaplan pençelerini savuran kadın lasının gerçeği yüzüne vurması onu sarstığından toparlamakta zorlandı.

"Rozerin artık benim karım hala," dedi üstüne basa basa. Halasını ikna ediyor, kendini mi kandırıyordu? "Bundan başka doğru yok," dedi sözlerinin üzerindeki tesirini anlamak ister gibi tekrar ederek. "Rozerin benim karım!"

"Karısıymış… Karın seninle evleneceği için hüngür hüngür ağlıyor."

Cesur nefesini güçlükle bıraktı. Ne kendini kolaylıkla kandırabilirdi ne Firuze halayı ikna edebilirdi. "Yaşadıklarımız kolay değil."

"Olmayacak da. Annen buraya gelecek. Zerda buraya geldiğinde hâllerinizi görecek, o gelmeden dinî nikâhı kıyılmayacak!" diye sayamadığı kaçıncı emri verip odadan ayrıldı.

Kapıyı öyle şiddetli kapattı ki menteşelerin zorlanan sesi Zeyno'nun sökülmeye can atan kalbini anımsatıyordu. Kaçan kızların zorluklar çektiği rivayetleri sohbetleri arasında öyle çok geçmişti ki o rivayetlere Zeyno da konuk olmak üzereydi.

Cesur Kadıoğlu yalnız kaldıkları odada kapının yüzüne değil de geleceğine kapatıldığı hissiyle dolduğundan nefes alamadı. Kıyılacak nikâhla hayatını asla istemediği bir kadınla birleştirecekti, bir ömür boyu sevmeye tenezzül bile etmeyeceği kadınla mecburi bir hayat geçirecek ve hayatı boyunca başka bir adama kaçtığını bilerek yaşayacaktı ve bunu bile bile sırf kan dökülmesin diye boyun eğecekti.

Babasının kesin olacağından şüphe duymadığı sözlerini hatırladı, Rehma için dedi Cesur. Ailesi için hükme sessizce boyun eğecekti. Kaçışı planlayıp hayatları sömüren kadın yüzünden kendi ailesine zarar verilmesine göz yummayacaktı.

"Hadi," dedi silah zoruyla konuşuyormuş gibi. "Gidiyoruz…"

Az önce babasına istemediğini söyleyen Cesur'un şimdi evliliği kabul ediyor olmasına inanamadı. Dildar ağa onu ikna edecek kadar yeterli sebepler vermişti ama Cesur hepsini bir çırpıda silmişti. Nasıl silmemiş gibi Zeyno'yu ikna edebiliyordu?

"İstemiyorum," diyen Zeyno yüzüne bakmadan onu reddetti. "Ben evlenmek istemiyorum."

Cesur hayatlarını mahveden kadının şımarıklığına inanamadı, içini saran öfke ateşini yumruğuyla bastırsa ancak dindirebilirdi, kavga ederek bir çözüme kavuşamazdı keza olanlar yüzünden çok yorgun ve özünde hâlâ şaşkındı.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Sana bu hakkı kim tanıdı da kafanın dikine gidiyorsun? Sana karşı sert davranmak istemiyorum, beni buna zorlama!"

Hiçbir şeyi bilmeyen halasının hiddetini şimdi anlıyordu Cesur. Kadın sinirleriyle öyle iyi oynuyordu ki delirmemek işten bile değildi. Kendi hayatını önemsemeyişi gerisinde kalan insanlara hâlâ sıçramaya devam ediyor, kan davasının kapıda beklediğini her an bir ölümle iki ailenin birbirine gireceğini göremiyor muydu bu kadın?

"Sen aileni kolaylıkla gözden çıkardın. Anlaşılan kan davası umurunda değil ama ben senin acımasızlığına insanları kurban etmeyeceğim. Şimdi düş önüme!"

Yaşamayı hafife alan kendi çıkarları için yaşayan bu bencil kadına tahammül edemedi Cesur. Ona kaçtım iftirasını hatırladıkça kin duyuyor, kendi içine dönüp bakınca o kinin neye dönüştüğünü anlayamadığından korkarak geri çekiliyordu.

Sırf o kin sebebiyle bu kadına zarar vermekten kaçınırken Rozerin Zeyno zarar vermeye teşvik ediyordu.

Yüzüne bakmayan kadın nihayetinde kafasını kaldırarak yüzüne bakma nezaketinde bulundu. Cesur rahat durmayacağını görebiliyordu, nasıl bir vukuatla bu evi birbirine katacağını bir an önce öğrenmek istiyordu. Ola ki kaosu çıkaracak, önünü kesmesi için bilgilere ihtiyacı vardı.

Çivit mavisi gözlerinin ağlamaktan allandığı beyaz akına bir müddet baktı. Tüm bu acının eserini orada taşıyordu Zeyno. Ağlayacağı uzun günler önündeydi ve Cesur yaşlarını silmeye bir parmak bile uzatmayacaktı. Zira kalbindeki ağrıyla mücadele edecekti.

"Çıkart silahını," diyen kadın ondan kaçmak yerine mesafeleri yok ederek ona yaklaştı. Beyaz şifon elbisenin içinde, başına geçirilmiş bembeyaz tülbentle sabahkinden çok farklı bir kadın duruyordu. Değişmeyen tek şey mavi gözleriydi. Cesur onun dik kafalılığını izlediğinde Kılıçhanların soyunu görüyordu.

Kafasına iyi oturtulmayan tülbent saçlarından kayıp omuzlarına düşerek ıslak saçlarını meydana çıkardı. Cesur bu kadının karısı olacağı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

na bir türlü inanmak istemiyor, bu kâbusun bitmesi için içten içe dua ediyordu.

"Çıkart silahını sık kafama… Bu saatten sonra hak ettiğim tek şey bu."

Cesur tıslarcasına güldü, planı olduğu her hâlinden belliydi. Bu kadına hayatı boyunca güvenmemesi gerektiğini, daha sırtını dönmeden vurulacağını kendine tembihledi. Bir adam uğruna ailesini yıkan kadını affeder miydi?

"Sen bu işi çocuk oyuncağı mı sanıyorsun?" alaylı gülüşü cümlenin sonunda silinerek çehresini sert ifadesiyle perdeledi.

"Bir hata yaptım," dedi hatasını kabul ederek. Cesur'u ikna edeceğine inanıyordu. "Orada sana kaçtığımı söyledim. Keşke Ferman beni vursaydı. O zaman hiçbirimiz bunları yaşamak zorunda kalmazdık. Beni öldürürsen ikimiz de kurtuluruz."

"Seni öldüreceğim," dedi kaşlarını hayretle kaldırarak. Fikrini dalgaya almaya hazır ifadesini anında yüzünden sildi.

"Kasten cinayet işleyen bir katilin pişmanım savunması kadar saçma izahatlar veriyorsun Rozerin!"

Zeyno gözlerini kaçırdı, pişmanlığını yüzüne fiyakalı sözlerle vurmayan bir Cesur kalmıştı ki o da gecikmeden vazifesini yerine getirdi. Kafasını hayır anlamında salladı. "Ciddiyim… Sen yapmazsan ben yapacağım."

Hızını alamayan Cesur Kadıoğlu akıl ishali cümleleriyle sabrını yok eden Zeyno'nun omuzlarından sıkıca tutup onu sarstı. "Ulan ne ölmesi? Bu saatten sonra sen ölsen ne olur ölmesen ne olur. Yapacağını yaptın lan!" diye bağırdı yüzüne. Konuştukça bastırdığı öfke ateşi palazlanıyordu.

"Ulan ailemin tırnağına zarar gelirse önce seni yakacağım sonra aileni sağ bırakmayacağım. Senin şımarıklığını mı çekeceğim? Beni öfkelendirmekten vazgeç," diye ikaz etti. "Beni öfkelendirmekten vazgeç Rozerin!"

Adını zikrederken bile acı çekiyordu Cesur. Bu kadınla evlenmek ölümle eşdeğer bir acıydı. Ona bu acı nasıl hak görünmüştü? Düşünmekten delirecekti, delirmese bu kadın layıkıyla başaracaktı.

"Madem o piçin adını vermiyorsun evleneceksin. Ulan senin izninin önemi bile yok ben sana bir şans verip gelmeni bekliyorum. Sen ise tam tersini yapıyorsun."

Omuzlarını bıraktığında ondan uzaklaşarak yapacağından kuşku duymayacağı gerçeği yüzüne vurdu. "Rozerin yemin ederim kaçarsan ya da bir şey yaparsan Ferman'ı öldürürüm. Benim aileme zarar gelirse gözümü kırpmadan seni de aileni de yok ederim."

Sırtını dönerek kapıya doğru soluksuz adımlarıyla yürüdü. Zeyno ölümlerine doğru yürüyen adamı kalan son gücüyle durdurmaya çalıştı. Bu nikâh olursa Zeyno'nun selası okunacaktı.

"Bu nikâha iznim yok, gönlüm de yok, rızam da yok."

Cesur kapı aralığından kaybolmadan önce küçümser edasıyla kadını yanıtladı. "Seni evlatlıktan reddeden babanın var. Senin rızanı isteyen kim?"

Babası nikâh onayını Şeyh Abdülhamit'e vermiş ve Zeyno'yu bir daha kendi kanından saymayacağını belirterek sırtını dönmüştü. Tüm bu olanlardan habersiz Zeyno ölümlerden ölüm beğendiği ailesinin Yüksekova'da nelerle mücadele ettiğini bilmeden Hakkâri'nin güvenli topraklarında Hasan ağanın himayesi altına alınmıştı.

Ve hâlâ Hakkâri'de olduğunu bilmiyordu.

"Cesur!" diye ikaz eden bir ses işitti. "Rozerin ile konuşmak istiyorum."

Cesur kapıdan kaybolurken, "Buyur Hasan ağa," diyerek müsaadesini verdi.

Zeyno, evinde tutulduğu adamı ilk defa ayık kafayla görecekti. Her ne konuşacaklarsa Hasan ağanın onu anlamasını ve bu nikâhı başlamadan sonlandırmasını umut ediyordu.

Aralıklı kapıdan içeri lacivert takım elbiseli zayıf bir adam girdi. Görünürde çelimsiz olan Hasan ağanın uzun boyuna rağmen dinç ve sağlıklı duruşu dikkatinden kaçmadı. Saçsız olduğunu yumuşak çehresini incelediğinde görebilmişti.

Böyle ılımlı görünen bir adamla konuşacağını bilmek korkulu kalbini ferahlattı. Hasan ağa onu anlar mıydı? Korkularının yersiz olduğuna inandırır mıydı?

"Ben evlenmek istemiyorum…" dedi doğruca. Bir umut tutunduğu adam konuşmadan pat diye söylemek kendinden beklediği bir davranış değildi ama çaresizlik insanın aklını alıyordu.

Seni anlıyorum, der gibi kafasını salladı Hasan ağa. "Babanın izni, senin rızan olmadığı müddetçe hükümsüzdür."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O zaman dini nikâhı kıyılmayacaktı. Zeyno'nun silik tebessümü dudağına sındı.

"Senin bu nikâha onayı vermen gerek!" sözlerini duyunca silik tebessümü dudağından silindi... Beklentiler yıpratmaya tam gaz devam ediyordu.

"Sen nikâha onay vermezsen, Cesur, baban ve ağabeyinle davayı halledecek. Şu an onu zapt etmek sandığın kadar kolay değil!" dedi kaşla ifadesiyle. "Kime kaçtığını da bize söylemiyorsun. Orta yolu bulmaya da engel oluyorsun."

Suçlamaya geldiğini söylese başından umut etmezdi Zeyno. Cesur ailesine gittiği anda Ferman tetiği çekerdi çünkü onun Cesur Kadıoğlu'na kaçtığını sanıyordu.

"Kılıçhanları küçümsemiyorum, hiçbirimiz küçümsemiyoruz. Fakat senin nikâhı onaylamadığın noktada kan davasının başlamasına engel olamayız. Şu an tüm uğraşımız aşiretlerin ayaklanmaması. Şu an odanın sınırları içerisindesin," dedi, gözlerini odanın içinde ağır gezdirdi, sonra onunla yeniden göz teması kurdu. "Bu kapının ardında silah çekilmesin diye ter atıyoruz. Başlattığın felaketi durdurmak zorundasın Rozerin."

Gözyaşının yaktığı yanaklarını çabucak sildi kadın. Başlattığı felaketi durdurabilecek gücü olsa burada mı kalırdı?

"Soruyorum sana, bu nikâha iznin var mı Rozerin?"

Zeyno, ağzını açıp aynı hızda kapattı. Hangi yanıtın onu kurtaracağını düşünüyordu.

"Son kez soruyorum kızım, dini nikâha rızan var mı?"

Gayriihtiyari gülümsedi kadın. "Rızam olsa da olmasa da ben zaten öleceğim."

Hasan ağa manidar ifadesiyle sözlerini destekledi. "Çünkü bu senin seçimindi kızım! Şimdi söyle, tamam mı devam mı?"

Rozerin Zeyno, ailesinin yaşadığı rezaletten sonra Kadıoğullarıyla karşı karşıya gelerek kan davasına girmesini göze alamadı. Babasını bir kez daha öldürmeyecek, Ferman'ı hayal kırıklığıyla süründürmeyecekti.

Yalnızca gözlerini kırpıştırdı ve nikâhı kendi mecburiyeti için onayladı.

Hasan ağa bir daha sormadı, onu odasında yalnız bıraktı ve onayladığını söylemek üzere imam efendinin yanına gitti.

İçeride bir nikâh kıyılıyor, Cesur ölüm fermanına evet diyerek ikisini acı kuyulara atıyordu. Dipsiz kuyunun sesi duyulmayacak, çektikleri azaptan kimse haberdar olmayacak Zeyno her gün ölürken, Cesur içinde çürüyerek azabın şiddetini artıracaktı.

Sürünerek pencerenin kenarına oturan kadın kafasını cama yasladı. Gözlerini süsleyen tabiatın karanlığı ona yabancı geliyordu. Küçük ışıkların ufuklarda aydınlattığı bu dağlar ona kucak açsa Zeyno koşa koşa gider, kendini Cilo'nun yamaçlarından tereddüt etmeden aşağı bırakırdı.

Dağların yamaçlarına bile ihtiyaç duymadan hemen şimdi bu camı açıp bedenini bırakabilirdi. Lakin canına bu evde ve evin sınırlarında kıymayacaktı.

Kaçacak, haksız yere süründürdüğü Cesur Kadıoğlu'nu azat edecekti.

Kendi hayatını mahvetmişti ama Cesur'un hayatını mahvetmeyecekti.

Belki de Ferman, Rumi'nin nasıl biri olduğunu bildiği, ona sahip çıkmayacağını gördüğü için evliliğe karşı çıkmıştı. Şayet öyleyse ağabeyi evliliklerine müsaade etmeyerek haklı çıkmıştı.

Rumi ortalarda görünmüyordu. Senin için dünyayı karşıma alırım, diyen adamdan dünden beri ses çıkmıyordu. Seven bunu yapar mıydı? Aşkını kanıtlayan adam ona gelmekte olan, sırtını ailesine dönen bir kadını yarı yolda bırakır mıydı?

Zeyno onun için hayatından vazgeçecek kadar yürekli ve cesaretli bir kadınken, Rumi esamesi okunmaz bir korkak çıkmıştı.

Kafasını dizlerine yasladığında hüngür hüngür ağlamaya devam etti. Bu gece son kez ağladı. Bu gece cenazesinin ulaşacağı Kılıçhan Aşireti'nin evinde yas ilan edilecekti. Babalıktan reddeden Nezir Kılıçhan kızının tabutu evinden içeri girdiğinde belki de onu affedecekti.

Rozerin Zeyno sevgisiyle yüreğini şımartan babasının kalbini taşlaşmadan evvel bu kahırdan kurtaracaktı. Tek bir vazgeçiş kararan bütün hayatları aydınlığa kavuşturacaktı.

Zeyno kaçıp kurtulduğunda kimseye yakalanmadan kendi canına kıyacaktı.

Firuze kapıdan içeri ansızın girip nikâhınız kıyıldı müjdesini vermeden canından olmak istiyordu Zeyno.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Silah sesleri kulağına ulaştığında kafasını dizlerinden kaldıran Zeyno ne zamandır oturduğu pencere kenarından çığlık çığlığa fırladı. Silah seslerinin hayra alamet olmadığının bilincindeydi.

Elinin tersiyle gözyaşlarını silerken pencereyi açtı. Işığın aydınlattığı bahçe ve bahçeyi sınırlayan duvarların arkasında adamların koşuşturmalarını gördü. Işığın vurduğu gri metaller ellerinde parlıyordu. Silahlı Hasan ağanın eli silahlı adamları evin etrafında koşuyordu.

Ailesi mi gelmişti?

İçinde palazlanan acıyla iki büklüm oldu Zeyno. Avuçlarını göğsüne bastırıp acı acı inledi. Gözlerinin önünden dökülecek kanlar, savrulacak bedenler geçince Zeyno pencere pervazlarına tutunarak ayakta kalmaya çalıştı.

Patlayan silah sesi bu defa daha yakından geldi, bu odada daha fazla kalamazdı, omzundaki tülbendi yere attı, üstüne basa basa eteğinin uçlarından toplayarak odadan kaçtı. Koca evde yalnız olduğunu fark edene kadar koridoru aşarak merdiven basamaklarını indi.

Bu sırada silah sesleri bir kez daha kulağını doldurdu. "Allah'ım sen onları koru..." dediğinde evin kapısından bahçeye çıktı. Zeyno ışıkların aydınlattığı bahçede kimseyi bulamadı. Seslerin nereden geldiğini anlamaya çalıştı.

Bir silah sesi duyuldu, akabinde kadınların feryat figan zılgıtları...

Aileler arasında kavgalarda kadınlar feryat var dercesine zılgıtları hep bir ağızdan durmaksızın koparırdı. Bu zılgıt hangi tarafa aitti? Zeyno zılgıtları duyduğunda inledi. Nefes nefese kalbine dokundu. Karşı taraf ailesiyse zılgıtların sonunda bir can belki de birkaç can verilecekti.

Devasa kapı sonuna kadar açıktı. Bir yanı kaçmak için can atarken diğer yanı sonunu getirmek için silahların arasına karışmasını söylüyordu.

Dışarıda neler olduğunu öğrenemeyecekti çünkü Zeyno kendi ölüm fermanını yazarak bu olayı sonlandıracaktı. Mavi hareleri ışığı yanan ve birkaç kapısı açık olan ahıra kaydı, nefesini zorlukla verdi.

Sonunu kendin getirdin Zeyno...

Dışarıya çıkmak yerine ahıra doğru son sürat koştu. Ellerinden kayıp giden eteğin uçları ayaklarına dolanıp onu düşürme tehlikesiyle karşı karşıya getirse de Zeyno vazgeçmedi.

Ahırda birçok oda boştu, atları bulmayacağı ümitsizliğine kapılan Zeyno aynı ritimde yükselen zılgıt seslerine karışan silah seslerini duydukça endişeden nasıl davranacağını şaşırıyordu. Sondaki odadan bir ses işittiğinde koşarak odaya yaklaştı. Bulduğu Arap cinsi ata acıyla gülümsedi. Hayatını bu hengâmeden kurtarıp son yolculuğuna gitmeye yardımcı olacak arkadaşını bulmuştu.

Atı huzursuz etmekten korkarak kapısını dikkatlice açtı, yularından yakaladığı atı nazikçe kendine çekti. Bir dağın yamacına koşacaklardı.

Yulardan sıkıca tutup bineceği rahatlığa erene kadar ahırdan uzaklaştırdı. Onu sevmeye vakti yoktu ve Zeyno bir an önce buradan kaçmak istiyordu. Eyerin olmadığı fark edince küfrü savurdu.

Tüm bu karmaşanın içinde eyerin olmayışı eksikti. Atı okşayarak ahırın içini yokladı. Eyeri bulduğunda ahıra doğru koştu. Hareketlerinin hızı başını döndürüyordu. Kapının ardında cinayetler işlenirken Zeyno bir ahırın önünde kaçacağı atla ilgileniyordu.

Eyeri atın sırtına bindirip ayarlarken yaşları yanağından sızarak boynuna ince çizgiler hâlinde aktı. Silahların patladığı kavgada bir can alınacaktı ve Zeyno o canın kime ait olduğunu bilmeden yaşamını sonlandırmak istiyordu.

Eyeri ayarlarken kulağını acı bir haykırış doldurdu:

"Rumi!"

Bir kadın çığlığı... Bir feryat... Rumi haykırışı...

Zeyno yanlış duyduğunu sandı. Elinin tersiyle gözyaşlarını bir kez daha sildi. Gözyaşları önünü görmesini zorlaştırıyordu. Bir can verileceği korkusundan akıllıca düşünemiyor, ihtimaller ve kaygılar arasında kalarak kendine eziyet çektiriyordu.

"Hayır... Hayır Zeyno, yanlış duydun... Kimse Rumi demedi... Aklın seninle oyun oynuyor kimse Rumi demedi..."

Kendini kandırarak eyerden destek alıp atın sırtına bindi. Yuları sıkıca tutarken bir kez daha aynı çığlığı duydu.

"Rumi... Hayır...Rumi..."

Değişmeyen bir kadın sesi ve feryadı tekrar işitmek, atın üstünde ölümüne giden Zeyno'nun canını neredeyse alacaktı. Kalbinin yerinden söküldüğünü hissetti Zeyno. Bu tuhaf his silahların Rumi'ye ait olduğunu, silahlarına ona doğrultulduğunu düşündükçe onu sarmalayarak elden ayaktan düşürdü.

Kadınların zılgıtları Rumi öldürülsün diye miydi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Soruyu kendine sorduğu anda bindiği attan hışımla indi Zeyno. K
met seslerinin yükseldiği alana doğru koşmaya davrandığında C
r'un adını haykırdığını işitti.

"Zeyno!"

Atın üzerinde ona doğru gelen Cesur'u ve yanındaki yabancı adam
rünce nutku tutuldu. Cesur o kaçarken yakalamıştı. Kaçarsan Fe
an'ı öldürürüm demişti. Birbirine karışan her anın sorumlusu olmak
n ne tepki vereceğini şaşırdı.

"Rumi miydi?"

Zeyno, bir heykel gibi dikilerek yalnızca Cesur'u izledi. Dilini k
rdatamıyor, dünya altından kayacakmış gibi dönüyordu. İki adamın
elinde silah vardı ve nefes nefese kalmışlardı.

Rumi dediğine göre Cesur kim olduğunu öğrenmişti.

"Söyle! Kaçtığın adam nişanlı olan Rumi miydi?"

Cesur'un başında bir gazap gibi dikilip yönelttiği sual Zeyno'nun
zlerini titretti. Duyduklarını kaldıramayan Zeyno atın önünde dizleri
n üstüne çöktü. Yığın hâlinde duruyordu.

Nişanlı olan Rumi... Kulaklarının ona oyun oynadığını düşündü.
umi zamanında inkâr etmiş, öyle bir şey yok demişti. Ona yalan mı
öylemişti? Mavi gözleri yarı baygın hâlde Cesur'a çevrildi.

Ne kendini savunabildi ne Rumi'yi. Ölüm... Onun kurtuluşu al
ında patlayacak bir mermiye bakıyordu. Cesur'un ölümcül gözlerine
akamayınca kafasını önüne eğdi. Küçük düşmelerin en rüsva hâlini
aşıyordu Rozerin Zeyno Kılıçhan.

Öldür beni, diye yalvarmak istedi...

"Kim kime kaçmış?"

Ortama gür bir kadın sesi düştüğünde Zeyno, Cesur ve Rehma aynı
nda kafasını sesin geldiği yöne doğru çevirdiler ve elinde silahla duran
erda Kadıoğlu'nu gördüler.

Sürmeli gözlerine bakmaya korkan Zeyno, orada yanan ateşten ko
unmak istercesine harelerini kaçırdı. Ölümü istese bile bu saatten son
a asla müsaade etmezlerdi.

Kadıoğlu Aşireti'nin huzuruna bir bomba düşürüp patlatan Zeyno
asibini almadan asla ölmeyecek, öldürülmeyecekti.

Heyv û şev[18]

Her ölüm, çaresizliğin görünmeyen yüzünü resmeden bir tiyatro sahnesi gibidir; kimi iyi izler anlatılmak isteneni alır, kimi yalnızca bakar baktığıyla kalır. İlkinin gerçekleşme ihtimali ikinci seçeneğin altında kalır ve insanlar ne ölümden ne yaşamdan gereken dersi layıkıyla alır.

Baktığıyla kalanlardan olmadığına inanan Rozerin Zeyno bu gece olanlardan sonra dersi layıkıyla alanlardan olmadığına kanaat getirebilmişti ve yine geç kalmıştı. Aklının alamayacağı her türlü sorun bu gece onu bulmuştu.

Yüreğini saran ölüm çığlığını hiçbir kuvvet susturmaya yetemedi. Dilini uğursuz bir ağıt esir aldı Zeyno'nun, duymaya hiçbir yüreğin kaldıramayacağı kadar sessizdi. Birine yetişecek gücü olsa kime gideceğini de bilmez oldu.

"Kim kime kaçmış dedim sana Cesur?"

Hançeresinden yükselen sual Zeyno'nun kalbini titretti, kadın öyle öfkeli ve yıkılmaz duruyordu ki Zeyno biraz sonra karşısında dizleri üzerine düşecek, azameti altında kalan bir mücrim gibi titreye titreye kabahatini itiraf edecekti.

Omuzlarından sıyrılan siyah tülbendin düşmeye hazır hâlini asla fark edemeyen kadın ona meydan okurcasına dimdik duruyor, elinde tuttuğu silahla korkusuna sonsuz korkular ekliyordu.

Kim bu kadın?

Zeyno nefesini tutarak onu izlediğini idrak edemeyecek kadar dalgındı. Arkasında huzursuzlanmaya başlayan atın sesleri onu daldığı derin korkulardan uyandırarak ortama yeniden adapte etmeyi sağladı. Zeyno atı sakinleştirecek kadar güç kazanamadı.

"Kimse kimseye kaçmadı yadê!"

Yadê? Bu kadın Zerda Kadıoğlu idi, Firuze'nin adını zikrederken Zeyno'nun kahrına dem vuracağını bildiği kadındı! Cesur'un annesi

[18] Ay ve gece.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

elinde silahıyla tam karşısında durarak kime kaçtığını soruyordu. Ka
olmaz ana şahitlik etmişti.

Zeyno gözlerinin bir an için karardığını hissetti.

"Bu kadın nereye gidiyor o zaman?" diye sordu cevabını bilen ka
sin tavrıyla. Kehribar hareleri iki adamın üzerinde sabırsızca geziniyor
başındaki siyah tülbent rüzgâra meydan okurcasına saçlarında asılı ka
lıyordu.

"Belli ki Cesur ağa söylemeyecek Rehma. Sen söyle nereye gidiyor
bu kadın?"

Zeyno araladığı dudaklarının arasından, suç işliyormuş gibi gizlice
nefes aldı. Cesur'un yanındaki yabancı adamın kardeşi Rehma olduğu
nu öğrenene kadar Kadıoğlu ailesinin fertleri arasında mimlenmiş bir
suçlu gibi durduğunu idrak edememişti.

"Yadê..." diye seslendi Rehma sabretmeye zorlanıyormuş gibi, an
nesine doğru yürüdü. "Silah seslerini duyduğu için ailesi olmasından
korktu. Olayın bizimle ilgisi alakası yok, Zeyno'nun onlarla bağlantısı
da yok."

"Bağlantısı yoksa niye beni ikna etmeye çalışıyorsun Rehma?" diye
sordu yanına gelen oğluna. İfadesi kırılmaz bir sertlikte, oğlunun yalan
larını kabul etmeyen onurlu bir tavırla yıkıyordu. Hemen sonra o sertlik
büyüyerek Zeyno'nun ürkekliğini zirveye çıkaran öfkeye dönüştü.

"Sevenimizden çok rezil edenimiz var. Bu fırsatı onlara vermem
Rehma!"

Rehma Kadıoğlu kaçış hikâyesine inanmayan annesinin konuyu ir
deleyerek bütün rezaletleri ayyuka çıkaracağını, Zeyno dâhil Kılıçhan
ların hakkından geleceğini biliyordu. İşin içinde nişanlı olan bir adamın
varlığından hâlâ habersizken, kızlarını nişanlı adama vermeyen ve ona
kaçacağını bilmeyen Kılıçhanları suçlayarak kasten hata işleyecekti.

"Alakası yok, dedim yadê," dedi ısrarlı bir tutumla. Atından atik bir
hareketle inerek annesine aceleyle döndü. "Beni dinle."

Cesur'un babamla ayaktayız annem geldiğinde tepetaklak düşece
ğiz, sözlerine şimdi hak veriyordu. Ağabeyinin başındaki dertler çoğa
lırken annesini sakinleştirmeyi kendi görevi saydı Rehma.

Zerda, kehribar taşı gibi ışıldayan harelerini yeniden Zeyno'ya dik
ti, suçlayıcı ifadeyi silmeden bir suali daha en ağır sözleriyle yüzlerine
bakmadığı oğullarına yöneltti. "Namusumuzu iki paralık eden bu edep
siz kadın kime kaçtı?"

Ağır ithamların altında kalmayı artık kaldıramadı Zeyno, haksız bir ağırlık bedenine yükleniyor kadına bu ağırlıkla yaşa emri veriliyordu. Firuze'nin hakaretlerini sindiremeyen Zeyno, kafasında her nasıl şekillendirmişlerse onun saf aşkını türlü kelimelerle baltalayan Zerda Kadıoğlu'na yadsınamaz hiddetiyle karşı durmaya kalkışacaktı ki atın üstünde sırtını izlediği Cesur Kadıoğlu araya girdi.

"Yadê şu an sırası değil, başımızda yeterince olay var," dedi annesinden rica eder bir ses tonuyla. Kopmakta olan kıyametin şiddetlenmesini önlemek adına dikkatini üzerine almıştı. Belli ki Zerda rezaletleri başlarına saran Zeyno'yu sorguya çekmeden oğullarını dinlemeyecekti.

"Başkasına kaçan bu kadınla dinî nikâhını kıydın mı?"

Cesur, direten annesine yatıştırmayı ısrarla denedi. "Yadê..."

Zerda Kadıoğlu evet cevabını aldığı oğluna tepkisinin büyüklüğünü göstermek adına silahı havaya doğrultup bir el ateş açtı, akabinde silahı indirip aynı hızla Zeyno'ya hedefledi.

Zeyno, silahın kendisine öfkeli bir anneden doğrultulduğunu görünce bir adım daha gerileyip arkasındaki ata çarptı, o namludan bir el ateşin kalbine isabet etmesini öyle çabuk diledi ki ölümünü dört gözle bekledi. Zerda'nın büyük günahını kabul eder, onu çekeceği ıstıraptan kurtarırdı Zeyno.

Namlunun ateşlenmesini heyecanla bekledi.

Cesur, bu sırada atından kardeşi Rehma gibi kaşla göz arasında indi. Gözleri önünde oynanan sahneye seyirci gibi kalamıyordu, zira tehlikede olan Zeyno kendi sonunu getiren sayılı aptallardandı.

Annesinin dinî nikâhını bozduracağına adı gibi emindi.

"Başkasına kaçan bu kadınla dinî nikâhını kıydın mı?"

Rehma'nın silahın önüne siper olduğunu gören Cesur, Zeyno'nun önüne geçerek onu koruması altına aldı. Annesini ancak iki oğlu silahların önünü alırsa durdurabilirdi. Bu gece üç ailenin çatışmasını derinleştirecek, çıkmazdayken sona sürükleyecek bir hadiseye daha yer verilemezdi.

"Yadê o benim sevdiğim kadın. Beraber kaçtık. Başkasına kaçsa yanımda olur mu?" diye sordu önemini belirten vakur sesiyle. "İndir silahı!"

Zerda, öfkeli bir gülüş attı, oğlunun ağzına yakışmayan sahiplenici sıfatın bir mecburiyetten ibaret olmasına gönlü razı değildi. Bu olayın perde arkasını bizzat Cesur'dan dinlemeyene kadar ne karısı kabul edecek ne gelin gözüyle bakacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Cesur ağam adamlarımız yaralandı."

Annesinin arkasında beliren adamın sesi infilak edilen bomba etkisi yaratarak onu dinlemekte olan herkesi sarstı. Savaşın izleri derin olacak, ölenlere beraber yara alan kişi sayısı çoğalacaktı. Rehma, ailesini ve çalışanlarını korumak için bir an önce gitmeliydi. Önünü kestiği annesinin elinden silahı kapıp emniyet kilidini kapatarak beline sıkıştırdı.

"Eşinin önünde ağabeyime bu saygısızlığı bir daha yapma yadê."

Annesini vakur edasıyla uyardıktan sonra kara haberi veren adamla birlikte arka bahçeyi terk etti Rehma.

Cesur, kara haberlerin peş peşe geleceği hissiyle dolunca derin bir iç çekti. Üç gün öncesine kadar huzurla nefes alıp veren, hayatını severek yaşayan, eğlenmekten gocunmayan bir adamdı ama bugün kırk yıl yaşlanmış, hayattan bezmiş bir ihtiyar gibi gerilimlerle dolu sıkıcı hayatıyla mücadeleye giriyordu.

Onu bu mücadeleye zorlayan kadının kolundan tuttu, hissettiği kötülüklere o da eklenmeden götürmeye karar verdi. Zira ona dokunacak kötülük bundan sonra kendisine de sıçrayacaktı.

Gerivan ailesinin Hasan ağanın evinde bir olay daha çıkarması olasıydı, kanı bozuk birtakım insanların Zeyno'yu da öldürüp iftira atarak ortalığı daha da alevlendirmek istemesi kaçınılmazdı.

Kadıoğlu ailesinin haksız yere girdiği ilk aile kavgasıydı ve o kavgasının baş sorumlusu karısıydı!

"Rozerin benim karım!" diye tekrar etti, annesinin ikna olması gerekiyordu.

Zerda Kadıoğlu sürmenin ahenkle çekildiği ela gözlerini alayla oğluna dikti, hiçe saydığı gelinine bir daha bakmadı. Oğlunun gönlünde bir kadına sevda barındırmadığını, sevse bile bir kadını asla kaçırmayacağını annesi olarak çok iyi biliyordu. Ne bunu yapmaya tenezzül ederdi ne ailesine ağalığına laf ettirirdi. Bunun arkasındaki mecburiyeti öğrenecekti Zerda.

Oğlunun başını yakanları bulacak, kendi elleriyle kazanlarda kaynatırcasına yakacaktı.

"O karına söyle benim evim ona zehirdir!"

Son sözü söyleyen annesi kalpleri titreten öfkesini alarak gitti. Gidişini izleyen Cesur, Zeyno'nun bu evde sırtını doğrultamayacağını, yalanlar yüzünden hayatını mahvettiği gerekçesiyle ailesi tarafından kabul edilmeyeceğini bir kez daha anladı.

Kolundan tuttuğu kadının yüzüne bakmadan yürütmeye başladı. Babasının desteği olmasa şimdiye kadar birileri elinde can verecek, Rehma olmasa babasını da sakinleştiremeyeceklerdi.

"Ölen Rumi mi?"

Titrek sesiyle seslenen kadının hâlâ o adamı sormasına tahammül edemedi Cesur.

"Sus!" diye azarladı hışımla.

"Ölen Rumi mi? Yalvarırım Cesur..." dedi ve ismini zikrettiği için kısa bir duraksama yaşadı Zeyno. "Bir şey söyle..."

Cesur Kadıoğlu o adamın adını bile duymak istemezken kadının adını ısrarla dile getirişi sabır kapılarını zorluyor, Cesur o kapıyı yüzüne vurmamak için kendi içinde çıldırasıya cebelleşiyordu.

Işıkların aydınlattığı yolu takip ederek eve tekrar girdiler. Bastığı zemin betondan, ahşaptan değil de dikendendi sanki. Adımları her atışında ölümüne yürüyorlardı.

Merdiven basamaklarını diretmeyen kadınla hızlıca çıktılar. Onu odaya götürmeden önce etrafı kolaçan etti; bu eve birinin gizlice girip Zeyno'ya bir zarar vermesi olasıydı.

Olaylar büyüyor, ölümler Rumi'nin ailesinden başlayarak Kılıçhan Aşiretinden Hasan ağanın adamlarına kadar sıçrıyordu. Zeyno'nun hatası bir sürü insanın hayatına mal olmuş, Rumi ile kaçışı kendi ailelerinin dışında birçok ailenin ocağına ateşi düşürmüştü.

Zeyno'nun kaldığı odanın önüne geldiklerinde bakıştılar, Cesur öfkeli, Zeyno kaygılıydı. Mavi gözlerinde sorular sormaya hazır ifadesi Cesur'a âdeta sarılıyordu, adam o ifadeyi homurdanışıyla iteleyerek Zeyno'yu geri püskürttü.

Odanın kapısını açıp içeriye girdikten sonra da arkasından hızlıca kapattı Cesur. Kolundan tuttuğu kadını kendinden uzaklaştırmak için odanın ortasına doğru bıraktı. Zeyno ne kadar uzak durur ve sinirlerini bozacak sorular sormazsa Cesur aklı başında kalacaktı.

Kadını bırakır bırakmaz sorgulamak en elzem göreviymiş gibi acıyla haykırdı:

"Rumi'ye ne oldu?"

Cesur Kadıoğlu son şansını elinin tersiyle iten kadının utanmazlığından tiksinerek, içinde birikenleri gaseyan etti. "Sen nişanlı adama kaçmaya utanmadın, hâlâ bana soruyor musun? Ulan o kadına hiç mi üzülmedin? Hiç mi o kadından utanmadın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bağırana kadar öfkesini üstünde taşıyan kadın sözlerinin etkisiyle çabucak silkelendi, öfkeden geriye şaşkınlık kaldı. "Bahçede de bana söyledin?" dedi benzi solarken. "Ne nişanlısı?"

Cesur onu kandırmayı reva gören kadına alay edercesine güldü. "Ha kaçtığın adam sana nişanlı olduğunu söylemedi mi? Bir hafta sonra düğünü olacağından haberin yok yani?" dedi sinirden gülmeye başladığında. "Kendi paçasını kurtarmak için başkasına iftira atan bir kadın bu kadar saf olamaz!"

Zeyno göğsünün ortasına bıçak saplanmış gibi kaskatı kesildi. Hareket kabiliyetini yitiren kadının dünyası karardı, duyduklarını hazmetmek şöyle dursun doğru algıladığından şüpheliydi. Rumi'nin nişanlı olduğunu söyleyen ikinci adamdı.

Ferman kadar öfkeli ve kesin konuşuyordu.

Ağzını açıp kafasını geriye yatırarak nefes almayı denedi ciğerleri nefes aldıkça, acıdan kasılarak ona köstek olurcasına canını yakıyordu. Zeyno sert darbelere karşı hazırlıklı olmayı deneyemeden yeni bir zarara düşüyordu.

Tüm bunlar... *Gerçeklikten uzak* bir kâbus gibi geliyordu. Bir hafta sonra düğünü olacağı için mi kaçışı sürekli aceleye getirmişti? Ferman nişanlı olduğunu ısrarla söylediği ve kandırmasına izin vermemesini tembihlediği hâlde Zeyno ona inanmamayı tercih ederek Rumi'ye ağabeyini şikâyet etmiş, ona inanmadığını söyleyerek inkâr eden adama gözü kapalı inanmıştı.

Geçmiş zihninin karanlıklarından gün ışığına adım adım çıkıyordu.

Cesur ona yalan söylemezdi, başını bir adam için yakmıştı neden ona yalan söylesin? Kime kaçtığını öğrenmek için elinden geleni yapan Cesur'un, Rumi'nin adını öğrenir öğrenmez kendini kurtarmak için peşinden gideceği gerçeğini göz önünde bulundurunca taşlar yerine oturdu.

Dehşetle yüzünü avuç içine aldı. Tüm bunlar gerçekti. Rumi onu oyuna getirmişti.

"Şimdi de bilmiyormuş gibi mi yapacaksın? Bu şaşkın ifaden sana inanmamı mı sağlayacak?"

Zeyno büyüyen gözlerinin dehşetini onu şüpheyle izlemekte olan adamın ela harelerine sabitledi. Ağlamanın kâr etmediğini bildiği, sarılmayı bekleyen yaşlarının dökülmeyi arzu ettiği o kısacık anda Rozerin Zeyno ölmeyi diledi; defalarca kez hançerin göğsüne saplanıp delik deşik edilmiş bir yeri kalmayana kadar parçalanmayı istedi.

Bu beden, bu gönül ne bugünü unuturdu ne bugünden sonra yaşadığını sayardı. İmam nikâhıyla artık kocası olan adamın karşısında bir gözyaşı daha dökmeyi istemezken, vücudunun her bir zerresi çıldırasıya bağırmaya zorluyordu.

Nişanlı bir adama kaçmış bir kadın olarak görülüyordu Zeyno. Ailesini nişanlı bir adam için feda etmişti. Ona yalan söyleyerek hayatını mahveden bir adam için kendinden vazgeçmiş ahlaksız bir kadın olarak görülüyordu.

"Rumi... Bana yalan söyledi..." fısıltısını kendisi duyamazken Cesur Kadıoğlu'nu ikna etmeye yetemezdi. Zeyno ölümün en beterini hak ettiğine inanıyordu. "Ben... Ben ona sordum... Ben ona sordum... Hayır dedi bana..." dedi kendini işaret ederken. Rumi'nin öfkeli davranışlarıyla kendini kanıtlamaya çalıştığı anları anımsadı, yalancı sözleriyle nasıl güvenini kazandığını. Ağabeyini yalancı çıkartırkenki pişkinliği Zeyno'nun gözleri önünde dans etti.

Aklını kaybediyordu kadın. Küçük bir histeri kriziyle atlatamayacağı kadar derin bir darbe almıştı. Resmen yalancı bir adam için hem kendini hem ailesini hem de hiç tanımadığı bir adamın hayatını hiçe saymıştı.

"Bana yalan söyledi Cesur... Ben onun için hayatımdan vazgeçerken o bana yalan söyledi..."

Sessizce fısıldadığı sözleri bağırmaya kalkışsa, Rumi gibi kandırdığı bütün halkı uyandıracaktı Zeyno; hayatını bertaraf ettiği Cesur'un adına herkes ona iğrenerek bakacaktı, sahtekâr bir kadının bir ağayı nasıl müşkül duruma düşürdüğünü aralarında konuşup Zeyno'yu gördükleri yerde yüzüne vuracaklardı.

Kandırılmış olup olmadığı Cesur'un nazarında önem arz etmiyordu, her şey olup bitmiş, bu kaçış ölümleri getirdikten sonra Rumi'nin nasıl biri olduğu önemini yitirmişti.

Avuçları arasında sımsıkı tuttuğu silahı Zeyno'nun göğsüne dayayarak namlunun ucuyla üç kere vurdu, "Sana kaçarsan ya da başka bir şey yaparsan aileni yaşatmam demiştim," diye hatırlatırcasına kafasını aşağı yukarı bir kereliğine salladı.

Rumi için ailesini ikinci kez hiçe sayıyordu.

Rozerin Zeyno'nun kafasına bir balyoz darbesi daha indirdi sözleriyle, darbelerden belini doğrultamayan kadının Rumi yüzünden ailesinin ölümüne sebep olacağını mı söylüyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cesur suçu olmayan ailesine dokunacak kadar acımasız olmaz, o gece Ferman'ın ona silah çekişinin acısını bu bahaneyle çıkarmazdı. Sonrasında aralarında ne gibi husumetler olduğunu bilmiyordu ama Zeyno bütün suçu üstlenmeye razıydı, yeter ki Cesur ailesinden birinin kılına zarar vermesin.

Adamın onu serbest bırakıp odadan çıkmaya davranmasıyla Zeyno yerinden atik bir hareketle zıplayıp önünü ayarsızca kesti.

"Hayır yapma," dedi tiz çıkan sesiyle. "Kaçmadım... Silah sesleri geldi sonra Rumi'nin adını seslendiklerini duydum."

Bir kadın ısrarla onun adını seslenmişti. Nişanlısı mıydı? Zeyno içinin ürperdiğini hissetti. Nişanlısı onu öğrenmişti, Kılıçhanların kızının nişanlı bir adama kaçtığını herkes öğrenmişti. Zeyno önünü kestiği adamı göremeyecek kadar daldı. Her şey çok geç ve ani bir hızla dank ediyor, Zeyno'yu olur olmadık yerlerde süründürüyordu.

"O yüzden mi dışarı çıkmak yerine ahırdaydın lan?"

Cesur Kadıoğlu'nun kandırılmayı hazmedemediğini sezdi. "Yapma..." dedi donuk sesiyle, yanaklarından sızan ince yaşlarını es geçerek onu tehdit etme gafletinde bulundu Zeyno: "Aileme zarar verirsen ben de bu evi ateşe veririm!"

Mavi harelerinin dalgaları haşin bir okyanusu andırıyor, Cesur'a tehlikeli sularda yüzüyor mesajını rahatlıkla veriyordu; onun haşin dalgalarını hiçe sayarak meydan okudu.

"Dene de göreyim!"

Dişlerinin arasından tıslayarak tehdit eden adamın dürüstlüğünü çok net algıladı, yüzünü dönüp çıkmak üzere kapıya gitmeye davranan adama gerçekleri itiraf etmekten ötesinin olmadığı kanısına vararak bir hışımla seslendi.

"Uçuruma gidiyordum, kendimi atacaktım," dedi, kabahatini itiraf ettiğinden kendini aciz hissetti ancak itirafı Cesur'un durup *-yüzüne bakmasa da-* onu dinlemesini sağlayınca devam etti.

"Dün o kadın gelip sana sarılınca hayatını elinden aldığımı anladım... Ne sana ne de o kadına bunu yapmaya hakkım yok," dediğinde onu taşıyamayan dizleri yüzünden yere çöktü.

Rozerin Zeyno Kılıçhan çaresizdi; ailesine tercih ettiği ahlaksız adamın ihaneti ailesini kaybetmesine sebep olduktan sonra ne geleceğine acizliğine ne de düştüğüne yanardı.

"Rumi..." dedi adını zikrederken sesi acıyla titredi. "Onu zaten sildim... Yemin ederim uçuruma gidiyordum. İntihar edecektim. Hayatını sana geri vermek için gittim."

Odada var olan her şey Zeyno'ya cevap verebilirdi ama Cesur Kadıoğlu'nun nefesi bile duyulmadı. Zeyno onu ikna ettiğinden şüphe duydu, gerçekleri birebir anlatmıştı. Ona aciz gözüyle bakacağını umursamadan itiraf etmişti, ikna olmalıydı.

"Ne olur aileme bir zarar verme Cesur..."

Nihayet bir kıpırdama oldu, Zeyno bir ses vermesini bekledi ama o arkasına bile bakmadan odadan ışık hızıyla ayrıldı, ayrılırken Zeyno'nun hayatını da beraberinde götürdü.

Zeyno sindiremediği gerçeği yeni yeni idrak etti: Artık bu adamın karısıydı!

Ondan ölümüne nefret eden Cesur Kadıoğlu'nun zoraki karısıydı.

Bir noktaya odaklı geçen zor bir gecenin sabahıydı, üzerindeki ölü toprağını atamayacağı kötü günleri de böyle bekliyordu. Keza pencerenin önünde sabahlayan kadına, bahçede bir başına oturarak elinden yok olup giden hayatını izleyen Cesur da eşlik etmişti.

Gözlerini ona çevirdiği her anda bağrına ateşler düşüyor, sebepler farklı anlamlarla kendini hatırlatarak Zeyno'ya azap çektiriyordu. Yüreğini yakan hangi acıya ağıt yakacağını şaşırır olmuştu.

Rumi'nin ihanetine mi, kaybettiği ailesine mi, tanımadığı bir adamla evlendiğine mi, yoksa bir adamın hayatını sırf seviyor diye elinden almasına müsaade edecek kadar aptalca davrandığına mı?

Kendine duyduğu bütün saygıyı ve özgüveni yitirmişti Zeyno. Yüreğinin hangi acıyı göğüsleyecek kadar güçlü olduğunu kestiremiyordu ki kalbi dahi Cesur'a yaptığı haksızlığı kabul etmiyordu.

Yürek bir aldatmacayla sarsılınca, *sarsılan* dünya yıkıldı sanır.

Zeyno'nun da hesabı oydu; toparlanamayacak kadar kötü olaylar yaşanmıştı. Dün gece... Kimse ona dün gece neler olduğunu anlatmıyordu. Hoş Rumi'yi bile Cesur daha dün gece öğrenmişti. Anlatmaya davransalar neresinden tutacaklardı.

Dün geceki karmaşanın etkisi Cesur'u ablukasına almış, sabaha kadar bahçede oturtmuştu. Zeyno o paketin bitene kadar durmayacağından emindi ki Cesur onu yanıltmamıştı. Küllüğü boyuna izmaritlerle doldurmuş, yığını her izlediğinde bir sigara daha yakmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir ahın kudreti altında ezilen bir zavallı hissetti kendini Zeyno. Devasının olmadığı en haklı cezayı çekecekti.

Göğsüne çektiği dizlerinin üzerine şakağını dayadı, gözünü bir saniye olsun kırpmadan Cesur'u izledi, sanki hareket etse bu eza son bulacaktı. Yahut son bulacağını sanıyordu Zeyno.

Onun ezası ebedîydi.

Kocasının *–sıfatını kendi içinde zikredince garip hislerle sarmalandı–* paketinden son sigarasını çıkarttığını görünce kaşlarını yıktı. Geceden bu yana yaktığı diğer sigaralar gibi onu yaktı, zehri içine çekerken güçlükle ayağa kalktı. Her hareketini ısrarla izlemeye devam etti Zeyno.

Ne yapacağını merak ettiğini kendine itiraf edemiyordu.

Cesur izlendiğini hissetmiş olmalıydı ki kafasını oturduğu pencerenin hizasına kaldırdı, Zeyno onunla geceden bu yana ilk defa göz göze geldi. Bir kat aşağıda olan adamın gözünü bir nefes kadar uzağındaymışçasına yakın ve zorlayıcı hissetti; varlığını öyle kudretle bastırıyordu ki Zeyno aralarında bir camın, bir menzil kadar uzağın olduğundan şüphe duyuyordu.

Ela gözlerinin bezendiği manayı çözebilse belki ona karşılık verirdi, Zeyno pişmanlık ve acıyla harmanlanan ifadesini böylece saklardı ama bu da o adama haksızlıktı.

Son sigarayı bitirene kadar gözünü ondan asla ayırmadı Cesur. Karşılık vermekten çekinmeyen Zeyno da pozisyonunu hiç bozmadı ve onu dikkatlice izlediği süre boyunca biriken yaşların göz kapağından sızmasını ve buğulanan görüşünü netleştirmesini bekledi.

Elini kaldırıp silse Cesur'a bir mesaj verecekmiş imajı çizmekten korkuyordu.

Birbirlerini asla tanımayan iki insanın her hareketinde ve konuşmasında yanlış anlaşılacağı endişesi, ihtimali düşününce zor geliyor mihneti altında kalacağı gerçeğini göz önünde bulundurmaktan öte bir çare bulamıyordu Zeyno.

Vesvese olduğunu söyleyen bir yanına doğrucu kişiliğiyle gerçeği itiraf ediyordu Zeyno. Cesur ile evliliklerinin engebelerle geçeceğini, ezkaza kavgaların çok acı sözlerle bu gecelere varacağını, sahici bir adam tarafından sağlam kırılacağını öngörebiliyordu.

Cesur sigarasını bitirince yere attı ve ayağıyla ezdi.

Zeyno o an hayatını ayaklarının altına alıp ezdiğini hissetti. Ne de olsa Zerda Kadıoğlu hayatı zehredeceğini söylemişti.

Kocası bahçeden çıkmak üzere hareketlendiğinde kadın hâlâ hareketsizdi, gece boyunca onu bekleyen atına binişini ve gözden saniyeler içinde kayboluşunu nefesini tutarak izledi.

Keşke onun gibi gözden kaybolsaydı…

Kapısının önce tıklatıldığını ardından yavaşça açıldığını işitti Zeyno, kimin geldiğine bakmadı çünkü gözleri hâlâ Cesur'un oturduğu yerde küllükteki izmaritlerdeydi. Oradaki izmaritin her birinde kendini görüyordu.

"Merhaba…" diyen ince sese kayıtsız kalamadı ve nihayetinde izmaritleri küllüğünde olduğu gibi bırakarak kapıya döndü Zeyno.

Geldiğinden beri farklı gördüğü kaçıncı yüzdü? Bu odaya bir kere gelen bir daha gelmiyordu. Zeyno yasak mı yoksa kasıt mı anlayamadı ve onu izleyen kadını bir müddet izlemekle meşgul oldu.

Baktığı anda kara delik gibi insanı kendine çeken kara gözleriyle karşılaştığında derin bir nefes aldı. Dudağının üstünde sol tarafta küçük bir ben selam çakıyordu Zeyno'ya. Yüzünü tümüyle incelediğinde esmer tenli kadın ay parçası gibi parlıyordu, kendini yanında sönük bir yıldız gibi hissetti.

"Ben Rehma'nın eşi Diljîn."

Diljîn… Yürekteki yaşam… Bu güzel kadın dün gece at üstünde tarafından basıldığı Rehma'nın yüreğinde kendi adıyla, kendi güzelliğiyle mi yaşıyordu?

"Rehma… Diljîn… Cesur…" diye fısıldadı. Henüz kendini takdim etmediği kadın eltisi mi oluyordu?

Yüzünü çevreleyen tülbendin altındaki çehre onu epey dikkatli süzüyor, 'Cesur'a kaçan Zeyno kimmiş' sorusunun yanıtını kanlı canlı alıyordu. Acaba hakkında neler düşünüyordu? Rumi'yi öğrenmiş miydi?

Diljîn ona samimiyetle gülümseyince Zeyno henüz öğrenmediğine kanaat getirdi. Keşke buraya gelmeseydi, keşke kimse ona dokunmasa ve ne yapması gerektiğini söylemeyerek Zeyno'yu kendi hâlinde bıraksaydı.

Diljîn hiçbir tepki vermeyen kadını izlerken söylenenlere gönülsüz de olsa inanmaya başladı. Durum vahimdi…

"I-ı…" dedi, ortamdaki yabancı havayı nasıl defedeceğini bilemeyerek. "Gitmemiz gerek!" diye belirtti yanına doğru yol aldığında. Kirlenen beyaz elbisesi içinde gönlü kırık bir kadın boş gözlerle ona bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Diljîn eltisiyle böyle tanışmayı hayal etmemişti. O mavi gözlerin Cesur'u nasıl yakacağını bu şekilde düşüneceğini hesaba katmamıştı. Zarif bedenini saran satenden beyaz elbisenin beyaz tülleri uçlara doğru toprağa bürünmüştü. Dağılmış siyah saçlarını örtmesi gereken tülbendi yerdeydi. Gelinlik niyetine giydirilen elbisenin içinde yıkılmış bir kadın olarak durmayı hak etmiyordu.

Ve yüzük parmağı hâlâ boştu. Yüzüğü takılmamıştı.

"Hadi Zeyno kalk, herkes toplanmaya başlandı. Hasan ağa bizi bekliyor, Van'a gideceğiz. Evine dönme vaktı."

Onun evi Van topraklarında değildi... Gümleyen kalbine ani bir baş dönmesi de eşlik etti; o iki kadının hayatına girecekti? Hiddetleriyle akını başından alan ürkütücü iki kadının evine dâhil oluyordu. Kalbinin bu korkuları kaldırabileceğini sanmıyordu.

"Zerda Hanımla mı?"

Meydan okuyacak kadar haşin görünen gözlerinde bariz korku vardı ve o haşinliği fütursuzca kırıyordu, Diljîn korkusunu anlayışla karşıladı. Nikâhın kıyılacağını öğrendiğinde Zerda Kadıoğlu bir ateş topu gibi evinden ayrılmıştı.

"Evet, onunla yaşayacaksın Rozerin," diye onayladı sakince. Yatıştırmak için moral sözlerine başvurdu Diljîn. "Bu çok normal bir şey."

"Cehennemde mi?" dedi Zeyno sözünü esirgemeden, kaynanası öyle demişti.

Diljîn'in çehresini suali üstüne utanç kapladı. "Aslında jinmam... Yani Zerda anne çok merhametli, düşünceli ve sevecen bir kadın. Ama..."

Zeyno sözlerinin devamını acı tebessümüyle sürdürdü. "Ama bana karşı biraz cani değil mi?"

"Hayır, sadece olaylar çok ani ve kötü gelişti, hâlâ da hiçbir şey rayına oturmuş değil," dedi Diljîn, mantıklı savunmaydı. Zeyno'nun koluna girerken de gerçeği dile getirmeyi tercih etti.

"Kaçtığın adamla evlenmek istemediğini herkese duyurdun Rozerin," diye belirtti imayla. Dolaba asılı temiz kıyafeti kapıp Zeyno'ya uzattı. "Önce bir duş al. Gideceğimiz yere temiz bir şekilde gelmelisin. Herkes bizi, özellikle *seni* bekliyor."

Özellikle beklendiğini duyunca kadına karşı gelmekten vazgeçti. Bundan sonra hiç kimseye karşı gelmeyecekti. O, sigaraları içine çeken adamı kendi elleriyle öldüren Zeyno değil miydi? Öyleyse ayağa kaldırması ve sırtından yükünü alması da gerekiyordu.

Sessizce banyoya girdi, boşlukta süzüldüğüne yoğunlaşmadan kısa bir duş aldı. Kurulandığında hareketleri hızlandı, Diljîn'in verdiği kıyafetleri giyinirken kendini bir gelinden ziyade kefene sarılmış ceset gibi hissetti.

Göz boyamak için her şey yapılıyor, azap çeken ruhu gölgesinde saklanıyordu. Kendi ruhuna çektirdiği eziyetin bedelini nasıl ödeyecekti Zeyno?

Odaya geri döndüğünde Diljîn'i masada elinde makyaj malzemeleriyle beklerken buldu. Sessizliğini bozmadan uzun saçlarına sardığı havluyu bir eliyle tutarak daha eltisi gelmesini istemeden uslu bir kız çocuğu gibi sandalyeye geçip oturdu Zeyno.

Diljîn şaşırsa da pek belli etmedi.

Beyaz elbisenin hakkını veren bu güzel kadının siyah saçlarını önce güzelce kuruttu ardından topladı. Akabinde makyajına geçti, haşin mavilerini gölgelemeyecek sade ve göze çarpan bir makyaj yaptı. Bu sırada da ikisinden çıt çıkmadı. Biri konuşsa diğeri merak ettiği bütün sualleri dillendirecekti.

Altın tokasını saçına taktığında gülümsüyordu, Zeyno'nun ölü toprağını üzerinden atması için bu gülüşü sergileme zorunluluğu hissetmişti Diljîn. Beyaz tülbendi saçlarının üzerine örttüğünde duvağını örtemediği aklına düştü, içini buruk bir his kapladı.

Kaçışların en acı tarafların biri de buydu, düğünsüz derneksiz koca evine sessizce giriliyordu. Yapılacak düğünü Cesur, ölümler var diye engellemişti. Diljîn ölüm sebebine pek itibar etmeyerek altında bir neden aramaktan kendini alıkoyamamıştı.

Şimdi karşısında kaçtığı adama pek hevesli olmayan, evlenmek istemeyen bir kadın durduğundan altında neden aramakta hak görmeye çekinmedi. Sebebini öyle böyle öğrenecekti. Rehma'yı sinirlendirerek emeline ulaşabilirdi.

Yeni geline son dokunuşu parfümü sıkmak oldu. İşi bittiğinde kalkmasını kaşlarıyla işaret ederek aynaya bakmaya davet etti, Zeyno davetini sessizliğini koruduğu tavrıyla reddederek topuklu terliklerini ayağına geçirdi.

Diljîn irdelemedi, Zeyno'yu ürküterek bir yere varamayacağının bilincinde olan bir kadındı. "Hadi gidelim..." diyerek son kez kaldığı odanın kapısını açtı, Zeyno yanına vardığında beraber odadan ayrıldılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kahvaltıyı evde yapacağız, birazcık dayan. İki iki buçuk saat kadar yoldayız."

Zeyno nereye gideceklerini anlayamadı ve bakışlarıyla ona eşlik eden kadına sordu.

"Gevaş'a gidiyoruz ya Rozerin, evimize. Hakkâri'de kalamayız."

Hakkâri? Yüzünü anlamsızlıkla buruşturdu, "Biz Yüksekova'da değil miyiz?"

Diljîn tereddüt etmeden yanıtladı. "Hayır."

Hakkâri'ye geldiğini bile bilmeyen kadın, çıkış yapacağı zamanda öğreniyordu. O gece asır gibi gelen yolculuk bu yüzdendi. Şaşıracağı ne varsa bu evden çıkmadan yaşıyordu. Başlangıçlar onu ürkütüyordu, kendini memleketinde sanırken, Yüksekova'nın eteklerinden yaka paça götürülmüştü.

"Ben Yüksekova'da olduğumuzu sanıyordum..."

Diljîn kadının akıl sağlığını yitirmiş olduğundan kuşku duydu zira kimsenin Hakkâri'ye geldiklerini ondan saklayacağını düşünmüyordu.

Evden yan yana ayrılan iki kadın bahçede onları bekleyen kalabalıkla karşılaştıklarında kapı önünde anlaşmışçasına duraksadılar. Hasan ağa, Rehma, Sarya hala ve Cesur, ev sahibinin çalışanlarıyla beraber bekliyorlardı.

Sıralanan üç arabanın önünde Zeyno'nun gelişini izliyorlardı. Zerda Hanım neredeydi? Oğlunu tehdit edip ona silahı doğrulttuktan sonra gitmiş miydi? Dildar ağa ve Firuze de görünmüyordu.

"Hasan ağanın yanına git, parmağına yüzüğünü takacak. Önce Hasan ağanın elini, sonra hanımı Sarya halanın elini öp, ikisi senin vekilin."

Zeyno, Sarya halanın Hasan ağayla evli olduğunu bilmiyordu. Ev sahibi gibi durmaması bir tarafa onu banyoda yıkarken de bir şey belirtmemişti. Denilenlere harfiyen uyan uslu bir öğrenci edasında Hasan ağaya doğru yolunu aldı.

Sanki dün gece bu topraklarda savaş çıkmamış, Zeyno evlerini başlarına yıkmamışçasına sakin ve onurlu bir duruş sergiliyorlardı, yüzlerine taktıkları sahte maskeyi indirseler Zeyno oynanan oyundan ötürü daha büyük utanç duyacaktı.

Zeyno'nun gözleri anlık bir rehavetle Cesur'a kaydı, elleri cebinde bambaşka bir yere bakıyordu.

Zeyno'nun attığı her adım Cesur'un boynuna ip geriyor, altındaki

iskemle var da yavaşça kaydırılıyordu sanki. Yaşamam dediğini yaşıyordu Cesur; sevmediği kadınla evlenmeyeceği sözünü kendine vermişti ve o söz bir kadının iftirası yüzünden çürütülmüştü.

Cesur, karısı olmayı hak etmeyen Zeyno'yu asla affetmeyecekti!

Hasan ağanın bir nefes kadar yakınına yaklaştığında adımlarını sonlandırdı ve uzattığı elini öptü. Gözlerinin içine bakmaya çekinen kadın yaşlı adamın cebinden çıkardığı altın yüzüğü süratle takmasını bekledi ki bu an ona işkence gibi geliyordu. Hasan ağa onu bırakmadan evvel saçının bitiminde alnına baba şefkatiyle bir buse kondurunca Zeyno'nun gözleri doldu.

Onu evlatlıktan reddeden Nezir Kılıçhan'ın yerine vekili Hasan ağa babalık yapıyordu değil mi?

Zeyno üzerine düşünürse yere yığılacağını anladı, yüzüğe hiç bakmayarak Sarya halanın elini öptü. Gözlerinde biriken yaşı, yaşlı kadının elinin üstünde gördüğünde ağzının içine sessizce inledi. Beni annen gibi gör diyen kadın o an gözünü açmıştı ve Zeyno onu hayatı boyunca unutmayacaktı.

Ne için ağladığını anlayan kadın kocası gibi şefkatini esirgemeden sımsıkı sarıldı, yeğeninin hayatını darmadağın eden o değilmiş gibi onu kabullendi. Yanağında öpücüğünü hisseden Zeyno kuru bir teşekkür etmeye dahi utanıyordu.

Sarya bu kadar sevgim yetmez der gibi kulağına eğilerek sessizce fısıldadı. "Hüzünlü kalbi sever Allah, unutma Zeyno."

Birbirlerinden koptuklarında Zeyno davet edilen arabaya doğru kendisine eşlik eden Diljîn ile yürüdü. Adımlarının kocasına yaklaşmasını sağladığını fark ettiğinde müthiş bir heyecan bedenini sararak nabzını hızlandırdı. Bu heyecanın altındaki sebebin utanç ve kızgınlık olduğunu yalnızca o biliyordu.

Nitekim heyecanı kısa sürdü, adama yaklaştığı vakit kardeşine seslenişini olduğu gibi işitti.

"Onu sen götür, görmek istemiyorum!"

Sarf ettiği cümle kaşınan yarayı anlık bir refleksle kaşımışçasına acı bir etki bıraktı Zeyno da; bineceği aracın araba olduğundan şüphe duyarak adımlarına son vermeye karar verdi ancak Diljîn elini sıkıca tutarak duracağını anladığından olsa gerek yürütmeye devam ettirdi, keskin sesiyle uyarmayı ihmal etmeden.

"Sakın durma!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Diljîn'in komutlarına uymaya razı hâliyle Rehma'nın ara
ka koltuğa bindi Zeyno. Tanımadığı bir kadının yanına otur
ördükten sonra kafasını öne eğdi, Cesur'u görmek istemediğinden
cık alanda tek çare buydu.

Ön koltuğa geçen Diljîn'in sıkıntılı nefeslerini sabırsızca dinl
u kadın ya her şeyi biliyor ve susuyordu ya da bilmiyor Firuze
ğreneceği anı kolluyordu. Zeyno yaptığı haksızlığın halı altına
ılmeyeceğinin bilincine giderek varıyordu.

Sessiz sedasız öğrenilecek kimi hayatını burnundan getirmeye
ollarken kimi Sarya Hala gibi kucaklayacaktı. Zeyno kucaklan
temediğini biliyordu, tek isteği nişanlı adama kaçan ahlaksız d
nın üzerine yapıştırılmasına müsaade edilmemesiydi.

Bu da onu görmek istemeyen kocası Cesur Kadıoğlu'nun yapab
eği bir şeydi.

Soluk mavi menevişlerine az önce parmağına takılan yüzük
u yüzük tanıdığını sandığı adama ait olmalıyken kaderin cilvesi ta
acağını düşünmeye tenezzül bile etmediği bir adama ait kılmıştı.

Bariz olan acı gönlünde yeniden harladı: Rumi... Nişanlıydı!

Rumi'nin bir hafta sonra düğünü vardı. Rumi'nin adını hayk
adın nişanlısıydı. Neye dayanarak gelmişti dün gece? Üstelik nişa
a yanındaydı. Zeyno o kadına bilmeden haksızlık etmişti, bilmed
asum bir kadının hayatını mahvedecekti.

"Adı ne acaba?" diye kendi kendine konuştu.

Sesini duyan Diljîn'in sorusu gecikmeden geldi. "Efendim Ro
n?"

Sesli düşündüğünü fark edince çabucak toparlandı, "Hiçbir şey..."
ıye özgüvensiz bir sedayla yanıtladı ve bir daha konuşmadı. Adını d
anını da elbet öğrenecek, bir özrü şayet kadına ulaşabilirse dileyecek

Cesur'un arabasına binmesiyle yolculuk başladı, Rehma şoför ko
uğunda yerini aldığında gerginliğini örtbas etmek için üstün bir çab
arf etti ancak emniyet kemerini bağlamak için hareket ettiğinde karı
Diljîn ile göz göze geldi, baki kıldığı hareketini yapan karısı anında
özlerini kaçırınca gerginlik yeniden tavan yaptı.

Rehma bağışıklık kazanamadığı tepkisini bir kez daha güçlükle yu
unarak, hayatlarına giren müstakbel yengesine döndü ve sakin tınısıy
a ilk öğüdünde bulundu:

"Bu arabaya bindiğin an geçmişini arkanda bıraktın Rozerin. Geç
işini sakın kurcalama, ailen senin için bitti. Bunları söylemenin çok

acı olduğunu biliyorum, dile getirmeyi de istemezdim ama mecburum. Yeni evinde yeni hayatına bakacaksın. Senin yamacında sadece Cesur ve bizler varız!"

Zeyno öğüdün inceliğine içinden teşekkür etti ve ağzını bile kıpırdatmadan Rehma'ya yalnızca başını bir kereliğine salladı.

"Umarım mutlu olursun," dedikten sonra önüne dönerek kornaya bir kere bastı ve ağabeyinin peşinden yola çıktı.

Zeyno öğüdüne kulak vereceğine dair kendine telkinlerde bulundu, her şeyi arkasında bırakacaktı.

Yapması gereken tek bir hamle vardı Zeyno'nun, Rumi'yi bulacaktı. Ona ulaşacak ve yalanın hesabını soracaktı. Ondan sonra Rumi'yi de hayatından söküp atacak, zoraki evliliğine odaklanacaktı.

Kendini affettirmesi gereken bir kocaya sahipti neticede.

Susmak, kopmaya hazır çığlıklara kalkan olmanın en basit fakat en zorlayıcı yoludur; birileri çığlıklarını koparmaya korkuyorsa, dokunacak kurban kendine kaçış yolu aramaya ekseriyetle hazır olsun.

Diljîn'in, kocasından kısa sürede alacağı yanıtlar arka koltukta oturan iki kadının yabancı oluşundan erteye kalıyordu. Yüzük parmağına sıkıca sarılmış vaziyette, kafasını eğmiş tek kelime etmeden yolculuğuna razı gelen Zeyno'nun ahvali gözünü korkuttuğundan olsa gerek bu yolculuk ne zaman bitecek diyerek yolu bitirmişlerdi.

Rehma gergin, Diljîn endişeli, Rozerin Zeyno ürkekti.

Duyguların birbirine karıştığı yolculuk epey zor geçmişti. Van'ın sıcak topraklarına ayak basana kadar da kimse duygularından arınamayacaktı. Diljîn, sahtekârlık kokularını çok net bir şekilde alıyordu. Göz boyamalı evliliğin asıl nedenini öğrenmeyene kadar Rehma Kadıoğlu'nun yakasından düşmeyecekti.

Hoş, Rehma ona istediğini her zaman vermiyor, aralarına koyduğu mesafenin acısını böyle küçük cezalar vererek çektiriyordu. Diljîn kocasının merakını gidereceğinden büyük kuşku duyuyordu.

Kadıoğlu Aşireti'nin ağası Dildar ağanın maruf konağına nihayet ulaşabildiler, zorunlu yolculuğun bittiği noktada yeni bir yolculuk başladı. Bu yolculuk sadece Zeyno ve Cesur'u kapsamıyor, Kadıoğlu ailesini tümüyle içine alıyordu, her engeli beraber aşmaları gerektiğinin bilincine varana kadar belki de yolculuğa çıktıklarını fark edemeyeceklerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Diljîn Kadıoğlu'nun beklediği her şey oldu, önce zılgıt sesleri ğını aştı arkasını gürleyen davul sesi takip etti. Arabanın etrafını kadınların coşkusu yeni gelinin gelişineydi ama Diljîn o gözlerdeki rakı öyle zinde gördü ki ürktü.

Paslaşmaya hazır bedenlerin açlığı bir kadının kurban oluşunaydı.

Kocasına anlık bir kararla döndü, o da endişeyle kalabalığı izliyor dudağına yalandan bir gülümsemeyi yerleştirmeye gayret ediyordu. meleri gerekince Diljîn kapıyı açarak itti, daha ayakları yere basmadan Firuze hala tepesinde belirerek, eline kırmızı tülbendi bıraktı.

"Yüzüne ört, hak etmese de bizim gelinimiz." Dedi bariz sinirliyle.

Diljîn ne tepkisine anlam verdi ne söylediklerine, denileni sessizce yaparak arabadan indi, açılan arka kapıya hızlı adımlarıyla yetişerek kırmızı tülbendi Zeyno'nun yüzüne örttü.

Elini uzatamadan Zeyno arabadan sessizce indi, Diljîn kulağını ağ lama sesleri doldurduğunda, bastırmak için avuç içini dudağına yasla ve zılgıtını patlatarak yeni gelinin hoş geldin merasimine arkasında koca kalabalıkla katıldı.

Zeyno içeriye kalabalığın coşkusuyla alındı, alkış ve zılgıt sesler nin kadının ağlayan sesini bastıramadığını fark eden Diljîn tedirginleşti Elleri titreyen kadının yürümekte zorluk çekişi Diljîn'in koluna girerek destek olmasını sağladı. Gözleri Cesur'u aradı ama onu bulamadı.

Kesinlikle Cesur'un bu kadını kaçırmadığından emin oldu.

Misafirhaneye girdiklerinde Zerda Kadıoğlu'nu başköşesinde otururken buldu. Kaçışı öğrendiği gecekî kadından geriye hiçbir şey kalmamış, ekseni kaymış gibi boyuna öfkeli biri hâline gelmişti. Ne olduğunu anlayamıyor, bir yanında asık suratıyla oturan büyük kızı Hawar'ı[19] diğer yanında ablası gibi gerginliğini üzerinde emanet gibi taşıyan Nil'i hayretler içerisinde izliyordu. Ağabeylerinin düğününde yerinden bile kalkmıyorlardı.

Aç bakışlara yem dağıttığını bilen Zerda Kadıoğlu ilk defa kendine söz ettirmeyi göze alıyordu. Diljîn kapı eşiğinde, yeni gelin Rozerin ile geçerken hissettiği gergin havayı dakikalar geçtikçe çözemiyor, boğulmaya adım adım yaklaşıyordu.

Bu tutumun sırası mıydı?

"Cesur ağa nerede?"

[19] Çığlık, çağrı anlamına gelir. Bir acı, feryat anı koparılan nidadır.

Kalabalığın içinde yükselen suali Zerda Kadıoğlu duymazdan geldi. Cesur ağaya mecburiyet kılınan evliliğin zoraki olduğunu anne yüreği dillendiremedi, oysa Zerda bu konağı Kılıçhanların başına yıkmak istiyordu.

"Geliyor... Damat geliyor..."

Kızların coşkulu kahkahasıyla verdikleri haber Diljîn'in içini bir nebze de olsa rahatlattı, Zeyno'yu koltuğa oturttuğunda ağlamakla heba olan kadını kalabalığın içinde kaçırıp odasına saklamaya can attı neredeyse.

Ailesinin üzerinde gezinen karabulutların bir an evvel dağılması gerekiyordu, Diljîn eliyle savursa bütün yıldırımları üzerine çekeceği ihtimalinden geride duruyor, bu can acıtıcı durumdan kurtulmayı diliyordu.

Zeyno içeriye Cesur ile girmeliydi, onun elinden tutup yanında olması gerekiyordu ki dedikoduların kapıları ardına kadar açılmasın. Ancak kaçırdığı karısıyla kalabalığa girmeyen damadın davranışı, yerinden kalkıp gelinini karşılamayan Zerda Kadıoğlu ve kızları, sürekli ağlayan kaçak gelinleri ve gelini nefretle izleyen Firuze yüzünden dedikodular patlamak üzere zamanla yarışıyordu.

Diljîn kulağına eğilerek, "Zeyno ağlama artık..." diye ikaz etti fısıltıyla. Yanında oturan yaşlı kadının iyi duyan kulakları sayesinde Diljîn yakalandı, eline şefkatinden şüphe ettirmeyen minik bir şamar indirdi.

"Anası yok yavrum, yüreği yanık. Bırak ağlasın."

Diljîn yediği şamardan ziyade duyduklarından ötürü sessiz kaldı, Zeyno ailesini kaybedeceğini bilerek kaçmayı tercih etmişti.

Cesur, yanında erkek kalabalığıyla içeri girince Diljîn iki adım kadar Zeyno'dan uzaklaştı, damadın önünde raks eden kızlara Cesur bakmıyor, keskin bakışlarını karısına dikerek onu anlam veremediği garip ifadesiyle izliyordu.

Diljîn gizemi çözerse şayet yüreğinin refaha erişini ayağını uzatarak izleyecekti ancak işkillendiği gizemin sonucunda ayağını uzatacak kadar mutlu kalacağını düşünmüyordu; Rozerin ve Cesur'un aşkı bir yalandan, kaçış bir oyundan ibaretse bu evlilik kendi evliliğinden daha zehir dolu olacaktı.

Yüreklerine ağını ören ifritin evlilikleri boyunca tahtını koruyacağını içten içe biliyor, onlar adına üzülüyordu Diljîn. Rehma'ya kendi kalbinde ettiği haksızlığın o ifrit yüzünden olduğunu da biliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kara gözleri bir an için Cesur'un kaçıp gittiğini gördü, alaltıya
Diljin kuruntu yaptığı kanısına vararak silkelendi. Her şey o kadar o
buk gelişiyordu ki Diljin yetişemediğinden kendi kendine senaryo ba
rar hâle gelmişti.

Ya da senaryo kurduğunu sandığı düşünce özünde gerçeklerdi iy
aklı bu gerçekleri kabul etmediğinden reddediyordu.

Arabada karısını yanında istemeyen Cesur ağanın ne yapacağını
merak etti. Gözleri pür dikkat adamın üzerindeydi. Cesur Kadıoğlu ka
rısının tam dibinde durdu. Diljin, yaşlı kadınla Zeyno'nun kolundan
tutarak onu kaldırdılar.

Bir Kadıoğlu erkeğinin daha evlilik müessesinde can vereceği bir
çeşit ayin gerçekleştirilecekti ve Cesur o ayinden sonra sağ çıkacağını
zannetmiyordu. Onun nazarında evlilik bir geleneğe bağlı kalıp hayatı
ti geleneklere göre harfiyen yaşamak değildi, kader onu geleneklerine
zincirlemiş olmalıydı ki ne istediğinin bir öneminin olmadığı bu acı
evlilikle yüzüne şamar gibi indirilmişti.

Kalbini titreten derin bir nefes aldı. Ayaklarının üzerinde dik dur
mak bunca kalabalığın arasında hakikaten zor ve dayanılmazken, için
için ağlayan kadının hıçkırıkları bu zorluğu katlanılamaz eziyetlere
döndürüyordu.

Elleri, geleneklere bağlı olmayan bir adamın isteksizliğine tezat
oluşturan bir bilmişlikle kırmızı duvağa uzandı, duvağı kaldırırken sır
tının ter içinde kaldığını hissederek içinden sabır diledi. Yalnızca bir
dakika kadar sürecek bu an, asır gibi geçeceğinden Cesur acele etmek
istedi.

Kırmızı duvağı kadının başının üzerinden arkasına doğru yasladı,
kafasını bir an bile oynatmayan, hâlâ ağlayan karısını görünce bu anı
hiç görmemeyi dileyerek, göz kapaklarını ağırlığını taşıyamıyormuşça
sına yavaşça indirdi.

Böyle olmamalıydı...

Her şey basit bir cümleyle geçiştirilemezdi, Cesur Kadıoğlu'nun ha
yatı pamuk ipliğine bağlı olmamalıydı.

Teninin yumuşaklığını çenesine dokunduğunda hissederek gerildi
adam, yanmanın başka hâliydi. Gerginliğinin üzerine gitmemeye gayret
etti, kendi içindeki dalgalarla uğraşırsa Rozerin'in de onunla boğulaca
ğı barizdi.

Tuttuğu çenesini hassas bir kuvvetle yukarı doğru itti o anda ma
vilerin kırmızıya harmanlandığı gam dolu harelerine çarpıldı. Cesur o

acının bedenine sirayet ettiğini seziyor, bu durumdan hoşnut olmadığını saklamaya çalışıyordu.

Gönülsüz tebessümünü yok denecek kadar az bir kıvrımla kadına sunarak çenesini alnına indirdi Cesur, alnına dudağını bastırdığında zılgıt ve alkış sesleri keyifli nidalar eşliğinde kulağını doldurdu.

Cesur bu gösterinin yetersiz olduğunu biliyordu, milletin ağzını kapatmak için alnını öptükten sonra çenesini yanağına doğru eğdi. Rozerin'in yanağını öpecekmişçesine pozisyon aldığında zılgıtlar kalp ritimlerini bozan bir hâl aldı. Fırsattan yararlanan Cesur Kadıoğlu karısını kati sesiyle ikaz etti.

"Milletin ağzına laf verirsen olacakları da sen düşünürsün!"

Dudağını yanağına sürterek uzaklaştırdığında ikisi de irkilerek birbirinden kaçtı, kadın şaşırdı, adam yaptığı hareketin pişmanlığını çabucak hissetti. Ancak kendini ele vermemeye öyle iyi programlıydı ki kadın hâlâ nefes alamazken Cesur çabuk toparlanmayı başararak yüzünü avuçladığı karısının gözlerinin içine baktı ve manidar gülümsemesini sundu.

Parmak boğumlarını ıslatan gözyaşlarını sildi Cesur, bu dokunuş içten gelen hareket değil sadece anlaşılmak istenen bir mesajdı. Kadının kavrayacağından emindi, ne de olsa paçasını sıyırmak için ona kaçtım cümlesiyle bütün hayatını darmaduman etmeyi başarmıştı, pekâlâ bu durumun içinden de ustalıkla sıyrılabilirdi.

Mesajı alan Rozerin, kocasının onun hakkındaki acı düşüncelerinden habersiz, omuzlarını dikleştirerek ona yalandan bir tebessümle karşılık verdi. Dedikoduların yön değiştirmesini sağlayan bu gelenek Cesur'un gardını kırmayı az da olsa başarmıştı.

Cesur'un oyununa ortak olmak iyi bir fikirdi, şayet dedikoduları kırmayı başarırsa bu evde yaşayacağı zulmü azaltacaktı. Belki...

"Zerda'nın elini öpeceksiniz."

Cesur ve Rozerin, komutu yaşlı kadından alınca yine kulakları acıtan zılgıtlar eşliğinde Zerda Kadıoğlu'nun radarına girmek üzere hareketlendiler. Zerda'nın bu evliliğe gönlüm razı değil, duruşu, Cesur ve Rozerin'in az önceki oyununu baltalasa da bunun da üstesinden elbet geleceklerdi.

Karı koca, yaşlı kadının önünde hürmetlerini bozmama gayesiyle önce gülümsediler ve sonra sırayla elini öptüler. Oğluna imalı gülüşü, gelinine geldiğinde buzdan bir bıçak gibi keskin bir soğuğa dönüştü. Bakanın içini ürperten gülüşü dillerde uzun bir süre pelesenk olacaktı.

Rozerin, istifini bozmadan Cesur'un istediği gibi oyununa devam ederek gülümsemesini bozmadan yerine geri oturtuldu, kocasıyla göz göze bir kez göz göze gelmek istedi ancak Cesur ona bakmıyordu... Diljîn ile konuşuyordu.

"Rozerin sana emanet. Kimseyle konuşmasına izin verme!"

Cesur yengesine gerekli komutu verdikten sonra odadan çıktı. Bir daha da kimse onu görmedi. Arkasında bıraktığı karısını Firuze halasıyla baş başa bıraktı. Gelen altınları geline takan kadının hoşnutsuzluğu bütün kabalık tarafından bir kez daha fark edilince Rozerin bakışlarını eğdi.

Az önce oynadıkları oyun Cesur ile aralarında bir aşk izlenimi bırakmış, Kadıoğlu ailesinin tavrı bu aşkı kabul etmediği izlenimine dönüşerek okları en azından karı kocadan çekmişti.

Bir gelinlik bile giymeyen Rozerin Zeyno takılan altınlara hayretle bakıyordu.

Diljîn, Cesur'un komutuna şimdilik uymayacağı için tedirgindi, birkaç dakikalığına odasına geçmek istiyordu, altın merasimi bitene kadar o gelirdi. Elini çabuk tutacağını kendine telkin ederek Rozerin'in yanı başında yerini aldı, "Biraz işim var, geleceğim hemen," dedi ve odadan çıktı. Çıkmadan önce Hawar ve Nil'e baktı fakat onları odada bulamadı. Muhtemelen misafirlerle ilgileniyorlardı.

Dışarısı da en az içerisi kadar kalabalıktı. Meraklı bakışların Kadıoğlu konağını yiyeceği korkusuna kolaylıkla ve üzülerek vardı Diljîn. Asla insanlara malzeme vermemişlerdi ve kendilerini olduğunca korumuşlardı. Rozerin ve Cesur, akılları karıştıran kaçışlarıyla, yırtıcı piranaların keskin dişlerine kendilerini yemek gibi sunmuşlardı.

Yırtıcı piranalarını arkasında bırakarak konağın alt avlusunu acele adımlarıyla yürüdü. Arkasında bıraktığı eyvanlı kapının ardında ona emanet edilen bir kadın vardı Diljîn bir sorun çıkmadan ona yeniden yetişmeliydi.

Doğal küfeki taşından yapılmış beyaz konağa ilk adım attığında Rozerin gibi çaresiz ve hıçkırıklarla doluydu Diljîn, yedi ay geçmesine rağmen gözyaşları dinmiş değildi.

Merdiven basamaklarını siyah eskitme tırabzana tutunarak çıktı, bedeninde anlamsız bir yorgunluk hâkimdi. Kalabalık onun gibi bir inip bir çıkıyor, alanın darlığı kadını sıkıyordu. Misafirlerine güler yüzüyle karşılık verse de Diljîn bir an önce bu kalabalığın dağılmasını bekliyordu.

Üst avlunun taş korkuluklarına dayanmış hâlde gülüşen kızlara kısa bir anlığına baktı, dünyadan kopmuşçasına kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Diljîn de sıkıldığı düğünlerde genelde bir köşeye çekilir kuzeni ve arkadaşlarıyla böyle sohbet ederdi.

Rehma ile evlendikten sonra sıkıcı düğünlerden bir nebze kurtulmuştu ancak kendi evliliğinin üzerini kaplayan kara bulutlardan bir türlü kurtulamıyordu; içindeki ses düşüncelerine ışık hızıyla karşılık verdi: *Sen o bulutların kaynağısın, incinmiş ruhunu o bulutlara sürersen evliliğini karartırsın!*

Diljîn ruhunu kocasına teslim edemeyecek kadar korkak olmadığını zira o ruhun sarmalanamayacağını adı kadar iyi bilerek aralarına mesafeler koyuyordu. Rehma onu asla anlayamayacaktı.

Geniş üst avlu hayli büyüktü, kendi odası avlunun sağında kalıyordu ve Diljîn bazen konağı aştığında yoruluyordu. Yine yorgunca adımlarını küçük eyvanın içinde kalan odasına doğru yönlendirdi, doğal taşın üstünde tıkırdayan topuklu sandaletlerinden bir an önce kurtulmalıydı ki aşağıdaki kalabalıkla baş etmek daha kolay olsun.

Doğal taşlardan yapılma konağın bütünlüğünü sağlayan orta koyuluktaki ceviz kapının önünde durdu, antika kolu yavaşça indirdi Diljîn. İçeriye küçük adımlarıyla girdi ve arkasından kapıyı ayağıyla iterek kapattı.

Odasına ayak basar basmaz sandaletlerinden oflayarak kurtuldu. Rehma ile ne zaman yalnız kalacakları muammaydı, bu gece odaya geç gelirse konuşacakları yarına kalacak, Diljîn yarına kadar gördükleriyle muhtemelen kafayı sıyıracaktı.

Tülbendi sıyırıp yatağa atarak boynundaki altınlara uzandı. Evin kalabalığı rahat giyinmesini gerektiriyordu fakat önceliği fazla altınlardan kurtulmaktı. Boynunda şangırdayan altınlar onu ayakkabısından daha çok yoruyordu bu sebeple günlük taktığı ince seti üzerinde bırakacaktı.

Sade döşenmiş odanın içinde bir yatak iki komodin bulunuyordu, yatak başlığının dayandığı duvar boydan boya doğal taşlarla döşeliydi, odanın geri kalanı beyaz boyalı duvarla örülüydü. Ahşap pencerenin kapattığı keten rustikler yere kadar uzanıyor, bembeyaz tülü ardında bırakıyordu.

Geleneksel dokumalarıyla krem kahve tonlarını içinde barındıran bir kilim yatağın ayak kısmına serilmişti. Boy aynası pencerenin soluna bakan duvarın köşesine istiflenmişti. Giyinme odasının olmasından mütevellit bir gardırop yoktu.

Diljîn ebeveyn banyosunun içinde bulunduğu giyinme odasına hızlıca geçti, üzerindeki elbiseyi bir çırpıda çıkararak, beyaz kapaklarını açtığı dolabının önünde dikildi. Bej renginde dokuma elbiseyi aldı, askılarından tuttuğu elbise bugün için şık ve yeterliydi. Diljîn elbiseyi üzerine geçirirken zorlanınca sinirlendi. Bu kadar kilo almış olamazdı. Göğüs hatlarını saran elbisenin dekoltesini ortaya çıkarmasından rahatsızlık duydu. Neyse ki tülbent örtüyordu.

Çekmecesinden kıyafetine uygun şıklıkta, iğne oyası gösterişli bir tülbendi çekip aldı, bu sırada kulağına kapının kapanan sesi ulaştı. Oda da çok mu oyalanmıştı? Biri onu çağırmaya mı gelmişti?

Diljîn, elbisenin yakasını düzeltemeden içeriye Rehma girince eli ayağına dolanan kadın tülbendi nereye koyacağını bilmeden tedirgince salındı. Ne zaman Rehma ile bu odada yalnız kalsalar tehlikeli bir yakınlaşma ansızın doğarak Diljîn'in kalbini ağrıtıyordu.

Karısının odada olduğundan bihaber gelmiş, yine gelişiyle tedirginleşen bir kadınla baş başa kalmıştı Rehma. Homurdanarak gömleğin düğmelerini tek tek çözdü, üzerinden sıyırdığında çıkardığı elbiseyi katlamakla meşgul olan karısının yanına doğru yürüdü. Neden onunla olmaktan ısrarla kaçınıyor, neden onu görünce izlemek yerine hep bir meşgale bulmayı, bulamazsa olduğu yeri terk etmeyi seçiyordu?

Rehma ara sıra üzerine gitmeyi, bu saçma uzaklığı bitirmesi için konuşmayı deniyordu ama Diljîn o kadar dik kafalı ve kavgaya meyilliydi ki deneyi her defasında yarım kalıyordu.

Sessizlik, çatırdayacak bir cismin bozması için fırsat kolluyordu sanki. Rehma uzakları oynayan karısına inat sesini çıkarmadan yanında bitti, gömleğini karısının arkasında kalan üzeri camla kaplı ada şifonyere bıraktı. Bu sırada çıplak göğsü nefesini tutan karısının göğsüyle temas ediyordu.

Rehma için zor bir andı, Diljîn'i cezalandırmak isterken kendine kasten işkence çektiriyordu. Kara gözlerin onu yadırgadığını görmezden gelerek dudağının bir kıyısıyla gülümsedi; bu gülümseme bariz öfke taşıyordu.

Kısa süren temasın kavurucu etkisi kadının sinirlerini harap etmişti; bunu görmek adamın cezalandırmak için bulduğu yöntemin ne kadar etkili olduğunu bizzat kanıtlıyordu, Rehma bundan sonra çekeceği ıstıraba rağmen karısı ondan her kaçtığında dibine sokulacaktı.

Ufacık bir temasla Diljîn Kadıoğlu'nu dağıtacaktı.

Kıyafetlerinin bulunduğu dolabın önüne geçtiğinde karısının sesli nefesini verip tülbendini alarak koşar adımlarla odadan çıkışını izledi. Eline geçen siyah gömleği hışımla alıp adaya bırakırken söylendi. Kaçışların sonu gelmeyecek, sinesini delen yara karısının merhametsizliği yüzünden deşilecekti.

Banyoya girdiği gibi lavabonun önüne geçerek elini yüzünü hışımla yıkadı, aynadaki yansımasına baktığında karısının merhametsizliği yüzünden mutsuz ve karamsar bir adam görüyordu. Bu adam korkunç derecede acılar çekmiş, Diljîn ile evliliğinin acısına şifa olacağı umuduyla yaşarken, karanlık günlerin koynuna düşmüştü.

Üstelik şimdi o karanlık günler ağabeyine de sıçramıştı. Cesur, başkasına kaçan, kaçtığı adama sevda duyan bir kadınla zoraki hükümler neticesinde evlenmişti ve isteksizliğini göstermekten kaçınmadan mutsuzluğunu onu bu karara zorlayanlara yansıtıyordu.

Rehma, Diljîn'i severek ve isteyerek hayatına almıştı, son sekiz aydır yaşadıklarını çekilir kılan tek sebep buydu.

Anlayamadığı Diljîn'in karısı olmamak için bu kadar çırpınışın ona ne kazandırdığıydı?

Uzun bir soluk aldı Rehma, kötü günlerin geçeceği umuduna umutsuzca sarılarak karısıyla arasının düzeleceğine inandı.

Öte yandan acele etmeliydi, dostları şehir dışından gelmişti onları karşılayacaktı. Elini yüzünü kuruladıktan sonra saçlarına eliyle çeki düzen verdi. Giyinme odasına geri döndüğünde bıraktığı siyah gömleği giydi, düğmeleri aceleyle kapattıktan sonra odadan çıktı.

Boy aynasının önüne geçene kadar gözlerini karısından ayırmadı, onu görür görmez bakışlarını tekrar kaçırması bir kez daha öfkelenmesine sebep oldu. Umuda umutsuzca sarılmasının gereksiz olduğunu gördüğü sayısız bir an daha yaşıyordu.

Oysa Rehma bağladığı saçlarına dokunmayı o kadar çok istiyordu ki; Diljîn'e sıkıca sarılıp bu olanların bir rüya olduğunu hissettirmesine ihtiyacı vardı, bu kadının sıcak şefkatiyle huzur bulursa ancak bugünü atlatabilirdi.

Konuşmamakta ısrar eden karısının izinden gitti Rehma. Aynanın önünden çekildi, yatağa bıraktığı telefonu ve sigara paketini alarak odadan çıkmak üzere kapıya yürüdü.

"O kadın Cesur'a kaçmadı değil mi?"

Nihayet Diljîn Kadıoğlu kocasının varlığına saygı duymayı başarmıştı.

Rehma onunla hiç konuşmayan, odada varlığını dahi yok sayan kadına cevap vermemesini bilirdi ancak söz konusu Cesur'du.

"Diljîn?" dedi ikaz eden hafif sertlikte ses tonuyla. Arkasında kalan kadına yüzünü döndü, tam olarak karşısında duruyordu. Altın tokası bir günah gibi cezbeden saçlarının arasında parlıyor, burnundaki küçük hızmasıyla Rehma'yı alenen yakıyordu.

"Efendim ağam?"

İğneleyici sesi Rehma'nın nefesini bıkkınlıkla bırakmasına neden oldu. "Rozerin, Cesur ile kaçtı. Olan bu, kimse içini karıştırmasın," diyerek sözü noktaladı.

"Onun için mi arabada geçmişini arkanda bırak dedin," diye sordu imayla. "Rehma ben duyduklarımın ne anlama geldiğini bilecek yaştayım."

Rehma, yanlış anladığından küçümsenmeyi yedirmeyen karısının konuşarak dibine kadar girişini sabırla izledi. Çok fazla yakın duruyordu, Diljîn öfkelendiği zaman hep bunu yapıyordu hemen dibinde bitiyordu.

"Bahsettiğim geçmiş ailesiydi. Sana da hep söylüyorum. Geçmişimizi arkamızda bırak!"

"Konuyu bize bağlama Rehma!"

Bağlanacak en doğru örnek ve sebepti ancak doğru zaman değildi, tartışmalarının büyüyeceğini kestirebiliyordu Rehma. "Başka şehirlerden aşiret adamları geldi, onları karşılayacağım. Sen de zahmet olmazsa aşağıya in, eşleri de geldi."

"Elbette ağam... Fakat gitmeden önce bana gerçekleri söylemen gerek; o kadın Cesur'a kaçmadı. Hepimiz bunun farkındayız."

Ona kafa tutan kadının üzerine abandı, Diljîn'in az önce olduğu gibi irkilip geri kaçmasını istedi, kahretsin ki kaçmak yerine ona kafa tutmaya devam ediyordu. Giyinme odasında yaptığının intikamını aldığını sezdi Rehma.

"Onların gerçeği seni ilgilendirmez!" dedi nefesini kontrol altına almaya çalışmaktan gerilmişti. Diljîn'in kokusunu bir kere içine çekerse işler rayından çıkacaktı. Daracık elbisenin içinde ona görsel şölen yaşatan teninin tadına bakmadan bu odadan çıkamayacaklardı.

"Öyle mi?" dedi cümlesinden duyduğu rahatsızlığı sakınmadan. Gururlu edasıyla kocasının üzerine yürüdü. Burnunun burnuna değişine aldırmadan malum suali iletti: "Karın değil miyim?

Rehma sualine tıslarcasına güldüğünde Diljîn sıkıntıyla içini çekti.

Kocası delici ela harelerini karısına mıhladı. "Bunun cevabını sen kendine ver Diljîn!"

Arkasını karısına döndüğü gibi odadan ayrıldı. Onun varlığını yok sayıyor fakat konu başkası olunca karısı oluşundan dem vuruyordu. Rehma bu oltaya gelmezdi ama yaptığı ayıbı da unutmazdı.

Başını olumsuz yönde sallayarak hızlıca merdivenleri indi. Alt katın avlusuna geldiğinde kalabalığın odalara dağıldığını fark etti Rehma. Az önceye nazaran daha sakindi.

Doğal küfeki taşlarının oluşturduğu avluyu bitirdiğinde siyah bazalt taşlarının devam ettiği bahçeye geçti. Devasa kapıya ulaşana kadar yol her iki yanlarında devasa karaağaçlar, çam ağaçları ve envaiçeşit çiçeklerle devam ediyordu.

Komşuların onları görmesini engelleyen ağaçlara vuran güneşin gölgesi altında ağır ağır yürüdü Rehma. Demir kapının önünde babası ve Cesur, içeriye aldıkları misafirlerini karşılıyordu. Onların gelişiyle biraz olsun gevşedi.

Gözleri kız kardeşlerini ve annesini aradı fakat onları bulamadı. Cebinden telefonunu çıkartıp kız kardeşi Hawar'a misafirlerin yanına gelmesini istediğine dair kısa bir mesaj çekti.

Mesajı attıktan sonra telefonu cebine attı ve misafirlerine doğru yürüdü. Arkasından gelen topuklu ayakkabıların tıngırtısına dönemeden ona gülmekte olan Şerwan Eroğlu'nun elini sıktı, akabinde Barzan Hezeroğlu, Rezan Şahmaran ve Miran Kara'nın elini de sıktıktan sonra keyifle seslendi.

"Hoş geldiniz beyler," diyerek eşlerine döndü ve başıyla selam verdi. "Siz de hoş geldiniz."

"Hoş geldiniz."

Diljîn'in sesi kulağını doldurduğunda yanında bir hareketlilik sezdi, arkasından gelen tıngırtıların sahibi oydu demek. Yanında oluşu hoşuna gitse de kimseye yansıtmadan karısını dostlarıyla tanıştırmak üzere tekrar onlara döndü.

"Eşim Diljîn..." diyerek elini bel boşluğuna dayadı, karısını onlarla tanıştırırken zapt edilemez bir heyecan duymuş, Diljîn onun aksine ka-

sılmıştı. Rehma dikkatlerin onların üzerinden çekildiğini fark etti
karısının yüzüne bakmadan kulağına doğru eğildi ve sessizce
"Rahat ol Diljin seni yemeyeceğim!"

Diljin omzunu dikleştirerek karşı çıktı. "Ben rahatım."

"Kalbinin sesi buraya kadar geliyor."

Rehma'nın can alıcı sözleri üzerine ikisi göz göze geldi ve
anında başını çevirdi.

"Belki rahatsız oldum?"

"Yukarıda sorduğun sorunun cevabını kendine vermişsin o zaman"
dedi alaycı sesiyle. Belinde olmasından hoşnut kaldığı elini görünür
bir kırgınlıkla çekti. Diljin onu kırmayı alışkanlık hâline getirmişti
tıran kocasına barız öfkelenerek çıkıştı: "Odamızdaki tartışmayı hemen
bağlama."

"Senin için neyi nereye bağlayacağımı şaşırdım artık..." diye mırıldanarak
ederek kulağına doğru tekrar eğildi: "Bana bağlanman gerekir ama ve
farklı düğümler istiyorsun."

Diljin bu sözlerden sonra onunla savaşamazdı, yine köşeye sıkışıyor
lıyor, yine cevapsız kalacağı yanıtlarla onu yeniyordu. "Misafirlerimiz
Rehma..." diyebildi sadece.

Rehma başını salladı ve Diljin'i kadınlarla baş başa bırakıp erkek
misafirlerine döndü. Taşlı yolu kalabalık eşliğinde yürüyen misafirler
önlerinde kalırken, Rehma, ağabeyi Cesur ile yalnız kalma fırsatı bul
muştu.

Bitik hâldeydi...

"Akşam kalacaklar mı?" diye sordu üzerine çok düşünmeden.

Cesur çenesini bir kereliğine mahsusmuş gibi salladı. "Evet, bu
gece misafirlerimiz olacaklar."

Alt avlu iki misafirhane, -bu misafirhane kadınlar ve erkekler olarak ikiye ayrılıyordu- iki misafir tuvaleti, -yine tuvaletler kadınlar ve erkekler yüz yüze gelmesin diye odaların hemen yanında bulunuyordu- büyük mutfak ve kiler odası olarak inşa edilmişti. Yakın zamanda restorasyondan geçen Kadıoğlu konağı yaklaşık kırk yıldır yerini koruyordu.

Rehma, konakta bir kaçış hikâyesi yüzünden farklı şehirlerden dost tek amacıyla misafir ağırlayacaklarını asla düşünmemişti.

Kader miydi üzen yoksa silleyi düşünmeksizin indiren insan mı?

Misafirhaneye girmeden önce son bir kez daha Diljin'e baktı. Hawar ile misafirlerini Zeyno'nun bulunduğu genişçe misafirhaneye götür-

yorlardı. Elbisenin içinde salınan bedenin sıcaklığına özlem duyuyordu. Ne zaman ona bir temasta bulunsa Rehma'nın özlemi depreşiyor, acı uzuvlarını yakıyordu.

Diljin'i düşünürse misafirlerine odaklanamayacaktı. Misafirhanedeki kalabalığa odaklandığında oturacak yer bulmanın neredeyse imkânsız olduğuna kanaat getirdi, etnik desenli sedirlerin üzerinde Van'ın ileri gelenleri oturuyor ve eskilerde yaşanan kaçışların aileler üzerindeki etkisi üzerine tartışıyorlardı.

Babasının çatık kaşlarıyla misafirleri dinleyişini uzun bir soluk alarak izledi Rehma. Oğlunun tanımadığı bir kadının ıtırasıyla yandığını söyleyemediği, kan davasına dönüşmesin diye evliliklerini göz göre göre desteklediği için kendini affedemeyeceğini görebiliyordu. Hükümlerin altında oğlundan daha çok ezildiği için barız yanıyordu Dildar Kadıoğlu.

Yüksekova topraklarının karanlık bir gecesinde ormanın içine çekilmiş bir Ford Ranger Raptor'un önünde kara çarşafla basılmalarını, Rozerin'in ona kaçtığını söylemek dışında herhangi bir savunmada bulunmayışı ve o zaman saklamasına rağmen kaçtığı diğer adamın ismini söyleyemeyişi, heyet tarafından uzun uzun tartışılmıştı. Bu heyet, Keje Kadıoğlu, Dildar ağa, Hasan ağa, Cesur ve kendisinden oluşuyordu.

Gerivanlar içine karıştığında her şey berbat bir hâl almış, yeni bir heyetin oluşturulmasıyla planlar yapılarak kan davasının önü kat'iyen kesilmişti. Fakat hiçbir şey netliğe kavuşmamıştı.

Rehma, Cesur'un istemediği evliliği için kendini feda etmeye hazır olduğunu söylediğinde Cesur onu kaybetmemek için verilen hükme razı gelmişti.

Ağabeyinin karanlık bir hücreye kapatılmasına bir diğer sebep de kendisi olmuştu, Rehma kendini asla affetmeyecekti. Hoş kan davasına dönüşseydi ona dokunmasalar bile Siyabend[a] ve Şivan'a illaki kanı bulaştıracaklardı, kalleşlik yapsalar Hawar ve Nil'e kurşun sıkmaları bile olasıydı.

Bedo ağanın karşı gelişi bu yüzdendi ve ne acı ki haklıydı.

"Velev ki bir çatı altında zulüm reva görüldü, reva görenler zulmeden zaftan çıkıyorsa zulmün kaynağına bıçak haktır."

"Velev ki çatı altında zulüm görülmedi, sefası boylarını aştı. Bir gün sefayı böyle kaçan bir kız çocuğu kesti, bıçak hangi kaynağa haktır?"

[a] Gölge veren.

sılmıştı. Rehma dikkatlerin onların üzerinden çekildiğini fark etti
karısının yüzüne bakmadan kulağına doğru eğildi ve sessizce ko
"Rahat ol Diljîn seni yemeyeceğim!"
Diljîn omzunu dikleştirerek karşı çıktı. "Ben rahatım."
"Kalbinin sesi buraya kadar geliyor."
Rehma'nın can alıcı sözleri üzerine ikisi göz göze geldi ve D
anında başını çevirdi.
"Belki rahatsız oldum?"
"Yukarıda sorduğun sorunun cevabını kendine vermişsin o zam
dedi alaycı sesiyle. Belinde olmasından hoşnut kaldığı elini gönü
bir kırgınlıkla çekti. Diljîn onu kırmayı alışkanlık hâline getirmişti.
Diljîn, alaycı tınısının yanı sıra onu vurucu sözleriyle köşeye sıkı
tıran kocasına bariz öfkelenerek çıkıştı: "Odamızdaki tartışmayı burç
bağlama."
"Senin için neyi nereye bağlayacağımı şaşırdım artık..." diye iz
ederek kulağına doğru tekrar eğildi: "Bana bağlanman gerekir ama
farklı düğümler istiyorsun."
Diljîn bu sözlerden sonra onunla savaşamazdı, yine köşeye sıkış
lıyor, yine cevapsız kalacağı yanıtlarla onu yeniyordu. "Misafirler
Rehma..." diyebildi sadece.
Rehma başını salladı ve Diljîn'i kadınlarla baş başa bırakıp erke
misafirlerine döndü. Taşlı yolu kalabalık eşliğinde yürüyen misafir
önlerinde kalırken, Rehma, ağabeyi Cesur ile yalnız kalma fırsatı bu
muştu.
Bitik hâldeydi...
"Akşam kalacaklar mı?" diye sordu üzerine çok düşünmeden.
Cesur çenesini bir kereliğine mahsusmuş gibi salladı. "Evet, bi
gece misafirlerimiz olacaklar."
Alt avlu iki misafirhane, -bu misafirhane kadınlar ve erkekler ol
rak ikiye ayrılıyordu- iki misafir tuvaleti, -yine tuvaletler kadınlar v
erkekler yüz yüze gelmesin diye odaların hemen yanında bulunuyord
büyük mutfak ve kiler odası olarak inşa edilmişti. Yakın zamanda rest
rasyondan geçen Kadıoğlu konağı yaklaşık kırk yıldır yerini koruyord
Rehma, konakta bir kaçış hikâyesi yüzünden farklı şehirlerden do
tek amacıyla misafir ağırlayacaklarını asla düşünmemişti.
Kader miydi üzen yoksa silleyi düşünmeksizin indiren insan mı?
Misafirhaneye girmeden önce son bir kez daha Diljîn'e baktı. Hawar
ile misafirlerini Zeyno'nun bulunduğu genişçe misafirhaneye götür

yorlardı. Elbisenin içinde salınan bedenin sıcaklığına özlem duyuyor-
du. Ne zaman ona bir temasta bulunsa Rehma'nın özlemi depreşiyor,
acı uzuvlarını yakıyordu.
Diljîn'i düşünürse misafirlerine odaklanamayacaktı. Misafirhanede-
ki kalabalığa odaklandığında oturacak yer bulmanın neredeyse imkân-
sız olduğuna kanaat getirdi, etnik desenli sedirlerin üzerinde Van'ın ile-
ri gelenleri oturuyor ve eskilerde yaşanan kaçışların aileler üzerindeki
etkisi üzerine tartışıyorlardı.
Babasının çatık kaşlarıyla misafirleri dinleyişini uzun bir soluk ala-
rak izledi Rehma. Oğlunun tanımadığı bir kadının iftirasıyla yandığını
söyleyemediği, kan davasına dönüşmesin diye evliliklerini göz göre
göre desteklediği için kendini affedemeyeceğini görebiliyordu; hüküm-
lerin altında oğlundan daha çok ezildiği için bariz yanıyordu Dildar
Kadıoğlu.
Yüksekova topraklarının karanlık bir gecesinde ormanın içine çe-
kilmiş bir Ford Ranger Raptor'un önünde kara çarşafla basılmalarını,
Rozerin'in ona kaçtığını söylemek dışında herhangi bir savunmada bu-
lunmayışı ve o zaman saklamasına rağmen kaçtığı diğer adamın ismini
söyleyemeyişi, heyet tarafından uzun uzun tartışılmıştı. Bu heyet, Keje
Kadıoğlu, Dildar ağa, Hasan ağa, Cesur ve kendisinden oluşuyordu.
Gerivanlar içine karıştığında her şey berbat bir hâl almış, yeni bir
heyetin oluşturulmasıyla planlar yapılarak kan davasının önü katiyen
kesilmişti. Fakat hiçbir şey netliğe kavuşmamıştı.
Rehma, Cesur'un istemediği evliliği için kendini feda etmeye ha-
zır olduğunu söylediğinde Cesur onu kaybetmemek için verilen hükme
razı gelmişti.
Ağabeyinin karanlık bir hücreye kapatılmasına bir diğer sebep de
kendisi olmuştu, Rehma kendini asla affetmeyecekti. Hoş kan davası-
na dönüşseydi ona dokunmasalar bile Siyabend[20] ve Şivan'a illaki kanı
bulandıracaklardı, kalleşlik yapsalar Hawar ve Nil'e kurşun sıkmaları
bile olasıydı.
Bedo ağanın karşı gelişi bu yüzdendi ve ne acı ki haklıydı.
"Velev ki bir çatı altında zulüm reva görüldü, reva görenler zulme-
den zattan çıkıyorsa zulmün kaynağına bıçak haktır."
"Velev ki çatı altında zulüm görülmedi, sefası boylarını aştı. Bir gün
sefayı böyle kaçan bir kız çocuğu kesti, bıçak hangi kaynağa haktır?"

[20] Gölge veren.

sılmıştı. Rehma dikkatlerin onların üzerinden çekildiğini fark etti
karısının yüzüne bakmadan kulağına doğru eğildi ve sessizce ko
"Rahat ol Diljîn seni yemeyeceğim!"
Diljîn omzunu dikleştirerek karşı çıktı. "Ben rahatım."
"Kalbinin sesi buraya kadar geliyor."
Rehma'nın can alıcı sözleri üzerine ikisi göz göze geldi ve D
anında başını çevirdi.
"Belki rahatsız oldum?"
"Yukarıda sorduğun sorunun cevabını kendine vermişsin o zam
dedi alaycı sesiyle. Belinde olmasından hoşnut kaldığı elini görün
bir kırgınlıkla çekti. Diljîn onu kırmayı alışkanlık hâline getirmişti.
Diljîn, alaycı tınısının yanı sıra onu vurucu sözleriyle köşeye sıkı
tıran kocasına bariz öfkelenerek çıkıştı: "Odamızdaki tartışmayı burayı
bağlama."
"Senin için neyi nereye bağlayacağımı şaşırdım artık..." diye iç
ederek kulağına doğru tekrar eğildi: "Bana bağlanman gerekir ama
farklı düğümler istiyorsun."
Diljîn bu sözlerden sonra onunla savaşamazdı, yine köşeye sıkışt
lıyor, yine cevapsız kalacağı yanıtlarla onu yeniyordu. "Misafirlerim
Rehma..." diyebildi sadece.
Rehma başını salladı ve Diljîn'i kadınlarla baş başa bırakıp erke
misafirlerine döndü. Taşlı yolu kalabalık eşliğinde yürüyen misafirle
önlerinde kalırken, Rehma, ağabeyi Cesur ile yalnız kalma fırsatı bul
muştu.
Bitik hâldeydi...
"Akşam kalacaklar mı?" diye sordu üzerine çok düşünmeden.
Cesur çenesini bir kereliğine mahsusmuş gibi salladı. "Evet, bü
gece misafirlerimiz olacaklar."
Alt avlu iki misafirhane, -bu misafirhane kadınlar ve erkekler ola
rak ikiye ayrılıyordu- iki misafir tuvaleti, -yine tuvaletler kadınlar ve
erkekler yüz yüze gelmesin diye odaların hemen yanında bulunuyordu
büyük mutfak ve kiler odası olarak inşa edilmişti. Yakın zamanda resto
rasyondan geçen Kadıoğlu konağı yaklaşık kırk yıldır yerini koruyordu
Rehma, konakta bir kaçış hikâyesi yüzünden farklı şehirlerden des
tek amacıyla misafir ağırlayacaklarını asla düşünmemişti.
Kader miydi üzen yoksa silleyi düşünmeksizin indiren insan mı?
Misafirhaneye girmeden önce son bir kez daha Diljîn'e baktı. Hawa
ile misafirlerini Zeyno'nun bulunduğu genişçe misafirhaneye götürü

verdardı. Elbisenin içinde salınan bedenin sıcaklığına özlem duyuyor-
du. Ne zaman ona bir temasta bulunsa Rehma'nın özlemi depreşiyor,
acı uzuvlarını yakıyordu.
Diljîn'i düşünürse misafirlerine odaklanamayacaktı. Misafirhanede-
ki kalabalığa odaklandığında oturacak yer bulmanın neredeyse imkân-
sız olduğuna kanaat getirdi, etnik desenli sedirlerin üzerinde Van'ın ile-
ri gelenleri oturuyor ve eskilerde yaşanan kaçışların aileler üzerindeki
etkisi üzerine tartışıyorlardı.
Babasının çatık kaşlarıyla misafirleri dinleyişini uzun bir soluk ala-
rak izledi Rehma. Oğlunun tanımadığı bir kadının iftirasıyla yandığını
söyleyemediği, kan davasına dönüşmesin diye evliliklerini göz göre
göre desteklediği için kendini affedemeyeceğini görebiliyordu; hüküm-
lerin altında oğlundan daha çok ezildiği için bariz yanıyordu Dildar
Kadıoğlu.
Yüksekova topraklarının karanlık bir gecesinde ormanın içine çe-
kilmiş bir Ford Ranger Raptor'un önünde kara çarşafla basılmalarını,
Rozerin'in ona kaçtığını söylemek dışında herhangi bir savunmada bu-
lunmayışı ve o zaman saklamasına rağmen kaçtığı diğer adamın ismini
söyleyemeyişi, heyet tarafından uzun uzun tartışılmıştı. Bu heyet, Keje
Kadıoğlu, Dildar ağa, Hasan ağa, Cesur ve kendisinden oluşuyordu.
Gerivanlar içine karıştığında her şey berbat bir hâl almış, yeni bir
heyetin oluşturulmasıyla planlar yapılarak kan davasının önü katiyen
kesilmişti. Fakat hiçbir şey netliğe kavuşmamıştı.
Rehma, Cesur'un istemediği evliliği için kendini feda etmeye ha-
zır olduğunu söylediğinde Cesur onu kaybetmemek için verilen hükme
razı gelmişti.
Ağabeyinin karanlık bir hücreye kapatılmasına bir diğer sebep de
kendisi olmuştu, Rehma kendini asla affetmeyecekti. Hoş kan davası-
na dönüşseydi ona dokunmasalar bile Siyabend[20] ve Şivan'a illaki kanı
bulandıracaklardı, kalleşlik yapsalar Hawar ve Nil'e kurşun sıkmaları
bile olasıydı.
Bedo ağanın karşı gelişi bu yüzdendi ve ne acı ki haklıydı.
"Velev ki bir çatı altında zulüm reva görüldü, reva görenler zulme-
den zattan çıkıyorsa zulmün kaynağına bıçak haktır."
"Velev ki çatı altında zulüm görülmedi, sefası boylarını aştı. Bir gün
sefayı böyle kaçan bir kız çocuğu kesti, bıçak hangi kaynağa haktır?"

[20] Gölge veren.

"Ne sefayı coşturana ne kaçan kız çocuğuna; bıçak evlat
cana hak değil zulümdür."

İki aşiret ağasının arasındaki tartışmayı Şeyh Abdülhamit son
riyle noktalamış, Rehma bıçağı Rozerin'e reva görmeyen adama
içe minnet duymuştu. Ne olursa olsun Rozerin bıçağı hak etmiyordu.

Göstermelik düğünün misafirlerini ağırlamak gökyüzünün kara
ğa gömüldüğünü çok sonra fark ettirmişti. Akşam yemeğinden sonra
misafirhane hatırı sayılır kalabalıkla kalmıştı.

Rehma zaman geçtikçe boğulmaya bir nebze daha yaklaşan ağa
yinden gözlerini alamıyordu, her şey o kadar tanıdıktı ki...

Cesur, odasına gitmeden önce arkadaşları ve eşleriyle vakit geçir
mek istediğini söyleyince Rehma anında kış odasını hazırlattı. Misa
firlerini içeride ağırlamadan evvel kontrol etmek üzere misafirhaneden
ayrıldı.

Kış odası avlunun bitiminde, bahçenin solunda kalıyordu. Doğal
taşların ördüğü arka duvarın kalan üç cephesini ahşap doğramalı camlar
kaplıyordu. İçeride bir şömine, oturma grubu, arkasında konumlanan
masa takımı ve kahve köşesi bulunuyordu.

Evin iç dizaynına göre biraz daha modern döşenen kış odasında ya
kitlerini neredeyse hep keyifli geçirmişlerdi. Rehma, ağabeyinin o oda
dan kaçmak için buraya sığındığını bilmenin kederini yaşadı.

İçerisinin hazır olduğundan emin olduğunda misafirlerini davet etti.
On kişilik masanın etrafında toplanıp oturdular. Yolculuk yaptıkları için
hayli yorgun olan dostlarını çok tutmayacaklardı. Rehma'nın niyeti
ağabeyini biraz olsun rahatlatmaktı.

Kadınlar masanın sol tarafını tamamıyla esir almışlardı, dikdörtgen
masanın başköşesinde Cesur oturuyor, sağ tarafında ise erkekler oturu
yordu. Aralarında yalnızca kocasının yanında oturan Mizgin bulunu
yordu.

Rehma tam karşısında oturan ağabeyinin kalabalığı boş gözlerle
izlediğini görünce içten içe küfretti. Bu boş bakışın sonu yoktu artık.

"Açık olmak gerekirse senin kız kaçıracak kadar gözünü döndüre
ceğini düşünmemiştim Cesur. Konumunla beraber her şeyi tehlikeye
attın. Kaçırdığın kız öyle bir ailenin kızı ki dokunulmazlığı var."

Barzan ağanın sözleri başka türlü olsa doğruluğunu korurdu. Ce
sur'un üzerine düşünmeden her şeye kafasını sallayarak ortama adapte

olmuş gibi davranması Rehma'yı zorladı. Hiçbir şey bilmeyen dostla
rının sahte aşklarını desteklemesi ağabeyinin epey zoruna gidiyordu.

"Ferman ki dışarıya esip gürleyen, ailesine içi yanan bir adamdı.
Yine her şeye rağmen iyi toparladınız. Kan davasının önünü keserek biz
dostluğumuza zarar vermeyiz mesajını verdiniz. Aksi hâlde..."

Miran ağanın sözlerini Rezan ağa keyifsiz tınısıyla sürdürdü. "Dost
luk kalmıyor da kan dökülmüyor en azından. Bir kemik kırıldı diye tüm
sistemi bozmadınız."

Bir kaçışla berdel hükmü verilmiş, esasında Cesur'u en iyi anla
yacak tecrübeleriyle yaklaşmıştı Rezan. Sevmediği kadınla evlenmeye
mahkûm edilen kaçıncı adamdı kim bilir...

Rehma baktığında dört adamın da sevmediği ve istemediği kadın
larla evlendirilmeye zorlandığını, hayatlarının aslında bir hükümle, sırf
kan dökülmesin diye ellerinden acımasızca alındığını yeni idrak ediyor
du. Şerwan ağa hariç... Onun hikâyesi çok başka ve en zorlayıcısıydı...

"Biraz zamana ihtiyacınız var. İnsanlar neler atlatmıyor ki?"

Şerwan ağanın ihtiyatlı edasıyla mevcut duruma yaptığı konuşma
gözlerinin karısı Beritan'a kaymasına neden oldu, gözlerini birbirinden
ayırmayan karı kocanın yüz ifadesindeki mana gözler önüne seriliyor,
bakan herkese kendilerini açıkça ifham ediyorlardı.

Rehma, misafirlerinin arasında en çok Şerwan'ın hayatını merak et
mişti. O evde ölümüne sevdiği bir kadın vardı ve Şerwan ağa o kadının
gözleri önünde başka kadına ait olan çocuğunu seviyordu.

Yaşamın olmadığı, yarım nefeslerin mecbur bırakıldığı sayılı hayat
lardan bir tanesiydi.

"Kız kaçırmanın nasıl bir şey olduğunu Barzan herkesten iyi bili
yor!" diye neşeli tınısıyla Şerwan'ın sözlerini devam ettirdi Rezan.

Ortamı yumuşatmaya çalışması Rehma'nın gözünden kaçmadı.
Aralarında en espritüel olan adam oydu. Çiftlerin zamanla birbirine
benzediğini duymuştu, belli ki Mizgin Şahmaran'ın etkisi iyi anlamda
Rezan ağayı kavramıştı.

Barzan ağanın yanında oturan Miran'a dönerek, "Rezan illa eski
defterleri aç, diyor, sonra sataşan Barzan diyorsunuz," demesi üzerine
Miran ağa hunharca güldü. Muzır bakışları Rezan'ı kıskacı altına aldı
ğında Rezan gözlerini kısarak gelecek cevabı kuşkuyla bekledi.

"E adamın karısı yanında, birisine sataşmazsa Mizgin ona sataşa
cak."

Miran'ın tespiti üzerine günler sonra içten kahkahalar atıldı, Cesur söyledikleri kadar muzır ifadesine de gülmüştü. Dostlukları epey bağ lam olan bu adamların gerektiği yerde birbirlerini çok fena savundu larını da biliyorlardı.

Rehma'nın gözünden kaçmayan diğer ayrıntı ise Barzan ağa ile M ran ağanın yan yana oturmasıydı, misafirhanede de sürekli yan yan oturmuş, yemeği omuz omuza yemişlerdi. Birbirinden kopmayan i dost, iki kardeş gibilerdi.

Bu dostluğun yalnızca erkekler tarafından ilerlemediğini Berçem ve Helin'in kocalarından farksız oluşundan görebiliyordu Rehma. Sağlam dostlukları bazı acılar sonucunda kemik kadar sertleşmişti.

Miran'ın atağına karşılık sessizliğini koruyan Mizgin, Beritan ve Diljîn ile sohbet ederken, Berçem ve Helin kız kardeşi Hawar ile soh bet ediyordu. Ortam içinde herkes kendi dengine göre birini bulmuştu. Kocasının yanında oturan tek kadın Mizgin idi ve Rezan onun sağında oturuyordu.

"Ama Cesur'u da tebrik ederim. Kılıçhanların kızını almak pek ko lay değildi. Kız kardeşi Ferman'ın göz bebeğiydi."

Barzan'ın sözlerine Rehma içtenlikle katılsa da ağabeyinin tebrik kısmı için bile bu masayı devirip ekseriyetle reddedeceğine emindi.

"Yasak aşkı olan çoktur... Konuşmaya korkan, konuşmaktan çeki nen çok kişi var."

Miran ağanın büyülü sözleri Rehma'nın içini burktu. Yasak aşk ke limesi onun nazarında yasak sözcükler kutusuna giriyordu. Bir kadının sesini anımsatıyordu, sıcak nefesini, gamsız gülüşünü...

"Biz yasak aşklarla büyüdük..."

Zihninin dehlizlerinde uluyan bir sese aitti bu söz, unutmaya asla cesaret edemediği bir kadına; Lezan ile gizli buluşmalarında hep işitirdi Rehma.

"Aşkı bize yasak kıldılar Rehma, biz yasağı çiğnemek için yeni günü heyecanla bekleyen masum çocuklardık."

Masumiyetlerini öldürmeden büyümüş çocuklardı Rehma ve Lezan. Yasakları çiğnemeyi kafasına koyan, her fırsatta aşkı için mücadele eden, gocunmadan aşklarını yaşayan, sonsuz bir ayrılığın onları bulacağını bilmeden kendi savaşlarını veren sevdalılardı.

O kadını kaybettikten sonra aşkı için savaşmaktan vazgeçmemişti. Bugün yine cenginden başarıyla çıkacak kadar güçlü bir adamdı. Bir-

birini seven insanları sonsuza dek destekleyecek, önlerini kesen her engeli yok edecek, yollarına konan ufacık bir taşsa şayet o taşı canının yanacağını düşünmeden ezecek bir adamdı.

Neticede sevmenin gücünü tatmış bir adam, sevenlerin hâlinden anlayan en iyi dost olurdu. Kimin sevenlere karşı durma hakkı vardı ki? O birini sevebilme cesareti ve hakkı bulabiliyorsa başkası da yapabilirdi.

Hem senin yaşamın, birilerinin gölgesinde yaşamaya razı olacağın kadar uzun seyirlikte değil.

Ancak yaşamını hiçe sayarcasına kaçanlara karşıydı Rehma. Karşı çıkan kim olursa olsun karşısında dimdik durmalarından yanaydı. Ki sevmek için savaşmanın nasıl bir his olduğunu tadabilsinler.

Zeyno gibi kaçmayı uygun bulmak, üstelik başkasına kaçarken büyük bir iftira atmak hazmedilecek bir suç değildi.

Bu iftira Rehma'nın ailesini talan etmiş, bilhassa ağabeyinin başını yakmıştı.

"Yarın sabah Berçem ve Beritan ile Zeyno'nun ailesinin evine gidersin."

Rezan Şahmaran'ın sesini işittiğinde gönülsüzce onlara döndü Rehma. Karısının kulağına eğilmeden kısık sesiyle ona yapması gerekeni söyleyen adama, karısının küskün tavrıyla karşılık verişini meraksız bir mecburiyetle izledi.

"Kiminle nereye gideceğimi sana sormayacağım!"

Mizgin'in kocasına verdiği yanıt onu şaşırtsa da yeni tanıştığı Şahmaran ailesinin, özellikle Rezan ve Mizgin'in dillere destan atışmasını yakınlarından öğrenmişti. Aile dostları uğradıkları iftiralardan sonra soluğu yanlarında almışlardı.

Ne yapacaklarını oturdukları kış bahçesinde bir arada konuşarak karlaştırmaya çalışıyorlardı ancak durum çıkmaz sokağın duvarı kadar boğucu, geri dönüşü olmayan yol kadar can sıkıcıydı.

Rozerin Zeyno için ne yapacaklardı?

"Mizgin evdeki tartışmayı burada da devam ettirme," diye sessizce ikaz eden Rezan'ı tekrar işitti Rehma. Yakınlarında oturmak sessiz atışmalarına şahit olmaya mecbur bırakıyordu.

"Küs olmanın hiç sırası değil haberin olsun!"

Mizgin Şahmaran'ın nasıl bir atakta bulunacağı meçhuldü. Rehma kadınların ataklarını hiçbir zaman öngöremeyen bir adamdı ama onları seve seve kabul ediyordu.

İstemsiz bir merakla Mizgin'in atağını beklediğini fark edince ke-
dine kızdı. Kafasını çevirmeye davrandığında Rezan'a meydan oku-
yüz ifadesini görünce vazgeçti. Mağrur çenesiyle susacak gibi görü-
kadın, gözleriyle adamı yakıyordu. Rehma, Mizgin'in sevimli bir kad-
olduğuna kanaat getirdi. Bu ifadeleriyle kendini kanıtlıyordu.

"Urfa sana küsmüş Rezan haberin olsun, gönlüm dara düşmüş m-
radın olsun. Yeter artık Rezan yeter bu kalp kırışların son bulsun. Kırış-
artık, sus artık ömrüm kurtulsun."

Meçhulü duyduğu şarkıya kadar sürdü, işittiği karşılık onu bunhar-
ca güldürecekti neredeyse. Rehma dudağını acıtarak ısırdı ve bakışla-
rını anında kaçırdı. Mizgin'in meşhur şarkı atışmalarından bir tanesine
şahitlik edebildi nihayet. Hep nasıl olduğunu merak etmişti ki az önce
merakını çatlak kadın giderdi.

"Güzelim, bak evde değiliz. Burada yapma lütfen yapma... Evde
istediğini yap ya da odamıza geçince istediğin gibi davran. Sana daha
kaç defa söyleyeceğim?"

"Benimle konuşmaya devam edersen bir tane daha söylerim."

"Yap Mizgin! Bağıra çağıra şarkı söyle Mizgin! Allah aşkına susma
Mizgin!"

"Tabii... Tabii... Senin niyetin anca beni rezil etmek. Kalkıp bağıra
çağıra şarkı söyleyeyim de rezil olayım Rezan ağa. Hem de böyle bir
durumda iken. Mümkünse benimle konuşma kendini meşgule al."

"Ulan Mizgin... Ulan Mizgin..."

Söylenen Rezan ağaya bakışlarını çevirdiğinde göz göze geldiler.
Rehma hâlâ gülmemek için direndiğinden Rezan'dan kaçamadı.

"Beni anlamaya çalış Rehma, ömrümü yiyor ömrümü," derken sesi
tonu gülmekle kızmak arasındaydı.

Sitemine Rehma anlayışla tebessüm etti. "Dua et ömrünü yiyor,"
dedi acılardan geçmiş kırık bir adamın sesiyle. Bilmiş değildi, güçlü de
değildi yalnızca alışıktı.

"Şükrün olsun hep, yeter ki onun ömründen gitmesin!" dediğinde
Mizgin'in ona dehşetle baktığını gördü. Herhâlde bu saatten sonra bir
sitem işitmezdi. Zira sitemlerin pişmanlıklar getireceği bir gerçeği yüz-
lerine vurdu Rehma.

Rezan sustu.

Mizgin de sustu.

Rehma içi boş bir tebessüm sundu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yorgun dostlarının dinlenmesi ve ya-
rın sabahtan yola çıkacakları için iyi bir uyku çekmeleri için onları mi-
safir odasına uğurladılar. Zeyno odasına çıkarıldığından Cesur'un da
gitme vakti yaklaşmıştı.

O odaya girmektense bir daha dönmemek üzere kaçmayı hedefle-
yen ağabeyinin iç dünyasının nasıl olduğunu, gergin sırtını izlerken
görüyordu Rehma. O odayı kapalı işkence kutusu varsaydığını inkâr
edemezdi.

Kız kardeşi Hawar'dan kadınların misafirhanesinde günün nasıl
geçtiğiyle alakalı havadisleri vermesiyle gerginliği arşa ulaşmıştı. Zey-
no'ya bir kötülük yapılırsa annesi ve kız kardeşinin düğün günü sergile-
diği tavırdan kaynaklanacağını biliyordu artık ve bunun önünü kesmesi
gerekiyordu.

"Sen de odana çekil," dedi kardeşine huzursuzca. Hawar'a tavrını
desteklemediğini söyleyerek uyardı ancak kardeşinin sözünü dinleye-
ceğinden ciddi şüphe duyuyordu.

Gelinini evinden saymayan Zerda Kadıoğlu çiğnenemez kuralları
bir bağın oluşumunu engelleyebilir ve ne Rehma ne Cesur bu kuralı
bozabilirdi.

Hawar başını olumlu yönde sallayarak sözlerini onayladı, "Diljîn
son kez Zeyno'yu kontrol etmeye gitti, gelsin öyle geçerim odama. Sen
de çok yoruldun," diyerek sigarasını içen Cesur'a kısa bir an baktı.

"Cesur'dan bahsetmek bile istemiyorum," dedi acıyla alay arası ka-
rışık bir ses tonuyla. Bir dökülse Cesur'un bağırmak istediklerini söy-
leyecekti, konuşmaktan hiç bu kadar korkmamışlardı.

Hawar'ın omuzlarından tutup kendisine bakmasını sağladı. "Gü-
zelim..." dedi bu uyarının son olacağını belirten kesin ifadesiyle. "O
toparlanacak. Rozerin, ağabeyi için çok yıprandı. Yıpranışı ona ve Ce-
sur'a zarar verdi. Aşiretler durumdan memnun değil. Her şey üst üste
geldi. Siz bunlara maalesef ki kaçan başka sevdalılar yüzünden alışık-
sınız. Kolay olmaz."

"Biliyorum ama elimde değil," dedi Hawar, yaşlardan kırpıştırdığı
gözlerini kaçırarak. "Ne olursa olsun birbirlerini sevdikleri için mutlu
olmaları gerek ama onlar canlı ceset gibi."

"Böyle olacağını onlar da tahmin edemedi. Sen beni dinle tamam
mı? Ağabeyine söz ver, ikisi de toparlanacak ve gülecekler."

Hawar cevap vermedi. Gözünü sigara içen Cesur'dan alamıyordu.
"Hadi güzelim bana söz ver."
Hawar istemeye istemeye başını sallarken Rehma'ya sıkıca sarıldı.
"Söz veriyorum. Ne ben ne de Nil onları üzmeyeceğiz."
Sözünü aldıktan sonra bir nebze de olsa rahatladı Rehma. Hawar verdiği sözü ne olursa olsun tutardı.
"Cesur yukarıya çıkabilir," diye seslenen Diljîn iki kardeşin birbirinden kopardı. "Zeyno odasında bekliyor," demesiyle Rehma hareketlendi. Yanlarından ayrılmadan önce uzanıp Hawar'ın alnına dudağını bastırdı. "Sana güveniyorum."
Diljîn'in ne konuştuklarını anlamış gibi kaşlarını kaldırıp indirdiğini ona baktığı kısacık sürede gördü Rehma. Onunla herhangi bir diyalog kurmadan ağabeyine doğru yürüdü. Cesur'un oturduğu ahşap tabureye oturdu.
"Şehrazat, Sabutay ve Mahir hâlâ konukevindeler, misafirlerimiz çok olduğu için orada kalmak istediler. Ne zaman dönecekleri kesinleşti mi?"
Cesur sigaradan gözlerini ayırmadan yanıtladı. "Gitmelerini söyledim, kabul etmediler."
"Misafirler yarın evden ayrılıyor, buraya gelsinler."
Dişlerinin arasından derin bir iç çekerek cıkladı Cesur. "Gelmezler."
Rehma konuya dostlarıyla girerek gerginliği az da olsa dağıtmaya çalıştı ama kaçınılmaz olan buluşma en nihayetinde gerçekleşeceğinden bütün çabası boşaydı. Boşa kürek çekmeyecekti.
Pes ederek ağabeyine baktı. "Yukarıya çıkman gerek artık."
"Cesur ağaya direkt cehenneme git, diyorsun biremîn[21]," diye alaycı sesiyle kardeşinin sözlerine açıklık getirdi.
"Öyle deme..." diye karşı çıktı Rehma yalın sesiyle. Cesur'un öfkesini yatıştıramazsa odasına bu hâlde gitmesine asla müsaade edemezdi. Zaten zor bir geceyken, bu öfke zorluğu istenmeyen kavgalara dönüştürebilirdi.
"Olsa da olmasa da yukarı çıkmak zorundasın. Firuze hala özellikle pencereden seni izliyor. Herkes onun kadar merak ediyor ne yapacağını. Bak bugünü atlattık geceyi de atlatırsak..."
Cesur sözlerini aceleyle kesti. "Onunla tek kalamam Rehma."
Biten sigarasını küllüğe atan adamın yeni bir dal daha çıkartacağını gören Rehma engel oldu. "Bu gidişle zehirlenerek kendini öldüreceksin

[21] Kardeşim, erkek kardeşe söylenir.

zaten!" diye kükredi. Ağabeyinin öfkesini yatıştırmak isterken kendisi kurban oldu, elinden sıkıca tuttuğu ağabeyini söyleyecekleriyle ürkütecekti ancak Cesur'un bu evlilik yüzünden daha fazla zarara uğramasına göz yumamazdı.
"Seni bu hâlde görmek beni ne kadar öfkelendiriyor, farkında mısın? Kılıçhanların evini ateşe vermemek için kendimi nasıl tutuyorum? Gerivan ailesini yok etmemek için kendimle nasıl savaşıyorum, tüm bunlardan haberin var mı?"
Cesur Kadıoğlu herhangi bir karşılık vermedi.
"Kendinden vazgeçersen onları bu topraklarda barındırmam Cesur!" dedi yapacağından kuşku duyulmayacak kati tavrıyla. "Canım pahasına!"
İşittiği son cümle adamın beyin sarsıntısı geçirmesine neden olmuş olacaktı ki kardeşine büyüttüğü haşin harelerini suçlarcasına dikti. Canı bir kadın yüzünden yanmasın diye evlenmeyi kabul etmişken Rehma böyle bir şey yapacak kadar aptalca davranamazdı.
"Benim için onlarla herhangi bir iletişim kurarsan, onlardan önce senin canını ben alırım Rehma."
Kolunu kardeşinin pençelerinden kurtararak tabureyi deviren hiddetiyle kalktı. Rehma yüzünü bir avucuna gömüp sabır çekti, zor günlerin başlangıcında kaçacaksa yarın nasıl direnecekti?
Yukarıya çıkan ağabeyinin arkasından gitti. Gerçekten o odaya girdiğinden emin olmalıydı. Merdivenlere doğru giderken Cesur'un birinci katın avlusunu bitirdiğini ikinci katın basamaklarını çıktığını gördü. Adımları oldukça hızlıydı.
Geri gelmekten korkuyor gibi bir hâli vardı. Rehma onu cesaretlendirecek sözler söylemenin yavan olduğunu biliyordu ki Cesur'un cesaretlendirici sözlere ihtiyacı yoktu.
O kadına dokunmayacağını biliyordu.
Rehma ona yetişmeyi başardığında ağabeyini odasının kapısından birkaç adım uzakta dururken buldu. O kolu indirmek yürek istiyordu.
Cesur'u izlerken Diljîn ile evlendiği ilk günü anımsadı, sekiz ay önce; o kadın hayatına girdiği ilk günün gecesinde yanına nasıl gideceğini Rehma da bilememiş, defalarca kapının önüne gelmiş, defalarca o kapıdan küfrederek geri dönmüştü. Yine kapıdan döndüğü bir zamanda Cesur gelmişti yanına, içini bir nebze rahatlatmış, korkusunu yenmesini sağlayarak Diljîn'in yanına göndermişti.

Hawar cevap vermedi. Gözünü sigara içen Cesur'dan alamıyordu.
"Hadi güzelim bana söz ver."

Hawar istemeye istemeye başını sallarken Rehma'ya sıkıca sarıldı.
"Söz veriyorum. Ne ben ne de Nil onları üzmeyeceğiz."

Sözünü aldıktan sonra bir nebze de olsa rahatladı Rehma. Hawar verdiği sözü ne olursa olsun tutardı.

"Cesur yukarıya çıkabilir," diye seslenen Diljîn iki kardeşin birbirinden kopardı. "Zeyno odasında bekliyor," demesiyle Rehma hareketlendi. Yanlarından ayrılmadan önce uzanıp Hawar'ın alnına dudağını bastırdı. "Sana güveniyorum."

Diljîn'in ne konuştuklarını anlamış gibi kaşlarını kaldırıp indirdiğini ona baktığı kısacık sürede gördü Rehma. Onunla herhangi bir diyalog kurmadan ağabeyine doğru yürüdü. Cesur'un oturduğu ahşap tabureye oturdu.

"Şehrazat, Sabutay ve Mahir hâlâ konukevindeler, misafirlerimiz çok olduğu için orada kalmak istediler. Ne zaman dönecekleri kesinleşti mi?"

Cesur sigaradan gözlerini ayırmadan yanıtladı. "Gitmelerini söyledim, kabul etmediler."

"Misafirler yarın evden ayrılıyor, buraya gelsinler."

Dişlerinin arasından derin bir iç çekerek cıkladı Cesur. "Gelmezler."

Rehma konuya dostlarıyla girerek gerginliği az da olsa dağıtmaya çalıştı ama kaçınılmaz olan buluşma en nihayetinde gerçekleşeceğinden bütün çabası boşaydı. Boşa kürek çekmeyecekti.

Pes ederek ağabeyine baktı. "Yukarıya çıkman gerek artık."

"Cesur ağaya direkt cehenneme git, diyorsun bıremîn[21]," diye alaycı sesiyle kardeşinin sözlerine açıklık getirdi.

"Öyle deme..." diye karşı çıktı Rehma yalın sesiyle. Cesur'un öfkesini yatıştıramazsa odasına bu hâlde gitmesine asla müsaade edemezdi. Zaten zor bir geceyken, bu öfke zorluğu istenmeyen kavgalara dönüştürebilirdi.

"Olsa da olmasa da yukarı çıkmak zorundasın. Firuze hala özellikle pencereden seni izliyor. Herkes onun kadar merak ediyor ne yapacağını. Bak bugünü atlattık geceyi de atlatırsak..."

Cesur sözlerini aceleyle kesti. "Onunla tek kalamam Rehma."

Biten sigarasını küllüğe atan adamın yeni bir dal daha çıkartacağını gören Rehma engel oldu. "Bu gidişle zehirlenerek kendini öldüreceksin

[21] Kardeşim, erkek kardeşe söylenir.

zaten!" diye kükredi. Ağabeyinin öfkesini yatıştırmak isterken kendisi kurban oldu, elinden sıkıca tuttuğu ağabeyini söyleyecekleriyle ürkütecekti ancak Cesur'un bu evlilik yüzünden daha fazla zarara uğramasına göz yumamazdı.

"Seni bu hâlde görmek beni ne kadar öfkelendiriyor, farkında mısın? Kılıçhanların evini ateşe vermemek için kendimi nasıl tutuyorum? Gerivan ailesini yok etmemek için kendimle nasıl savaşıyorum, tüm bunlardan haberin var mı?"

Cesur Kadıoğlu herhangi bir karşılık vermedi.

"Kendinden vazgeçersen onları bu topraklarda barındırmam Cesur!" dedi yapacağından kuşku duyulmayacak kati tavrıyla. "Canım pahasına!"

İşittiği son cümle adamın beyin sarsıntısı geçirmesine neden olmuş olacaktı ki kardeşine büyüttüğü haşin harelerini suçlarcasına dikti. Canı bir kadın yüzünden yanmasın diye evlenmeyi kabul etmişken Rehma böyle bir şey yapacak kadar aptalca davranamazdı.

"Benim için onlarla herhangi bir iletişim kurarsan, onlardan önce senin canını ben alırım Rehma."

Kolunu kardeşinin pençelerinden kurtararak tabureyi deviren hiddetiyle kalktı. Rehma yüzünü bir avucuna gömüp sabır çekti, zor günlerin başlangıcında kaçacaksa yarın nasıl direnecekti?

Yukarıya çıkan ağabeyinin arkasından gitti. Gerçekten o odaya girdiğinden emin olmalıydı. Merdivenlere doğru giderken Cesur'un birinci katın avlusunu bitirdiğini ikinci katın basamaklarını çıktığını gördü. Adımları oldukça hızlıydı.

Geri gelmekten korkuyor gibi bir hâli vardı. Rehma onu cesaretlendirecek sözler söylemenin yavan olduğunu biliyordu ki Cesur'un cesaretlendirici sözlere ihtiyacı yoktu.

O kadına dokunmayacağını biliyordu.

Rehma ona yetişmeyi başardığında ağabeyini odasının kapısından birkaç adım uzakta dururken buldu. O kolu indirmek yürek istiyordu.

Cesur'u izlerken Diljîn ile evlendiği ilk günü anımsadı, sekiz ay önce; o kadın hayatına girdiği ilk günün gecesinde yanına nasıl gideceğini Rehma da bilememiş, defalarca kapının önüne gelmiş, defalarca o kapıdan küfrederek geri dönmüştü. Yine kapıdan döndüğü bir zamanda Cesur gelmişti yanına, içini bir nebze rahatlatmış, korkusunu yenmesini sağlayarak Diljîn'in yanına göndermişti.

Sonrası nasıl olduğu ve neden olduğunu anlamadığı cehennem gibi geçen aylardı. Üstelik bu yangın hâlâ da devam ediyordu.

Cesur'un içeri girdiğini görünce acıyla gülümsedi, sevmediği kadının yanında nasıl nefes alacağını bilmiyordu ama nefes almak istese de kesileceğini çok iyi biliyordu.

Cesur Kadıoğlu bu evliliği hak etmemişti.

Kim ne derse ne yaparsa yapsın Cesur'un bunların hiçbirini hak etmediğini biliyordu.

Rozerin'in, Diljîn gibi hayatı ağabeyinin burnundan getirmemesinden azından ona bu saygıyı duymasını umuyordu. Ummanın ona istediklerini vermeyeceğini sekiz aydır tecrübe ettiğinden değildi, yalnızca Rozerin eltisine benzemiyor olabilirdi.

Ağabeyinin çıkmayacağından emin olunca Rehma yaklaştığı eyvanın önünden çekileceği sırada kapıdan nefes nefese çıkan ağabeyini görünce kaşlarını çatarak gelişini izledi.

"Ne oldu Cesur?"

Öfkenin yer ettiği ela hareleri buz gibi bakıyordu, nefes nefese onu cevapladı: "Ağlıyor... Korkuyor... Titriyor..." diye sıraladı şaşırmış vaziyette. "Yapamam sevmediğim bir kadına dokunamam... Onun..." dedi, söyleyeceklerinin gururuna dokunacağından burun kemerini sıktı. "Onun izni olmadan ona dokunamam Rehma. Onun izni dışında ona dokunmaktansa çek vur beni daha iyi... Çek vur öldür beni, kurtar bu yükten."

Cesur ağayı hiç böyle çaresiz görmemişti Rehma. Ağabeyinin kaderinin kendisinden farksız olacağı çıplak gözle görülüyordu. "Ne yapacaksın peki?" diye sordu Rehma, onun kadar çaresizdi. "Ne yapacaksın Cesur?"

"O kadın başkasını seviyor lan!" dedi öfkeden deliren adam, eliyle odasını işaret etti. "İçeride ağlayan karım başka bir adamı seviyor!"

Öfke krizi geçiren adamı sakinleştirmek adına soluğu yanında alan Rehma ağabeyinin yüzünü avuç içine aldı. "Sakin ol Cesur..." dedi endişeye kapılarak. "Sakin ol seni duyan olacak," dedi etrafını hızlıca kontrol etti, birilerinin duyması felaketleri olurdu. Ağabeyi böyle sayıklarsa da duyanların olacağından emindi.

"Hayatımı mahvetti lan!" dedi Cesur debelenmeye devam ederek. "Hayatımı alt üst etti. Ben ne yapacağım?"

Rehma avuçladığı yüzünü bırakmadı, onu bırakırsa olacakların önünü asla alamazdı. Rozerin bu evde hiçliğe gömülür, varlığı insanlardan âdeta kesilirdi.

"Başka adamı seven bu kadına, sevdiği adamın öldüğünü nasıl söyleyeceğim."

Rehma'nın gözleri dehşetle irileşti. Üç adım uzağında odanın içindeydi Zeyno, kocasının söylediklerini duyarsa kendi ölümüne zemin hazırlardı.

"Sus Cesur sus... Rozerin duyacak."

Cesur yüzünü avuçlarından hızla çekerek kardeşinden uzaklaştı. "Duysun Rehma..." her şeyi göze almıştı. "Belki duyar hayatımdan defolup gider."

Cesur'un her şeyi göze aldığını saniyeler içinde görmek Rehma'yı ürkütmüştü. Bugün bile olmasa Rozerin yarın Rumi'yi öğrenecek, gitmek istediğinde Cesur durdurmayacaktı. O zaman kaçışın yalan olduğu ortaya çıkacak ve tüm bu rezaletler boşa yaşanmış olacaktı. Cesur, ona kaçmayan bir kadınla evlendiği için türlü laflara maruz kalacak, önünde sonunda bir ölüm gerçekleşecekti.

Olabilecek her şey Rehma'nın gözünün önünde hızlıca geçti.

"Sakın..." dedi kafasını şiddetle iki yana salladı. "O kadın Rumi'nin öldüğünü bilmeyecek!"

Ağabeyinin önünü keserek bakışlarıyla uyardı Rehma. Düşüncesizce hareket etmesini engellemenin bir yolunu mutlaka bulmalıydı. Yoksa kara günlere hapsolacağı zamanlar çok yakındı.

"Zeyno'nun sevdiği adam Rumi Gerivan mı?"

Bir soru, öğrenmemesi gereken bir sesten daha yükselerek iki adamı mıh gibi yerine çaktı. Gerçekleri duyan ve çözen insan sayısı çoğalıyor, tüm bu işkenceleri fütursuzca katlıyordu.

Kadıoğlu konağında silahlar patlamaya yakındı. Namlunun ucunda Rozerin Zeyno mu yoksa Cesur Kadıoğlu mu duracaktı, orası meçhuldü...

Bi hevi bûm[22]

Gecenin gerdanlığına teslim olmuş yüreğinizin kurtarıcıya, oluk oluk kan akıtan sadrınızın bir şifacıya ihtiyacı vardır; ihtiyaçlar doğru insanlarla yollarınızı birleştirdiğinizde yahut kimseye ihtiyaç duymadan kendi benliğinize sığındığınızda giderirsiniz.

Kaçışlardan dersi almış bir kadının sığınağı kendisi olmaktan çıkmışsa, şifasını nasıl bulacaktı, şifacısının onu görmezden geldiği berbat günlerin eşiğindeyken hem de.

Göze aldığı ölüm bile yasak kılınmıştı. Cesur Kadıoğlu, ölümü Rozerin Zeyno Kılıçhan'a yasak kılmıştı.

Bir ağıt... Bir ağıt kırılgan ruhuna şifa olur muydu? Bir feryat... Bağırmak istediklerini kusar mıydı? Bir kucaklama... Gözyaşlarını dindirir miydi? Şifa diye diretti Rozerin; nasıl veya nerden geleceğini bilmediği bir avuç şifaya muhtaçtı.

Bulanık görüşünü defedemeden bulunduğu odayı ürkekçe taradı. Beyaz elbisesinin örttüğü yatak ona ve Cesur'a aitti artık, bilmediği bir adamın koynuna gireceği odada yalnız kalacaklardı.

Bu gece ona gelecekti...

"Bu senin cezan," kulağına fısıldayan sesin kime ait olduğunu biliyordu, avuçlarını kapayıp sesi duymamak için mücadele edebilirdi ama vicdanın sesine kulak vermese yaptıklarından utanmadan hata işlemeye devam edecekti Zeyno. "Sen bir adamın hayatını mahvettin. Bu senin cezan!"

Hak ettiği cezayı avaz avaz bağıran vicdanının sesini istese de susturamadı Rozerin. Azılı bir suçlu gibi turuncudan alevin eteklerinde ağlayarak, yalnızlığını yaşadı, bir kocasının olması onu bu yalnızlıktan kurtaramazdı çünkü Zeyno'nun bağırdıklarını kimse duymuyordu.

Birileri onu duymak için yaklaşmıyordu...

Kimsesiz olduğunu hissedince kafasını dizlerine yatırıp hüngür hüngür ağlamaya devam etti. Gözünden yaşı kurutsa ruhunu parçalayan

[22] Umutluyum.

acı müsaade etmezdi, hem insan ağlamayınca bir kaya kadar sertleşerek tehlike hâlini alabiliyordu.

Zeyno başlı başına bir tehlikeydi, kaya gibi sertleştiğinde kendiyle beraber birçok insanın canını yine yakacaktı.

Kapı sesini işitince hıçkırığı boğazına takıldı, Zeyno kısa bir an nefessiz kaldı. Dünyasının başına yıkıldığını hapsolduğu karanlıkla tasvir edecekti ki asıl karanlığın onu yeni esir aldığını idrak etti.

O kapının açılması istemediklerinin yaşanacağını haber ediyordu, gönülsüz bir zorlukla kafasını usulca kaldırdı, gelenin Cesur olduğunu biliyordu çünkü Diljîn onu son kez kontrole geldiğinde Cesur'un geleceğini söyleyerek odadan ayrılmıştı.

Göğsünü zorlayan acıyı derin derin içine çekerek yüzünü kapıya çevirdi ve beklediği adamı kapı ağzında buldu. Arkasından kapıyı tam kapatmamış, hafif aralık bıraktığı kapının kolundan elini henüz çekmemişti. Sanki o da içeri girmekten korkuyor, sanki o da ateşin üzerinde yürüyordu.

Ela harelerinin içindeki yangını gördü Rozerin, onun gibi bakıyordu... Bu korkunç durumdan nasıl kurtulacağını bilmiyor fakat bir arayış içerisine girerek umutla çırpınıyordu. Neden bunları görebiliyorken, Rumi'nin yalancı gözlerini görmemişti?

Rozerin ayağını yataktan sarkıttı, Cesur odalarının kapısını kapattı. İkisi komutu aynı anda alan robotlar gibi hareket ediyor, gözlerini birbirinden ayırmak yasakmışçasına bakışıyorlardı; zira o gözler her şeyi anlatmak istiyordu, Zeyno yaktığını Cesur yandığını...

Sonbahar yaprağının mavi denizlere düştüğü soğuk bir bahar sabahı gibiydi bakışmaları, ıslanmaması gereken yaprağın acımasız bir düşüşle sırılsıklam olduğu bir an daha tekerrür ediyordu.

Mavi gözlerin titrek mum ışığı gibi kaçışını, içinde saklı tuttuğu panikle izledi Cesur Kadıoğlu, sonra titreyen ellerini birbirine yaslayan kadının kızarmış tenini. Tırnaklanmıştı yahut kendine kasten zarar vermişti henüz çözemiyordu. Sormaya cesaret edemedi Cesur, zira karşısında az sonra bayılacakmış gibi titreyen, ağlamaktan helak olmuş hâlde yılmadan yaş akıtan kadın ona sorular sormasını engelliyordu.

"Ben... Ben... Çok korkuyorum..."

Kadın konuşamaz zannederken, duyduklarının şiddetiyle olduğu yerde sarsıldı Cesur. O an bir kurşun yeseydi canı acımazdı, Rozerin, tetiği çeken el olsa Cesur durdurmaya tenezzül etmezdi.

İsteksizliğini korkarak ifade eden kadına dokunmak acizlikti, k
kadın hayatını mahvetmiş olsa bile Cesur onun isteği dışında ona dok
namazdı. Ona dokunmaktan ölesiye nefret ediyordu Cesur...

Zorbalıklarla inşa edilmiş evliliğin üstünü gönülsüz bir birleşmeyle
mühürleyemezdi.

"Sevmediğim bir kadına dokunmam Rozerin!" diyerek bir daha yü
züne bakmadan odadan çıkıp gitti Cesur.

Arkasından bakmayı âdet edineceği hissiyle dolan Zeyno'nun
omuzları sarsıldı. Daha ne kadar gözyaşı dökecekti? Daha ne kadar ka
rarttığı hayatı için gözyaşı dökecekti?

Seçimlerinin sana bedeller ödeteceğini biliyordun, hak ettiklerini
yaşıyorsun.

Vicdanının sesine kulak asarsa şayet yaşadıklarını, yaşattıklarını
sorumsuzluk kabul edip, pervasızca hareket etmekten vazgeçerek ce
hennem diye gördüğü evliliği âlâsıyla yürütmeyi başarabilirdi Zeyno.

Ancak asıl sorun vicdanına kulak vermek değildi, sorumsuzluğunu
kabul ettiğini nasıl söyleyeceğiydi.

Odasının kapısı az önce nasıl kapandıysa yine aynı hızda açılarak
ağlamakta olan kadının ürkekliğini fütursuzca coşturdu. İçeriye nefes
nefese giren Diljîn'i gördüğünde ürkekliği garip bir anlamsızlığa dö
nüştü.

Kadının hemen arkasında Cesur ve Rehma bekliyordu. Sırtını izle
diği kocasının nasıl olduğunu göremiyor ancak onları dikkatlice süzen
Rehma'nın bakışlarıyla ne hâlde olduğunu az çok tahmin edebiliyordu.

Vicdanına kulak vermese bile insanların ona olan bakışları Zey
no'yu sorumsuzluğunu kabul etmesine zorluyordu zaten.

"Zeyno senin Cesur ile davan nedir?"

Eltisinin yıktığı kaşlarının altında meraktan ziyade suçlayıcı göz
lerle süzmesi kendini savunmak için tutunduğu çareyi elinden çabucak
aldı. Rozerin Zeyno nihayetinde ona dönen kocasıyla göz göze geldi ve
dudaklarının arasından kaçan hıçkırıkla beraber için için ağladı.

"Dünyasını başına yıktım!" dediğinde yüreğini yine o uğursuz ağrı
yaktı.

Yorgunsun... Bitik hayatın sana geride bıraktıklarıyla yetinerek ya
şamaya mahkûm edildiğinden hayli kırılgansın... Sevdiklerine gidemi
yorsun, seçimin onlara arka dönmek olunca aynı karşılığı ziyadesiyle

aldığında biçare geziniyorsun. Kime sarılacağını bilmiyor, kimin elin
den tutacağını şaşırıyorsun. Vadesinin dolmasını bekleyen bir ihtiyar
gibi ölümü gözlüyorsun.

Rozerin Zeyno dilinin ucunda gezinen kelimeleri salık verse başta Zerda Kadıoğlu olmak üzere herkesin yüzünü gülümsetecek, kinden kararmış kalplerine bir yudumluk sevinç ikram edecekti. Fakat karanlıkla boğuşan kalplerinin arınmayacağını düşüyordu.

Bir haftayı devirdiği evde değişen tek şey sadece günlerdi, ev halkı tarafından sevilmeyişi mahsus gösteriliyor, saygıyı duyan ve konuşanlar Cesur ağanın karısı olduğunu göz ardı etmediklerinden mecburi bir görevmişçesine icra ediyorlardı.

Yaşadığı bunca zorluğun yanında bir hafta boyunca misafir de ağırlamıştı Zeyno, her bireyi yavaş yavaş tanıdığı kara günleri atlattığı garip bir hafta olmuştu. Daha garibi ise kocası dışında herkesi tanıdığıydı, eve gelmemeye ant içmiş küskün bir delikanlı gibi elini ayağını Kadıoğlu konağından çekmişti.

Eve gelmiş olma ihtimali yüksekti ancak Zeyno öğrenemeyecek kadar yalnızdı. Malum gecelerinin sabahında Diljîn kaynanasıyla her ne konuşmuşsa Zerda Kadıoğlu tek kelime dahi etmemişti. Zeyno, kaynanasının Diljîn'i çok sevdiğini, saygı duyduğunu kendi gözleriyle görmüş, kendisine karşı tavrıyla karşılaştırdığında gelin gözüyle bakılmadığını ve zaten bakılmayacağını bir kez daha anlamıştı.

Hawar ve Nil'in çok yakınlık kurmasalar da anneleri gibi soğuk ve kalp kırıcı davranmayışları Zeyno'nun kendini bir yabancı gibi hissetmesini engellemişti. Samimiyetin olmadığı mecburiyetin hüküm sürdüğü bir anlayış hâkimdi aralarında. Hatasından dönemeyen bir kadının cezasının kesilmesi ve bu cezanın onlar karar verene kadar sürdürüleceği anlayışını da ekleyince Zeyno için konakta yaşamak bir hücrede işkence görmekten farksız bir hâl alıyordu. Fiziki şiddetin psikolojik şiddetin gölgesinde kaldığı hatırı sayılı günler yaşıyordu.

Bu günlerin daha ne kadar süreceği muallak bir işkenceydi.

Kadıoğlu Aşireti'nin çeyrek kısmıyla tanışan Zeyno'yu beklediğinden de çok geniş bir aile karşılamıştı, gelen gidenlerin bitmediği, altın mevzusunun aşırı sıktığı bir hafta olmasından mütevellit Zeyno misafir bakımından epey zorlanmıştı. Sürekli altın takılıyor ve gelen herkesle konuşmak zorunda kaldığından, misafirlerin yüzüne bakınca gülüp köşeye geçtikleri an arkasından konuşarak yeni bir kimlik ortaya çıkartmasına birebir şahitlik ediyordu.

"Bu senin en büyük cezan!" onun vicdanın bir sesi vardı artık Zeyno'nun boyun eğdiği katı ve acımasız bir sesti.

"Rozerin… Rozerin…"

Kimsenin ona Zeyno demediğini ikinci gün fark etmiş, zaten Zeyno dedirtmemişti. Ferman'ın ona seslenişini anımsatıyordu, belki de bu evde Rozerin olmak o kara geceyi ardında bırakmasa da sürekli yaşamayı sağlayabilir, Zeyno akıl sağlığını kaybetmeden yaşayabilirdi.

Diljîn'in sesi kulağını doldurduğunda bakır cezvede pişirdiği kahvenin altını kapattı, Yadê Keje[23] ondan kahve istemişti. Bu evde merhametinin gölgesine sığınıp korunduğu tek dayanağı o kadındı. Zeyno'ya kinayeli gözlerle bakmayan, sivri sözleriyle kalbini kırmayan, bir gölgeden olduğunu bilerek ona sıcacık gülüşüyle yanaşan pamuk kadar yumuşak bir anneydi.

"Efendim Diljîn?" diye seslendi, fincana kahveyi doldururken.

"Jinmam seni çağırıyor," dediğinde yanında bitiverdi.

Zeyno, göğsünü sıkıştıran nefesini dindirmeye yeltendiğinden uzun uzun tutarak güçlükle geri bıraktı. Aklını kurcalayan isteklerinin ne emirlerinin sonu gelmeyeceği aşikârdı ama bu sefer ne isteyecekti? Bir haftadır zulme uğrayan bir mahkûm gibi onun gazabı altında can çekişiyordu; iğneleyici sözlerinin yanı sıra verdiği işleri, sürekli bir görmesi de canını yeterince sıkıyordu. Fakat tek kelime edemiyordu Zeyno. Kime karşı çıkacaktı? Bazı anlarda lafını esirgemese de Zeriya Kadıoğlu'nu karşısına almaktan korkmuştu.

Zeyno korunmasızdı!

"Yadê Keje'nin kahvesini götüreyim öyle," diye anlaşmayı sundu. Zeyno, sesi belirsiz, bakışları donuktu. Düşüncelerinin sirayet ettiği çehresi her şeyi anlatıyordu, görmek isteyen onu kitap gibi okuyordu.

Diljîn hiçbir şey olmamış gibi davranmayı ustalıkla sergiliyordu. Davasını sorduğu o geceden bu yana daha yakınlık kurmuş, yüzüne söylenen soru sormaktan kaçınarak yalnızlığını kırmaya çalışmıştı. Zeyno eltisinin yardımlarını görmezden gelemezdi ancak bir yanı bu yakınlıktan şüpheleniyordu.

"Sen bana bırak, ben götürürüm. Onu bekletme."

"Bekletme canına okur diyorsun," dediğinde Diljîn elinde olmadan kıkırdadı. "Tamam tamam gidiyorum." Pişen kahveyi eltisine bırakıp elini duruladı, havluyla kurulayıp kenara bıraktı. Başındaki tülbendi

[23] Sarışın kız çocuğu.

düzeltip mutfaktan çıkacağı esnada Siyabend'in içeriye girişiyle bir çarpışma vakasının eşiğinden döndü.

"Ah… Siyabend bir isteğin mi var?"

Kayınbiraderi başını olumsuzca salladı. Bu evde onu görmeyen bir kardeş daha Siyabend idi. Şivan'ı ise daha görmemişti, Amerika'da üniversite okuyordu. Ailesiyle her gün görüntülü aramalar yapan Kadıoğlu bireyiyle henüz tanışmamış, kimse tanışmaları için bir teklifte bulunmamıştı. Zeyno, bunu bile yadırgamayacak kadar nefretlerini kabul ediyordu.

"Diljîn yenge bir bakar mısın?"

Kaşlarını havaya kaldıran Zeyno kapı eşiğinde bir müddet bekledi, sorusuna sesli cevap verme nezaketinden yoksun davranan Siyabend'e, altın leğene kan kusturduğu günlerini zamanı geldiğinde hatırlatacaktı. Bu nedenle ona özüyle gelene elini uzatan Zeyno, uzak durana yıkılmaz hudutlar çizecekti.

Zaman ilaç, dedi sabırlar çekerek.

Mutfaktan ayrılan Zeyno'yu alt katın avlusuna ayak bastığında titreme sardı, başını ona nefes aldıran göğe çevirdi ve gözlerinin çivit mavisini solduran kurşuni rengi bulutları endişeyle izledi. Yağmurların habercisi bulutlar diş gıcırdatan soğuğu da beraberinde getirmişti, üşüdüğünü hissetti. Havanın soğuğundan mı, insanın soğuğundan mı bilinmez, son bir haftadır çok üşüyordu.

Kollarını göğsüne yaslarken adımlarını hızlandırdı kadın, yeni alınan kıyafetlerinin içinde soğuk günler için bir şal veya hırka olup olmadığına bakmalıydı. Hiç eşyası olmadığı için geldiği günün ikinci sabahında Hawar ve Nil onun dolabını baştan aşağıya donatmışlardı.

Çeyizi olmayan Zeyno, yeni alınan kıyafetleri boş gözlerle izlemişti. Keşke ailesinden mahrum kalan kadının tek derdi çeyizi olsaydı, şu an anne babası ve Ferman yanında bulunsaydı Zeyno sırtına alacağı bir hırkaya da razıydı. Var olan bir anne babadan yoksun kalmak yaması sökük bir hırkadan daha feci üşütür; Zeyno bir daha ısınamayacaktı.

İkinci katın avlusunu süratli adımlarıyla bitirdiğinde her gün oturup beraber konuştukları oturma odasının kapalı kapısının önünde duraksadı, kalbi göğsünün içinde amaçsızca koşuyordu sanki. Kaynanası çağırdığı her an bu his onu kuşatıp ürkütüyordu. Sakinliğine ihtiyacı vardı, tam da bu noktada. Bozuk ritmini düzeltmek için derin derin nefesler aldı, korkusuna daha derinden kapılmadan kolu indirdi, kapıyı iterek içeri girdi ve konuşmakta olan iki kadının dikkatini üzerine aldı.

"Jinmam beni çağırmışsın?" dedi sesinin düz çıkmasına özen gös-tererek.

"Gel," diye emretti Zerda Hanım, elindeki tespihi dizine bırak-Zeyno emrederek konuşmasını sürdüren kadından gözlerini –devirme-meye dikkat ederek- ayırdı ve Yadê Keje'ye baktı, bir pamuk kadar nazik seven yaşlı kadına sıcacık bir gülümseme gönderdi, karşılığını aldığında kaynanası gülüşünü burnundan getirmeden bakışlarını gönül süzce yeniden ona çevirdi.

"Bu akşam Bedo ağanın evine yemeğe davetlisiniz," dedi, verdiği haberden pek rahatsız hâlde yüzünü astı. "Yemeği yapmamaları gerek-yordu ama çok ısrar etti, kıramadık."

Zeyno, yapmasalardı karşılığını vermekten korktuğu için dilinin ucunu sertçe ısırdı, kendine fiziksel şiddetlerde bulunmadığı sürece hata yapmaktan cayamıyordu. Bu evden sonunda sakat çıkacaktı.

"O zaman gitmeyeyim Jinmam."

"Sana kalmamış buna karar vermek!" diye sertçe çıkıştı.

Sert tavrıyla çarpılan Zeyno kuru kuru yutkundu. Emirleri yağdır-ması yetmemiş gibi bulduğu her fırsatta rencide ediyordu, Zeyno son bir haftadır kaynana zulmünün en gerçek hâliyle yüzleşmişti.

Yadê Keje'nin hiç konuşmaması dikkatini çekti, yalnızca onları iz-liyordu.

"Bedo ağayı tanıyor musun?"

Az önce ona çıkışmamış gibi sakince sorular sorabiliyor olmasına hayret ediyordu Zeyno, istediğim gibi davranırım üstünlüğünü başarı-la kanıtlıyordu Zerda. "Adını duymuştum. Şahsi olarak onu ve aile-ni tanımıyorum," diye yanıtladı, tavrından rahatsız olduğunu belirten mesafeli tınısıyla. Bedo ağanın korkunç derecede sert ve acımasız bir adam olduğunu birkaç kez duymuştu; dediğim dedik, yanlışı asla doğ-rusu kabul etmez, adına laf getirenlerden de zerre hazzetmezdi, böyle bir adamın kaçan bir kadını akşam yemeğine neden davet ettiğini merak etti Zeyno.

"Bedo ağa artık amcan sayılır. Dildar ağanın erkek kardeşidir. Ora-ya gittiğiniz vakit hareketlerine dikkat edeceksin. Attığın adımdan yü-züne gülümsediğin insana kadar her şeye dikkat edeceksin. Sakın öyle ki bizi rezil edecek bir hareket sergileme," bir anne veya kaynana gibi öğütlerde bulunmak yerine hakaret niteliğinde emirler savurmaya de-vam etti. "Ağzından çıkacak her lafa dikkat et ki kocana yakışır bir ka-dın ol. Nereden gittiğini unutma. Bedo ağanın hanımı da hafife alınacak bir kadın değil."

Tek kaşını ustalıkla kaldırdı Zeyno, nereden geldiğini değil de ne-reden gittiğini unutma diyerek gözdağı veriyor, onun ailesini hiçe sa-yıyordu. Kaynanalık vazifesinin bile dışına çıkan bu kadına haddini bildirmesini bilirdi ama usulüyle konuşacaktı.

"Ben nereden geldiğimi biliyorum, kimin kızı olduğumu ve kimin kızı olarak nereye gideceğimi de çok iyi biliyorum. Korkunuz olmasın."

Meydan okuyan kadına verdiği karşılıktan pek hoşlanmışa benze-meyen Zerda Kadıoğlu, sürmenin tehlikeyi daha da cazip hâle getirdiği harelerini nefretle mavi çivitlerine dikti. Daha ne kadar nefretle bakabi-lir sorusunu kendi içinde amansızca tarttı Zeyno, ulaşabildiği tek yanıt onun nefretinden delicesine korktuğuydu. Yine de nereden geldiğini belirttiği için bilhassa dik durmaya devam etti, bakışlarını bir an olsun çekmedi.

"Evet, onun için ailenin namusunu ayaklar altına aldın!" dedi Zer-da, acımasız ve düşüncesizdi. Sözlerinin nasıl yaralar bırakacağını tart-madan dilinin ucuna gelen her kelimeyi nefretle savuruyor, Zeyno'nun savruluşunu katı ifadesiyle izliyordu. Zevk almıyordu belki ama piş-manlık da duymuyordu.

Bir insanın kötü olup olmadığına karar vermesini engelleyen illeti buydu. Oğluna verdiği zararın acısını böyle çıkardığını düşününce… Zeyno ellerini yumruk yapmamak için olağan bir güç sarf etti.

"Ah… Ah… Kime neyi anlatıyorum," diye söylendi bıkkınlıkla. Tespihini tekrar eline alırken Zeyno'ya bakmadan yapılacakları anlattı. "Kıyafetlerini Hawar seçecek. Hediyeyi de Cesur halleder."

Zeyno, sert tavrına alışmak zorunda kaldığından o göndermeden odadan ayrılamadı ama akşam yemeğine başka kimin geleceğini me-rak ettiğinden sormayı istedi. Evlendikleri zaman büyük aşiretler, gelini damadı ve ailesini yemeğe çağırırdı. Burada Zeyno ile kim gelecekti?

"Başka kim gelecek?"

"İkiniz tek gideceksiniz. Dildar ağa başka kimsenin gitmesine izin vermedi."

Zeyno'yu gerginlik nefesiymiş gibi anında bastı, Cesur ile tek gide-ceğini öğrenmek telaş yaptırdı çünkü bir haftadır görmediği adamı yeni görecekti. Onunla arabada yalnız yolculuk yapacak, ona kaçmış gibi yemeğe gidecekti.

Kocasına, koca demek ne kadar doğru olurdu bilinmez, ne kocalık cağını da kestiremiyor, dahası Cesur'un onu gördüğünde nasıl bir tepki vereceğini ölçemiyordu. Cesur, tanımadığı ve tanımaya kalkışma[illegible] duvarla burun buruna geleceği kızgın bir adamdı. Ona hak etmediği yaralar açmıştı Zeyno. O yaraları iyileştirme kuvvetine henüz sahip değildi.

"Seni sürekli uyarmak zorunda bırakma beni. Bizi rezil edecek bir hareketin, senin sonunu getirir," diyerek bir kafa hareketiyle kapıyı gösterdi. "Şimdi çık!" emrini yine son ana sıkıştıran bunun yanında tehdit eden kaynanasına tek kelime dahi etmeden arkasını döndüğü gibi odadan çıktı. Kapının ardında uyuşan hislerini kendine getiren burukluk vardı, Zeyno tuttuğu nefesini üfleyerek geri bıraktı.

Hakaretin ehli Zerda'nın, sürekli rezil etmemesi hususunda uyarmasına anlam veremiyordu. Zeyno ne yapabilirdi ki? Kendi kalemini kırmış, defterini özenle dürmüş bir kadın olarak yapacağı en ufak hareketle kendini rezil edeceğinin bilincindeydi. Çok büyük hatalar yapmasına gerek yoktu anlamak için, kalemini kırdığını en büyük hatası yaptığında anlamıştı.

Geç kalmışlık hissi... Ölümüne nefret ediyordu Zeyno.

Aşağıya inmek üzere hareketlendiğinde Yadê Keje'nin sesini duydu. Odada olduğu süre boyunca hiç konuşmamıştı.

"Zerda sen vicdanını mı susturdun kızım?" Zeyno sesindeki kızgınlığı tınıyı işittiğinde nefesini tutarak yeni bir işkenceye maruz bırakıldığını sezdi. "Görmüyorum mu sanıyorsun? Her an yanında olmadığım için gözlerim kör kulağım sağır mı sanıyorsun?"

"Xêrê[24] jinmam?" dedi Zerda Hanım, kaynanasının kızgınlığına karşı tepkili olduğunu sezdi. Kaşlarını yıkarak konuşmanın devamını bekledi.

"Hayır olsun Zerda! Sen gelinine insan gözüyle bakmaz mısın! Gençtir cahildir ma[25] sen de cahil misin?"

"Keje..." dedi alabildiğine sert çıkan sesiyle.

Zeyno'nun bu bir haftalık zaman diliminde fark ettiği bir ayrıntı vardı, Zerda Hanım ciddi olduğu zaman kaynanasına ismiyle hitap ederdi. İlk duyduğunda epey şaşırmış, bir süre hazmedemediğinden

[24] Hayırdır.

[25] Konuşmanın başına eklenen bir vurgu.

aralarındaki iletişimi yadırgayarak seyretmiş, Diljîn'in umarsız bakışlarından sonra normalleştiğini fark edene kadar tutumunu sürdürmüştü.

"Hadsize haddini bildirmek yetim giydirmek gibidir, derler."

"Karşındaki hadsizse baş göz üstüne! Dediğini yap Zerda, vicdanının sesini aç senin de iki kızın var. Allah yaşattığını sana da yaşatır."

Müstehzi gülüşüyle yüzünü kaynanasına astı Zeyno, dinlemeye tahammülü kalmadığından avluyu hızlı adımlarıyla yürüdü. Şayet iki kızının olduğunu düşünseydi, vicdanına pamuk tıkamaz Zeyno'ya işkence çektirmeye tenezzül dahi etmezdi.

Günün geri kalanında Diljîn'in yardımıyla konağın keşfine devam etti; evde kimin neler yaptığını, çiftliğe ne zaman gidileceğini, oradaki çalışanların nasıl olduğunu, bağ evindeki işlerin düzenini bir bir anlatan kadından öğrenmişti.

Erzak odasından gelinlerin sorumlu olduğunu bir sıkıntı olduğu zaman anında çalışanlara haber verilmesi gerektiğini tane tane anlatmıştı. İşleri bittikten sonra öğle yemeğinden doymadan kalktı ve vakit yaklaştığında hazırlanmak için odasına çıktı.

Cesur Kadıoğlu ayağını odaya bastığında Zeyno'yu bulmadan kaçıp gitmeliydi. Arabada yalnız kalacakları için kadının sarf ettiği enerjiyi yeniden depolaması gerekti ki Cesur'a katlanmak kolaylaşsın. Sahi Cesur ağa bu odaya gelecek miydi? Öğrenmesine vakit vardı, bir haftadır nerede uyuduğunu bilmiyordu Zeyno. Kıyafetler bu odadaydı ancak kocası yoktu.

Banyoya girdi, gergin kaslarını gevşeten sıcak bir duş aldı. Çok şey düşünüp tek bir sonuca varmıştı Zeyno; kaynanası onu mahcup etmemesini istemişti, öyleyse Zeyno onu reddetseler dahi Kılıçhan soyuna ait bir kadın olarak gidecek ve herkesi kendisine hayran bırakarak Kadıoğlu konağına başı dik geri dönecekti.

İşi bittiğinde yoğun buharın sardığı banyodan bornoza sarınarak çıktı, son bir haftadır kendini bulmak için yalnız kaldığı ancak yalnız kaldıkça tükendiği özel bir alanı olmuştu bu oda ve bomboştu. Cesur'un olmayışından değil... Evli bir kadın olduğunu hissetmemesindendi.

Saçlarının ıslaklığını havlu yardımıyla alırken odanın kapısı o esnada tıklatıldı. Müsait olmadığından giyinme odasına hızlı adımlarıyla yürüdü. Gelenin Cesur olacağı ihtimali diz bağlarını çözecekti neredeyse.

"Rozerin, benim Hawar!"

Seslenenin görümcesi olması rahat bir nefes aldırdı. "Gel Hawar," diye seslendiğinde soyunma odasına doğru durmaksızın yürüdü. Odanın kapısı yavaşça açılıp Hawar içeriye girdiğinde Zeyno hafiften tebessüm ederek soyunma odasına girdi. "Şimdi banyodan çıktım."

"Rahat ol, sıkıntı yok," diyen Hawar peşinden geldi. Zeyno küçük pufun üzerine geçip oturdu ve görümcesinin saydam camlarla kaplı dolabın kapaklarını kurcalamasını sessizce seyretti. Elinin zarif elbiselerin üzerinde tek tek gezindiğini kol hareketlerinden anlayan Zeyno görümcesini istemsizce inceledi.

Dikkatini ilk çeken beline kadar uzanan kumral kıvırcık saçlarıydı. Cesur'a tıpatıp benzeyen küçük kız kardeş uzun boyundan da nasibini almıştı. Kimse kusursuz değildi ama Hawar kendisine baktıran yüzüyle günah işletecek kadar güzeldi.

Etnik elbisenin içinde salınan incecik bedeni henüz yirmi iki yaşındaki bir kız için fazla göz alıcıydı. Yaşını ilk duyduğunda inanmasa da Hawar oldukça olgun ve temkinliydi.

"Annem benim seçmemi istedi ama istersen sen seç. Ben buradayım."

Hawar'ın nazik tınısı dalgınlığından sıyıran etkili bir şut oldu Zeyno için. "Fark etmez Hawar," dedi kuvvetli nefesini dışarı üflediğinde. "Ne istersen çıkart giyerim. Kıyafetlerin hepsini sen almışsın zaten."

Kaşlarını tek bir seferde kaldırdı ve nazikçe reddetti. "Öyle olsa da sen giyeceksin. Hadi seç, ben de altınlarını kasadan çıkartayım," diyerek giyinme odasından çıktı ve makyaj masasının içinde saklı duran kasaya yöneldi.

Hawar, bazen fazlasıyla nazik davranıyor, buna mecburmuş gibi davrandığını farkında olmadan Zeyno'ya hissettiriyordu. Acaba ona böyle davranmasını kim tembihlemişti? Aklına Diljin dışında kimse gelmiyordu...

Zeyno, nazik davranışını reddetmek istemeyerek yerinden usulca kalktı. Elbiselere tek tek bakarken içlerinden en güzelini seçmeye çalıştı. Kızlar zevkli seçimler yapmıştı, Zeyno bu seçimlerin hakkını Zerdeşt Kadıoğlu'nun karşısına çıktığında verecek, yine onu söylediklerine pişman ettirecekti.

Gözüne çarpan bebe mavisi saten elbisede kararını kılınca uzanıp kumaşına dokundu. Satenin ipeksi dokusunun tenini okşamasını seviyordu Zeyno, kumaşın kalitesi ilk bakışta olduğu gibi dokunduğunda

da kendini belli ediyordu. Gözleri sökülmemiş etikete takıldı, onun da fiyatı etiketten sökülmüştü. Askıdan elbiseyi kapıp arkasındaki ada şifonyere bıraktı. Yeni alınan ve henüz giyeceği topuklu ayakkabıların olduğu dolabın önünde dikildi. Elbise v yaka kesimli, uzun kolları volanlı, bilekte epey darlaşan düğmelerle üst bölgeyi bitirirken, elbisenin kemer kısmı göğsünün altından dar ve ondan itibaren bol kesimiyle devam ediyordu. Üzeri taşlı bir tokayla desteklenen şeffaf stilettoda karar kıldı Zeyno. Tülbendini de seçtikten sonra çekmecesine yöneldi.

Çıkardığı beyaz iç çamaşır takımını üzerine geçirdi. Sabahlığını üzerine giyerek kuşağını sıkıca bağladı, odaya geri döndüğünde Hawar'ın kasadan çıkarttığı altınları gördü, altınlarının yarısı dahi bu kasaya saklanmamıştı. Yarısından fazlasını Yadê Keje'nın kasasına koymuşlardı.

"Rozerin... Ağabeyim odaya gelmiyor mu?"

Zeyno, makyajına başlamak üzere bej rengi pufta yerini aldığında donup kaldı, tutukluluk yaşadığı süre boyunca aynada bakıştığı görümcesinden gözlerini alamadı. Malum sorularla karşı karşıya kalacağını hesabına katmayı unutursa bu donuklukla şüpheleri üzerine çekerdi.

"Neredeyse bir haftadır ağabeyimi görmüyorum. Hiçbirimiz görmüyoruz. Daha yeni evlisiniz, aslında evde olması gerekiyordu. Evi bırak balayında olmanız gerekiyordu ama kaçtığınız için iptal edildi o da."

Sessizliği, Hawar'ın konuşmasına fırsat tanıdı. "Cesur ağabeyimin burada bir kadını sevdiğini bilmiyordum, daha doğrusu bilmiyorduk. Onun hayatı İstanbul ve Amerika arasındaydı. Buraya çok fazla gelmezdi de. Nasıl tanıştınız, yani seni bize anlatmadan nasıl kaçmaya karar verdiniz? Ailem seni istemeye gelmedi bile," dedi huzursuzca, altınları masaya bırakırken gözlerini asla üzerinden almadı. "Çok fazla soru işareti var anlıyor musun? İkiniz için çok fazla soru işareti dönüyor etrafta, bu da beni huzursuz ediyor."

Üstü kapalı ağabeyine gerçekten kaçıp kaçmadığını soruyordu, tehlikeli sularda yüzen kadın soluğu kesildiğinde boğulmasına ramak kaldığını sezdi. Sevdiği adamın Cesur olmadığını öğrenseler, muhtemelen kendi elleriyle Zeyno'yu boğacaklardı.

Çabucak silkelenerek şüphe çektiren donukluğu üzerinden sıyırdı Zeyno. "Cesur geliyor Hawar... Sadece geç geliyor, sabah erken çıkıyor. Evet, ilk hafta olduğu için gitmemesi gerekiyor ama işler beklemezmiş. Ben bunları bilerek geldim sonuçta," dedi acemice gülümse-

yerek. Makyaj yapacağı fırçayı ararken ellerinin titremesinden farkı

"Hepinizin evlendiğim gece geri çekilmemden rahatsız olduğun biliyorum. Ben o gece aileme bir şey olduğunu düşündüm. Silah sesle ri... Aklımı aldı işte... Eve geri dönmek istemiştim ama geri dönem dim. Ağlamamın sebebi buydu. Sarya hala beni sakinleştirdi."

"Anladım," diye kafa karıştırıcı bir cevapla Zeyno'yu geçiştird Kafasını eğip düşünceli bir şekilde altın zincirle oyalanışını fürtek izledi. Görümcesi okuduğu martavala inanmamıştı. Hawar'ı tanımıyor nasıl biri olduğunu bilmediği gibi neler yapacağını kestiremiyordu.

Telaşını saklamaya çalışarak makyajına koyuldu. Hawar'ın sessiz onu izlediği ölümcül dakikaların sonunda kıyafetine uygun makyajı tamamladı, işi bittiği gibi banyoya girdi ve saçlarını kuruttu. Hawar'a soruları bitmemiş görünüyordu, Zeyno çakılmadan kendini kurtarma lıydı.

"Sen kıyafetlerini giyene kadar ben Yadê Keje'nin sana aldığı alça tokayı getiririm."

Kapı ağzında ona seslenen Hawar'a gülümseyerek onayladı ve gittiğinde derin bir nefes koyuverdi. İlk haftayı bu gece gideceği yemekte bir sorun yaşamadan atlatabilirdi. Belki... Hawar soru işaretlerini yok etmek için ona sorular sormazsa Zeyno için Kadıoğlu konağında nefes almak iğnenin ucu kadar rahatlatabilirdi.

Giyinme odasına girdiği gibi sabahlığını üzerinden sıyırdı. Makyajına dikkat ederek elbiseyi giyindi. Biraz sonra hazır olacaktı ve Cesur hâlâ eve gelmemişti. Onu düşünmediği sürece mantıklı hareket ediyordu Zeyno; akşam için endişelenmezse korktukları başına gelmez.

Ayakkabıyı ayağına geçirdiğinde sıkıntıyla ofladı, yeni ayakkabıların kalıplarının sertliğinden her zaman rahatsız olurdu. Oflayarak tülbendini alıp odasına girdi, elindekini yatağa bırakıp ayna karşısına tekrar geçti.

Hawar beklediğinden daha geç kalmıştı.

Kuruttuğu saçlarını ensesinin biraz daha üstünde çok sıkmadan bağlayarak topladı, masada takılmayı bekleyen altınlarını tek tek takarak göğüs dekoltesini bir nebze örttü. Boynunda taşıdığı altınların ağırlığıyla kambur olacaktı. Parfümünü sıktıktan sonra beyaz tülbendini saçlarına örttü.

Aynadaki yansımasına baktığında beklediğinden çok daha güzel bir iş çıkardığını fark etti. Bir an annesine benzediğini ayırt etti. Aynada

Kadriye Kılıçhan onu hasret dolu gülüşüyle izliyordu. Gözlerinin yandığını hissetti Zeyno, aceleyle kırpıştırarak gelmeye hazırlanan yaşları itti. Ağlamanın ne yeri ne zamanıydı.

Kapının tıklanmadan açılmasıyla bakışları hızlıca kapıya çevrildi. Cesur'un geldiği düşüncesine kapıldığı saniyelik an Hawar'ı gördüğünde kayıplara karıştı. Zeyno düşüncesine kızmaya yeltendi ama görümcesinin aşağı sarkan ağzı buna engel olarak onu meraklandırdı.

"Rozerin... Çok güzel olmuşsun."

Beğendiğini sakınmadan iltifat etmesini asla beklemiyordu Zeyno. "Teşekkür ederim."

"Cesur ağanın seni neden kaçırdığına şimdi hak veriyorum."

Zeyno'nun nefesi göğsünde bir yumru parçasını yutamamış gibi tıkalı kaldı. Bu itiraf biraz fazlaydı, bu itiraf bir haksızlığın üstünü örten ateşten gömlekti. Boğazını yakan acı tadı yutkunarak güçlükle tebessüm etti.

Hawar ona doğru yürüdü, tülbendin açık bıraktığı saç tutamına altın tokasını taktı. "Yadê sana takmamı istedi," diyerek onu alıcı gözüyle bir kez daha süzdü. "Ağabeyim geldi, aşağıda seni bekliyor."

"Ah... Geldi mi?" diye sordu, şaşkınlığını saklayamadı Zeyno. Hazırlanmak için odaya geleceğini düşünmüştü.

"Evet, hazırmış zaten, geç kalmak istemediğini söyledi."

Zeyno, çantasını aceleyle hazırlayıp Hawar eşliğinde odasından ayrıldı. Kocasıyla karşılaşmak istemiyor, tepkisini ölçemeyeceği kadar yabancısı olduğu kocasından itinayla korkuyordu.

Hawar'ın dikkatini çekmemek için çehresine kaygısız bir kadının yalın ifadesini yerleştirdi, başarmış olduğuna inanıyordu. Merdivenlere doğru yürürken yerleri süpüren elbisesinden hafifçe tutup kaldırdı. Böylelikle bir yere takılmadan basamakları dikkatlice indi.

İkinci katın avlusuna geldiklerinde Hawar elindeki telefonu kurcalıyordu. Zeyno o telefona ulaşmanın bir yolunu bulursa kalbindeki kırgınlığa hükmedecek zafere de ulaşacaktı. Telefonu aklının bir köşesine kazıdı.

Alt avluya indiklerinde Dildar ağa ve Yadê Keje dışında herkesi orada buldu. Kocası gibi pek görünmeyen, Rehma dâhil hepsinin gözünü üzerinde buldu. Bir kişi dışında!

Cesur Kadıoğlu kafasını eğmiş, gözlerini çakmağıyla yaktığı sigarasına indirmişti. Zeyno, onun dikkatini çekmek istediğini bilmeden sigarasını iki dudağı arasında tutuşunu meraklı heyecanıyla izledi.

Bütün gözlerin onların üzerinde olduğunu göremeyecek kadar ko-
casına odaklıydı Zeyno. Ela harelerini indirdiği sigaradan ayırıp kal-
dırdığında sigarası ağzında kaldı, gözleri Zeyno'ya gördüklerinin bir
hayalden ibaret olduğu ihtimaliyle sorgular ifadesiyle sabitlendi.

Lakin Zeyno Kılıçhan karşısında kanlı canlı duruyordu.

Cesur Kadıoğlu'nun gözlerini kaçıracağını düşündüğünden kaçıra-
cağı anı görmek için harelerini ondan bir milim öteye kıpırdatmadan
kasten bekledi Zeyno. Ne var ki Cesur gözlerini kaçırmadı Zeyno onu
izlemekten geri durmadı.

Böylece kalabalık onların âdeta birbirine meydan okurcasına bakış-
masını merakla izledi. Kalabalık Zeyno'nun heyecanını ve karısının gö-
zelliği karşısında mest olan Cesur'u da izlemişti. İkisine sorsalar kendi
içlerinde reddedeceklerdi fakat inandırmaya kılavuz gerekmiyordu.
Olan en yalın hâliyle Kadıoğlu konağının bahçesinde anı anına yaşa-
nıyordu.

Bir haftanın sonunda dinî nikâhlı kocasını ona böylesine bakarken
görmek yabansı hislerle çevreledi. Çehresinde gördüğü ifadeye bir ad
vermeye ürktü, ya kendi beklentisinin düşündüğü gibi olmadığını itiraf
ettiğinde bu ürküntü kocasının bakışlarından daha tehlikeliyse?

"Bedo ağaya ve evdekilere selamımızı iletin."

Zerda Kadıoğlu bir asır gibi gelen bakışmalarını çekemediğinden
olsa gerek sesiyle bölerek, gelin ve damadın bakışlarını kendi rızaları
dışında çekmelerine sebep oldu.

İkisi aynı anda kafasını sallayarak onayladı.

Kendisini gelin gördüğü ilk dakikalarını garip bir duygu yoğunlu-
ğuyla yaşıyordu, öldürücü darbesini böylesine kıdemli bir aileye indi-
ren o değilmiş de mutlu aile tablosuna kabul edilmiş aile ferdiydi sanki.

"Hediyeyi gönderdin mi oğlum?"

"Belê[26], yadê."

Anne oğlun arasındaki diyalogun bitmesini beklemeden binme-
si için açık bırakılan arabanın ön koltuğuna eteğini toplayarak ulaştı.
Arabaya binmek için ayağını yüksek cipe uzattığı sırada kaynanasının
rencide edici sözleri hareket hâlindeki bedenine hükmederek buz kesti.

"Dediğimi unutma. Sakın bizi rezil edecek bir hareket sergileme!"

Nefretini oğlunun yanında küçümseyici sözleriyle alenen sergileyen
kaynanasının anlaşılmaz olduğuna kanaat getirerek karşılık vermekten

[26] Evet.

vazgeçti ve arabaya sakin edasıyla bindi, sözlerinin havada kalmasını
bir çekişte kapattığı kapıyla sağladı Zeyno.

Gürleyerek çalıştırdığı araba taşlı yolu ağır ağır geçerek devasa ka-
pıyı aştıklarında Zeyno gözlerini arabanın camından gördüğü kadarında
gezdirdi. Komşuların çocukları kapı önlerinde topla oynayarak sokağın
sessizliğini kendi cıvıltılarıyla bölüyor, az sonra yağmur yağacağı kay-
gısı gütmeden özgürce oynuyorlardı.

Zeyno, ellerinden tuttuğu bir çocuğun yaşında olmayı o kadar istedi
ki...

Kendi yaşında bilinçsizce hareket etmenin bedelini ödemediği, ma-
sum ve dünyadan bihaber kendi küslüklerinde dudak büzdüğü bir ço-
cuk olmanın buruk özlemini çekti.

Göğsünü acıtan derin bir soluğu uzun uzadıya içine çektiğinde ko-
casının oflaması, soluğunun göğsünde tıkılmasına neden olup kadını
rahatsız etti. Neden yakasını düzeltip ofladığını anlayamayan Zeyno
kısacık süren bir zaman diliminde onu yoklayıp, ne olduğunu anlamaya
çalıştı.

Yüzüne asla bakmayan Cesur Kadıoğlu'nun burnundan verdiği so-
lukları âdeta bir manayı içeriyor, senfoni dinlettiği Zeyno'ya duygular
yaşatıyordu; varlığından duyduğu rahatsızlık, yemeğe beraber gitme-
lerine karşılık öfke, sevmediği ve sevmeyeceği bir kadınla baş başa
arabada kaldığı için duyduğu mecburiyet, her duygu en yoğun hâliyle
kadını ablukasına alarak kulağına ninni gibi fısıldıyordu.

Öndeki camların indirilmesi Zeyno'nun yararına mıydı zararına
mıydı bilinmez, nefes almak için sunulan bir şanstı. Ancak banyodan
yeni çıkmış bir kadın için bu şans gibi görünen an, küçük bir işkenceye
dönüşmek üzereydi keza üşüyordu.

Gerilerek koltuğuna sinen kadın kocasının homurdandığını işitince
gözlerini sımsıkı kapadı, ona üşüdüğünü söyleyecek fırsatı dahi tanı-
mıyordu. Üstelik hava bu kadar soğukken iki camı indirmenin manası
neydi?

Koltuğun ısındığını hissedince gerginliği yavaş yavaş kırılarak be-
deninin gevşemesini sağladı, az önceye nazaran daha iyiydi... Kocası-
nın gerginliğini hesabına katmazsa!

Ancak onun gerginliği planladığı konuşmanın ertelenmesine mâni
olmayacaktı, Zeyno konuşmak üzere silkelenerek kocasına bakışlarını
kararlılıkla çevirdi, söze giriş yapmadan önce yandan profilini tarttı. O

katı gerginlik dalgalanan yanaklarında geziniyordu... Zeyno Kılıçhan yine yılmadı.

"Benim konuşmak istediğim bazı..." deyip duraksadı, konuşmak sözcüğünü pek uygun görmediğinden hızlıca değiştirdi. "Yani sormak istediğim birkaç şey var," sözünü noktaladığından kocasından bir karşılık bekledi ancak Cesur ağa müthiş bir sessizlikle beklentisini sürdürdü.

"Anladım... Beni görmezden geleceksin. Bu nereye kadar sürecek bilmiyorum, gitmeme de izin vermedin, bak neredeyiz şimdi."

Cesur'un tıslarcasına gülüşü Zeyno'yu öfkelendirdi.

"Kaçışını bana da bağla Rozerin!"

"Gitmemem tamamıyla sana bağlı," dedi, suçlamaktan bir an bile kaçınmadı. "Karşıma ne diye çıkmışsan! Senin insafına kalmanın acısını her gece çekmek nedir bilir misin?"

"Arabamda saklanmak senin seçimindi," dediğinde birkaç saniyeliğine gözlerini yoldan ayırdı, Zeyno'nun çehresine sirayet eden öfkeyi zevkle seyretti. "Şereften bir gram nasiplenmeyen adamla akıllara zarar bir kaçış planı yapsaydın!"

Yaralayıcı sözlerini sakınmadan söylemesine karşılık verebilirdi ancak Rumi söz konusu olduğunda dili, tutuklukta kalan silah gibi aniden kesildi. Mevzunun özünü duymadan pat diye Rumi'ye girişmesi Zeyno'yu gafil avladı. Konuyu değiştirmek şimdilik bir kaçış yöntemi gibi görünse de pek etkileyici değildi, kabul ediyordu.

"Annen, kız kardeşin odaya gelmediğini bilmiyor galiba. Bugün... Hawar odaya geldiğinde seni sordu. Ben de geldiğini ama geç vakitte eve döndüğün için göremediklerini söyledim."

"Gördün mü, yine kaçıyorsun. Hayatında becerdiğin tek şey bu!" dedi, sözlerinin yakıcılığını vurgulayan sert ifadesiyle. "Ya da beceremediğin!"

Hızlı solukları durmaksızın süren kadın emniyet kemerini çekiştirirken, huzursuzluğu yok yere aralarına katan kocasına hiddetiyle döndü. "Senin derdin benimle kavga etmek mi?"

Ses tonunu ayarlamadan araba kullanan adama bağırarak soran Zeyno, az önceki sakin havasını bertaraf ettiğini çok geçmeden anladı.

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et," ikazıyla Zeyno'ya döndüğünde gözlerinde ateş çıkacaktı neredeyse. "Ben başkası değilim!"

"İyi..." dedi Zeyno, kavgaya meyleden kocasına karşılık vermekten çekinmedi. "Gidip annene ve kardeşlerine bu kadın kaçarken gitmesine

engel oldum ve o da kaçmasına izin vermedim diye bana kaçtığını söyledi, dersin. Odaya da bunun için gitmiyorum çünkü karımın istediği kişi ben değilim!"

Cesur'un frene hafif dokunuşunu yavaşladıklarını hissettiğinde fark etti Zeyno ancak daha bariz olan direksiyonu koparacak hiddette sıktığıydı, tarak kemiklerinin dalgalanışı görüş alanına girdiğinde kadın bakışlarını usulca önüne çekti. Onu öfkelendirmekten korkuyordu.

"Seninle tanışmadan yalan söyleme konusundaki müthiş ustalığınla tanıştım, sen kendini riske atacak hiçbir şey yapmazsın. Bulmuşsundur bir şey, bana sormana gerek bile yok."

Kelimeleri vakur havasıyla ağzından yavaş yavaş döken adamın pervasız tavrı onu nefes almaksızın dinleyen Rozerin Zeyno Kılıçhan'ı kaynar kazanda pişmişçesine kızartarak, ömrü hayatında unutamayacağı bir utanç yaşattı. Az önce diklendiği adamdan yenilgiye uğramış, omuzları düşük bir savaşçı gibi usulca çekildi. Sindiği koltukta emniyet kemerini yuvasına takarak yüzünü döndürdü.

Bu evlilik bir utanç üzerine inşa edilmişti, lekesi hiç çıkmayacak Zeyno her nefes aldığında o lekenin üzerine gelişiyle uğraşacaktı.

Yine de yılmanın ona kazandırmayacağı ilkesiyle hareket etmekten caymadı ve utanç duyduğu kocasının onu nasıl ağır sözlerle yaralayacağını bilmemesine karşın ısrarcı bir tutumla alenen sataştı.

"Evliliği benden önce kabul eden sendin. Hâliyle sana sormam gerekiyordu."

"Evet, bu durumda kimin kendini feda ettiğini ikimiz de biliyoruz."

Alayla elini savuşturan Zeyno kendini feda edişine minnet duymasını bekliyorsa yanılacağını belirtircesine tısladı. "Ölüme gitmeme engel olmasaydın," dedi, sesi suçlayıcıydı. "Beni tehdit ettin!"

Cesur'un kasten can damarına bastığını görebiliyor, oyununa kurban gitmeyi kendi nazarında aldırmıyordu.

Kırmızı ışığın yanışıyla yavaşlayan araba, bir arabanın arkasına belli bir mesafe kadar yaklaştığında duraksadı. Zeyno, trafiği sürekli kontrol etme dürtüsünden bir nebze kurtulan kocasının bakışları üzerine kaydığında gözlerini çekme ihtiyacı duydu, nitekim kocasının onu baştan aşağı süzdüğünü görünce bu istekten vazgeçip ne yapacağını görmek için onu izledi.

Mavi harelerine bir çift ela gözler değince kadın seslice yutkundu. Ela gözlerine hapsolan mana utandırıcıydı. Cesur, onun görmeyi istemeyeceği kadar farklı bakıyordu.

"Ben ölüme gitmek isteyen bir kadın görmüyorum."

Zeyno, hoyratlığını dehşetle karşıladı.

"Annen istedi," dedi, çattığı kaşlarıyla kocasını aydınlattı. "Annen sizi rezil etmemem için elimden geleni yapmamı istedi. Ben de Kılıç-hanların soyundan geldiğimi herkese göstermek istedim. Cesur ağanın karısı Rozerin Zeyno'yum nasıl olsa."

İfritliği karşısında mest oluyordu Cesur, her fırsatta kendine bir pay çıkarıp haksızca gövde gösterisi yapmaktan çekinmeyişini müstehzi-likle kabullenmekten ötesini görmüyordu. "Oyunlarına kanmayacağım Rozerin," dedi alaycı gülüşünü sakınmadan. Yeşilin yanmasıyla yolcu-luğa devam eden Cesur ağa karısının yüzüne son bir kez kaydıyla ba-karak konuşmayı sonlandırdı. "Sen gerçekten oynamayı iyi biliyorsun. Ama ben av olmayacağım."

Yasak ilan edilmiş gibi suspus kesilen karıkocanın huzursuz nefes-lerinin birbirine karıştığı gergin yolculuk, davetli oldukları eve varana kadar rahatsız edici bir şekilde sürdü. Ne kadın sessizlikten şikâyetçi oldu ne de adam bozmaya yeltendi.

Bir kabalığın arasına karıştıklarında Zeyno, aslını tamamıyla öğ-reneceği Bedo ağayla tanışacağından hayli heyecanlı, içinde bir yerde korku duyuyordu. Merakının duyduğu dedikodularla depreştiğini kim-seyle paylaşamazdı.

Arabayı uygun gördüğü bir noktaya park eden kocasının yüzüne hiç bakmayışını aldırmadan emniyet kemerini onunla beraber çözdü. Ara-banın kapısını açarak indiler. Cesur arabanın anahtarını adamlardan bi-rine teslim ederek, rahat adımlarıyla Zeyno'nun yanına ilişti. Demirden kapının iki kanadı, iki adam tarafından ardına kadar açıldı, karı koca yan yana kapıyı geçti.

Zeyno ustaca bir hamleyle kocasının avucuna zarif ellerini nazikçe sığdırdı. Ona ilk defa dokunmak cereyan etkisi yaptı ve Zeyno, ne ol-duğunu anlamayan kocasının tek kaşını kaldırarak sorar ifadesine odak-landığından düştüğü çukurdan çabucak sıyrıldı.

"Biliyorsunuz anneniz sizi rezil etmememi söyledi ağam," dedi, malum durumlarını iğneledi. "Buna mecburum."

Cesur'un çehresine öfkeden bir perde çekildi. "Sen beni rezil ede-ceğin kadar ettin Ruze!"

Ruze... Sırtına bir yumruk yemişçesine kaskatı kesildi, soluğu bo-ğazında tıkanmıştı Zeyno'nun. Hareket kabiliyetini tamamıyla yitirdi-

ğinden, düşünceleri ona hücum ederek yüreğini kor ateşte yaktı. Rumi ona hep *Ruze* derdi; ikisinin isminin kısaltılışı olduğundan söylemeyi hep çok sevmişti. Kulağında Rumi'nin sesi yankılandı, ismini zikrettiği sesi öyle derinden geldi ki Zeyno kocasının parmaklarına tırnağını ge-çirdiğini hissetmedi bile.

Şimdi Cesur ona, kimseyle paylaşmadığı ismiyle sesleniyordu. Bir haftadır yüzüne bakmayan, ortalıklardan kaybolarak kendini aratan ko-cası ona Ruze diyordu...

Zeyno'yu düştüğü bataklıktan koparılan zılgıtlar çekip çıkardı, ne olduğunu anlama fırsatı bulamadan ayaklarının dibinde testi kırıldı. Kı-sacık süre içinde binbir duyguyu yaşayan Rozerin Zeyno sersemleyerek kocasının koluna sarıldı.

Cesur, zarar gördüğü korkusuyla elini elinden koparıp atik bir hız-da beline dolayarak kadını kendine çekti, bir bütün hâlini aldılar. Asla affetmeyeceği, kalbini vermeyeceği karısını yine koruyacak tek kişi oydu.

Yakınlıkları genç kızların kopardıkları zılgıtların şiddetini zevkle arttırdı. Bir kaçışın öyküsü çok başka boyutlara atlıyordu. Kırılmaya hazır evliliklerinin üzeri böylesine hamlelerle örtülse de dağıtmaya me-raklı biri o perdeyi çektiğinde yüzeye çıkacak her şeyin altında kalacak-lardı. Bu enkazı örtmek Kadıoğlu ailesi için kolay değildi.

Dibine sığındığı adama bakmak için çenesini yukarı kaldırınca, en-dişeli bir çift hareyle karşılaşan Zeyno afalladı. Vicdanına bıçak değ-dirmemişti henüz, ona sözleriyle yüklense de zarar görmesini engelle-yecekti.

"İyi misin?"

Bu soruyu zarar verdiği adamdan duymak utanç verse de kadının sorulmaya duyduğu ihtiyaç o utancın önünü aldı. Yalnızca başını salla-makla yetindi çünkü Cesur kadar aklı başında değildi, zaten onu soran kocası akıl da bırakmadı.

"Bedo ağa geldi."

Cesur'un haberi vermesi Zeyno'nun bu defa gerçekten toparlanıp ortama adapte olmasını sağladı. Ne Rumi'yi düşünecek zamandı ne de bu yapılanlara odaklanmanın; bu geceyi kendi çıkarı için kullanacak, onu rencide eden Zerda Kadıoğlu'na gereken mesaj gittiğinde Zeyno alnının akıyla çıkmış olduğu için onun nefretinden belki biraz olsun kurtulacaktı.

İnsanların sevmeye çabalamak yerine nefreti kolay yoldan seçmele-rini asla anlayamıyordu.

Yere sağlam basan haşmetli adamın gelişini ürkekçe seyreden Zey-no ürkekliğine fazla kapılmış olacaktı ki Cesur'un parmaklarını bo-boşluğunda dürtercesine sıktığını hissettiğinde anlamış oldu.

Bedo ağanın namını kendi topraklarında duymayan kalmamıştı; hiddetini mazluma etmez ancak zalime yaşama hakkını kolay kolay tanımaz bir adam oluşu, bir kimseyi onun karşısında rahatça davra-maktan alıkoyardı.

Esmer teninin üstünde ağırlaşan saçları tezat duruyordu, çizikleri nüfuz ettiği çehresini bakmaya dayanılmaz hâle getiren ok gibi çizilmiş kaşlarının gürlüğüydü. Beyaz gömleğin içindeki beden dimdik omuzla-ra ve bir göbeğe sahipti.

Koyu kahverengi gözlerine sirayet eden anlamı çözemedi Zeyno, uzattığı elini öpmek için kocasından koparak Bedo ağaya bir adım ka-dar yaklaştı. Elinin üstünü öpüp alnına yaslayıp indirdiğinde uzaklaşa-madan kendini ona doğru çekilirken buldu ve sonra alnında hissettiği şefkatli bir öpücük...

"Zeyno bundan sonra benim kızımdır. Onu üzen beni üzmüştür."

Davudî sesi kalabalığın içinde bir fermanı duyurdu, ferman Zey-no'yu bizzat üzen içindi. Beklemediği hamlesi karşısında hayrete düşen Zeyno şaşkın ifadesiyle arkasında kalan kocasına baktı. O da en az Zey-no kadar şaşkın hâlde amcasını izliyordu.

Cesur Kadıoğlu, Bedo ağanın kararını sorgulama haddini kendinde bulamıyordu zira bildiği ne varsa ona göre hareket ederdi. Muhtemelen zamanında Zeyno'nun babası Nezir Kılıçhan kaçan bir kızı böyle ka-natları altına aldığı için yapıyordu. Ancak bu evden kaçmak isteyen her kıza cesaret verecekti. Kaçanlar bu zamana dek aşiret evlerine sığınıp korundukları için bir zarara uğramamışlardı, onları koruyan ve aileler arasında barış sağlayan aşiretlerin tutumu, bir felaketi de beraberinde getirmişti.

Cesur, Bedo ağanın hamlesini sorgulamayı kendinde bulamasa ma-dalyonun görünmeyen yüzünde işler fena hâlde ilerliyordu. Yine de Kadıoğlu Aşireti'nin açığını arayanları bir süreliğine durdurmak için atılmış sağlam bir darbe oldu. Cesur, Rumi meselesinin üstü kapalı ol-duğu sürece hem ailesini hem Zeyno'yu koruyabilecekti.

Kocasının yüz ifadesine bakılırsa durumdan pek memnun değildi.

"Hata yapılmışsa kabul etmek kimseyi küçültmez, hatayla övünmek de kimseyi yükseltmez. Kusurunu kabul et, baş göz üstüne lakin seni ezmelerine asla izin verme Rozerin."

Yüzüne sessizce fısıldadığı sözleri Zeyno'nun ihtiyaç duyduğu ikinci şeyi verdi; cesaret! Evet, bir kusurla bütün hayatları alt üst et-mişti fakat bu kimsenin onu ezeceği anlamına gelmiyordu. Babası onu evlatlıktan reddetse bile onun soyu Kılıçhanlardan geliyordu.

Yüzünü kızarttığı babasına yaraşır bir kadın olarak herkesin hak-kından gelecekti.

Bedo ağadan uzaklaşıp hemen yanında bekleyen hanımıyla göz göze geldiğinde Sarya alayı anımsatan bir kadın gördü, keyfi yüzüne çok daha sıcak ifadesiyle yayılarak onu beğeniyle süzmekte olan kadı-nın çehresine sirayet etti. Tanıştıklarında ise sıcak iklimlere göç etmiş hissi yaşadı Zeyno.

Gerisinde kalan aile fertlerinden oğulları, gelinleri ve torunlarını tanıdıktan sonra iki kızıyla da bizzat tanıştırılmıştı Zeyno. Ailenin sa-hiplenici sıcaklığı kırgın ruhuna deva olmuştu.

Bedo ağayı takip ederek terasa götürmesiyle herkes yukarıya çık-mıştı. Zeyno ve Cesur, Bedo ağanın yanında yürüyor, bütün gözlerin üzerlerinde olduğunu bildiklerinden geriliyorlardı. Yabancı gözüyle bakıldığında gayet sıradan bir çiftin normal bir evlilik sürecine girdiği görünse de içine girmeye kalkıştıklarında rezaletten çıkacak bir kapı bulamıyorlardı.

Bedo ağa bu rezaletin bir perdesini kendi gücünde tutuyordu.

Teras katına hazırlanan masaya davet edilmeden önce misafirleri oturma köşesinde ağırlandı. Zeyno sıcak bir yuvada, gülümseyen yüz-lerle ağırlanmaktan mutluluk duymuştu. Cesur'un yanında oturup kay-gısız görünme çabasını görmezden gelmeyi başardı, şayet ona odakla-nırsa bir tersliğe kurban gitmek için ilk adımı atmış olacaktı.

Kısa sohbetleri yemek masasına davet ediklerinde son buldu. Hazır-lanan enfes masaya göz ucuyla baktığında acıkmış hissetti ve bu yüz-den bir an önce oturmak istedi Zeyno. Kocasıyla yan yana oturtuldular.

"Büyük gelini karşımda oturan mı?" diye sordu Zeyno, yerine ku-rulduğunda Cesur'a doğru konuştu. Hepsiyle tanışmıştı lakin kalabalık tanıştırdığı herkesi neredeyse unutturmuştu.

Cesur'un onlara gülümsediğini gören Zeyno bakışlarını hiçbir yere çevirmeden yalnızca onu izledi. Cesur belki yaşamayı seven bir adamdı, gülümsemekten çekinmeyen, anları kaçırmayan bir adamdı ve Zeyno ondan her şeyi almıştı. Hayatını, gülüşünü, sevgilisini, geleceğini...

Vicdan azabının boş mideye daha ağır zulmederek iştah kestiğini bir kez daha tecrübe etti.

"Evet, geçen ay önemli bir ameliyat geçirdi. Kadınlarla odaya geçtiğinde durumunu sor."

Açıklamasına adapte olmakta zorlanan Zeyno, "Tabii buyruğunuza uyacağım ağam," diyerek karşılık vermeye niyetlendi ancak az önceki keyfi gördüklerinden sonra uçup gitmişti. "Siz hiç merak etmeyin."

Keyfinin kaçtığı kocası tarafından fark edilince, Zeyno irdeleyen bakışlarından kurtulmak için gözlerini tabağına indirdi. Güçlü olacağım derken acımasız olmak istemiyordu, ezilmeyeceğim derken basıp geçmekten korkuyordu.

Bedo ağa vakarlı tavrıyla konuşmaya başladığında Zeyno dikkatini ona verdi.

"Böyle güzel bir akşamda Eyüp Bey ve Bekir Bey'in de bize eşlik etmesini istedik."

Cesur, amcasının neden onları çağırdığını biliyordu. Zeyno'yu sahiplendiğini duyurmak içindi. Bu durumda konuklar -özellikle seçilmiş isimler olduğuna emindi- herkese duyuracaktı. Yarın sabaha karşı Kadıoğlu Aşireti'nin evine duyulan merak bir nebze kırılacak, Zeyno koruma altına alındığından şüpheci bakışlardan ve sözlerden kurtulacaktı.

"Şeref duyduk," dedi Cesur memnun olmuş ifadesiyle.

"Evlendiğine göre baba olduğunu da yakın bir zamanda duyarız diye düşünüyorum," diye sözlerine keyifle devam etti Bedo ağa.

Konukların ağzına yem verme girişimi Zeyno'nun lokmasının boğazına düğümlenmesine, Cesur'un içtiği suyla neredeyse boğulmasına neden oldu. Karısı boğulmaya ramak kala kendini kurtaran adam kadar şanslı olamadı. Öksüren karısına kendi bardağını refleksle uzattı, Zeyno uzattığı bardağı almadan kocasının elini parmaklarıyla kavrayarak suyu başına dikti.

Yanan gözlerini defalarca kez kırpıştırdı Zeyno.

"İyi misin?"

Bardağı ağzından çekip Cesur'un elini serbest bıraktığında kafasını ağır ağır salladı. "Sanırım."

Gözlerini birbirlerinden çabucak kaçırdılar. Çocuk fikrinin ortaya savrulması haksızlıktı, taarruza geçenlerin önünü kesmek için kasten yapılmış bir hamle daha olsa da Bedo ağa yeğenini de düşünmek zorundaydı.

"Daha yeni kavuştular Bedo ağa, bırak da önce bol bol hasret gidersinler."

Aysun Hanım'ın yumuşak sesiyle ikaz edişine Bedo ağanın oyuncu bir tavırla kaşlarını çatarak cevap verişini Zeyno gizli hayretiyle izledi. Hakkındaki her şey bir yanılsamadan mı ibaretti yoksa Bedo ağa ailesinin içinde böyle sevecen bir baba mıydı? İkinci seçeneğin ağır bastığı kanısına vardı, kim misafiri sofradayken kaş çatarak, tersleyerek, surat asarak yemek yerdi? Misafir ağırlama adabından yoksun olmadığı aşikârdı.

Bebek mevzusunun hemen kapanmasının ardından sohbet yemeklerin nasıl olduğuyla başlayıp türlü konuya geçerek ilerledi. Herkesten bir parça konuşuldu, her kafadan bir ses muhakkak yükseldi. Zeyno ve Cesur sohbete dâhil olmak için elinden geleni yaptılar. Sergiledikleri mutlu karı koca tablosunun gerçekçiliğine kendileri dahi ara sıra şaşırsalar da çabalarından vazgeçmediler.

Yemek sonrası çaylarını içmek üzere erkekler terasta kalırken kadınlar misafirhaneye indi. Şüpheli soruların gelmediği zamanları Zeyno keyifli geçirdi. Onu süzen bakışlar asla sonlanmamış, genç kızlar bir köşede toplaşarak orada bulunmasına rağmen hakkında konuşmuşlardı.

Fakat onu rahatsız eden bir çift gözün hedefi altında olmak Zeyno'yu epey germişti. Bedo ağanın kızı İzel... Onunla birebir sohbette hiç bulunmuyor, süzmekten ötesine geçememekten olsa gerek sohbet etmeyi akıl edemiyordu. Yemek boyu Cesur'u izlediğini görmekten de fena sıkılmıştı. Onun aksine ablası Viyan, sevecen ve samimi yaklaşımıyla Zeyno'nun gönlünü fethetmişti.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamış, Cesur'un haberi göndermesiyle geçe kaldıklarını fark edebilmişti. Zeyno günler sonra ilk defa bu kadar çok gülmüştü, hatırasına acıdan başka bir şey bırakmadığından gülmeyi unutmuştu. Anne babasıyla kaygısız geçirdiği bütün anlarını nişanlı bir adam uğruna yakan bir kadın, acıyı sırtladığı için şikâyet edemezdi.

Ailesini özlüyordu, her daim gözleri önünde bir sahnede bulunuyorlardı, umutsuzluğun çöreklenmediği yüzleri gülüyor, Zeyno onlara gülümsediğinde bütün yüzler ondan dönüyordu. O sahneye bir isim bile vermişti: *riyakârlığın özlemi...*

Kendi riyakârlığını bir pişmanlıkla ifade edemez, bu riyakârlığın daniskası olur.

"Bekle Rozerin..." diye seslenen bir kadınla daldığı derin düşüncelerden sıyrıldı. Bedo ağanın hanımıydı seslenen. "İzel, seti getir."

Zeyno ne yapacağını anlayınca sessizce bekledi. İzel'in isteksizce ayağa kalkıp odadan çıkışını adım adım izledi. Kadın çözümsüz bir vaka değildi yahut Zeyno kör değildi. Yalnızca merak ettiği Cesur'un duyguları karşılıklı mıydı?

Hasan ağanın bağ evinde Cesur'a sarılan Şehrazat'ın varlığı duygularının karşılıklı olduğuna inandırmıyordu. Neticede adamın sevgilisiydi. Belki de Cesur bu bir haftadır o kadının yanındaydı. Bu durum bir defa Zeyno'nun ürpermesine neden oldu. Evinden olan kocası bir hafta boyunca başka bir kadınla mıydı?

"Bedo ağa kendi gidip seçti."

Yaşlı kadının sesiyle bakışlarını ona çevirdi ve açılan kırmızı kutudaki büyük altın seti gördü. Mahcup olduğundan yüzünü buruşturdu. "Yenge bu çok fazla," diye sitem etti. Yüzüne sirayet eden mahcubiyet sesine de aynı oranda yansımıştı.

Yaşlı kadın sözlerine kulak aldırmadan altın kolyeyi kutusundan çıkarıp boynuna taktı. Diğer altınlarının arasına katılan kolyenin ağırlığı Zeyno'yu zorladı ancak eve döneceklerinden yarım saat idare edebilirdi. Kulağında bir küpe olduğundan küpe haricinde bileziği ve yüzüğü de taktıktan sonra kutuyu Zeyno'nun eline bıraktı.

Zeyno hediye için teşekkür etti ve herkesle tek tek vedalaştı. Misafirhaneden ayrıldığında Cesur gözüne çarptı. Kalabalık erkek topluluğun içinde dikkat çeken oydu.

Topluluğun arasına anlamsız bir korku arası heyecan duyarak karıştı. Bedo ağanın elini öpmeye davrandığında geri çevrildi, onun yerine daha şefkatli bir sarılmayla kucaklandı.

"Ne zaman buraya gelmek istersen kapım sana açık. Babana gidemezsin artık. Babanın evine gidecekmiş gibi evime gel."

Yüzündeki kan çekildi, kalbini saran acıya direnemedi, gözünden bir damla yaş hızla yanağına süzülerek çenesinin altında durdu. Ne adıma evet diyebildi ne de bir daha gülümsedi. Acısını paylaşabileceği tek bir şey yaptı Zeyno, babası gibi kucaklayan adama sıkıca sarıldı. Yarım yamalak teşekkürünü ileterek yaşlı adamdan nazikçe kopuverdi.

Cesur amcasının ve karısının baba kız görüntüsünü tablonun dışında kalmış gibi izledi. Gönlündeki kadını almış, zor yollardan değil de usulüyle evlenmiş bir adam olsaydı Zeyno'ya üzülür, babasından çekinirdi ancak şu anki görüntü onu üzmek yerine sadece öfkelendiriyordu.

Yine arabada onun kokusunu duyacaktı ve bu defa camları açamayacağından eve gidene kadar kokusuyla mücadele edecekti. İçten içe küfrünü etti Cesur.

Evden ayrılıp arabaya bindiklerinde ev ahalisine el sallayarak yola çıktılar.

"Ben böyle birini beklemiyordum," diye aniden söze girdi Zeyno.

Cesur arabaya sinmiş kokusunu tamamıyla unutmuştu. Camını yarısına kadar indirirken, "Neyi?" diye sordu. Amcasının yanında kaldığı süre boyunca hürmeten sigara içmemişti. Paketten bir sigarayı kapıp iki dudağının arasında sabitledi, çakmağıyla yakarken gözlerini yoldan ve aynalardan ayırmıyordu.

Gelişigüzel bastığı bir düğmeyle arabanın o anlık derin sessizliğine herhangi bir enstrümana ihtiyaç duymayan, hançeresi yürek yakan bir ses haykırarak eşlik etti. Kewê Rıbat[27], mahlasıyla adını hâlâ yaşatan Dengbêj[28] Şakiro'nun yürek yakıcı sesini huzurun içinde huzursuzluk yaşayarak dinledi. "*Emiro*" kilamı[29] nabzını yükselten en nadide eserlerdendi. Onu dinlerken Zeyno'yu duyacağından şüpheliydi.

"Herkes bu adamdan çok korkuyordu. Yani Bedo ağayla konuşmak neredeyse imkânsızdı. Anlatılanların aksine bir adamla tanıştım, ondan korkmaktansa yanında olmayı istedim, eşi de öyle."

Dumanı açtığı cama doğru üfledi, karısını sohbete pek meyilli olmayan soğuk tonuyla yanıtladı. "Bazen konumun sert olması sağlar."

"Doğru," diyen Zeyno Kılıçhan mesajı almamış olacaktı ki sohbetini kararlılıkla sürdürdü. "Fark ettin mi bilmiyorum, sanırım İzel'in

[27] Sesi güzel olduğundan asıl adıyla Şakir Deniz (Dengbêj Şakiro) Kürtler arasında *Rabat Kekliği* olarak anılır.

[28] Dengbêj, Kürt sözlü edebiyatında kilam ve stran (türkü) söyleyen sanatçıların adıdır. Dengbêj sözcüğünün kelime anlamı; deng "ses", bêj "söyle"dir.Bu kelime, sözün ahenkle icra edilmesini sağlayan kişi anlamında kullanılmıştır. Bazıları erbane (tef), bılur (kaval) gibi çalgılarla söyleseler de, dengbêjlerin çoğu herhangi bir çalgı aleti kullanmadan, gırtlak gücüne dayanarak sanatlarını icra ederler.

[29] Kilam, insanın acısını, ümidini, duygusunu kısacası insanın hayat döngüsünü sanatlı uzun manzum hikâyeleri hâlinde anlatan, uzun hava veya ağıt da denilebilecek bir türdür.

gönlü sendeydi. Masada sürekli seni süzdü," dediğinde Cesur'un direksiyonu tuttuğu parmakları gerildi. O an dinlediği kilamın sözleri de gerginliğinin artmasında etkili bir hamle oldu.

"Ah... Pardon sen zaten farkındaymışsın."

Cesur, sigarasından bir fırt daha alıp gaza yüklendi. Zeyno onu sinirlendirecek mevzulara dalarsa Cesur kalbini kırmaktan çekinmeyecekti. Amcasının evinde maruz kaldığı zorluklara mücadele ettiren bu kadının neler yaptığının farkına varamayacak kadar şuursuz olmadığına inanmak istiyordu.

"Bunun seni ilgilendiren kısmı nerede, bana söyler misin?" diye sordu rahatsızlığını sakınmadan.

"Hani sen benim hayatıma karışıyorsun ya... Ben de orada olmama rağmen açık açık kocamı süzen kadını fark edip etmediğini merak ettim."

Açıklaması istediği cevabı vermedi. "Bu seni ilgilendirmez!"

Zeyno başını salladı. "Haklısın beni ilgilendirmez. Bunu ben değil sana o gece sarılan kadın düşünmeli."

Sabrı tekrar Şehrazat'ın mevzusu hortlayana kadar sürdü. Karısı kalbinin kırılması için fena çabalıyordu ve çabasında başarılı çıktı. Nihayet bakışlarını ona çevirdi. Alaycı ifadesiyle yüzleşmek Cesur'un var olan kızgınlığına yumruk yedirdi.

"Seninle kâğıt üstünde evli değiliz, dini nikâhımız zorlu yollardan kıyıldı ama benim için hâlâ bir hükmü yok. O yüzden hakkının geçmeyeceği özel konulara dâhil olma. Ben sana kimsenin hesabını vermek zorunda değilim. Sen de gördüklerinin hesabını sorma hakkına sahip değilsin!"

Sözlerinin sonunda karısının yüz ifadesini kontrol etmek için döndüğünde sarsılmış güzel bir kadın yüzü görünce burnundan nefesini hızlıca verdi. Şehrazat ile kavuşmalarına engel olmamak için canına kastetmeye giriştiğini unutmuyordu. Şayet doğruysa Cesur onu kırmaktan çekinmeliydi. Ancak Zeyno'ya asla güvenmiyor, her sözünü bir yalandan, her hareketini bir oyundan ibaret görüyordu. Ne de olsa amcasının evine girdiklerinde marifetlerini pek güzel sergilemişti.

"Seni karım olarak kabul ettiğim gün yanlışlarım olursa hesabını sor, baş göz üstüne," dedi kadını alaya alarak, zira hesabını sormayacaktı. "Öyle bir günün gelmeyeceği de aşikâr zaten!"

İnsanı öldürmek için kesici delici bir alete ihtiyaç duyulmadığı dilden dökülen zehirli sözcükler sayesinde öğrenilmişti. İnsanı bir bakış öldürebilirdi... Bir söz... Bir gidiş... Bir ihanet...

Zeyno'yu kocasının sözleri ve bakışları öldürdü. Misilleme yaptığını görebiliyordu, bu sebepten kendini savunmak hakkına sahip değildi. Bedelini çok ağır ödeyeceğini tahmin etmişti ama bu kadar yükün altında yalnız kalıp ezileceğini asla öngörememişti.

Kadıoğlu konağının ihtişamlı kapısından içeri girerek devam eden koca arabada duramadı. Bütün üşümelerini bastıran alev bedenini sarak onu yaktı. Cesur bir kez daha bakarsa Zeyno tüm şiddetiyle patlayacaktı.

Yavaşlayan araba durduğunda Zeyno kaçarcasına arabadan indi, kocasını beklemeden hızlı adımlarıyla taşlı yolu geçerek alt avluya ulaştı. Beklediklerinden çok geç bir saatte eve döndükleri için herkes odasına çekilmişti. Bu durumun işine geldiği aşikârdı çünkü kimseyle bu hâldeyken konuşamazdı.

Süratli adımlarıyla iki katın basamaklarını çıktı, odasına ulaştığında inleyerek nefesini bıraktı. Güzel bir geceyi berbat ruh hâliyle bitirmenin sancısı nüksetti, Zeyno tülbendi saçlarından yorgunca sıyırıp yanından geçtiği yatağa bıraktı.

Topuklu ayakkabıyı ayağından çıkarıp küçük bir tekmeyle duvar dibine fırlattı. Cesur'un ağır sözlerine bu tekmeyi fırlatsaydı canı böylesine yanmazdı. Onu en çok zorlayan altınlardı, Cesur'dan kurtulur gibi bileğindeki ve boynundaki tüm altınlardan kurtuldu. Son kalan saçındaki altın tokaydı, onu da indirdiğinde rahat bir nefes aldı.

"Sabır diye dert çekiyorum... Umarım mükâfatım yüzümü güldürür... Yoksa delireceğim..."

Acısını istifra ettiğinde delirmenin eşiğinden dönerdi Zeyno. Yine aynı şeyi yapıyordu ama bu defa pek yardımcı olmadı.

Tülbendi alarak giyinme odasına girdi. Önce üzerindeki uzun elbiseden kurtuldu, ardından saçındaki tokayı çözerek uzun saçlarını serbest bıraktı. Kızların hinliği her gece sinirlerini bozduruyordu. Uyumak için ona rahat olacağı hiçbir şey almamışlardı. Her şey gecelikten ibaretti ve... Hepsi aşırı kısaydı. Kısa ve olabilecek en sade gecelikten bir tanesini kaptı. Sutyenini üzerinden sıyırdı, geceliğini giyeceği sırada kapı sesi duydu.

Zeyno gecenin bu vaktinde kimin geldiğini merak ettiği için kafasını hafifçe giyinme odasından çıkartınca Cesur ile göz göze geldi. Çıplak olduğunu anımsayınca gözleri kocaman büyüdü, inleyerek odaya geri kaçtı.

"Sakın bu tarafa gelme!" diye uyarırken öte yandan giyindi. Sabahlığını da üzerine geçirdi, kuşağı sıkıca bağlayarak göğüs dekoltesini tamamıyla kapadı. Aynısı bacak dekoltesi için geçerli değildi. Zeyno bu hâlde özellikle söylediklerinden sonra yanına gitmek istemiyordu ancak neden geldiğini öğrenmeliydi.

Odaya müstenkif adımlarıyla geçti, Cesur'un ona bakmadan ceketini berjere bırakışını, yatağa ağırlığından kurtulmak istercesine yorgunca uzanışını şaşkınlıkla seyretti.

Cesur, *yanında* kalacaktı...

İnfial eden duyguları gelişiyle tepetaklak olduğundan Zeyno soluk soluğa sualini yöneltti. "Neden geldin? Burada mı kalacaksın?"

Onun şaşkınlığı ne kadar barizse Cesur ağanın rahatsızlığı bir o kadar barizdi. "Heveslenme babam avludaydı. Odasına geçmesini bekliyorum."

Onu susturmak istercesine cevaplayıp gözlerini kapatmıştı.

"Sana mı heveseleneceğim? Sen aklını kaçırmışsın!" dedi Zeyno dehşetle. Ayakta çaresizce bekliyordu. "Odada olmamanın bana nasıl iyi hissettirdiğini tahmin bile edemezsin."

Cesur Kadıoğlu laf yarışına girmedi.

Sağ kolunu kırıp yumduğu gözlerinin üzerine yaslayan kocasından gözünü ayırmadan kolçaklı berjere geçip oturdu. Dizlerini kendisine doğru çekerek oturan Zeyno bütün uzuvlarının meydana serilmesiyle oflayıp ayağını berjerden sarkıttı. Üzerine örtecek bir şey almadığından yakınarak yatakta uzanan adamı seyre daldı.

Erkeksi kokusu burnunun dibindeydi ve Zeyno gördüğü manzarayı seyrederken meraklıydı. Odası ona hiç bu kadar dolu gelmemişti şimdiye kadar. Yanı başındaki ceketinden yayılan parfümün kokusunu derin derin içine çekerek ceketin sahibini düşündü.

Bu adam onun kocasıydı... Bazen inanamadığından kendine tekrar etmesi gerektiğini hatırlatıyor ve kendini tekrar ederken buluyordu. Parmağındaki alyansı döndürerek gergin kolların altındaki yüzün yarısını inceledi. Yeni tıraşlanmış sakalların altındaki ten ona öyle yabancıydı ki...

Yatağın neredeyse yarısını uzun boyuyla kaplamıştı, yanında kendini kısa hissediyordu Zeyno. Bu gece rol amaçlı elini tutarken de garip hissetmişti. Hiç sevmeyeceği bir adamın mutlu karısıymış gibi rol yapmak Cesur'a göre kolay görünse de Zeyno için ağır bir bedel olmuştu.

Cesur'un aniden doğrulmasıyla neye uğradığını şaşıran Zeyno gözlerini sersemlemiş hâlde çekerek odanın herhangi bir yerine kaydırdı. Yokmuş gibi davrandığı kocasının, odadan çıkmasını beklerken göz ucuyla kontrol ederken ona doğru geldiğini görünce telaşa kapılarak bacaklarını toplayıp kendine çekti. Koruma içgüdüsüyle kollarını birbirine bağlayıp berjere gömüldü Zeyno. Ne kendisini anlayabildi ne ona gelmekte olan kocasını...

Berjerin dibinde duran kalın, uzun bacakları görünce hareleri adamın üzerinde aşağıdan yukarı doğru gezinerek ela gözleriyle buluşana dek durmadı. Çatık kaşlarının altında onu tarayan imalı harelerin hükmü altında küçümsenmiş hissetti Zeyno. Gözlerinin çıplak bacaklarında durduğunu fark edince kıpırdanarak kocasının dikkatini dağıttı.

Ceketini almak için eğildiğinde Zeyno berjere iyice gömülerek nefesini tuttu. Cesur'un karanlık bakışları onu ikinci kez ürküttü, arabada da böyle bakmıştı. Onu susatan bir bakıştı ama Zeyno neye susadığını anlamadı.

Bir çekimin olduğu aşikârdı ancak ne Zeyno bir ad verebildi ne Cesur bu çekime kapılmayı kabul etti.

Ceketini kapıp Zeyno'ya bedeniyle hükmetmeyi bırakarak berjerden kapıya doğru uzun adımlarıyla saniyeler içinde vardı. Sırtını döndüğü anda tuttuğu nefesini bıraktı Zeyno. Zor anı güç bir şekilde atlatmıştı ama hâlâ geçmiş sayılmazdı.

Odanın kapısına yüklenip çıkmaya davranan kocasının beklediğini görünce irkildi.

Neden gitmiyordu? Onu böyle gördüğü için kalacak mıydı yoksa? Zeyno, onu istemediğini bir hafta önce belirtmişti, gurur yapıp gitmesi gerekmez miydi?

Hızlıca doğruldu, yatağına geçiyormuş gibi yaparak gözlerini hâlâ kapı eşiğinde beklemekte olan kocasına dikti. Beklemenin bir sebebi olmalıydı. Merakına yenilen Zeyno, "Neden çıkmıyorsun?" diye sordu.

Kapı kulpunda kalan elini yavaşça çeken adam susması için işaret verince merakı depreşti. Babasının avluda olduğunu söylemişti, ne olduğunu anlamak üzere kapıya yanaştı ve kocasının arkasında durakladığında oğluna gülümseyen kaynanasını gördü. Zeyno gecelikle olduğundan hızlıca kenara kaydı, onun öldürücü bakışlarını uyku öncesi görmeye hiç hazır değildi.

"Çalışma odamdan dosyamı alacaktım yadê. Sen niye uyanıksın?"

"Evi kontrol edecektim," diyen kaynanasının oğluna sıcacık tonuyla konuştuğunu işitti Zeyno. "Geç oldu Cesur'um. Dosyaların yarına kalabilir."

Cesur'un kabul edip iyi geceler dileklerinin ardından kapıyı kapatmasıyla Zeyno gözlerini sımsıkı yumdu. Cesur bu gece yanında kalacaktı, hatta Zerda Hanım evi kontrol etme bahanesiyle üst katlarda gezerse bundan sonra hep yanında kalacaktı.

"Sen Hawar'a ne anlattın bugün?"

Zeyno, aniden gelen soruyla yerinden sıçradı. Sesinin kuşkulu tonu dikkatini çeken ilk ayrıntı oldu, üstelik canı isteyince aralarındaki mesafeyi yıkması canını epey sıktı. "Arabada yalanlarımın kurtardığını söyledin. Neden şimdi soruyorsun?"

Tartışmaya pek niyetli değildi sadece sonucu istiyordu Cesur. "Benimle laf dalaşına girme. Kısa cevaplar ver ve bitir."

Buyruklarıyla kadını susturan adama inadıyla gitti. "Sen cevabını arabada duydun. Çok merak ediyorsan yarın kız kardeşine sorarsın."

Sırtını Cesur'a dönüp yatağına doğru gidecekken, kolundan tutularak aniden döndürüldü Zeyno. Dokunuşuyla tedirginleşen kadın o daha kendini kurtarmadan, Cesur kolunu tutmaktan rahatsız olmuş gibi aceleyle bıraktı. "Rozerin benim damarıma basma!"

Kaşları yukarı refleksle kıvrıldı. "Damarına bassam ne olacak?"

Yanlış ata oynadığının bilincine vardığı vakit Cesur'u karşısına almaması gerektiğini öğrenmiş olacaktı. O zamana kadar bin bir türlü hata yapacaktı Zeyno.

"Sesin ve yüzün işkenceden farksız benim için, o yüzden uzatma Rozerin!"

"Sen bana o geceden beri işkencesin!"

Yediği yuttuğu tüm sözleri sindire sindire bu hayatı yenecekti. Cesur Kadıoğlu'nun her günü onu kırdığı için azapla can çekişerek geçecek, Zeyno'dan af dileyecekti.

Cesur, ondan iğreniyordu. "Utanmıyorsun hiç. Gerçekten yaptıklarından gram utancın yok. Ulan seni gördükçe ben utanıyorum ama sen..." dedi midesi bulanmışçasına yüzünü ekşiterek. "Ulan bu ailenin kızları böyle miydi?"

İnsanların zayıf noktalarına basmaktan kaçının, bam teline bastıklarınız tanıdığınızı sandığınız insanlar çıkmayabilir.

Rozerin Zeyno bam teline basan kocası da olsa affetmedi. "Bir gram şerefin varsa ailem hakkında konuşurken haddini bilirsin!" dedi soluk soluğa. Bakışları şereften yoksun bir adamı izliyormuşçasına kibirliydi. "Benim hatamı aileme bağlama."

Kibrinin ne denli haksız olduğunu Zeyno göremiyor, Cesur gördüklerinden bir kez daha tiksiniyordu. "Nişanlı adama niye kaçtın?" dedi buz gibi çıkan sesiyle. Bir adama kaçarken, alakasız birisinin başını neden yaktı? İpe sapa sığmaz bir şerefsiz için başkalarının hayatını karartmayı nasıl göze almıştı? Cesur bu kadına bakarken yaşadıklarından ölesiye iğreniyordu.

"Bilmiyordum!" dedi öfkesine yenilerek. Gecenin en derin sessizliğini bozan bağırışıydı.

"Ulan ar damarın çatlak olmasa kafanı gömer bir daha kaldırmazdın. Sen resmen ayıbınla övünüyorsun!"

Zeyno o saniyeden sonra söyleyecek tüm sözleri unuttu. Bedo ağanın kendini ezdirme nasihati dile kolaydı, pek çok kez bu adamın üstesinden gelirdi ancak utanmaz oluşunun yüzüne böyle çirkin sözlerle saldırı hâlinde vurulması onu küçük düşürdü.

"Sen," dedi Zeyno, yaşlı gözlerini ondan bir an olsun ayırmadı. "Günü geldiğinde tüm bunları aştığında bana söylediklerin için özür dileyeceksin. Seni affedeceğim gün ar damarımın çatlak olduğunu kabul edeceğim gündür Cesur ağa!"

Birbirlerine verdikleri çetin sözlerin ileride tutulup tutulmayacağı muammaydı fakat bu gece söylenen her söz onların kalbinde izi geçmez, kabuk bağlamaz yaralar açtırdı. Kadının kendi yarasına merhem olamayacağı, adamın yarasını iyileştiremeyeceği gerçeğinden inatla kaçtıkları berbat bir gece olmuştu.

Rozerin Zeyno kırık, Cesur dağınıktı.

Güneş doğduğunda mahkûm olduğu berjerin üstünde hâlâ kıpırdamaksızın oturuyordu Cesur ağanın, her yeri tutulmuştu. Bu oda zulmün eşiğiydi ve geldiği anda zulmünü çekmişti. Her ne kadar burada kalmayı istemese de madem Zeyno onu bu odada görmek istemiyordu, Cesur gözünün önünde kalarak onun günlerini saatlerini hatta her saniyesini işkenceye çevirecekti.

Ayaklanması gereken Cesur ağa hareketsiz kaldığı berjerden acılar içinde kıvranarak kalktı. Sıcak bir banyodan daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Bir de müstakbel karısının olmadığı herhangi bir yere...

Kısa süren duşun ardından bornoza sarınıp banyodan çıktı, doğruca giyinme odasına girerek, cam kapaklı dolabın karşısında yerini aldı. Giyeceği kıyafeti seçerken gözü bir yandan da saate takıldı. Saat henüz yedi'di.

Seçtiği kıyafetlerini üzerine geçirip odasına tekrar döndüğünde Zeyno'yu yatağında bulamadı. Büyük ihtimalle o da banyodaydı. Aynanın önüne geçip saatini ve yüzüğünü acceleyle taktı. Parfümünü de sıktıktan sonra eşyalarını alıp odadan çıkmak üzere kapıya yol aldı. Banyo kapısının açılan sesini duyduğu hâlde bakmadan odadan ayrıldı.

Arkasından gözlerini devirdi Zeyno. "Beni görmezden gelmene kahroluyorum Cesur ağa!"

Giyinme odasına girdi, planını kendince test etti. Hawar ile arası Nil'e nazaran biraz daha iyi gibiydi, ondan telefonunu isteyebilirdi. Arkadaşını arayacağı bahanesiyle Rumi'ye ulaşmayı başarırsa hesabını telefon üzerinden de olsa soracaktı Zeyno.

O gece çantasından telefonu çıkarmasaydı düşürmeyecekti. Çanta... Kimliği, pasaportu ve en önemlisi ailesiyle çektiği fotoğrafı o çantadaydı, Cesur'un arabasına bırakmıştı. Hiçbir şey istemiyordu Zeyno, sadece ailesini özleyince bakacağı o fotoğrafı istiyordu.

Üzerine seçtiği uzun siyah elbiseyi geçirdikten sonra tülbendini alarak odasına geçiş yaptı, günlük takacağı takıları taktı, tülbendini başına geçirdiği gibi aynanın karşısına geçti. Aşağıya indiğinde kaynanasının nasıl karşılayacağını merak ediyordu. Elbette Bedo ağanın ailesi sabahın köründe onları aramamıştır ama dün gece bu eve telefon geldiğinden yüzde yüz emindi. Çünkü Arif Beyin ailesi ve Bekir Bey'in ailesi onlardan çok önce kalkmıştı.

Zeyno çok iyi bir izlenim bıraktığından emindi.

Hiç bozmadığı yatağını tekrar düzeltti. Banyoya girip Cesur'un yere bıraktığı kıyafetlerini kaldırırken gömleğini eline aldı. İstemsizce gömleği burnuna doğru götürerek kokusunu içine çekti. Ceketinden yayılan kokunun yanı sıra Cesur'un teni de işlemişti.

Bu adam onun kocasıydı artık! Rumi gelse dahi ona gitmezdi. Zaten bir kadınla nişanlıyken onu kandırarak, üstelik yalan söyleyerek her iki kadını aldatmıştı. Bir hafta sonra düğünü olacağı söylenmişti. Rumi karısıyla hayatını yaşarken Zeyno burada onu sevmeyen bir adamla ömür geçirecekti.

Ailesinin onu evlatlıktan reddettiğini Cesur evlendikleri gece söylemişti. Tek çaresi hüküm kılınan evliliği kendi çapında yürütmek, Cesur'a karısı olduğunu kabul ettirmekti. Dün gece söylenen onca hakaretten sonra Zeyno içinde zordu ancak intiharına dahi engel olunuyorsa yaşamayı hakkıyla seçmeliydi.

Rumi'ye ulaşmak istemesinin tek sebebi ona neden böyle yaptığıydı. Zeyno onun için ailesini silerken Rumi ona neden böyle bir haksızlık yapmıştı.

Gömleği kendisinden uzaklaştırdı, kirli sepetine yuvarlayıp banyoya el attı. Diljîn'in söylediğine göre yatak odasını yalnızca kendileri temizliyordu. Büyük temizliğin olduğu gün çalışanlar odalarına giriyordu. Zerda Hanım çok titiz olduğu için özellikle odalarını temiz tutmasını istemişti.

Zeyno da dağınıklığı pek sevmezdi.

Banyoyu bitirip elini duruladıktan sonra soluğu yeniden odasında aldı, Cesur'un bugünden itibaren odasına geleceğine dair bir hissiyata kapılmıştı. Gözleri saate takıldığında dokuza çeyrek kaldığını gördü. Aşağıya inmek için geç kalmıştı. Çok fazla oyalandığını fark etti. Kapıya ulaştığında biri ondan önce davranarak kapıyı açtı. Zeyno kim olduğunu merak etti. Geri çekilince Cesur içeri girdi, onu görmezden gelerek odadan çıkmaya yeltendi lakin kocasının sıkıntılı ikazını işitince vazgeçti.

"Rozerin çıkma!"

Ona dokunmadan ikazı veren kocasına usulca döndü. Kötü bir şey mi olmuştu? Çehresi sorusunu onaylıyordu ancak Cesur'un vereceği haberi duymaya hazır olmadığı gibi zamanı da daralmıştı.

"Geç oldu," dedi aksi bir tavırla onu reddederek. Dün gecenin kırgınlığını hâlâ devam ettiriyordu Zeyno. "Sonra annen günümü burnumdan getiriyor."

Cesur Kadıoğlu kötü haberleri vermekten her daim kaçınırdı, zaten bu haberi en başından vermesi gerekirken susarak büyük hata etmişti. Biraz sonra Kadıoğlu konağında ağıtlar yakılacaktı, biraz sonra Kadıoğlu konağında bir kadın canlı canlı gömülecekti zira Zeyno'nun duyduklarından sonra sakin kalacağına inanmıyordu.

Odanın kapısını kapattı, söyleyeceklerini kimsenin duymasını istemiyor, dahası Zeyno'yu ancak bu kadar koruyabiliyordu. Bilhassa kimse gelip gitmesin diye Diljîn'i kapı önünde bekçi gibi dikmişti.

"Bu akşam bir eve davetliyiz. Ama gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var."

Zeyno dün geceye göre daha sakin ve daha şefkatli buldu. Ses tınısındaki şefkat ürkütücüydü. Sanki kötü bir haber verecek de öncesinde onu yatıştırmayı planlıyordu. İçindeki ses hiç de iyi şeyler söylemeyeceğini fısıldıyordu.

"Bedo ağa çoğu kapıyı açtı sanırım."

Cesur, hızlıca onayladı. "Evet, ama konu bu değil. Bu akşam gideceğimiz ev Gerivan ailesiyle yakın bir aile. Zaten birkaç gündür onların evlerindeydi, yeni döndüler."

Gerivan ailesi demesiyle Zeyno kaşlarını çattı. Rumi'nin evinde miydi? Neden bir haftadır onlarda kalmıştı? Muhtemelen düğünlerine katılmışlardı. Zeyno, titreyen ellerini kocasından saklamak için yumruk şekline bürüdü. Cesur'un vereceği haber, Rumi'nin evliliğiyle ilgiliyse ve unutmasını söyleyecekse geç kalmıştı. Zeyno nişanlı olduğundan emin olduğu gün Rumi'yi silmişti.

"Eğer o adamın düğünü için gittiler, sana da söylerler dersen hiç uğraşma. Ben o adamın nişanlı olduğunu bilmiyordum. Yine utanmaz kadınsın, ayıbınla övünüyorsun gibi hakaretlerini kaldıramayacağım. Sen dün gece içini gayet rahatlattın, beni rahat bırak Cesur."

Kapıya doğru hamle yapan kadının önünü kesen Cesur, nefes alamayacak kadar çıkmaza girdi. Zeyno o adamın evlendiğini düşünüyordu. "Hayır... Durum çok başka. Anlattıklarımdan sonra sakın kendini kaybetme. Çünkü bu evde bir kişi daha duyarsa ne seni yaşatırlar ne aileni."

Zeyno, yumuşak bakışlarıyla onu ikaz eden kocasını dinlerken zapt edilemez bir korkuya kapıldı. "Söyle o zaman. Kalbim duracak!" dedi nefes nefese. Ailesine bir zarar gelmediği sürece Zeyno'yu hiçbir şey bu denli ürkütemezdi.

Cesur, söyleyeceklerini kaldıramayacakmış gibi sıkıntılı nefesini uzun uzun üfledi.

"Rumi Gerivan evlendiğimiz gece öldürüldü!"

"Anlamadım..." diye fısıldadı buruşturduğu yüzüyle. Buz kesen bedeninin soğukluğunu hissedemeyecek kadar kocasına odaklı kaldı. Kuruyan boğazını göremediği ellerin sardığını hissediyordu, sanki birileri nefessiz kalmasını istiyormuş gibiydi.

Cesur, ses etmeden ürkekçe bakışlarıyla onu izliyordu.

Çehresine oturan ifade ona az önce duyduklarını tekrarlattırdı. *Rumi Gerivan evlendiğimiz gece öldürüldü!* Cesur gerçeği söylüyor, onu kandırmıyor, ölüm fermanını okuyordu.

"Sen... Sen ne diyorsun Cesur?" diye sordu, kaşlarını hınçla çattı. Daha az önce dirisine ulaşmaya çalıştığı adamın öldüğünü nasıl söyleyebiliyordu? "Senin söylediklerini kulağın duyuyor mu?"

Tam olarak ne dediğini anlamıyordu ama orada onu bir acının beklediğini biliyordu.

"Başkasından duymanı istemedim," dedi Cesur, kelimeleri özenle seçeceği bir an olsa bile anlamı değişmiyordu. Rumi ölmüştü. "O gece duyduğun silah sesi Rumi'nin silahıydı. Duyduğun kadın çığlığı da sana gelen Rumi'yi durduran nişanlısı Arjin'indi."

Rumi, Arjin...

Silah... Kadın çığlığı... Kadınların susmak bilmeyen zılgıtları... O zılgıtlar Rumi'nin ölümü üzerine mi koparılmıştı? *Ferman var bu topraklarda, çağrımıza koşun*, denmesinin sebebi Rumi'nin ölümü müydü? Bu topraklar Rumi'nin al kanına mı bulanmıştı?

Tenini tırnaklayan elleri tanıyamadı, nefes almasını engelleyen bir cisim göğsüne perçinlenmişti, Zeyno o cisim neyse çekip alamıyordu. Aldığı haber dün gecenin etkisiyle çok daha tehlikeli bir hisle kadının yüreğine değdi. Rumi ona gelirken ölmüştü. Arkasından gelen nişanlısına rağmen ona gelmişti.

Bu yaşadıkları Arjin'in ahı mıydı?

"Rozerin," dedi Cesur, koluna dokunduğunda hızla ondan uzaklaştı. "İyi misin?"

Rozerin soruyu duymadı, "Sen bana Rumi öldü, dedin değil mi?" dedi donuklaşarak. Gözleri dehşetle kocasını izliyordu. Sevdiği adamın ölüm haberini kocası veriyordu. Ellerini nereye koyacağını bilmeyen Zeyno havada asılı tuttu. Titreyen ellerini artık saklamadı.

Rumi ona yalan söylediği hâlde gelmiş ve o yolda canını vermişti. Zeyno onu çok sevmişti. Zeyno onun için ailesine sırtını dönmüştü.

Ölüm haberini idrak ettikçe omuzları acının şiddetiyle sarsıldı. Yerinde durmaksızın bir o yana bir bu yana sallanan Zeyno ne yapacağını bilemeyince avuç içini saçlarının arasına daldırdı, kendisine acı çektirmeye niyetle kökünden kazırcasına saçlarını çekti. Can havliyle bir feryat kopardı. *Rumi için...*

O adamı unutacağına dair kendine söz vermişti. Hayatına bakacağına dair yemin etmişken şimdi öğrendikleri, dünyası başına yıkılmıştı.

"Allah onu kahretsin! Ben onu çok sevmiştim!" feryadını kopardı acıyla. "Allah beni kahretsin..." dediğinde saçlarını durmaksızın çekti. Kendisine işkence çektirse belki bir nebze acısını dindirirdi.

"Rozerin..."

"Allah benim belamı versin... Allah beni öyle bir yaksın ki..." dediğinde çığlıklarıyla konağı inletti. Cesur, kendisine zarar veren kadının kollarından tutarak ellerini saçlarının arasından çekti fakat Zeyno hiçbir şekilde dokunmasına izin vermedi.

"Rozerin yeter yapma..." dedi ama Zeyno durmadı. Yumruklarını kafasına indirerek kendine uyguladığı işkencenin şiddetini arttırdı.

Şiddetin artışı Cesur'un soluğunu kesti, korktuğu tamamıyla bu Rozerin idi. Sinir krizi yalnızca Rumi'yi değil onu da öldürtürdü. "Rozerin yeter!" dedi kızgınlıkla. Ellerinden sıkıca tuttuğu nazik bedenini kolları arasına hapsederek sımsıkı kucakladı. Kendine verdiği zararı başka türlü önleyemedi Cesur.

"Hayır hayır ölemez hayır... Daha daha bana çektirdiklerini soracaktım Cesur... Daha bana söylediği yalanın hesabını soracaktım..." acı acı inledi Zeyno. Gözyaşları kocasının kollarını ıslatırken ona döndü. Onu suçlayan ela gözlerine kendi suçsuzluğunu kanıtlamak istercesine yalvardı. "Bilmiyordum... Sana yemin ederim nişanlı olduğunu bilmiyordum. Allah belamı versin ki bilmiyordum. Bilseydim kabul eder miydim? Kendime bunu yapar mıydım? O şerefsiz için babamı öldürür müydüm?"

Sinir harbi geçiren kadını durdurmaya gücünün yetemediğini idrak edince öfkelendi. Rumi için kendi hayatını bir kez daha yakmayı nasıl göze alacak kadar düşüncesiz olabiliyordu! "Rozerin sakin ol... Seni duyacaklar!"

Kafasını adamın göğsüne hızla vurdu. "Hayır yetmez, hayır ölemez... Ölmemeli. Bana çektirdiklerinin hepsini o şerefsize çektirecektim... Hayır daha onu görecektim... Bırak..." dedi hıçkıra hıçkıra, güçlü kollarıyla onu saran kocasından kurtulamadı. "Bırak kendi gözlerimle görmeden inanmam."

Tırnaklarını kocasının eline geçirdi, acısını hüngür hüngür ağlayarak çıkardı. "O bana çektirdiklerinin hesabını vermeden gidemez Cesur... Onu ben öldüreceğim..."

Ona güvenmese de nişanlı olduğunu bilmediği hususunda haksızlık ettiğini ilk defa anladı Cesur. Ancak onu susturmazsa bu evdekilerin gazabından kurtaramayacaktı. Rehma olmasaydı Diljîn'i susturmak bile güçtü.

"Sus diyorum sana sakinleş... Lan zaten cehennemdesin daha da kötü olma!"

Zeyno hesabını sormadığı her gün bir cehennemdeydi zaten Cesur bunu yeni mi görüyordu? Kendine verdiği zararla acısı dinmediği gibi Rumi'ye hesap soramayacağını anımsadıkça susmak anlamsızlaşıyordu.

"Ne ölüm... Ne dirim Cesur... ben zaten cehennemdeyim..."

Debelenerek bağrışmasının üstüne kapı çarparak açıldı, gözleri ağlamaktan kızarmış Diljîn içeri girdi. Kendini kaybeden kadının içler acısı hâlini büyüyen öfke dolu gözleriyle süzdü.

"Yeter kes!"

İkazı Zeyno'nun hiddetini arttırdığı gibi susturmaya pek yaramadı. Kimse acını anlayamıyor muydu? Kandırılmış bir kadın kendiyle beraber herkesi yakmanın vicdan azabını yaşadığı her dakika çekiyordu, hesabını artık soramayacağı gerçeğini nasıl yok sayabiliyorlardı? Anlaşılmak ne zaman bu kadar sığ ve düşüncesizce oldu?

Kriz geçirdiğini görebiliyordu Diljîn, nitekim bu kadın kendine gelmezse Cesur'un söylediklerinden çok daha acı tecrübeler edinecekti.

Kendisine daha fazla hâkim olamadı ve Zeyno'nun yanağına tokadı indirdi. Asıl öğrenmesi gerektiği gerçeği kadının yüzüne içi yanarak söyledi.

"Allah seni kahretmesin yeter, yeter... Senin hayatını mahveden pislik için ağlayacağına senin yüzünden felç geçiren baban için üzül be! Yeter!" dedi kıvrandığı acıyı haksızca bağırırken. "Beni duydun mu ha! Baban senin yüzünden felç geçirdi!"

Zeyno, iki haberi aynı anda almanın acısını yaşayamayacak kadar ağırlaştı. Babasının onun yüzünden felç geçirdiğini duymak Rumi'nin ölümünden çok daha ağır, çok daha acı, çok daha dayanılmaz geldi. Kadın işittiği haberle kalan son gücünü yitirdi ve Cesur'un kollarına ağırlığıyla yığıldı.

Birindarım[30]

Hatalar kayıpları, kayıplar acıyı doğurur!

Yanılmayacağınız kadar sayısız tecrübeler edinmişsinizdir. Hayatınızdan değer verdiğiniz insanları çıkarttığınızda geriye onlar kadar umursamayacak insanlarla baş başa kalırsınız. Kimsesizliğin çetin yüzüyle tanıştığınız vakit elinizden tutulmayacağını anlar, yaranız sarılmadığında yatıştıracak bir isim arar hâle gelirsiniz. Yaralı dizlerinden öpülmediğiniz ailenin aşktan önce geldiğini anlarsınız ama o vakit geçtir ve sizin için yaşam bitmiştir.

Acıdan cayır cayır yanan Rozerin Zeyno hüngür hüngür ağladığı yatağın üstünde, çevresini saranlara rağmen kimsesiz oluşunu ona bakan her yüze anlatıyordu. Cesur Kadıoğlu odanın bir köşesine yıkılmış, Zeyno'nun etrafını saran ailesini izliyordu. On gün öncesine kadar her şey çok iyiydi. Kadıoğlu ailesinin mutluluğu devamlı, huzuru küçük tartışmalara rağmen hep yerini korurdu.

Rehma ve Diljîn'in mutsuz evliliği dışında. Kardeşinin yüreği sevmekten kaçan bir kadının elinde yanıyordu.

Büyük acılar, ölümler ve kazalar dışında onların himayesinde yaşanmıştı ki Cesur ağa o sabah Yüksekova'ya giderek gecesinde hayatını kararan Zeyno ile tanışmıştı. Ve ölümüne kadar yanacağı acıyla imtihan edilmişti.

Gerçekten Rozerin'in kaçmasına müsaade etseydi, o gece neler olacaktı? Yetişen Ferman öldürecek miydi? Rumi ile mi basacaktı? Yoksa Rozerin esasında korktuğu gibi o karanlık ormanda korkunç acılar mı yaşardı? Birilerinin onun peşinde olduğunu düşündüğü için bir yanı onu tutarken, kara çarşafa bürünüşü o düşüncenin de önünü almıştı.

O gece bir şeyler olması gerekmişti ama ne Cesur ne de ailesi bu zindana düşmeyi asla hak etmemişti.

"Rozerin, yavrum hadi kalk..."

[30] Yaralıyım.

Yanı başında karısının saçlarını okşayan babaannesi Keje Kadıoğlu torun ve gelin derdinin böylesini yaşamayı hiç hak etmiyordu. Cesur o üzülmesin diye ailesiyle seferber olmuşken, Zeyno bir aşk uğruna hayatlarını heba etmişti.

Kimsesiz olmayı hak etmiyor muydu?

Vicdanı hâlâ sağlamken hak etmediğini kendine itiraf edebiliyordu ancak ailesine baktığında Rozerin'e duyduğu kızgınlık sönmek yerine büyüyordu. Rumi'yi sevdiğini bas bas bağıran bir kadını nasıl karısı diye sevecekti?

Hıçkıra hıçkıra ağladı kadın ne kimseye ses etti ne kulak astı. Yatak odasını dolduran ailesini izlediğinde gözüne önce berjerde oturan annesi takıldı. Hawar, Nil ve tüm bu hengâmenin ikinci sebebi Diljîn hemen Zeyno'nun yanındaydı.

Keje Kadıoğlu'nu yatağından çıkarıp yanı başına kadar sürükleyen karısı hasta babaannesini fark edemeyecek kadar kendinden geçmişti. Rehma ve Siyabend işe gitmek için aşağıda Cesur'u beklerken, duydukları çığlıklarla yukarı koşmuş, odada sinir krizi geçiren yengelerinin hâline şahitlik etmişlerdi. Şimdi kapı ağzında duruyor, Rozerin'in kendine gelmesini bekliyorlardı.

Dildar ağa sebebini öğrendiğinde Rozerin'i o hâlde görmek istemediği için doktoru çağırmalarını tembihleyerek hemen odadan ayrılmıştı.

"Söylemeyecektin Cesur... Neden söyledin oğlum?" diye sordu Yadê Keje, sitemi tarazlı sesiyle buluşunca insanın duygularını harap ediyordu. Küçük gelinin saçlarını sıcacık şefkatiyle okşarken torununa sitem etse de esasında Diljîn'e idi.

Cesur ve Diljîn göz göze geldi, kadın utançla gözlerini kaçırdı, adam kimse anlamasın diye ustalıkla toparlandı. Diljîn, Rumi'nin ölümünü kendine dert etmesin ve yine onu hayatından çıkarsın diye babasının felç geçirdiğini söyleyerek en yanlış anda kötü haberi duyurmuştu. Bir yanı iki haberin üst üste verilişini Rozerin'e kasti işkence olarak görüyordu.

"Telefonumu almıştı yadê, ailesini arayacaktı," dedi, söylediği yalana inandırmak için var gücüyle çabalayarak. "Onları aramamasını kabul etmeyeceklerini söyledim. Daha fazla üzülsün istemedim ama dinlemedi. Sonra tartıştık ben de ağzımdan kaçırdım, isteyerek söylemedim." Gerçekleri saklarken öte yandan Diljîn'in hatasını üstüne alarak olayı örtbas etti.

Cesur daha ne kadar çok şey saklayacaktı?

"Birilerinin bu kadının beynine ailesinin olmadığını kazımalı. Başka türlü anlamıyor."

"Zerda!" diye seslendi Yadê Keje imanın yer ettiği öfkeli sesiyle.

Zerda Hanım söyleyeceklerini gelinin yüzüne vurmadan susmayacaktı. "Ailesi onu kabul etmeyecek. Bitti. Kılıçhan ailesi onu evlatlıktan reddetti. Ferman ölürse dahi cesedini kabul etmeyeceğini söyledi."

"Yadê bese[1]!" dedi Cesur sertçe ikaz ederek. Annesi müşkül durumdaki kadının acısından faydalanacak kadar acımasız bir kadın olmamıştı hiç, hasta babasına gidemeyecek birisine söylenecek sözler miydi? Israrla reddetse de Rozerin'in kaybı büyük ve geri döndürülemezdi. Annesi bu yaştan sonra insanlığını mı sorgulatacaktı?

Rozerin'in söylenenlerden sonra avuç içini ısırarak çığlığını yutuşunu Cesur izleyemedi. Gözlerini sımsıkı yumdu, darmadağın olan kadını bu saatten sonra istese de toparlayamazdı.

"Unut yavrum unut... Valla seni kabul etmezler. Seni kapı dışarı edecekler. Gönlün kırılır."

Yadê Keje'nin sesini duyunca yumduğu gözlerini gönülsüzce açtı. Rozerin'e ailesinin onu kabul etmeyeceğini söylemek gerekse de kadın gerçeği idrak edecek durumda değildi.

Karısı cenin pozisyonunu aldığı yatakta kıpırdandı, doğrulduğunda Hawar'ın yardımıyla hareket edebildi. "Kırılacağı kadar kırıldı," diyen karısıyla o anda göz teması kurdu. Çivit mavisi hareleri yuvasında küçülmüştü, acı insanı ne hâle getiriyordu.

"Kıracağımı da kırdım. Allah kırdığım için burnumdan fitil fitil getiriyor."

Günahını çıkaran karısının sözleri kendisineydi, biliyordu Cesur.

"Kendini toparla hadi... Ben senin için anneni arar konuşurum..."

"Hayır..." dedi inadından vazgeçmeyerek. Yataktan çıkmaya çalıştı ancak Hawar ve Diljîn engel koydu. "Hayır... Babamı görmem gerek. Lütfen... Lütfen... Yadê..." kollarını iki kadının ellerinden kurtarıp babaannesinin ellerine sarıldı. İsteğini yapabilecek tek güç onun elindeymiş gibi buruşmuş küçük ellerinin üstüne başını yaslayarak ağır ağır yalvardı Zeyno. "Söz veriyorum uzaktan bakacağım... Kimse beni tanımayacak... Allah için izin ver yadê... Allah, Muhammed aşkına izin ver..."

[1] Yeter.

Kim izin verirse versin, Kılıçhanlar kapılarını Kadıoğlu Aşireti'ne ve aşirete bağlı her bireye sonsuza kadar kapatmışlardı. Başta kızları Zeyno geliyordu. Yadê Keje'yi aşan bu karar, izniyle yıkılamazdı.

"Rozerin!" dedi yumuşak tınısıyla. Yanına vardığı karısının omuzlarından tutarak babaannesinden uzaklaştırdı. "Baban evde, hastanede değil. Ne seni ne bizi evine kabul etmezler."

Omuzlarını kocasının güçlü ellerinden kurtarmaya çalıştı ancak Cesur tutuşunu daha da sertleştirdi. Zeyno onlarla nasıl baş edeceğini bilmiyordu. "Cesur... Cesur bırak Allah aşkına bırak... Onu görmem lazım... O benim babam..."

O benim babam... Cesur, söylediklerine kulak vermedi ve gitmesine yine engel oldu. "Lütfen... Söz veriyorum... Söz veriyorum ne istersen yaparım... Yemin ederim ne istersen yaparım... Yeter ki görmeme izin ver."

Bağıra çağıra yalvaran, omuzlarını kurtarmaya debelenen karısının bir sinir krizi daha geçirdiğini anladığında, kapıda bekleyen kardeşine öfkeyle bağırdı Cesur.

"Nerede kaldı bu doktor?"

Siyabend, kapıdan bağırışıyla ayrıldı, doktor gelene kadar sinir krizi geçiren karısını zapt etmek zor olacaktı. Kolları arasına aldığı bedenin gücünü küçümseyemedi, Rozerin onu hayli zorluyordu. Diljîn ve Hawar ayaklarından tutarak destek olmasalar Cesur karısının gücünden bir zarar görebilirdi.

Neyse ki Nil, babaannesini göreceği zarardan kurtarmak için önden davranıp tekerlekli sandalyesine oturtmuştu, yoksa ilk zararı babaannesi görecekti.

Dağılmış hâli Zerda Kadıoğlu'nun yüreğini paramparça etti. Sağken babasına gidememek nasıl bir acıdır bilmiyordu fakat Rozerin'e bakılırsa ölümden çok daha ağır bir imtihandı. Yıkılan gelinini görmemek için kafasını yan tarafına doğru çevirdi.

"Doktor geldi."

Kapıdan haberi salan kardeşinin sesini duymak Cesur'a o an için nimet gibiydi. Aile doktorları İdris Hocayı görünce debelendiği karısının biraz sonra sakinleşeceği umuduyla rahat bir nefes verdi.

"Geçmiş olsun Cesur ağa!"

Aceleyle dileğini ileten yaşlı adam yatakta zorla zapt ettikleri karısının başucunda yerini aldı. Cesur olayı hülasa anlatarak sakinleştirmesi-

ni istedi. Rozerin'in krizden Rumi'nin adını sayıklaması büyük olasılıkla ve işte o zaman ölüm kapısına sakinleştirici iğneden çok daha yakın olacak, şah damarında bitecekti.

Sakinleştiricinin etkisiyle elden ayaktan düşen Rozerin'in bedenini yavaşça yatağa bıraktığında daha fazla bu odada kalmak istemediğini fark etti. Aslında bu evden kaçmalıydı.

"Onu buradan götür, kendine geldiğinde evine geri getir!"

Babaannesinin talimatına uyacağını belirtircesine başını salladı Cesur. Koşar adımlarla doktorla konuşmayı bile beklemeden odadan kaçtı. Peşinden gelen Rehma durdurmasa hızı yüzünden merdivenden yuvarlanacaktı.

"Gönderecek misin?"

Kardeşine bakmadan yanıtladı. Baksa bile göreceği Rehma değildi. "Evet."

"Sen gidecek misin?"

"Hayır!" dedi Cesur kararlılıkla. Bu hayatı seçen Rozerin idi. Onu seçimleriyle baş başa bıraktı. Her şeyi göze almışsa bunu da göze alacak ve üstesinden kendisi gelecekti.

Cesur, karısı için tek kullanımlık kredisini Rumi'nin yerini öğrenmeye çalıştığında tüketmişti. Rozerin'e tolerans göstermeyecekti.

Bir hafta öncesine kadar yalnız olduğundan yakınırdı ama Rozerin Zeyno bu dünyanın kimsesiziydi. Kimsesiz ve çaresiz... Yabancısı olduğu bir kocanın koynunda baba sıcağı arayan kimsesiz, annesinin sesini duymak isteyince ulaşamayan çaresiz, kendi hatalarını yüzüne vurmaktan bitap düşmüş bir kadındı.

Ferman ona ulaşmayı aklından geçiriyor muydu? Karısına kız kardeşini özlediğini söylüyor muydu? Hasta ettiği babasını görmesinin doğru olmadığını mı düşünüyordu? Gurbet elde aldığı haberle delirdiğini düşünmüyor muydu? Ne olursa olsun yaptığı hatanın affı olmasa bile babasını görmeye hakkı olduğunu kimse düşünmüyor muydu? Ya ablası? Ya annesi?

Tükenmeyen sorular ve susmayan düşünceler aklını günlerce meşgul etmişti. Hangi derdine yetişeceğini de şaşırır olmuştu Zeyno. Rumi Gerivan, birinin kurşunuyla canından olmuştu. O kurşun kime aitti?

Uğruna hayatını, canını feda ettiği adam nişanlıydı. Nişanlısı kimdi ve bu zamana kadar Zeyno'yu nasıl fark etmemişti.

Bir gecesini yalnızca Rumi'nin ölümüne ağlamaya adamıştı Zeyno. Sonra yasını bitirdi, gönül acısını Rumi gibi mezara gömdü. Rumi'yi nasıl mezara gömmüşlerse Zeyno da gönlünü kara toprakla bütünleştirmişti. O gönül ne bir daha yeşerir ne de gömülen yerinden çıkartılırdı.

Görüşünü bulanıklaştıran yaşlar yuvasına dolduğunda kafasını sağ omzuna eğdi. Ona yalan söyleyen adamın gidişine üzülmeyecekti, gömmekle kalmamış unuttuğuna kendini inandırmıştı. Zeyno, babası ve ailesini kazanmak için savaşacaktı. Babasını sadece bir kez görmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Sarya hala bunu istemişti. Güçlü bir kadın olmasını istemişti.

"Hani ağlamak yoktu?"

Odaya daldığı gibi gözyaşlarını fark eden yakın dostu Ela'ya gözlerini devirerek yaşları çabucak sildi.

"Ben, yaralı bir kadınım!"

"Evet, ayrıca yaralarını saracak bir kadınsın," diye belirtti yalın sesiyle, bakışlarında bunu yapacağını kanıtlayan keskin bir ifade mevcuttu. Ela tepsiyi yere bırakıp Zeyno'nun yanına geçip oturdu. "Hem Sarya hala bugün anneni tekrar arayacak."

"Evet..." tek kelimelik cevapla geçiştirdi.

Bağ evine kocası tarafından tek başına gönderilen ilk kadın olabilirdi Zeyno. Yalnız kalmaması esasında bir delilik yapmaması için anlaşabildiği tek halası Sarya Hanım'ı yanına göndermişti.

İlk günlerini hapsedilmiş bir zindanda geçirmişti, zira babasına gidemediği her yer ona zindandı. Israrla babasına gitmek istediğini söylediği her an istenilmediği yüzüne vurulmuş, kafasına kazıtılmış, Zeyno artık kimseye bırakmadan kendisi tekrarlar olmuştu.

Delirmesinden korkan Sarya hala kocası Hasan ağadan, Zeyno'nun arkadaşı Ela'yı yanına getirmesini rica etmiş, ricası kırılmayan karı koca Ela'yı ailesinin izniyle yanına getirmişlerdi. *Gizli* bir buluşmaydı...

Zeyno, yanına kendinden biri getirildiğinde haftalar sonra ilk defa gülümsemişti. Gülümsemesi Ela'dan gelişen olayları öğrenene kadar sürmüştü. Akabinde babasının durumunu öğrenmek için, Ela, kuzeni Pınar'ı görüntülü aramış, Zeyno'yu görüntülü aramaya dâhil etmeden ailesiyle tek tek görüşmüştü.

Zeyno haftalar sonra ailesini görmüştü. Annesi, babası ve Ferman dışında herkesi... Hepsi bitik, gülüşlerden mahrum, olanlardan ötürü

utanç duyuyordu. Zeyno eserini izleyince çıldırma noktasına gelecek Ela kimse olayı çakmasın diye görüntülü aramaya anında son verecek

Kendini değil, herkesi yakmıştı. Göremediği, dokunamadığı herkesi yakmıştı.

"Ama konuşmamak da acı veriyor," dedi bezmiş ifadesiyle.

Sanki özlemek de yeterince acı vermiyormuş gibi.

Karamsar ruh hâlinden sıyrılamayan kadının artık bir şeyleri göz mesi gerekiyordu ve Ela etkin rol oynadığını bilse de zaman zaman kendini yetersiz hissediyordu. "Buna da şükür Zeyno. Ya bunlar da ver kabul etmeseydi, o zaman ne yapacaktın?"

Bilmiyorum, dercesine başını salladı. "Annemi, babamı, ağabeyim kardeşlerimi çok özlüyorum. Canım acıdığında onlara gidememek ben öldürüyor Ela. Dokunacağım kadar yakınımdalar, uzansam bir mil yaklaşamıyorum. Lanet bir şey!"

Ela, soluğunun tıkandığını hissetti. "Sana bunun için kaçma dedim Zeyno. Gerçekten söylemek istemiyorum ama ona kavuşmak sana mu luluk vermez, dedim. Ömür boyu korkuyla yaşayacaktınız. Ailesi iç leyecektin," dedi olan durumu göstermek ister gibi kollarını iki yana açarak.

"Onlara her gitmek istediğinde gidemeyecektin, onlara neden gi mediğini anladığında Rumi ile birbirinizden kopacaktınız. Rumi aile siyle yine görüşecekti. Sen ailen seni kabul etmeyeceği gibi evlatlıktan da reddedecekti. Sana bunu defalarca kez söyledim!" dedi, bakışları hoyrattı. "Beni dinlemedin, ağzından Rumi dışında bir kelime dökül medi. Değdi mi?"

Sızlayan çenesine kilit vursa bir sızıntı hâlinde kelimeler dökülecek zira Zeyno kahrını kaldıramıyordu. "Gözüm... Öyle çok dönmüştü ki ağabeyimin nişanlı demesine inanmayıp ona sormuştum ve ona inan mıştım. Ben canından çok seven Ferman'a inanmadım Ela. Araştırma dım bile, o şerefsizin bir sözüne kandım. Onun için ölümü bile göze aldım ve ölüyüm de zaten."

Ağlamamak için direndiği her an, gam çekerek yeniden gözyaşları döküyordu. "Buradaki yarayı kime anlatacağım?" dedi, eliyle sol yanını gösterdi. "Söylesene Ela kime anlatayım?"

Omzunu silkerek verilebilecek tek yanıtla onu aydınlattı, aydınlattığını zannetti. "Kimseye göstermeden üzerine toprak atıp gömeceksin. Başka çaren yok Rozerin."

"Sanki başka şansım varmış gibi," dedi kendiyle alay edercesine. "Kimse beni istemiyor. Ne Cesur ne ailesi beni anlamıyor."

"Eh be Zeyno! Gerçekleri duymaktan zevk mi alıyorsun, anlamadım ki!"

Zeyno'nun da kendini anladığı sayılmazdı, ne dediğini bilmiyor, sadrına binen acıya hükmetmeye çabaladığından her şeyi olduğu gibi kaçırıyordu. Düpedüz aklını yitirmişti.

Gururuna dokunan gerçeği çekinmeden arkadaşına söyledi. "Bir hafta boyunca bir gün olsun gelmedi, aramadı sormadı. Bana gerçekleri anlattı, sırtını döndü gitti. Beni istemeyebilirsin anlıyorum ama hiç mi bu kadın ne hâlde diye merak etmedin," dedi, sesi kırgın bakışları kederliydi. "Şimdi hepsi daha mutludur tabii, o evde değilim. Zerda Hanım'ın bana söylediklerini duysan..."

Ela, sözlerini istemsizce keserek, bildiği fakat kaçırdığı noktaya değindi. "Haklı değiller mi Zeyno? Ona kaçmadığın hâlde tanımadığın adama kaçtığını söyledin..." dediğinde ofladı. "Zeyno bunları konuşmak gerçekten yersiz. Ne kadar konuşursak konuşalım papağan gibi tekrarlayacağız güzelim ya."

Ders çıkarmadığına kanaat getirdi Ela. Kadın aklını yitirmiş, nasıl düşüneceğini bilmez olmuştu.

"Hem Cesur'a hak vermelisin. Annesinin yaptıklarını doğru bulmuyorum tamam ama adama kaçtım dediğin hâlde evleneceğiniz akşam hem kabul etmemişsin hem seni tekrar kaçarken basmışlar. Basılmışsın Zeyno, basanlar da Kadıoğlu ailesi! Bu ailenin bugüne kadar tek bir yanlışlarını dahi görmedik ve onlara laf getirmek isteyen çok insan varken sen resmen ekmeklerine yağ sürdün. Sen benim her şeyimsin ama seni evden atmadıklarına dua et."

Kendini feda eden Cesur idi. O gece uçuruma gitmesine izin verseydi Cesur bugün özgür bir adam olacak, Zeyno zoraki evliliğinde kafayı sıyırmış hâlde olmayacaktı.

"Hem başka neye dua et biliyor musun? Denk geldiğin adama, Cesur Kadıoğlu'na! Bir katile bir tecavüzcüye bir manyağa denk gelseydin şu an burada nefes alıyor olur muydun?"

Zeyno irkildi. Kendi acısına yönelmekten Cesur gibi bir adamı hiçe sayıyordu. Bir katile denk gelmediğini düşünüyor olabilirdi ama ya Rumi? "Belki bir katille evlendim? Rumi'yi, Cesur'un öldürmediğini nereden bileceğim? Bana acı çektirmek için..."

Duyduklarını hazmedemeyen Ela dehşetle irkildi. "Yok artık, iyice aklını kaçırdın," dedi kadını kınarcasına. Konuşulanlar ... muştu. Suyundan bir yudum alırken hâlâ aklı karışık olan Zeyno süzdü. "Cesur yapmaz bunu. Cesur bir insanı öldürmez. Ölmüyor eder ama cana kıymaz."

Arkadaşının eminliği şüphe uyandırıcıydı. Katili biliyor "Neye güvenerek söylüyorsun bunu?"

"Yıllardır gördüğüm, duyduğum ve bildiğim gerçeklere da söylüyorum. Van'a teyzem için çok gelip gittiğimi biliyorsun. çok iyi tanırım. Bak Zeyno kafanın dikine gidiyorsun ama böyle Buradaki âdetleri sen hepimizden daha iyi biliyorsun. Kaçacağın bu adamla karşılaştın evet, o senin gitmene engel oldu ama sen larak ona cezasını verdin. Yani bir nevi ikiniz de birbirinizin hayat oynadınız."

"Bildiğim şeyleri bana sıralama Ela."

"O zaman sen de öldürmeyeceğini bildiğin hâlde öldürmüş davranma. Hepimizden çok iyi biliyorsun ki onu öldüren Cesur değil Çıkmazı buydu ya, Zeyno bilmiyordu; Rumi'yi öldüren kimdi? Tepkisini ölçmek ister gibi bardağın üzerinden Zeyno'ya bir bakış attı. "Hem nişanlısı da seni biliyor."

Bakışlarını anında tanıdı Zeyno. "Evet, o gece duyduğum çığlık aitti."

"Arjin... O kadın çok farklı biri Zeyno. Nefretle yoğrulmuş bir kadın, yüzüne baktığında tek bir cümle çıkıyor ağzından; *bu kadın* Kimlerin hayatını mahvetti, kimlerin canını yaktı; asla arkasına bakmadı. Anlatınca bile tüylerim diken diken oluyor."

"Ne yani ondan mı korkacağım?" dedi gülerek. "Kaybedeceğim şey yok Ela."

Yanlış anlaşılan kadın açıklamasını daha doğru kelimelerle yapması gerektiğini anlayınca oturduğu sedirde kıpırdanarak bağdaş kurdu. Tüm dikkatini Zeyno'ya verdi. "Hayır... Korkmak değil. Dikkat etmen için bir uyarı. Yapacaklarını kestiremez insan. Onu tanımıyorsun, ona görmedin bile. Sana gelen Rumi'nin, arkasından gelecek kadar güçlü kara biri. Elinde silah varmış, belki de o seni öldürmeye geliyordu."

Tedirgin kadının telaşla açıklama yapmasını gülerek seyretti Zeyno. "Ela birkaç gündür görüşmüyoruz ve sürekli ağlıyorum diye sen beni hafife mi almaya başladın? Sence ben bu olanlara sırt çevirecek biri mi-

yim? Sence ben o kadını öğrenip neler yapacağını kestirmeyecek kadar aptal biri miyim?" suallerini ardı ardına yöneltti, yanıtını beklemeden devam etti.

"Dağıldım... Toparlanmam gerek... Sadece ailem beni güçsüz düşürüyor. Babam... Ben onu öldürdüm... Onun iyi olduğunu duyduğumda ayaklanacağım. Ayağa kalktığım zaman hepsi karşımda saygı duruşuna geçecek. Unutma beni Ferman büyüttü."

Evet, Zeyno ayaklanırsa bir devrim yapabilecek kadındı. "Senin şansın ne biliyor musun? Yani bu durumda bile aslında insanlar hâlâ sana saygı duyuyor. Bak Bedo ağa seni kanatları altına aldı, kızım dedi. Bu ne kadar büyük bir şey biliyor musun?"

Biliyorum dercesine kafasını salladı. "Şansım neymiş?"

"Nezir ağanın kızısın Zeyno. Nezir Kılıçhan'ın gücü hafife alınmaz. Sana kötü davranmak isteyen çok, baban seni silmiş dahi olsa insanlar sana yanlış yapmaktan çekiniyor ve korkuyor. Birincisi babana saygı duydukları için, ikincisi ise Ferman'dan korktukları için."

"Doğru..." dedi başı önüne eğildi. "Herkes Ferman'dan korkuyor." Adlarını anınca yüreğine bir alev düşüyor, Zeyno o alevin acısıyla bir ağıt yakmak istiyordu. Dili acısını zikretmeye yetecek kuvvette miydi, bilinmez.

Tepside soğumuş kahvelere kabaca göz gezdirdi, iştahı kahveye açık değildi, oyalanmak için aldığı fincanı elinde dökmemeye özen göstererek döndürdü. "Pınar'ı görüntülü arayacak mısın? Belki annemi gösterir."

"Sabah mesajlaştık, eviniz hâlâ kalabalık. Annen de odasından çıkmıyor. Bilerek görüntülü aramadım. Pınar müsait olduğumda seni ararım, dedi."

Kahveyle oyalanamayacağını anlayınca fincanı geri bıraktı. "Neden teyzene geldiğini sormadı mı?"

"Sordu. Yanımda olmana ihtiyacım var, dedi. Ben de teyzem hasta diye gelmek zorunda kaldığımı söyledim. Şüphelenmedi yani merak etme. Sarya hala anneni arayacak, belki bu sefer telefonunu açar."

"Umarım..." dedi Zeyno umutsuzca. Suyunu eline alıp içtiğinde bakışlarını camdan dışarıya çevirdi. Uçsuz bucaksız dağların eteklerine düşen sisi seyretti. Hangi dağlardı bunlar? Zeyno yine nereye getirildiğini bilmiyordu, Sarya halanın söylediklerine göre evden uzaklaşmışlardı. Üç saatlik bir mesafedelerdi ve Cesur'a ait olduğunu söylediği bağ evine getirilmişti.

Zeyno ne zaman bu pencereden dışarıya baksa kimsesizliğiyle baş
başa kalırdı.

Kimsesizliği kocasının varlığıyla kırılmayacaktı elbette, Zeyno za
dan sevgi görmeyecekti. İftira atan kim sevilir ki! O adamın hayatın
elinden aldığı için bir özür borçluydu.

Lakin bir haftadan fazladır buradaydı ve kocası dâhil ailesinden
kimse sormamış, babası için kriz geçirmiş bir kadına nasıl olduğunu
sormaya tenezzül etmemişlerdi. Cesur ağanın karısı saygıyı öyle gör
yordu ki bakanların gözü yaşarıyor, mest olup bu saygıya imreniyor
lardı.

Dışarıdan görünen her şey aldatıcı bir senaryodan ibarettir, gülüş
huylar ve gülüşler birer figürandır; oyuncuların asıl yüzü kendi başla
rına kaldığında gösteriyi sunar. Bununla da kalmaz perdeler bir kap
koptuğunda açılır ve gösterinin amacı dışına çıktığını zanneden seyirc
esas o zaman oyuncularla tanışır.

Ne izlediğin nasıl baktığını fark ettiğinde anlaşılır. Zeyno, Kadıoğlu
ailesinin usta oyuncularla donatıldığını henüz anlayabildi. Çok geç kal
mamıştı ama yüzleşmek ağırına gitmişti.

Bedo ağanın kızım diyerek kanat gerişi asla lafta kalmadı. Zey
no'nun kırgın gönlünü bu süre zarfında arayıp sorarak onarmış, oza
kimsesiz olmadığını kanıtlamıştı. Zeyno kimsesizim derken Bedo ağa
ya haksızlık ediyordu.

"Rozerin..."

Omzundan dürtülünce aceleyle toparlanıp seslenene döndü. Sarya
hala onu endişeli ifadesiyle izliyordu. "Dalmışım, efendim hala?"

Elini, gelmesini isteyerek kendine doğru salladı. "Hadi biraz bahçe
de gezelim. Yeter evde oturduğunuz."

Zeyno ve Ela aynı anda göz göze gelince komutu almış robot gibi
bir nefeste ayaklandılar. Burada olduğu müddetçe yapabildiği gezip
durmak, pencere kenarında hayatını sorgulamaktı.

O gün üçü gezdi. Sarya hala bir anneden ziyade akıl hocası gibi
Zeyno'ya ne yapacağını, nasıl davranacağını anlattı. Geçmişini arka
sına bırakırsa geleceğini inşa eden güçlü bir kadın olup ayakta kala
caktı. Onu oyuna getiren bir adamın arkasından yas tutmanın ona hiç
şey kazandırmayacağını defalarca anlattı. Sarya hala desteğini bir güz
sığdırmadı, onun sonrasındaki günleri de Zeyno'yu iyileştirmeye adad

Zerda'nın yolundan gidecek olsa Zeyno'yu falakaya yatırırcasına
canından bezdirecekti ancak Sarya'nın fıtratı insan canına hatasından

sebep kastetmeye meyilli değildi; Sarya ne ablası Firuze gibi kaçak kızı
ezerdi ne Zerda gibi hiçe sayardı.

Bir hayvanı terbiye etmek şiddetten geçmiyorsa, kadını iyileştirmek
hırpalamakla bir tutulamazdı, asla!

Kadıoğlu konağından gönderildiği on birinci günün sabahıydı. Zey-
no ilk günlerine nazaran daha az umutsuz, kırgın kabuklarından daha
fazla soyunmuş ve özgüvenini çok daha güçlü hâliyle kazanmıştı.

Yarın Cesur Kadıoğlu ona geldiğinde gördüğü Zeyno'dan korkması
gerektiğini anlayacaktı.

"Rozerin, Bedo ağa arıyor."

Zeyno hazırlanan arkadaşını izlerken Sarya halanın sesini işitti, zik-
rettiği isim solgun yüzüne bir gülümseme getirdi. Bedo ağanın ve Sarya
halanın varlığı Zeyno'ya güç veriyordu. Biri anneliğiyle biri babalığıy-
la özü gibi olmasa da özü kadar yakın davranıyordu. Onlara duyduğu
minneti hayat boyu yüreğinde taşıyacak, ne yaparsa yapsın haklarını
ödeyemeyecekti.

Ela'yı odasında bırakarak aşağıya indi. Merdivenlerin sonunda onu
bekleyen yaşlı kadına gülümsedi. Telefonda bekletilince huysuzlanan
Bedo ağanın gazabına uğramamak için elinden kaptığı gibi çalmakta
olan telefona yanıt verdi.

"Ağam?"

"Rozerin, kızım nasılsın?"

"İyiyim amca, sizleri sormalı?" diye muhabbete devam etti, telefonu
kulağında üzerindeki sıcak hırkaya sarınarak bahçeye çıktı. Hava gün
geçtikçe buz kesiyor, bahçede özellikle dağın eteğine konumlandırıl-
mış bir evin bahçesinde hastalanmaktan korkmadan özgürce dolaşmak
zorlaşıyordu. Yağmurun ıslattığı toprağın kayganlığı da bu özgürlüğü
kısıtlayan başlıca sebeplerden biriydi.

Ah bir de Zeyno'nun özgürlüğüne engel sebeplerin üçüncüsü var-
dı. Cesur'un melez kurdu! Melez olduğunu öğrendiği köpek kırması
kurdun zinciri çözülmüş etrafta dolanıyordu. Zeyno zincire bağlıyken
yanına gitmeye korkarken, çözülmüş hâlde asla kendini güvende his-
setmiyordu.

İçeriye tekrar dönmeye yeltendiğinde, ihtiyaçları için yanlarında
bulunan Sami'nin kurda yanaştığını gördü, güvende olduğuna kanaat
getirerek bahçe mobilyalarının süslediği küçük oturma alanına yürüdü.

"Herkes iyi, kızımı merak ettim. Nasıl olduğunu duymak ve ona
güzel bir haber vermek istedim."

Zeyno'nun kalbi heyecanla çarptı. Oturmak üzere dizlerini kırdığı koltuğa heyecandan dengesini koruyamayıp düştü. Bedo ağa babasıyla ilgili bir gelişme olursa ilk ben seni arayacağım, demişti.

"Düşündüğüm şey mi amca?"

"Evet, baban yarın Ankara'ya gidecek," sesi ahizeden gönül rahatlatan bir tınıyla yükseliyordu. Ya da gönlünü rahatlatan babasının iyi olduğuna dair aldığı haberdi. "Doktoru tedaviye başlayacak. Geçici felçlik sürecinde fiziki tedavi görecek. Allah izin verirse ayağa kalkacak. Bundan hiç şüphem yok. Ben sana ilk gün de söyledim baban eski topraktır. Öyle hemen çekip gitmez."

"Doğru... Doğru..." dedi mutluluk gözyaşlarının ıslattığı yanaklarını avuç içine sığdırırken. Günler sonra ilk defa mutluluktan ağladı Zeyno. Utanmasa sevinçten zılgıtı koparacaktı.

"İçin rahat olsun. Annen ve Ferman da onunla gidecek. Baban hastaneye yatırıldıktan sonra yanına gideceğim. Daha sonra seni tekrar arayım. Üzme kendini."

"Teşekkür ederim amca... Çok teşekkür ederim. Hakkınızı nasıl öderim bilmiyorum."

"Sen benim kızımsın, teşekküre gerek yok. Hak da yok aramızda ama baban olarak eve dönmeni istiyorum. Cesur'u arayacağım ve gelip seni almasını isteyeceğim. Milletin ağzına daha fazla laf verme. Kadıoğulları dillere düşecek aşiret değil."

Son cümle Zeyno'nun yüreğini buz kesti. Dillere düşeceği kadar düşmüşlerdi ve buna bizzat sebep kendisiydi, o hâlde bir kez daha bizi rezil etme diyordu. Utanç, bütün bedenine yayılarak onu soğuk dağların eteklerinde gamsızca yaktı.

Dağlayan gönlünü henüz toparlayamamışken, onu hiç aramayan sormayan adamın yanına geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktı? Sanki başka şansı varmış gibi hâlâ gidip gitmemek arasında kalıyordu.

"Peki... Amca nasıl istersen."

Yaşlı adamla vedalaştı ve telefonu kapattı. Babasının iyi olduğunu nihayet duyduğundan gönlü bir nebze rahatladı, eskisi gibi güçlü bir baba olmayacaktı ama en azından çocukları babasız kalmayacaktı. Ona bir şey olsaydı Cesur dâhil kimse Zeyno'yu durduramazdı.

Arkasında hissettiği ayak sesleriyle dönünce Sarya halayı gördü. Mutluluğunu paylaşacağı ilk dayanağı oradaydı ve ona gülümsüyor-

du. Refleksle koltuktan fırladı, yaşlı kadının şefkatli kollarına kendini bıraktı. "Babam çok şükür iyiymiş hala... Ayağa kalkacak... Babam ayağa kalkacak."

Sevinç naraları onunla gülmekte olan kadını da sevindirdi ancak Zeyno hızını alamadığından Sarya halayı düşürecekti.

"Deli kız, düşeceğim!"

Uyarısıyla kollarından ayrılan Zeyno, araya çok mesafe bırakmadı, coşkusuna aynı hızda devam ederek kadının yüzünü avuçladı, suratını ekşiteceğini bilerek sulu öpücükleri pervasızca kondurdu. Rozerin Zeyno karar vermişti, babası ayaklandığında üzerine çok düşündüğü hamlesinde bulunacak, eve çok daha güçlü bir kadın olarak dönecekti.

"Hala bana o *deqi* yap. İstiyorum!"

Mezopotamya'nın kadim topraklarına da ait bir geleneği Rozerin Zeyno *Kılıçhan* bugün sürdürecekti. Mezopotamya topraklarında eskide kalmış nice geleneğe bugün sahip çıkacaktı, aslını yaşatan kendi özünü benimseten bir kadın olarak Kadıoğlu Aşiretini asli gelin olarak fethedecekti.

Sarya, onun kadar sıcak bakmıyordu. "Emin misin?"

Kimsenin bu konudaki müdahalesine izin vermedi. "Evet, hatta şimdi yapalım," dedi, heyecanı doruğunda yaşıyordu Zeyno. Onu güçlü tutacak bir dayanağa daha sahip olmuşken ellerinden ansızın kaçacakmışçasına hassas davrandı. Anlayışa ihtiyacı vardı ki söz konusu anlayışa sahip tek kadın da Sarya halasıydı. Cesur'un halası... Kendi canından mış gibi benimsediği tek Kadıoğlu kanına mensup bireyiydi.

Ellerinden tutup içeriye çocuksu heyecanıyla götürdü. "Hadi hala..."

"Hayırdır, bu sevinç niçin Zeyno Hanım?" diye sordu Ela, çantasını koluna takarak evden ayrıldı. Bugün teyzesinin yanına gidecekti.

"Babam iyiymiş Ela. Durumunun iyi olduğunu söyledi Bedo ağa."

Heyecanını en yakın dostuyla paylaştı, sevincine ortak olan kadın ona sımsıkı sarıldığında Zeyno onun varlığı için şükretti. İşini gücünü bırakıp yanına gelmiş, toparlanmasına yardımcı olmuştu. Sarya halaya anlatamadıklarını Ela'ya anlatıp bir nebze hafiflemişti.

Korna sesi sarılan iki kadını birbirinden ayırdı.

"Kuzenim geldi, yarın görüşürüz Zeyno."

Arkadaşını tekrar öptükten sonra yanlarından uzaklaştı, Zeyno ve Sarya tekrar eve geçtiler. Dur durak bilmeyen Zeyno tez canlılığından ödün vermeden niyetini bir an önce gerçekleştirmek istiyordu.

"Hadi hala yapacak mıyız?"

"Sabırsız!" dedi kadın muzır ifadesiyle. "Önce kız annesi sütü bu malıyız. Bu dağda bayırda nasıl bulacağız, o da meçhul. Hadi yarın var, bahar dönemlerinde yapılır."

Doğru zamanı tutturduğu için müteşekkirdi Zeyno. Neticede ümit leri çok az gerçekleştiğinden bu da ertelenseydi kahrolurdu.

"Ee sonra?" dedi Zeyno merakını gizlemeden. Acıttığını biliyordu işlem basitti. Mühim olan onu yansıtacak doğru figürü bulmaktı. Kendi figürlerini de biliyordu Zeyno.

"Lamba isi ya da kazan altındaki o isi kazıyıp anne sütüyle karıştırıp bekletiyoruz. İstediğin figür neyse, yaptırmak istediğin yer nereyse oraya figürü çizip iğneyi karışımla vücuduna kazıyoruz. Ömür boyu seninle olacak, ömür boyu seni yansıtacak. Aynaya her baktığında gö receksin. Pişman olabilirsin."

"Asla!" dedi Zeyno, kararlıydı.

"Acıya dayanacak mısın? İğneyle deleceğiz yüzünü."

"Bunca şeye katlanmışım, yüzümü deleceğin iğne çektiklerimin ya nında ne ki."

Kararını son kez tartan Sarya hala geri dönmeyeceğinden emin olunca işe koyuldu. Sami'ye haber salıp kız annesi sütü bulmasını is tedi, hanımına ilettiği an süt avucunda olurdu. Bu sırada kazan isini hallettiler ve kalemle Zeyno'nun yüzünde istediği noktalara belirlediği figürleri çizdiler.

Zeyno'nun acıdan yoğrulan ruh hâli görünürde ürkütücüydü ama bir bilinç ayaklanmayı hedefine koymuşsa bu ürkütücü görüntü hayranlığa ustalıkla dönüşebilirdi.

İki saatin sonunda istenilen anne sütü Sarya Hanım'a getirilmişti. kazan isiyle karıştırılan süt dinlendirilmeye alındığında iki kadın kahve eşliğinde sohbete tutuldu. Sarya hala evliliğinin ilk yıllarını anlatarak Zeyno'ya ışık tutmuştu. Hasan ağayı hiç görmeden evlendirilmişti Sarya. Bir ağayla evli olduğunun bilincinde olmasına rağmen zor yıllar geçirmişti hem de ikisi birbirini çok seviyorken.

"Peki," dedi Zeyno dinlediği hasar dolu hayat hikâyesinden sonra, "Hasan ağa seni üzdüğü zaman utanır mıydı? Mesela hatasını kabul edip özür diler miydi?"

Sarya hala kaşlarını kaldırdı. "Özür dilemezdi ama çok utanırdı. Gönlümü almak için hep bir şeyler bahane ederdi. Bak derdim ben evin

en küçük kızıyım, Bedo ağabeyimi çağırsam beni kırdığını söylesem bir daha yüzümü göremezsin derdim. E yap, derdi. Yapamazdım, bizde ayıp da mutluluk da karı koca arasında saklı kalırdı."

*Deq*in ana malzemesi hazırdı, Zeyno, yaşlı kadının dizlerinin dibinde oturdu. "Zeyno yavrum acıyacak. Kan gelene kadar bu karışımı iğneyle vuracağım. Bittiğinde acır sızlar ama en fazla iki gün, sonra kabuk bağlar. Biz yaran mikrop kapmasın diye saracağız."

"Tamam..."

"Bir hafta sarılı kalacak. Bir haftanın sonunda yeşil deqlerin yüzüne yerleşecek."

Gelişmeler göz korkutucuydu, Zeyno kararından dönmeye niyetli değildi fakat gün sayısı Bedo ağanın buyruğuna ters düşüyordu. Zeyno ne yapmalı ne etmeli yedi günü burada geçirmeliydi.

"Böyle yapanları küçükken hep görüyordum Sarya hala ama şimdi pek yok."

Sarya hala kaybettikleri kültürleri için üzgündü. "Eh geleneklerimize sıkıca bağlanmazsak zamanla her şeyi böyle yitiririz. Ben öğrenmeye heves etmeseydim şimdi sana yapamazdım. Eskiden aşiret kadınları çok yapardı. Sonra yapanlar çoğaldı, kimi kızına kimi torununa. Acıyı tenlerine işlediler, sevinçlerini tenlerine işlediler, güçlerini, umutlarını, heveslerini kendi içlerinde bir daha tutmadılar," dedi, sonunda yorgunca omuzlarını düşürdü.

Deq teninize işlediğiniz bir çığlıktır.

Zeyno dinlediklerinden ancak böyle bir anlam çıkardı. Yitirilmiş bir kültür için üzgün bir kadın görmek onun nazarında cinayetti. İnsan nasıl aslını terk edebilirdi ki? *Deq* yalnızca bir örnekti ve bu örneklere eklenecek daha birçok gelenek ve görenek mevcuttu.

"Bizim gibi eski topraklarda vardı ama şimdi pek kalmadı. Varsa da Araplarda hâlâ devam ediyor."

Zeyno, iğneyi teninde hissetmeden evvel yarım kalan hikâyeye döndü, öğrenmek istediği mühim bir konu vardı.

"Peki hala... Hasan ağaya hiç haksızlık ettin mi? Öyle küçük küslükler değil..."

Sarya'nın kahverengi gözleri hatırladığı anların acısıyla titredi. "Ettim," dedi titreyen ses tonuna engel olamadı. "Hasan ağanın gönlü hâlâ kırıktır o yüzden."

Duyduklarına üzüldü Zeyno, Sarya merhametini kitabı bilmiş bir kadındı, onun kendi hatasını söylerken böylesine derin acılar çekmesini haksızlık görüyordu.

"Hepimiz insanız, hepimiz şaşarız. Bir yuvada mutluluk her zaman olmaz, birbirimizi kırarız, üzeriz, mühim olan üzdüğün kalbi iyileştirmeyi bilmektir. Ben o zaman bilmedim ama sen daha yolun başındasın Zeyno. Sen bil!" dedi vakarlı duruşuyla. Anlayana büyük nasihatti söyledikleri.

Üzgün ruh hâlini üzerinden sıyırdı ve Zeyno'ya imayla gülümsedi. "Cesur seni çok beğenecek."

Ruh hâlinden aniden sıyrılan kadına şaşıran Zeyno, cümleyi idrak ettiğinden utançla inledi. "Hala... Lütfen, ben kendim için yapıyorum."

Sarya hala söylediklerine inanmadı.

Deqi yaptırdıkları yedi gün boyunca Zeyno bağ evinde kalmaya devam etti, Bedo ağayı arayıp bir haftalık daha izin istemiş, kendisini tamamıyla toparlayıp öyle eve dönmek istediğini söylemişti. Bu durum amcasının hoşuna gitmese de bir kerelik izin vermişti. Günü tamamlandığında Zeyno, Cesur'un gelip onu almasını istedi.

Eve döneceği kararı kesinleşince Ela'nın yanında kalmasını uygun görmemiş, babasının da hoşuna gitmeyeceğini düşündüğü için teyzesinin evinden döndüğü gün onu eve göndermişti. Ela numarasını ona bırakarak eline telefon geçtiği an aramasını tembihlemişti.

Yola çıkacağı günün sabahında enerjik uyandı Zeyno. Yenilenmiş değildi, sırt çevirenlerin yüzüne bakıp kendi varlığıyla eziyet edeceği için heyecanlıydı sadece. Cesur'u herkesten çok merak ediyordu. Yaptırdığı *deq*leri gördükten sonra nasıl bir kocaya bürüneceği asıl merak konusuydu.

Bornozuyla dolandığı odaya halası girince Zeyno tedirginleşti.

"Rozerin kocan yolda, hazırlan gideceksin."

Saç tutamlarından damlayan suları havluyla alan Zeyno kapı ağzında beklediği haberi veren yaşlı kadını bir müddet izledi. Minneti harelerine usulca sinerek izlemekte olan kadının yüreğine ulaşan çiçeklerle bezeli kısa bir yol oldu. Zeyno ne zaman Sarya halaya baksa çiçekli bir yolun sonunda ona kucak açan şefkatli bir anne görüyordu.

Duygularına yenik düştüğünden dalgın hâlde, "Geldi mi?" diye sordu.

"Birazdan burada olacak, hazır olmanı istedi."

Havluyu avucu arasında titrekçe sıktı. "Bizzat o mu geldi?"

Heyecanı çok mu belliydi? Sarya bıyık altından gülümseyerek onu süzüyordu. "Evet, bizzat Cesur ağa geldi," dedi, kapıdan ayrılmadan önce Zeyno'ya bir konuda yardımcı oldu. "Dün sana aldığım elbiseyi giy!"

Gözden kaybolan kadının arkasından başını sallamakla yetindi. On dokuz gündür görmediği kocasına süslenmesini üstü kapalı söylüyordu. Aynaya döndüğünde yansımasına uzun uzun baktı. Gördüğü kadın yirmi gün öncesinden çok daha farklı bakıyordu, çok daha dik duruyordu.

"Ben içimde yeşerttiğim kadını sevdim! Ben büyüttüğüm Zeyno'yu yaşatacağım!"

Kendine verdiği sözü bir kez daha tekerrür etti, başarmış olduğunda omzundan öpüp kendine teşekkürünü de edecekti Zeyno. Benliğini yıpratan her şeye inat ayakta kaldığı için!

Cesur ağayı biraz bekletecekti. Aynadan uzaklaşarak yatağa serdiği iç çamaşırlarını önce üzerine geçirdi akabinde saçlarını kuruttu, hızını kesmeyen fakat asla acele etmeyen Zeyno makyajını ağırkanlı edasıyla yaptı.

Kendi için uğraştığı her saniye önem kazanıyordu. Rutin hâlini alan düzeni bugün uyguladıkça her saniye kuşanıyormuş hissi veriyor, hazırlık başka manaları da kendince yüklüyordu.

Sarya halanın onun için aldığı elbiseyi dolaptan çıkarttı. Çivit mavisi gözlerinin yanında soft kalan bebe mavisi saten elbiseyi askıdan sıyırarak koluna bıraktı. Sarya hala seslenmediğine göre Cesur ağa henüz gelmemişti.

Elbiseyi, makyajına dikkat ederek başından geçirdiğinde gülümsüyordu. Ağrıyan yanından bakıldığında boş, kırılan yanından baktığında manidar bir gülümsemeydi. Zeyno ağrıyan yanıyla hareket etmeyi bırakmıştı çünkü ailesi olmadığı sürece o yanı hep kanayacaktı. Kırılan yanıyla hayata kafa tutacaktı zira bundan sonra kıran herkes alnındaki *deq*in hakkını vererek karşılığını bulacaktı.

Saçlarını topladıktan sonra günlerdir takmadığı altın tokasını eline aldı ve saçlarına taktı. Geriye tek bir şey kalmıştı. Cesur ağa ve Zerda Kadıoğlu'na özel bir sürprizdi. Onu da ancak Sarya haladan isteyebilirdi. Topuklu ayakkabısını ayağına geçirmeden önce altın halhalını ayak bileğine taktı. Parfümünü sıktığında rutin hazırlık son bulmuştu.

Zeyno artık aşağıya inebilir, kendine duyduğu güvene bir kötek yiyeceğini bile bile direnebilirdi. Soluğu salonda aldığında yaşlı kadını

kahve içerken yakaladı. Topuklu ayakkabının inlettiği zeminde dikkat
ni tamamıyla üzerine alarak ona doğru yürüdü. Zeyno çehresinde gör
düğü ifadeye bayıldı.

"Xedar a bedew[32]!" dedi Sarya, hayranlıkla inledi. "Seni cennetten
mi kovdular?"

Ulu iltifatın karşılığında utana sıkıla gülümsedi Zeyno. "Galiba kı
zın olsam bu kadar överdin."

"Sen de kızımsın," dedi şefkatin sızdığı narin sesiyle. Zeyno'yu
baştan aşağıya süzdü. Hayranlık her süzüşünde büyüyordu. Cesur ağa
bu güzellikle baş edebilecek miydi? "Tülbendin nerede?"

Zeyno, kararlı duruşunu bozmadan isteğini belirtti. "Hala bana si
yah tülbent ver."

Duyduklarından pek hoşnut kalmayan yaşlı kadın kaşlarını çatarak
karşı çıktı. "Rozerin!"

Onu böyle kolay kolay sinirlenirken görmedi, Yadê Keje'yi anımsa
satıyordu. "Lütfen hala! Burada olduğumuz sürece ne istediysen nasıl
istediysen yaptım. Gideceğim zaman bile senin söylediklerini yaparak
gideceğim. Sen de kızının senden istediğini ona ver."

"Ben sana yumuşak başlı ol diyorum, sen kafanın dikine gidiyorsun.
Aynen böyle devam et. Sonra bana gelir ağlarsan bu dik başlılığını ha
tırlatırım!" diye ikaz etti, yardımcısı Esin'den siyah tülbendini getirme
sini isterken hâlâ gelin hanıma mesafeliydi.

Araba sesleri kulaklarına dolduğunda iki kadın pencerenin izin ver
diği kadarından bahçeye göz gezdirdi. Üç araba arka arkaya içeri girdi,
öndeki Cesur'un siyah cipiydi. Zeyno camların ötesindeki tehlikeli çeh
reyi göremiyor, nasıl olduğunu az çok tahmin ediyordu.

"Ben onları karşılayacağım, sen de tülbendini tak gel."

Aniden bastıran heyecanın sebebini anlayamadı Zeyno. Yaşlı ka
dının gidişiyle pencereden uzaklaştı, Esin'in getirdiği siyah tülbendi
gördüğünde duraksadı. Eline bırakılan siyah tülbendin sebebi burada
olmasıydı.

Teşekkür ederek gitmesini beklerken misafir banyosuna girdi. Si
yah tülbendi saçlarına örttü ve ayna karşısında ufak düzeltmeler yaptı.
"Bunu onlar istedi. Yasını tek başına geçirmen için seni buraya gön
derdiler... Bir başına. Kadıoğlu konağında yasına devam edeceksin
Zeyno!"

[32] Xedar *acımasız*, bedew *güzel*. Aynı zamanda cümle içinde kullanıldığında *düşmana inat ayakta duran kişi* anlamında da kullanılmaktadır.

Zerda Kadıoğlu'na vereceği en büyük ceza buydu, sinir krizi geçi
rirken insanlığını sorgulatan kaynanasının sözlerini unutmamıştı. Her
acının karşılığını misliyle verecekti.

Çalışanların bavulunu evden çıkardığını banyodan çıkınca gördü,
veda yaklaşmıştı. Çürük ruhunu bu duvarların arasına teslim etmiş,
yeni ruha kavuşmuştu Zeyno. Terk ettiği her şey onun parçasıydı fakat
onu yaşatmazdı. Terk ettiği her şeyi ardında bıraktı, kısmen iyileşmiş
bir kadın olarak mezkûr evden ayrıldı.

Arabasının önünde sırtı dönük adama doğru yürürken buldu kendini
Zeyno. Bugün gergin değildi; omuz hizasında açtığı bacakları, arkasın
da birleştirdiği elleri âdeta güç gösterisi yapıyor, otoritesini ilan edi
yordu. İki parmağının arasına sıkıştırdığı sigaradan yükselen dumanları
keyfe yorumladı Zeyno.

Cesur ağa ondan hep güçlü olmuş, yıkıldığını bir an olsun göster
memişti. Hasan ağanın dağ evinde sabahladığı gece haricinde. Zeyno o
zamanı hatırlayınca bile güçlü kaldığını bugün anlayabiliyordu.

Kocasını yalnız yakalamayı beklemiyordu. Sarya hala nereye git
mişti?

Yanına ağır ağır yaklaştı, tam arkasında durduğunda hafifçe öksür
dü. "Cesur ağa?"

Cesur duyduğu sesle önüne döndü, çivit harelerine sıcak bal rengi
erircesine karıştı. Yahut Zeyno öyle olmasını hayal ediyordu. Keza Ce
sur ağa yıkılmadım dercesine karşısında dimdik duruyordu. Özgüveni
tapılasıydı.

"Rozerin Kadıoğlu!" dedi soyadını bastırırken. Kılıçhan soyadına
hâlâ sahipken imayla kendi soyadını yakıştırıyordu. Ellerini hâlâ çöz
memişti, üstelik gayet keyifli görünüyordu. Olmadığı süre içerisinde
neler olduğunu oldukça merak etti. Evdekiler de böyle miydi? Hepsi
mutlu muydu?

"Yasını daha bitirmedin mi?"

Saçlarını örten siyah tülbendi kastettiğini biliyordu Zeyno. "Bitirdi
ğimi düşündüğünüz için mi geldiniz?" ardından alay edercesine güldü.
"Yokluğum oldukça memnun etmiş sizi ağam."

"Dünyada cenneti tatmış gibiydim Rozerin," dedi müthiş bir zevk
duyarak.

"Yüzünüzden belli oluyor ağam. Bana olan nefretinizi açık açık
yaşıyorsunuz," dediğinde gayriihtiyarî gülümsedi. "O kadar çok nefret
ediyorsunuz ki bir kere olsun aramadınız."

Ela hareleri kurnazca yuvasında döndü. "Seni aramamı mı istiyor-
dun?"

"Kötü haberi veren sizdiniz. Eserinizin ne hâlde olduğunu merak
edeceğinizi düşündüm."

Cesur gözleriyle karşısında dimdik duran karısını süzdü. Güzelliğ
dillere destandı. Bir kadın zarafetini ancak bu kadar konuşturabilirdi.
Korkusuzca bakan gözleri Cesur'un dikkatini çeken ilk detaydı. Ancak
o güzel yüze manidar bir değişiklik yapmıştı Rozerin.

İki kaşının arasında bir akrep figürü, sol gözünün altında şakağına
yakın yerde bir gözyaşı damlası figürü dövdürmüştü. *Deq* kimin fik-
riydi bilmiyordu ama siyah tülbendin çevrelediği muazzam yüz her
şeyi kendine yakıştırmayı nasıl oluyorsa başarıyordu. Her şey onun bir
parçası gibiydi. Elbisenin rengiyle bütünleşen mavi gözlerinden, yeşil
rengi *deq*lerin sertleştirdiği siyah tülbende kadar. Yumuşak olan tek şey
dudaklarıydı.

Parmağı arasında bir sigara tuttuğunu elleri yumruk şeklini aldığın-
da hatırladı, içten içe küfretti. Kadın onun içinde biriktiği ateşe nefesiy-
le üfleyerek harlayan tehlikeli bir cazibeydi. *Kahretsin!*

Hem güçlüydü hem *acımasız bir güzel...*

"Benden daha iyi olduğun aşikâr!" dedi istifini bozmadan. Kaşlarıyla
sol gözünün altındaki *deq*i işaret etti. "Yoksa o gözyaşı Rumi için mi?"

Zeyno başını dik tuttu. "Hayır ağam, sizin için."

Cesur Kadıoğlu sersemledi. *Sizin için* diyordu...

"Bir hayat borçluyum size. İftiramın bedelini hayat boyunca dö-
keceğim gözyaşımla ödeyeceğim. Size yeni bir hayat veremem ama
gözyaşımı verebilirim!" acıyla tebessüm etti. "Anneniz gözyaşlarına
pek sevinir. Ben kahrımdan ölürken hâlâ ailemin evlat reddini kafama
kazımakla meşguldü."

Cesur, *deq*in anlamından etkilendiğini yansıtmamak için elinden ne
geldiyse yaptı. Zeyno onu yakaladığı anda yakasına yapışırdı, adam bu
kozu eline verirse kendini asla affetmezdi. Bu yüzden kendi gücünün
delisi olan karısını bir hatanın ucundan döndürmek üzere ona yaklaştı
ve kulağına doğru eğildi. "Annemi karşına alma Rozerin. Onu ben bile
tutamam."

Zeyno bütün uzaklıkları aştı, uzansa yüzünün yüzüne karışacağı mi-
limlik mesafe bıraktı; iki kaşının arasına ömürlük kazıttığı *deq*i işaret
etti. "Ben bunu yaptığım gün hepinizi karşıma aldım! Hafızanı güçlü
tut Cesur ağa," dedi, ismini zikrederken nefesini yüzüne üfledi. "Ben

hâlâ Nezir Kılıçhan'ın kızıyım! Bana zarar veren herkesi zehirleyece-
ğim ve o zehirden bir nefeslik hak kazanacağım!"

Böylece Cesur, *deq*lerin asıl amacını öğrenmiş oldu. Karısının gövd-
de gösterisi asla boşa değildi, lakin karşısındaki Kadıoğlu ailesiyse
daha çok çabalaması gerekecekti. Zira hiçbir Kadıoğlu, Rozerin'in dişi
kuvveti altında ezilecek güçsüzlükte değildi.

Kocasını henüz yenmiş değildi fakat sarsıcı bir darbe attığından
emindi Zeyno. Sarya ile banyoya girmeden önce vedalaşmıştı, onu ara-
masına gerek yoktu. Çok değil günler sonra tekrar Kadıoğlu konağında
onları ziyarete gelecekti. Adamların açıkta bıraktığı kapıdan arabaya
bindi.

Cesur zaman kaybetmeden ona katıldı ve yola çıktı. Sessizlik onla-
rın kurtarıcısı olamazdı, düşüncelerle boğuşmak kadını ve erkeği çelim-
siz hâle getiriyordu.

Konuşmayı en çok isteyen de Zeyno idi. Konakta olmadığı süre
zarfında neler olmuştu, ailesinin neler yaptığını sormak istiyordu fakat
isteği kocasının cevap vermeyeceği düşüncesiyle köreliyordu.

Düştüğü çıkmazdan yankılanan arama sesi kurtardı. Zeyno kafasını
usulca kocasına çevirdi. Oto telefon tutucuda kocası telefonunu yuva-
sına sabitlemişti, Rehma'nın adını okuduğunda kafasını yeniden cama
doğru çevirdi.

"Keremke[33] bıremîn[34]?"

Aynı dili konuşmalarına rağmen Cesur'un ağzı Zeyno'ya bazı an-
larda yabancı geliyordu. Yöreden yöreye gerek ağızdan çıkış gerek
sözcüklerin farklılıkları ve aynı sözcüklerin farklı anlamları değişken-
lik gösterebiliyordu. Kocası herkesin aksine Zeyno'ya daha değişik ve
kafa karıştırıcı geliyordu.

Zeyno bir kulaklık kullanmadığını, telefonu kulağına dayamadığını
görünce Bluetooth aracılıyla telefonu arabaya bağladığını anladı. Ho-
parlör sayesinde arayan kişinin sesi arabadaki herkesin duyacağı netlik-
te yükseliyordu. Rehma'nın o yalın ve rahatlatıcı sesi duyuldu.

"Yola çıktınız mı?"

"Evet, yeni çıktık."

"Rozerin nasıl?"

Günler sonra sorulmak Zeyno'yu pek mutlu etti, öyle mutlu etti ki
gururdan koltukaltı kabardı. Kocasının ne yanıt vereceğini merak etti-
ğinden ona döndü ve o anda göz göze geldiler.

[33] Buyur.

[34] Kardeşim, erkek kardeş için söylenir.

"İyi, gayet iyi."

Ses tınısındaki manayı çözebiliyordu. Dalgadan uzak, ciddi ve ka-
tıydı.

"Dikkatli olun. Toplantıya girmeden önce seni aramak istedim. Ba-
bam da eve dönünce direkt şirkete gelsin, dedi."

"Öyle yapacağım," diyen kocası göz temasını yola geri döndere-
kesti.

"Şehrazat da burada seni bekliyor."

"Tamam," dedikten sonra telefonu kapattı.

Zeyno kocasına sarılan kadının adını bir kez daha duyduğunda ye-
rinde istemsiz kasıldı. Emin olduğu bir şey varsa o da Şehrazat'ın, Ce-
sur'un sevgilisi olduğuydu. Anlaşılan babası ve kardeşi de biliyordu.
Belki de hayatında olan birçok kişi biliyordu. Şirketine özgürce gidip
onu beklediğine göre birlikteliklerini kimseden saklamıyorlardı.

"Yanına Şehrazat için de bir damla gözyaşı dövdürmem gerekiyor-
muş desene. Unutmuşum!"

Cesur, yine ölü gibi sessizdi.

"Sessizlik en tehlikeli kabulleniştir, bazen de korkaklıktır. Neden
konuşmaktan korkuyorsun Cesur ağa?"

"Neden sana düşmeyen özel konulara burnunu sokuyorsun Roze-
rin?"

"Bir dostun varsa artık özeline girmez. Beni kabul ettiysen birtakım
alışkanlıklarını da bırakmalısın. Sen artık evlisin ve bir ağasın. Milletin
diline ben düşürdüm de sen niye devam ettireceksin?"

"Milletin hakkımda konuşan dilini sikerim! Bu zamana kadar onla-
rın varlığını umursadığımı kim söyledi?"

Zeyno insanların ne söylediğini umursadığı bir an yakalamamıştı.
Kendini yenilmiş gibi hissetti. Ustaca sıyıracağı bir an lazımdı ona.

"Niye kimse evliliğimizin asıl sebebini bilmiyor o zaman? Madem
umursamıyorsun?"

"Ne milletin ağzı ne de senin karım olman umurumda. Asıl sebebi
Rehma. Ben kendimi kardeşim için feda ettim, sakın kendini feda edil-
meye değer bir kadın görme. Sen asla buna değecek bir kadın değilsin!"

Gözyaşını yüzüne dövdüren kadın pişmanlık beslemiyordu, Cesur
ağaya karşı bir öfke ve nefrete de sahip değildi. Lakin hakaretlerine göz
yummayı kendi gururuna yediremiyordu.

"Sana hayat borçluyum kabul ama hakaretlerine boyun eğecek ka-
dın değilim. Benimle konuşurken kelimelerini özenle seç!"

Cesur ağa homurdanarak güldü. "Tabii Rozerin Hanım, emriniz ba-
şım gözüm üstüne!"

"O gün gelecek Cesur, gelmesinden korktuğun o gün gelecek ve sen
her şeyi yoluna koymak için benden medet umacaksın."

"Yirmi gününü bana martaval okumak için mi harcadın? Evinde de
yapabilirdin Rozerin."

"Evine gelmekten korkmazsan tabii ki, neden olmasın!"

Karşılıklı münakaşaları Zeyno'nun merhametsizce yüzüne çarptı-
ğı gerçekle son buldu. Ne sözlerin altında kalmaya niyetliydiler ne de
okunan meydana karşılık vermekten çekindiler. Bu kin onların arasında
yandıkça Zeyno ve Cesur ancak birbirlerini kırarak hayatlarını geçire-
ceklerdi.

Üç saatlik yolculuk Cesur'un telefon konuşmaları ve dinlediği den-
gbêj *kilam*larıyla geçti. İkisi bir daha asla birbirleriyle konuşmadı. Yal-
nızca birbirlerini ara sıra kontrol ediyor, o esnada göz göze geliyorlarsa
bakışlarını kaçırarak kontrolü sonlandırıyorlardı.

Tüm bu eziyetin bittiği yolculuk Kadıoğlu konağının devasa ka-
pısında son buldu. İki adam aynı anda duraksayan arabanın kapılarını
açtı. Zeyno kocasıyla beraber arabadan indi.

Kapıya yetişmeden önce arabadan inen adamların bir çember hâlin-
de etraflarını sardığını gördü. Neler olduğuna anlam veremedi. Zira iki
arabadan bu kadar adamın çıkması imkânsızdı.

Cesur tam yanında bittiğinde neler olduğunu sormak adına ağzını
açtı ama Cesur ondan önce davrandı.

"Arkana bak Rozerin," diye emretti. Zeyno sözüne itibar ederek
arkasına baktığında arka arkaya dizilmiş araba kuyruğunu gördü, iki
sandığı arabadan çok daha fazlasını bulunca sersemledi.

"Bu arabaların hepsi seni korumak için. Yol boyu bize gözcülük
ettiler. Her köşeyi kolladılar sen sağ salim gel diye. Yasını tuttuğun
adamın ailesinden ağabeyi ve *bilmediğin* nişanlısı bu durumdan seni
sorumlu tuttukları için ölenin sadece Rumi olmayacağına karar verdiler.
Seni de öldürmek istiyorlar."

Ela'nın söylediği esasında buydu; ona verdiği mesaj açıktı ama
Zeyno anlamamıştı.

"O gece Rumi'yi kan davası olmaması için öldürdüler. Nişanlısı da
seni öldürmeye gelmişti. Buna izin vermedim. O gece elimde gördü-
ğün silah seni korumak içindi," dedi çember genişlemeye başladığında.

Cesur ağa kavganın görünmeyen yüzünü akıcı bir rahatlıkla anlatıyor, Zeyno'nun nefesini pervasızca kesiyordu.

"Aslında beni de öldürmek istemişlerdi ama bunu yapamayacaklarını anladıkları için yalnızca sana yöneldiler. Ailenin de seni sildiğini bildikleri için onlar için kolay lokmaydın. Ta ki biz evlenene kadar!"

Zeyno konuşma yetisini tamamıyla kaybetmişti. Arjin o gece Rumi'nin arkasından gelmemişti, asıl niyeti Zeyno'yu öldürmekti hem de Rıdvan ile birlik olmuşlardı ve bugün onu koruyan yine Cesur Kadıoğlu'ydu.

Cesur'un dimağ donduran bu planı onun korunması içindi.

Anlattıklarını sindirmesini bekleyen Cesur ağa yine ellerini arkasında birleştirdi. "Anladığım kadarıyla Arjin nişanlısının acısını sendeçıkartacak. Ama kimse benim karıma dokunamaz. Senden nefret etsem de Rozerin sen benim soyadımı taşıyacaksın. Sana kaldırılan silahı bana kaldırılmış sayarım. Şimdi..." dediğinde bakışlarıyla Zeyno'nun arkasını işaret etti.

Komutu alan Zeyno bir robot gibi dediğini yaparak arkasına döndü. Önce bavulunu gördü ardından bavulunun üstünde beyaz tülbendini gördü. Cesur ona yas tutmayı bırak diyordu.

Kadının gözleri tekrar kocasına kaydığında yukarıya baktığını gördü. Zeyno baktığı yere yavaşça kafasını döndürdüğünde kaynanasını çalışma odasına düşen balkonda beklerken buldu.

Hâlâ aynı öfke ve nefretle gelinini izliyordu.

Zerda Kadıoğlu gelinine doğru bağırdı. "Bitirdin mi yasını?"

Zeyno, Cesur'a dönüp siyah tülbendini saçlarının sıyırdı, kocasından gözlerini ayırmadan, "Bitirdim Zerda Hanım!" diye yanıtladığında yine gözlerini kocasından ayırmadan beyaz tülbendi eline aldı.

Beyaz tülbendi saçlarına örttükten sonra yas tülbendini kendisi ve Cesur'un arasında kalan boşluğa bıraktı.

Kocasına tıslarcasına güldü: "Nefretimiz karşılıklı ağam. Siz bana bu hayatı zehrettiğiniz sürece ben de size zindan ederim!" siyah tülbendin üzerine basarak Kadıoğlu konağına daha güçlü ve yenilmez bir kadın olarak girdi.

Böylece geçmişini arkasında bıraktı ve Rumi Gerivan'ı hayatından tamamen çıkarttı. Onu öldüren ailesi bundan sonra yalnızca Zeyno'nun düşmanıydı.

Arjin'e de elbet sıra gelecekti!

Gönül, şifası olmayan derde düşünce çektiği derdi yanan bilirmiş; yanan hâlinden kimse anlamaz diye derdi içine gömer, üstüne toprak atarak susacağını sanırmış ama gönül bu, dertlinin mantığıyla mı hareket edermiş? Kimse kimsenin gönül acısını bilmez, dil anlatacak hünerde değildir, akıl da anlayacak kuvvette. Sakın ola ki âşığın derdini küçümseme, ayrılık ezelden gelir ama pir gelir.

Zihninin karanlık sularında boğulur gibi yankılanan ses bir şeyler anlatıyor, Diljîn Kadıoğlu yarım yamalak duyuyordu. Ayrılığın ezelden gelişi kocasını çok genç yaşlarda yakalamıştı ve görünen o ki hâlâ yakasından düşmemişti.

"Rehma!" diye dürttü, kocasına bir kez daha seslendiğinde.

Sesini sağıra duyuran varsa, Diljîn bir akıl alabilirdi. Zira Rehma rüyalarında sadece Lezan'ı görerek başlı başına Diljîn'e eziyet çektiriyordu. Dertli artık Rehma da değildi. Hatta derdi kimin bildiği kimin çektiği de önemsiz hâle gelir olmuştu; Diljîn için... Rehma için...

Sekiz aydır her gün gördüğü suret Rehma'dan ziyade Lezan idi. Sevdiği kadını unutamayan kocası zaman zaman rüyalarında görerek Diljîn'e unutturmamak için üstün çabalar sarf ediyordu. Elinde olmadığını biliyordu ama bilmek de işe yaramıyordu.

"Rehma..."

Son kez onu çağırdı, acı çektiğini gördükçe onu kurtarmak istiyordu. Uykularını haram eden rüyaların bir sonu gelmediği müddetçe evliliklerinin düzlüğe çıkacağı günler ıraktı. Gerçi bayır aşağı yuvarlanmalarına neden olan etken rüyalar değildi, yine de diri tutmakta etkin rol oynuyordu.

"Uyan hadi..." dedi, sesi yeni uykudan uyandığından değil, olanların kırgınlığından epey bitkin ve yılgın çıkıyordu. Nihayet son çağrısına bir kulak asılmış, kocası rüyasında acı çekmekten kurtulmuştu.

[35] Rêş siyah renginin karşılığıdır. Kimi zaman siyah saç, esmer ten veya kara göz rengine sahip kişiye hitaben takma ad olarak verilir. Erkek ve kadın söylemi ayrıdır. Rêşo erkeklere, rêşê kadınlara söylenir.

"Rehma uyan..." dedi cesaretlendirircesine. Bir dayanağa ihtiyaç duyduğunu artık biliyordu Diljîn. Uyanmayana kadar acı çekecek Diljîn o gözlerini açmadığı sürece rüyasına hapsolduğunu bildiğinden sonlanmasını bekleyecekti.

Terden ıslanmış şakakları gergindi, uzanıp o teri silerek geçti demek istiyordu ama Rehma başka bir kadın için bu hâldeydi. Diljîn dokunsa yanardı!

Göz kapaklarının aniden açılması Diljîn'i hazırlıksız yakaladı, irkilen kadın kocasının ahvalini tartamadan Rehma kaşla göz arasında doğrulup ona sarıldı. Kollarının gücü altında ezildi Diljîn, ona sarılmasını beklemiyordu yine de itmeye kıyamadı.

"İyi misin?"

Nefes nefese sarılan kocasını yatağa geri yatırdı, onu bırakacağını anlayan Rehma belinden kavrayarak Diljîn'i neredeyse üstüne yatırdı. Kadın engel olmadı çünkü kocası boşlukta süzülüyordu.

Kadın, kocasının acısını hafifleten bir aracıydı.

Aracı olduğu düşüncesi kocası kokusunu içine çeke çeke sakinleştiğinde hafifledi ancak Rehma'nın rüyadan uyanıp Lezan'a sarıldığını hayal ettiğini hesabına katınca Diljîn haykırarak ağlamak istedi. Lezan bedenen ölmüştü ama her zihinde kendini yaşatıyordu.

"Diljîn..."

İsmi kocasının ağzından zikredildiğinde kaskatı kesildi. Kurtuluşa ermiş gibi rahatlayarak nefesini vermişti kocası. O zaman sarıldığının karısı olduğunu biliyordu. Diljîn'in ütopik düşünceleri yanılgıdan ibaretti.

"İyi... İyiyim galiba..." dedi ve kokusunu derin derin içine çektiği kadını kaybetmekten korkarcasına sımsıkı sarıldı. Nefesi yavaş yavaş düzene girdi, gerginliği hatırı sayılır ölçüde yok oldu. Rehma acı çekmiyor olabilirdi ama neden bu hâlde olduğunu biliyordu.

Garabeti küçümsenemeyecek anın sinesinde sıkışıp kalmış, çaresiz ve güçsüz bir kadındı Diljîn. "Onu mu gördün yine?" diye soruverdi aniden. Sesi kızgınlıktan uzak, acı doluydu. Cevabını bildiği soruları sormak istemiyordu, nasıl olduysa ağzından kaçıvermişti.

Bu hâlden selametlerine kavuşacakları artık meçhuldü. Bütün umutları her geçen gün ölüyordu Diljîn'in.

Suali onu sımsıkı saran kollarının gevşemesine neden olunca kadın günün ilk saatlerinde, koca bir parkuru bitirmiş koşu yarışçısı kadar yorulduğunu hissetti lakin onun acısı fiziksel değildi.

Rehma ile yalnız kalmak istemediğini anlayınca, "Sonra bana neden gelmediğimi soruyorsun!" diye sitem ederek gevşeyen kollarından kurtulmaya baktı fakat Rehma gitmesini engelledi.

"Geldin mi?"

Sorusunun altındaki anlam barizdi, "Bırak..." diye diretti. "Sabahın kömründe seninle tartışmak istemiyorum."

Rehma, vaziyetlerini değerlendirircesine durup bekledi. "Tartışmıyoruz zaten, sana bir soru soruyorum. Sen bana geldin mi hiç Diljîn?"

"Tartışma yaratıyorsun!"

"Soruma cevap ver," dedi sesinin sert çıkmamasına dikkat ederek. "Geldin mi Diljîn? Elini uzattın mı, tutmamı istedin mi? Sen bana geldin ve ben seni ittim mi?"

Kocasının çehresine bakıldığında söylediklerinin haklılığı bağırıyor, ona bakan Diljîn Kadıoğlu'nu utandırıyordu. "Bunu konuşmak istemiyorum!" dedi ve yapabildiği tek yola sığındı; kaçmak!

Kolunu kurtarıp yataktan çıktı, anlaşılan kocası bu defa kaçışını mazur görmeyecekti. Banyo kapısında yetişen adam tarafından kıstırılan kadın yakınlıklarından bir kez daha korktu. Ona öyle kapılıyordu ki kendine verdiği sözü çiğniyordu. "Bu kaçışların nereye kadar devam edecek Diljîn? Nereye kadar benden kaçacaksın?"

Aitlik hissinden mahrum kaldığı süre boyunca kocasını reddetmekten çekinmeyecekti. "Sonsuza kadar," dedi kesin tavrıyla. "Sen gerçeği kendine kabul ettirene kadar ben senden kaçacağım."

Terin yapıştığı teni parlıyor, bakışlarındaki arayış kadını susatıyordu; kocasının ne istediği açıktı ama Diljîn istediğini gerçekleştirme maksadında değildi. Ancak Rehma onu tehlikenin bağrında tutuyordu şayet bırakmazsa kadın kurallarını kendi elleriyle yıkacaktı.

"Sen benim karımsın... Sen benim çocuklarımın annesi olacaksın..." dedi bilmişlikle.

Kadın ne kadar gerginse adam o kadar rahattı. Diljîn'i deli eden buydu, asla onun gibi rahat ve kendi hâlinde olamıyor, hep gergin ve kavgaya meyilli tavrıyla onu iteliyordu. Rahatsız olduğu bir diğer mevzu da Rehma'nın artık çocuk istemesiydi. Bu adamın ona tamamıyla ait olduğunu bilmeden çocuk yapmak yıkımları olurdu, Diljîn temkinliydi.

"Beni deli ediyorsun," diye mırıldandı, sesi ihtiras doluydu. Hâlinden pek rahatsız vaziyette dirseklerini kapıya yaslayarak Diljîn'in gidişini engelledi ama bu da çattığı kaşlarını düzeltmeye pek yardımcı

olmadı. Aradığını bulamayan doyumsuz bakışları dudaklarında gezdi ve aradığını bulmuşçasına kıyılarına can vererek onu gülümsetti.

"Beni öyle bir adama çeviriyorsun ki bazen tüm günüm seni düşünerek geçiyor."

Diljîn, ihtirası karşısında saygıyla eğilebilirdi zira Rehma ondan tüm yaptıklarına rağmen asla vazgeçmiyordu. Yenilmemek için kozuna sığındı ve onu diliyle yaraladı.

"Ne acı, sen aklıma bile gelmiyorsun!"

Az önceki gülümsemesi karizmatik çehresinde genişledi, bakışlarındaki ateş sönmeyecek kuvvetiyle Diljîn'e sıçradı, kadının uzuvlarını bir davete çağırırcasına titretti.

"Güzel dudaklarını dilin zehirliyor Diljîn!"

"Zehirse, zevk aldığını düşünmeye başlıyorum."

Hayır, yanıtının sindiği çehresi merakı ağırladı. "Keşke karımın bana neden böyle nefret beslediğini anlayabilsem."

Karımın derkenki sahiplenici tınısı Diljîn'in soluğunu kesti. Ancak her heyecan aralarında barikat kuran ve karı koca ilişkisini gönül rahatlığıyla yaşamalarına engel olan Lezan faktörüyle dağılıyor, kadını perişan ederken adamı da dağıtıyordu.

"Biraz düşünürsen bulacaksın, kendini yorman..."

"Hiş..." diyerek bir kavganın başlangıcına fırsat tanımadan susturdu Rehma. "Senin için her şeyi yaparım," dedi ve işaret parmağını karısının dudağının üzerine yaslarken heyecanla gözlerini yüzünde gezdirdi. "Ama sen de bana yardımcı olmalısın. Böyle kaçak dövüş sevmiyorum!" afallayan kadının tepkisizliğinden fırsat bilerek dudaklarından uzun uzun öptü ve onu gerçekle baş başa bırakarak banyoya girdi.

Diljîn, öpmesine oldukça öfkelendi. Banyoya girip hesabını sormak istiyor, Rehma'nın inadına öpeceğini bildiğinden bir şey yapamıyordu. Öfkesini anca kapıdan çıkarabildi, hışımla kapattığı kapının ardından kocasının kahkahası yükseldi.

"Sevimsiz!"

Yeri döve döve odasından çıktı, Rehma'yı bekleyecek sabrı ve zamanı yoktu. Üzerindeki sabahlıkla kimseye görünmeden misafir banyosuna girmeyi başardığında ferah nefesini verdi. İhtiyaçlarını giderirken de aklı kocasının söylediklerindeydi, sabah sabah korktuğundan daha fazla temas ve sözlü saldırı yaşanmıştı. Onu ittikçe Rehma inatla çekiliyordu.

Kendine hâkim olacağını ve bir daha bu denli şeffaf bir yakınlık kurmayacağına dair telkin ederek banyodan çıktı, odasına aynı telaşla geri döndü. Dağınık yatağı toplamakla başladı. Odasını düzene koyduğunda kendi hazırlığı için giyinme odasına girdi. Rehma henüz banyodan çıkmamıştı, Diljîn giyinip tülbendiyle makyaj masasına geçtiğinde kocası nihayet banyodan çıktı. Görmezden gelerek makyajını yaparken Rehma'nın kokusu burnunu doldurdu.

Diljîn nefesini tutarak kendini onun eşsiz kokusundan mahrum bırakmaya davrandı, ancak her hücresi onun yeni yıkanmış kokusuna aşina olduğundan duyularını harekete geçirerek kadını delirtti. Adamın kokusuyla baş edemeyen bir kadınken ona kapılmamayı nasıl başarabilirdi!

Söylene söylene makyajını el çabukluğuyla bitirdi. Odadan kocası olmadan çıkamayacağı için bekledi. Beraber aşağıya inme kurallarını asla esnetmemişlerdi ve dokuz aydır her gün evde oldukları müddetçe beraber iniyorlardı.

Oturduğu puftan kalkmadan telefonunu eline aldı, kız kardeşinin dün gece attığı mesajı görünce yanıtlamak için dokunmatik ekranda parmaklarını hızlıca çalıştırdı.

"Cesur bu sabah yola çıktı. Rozerin'i almaya gitti."

Bakışlarını odakladığı telefondan ayırarak giyinme odasından seslenen kocasına çevirdi, gömleğini giydiğini gördü. Aldığı ilk habere tepkisi tek kaşını kaldırmak oldu. "Öyle mi?"

Rozerin Zeyno neredeyse yirmi gün kadar uzaklaştığı konağa bugün geri dönüyordu. Çetin bir günün onları beklediği mahsustu. Günün ilk saatlerini kocasıyla çetrefilli bir yüzleşmeyle geçirmek yetmezken Rozerin'in gelişi tuzu biberi olacaktı.

"Evet, geldiğinde eski konuları onunla konuşma. Sarya hala toparlandığını söyledi."

Yine bir buyrukla susturuluyordu. "Hıh! Ben de diyorum bu konuyla alakalı bir emri ne zaman alacağım?" dedi istihzayla gülerek. "Beni ilgilendirmediğini sen söylüyorsun zaten neyi soracağım."

Giyinme odasından dolap kapağının sertçe kapanan sesinin arkasından Rehma'nın sesi de yükseldi. Kızgın değildi, tavrı her zamanki sakinliği seyrediyordu. "Evet, hâlâ söylüyorum. Bu konu sen dâhil kimseyi ilgilendirmiyor."

Son düğmeyi de iliklediğinde odaya girdi. Boy aynasının karşısında dikilirken beraberinde getirdiği saatini bileğine, yüzüğünü ise parmağına geçirdi.

Kocasının hazırlığını göz ucuyla seyrediyor, ondan etkilendiğini kabul etmeyi katiyen reddederek ağzını sulandırmaya devam ediyordu.

"Ağabeyinin mutsuz ve zoraki evliliğini hatırladıkça üzülüyorum onu düşündüğüm için kusura bakmayın ağam."

Kınayesinden ötürü keyfi kaçan Rehma Kadıoğlu onun kendisini onaran kadına bakışlarını çevirdi, kara gözlerini üzerinde gördüğü keyifsizliği rahatsızlığa dönüştü. "Diljin," diye seslendi. "Konuşalım yeniden önce bize odaklanabilsen. İnan Cesur da bunu isterdi."

Kınayesine karşılık vermekten geri kalmayan kocasına hayretle bakakaldı. "Her seferinde bu konu nasıl bize bağlanıyor, gerçekten kalıyorum. Yeteneğini keşfetmediğin için kendine kızmalısın."

"Bir düşünelim bakalım konu nasıl bize geliyor," dedi, az önceki rahatsızlık anının onu terk etmiş, yerini Rehma'nın bilinen o sakinliğini yerine getirmişti. Ani duygu değişimleri Diljin kadar Rehma'yı da yoruyordu.

Klasik takımın üzerine cepkeni geçirirken onu sahipsizlikle izleyen karısına iki adımda yaklaştı ve düğmeleri iliklerken dizlerini bükerek çömeldi. Bakışlarına sıcak ifadesi yerleşmişti bile.

"Neredeyse bir yıl olacak evliliğimiz. Senden hoşlandığım için seni hayatıma aldım. Kadınım yaptım, sen de kabul ettin. Buraya kadar sıkıntı yok. Asıl sıkıntı bu eve geldikten sonra başlıyor. Hayatını beğendiğin adamı sevmiyorsun, ondan uzaksın, sürekli kafanın dikine gidiyorsun, seninle bir şeyler yapmak isteyen adamı sürekli geri çeviriyorsun. Aynı yatağa baş koyuyoruz," dediğinde yüzünü çevirip baktığı yatağı bir kafa işaretiyle gösterdi.

"Burada bana ait olduğun ama yanına gelirken benden kaçıyorsun," dediğinde Diljin sözlerini tamamlamasını beklemeden hareketlendi. Gideceğini anlayan Rehma kolundan tutarak engel oldu. "Kalkma, ben konuşurken beni dinle."

"Konu Cesur ve Rozerin tamam mı? Rehma ve Diljin değil."

Sesindeki tedirginlik netti. Rehma kapılan kadının neden kaçtığını asla anlayamıyordu, asla! "Evet, izin verirsen oraya geleceğim," dedi sakince. "Geceleri yatağıma girdiğinde benden kaçıyorsun, sana dokunmak istediğim zaman titriyorsun. Beni kahrediyorsun böyle yapınca. Senin rızan olmadan sana dokunmak tercihim olmadı, olmayacak. Bunca şeyi yapan sensin, bizi mutsuzluğa sürükleyen sensin, beni mutsuz eden yine sensin," dedi üstüne basa basa. "Tüm bu davranışlarla

kendinden ittiriyorsun ve Rozerin'in, Cesur'a attığı iftiranın seni üzdüğünü söylüyorsun. Rozerin, Cesur'u sevmiyor mutsuz diye üzülüyorsun. Seo söyle Diljin senin Rozerin'den ne farkın var?"

Titreyen ellerini saklayacak bir yer aradı fakat dizlerinin dibinde onaran Rehma göreceğinden yumruk hâline getirerek kucağına sakladı. Sözlerinde haksız değildi ama onun da hataları vardı.

"Ulan ağabeyim ne kadar mutsuzsa ben de bir o kadar mutsuzum!"

Sitem dolu nidası Diljin'i şoka uğrattı... Rehma ilk defa ona mutsuzum demişti.

"Mutsuzum çünkü beni sevmeyen, benden kaçan bir karım var! Ona olan duygularımı çiğneyen, beni ne kadar üzdüğünü umursamayan bir karım var. Ben sekiz aydır bununla mücadele ederken, Cesur ve Rozerin nasıl benden daha kıymetli olabiliyor?"

Onu önce boğup sonra sımsıkı sarılmak istiyordu Diljin. Mutsuz evliliklerinin sebebi Diljin gibi görünse de Rehma'nın söyledikleriydi. Düğünden evvelki gün Lezan'ın mezarlığına ziyarete gittiğinde orada gördüğünü ve orada duyduklarını nasıl anlatacaktı ki?

Yemin ederim hayatıma kim girerse girsin seni bana unutturmayacak, sözlerini unutamamışken, inşa ettikleri mutsuz evliliği nasıl iyileştirebilecekti Diljin?

Rehma'nın onu sevdiğine inanmıyordu. Diljin teyzesinin kızı Lezan ile birbirine çok benzediği için Rehma onu istemiş ve mutsuz evliliğin temelini atmıştı. Gerisi kocasının sahtekâr dünyasında Lezan ile hayal ettiklerinden, Diljin'in dünyasında ise şüpheler ve göz boyamasından ibaretti.

"Rehma... Sevgini kendine sakla!" diye çıkıştı ve bu sefer hızla ayağa kalktı. "Korkma yengene bir şey demeyeceğim, onu üzecek herhangi bir şey de söylemem. Ağabeyine kaçmadığı hâlde ona kaçıp hayatını alt üst eden bir kadına bu kadar yardımcı olman da gözlerini yaşarttı."

Açıklamasına rağmen karısının kaçışı ve ağabeyi konusundaki katı sözleri Rehma'yı yıprattı. "Yaptığı şeyi onaylamıyorum. Asla kabul etmiyorum. Ama kimsesiz bir kadına sırtını dönecek kadar da cani bir adam değilim Diljin. Rozerin'in yerinde kim olsa belki korkudan aynısını yapardı, belki Cesur'a çok daha kötü iftiralar atabilirdi. Ölümle burun buruna gelince insan her şeyi yapar." Anlayışla karşılamak için çabalasa da Rozerin'i affetmeyecekti Rehma.

"Durum bunlarla sınırlı kalsa başım gözüm üstüne. Rozerin'i yı
dürmek isteyen düşmanların çoğaldığını, Arjin'in durmayacağını
bilmeni istiyorum."

Gerginliğinin, babasıyla ve Cesur ile sürekli irtibatta oluşunun
bebini şimdi anlıyordu Diljin. Öte yandan belki de Rehma'nın değiş
doğruydu, belki Diljin de o durumda olsaydı Zeyno gibi yapacaktı k
bilebilirdi.

"O kadın... Yani Arjin... Dışarıdaki insanlara Rozerin'in aslında
Rumi'ye kaçtığını söylüyor mu?"

Olayın özü ortaya çıkarsa Rozerin'in faturasını ilk Zerda Kadıoğ
kesecekti.

"Hayır, gururuna yedirememiş. Dışarıdaki insanlara Rozerin ve Ce
sur nişanlıma iftira attı diye bir yalan uydurmuş."

Diljin hiçbir şey anlamadı. Eşeledikçe türlü sıkıntı doğuyordu ka
çıştan. "Ne iftirası?" diye sordu çatık kaşlarıyla.

Rehma, ayakta beklememeye karar vererek yatağın ucuna oturdu
Diljin'e de pufa geri oturmasını söyledi. Karısı başından beri olaya hâ
kimdi ama her şey parça parça ondaydı. Şimdi tüm çıplaklığıyla anlata
cak ve Rozerin'i yalnız bırakmamasını söyleyecekti.

"Kaçukları gece Rozerin, Cesur'un yanında yakalanıyor, oraya ka
dar herkes Rozerin'in ağabeyime kaçtığını sanıyor, buraya kadar her
şey normal. Asıl iftirasını oradan başlatıyor. Ferman'ın onları basma
sı Arjin'in işine geliyor, gururuna yedirmediği için çevresindekilere
Cesur ve Zeyno bizi Ferman'a haber eden, yakalanmamıza sebep olan
muhbir Rumi'dir diyor. İftirası bununla sınırlı kalmıyor. Sözde Cesur
basıldıktan sonra Rumi'nin ağabeyi Rıdvan'a haber gönderiyor: *Ya ter
kardeşini öldürürsün ya da ben Gerivan ailesini ateşe veririm.* Tabii
Kadıoğlu Aşireti güçlü ve büyük olduğu için Gerivan ailesi karşı dur
maya cesaret edemiyor ve Rumi'nin kuzeni öldürmeyi kabul ediyor."

"Bu anlattıkların Arjin'in iftirası değil mi? Doğru anladım," diye
sordu teyit etmek için. Zira duydukları hazmedilir gibi değildi. Reh
ma'nın daha anlatacağı çok şey olduğundan gün Diljin için başlamadan
bitmişti.

"Evet güzelim."

"Peki, Rumi'yi gerçekten kim öldürdü?

Rehma, sıkıntılı nefesini uzun soluğuyla geri bıraktı. "Kuzeni Ek
rem öldürdü!"

Kuzeninin gerçekten öldürmüş olabileceğine ihtimal vermeyen Diljin duyduklarından ötürü kısa süreli bir şok yaşadı. "Peki, kuzeni öldürmeyi nasıl kabul etti? Madem Rumi, Rozerin ile kaçmayı planladı ortadan yok olduğu o iki gün neredeydi?" diye sordu, aklını kurcalayan çok ayrıntı vardı ama üst üste soramazdı. Kocası her şeyi anlatacak, onu aydınlatacaktı belli ki.

"Çünkü Rumi, Rozerin ile kaçacakları gece ağabeyi Rıdvan ve onu öldüren kuzeni Ekrem tarafından yakalanıyor. Ferman, istemeye geldiklerinde kız kardeşini o aileye vermemiş, nedenini bilmiyoruz, Rumi'nin nasıl nişanlandığı da meçhul. Kız kardeşini onlara vermeyeceğini söyledikten sonra da Gerivan ailesi bir daha gelmesin diye Ferman onları tehdit ediyor," diyerek duraksadı. Karısının anlaması için ona zaman tanıdı Rehma.

Rozerin, aslında bu hikâyenin bir bakıma en masumuydu.

"Zamanında tehdit edildiklerinden kaçışını öğrenen Rıdvan da ailesini korumak için Ekrem ile iş birliği yapıp Rozerin'e gitmesine engel oluyorlar, Rumi zaten Rozerin'e yetişememişti. Esir alındığı yerden dostu Tarık tarafından bir şekilde kurtarılıyor. Kurtarılana kadar Rozerin'i, Hasan ağa aldığından o gece bulamıyor."

Karısının solan benzi Rehma'nın kalbini acıttı. İnsan bazen öğrendiklerinden nefret edebiliyor ve merak duygusunu öldürmeyi planlayabiliyordu ama insan tabiatı öyle donatılmıştı ki her şey ölse bile merak ölmüyordu.

"O iki gün boyunca Rozerin'i arıyor, tabii ağabeyi ve Ekrem onu bulmasın diye saklanmaktan işi epey uzuyor ve yerini bulunca Hasan ağanın evine Rozerin'i tekrar almak için gidiyor. Asıl mevzu da burada patlıyor, Arjin nişanlısını adım adım takip ediyor Rozerin'i öldürmek için. Ekrem'in, Rumi'yi o gece öldüreceğini bilmiyor. Hiç kimse o gece Rumi'nin kuzeni tarafından öldürüleceğini bilmiyordu."

Diljin dehşete düştü. Arjin, nişanlısının başka bir kadına kaçtığını biliyor ve hıncını o kadından çıkarıyordu. Akıl alır gibi değildi. Rumi'ye tekmeyi basması gereken yerde bir katil olmayı seçiyordu.

Rehma anlattıklarıyla bir yükü attığını sanırken bambaşka bir yükü sırtlıyordu. Yaşananlar herkes için bir beladan daha büyük bir rezaletti. Bu rezalet Arjin ve Rıdvan durmayana kadar da sürecekti.

"Rumi tekrar kaçınca yani Rozerin için yine ölümü göze alınca Hasan ağanın evine yaklaştığı vakit babasını arıyor ve ölümü göze aldığını, Rozerin için her şeyi yapacağını söylüyor. Babası da Rumi tekrar

gaberse Kadıoğullarının oğlunu öldüreceğim, benim bir kan davam başlatacağım ve Rozerin içinde olduğundan Kılıçhanlarla da kan davamı fiilî olacağını bildiğinden oğlunu engellemeye çalışıyor."

Bir bahis oğlunun kadı için o gece fermanı çıkarmıştı. Fermanın ve bu edilmesinin mecburiyeti ne çıkarılmasından daha ağır gelmişti.

"Bu topraklar üç büyük aileden kan davasıyla kaldırılamaz. Diğer beylerce silâhlı kadın ve çocuklar asla görülmese bile erkekleri sağ kalmaz. Babası da önlemiş olmak için oğlundan önceki fermanını oğlu Rahmi'ye veriyor. Ağabeyi de Rozerin için kardeşinin öldürülmesine Rozerin'i öldürmeyi düşünüyor. Ekrem de aileyi karşılarına alacak güçte olmadıkları için fermanı kabul ediyor ve Rozerin'i o gece bu yüzden öldürüyor."

Her şey bir anlamda açığa çıkmıştı fakat hâlâ karmaşıklık kalan bir gizem, gün ışığına çıkmayı bekliyordu. Doğru bilgiyle aydınlanmak için yeniden Diljin. Kocaman tam da bunun mücadelesiydi.

"Ben bunları nereden biliyorum?" diye sordu dostça ifadesiyle.

"Her şeyi Tarık, Hasan ağaya anlatmış, Hasan ağa da bize anlattı."

Cesur ve Rozerin için Hasan ağa büyük patron.

"Peki, Rumi öldükten sonra Rozerin neden Rumi'nin öldüğünü söylemedi?" diye sordu Diljin. Hâlâ ifşanın sağlanmasında doğru bulmuyordu ifşaya açığa çıkacaydı Cesur ile sorunlu evliliklerin hikâyesine dönecekti.

Rehma, kahvaltıdaki tüm düzeltmeleri değiştirdi. "Büyük ihtimalle artık Rozerin, Rumi'nin yaşamı olduğunu bilemiyordu. Tarık onu da Hasan ağaya söyledi. Rumi nasıl öldüyse onu da öyle öldürdü" dedi. Önemli bir ayrıntıyı kaydına belirtti. Kaza olsun da hâlâ bu konuda tüm şüphe ortadan kalkmadığını biliyordu.

"Sonuna gelince, biz Rozerin'e, Rumi'nin öldüğünü söylemedik söyleyemedik. Cesur o gün söylemek zorunda kaldı, hatırlarsın. Ayrıca Rozerin ve Cesur dahil nikâhsız Rumi ölmeden önce keydi. Hem Rozerin ifşa ettiğini söylese olay bu defa Rumi'nin ölümüyle sınırlı kalmayacak, kan davası yine olacaktı. Ya Ferman kardeşim öldürecek ya da ertesi gün yönde verilecekti. Ya da daha kötüsü hasmıkları için Cesur'un, Rozerin'i istemediğini düşüneceklerdi."

Anlattıkça şakaklarına ağrı giriyordu Rehma'nın. Cesur öyle çetin bir mücadeleydi ki Rehma alnının akıyla çıkacağından şüphe duymaya başlıyordu. Her şey baştan bir yola girmişti ve zaten ağabeyi yaşamaktan vazgeçmiş, kendi canını ailesini korumaya adamıştı.

"Hem ifşa ettim desse bu sefer Van aşiretleri kabul etmeyecek, bize yapılan haksızlığı kabul etmeyiz diye Kılıçhanlara yani Yüksekovalı

arla düşmanlığa gidecekler. Hakkâri halkı da hâliyle haksız yere Rumi'nin öldürülmesini kabul etmeyecekti, tamam Gerivan aşiret değil ama büyük aileden olduğu için aşiret sayılıyorlar. Her şekilde kan davası olacak hem de aşiret hem de büyük toprak savaşa girecekti. İfşanın en başından olduğu gibi hep gizli kalması gerekiyor."

Ecel beşiğinde salınıyordu Kadıoğlu Aşireti.

Rehma düşünceli ifadesiyle devam etti. "Bunun yanında dost olan diğer aşiretler de var. Biz kimin Gerivanları savunacağını bilmiyoruz ki. Mesela Diyarbakır'dan Eroğlu Aşireti, Urfa'dan Şahmaran ve Zuxa-ı, Mardin'den Hezeroğlu ve Kara Aşireti yanımızdalar fakat onlar Kılıçhanların da dostları. Bunlar hangimizi savunacak ya da kimin yanında duracaklar. İlaki ifşanın üstü kapatılıp, evliliğin gerçekleştirilmesi gerekiyordu."

Diljin, müthiş bir ürpermeyle sarsıldı. "Yani Rozerin bir düzeni kattı! Rumi için!"

Kardeşinin özetlediği cümleyle ahvalleri tamamlanmıştı. Rehma eski düzene kavuşamayacaklarından, mevcut düzenin bozulmaması için sakınacaklarını söylemek istiyordu ama Diljin için fazlaydı.

"Evet, bu yüzden susmak zorundayız ve ifşayı sindirmek. Ayrıca henüz ne yapacağını kestiremediğimiz bir Arjin gerçeği var. Rıdvan ile iş birliği yapıyor. Her an her şey olabilir. Babası bizimle el sıkıştı ama Rıdvan kabul etmedi. Babası yapmak zorundaydı çünkü Rumi, Rozerin'i oyuna getirdi. Ama Rıdvan, Arjin'in aklıyla hareket ediyor. Çünkü ilkel bir adam intikama meyillidir ve sadece bir kıvılcım ister. Onun kıvılcımı Arjin."

Diljin acıyla tuladı. "Kardeşinin bir kadını kandırmasını kabul ediyor, nişanlıyken bir kadını kaçırmasını kabul ediyor ama o kadının yaşamasını istemiyor. Kendine de bir kurban bulmuş. Arjin ne kadar ehlikeliyse bir o kadar da kurban. Gerivanların akıl sağlığından şüphe ediyorum Rehma."

Olayı çözdükçe kuracağı cümleler de doğruya yöneliyordu. "Gerivanların akıl sağlığından şüphe duyan tek sen değilsin. Babalarının bir yereti varmış en azından. Oğlunun hatasının arkasında durmadı."

"Ya Arjin? Nasıl durdurulacak? Ya gerçekleri anlatırsa?"

"Gururu onu şimdilik susturuyor. Cesur bir çaresini bulur. Dediğim gibi sen o kadının elinden tut. Annem pek sevmiyor, kızlar da çok yakın değil. Elbette sana can ciğer kuzusu ol demiyorum ama sırtını da dönme."

Diljîn, aralarında kurdukları duygusal bağı ve iletişimi bir çırpıda koparıverdi. "Belki can ciğer kuzu sarması olmak istiyorum!"

Ruh hâli değişken, bir anı bir anını tutmayan kadına alışsa da her defasında sersemliyordu Rehma. "Ulan az önce onu koruduğum için bana kızıyordun," dedi şaşkın hâlde. Ardından tanıdığı kadına bilmişlikle elini salladı. "Sana can ciğer kuzu sarması ol desem inadıma olmayacaksın. Ah Diljîn ah..."

Söylenen kocası ayaklandığında Rozerin mevzusu aydınlanmış bir yol olduğundan Diljîn artık soru sormadı. Son cümlesindeki haklılığı da görmezden gelerek kapıya doğru yol aldı.

Rehma'nın ceketini üzerine geçirdiği, cüzdanını, sigara paketini ve arabanın anahtarını aldığını, telefonunu ceketinin iç cebine yerleştirdiğini tüm bu süre boyunca sessizce izledi. Birazdan bu evden ayrılacak, ona ne kadar kızgınsa özlediğini kabul ederek varlığını arayacaktı Diljîn.

"Rêşê?"

Kapı ağzında didişmeye yer arayan kocası bombayı ikinci kez kadının kucağına fırlattı, Diljîn onu elinin tersiyle itmeyi daha doğru buldu. "Bana rêşê deme Rehma."

Arkasından gelen kocası hiç yer yokmuşçasına dibine girerek aralarındaki bütün mesafeleri aştı.

"Sevdiğim parçayı seslendirecekti,." diye fısıldadı kulağına eğildiğinde. Sesi şarkı söyleyecek birine göre oldukça arzuluydu. Diljîn bombayı ittiğini düşünüyordu ama görünen o ki bomba infilak olmuştu.

Gözlerini ona tehdit edercesine kıstı. "Madem canın bu dilden zehir istiyor, sana onu yine vereceğim! Yemin olsun!"

"Elinden geleni ardında koyma güzelim!" deyip ensesinden yakaladığı kadının dudağından sarsıcı bir öpücük aldıktan sonra onu orada parçalanmış hâlde bırakarak bahsi geçen parçayı mırıldandı ve odadan çıktı.

"Rêşê ez birindar mamê, dinê wez behal mamê...[36]"

Sarsıcı öpücüğün etkisiyle kapıya tutunan kadın, kocasının arkasından hınçla tısladı. "Üçkâğıtçı seni!"

Yüzüne söyleyecek cesareti kazanamamıştı, üstelik Rehma bu taşlamayı hak edecek bir adam değildi, Diljîn gerek şarkının gerek de sarsıcı öpücüğünün öcünü almadan günü bitirmeyecekti.

[36] "Esmerim ben yaralı kaldım, deli ben hâlsiz kaldım."

Beraber inmek için beklediği kocasına yetişemedi Diljîn. Rehma taşlı yolu kendinden emin adımlarıyla yürürken Diljîn onu alt avluda izliyordu. Kahvaltı etmeden evden ayrılmasından hoşlanmıyordu. Şirkette ayaküstü bir şeyler atıştırıp kahve ve çayla günü geçirdiğinden şüphe duyuyordu bazen.

Kahvaltı için beklediklerini hatırlayınca koşar adımlarla oturma odasına koştu. Kaynanası ve kızları kahvaltıda onu bekliyorlardı. "Beyani baş...[37]" dedi Diljîn, sofradaki düzeni bozmadan yerine oturdu. Kaynanasını merak ettiğinden göz ucuyla kontrol etti, Rozerin'in geleceğini biliyor muydu? Rehma'ya sormayı da unutmuştu. Gerçi Rehma onda akıl bırakmamıştı.

Kahvaltısını ettiği süre boyunca kaynanası kızlarıyla sohbet etmişti. Diljîn ara ara sohbete dâhil olmuş, aklı her Rozerin'e kaydığında bocalayıp susmuştu. Kaynanasına gelininin geleceğini söylemeyi ne kadar istese de susmak en mantıklısıydı.

Öfkeye kurban giderse, Rozerin'e kırılan gardını haksızca yeniden alacaktı.

Kahvaltıdan sonra çalışanlar sofrayı kaldırmıştı, kahvelerin geldiği dakikalarda Hawar yengesinin yanında yerini almıştı.

"Nil nerede?" diye sordu Diljîn, mutfağa göz atıp gelene kadar Nil ortalıktan kaybolmuştu.

"Dershanesi var bugün. Sen onu bırak da neyin var senin böyle? Kahvaltıda da pek konuşmadın."

Hawar'ın meraklı bakışları Diljîn'in yüzünde geziniyordu.

"Cesur, Rozerin'i almaya gitti. Annenin haberi var mı, onu merak ettim."

"Evet, Cesur ağabeyim çıkmadan önce haber etmiş."

"Öyle mi? Pek sakin."

Olumlu anlamda kafasını ağır ağır salladı Hawar. Annesinin sessizliği korkunçtu. "Evet, bana da öyle geldi. Umarım bu günlerin acısını kadının burnundan getirmez."

Diljîn'in de korkusu buydu ya, Rozerin dimağ donduran günleri gerisinde bırakamamışken ve başında bir belanın olduğundan habersizken, Zerda Kadıoğlu öfkesiyle yüzleşecekti. Kaynanası kötü bir kadın değildi yalnızca ailesine yanlış yapanları asla affetmiyor, gerek gördüğü takdirde ölmek için yalvaracak raddeye getiriyordu.

"Bize müjdeli haberi ne zaman vereceksin Diljîn?"

[37] Günaydın.

Kaynanasının ani sorusuyla Diljîn yerinden hafifçe sıçrarken Hawar sessizce kıkırdadı.

"Bunu soracağını biliyordum," dedi görümcesi bilmişlikle gülümserken.

Diljîn, ne diyeceğini bilemediğinden gerildi. Rehma'nın tenine temasının ne zaman değdiğini hatırlamıyordu. Rehma'nın haklılığını annesi bir kez daha kanıtladı; adam ona dokunmaya korkuyordu, Diljîn onu istediği hâlde dokunduğu zaman geriliyordu, bazen ona karşı çıkmak zor olsa bile Diljîn yenebiliyordu. Galibiyetine öfkelenen kocasına karşı bir kez daha mahcup oldu.

"Ne... Ne müjdesi jinmam?"

"Bebek Diljîn, bebek!" dedi katı ifadesiyle. "Sekiz ay oldu evleneli, bir sorun varsa hastaneye gidin. Sana daha önce de söyledim."

"Yok..." dedi bocalayan Diljîn. "Yok jinmam, bir sorun yok. Sadece biraz beklemek istedik."

"Neyi?"

Neyi mi? Ne beklediğini kendisi dahi bilmiyordu ki. Kocasının onu gerçekten sevmesini bekliyordu. Rehma'nın, Lezan'ın mezarı başında söylediklerini unutmak istiyordu ki hiç duymamış gibi yapmayı defalarca kez denemişti.

Her defasında başarısız çıktı Diljîn. Rehma, onu ölümüne sevmişti. Sevmesine asla karşı çıkmıyor, unutmayışına saygı duyuyordu. Diljîn'i yıkan evlenmeden iki gün önce duyduklarıydı. İşte o gün Rehma'nın söylediklerini duymasaydı bugün her şey çok daha farklı olacaktı.

Gururu zedelenmişti.

"Konuşman için rüşvet mi vereyim Diljîn?" dedi aksi ifadesiyle.

Kaynanasının huysuzluğu ona değildi ama bir parmak bandırmadan durmayacağı da kesindi. "Rehma biraz beklemek istedi. Yoksa sıkıntı yok jinmam. Olsa zaten söylerim," dedi, endişesini içinde tutmaktan çatlayacaktı.

Niye başkasına duyulan öfkenin kurbanı olurlardı, anlamazdı Diljîn. Kaynanası gelini hakkında konuşmuyordu ama öfkeli olduğu barizdi. Rozerin'in öfkesini içinde tutuşturduğundan, yangını evdekilere de sıçrıyordu.

Kahvesini içmeden ayaklanması Diljîn ve Hawar'ı da ayaklandırdı. Odadan çıkmasını beklerken ikili gözlerini birbirinden ayırmadı.

"Evet, annem bugün canımıza okuyacak."

"Galiba... Umalım da daha kötüsü olmasın."

İkili tekrar oturduğunda Hawar içtiği kahvenin ağzını tabağıyla kapattı, Diljîn işini halletmek üzere telefonunu eline aldı. Bebek mevzusunu Rehma'nın annesiyle konuşmuş olması gerekiyordu. Diljîn kocasından rica etmiş, o da tamam demişti.

"Annen çocuk meselesini açtı yine. Senden onunla konuşmanı istemiştim."

Mesajını çabucak yazdıktan sonra yolladı. Hawar'ın görmesini istemediğinden telefonu yanına sakladı. "Bu sefer falını kime göndereceksin?" diye sordu ilgisini ona kaydırarak.

"Deniz'e göndereceğim. Teyzesi çok güzel bakıyor. Sen de kapatacak mısın?"

"Fala inanmadığımı biliyorsun," dediğinde telefonu titredi. Hawar'ın arkadaşıyla mesajlaşması işine geldiğinden telefonunu eline aldı. Görümcesine hissettirmeden biraz uzaklaştı. Rehma ile arasında olanları evdekiler bilmiyordu. İkisi de aşağıda sorunların olmadığı mutlu çifti oynuyordu.

Senin yüzünden mutsuzum dediğini hatırlayınca gözlerine yaşlar doldu. Diljîn gözlerini kırpıştırarak yaşları çabucak itti. Hak etmediği bir acının töhmeti altında kalmıştı.

"Konuştum."

Diljîn anında cevap verdi.

"Yalancı!"

"Rêşê bugün yeterince üzerime gelmedin mi? Ayrıca kocana yalancı demek çok ayıp değil mi?"

Yine rêşê diyor, yine can damarına basıyordu. Diljîn konuyu saptırmasına izin vermedi. Mesajlaşma çok hızlı ilerlediğinden seyrini değiştirirse Rehma sıyrılacak, Diljîn baskı altında olduğundan istemese de hıncını yine kocasından çıkaracaktı.

"Annenle konuş lütfen. Yeni gelininin öfkesini benden çıkartacak bu gidişle."

"Annem seni kıracak bir şey mi söyledi?"

Diljîn cevap vereceği sırada Rehma'nın hâlâ yazdığını görünce bekledi.

"Ayrıca belki de annem çocuk konusunda haklıdır. Bebeğimiz bizi birbirine bağlar. Bu katı inadını kırar, ne dersin?"

Diljîn reddedemeden arkasından tehlikeli bir soru geldi.

"Bu gece çalışmalara başlayalım mı?"

"Daha beklersin!"

"Ne kadar bekleyeceğim?"

Mesajlaşmaları son hız devam etti. Hawar ona seslenmeyene kadar kocasına daldığını fark edemedi. "Kimle konuşuyorsun sen?" sorusuyla gözlerini telefonundan ayırdı ve ona bakıp acemice gülümsedi. "Kardeşim yazdı, ne zaman geleceğimi soruyor."

"Selam söyle."

Söyleyeceğini dile getirdikten sonra yanıtını bekleyen kocasına döndü. Ne kadar bekleyeceğini Diljîn de bilmiyordu. Bu evliliğin nasıl sürdürüleceği gün geçtikçe çıkılmaz bir hâle düşmüşken hem de nasıl toparlanacağı bilinmeze yürüyordu.

Rehma Kadıoğlu yine haklıydı. Rozerin ve Cesur'dan bir farkları yoktu ikisinin; hatta hepsi mutsuzdu ve hepsinin kederi üst üste bineрek, bayır aşağı yuvarlanan evliliklerine üzülemeden bir diğerinin acısıyla yoğruluyordu.

Elindeki telefon titreyince gözleri yeniden telefonuna kaydı, mesajı açarak Rehma'nın yanıtını okudu; bir kere değil iki kere değil içinden defalarca kez okudu. Her okuduğunda bıçağın göğsünü deldiğini hissetti, sözlerini her idrak ettiğinde nefesi kesildi.

"Anlaşıldı daha çok bekleyeceğiz. Ama hiç kimse sonsuza kadar beklemez!"

Kocası çevirim dışı olmuştu. Son sözünün ardından Diljîn'e derin bir sızı bırakıp gitmişti.

"Hanımım, Rozerin Hanım geldi."

Çalışanlarından Yonca'nın verdiği haber üzerine hapsolduğu düşüncelerden kurtulan kadın, Hawar'ın çoktan ayaklandığını gördü. Telefonunu kapatarak yere bıraktığında isteksizce ayağa kalktı.

Rehma'nın son sözü Diljîn'in yetilerini körelterek, kendi rızasıyla hareket etmekten alıkoydu. Kadın her adımında kocasını düşündü, her adım sonrasında onu kaybedeceği gerçeğiyle yüzleşti. Rehma bir gün yorulduğunu hissedecek ve gidecekti. Diljîn o günlerin yaklaşmış olduğundan ürküyordu.

Tülbendini düzelterek görümcesi eşliğinde odadan ayrıldı. Bahçeye çıktıklarında onlara doğru gelen Rozerin'i görünce anlaşmış gibi aynı anda duraksadılar. Zira karşıdan gelen kadın bildikleri Rozerin değildi.

Giden kadın ile gelmekte olan kadın arasında dağlar kadar fark vardı. Ayın halesi gibi parlıyor, bakan herkesin aklını çeliyordu. Rehma'dan sonra böylesine çıldırtıcı bir kadınla yüzleşmek Diljîn'i mahvetmişti.

Dikkatini kaşlarının arasındaki *deq* çekti. Mavi gözlerinin haşinliğine damga gibi vurulmuştu. Simsiyah saçları tülbendin altından sıvışarak, kapıldığı rüzgârın şiddetinde uçuşuyordu. Alnında sınırlı kalmayan *deq* sol gözünün altında şakağına yakın yerde yaptırılmıştı.

"Diljîn *deq* mi yaptırmış o?"

Hawar'ın olağanüstü bir ana tanıklık etmiş gibi dehşet dolu sesini yadırgayacak yüzü kendinde bulamadı, zira kendisi de bir o kadar şaşkındı. "Yanlış görmüyorsam evet."

"Annem hiç hoşlanmayacak bu durumdan," Diye sızlandı Hawar.

Rozerin Kılıçhan, Kadıoğlu Aşiretine meydan okuyordu. Bilhassa Dildar ağanın evinde Cesur'un karısı olarak yapıyordu bunu. Korkusuzca yaşayan kadının meydan okuması mest ediciydi. Cesaret ettiği bu meydan okumaya, arkasında kalarak karısını kıpırtısız izleyen Cesur ağa ne tepki vermişti? Karısını gördüğünde etkilenmiş miydi?

"Cesur böyle bir güzellikle nasıl baş edecek Hawar?" diye fısıldadı Diljîn, bir suale yanıt beklerken ki aceleci tavrı barındırıyordu. Sanki yanıtı Hawar'da olabilirmiş gibi.

"Sanırım şimdi ağabeyime hak veriyorum. Rozerin'ini neden kaçırdığına şaşmamak gerek."

Düşlediği yanıtı alamamıştı Diljîn. Ağabeyinin, karısının güzelliğiyle baş edemeyeceğini Hawar'ın da anlamış olduğunu umuyordu. Zerda Kadıoğlu gördüğünde onlar gibi düşünmeyecekti ama şaşıracağına emindi.

Rozerin onlara yetiştiği vakit aralarında konuşmayı sonlandırdılar ve Diljîn gülümseyerek ona sarıldı. "Hoş geldin Rozerin..."

Eltisi, sevinciyle karşılanmaktan hoşlanmış olmalıydı ki sımsıkı sarıldı. "Hoş buldum Diljîn," derkenki sesinden neşeyi alabildi. Rehma'nın anlattıkları aklının bir ucunda, bir seslendirici tarafından tekrar ediliyordu sürekli. Diljîn o sese tamah ettiğinden Rozerin'i incitecek herhangi bir davranıştan mümkün mertebe kaçındı.

Sarılmaları bittiğinde Rozerin, görümcesinden bir atak bekledi ama Hawar tebessüm etmekle kalarak, onu yukarıya doğru yol almaya teşvik etti. Tepkisini anlamsız bulan Diljîn, sormak istese de aralarına karışarak okları üzerine alamazdı.

"Annem yukarıda, önce Yadê Keje'ye bak. Sonra annemin yanına git."

"Gideceğim Hawar... Gideceğim."

Hemşirelerden biriyle bir kadının coşkusunu sezdi Diljin. Ses tonunu tanımak istemedi. "Ben de geleyim, hem Yadel Kepi'ye bakarım."

İki kadın Havvar'ı arkalarında bırakarak beraber yukarıya çıktılar.

"Nasıl oldun Rozerin?" diye sordu Diljin, dağılmamaya çalışan saçlarını toplarken. Çıkacak olan da utanın kahrını çekmesin diye yaşadığını kimsenin görmeyeceğini bilmek bu güçlüğün yeni bir boyut kazanmasına neden olmuştu. Ortaya

Diljîn sözleri kelimesi kelimesine hatırladığına inanamadı. Rozerin gerçekten de korkutucu bir kadındı. Sırf kendini kurtarmak için Cesur'a iftira attığına şaşmamalıydı, bu kadın zehir gibiydi.

"Ben de birilerinin bana söylemesine gerek kalmadan ne zaman aynaya bakarsam hatırlayayım diye yaptım. Cesedimi dahi kabul etmeyecek olan ailemi tek bir gözyaşına sığdırdım. Lekeli olarak gördüğünüz namusumun benim için asla lekeli değil, alnımın ak, her gün göreyim diye yüzümde bir iz bıraktım."

Duydukları şok geçirmesine neden oldu. Diljîn ağzı açık vaziyette Zerda Kadıoğlu'nun cesaretli gelinini küçümseyici bakışlarıyla süzüşünü seyretti. Korktuklarından daha fazlasının olacağına delalet eden bu saplaşmaları görünen o ki bugünle sınırlı kalmayacaktı. Rozerin, savaşı resmen kaynanasına açmıştı.

"Aqlê sivik barê girane[14]," dedi Zerda kafasını ağır ağır sallayarak. Bakışlarındaki küçümseme ifadesi gayrımahdut bir istekle çoğalıyordu sanki. "Senin yükün bu kafayla bitmez."

"Olanlar aklımı kaçırmama sebep oldu haklısınız," diyen eltisinin gülümsediğini görmese de sesinden anlayabildi. "Yüküm elbet azalır."

Zerda Kadıoğlu her şeye boyun eğiyormuş gibi davranan kadını izlerken aydınlanmış gibi kafasını ağır ağır salladı.

"Sen oynamaya karar vermişsin."

"Sarya halanın size çok selamı var."

"Sarya mı aklına koydu bu *deq* fikrini?"

İç yanaklarını ısırdı. Sarya hala aklına koymuşsa Zerda Kadıoğlu'nun görümcesine diş bilemesi an meselesiydi.

"Hayır, jinnam kendim istedim," diyen eltisinin kesin sesiyle konuştuğunu işitince sevindi. Diş bileyeceği kişi sayısı çoğalırsa öfkesi aynı doğrultuda çoğalacaktı. "Sarya hala kabul etmedi ilk başlarda. Israrlarım sonucunda pes etti. Eğer Cesur'un beğenmemesinden korkmuşsanız oldukça hoşuna gitti."

"Hoşuna gitmişmiş... Sen onu kendin gibi akılsızlara anlat!" dediğinde başıyla Rozerin'in çıkmasını istedi.

Tüm bu süreçte yüzünü görmediği eltisi döndüğünde Diljîn merakına yenilerek yüz ifadesini hevesle kontrol etti ve zaferin yerleştiği güzel yüzünde manidar tebessümünü gördü; Rozerin her neyi planlamışsa onu almayı başarmıştı.

"Diljîn bana bir kahve yap kızım!"

[14] Kürtçe deyim. "Hafif akıl, ağır yüktür."

Büyük gelinini kasten yok sayışı kadınların gözünden kaçmadı. Hesaplaşmalarından eltisinin zararlı çıkacağına dair bir intibaya kapılan Diljîn, Kadıoğlu konağında Zerda ve Rozerin gibi iki kudretli kadının hesaplaşmasına hazırlar mıydı, asla emin olamıyordu.

Kahveyi yapacağını söyleyerek Rozerin ile çalışma odasından uzaklaştı, eltisi odasına geçeceğini söyleyerek herhangi bir soru sormasına fırsat tanımadan gözden kaybolunca kadın soluğu mutfakta aldı.

O gün ev ahalisinden her birey yalnız kalmayı tercih etti, Rozerin neredeyse tüm gün odasına hapsoldu. Diljîn ortalıkta görünüp kendini odaya kapatan herkesi bir araya toplamaya çalıştı, başarısız çıkınca sonunda vazgeçerek kendi kabuğuna çekildi.

Akşam yemeğine yakın bir saatte mutfakta toplanmışlardı yeniden. Bu defa yanlarında yardım etmekten kaçınmayan, ne öğretilirse kulak veren bir Rozerin bulunuyordu. On dokuz gününü yanlışlarını törpüleyerek geçirmişti besbelli; ilk günlerinin korkusunu atlatmış, özgüvenini tazeleyerek geri dönmüştü.

Diljîn, bir oyun olarak görmüyordu ve bu hâlini sevmişti.

Kış bahçesine kurulan sofra tamamıyla hazırdı, Dildar ağa bu akşamki yemeği bir arada yemek istiyordu. Havalar, dışarıda oturacak rahatlığı gerilerinde bıraktıracak kadar soğumamıştı ama Yadê Keje'nin hasta olmaması için dikkat gerektiriyordu.

Elindeki meze tabağıyla kış odasına girdi, Siyabend'i arkasından takip ederken gördü Diljîn. Babası ve Rehma sofraya geçmişti ama Cesur ağa hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

Kocası yanına hiç gelmemiş, son mesajının ardındaki katı tutumunu devam ettirmişti. Mutsuzum itirafının acı gerçeğini sonsuza kadar beklemem ikazıyla resmen ödüllendirmişti Rehma. Onu sevmediğini zannettiği karısına bir avuç kahır bırakmıştı.

"Siyabend, Cesur ağa nerede?"

"Bir arkadaşıyla yemeğe gitti, geç geleceğini söyledi."

Kaygısızca yanıtlayan Siyabend, yanından süzülerek masadaki yerini aldığında Diljîn elindeki tabağı masaya bıraktı, anlaşılan on kişilik masada bir sandalye her zamanki gibi boşluğunu koruyacaktı.

Göz ucuyla kocasına baktı ve ona bakmamak için gözlerini kış bahçesinde amaçsızca gezdirişini içinde beslediği kızgınlığıyla seyretti. Anlaşılan Rehma Kadıoğlu, karısının intikam hırsını körüklediği bilincini yitirmişti. Diljîn hatırlatmaktan zevk duyardı.

"E hadi oturun artık."

Dildar ağanın sesiyle bakışlarını kocasından ayıran Diljîn arkasında kalanlara baktığını fark edince omzunun üzerinden döndü ve Rozerin'i gördü, Siyabend ile konuştuklarını duymuş muydu?

"Yadê, geç kaldın," diyen kocası ayaklanıp masaya doğru gelirken babannesinin yanına vararak koluna girdi, onu sandalyeye oturtarken nasıl olduğunu soruyordu. Onlar kendi aralarında konuşurken geri kalan aile bireyleri sofradaki yerini aldı. Zerda Kadıoğlu baş köşede otururken kocasının soluna oturdu, Rehma hep babasının sağında oturur, Cesur geldiği vakit yerini ağabeyine bırakırdı. Rozerin, Hawar'ın yanına geçti, Siyabend ve Nil yan yana oturduğundan karşısında kalıyorlardı.

Rozerin günler sonra onlarla aynı sofrada oturuyordu, üstelik Dildar ağayla beraber oturduğu ilk akşam yemeğiydi. Kocasının yanında olmadığı, hâlâ için için yabancılık çektiği zor bir buluşmaydı.

"Kocan nerede Rozerin?"

Diljîn kocasının yanında oturduğundan eltisini rahatlıkla görebiliyordu. Dalgın görünen Rozerin, soruyu duymadığından Hawar'ın dirsek atmasıyla kafasını kaldırabildi, bütün gözlerin üzerinde olduğunu görünce önce afalladı hemen ardından toparlanmaya çalıştı.

"Yadê sana bir soru sordu."

Hawar'ın mesafeli, buzdan sesi Diljîn kadar Rozerin'i de şaşırttı. Sorunun kendisine geldiğinin sersemliğini üstünden atamadan Hawar onu avlamıştı. İzlediği her an vicdanını sızlattı kadının.

"Özür dilerim yadê duymadım."

"Kocan nerede, dedim. Daha yeni eve döndün, neden bu masada değil?"

Kaşığını tabağına bırakan Rozerin'in ne cevap vereceğini merak eden Diljîn. Endişeli görünmüyordu ve rahat davranmak için herhangi bir çaba sarf etmekten uzaktı. "Bir arkadaşıyla yemeğe gitti. Geç gelacağını söyledi."

Yanıtı karşısında şaşırdı. Siyabend'in cevabını olduğu gibi söyleyerek paçayı sıyırmıştı. Aslına bakılırsa Rozerin Kılıçhan kendini her türlü çıkmazdan sıyırmayı oldukça iyi başarıyordu. Diljîn onu izlediğinde dikkatli olması gerektiğini idrak etti.

"Senin oğlun evlense de eve erken gelmeyi öğrenemedi Dildar!"

Yaşlı kadının söylene söylene yemeğine dönmesiyle Dildar ağaya bakışlarını çevirdi, kaçak gelini izliyordu. Onun da yüz ifadesini olayları bildiğinden okuyabiliyordu Diljîn. Rehma her şeyi anlatmasa Rozerin'e neden kırgın baktığını anlayamayacaktı. Oğlunu bir kadın ölmesin diye kurban vermişti.

Henüz doymadığı sofradan kalkınca Yadê Keje ve kaynanası haricinde hepsi ayaklanmaya çalıştı fakat Dildar ağa müsaade etmedi.

"Rozerin, yemekten sonra yanıma gel," diyerek masadaki su dolu bardağı aldı ve kış odasından çıkmak üzere hareketlendi.

"Tabii ağam," diyen Rozerin ile göz göze geldi Diljîn.

Ne konuşacakları merak konusuydu. Kuşkusuz herkes Diljîn kadar öğrenme arzusu duyuyordu. Dildar ağanın gidişinden sonra kimse konuşmadı. Yemeğini yiyen sofradan kalktı. Sekiz aydır geldiği evde ilk defa bu kadar neşesiz ve soğuk bir masada oturdu. Rehma ile mutlu değilse bile ne zaman sofraya otursalar neşe eksiz olmazdı. Dildar ağa bazen neşesiyle sofrayı şenlendirir, asık yüz görmemek için onları keyiflendirmeye bakardı.

Cesur'un sofralarında bulunduğu anlar altın değerindeydi zira çok az yanlarında olurdu. Yine de ne zaman Van'a gelse evleri olduğu hâlinden çok daha yüksek enerjili ve neşeli olurdu. Rozerin'i gelişi neşelerini sömürmüştü. Sindiremediği gerçeği kendine kabul etmek zordu ama bu kadın onların hayatına semden bir ağ örmüştü.

Çalışanları sofrayı kaldırınca Diljîn soluğu mutfakta aldı. Bir fincan kahve pişirip Yadê Keje'yi odasına götüren Rozerin'e yetişmeye çalıştı. Şansı varsa kahveyi ona yetiştirecekti. İkinci katın avlusunda çalışma odasına giden eltisini son anda yakaladı Diljîn.

"Rozerin bekle!"

"Ne oldu?"

"Bu kahveyi de al."

Mavi hareleri minneti yuvasında ağırlayarak parladı. "Teşekkür ederim Diljîn."

Tepsiyi elinden alıp çalışma odasına doğru giden kadın gözden kaybolunca Diljîn'in rotası bu defa yatak odası oldu. Rozerin'i aklından çıkaramıyor, öte yandan Rehma'ya ders niteliğinde bir hamle yapmayı düşünüyordu.

Tülbendini başından sıyırarak yatak odasına geçti, zekice bir hamleyle gecesini mahvetmeli, Diljîn diye inleterek geçirmeliydi. Fakat bunu yaparken de asla ona oyun oynadığını hissettirmemeliydi.

Akşam sessizliğinin çöktüğü dört köşeli bir odanın sınırlarında ne yapabilirdi?

Aklındaki fikir basit ancak kısa vadede etkiliydi, hem Rehma'nın en hassas noktasından vurmuş olurdu. Zaman kaybetmeden banyoya girdi Diljin. Yıkandıktan sonra bornozuna sarınarak banyodan ayrıldı ve giyinme odasına girdi.

Adamın aklını başından almak için güzel bir gecelik seçmeliydi. Hepsine tek tek göz attı... İçlerinden Rehma'nın en sevdiği rengi seçti. Beyaz gecelik aşırı iddialıydı, tam da Diljin'in istediği gibiydi. Saten geceliğin her iki yanları dikişsiz birbirine iplerle dolanıyordu, Diljin üzerine geçirdiğinde dantel ve ipten ibaret geceliğin saten kumaşı vücudunun görünen belirli hatlarını kapatabilecekti. Üstelik ipli alt iç çamaşırı da yanlardaki çapraz iplerden görünecekti.

Dantelden ibaret ipli alt iç çamaşırını giydi, üzerine beyaz geceliği geçirdi. İstediği gibi hazırdı, makyaj masasına geçti. Gece kremini yüzüne yayarken sinsice sırıtıyordu, etkili olacağından kuşku duymadığı cezanın neticesinde zararlı çıkmazsa kendiyle gurur duyacaktı Diljin. Zira Rehma'ya karşı bazı zamanlarda zayıf düşebiliyordu. O adamın aurasında hassasiyetle sevmek ve sarmalamak vardı, Diljin onun hassas kalbini kırmaktan çekindiği zaman kendini onun kolları arasında buluyordu.

Kırmızı rujun ve sürmenin dışında başka bir şey sürmedi. Tenine en çok yakıştırdığı parfümü sıktı ve saçlarının ıslaklığını almak için bağladığı havluyu çözerek nemli buklelerini taradı.

Aynadaki yansımasından memnundu, Rehma onun saçlarına dokunmak için tutuştuğunda Diljin onun tutkulu harelerini zevkle seyredecekti. Kırmızı ruja bürüdüğü dudaklarını düşlediği anların hazzıyla ısırdı.

Vücut losyonunu avuç içine bolca dökerken bir şarkı mırıldandı Diljin. Bacağına yaydığı lavanta özlü kremin kokusunu içine çekerek kıkırdadı.

"Bakalım benimle uğraşmaya cüret edecek misin?" diye mırıldandı Diljin. Diğer bacağına geçerken de söz konusu adamın Rehma olduğunu düşününce bocaladı. "Cüret edersin gerçi, senin kadar ısrarcı bir adam görmedim."

Kendi kendine mırıldanması Rehma'nın gelişiyle son buldu. Kocası beklediğinden daha erken gelmişti, hazırlığı tam bitmese de sıkıntı etmedi. Rehma Kadıoğlu'nun ateşini yükseltecek kadar tamamlanmıştı.

Aynadan yokladığı kocası ceketini yatağa fırlatarak elindeki telefonla uğraşıyordu, Diljin kaşlarını kaldırıp aynı hızda indirdi. Bir adamı

dört köşenin içinde kurtuluşu olmayacak bir yangına savurmaya hazırdı kadın.

"Rehma..." diye seslendi dalgın çıkmasına özen gösterdiği ses tınısıyla.

Rehma, yüzüne bakmadan yanıtladı. "Evet, Dılĵin?"

Evet, Diljin mi? Anlaşılan Rehma Kadıoğlu bu geceyi tavır yaparak geçirecekti. Kadın onun yalvaran yüzünü görmek için tutuşuyordu. Ela harelerini sabitlediği telefondan ayırmayan kocasının ne işle meşgul olduğunu öğrenmeye tutuştu. Ancak gerek kalmadan kocasının dikkatini az sonra dağıtacaktı.

"Hoş geldin," diye şakıdı hafif cilvesiyle. "Bir isteğin var mı?"

Rehma yanlış duyduğunu varsaymış olacaktı ki çattığı kaşlarıyla bakışlarını telefondan çekip nihayet karısına çevirdi, baktığı anda okkalı küfrü bir hışımla bastı.

"Siktir! Bu ne lan!"

Sessiz küfrünü duymazdan geldi, beklediği tepkileri ağır ağır vereceğini bilerek hareket ediyordu. "Efendim?" dedi, anlamaz tavrına büründü. Losyonla işini bitirmese de bitirmiş gibi davranarak ayaklandı. Bir karış geceliğin örttüğü yerler yok denircesine azdı, kıvrak hatlarıyla kocasının önünden süzülerek geçti.

Kısa vadede etkili olacağını düşündüğü hamlesi başka bir gece olsa şehvetin kuklası hâline getirirdi ikisini ama Diljin'in planları bu yönde değildi.

Yatağa bıraktığı ceketini kasten eğilerek aldığında Rehma'nın ikinci küfrünü duydu, içine kıkırdayan kadın onu fena hâlde zorladığını biliyordu ki bu oldukça zevkliydi. İntikam için duyduğu yeminin tesiri düşlediğinden daha sert geçiyordu.

"Pek dağınık bir adam değilsin, ceketin niye burada?" diye sordu onu kontrol etmek için döndüğünde. Kocası bütün yetilerini kaybetmiş, kendini arzuya teslim etmiş hâlde izliyordu. Şehvete ilk kurbanı vermişlerdi.

Sorusuna yanıt almayan Diljin, konuşmayı beceremeyeceğini anlayınca giyinme odasına giderek ceketini askısına geri astı, yatağına geri döndüğünde Rehma'yı hâlâ aynı yerde aynı vaziyette buldu.

Diljin'i yoldan çıkarmaya yetecek kadar arzulu, gördüklerinden gurur duyuracak kadar malumdu; ela harelerini saran ateşi harlayacak kuvvette söndürecek kuvvette kadının elindeydi.

"Yoksa... Bu gece çocuk için başlıyor muyuz?"

Sesindeki şehvetin tınısı öyle güçlü öyle mahremdi ki Diljîn onu reddetmekte sakınca gördü, fakat reddetmezse intikam planı hiç oluşmadu. "Hayır," dedi kendine duyduğu güveni kaybetmeden evvel. "Ben uyuyacağım."

"O zaman yarın?"

Umudunu elinden korkusuzca aldı kadın. "Sanmıyorum!"

"Annemi ikna edebilirsen yapma Diljîn," dedi Rehma, sesi eleştirir gibi çıktı. Donuk vücudunu ilk defa hareket ettirebildi ve yaptığı ellerini cebine sıkıştırarak omuzlarını silkmek oldu.

Diljîn bunu toparlanmak ve yenilmemek için yaptığının farkındaydı.

Yatağa uzandı fakat ne üzerini örttü ne de açıkta kalan bacaklarını örtmek için bir karış geceliğini düzeltti. Bir dizini hafifçe kırarak onurken, diğer bacağını yatakta uzattı ki tüm bunlar yetmezmiş gibi estetik duruşunu gizli cilvesiyle güçlendirdi. "Sen bu konuda daha etkili bir isimsin. Bir konuşmana bakar."

Rehma'nın acı acı sızlandığını, sızını gizlemek için çabaladığını görebiliyordu.

"Yaşlanıyorum güzelim, genç baba olmak hayalimdi."

Nemli saçlarını yastığının üzerine gelişigüzel savurdu, günaha davet eden gerdanını açıkta bırakarak arzudan delirmeye yüz tutan kocasına bir tekmeyi daha böylece savurdu Diljîn. "Yirmi yedi yaşındaki bir adam için söylenecek sözler değil bunlar."

Rehma ona yakın olmak istiyordu, ayaklarını hareket ettirerek yatağa güçlükle yürüdü. Üzerini değiştirmeden yanına kuruldu, niyetinin suiistimal edileceğinden habersiz, karısının çıplak bacakları üzerinde ateşli harelerini gezdirdi.

"Ruh hâlim yaşımdan büyük!"

Sözlerinin çarpıcılığı, onu alt etmeye hazırlanan Diljîn için beklenmedik bir tokattı, kadın tokadı yememişçesine umursamaz ve kayıtsız görünmeye devam etti. "Üzerini değiştireceksen bekleyeceğim, yoksa lambayı kapatır mısın?"

Lambayı kapatmayacağını ve gitmeyeceğini bilerek üzerine oynuyordu kadın.

Rehma, delici bakışlarını yüzüne mıhladı. "Gitmeyeceğim ve lambayı da kapatmayacağım."

Diljîn anladım dercesine gülümsedi. "İnatlaşıyorsun benimle."

"Senden kazandığım bir huy, aslında böyle değildim."

"Kötü huylarını üstüme mi yıkacaksın?"

Rehma titrercesine içini çekti. Gözlerini onu delirtmek için hazırlanmış karısının üzerinde çıldırasıya gezdirdi. İstediğini alamayacağını anlamıştı ki kafasını iki yana sallayarak telefonuna geri döndü.

Çabuk pes etmişti kocası, yetersiz gelen bu anların içinde kaybolmadan onun yalvardığını görmeden yakasından düşmeyecekti Diljîn. Fakat üzerine çok giderse Rehma oyununu yüzüne vurmaktan çekinmeyecekti.

"Diljîn güzelim üzerine bir şey ört, hasta olacaksın."

Hafif azarını işitince aniden basan gülüşünü saklamakta güçlük çekti Diljîn. "Gayet iyiyim..." derken omzuna düşen nemli saçlarını geriye itti. "Aksine oda bayağı sıcak!"

Savurduğu saçlarının kokusu adamın burnuna yayıldı, karısının ne yaptığını artık saklayamadı ve sonunda parladı. "Anladım. Ne yapmak istediğini gerçekten anladım," dediğinde şahadet parmağını karısına doğru salladı. "Ama yemezler!"

Yataktan kaçarcasına ayaklandı, soluksuz adımlarıyla dış kapıya vardı.

Hızı karşısında şaşıran Diljîn, "Nereye?" diye sordu. Hazırlığının boşa gittiğine inanamıyordu. Daha Rehma onu ikna etmek için hoş sözler söyleyecekti... Kimse sonsuza kadar beklemez derken kastettiği bu muydu?

"Üzerime titremen gözlerimi yaşarttı."

Diljîn, cilvesinin kocasına yaradığını fark edince savunma mekanizmasını acilen devreye soktu. "Sana sarılıp gitme demişim gibi konuşuyorsun. Sadece nereye gideceğini sordum. Cevap vermek istemiyorsan keyfin bilir."

Kendini şiddetle savunmaya girişmesi Rehma'yı güldürdü. "Sarılmak isteyeceğin günler de gelecek elbette."

Kapı koluna asılan kocasının gitmesini istemiyordu. "Baban Rozerin'i neden çağırdı?" diye sordu. Onu ancak böyle durdurabilirdi. Hoş bu sorması gereken bir soru değildi, yönelttiğine pişman olduysa da geç kaldı.

Rehma çıkmasına izin vermeyeceğini anladığından çaresizce boyun eğdi. Diljîn'den kaçmak istiyordu. Şayet kaçmazsa bu gece olacaklara engel olamayacaktı. Diljîn'in kendi ayaklarıyla ona gelmesini istiyordu.

"Dün babamla Yüksekova'ya, Kılıçhanların evine gittik."

Duydukları kadını yataktan fırlatarak kocasına uçurdu. Ani kalkışı kocasını öyle zorlamış olmalıydı ki gözlerini sımsıkı kapatarak gerile-

yerek derinden bir of çekti. Diljîn ondan istediğini almıştı, şimdi sıra duyması gerekenlerdeydi.

"Ne yaptınız? Neden gittiniz?"

Yumduğu gözlerini hızla açtığında Diljîn irkildi, tehlikenin fısıl attığı bu oyunu oynamakla hata mı etmişti? Rehma Kadıoğlu'nun eda harelerinde bir kadını zevkten delirtecek hınzırlıklar görüyordu. Ya onu durduramazsa!

"Olayları anlattıktan sonra öpücüğümü alırım Diljîn!" diyerek kocaman gülümsedi.

Şartı koştuğuna göre hınzır ifadesinin sebebi anlaşılıyordu.

"Ne?"

"Seni öpmek istiyorum karıcığım," dedi mahremiyetin yansıdığı kısık ve etkileyici sesiyle. "Seni şu yatağın üstünde zevkten bayıltana kadar öpmek tercihimdi ama sen bana gelmediğin sürece bu olmayacak. Onun için ne yaptığımızı öğrenmek istiyorsan öpücüğümü alırım."

"Resmen şart koşuyorsun! Hangi koca bunu yapar?"

"Böyle bir hazırlık yapıp kocasının aklını başından alan karım varsa ben de şart koşarak öpücüğümü alırım."

"Olmaz!" dedi bir anda kestirip attı. Bu gece intikam alacak olan Diljîn idi.

Rehma umarsızca omuz silkti. "Peki, sen bilirsin."

Ciddi olduğunu görünce koluna sarıldı Diljîn. "Bekle..." diyerek şartını sözlü dile getirmeden kabullendiğini bozuk attığı suratıyla belirtti. "Tamam anlat, kabul ediyorum. Neden oraya gittiniz?" Bu merak nereden gelmişti bilmiyordu ama Nezir ağanın onları görünce ne yaptığını öğrenmek istiyordu.

Şartının kabullenişine şimdilik sevinemedi zira anlatacakları insanın ne yüzünde ne ruhunda bir neşe bırakmıyordu. "Arjin'in adamlarını geçen gün evin etrafında gördük. Büyük ihtimalle Rozerin'in nerede olduğunu bilmiyorlardı. Olaylar gittikçe büyüyor; biz belki farkında değiliz ama Rıdvan ve Arjin'in intikam hırsı çok büyük."

Kadıoğlu konağının etrafında canına susayan fedailerin oluşu Diljîn'i rahatsız etti. "Tamam, bunları biliyorum. Ki o kadın nişanlısının sevdiği kadının Rozerin olduğunu ve onun için ölümü göze aldığını kabul edemediğinden öldürmek istiyor. Yani Rumi öldüğü için değil Rumi onu aldattı diye."

Rozerin her şeyden habersizdi ama Arjin'in nazarında ölümü hak ediyordu.

"Evet, biz de onu düşünüyoruz," dedi, bakışları donuktu. "Nezir ağanın yanına da bu sebepten gittik. Babam ona ve Ferman'a her şeyi bildiğini söyledi. Her şeye rağmen kızını kabul ettiğini, Kadıoğlu ailesine düşmanlık etmeyi bırakmasını söyleyerek, Gerivanları durdurmasını istedi. Eğer durmazlarsa savaşı başlatacak olan tarafın biz olacağını da kesin belirtti. Bu durumda karşısına kim çıkarsa çıksın gözünü kırpmadan yok edeceğini de üstüne basa basa söyledi."

Diljîn'in ağzı aşağı ağır ağır sarktı. "Rehma..." dedi acıyla inleyerek. "Nezir ağa ne yaptı?"

"Rozerin'in, Cesur'a attığı iftira için yalnızca özür diledi. Böyle olmasını istemediğini, geçmişe dayalı güzel bir dostluğumuzun olduğunu, kızının birliğimizi yıkmasını istemediğini söyledi," dedi önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkerek. Dostlukları bozulmamıştı ama hepsi kızlarına sırtlarını dönmüşlerdi. "Babam da dostluğumuzu bozmadığını yalnızca Gerivan ailesiyle konuşmasını aksi hâlde durmazlarsa onları bizzat öldüreceğini söyledi."

Dildar ağanın ailesinden birisinin ne ölümüne ne de bir iftiradan sebep yanışına bir daha dayanamayacağını herkes kadar biliyordu Diljîn. Gözünü kırpmadan öldüreceğinden şüphe duymadı. Onun merak ettiği diğer kilit isim Ferman idi.

"Peki, Ferman ne yaptı?" diye sordu, dalgınlık anı kocasının cepkenine uzanarak düğmeleriyle oynadı.

Ne yaptığını anlayan Rehma bozuntuya vermedi, onun dalgınlık hâli yaptığı bir davranıştı ama Rehma'nın içini sıcacık bir sevgiyle doldurmayı başarmıştı. "Ferman..." dediğinde nefesini yorgunlukla bıraktı. "Ferman çok saygı duyduğum, cesaretini sevdiğim bir adam. Hayatımda ilk defa o adamı çökmüş bir vaziyette gördüm. Onların Barbaros ailesiyle olan kavgasını hatırlıyor musun?" diye sordu gözlerini, gözlerinden ayırmadan. "Herkesin Ferman'dan nasıl korktuğunu, gözünü kırpmadan kavganın ortasına nasıl daldığını ve o aileyi nasıl yerle bir ettiğini..."

O günleri gayet net hatırlıyordu. Aylarca Van ve Hakkâri halkı kavgayı ve Ferman'ın deli cesaretini konuşmuştu. Yüksekova denince akla o zamanlar ilk Ferman gelirdi. "Elbette, biz bile günlerce o adamı konuştuk. Onu bir kere bir düğünde görmüştüm, hatırladıklarımın korkusundan bir kere bile bakamadım."

Kaşlarını duyduklarından sonra indirip kaldırdı. Yüzüne cesaretli bir adamın çöküşüne şahitlik etmiş olmanın kederi çöktü. "Öyle yürek-

li bir adamın çökmüş olduğunu, tek kelime etmediğini düşün. Duvara boş boş bakıyordu. Biz kalktığımızda bile Cesur'a özürlerimi ilet, dedi. Rozerin hakkında tek kelime etmedi ne o ne babası. Nasıl olduğunu sormadılar bile."

O keder dolaşarak Diljîn'in çehresine sirayet etti. "Rozerin, Ferman'ın göz bebeğiydi. O kadın için dünyayı karşısına alırdı. Keşke böyle olmasaydı."

"Evet, keşke Rozerin bunu yapmasaydı."

"Baban Rozerin'le bunu mu konuştu?"

Başını bir kere sallayarak sözünü onayladı. "Hepsini değil, sadece babasının yanına gittiğini durumunun iyi olduğunu ve geçmişini arkasında bırakmasını. Ayrıca dikkatli olmasını da istedi."

Yüzünü nefretle buruşturdu. "Bir kadın kendini bu denli kaybedemez."

"Rozerin küçük görünen çok büyük bir oyunun içinde ilk kurban," dedi, kederi hâlâ çehresinde yerini koruyordu. Diljîn dokunsa o güzel yüzünü gülümsetebilirdi.

"Ben nasıl bir kadını sevebiliyorsam bir kadında sevebilir, kimse haklarını elinden alamaz. Rozerin aşkı için oyuna gelen çaresiz biri. Tek suçu sevmekti ve sevmenin bedelini çok ağır ödedi," dedi, konuyu kapattığının habercisi nefesini ağır ağır verdi.

"Sıra ödülümde." Sözlerinin sonunda hâlâ cepkeninin düğmeleriyle oynayan üzgün kadının yüzünü büyük avuçlarının arasına aldı, arzuyla dudaklarına abandı.

Yüzünü avuçladığı anda teslim oldu Diljîn, kollarını boynuna sardığı arzulu adama sımsıkı kenetlendi. Sözünün ona neler getireceğini bilmiyordu fakat Rehma'nın onu sarışındaki kuvvetten epey hoşlanmıştı.

Isrardan uzak, tatlı bir arzuyla öpen adamı ödülü istediğine pişman edecek bir ihtirasla öpücüğü sürdürdü. Birbirine kavuşan dudakların ve dillerin dans edişiyle sarhoş oldular.

Diljîn, ona kendini sundu; Rehma ihtirasıyla çıldırtan kadını kabul etti, tatlı inlemelerle birbirlerini kışkırttılar. Oyun ve ödül istenenle istenmeyen bir sona aynı anda giderek kadını aldığı zevke rağmen tedirgin ederken, adamı kandığı oyuna rağmen mest ediyordu.

Dengi dengine giden bir uzlaşmaydı.

Rehma'nın elleri yok denecek kadar az olan saten kumaşın altından kalçalarını bularak kavradığı anda Diljîn'in vücudu ona doğru yükseldi. Ağzının içine inlediğinde Rehma kalçalarından tutarak ayaklarını

yerden kesti, dudağından koptuğu o süre boyunca sabırsızca soluk alışlarını yüzüne üfledi. Yatağa yatırıp üstüne çıktığı anda ayrı düştüğü dudaklarına kabaca yüklendi.

Diljîn, omuzlarından ittiği adamı iterek ufak çaplı bir kalp krizi geçirtti. Bittiğini zanneden adamın üzerine yuvarlanarak ödülü büyüttü. Beklemediği hamlelerle adamın aklını başından aldı.

Fakat onu kur yaparken kendi niyetinin dışına çıkıyordu. Diljîn son kez olmak kaydıyla onu doyasıya öptü. Kopmanın giderek zorlaştığı büyülü anı aniden bitirerek bozdu. İkinci bir korkuyu yaşattığı kocasından kopmadan önce sinsice sıyrıldı.

"İyi geceler ağam," diye fısıldadı nefes nefese.

Rehma'yı yatakta perti çıkmış hâlde bırakarak kucağından indi, koşar adımlarıyla banyoya girdi. Kendini öyle kaybetmişti ki teslim olduğu arzudan kopmak imkânsız hâle gelmişti.

Ellerini göğsüne yaslayarak gülmeye başladı, heyecanına engel olamadığından gülüşünü bastıramıyordu kadın. Evet, Rehma öpücüğünü almış olabilirdi ama onu orada bırakarak bu gecenin galibi yine planladığı gibi Diljîn olmuştu.

Rehma Kadıoğlu'na bu geceki darbesi yeterdi.

Hasar kaydına bakacak olsa bile bir isim kendini korumaya aldığından yazık ki göremiyordu. Dün geceden sebep hasar en çok Rehma'da mı yoksa Diljîn'de mi bilinmiyordu.

Gece boyu rüyasında yalnızca Rehma'yı görmüş ve o öpücüğün devamını getirmiş olduğunu gören Diljîn'e bakılırsa öpücüğü bitiren olmasına rağmen zararlı çıkan o olmuştu.

Uyanmak istediği her anı uykuya yenik düşerek geçirmişti, zihni gördüğü rüyalar yüzünden epey yorgundu. Alarm çaldığında uyanabilmişti Diljîn ve baktığında kocasını yatağında bulamamıştı. Hasar kaydı tespitini engellemek için olsa gerek erkenden uyanmış, odadan tüymüştü.

Banyo yapıp çıkmış kocasının tekrar geleceğini düşünerek hazırlanmıştı Diljîn fakat bu süreçte de kocasına dair bir sese veya ize rastlayamamıştı. Endişeye kapılmadan evvel aramayı uygun gördü.

Rehma ona görünmeden çıkmazdı, bir şey mi olmuştu? Telefonun başında merakla yanıt vermesini bekledi. Kötü bir şey olsa ya mesaj bırakır ya da uyandırması gerekiyorsa gecenin kaçı olursa olsun uyandırırdı.

Kadın endişelenmemesi gerektiğini kendine telkin etti, bu sırada ahizeden rahatlatıcı bir ses yükseldi.

"Güzelim?"

"Nereye gittin?"

"Beyani baş jiyana min[39]."

"Beyanî baş Rehma," dedi yavaşça. "Neredesin, çıktın mı evden?"

"Gece beni öylece bırakan karımdan oldukça uzağa gittim," dedi ahizeye derin nefesini seslice bıraktı. "Bunu yanına bırakmayacağım Diljin, haberin olsun. Dün gece çok fenaydı."

Avucunun içine kıkırdadı, dün gece onun için de oldukça zor geçmesine rağmen üstesinden gelmeyi başarmıştı. Anlaşılan hasar kaygizli tutulmuyordu, Rehma daha zararlı çıkmıştı. Niyetini gerçekleştirdiği için kendini içten içe tebrik etti.

"Bir de gülüyor musun?"

Atışmaya hazır vaziyette tatlı tatlı çatan kocasına kanmadı Diljin. "Rehma sabahın köründe nereye gittin? Kendim için sormuyorum asnen soracak."

"Her defasında beni üzmeyi nasıl da başarıyorsun! Beni merak etmen hoşuma giderdi ama sen yine de annem için soruyorsun."

Kırgınlığını sezen Diljin burnunu buruşturdu. "Söyleyecek misin?"

"Gece dört gibi yola çıktım. Ağrı'ya geldim, işim var."

"Bana neden söylemedin? Kaç gibi döneceksin?"

"Beni öylece bırakıp banyoya kaçtığın için söylemediğimi düşünüyorum," dedi oyunbaz sesiyle. "Dün geceyi hatırla güzelim. Bizi hatırla, sonra da kaçışını hatırla!"

Kalbi Rehma'nın süratle kullandığı arabadan daha hızlıydı kadının. Tetikleyici sözlerine yenilirse eve geldiğinde kendini bu yatakta bulacağından emindi Diljin. "Kaç gibi döneceksin?"

"Gece geç döneceğim. Sen beni bekleme."

"Dikkatli ol!" diye ikaz ettikten sonra telefonun ekranından saati kontrol etti. Geç kalan kadın odada oyalanmak istemediği için odadan hemen ayrıldı, süratli adımlarıyla aşağıya indi.

"Günaydın Diljin."

Rozerin'in elinde tepsiyle mutfaktan çıktığını görünce tebessüm ederek karşılık verdi. "Günaydın Rozerin."

İki kadın beraber misafirhaneye girdi. İkisi haricinde herkes kahvaltıya oturmuştu. Diljin ve Rozerin onlara katılarak kahvaltı etti. Dün gece-

[39] Hayatım.

ceki soğuk rüzgârların estiği akşam yemeğinden farklı ılık bir meltemin estiği bir kahvaltı olmuştu.

Kahvaltıdan sonra evi kontrol etti iki gelin. Hawar yaklaşan sınavlarından dolayı odasına kapanırken, Nil kursa gitmişti. Kaynanası ve Yadê Keje kış bahçesinde karşılıklı kahvelerini yudumluyorlardı.

Rozerin ve Diljin işleri bittiğinde onlara katıldılar, Diljin sohbetlerine katılıyordu fakat Rozerin sadece onları dinliyordu. Yadê Keje'nin bakıcısı Sultan yıkayacağını söyleyerek gelip onu aldığında iki gelin de ayağa kalktı.

"Rozerin, dün anneni aradım."

Duyduklarıyla taş kesildi kadın. Yadê Keje annesini mi aramıştı? Annesinin Yadê Keje'yi geri çevirmeyeceğini tahmin ediyordu. Kimse geri çevirmeye cesaret edemediği gibi hükmüne saygısızlık etmemek için buyruğu neyse kabul ederdi.

Mavi çivitlerini birkaç saniyeliğine kaynanasına çevirdi, elindeki tespihle zikir çeken Zerda Kadıoğlu'nun nefret dolu gözleriyle karşılaştı.

"Neden aradınız yadê?" diye sordu Rozerin.

"Babanı sordum, için rahat olsun diye söylüyorum. Durumu iyi, fizik tedavisini görüyor. Annenin sesi iyiydi, ilk günler sesi çıkmıyordu."

İlk telefon görüşmesi olmadığını öğrenince ayakta bekleyen yaşlı kadına aval aval baktı, şaşkın nidasıyla soruyu yönelttiğinde hâlâ duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. "Daha önce de mi konuştunuz?"

Yadê Keje bastonundan destek alarak ayakta duruyordu, söyleyecekleri her neyse tatsızlığı çehresine yansıdı. "İlk aradığımda açmadı, sonra haber gönderdim benim telefonlarımı açması için. Senin için yaptım, aklın kalmasın diye."

Rozerin onu düşünen kadına minnetle baktı, teşekkür etmek yetersiz kalırdı. Yuvarladığı ağzı ifritini atan kaynanasının sözleriyle geri kapandı. Zerda Kadıoğlu nefret edilmek için elinden geleni ardına koymuyordu.

"Ailesini arkasında bırakan kadının aklı kalır mı hanım ağam?"

"Hata yapanın yüzüne sürekli vuramazsın Zerda! Gelinin daha genç, Rozerin hatasını anladı, cezasını da çekiyor. Sen hatasından utanmayana konuş!"

Yine onu kimsesiz bırakmayan Yadê Keje idi, Rozerin minnetle ona gülümsedi. "Teşekkür ederim yadê, Allah razı olsun."

Teşekküre gerek olmadığını söyleyerek, yardımcısı Sultan ile birlikte bahçesinden ayrıldı. İki gelin yerine geri oturma gafletinde bulunarak sözlerini esirgemeyen Zerda Kadıoğlu'nun söz konusu açılmışken susmayacağını hesaplarına katmamışlardı.

"İnsanın böyle kızı olacağına hiç olmasın, değil mi?"

Rozerin'in sözlerinin altında kalmaya niyetli değildi, konuşacağını anlayan Diljin gizlice koluna cimcik attı fakat bu Rozerin'e yıkmemek sında bulacağına leşimi bulsaydı," dedi, kaygısız görünüyordu. Kayın sız görünmek için başını dimdik tutuyordu Rozerin, oysa biri dokunsa ağlayacaktı. "Sonuçta onlar için sadece leşim."

"Ailen için bir leş kadar değerin yok!" diye çıkışırcasına söylendi Zerda.

Saygı görmediğinde bugünleri ona hatırlatacaktı Rozerin. Fakat ona gerek kalmadan kanına dokunacak bir şey yaptı, şahadet parmağını gözyaşı figürlü *deqin* üzerine inatla bastırdı.

"Merak etmeyin ne zaman aynaya baksam, hatırlıyorum!"

Zerda Kadıoğlu inat edercesine *deqi* göstermesine bilmişlikle gülümsedi. Bir pisliğe bakar gibiydi Rozerin'i kadrajına aldığında, sanki onu ezmek için fırsat kolluyor, bulduğunda kapıyordu. Yine kaçırdığı fırsatı tepmedi, oturduğu koltuktan ağır ağır kalkarak gelinine heybetli adımlarıyla yürüdü.

Diljin yapacaklarından korktuğu için nefesini tutarak onları izledi. Keşke Yadê Keje gitmeseydi. En azından bu anlamsız tartışma alevlenerek onları yakacak kadar yükselmezdi.

Önünde durduğu Rozerin'in üzerine azametiyle eğildi, ani bir tepki, bir sıçrama bir korku bekledi ama cesaretin kızı Kılıçhan'ın soyu Rozerin korkusuzca gözlerini ona dikti; Zerda çenesini kaparak iki parmağı arasına sıkıştırdı, canının acısını bir nebze umursamadan kendine hayranmış gibi çekti.

Çenesini sıkan parmaklar öyle acımasızdı ki Zeyno ağlamamak için dişlerini sıktı. Bu kadına istediğini vermeyecekti. Gözlerini ondan ayırmamak Zeyno için en büyük meydan okumaydı.

"Bana karşı gelme. Ahtım olsun ki Ferman'ın çekmediği tetiği çekerim!"

"Baş göz üstüne Zerda Hanım! Elin titremesin!"

Zerda Hanım kara gözlerini kıstı. "Yüzün olsa tüküreceğim ama onu da bulamıyorum!"

"Bunu oğlunuza hakaret sayarım!"

"Seni görmeyen oğlum için hakaret sayılmaz bu!" diye parladı çenesini hızla bıraktığında, Zeyno'nun kafası yana doğru düştü. Çektiği acıdan dolayı bağırmasına ramak kalmıştı. Gözlerini sıkıca kapatırken kaynanasının odadan çıktığını çarpılan kapı sesiyle anladı.

Zerda Kadıoğlu, evinde huzursuzluk istediği müddetçe Rozerin istediğini ona vermeye hazırdı, huzuru istediği sürece Rozerin onu da vermeye hazırdı. Kim onu yıkarsa, elinden tutup kendine yanına çekecekti.

Yüzünü kendisine çeviren Diljin'i görmek için gözlerini açtığında yanağını ıslatan gözyaşını yeni hissetti Rozerin. Ruhu, acımasızlığa karşı dirayetsiz ve zayıftı. Her ne kadar güçlü görünse de Zeyno acımasızlıklar karşısında asla güçlü değildi.

"Allah kahretsin ya!" diye inledi Diljin ağlamaklı sesiyle. "O böyle biri değildi, ona karşı gitme. Bak çenen nasıl kızarmış, parmağının izi çıkmış resmen."

"Ben ona boyun eğmem Diljin!" dedi büyük bir kararlılıkla. Acımasızlar çetesinin eline düşüp tırsak davranmayacaktı. Güçlü değilim diyerek onlara fırsat tanımayacaktı Zeyno.

"Rozerin yeter! Yeter ona dik gitme. Bak o... o çok farklı isterse yapmayacağı şey yoktur. Yadê Keje'ye karşı gelmiş kadın, seni ezse hissetmez bile."

"Bir şey yapmıyorum ki Diljin," dedi gözyaşının karıştığı sinsi gülümsemesiyle. "Susmam bile ona dert. Benim yüzüm ona en büyük azap," diyen Zeyno sessizce fısıldadı. "Annesi yüreğimi nasıl yakmışsa ben de oğlunun yüreğini yakacağım. Allah şahidim olsun Cesur'un yüreğini paramparça edeceğim!"

Ayaklanan Diljin'e bakmadan yerine kuruldu, "Kalk mutfağa gidelim. Yüzüne buz koyalım bayağı kızardı," diyerek elinden tuttuysa da gitmedi. Çenesinin acısını da gücünü kazanmak için bir darbe olarak görürdü.

Kadını yerine geri oturttu. Asıl konuşmak istediği başka bir konu vardı. Onun için önemli olan Zerda ve yaptıkları değildi. Zeyno bu evde kendisini her şeye hazırlamış, nelerle karşılaşacağını bilerek geri dönmüştü.

"Seninle konuşmak istediğim başka bir konu var Diljin."

Ciddiyetini fark eden Diljin, "Tabii, nedir?" diye sorarak kulak verdi. Her geçen gün mesafeleri aşıyorlardı. Ufacık bir sır, bir istek arala-

rındaki yabancılığı kırıyordu. Zeyno bundan cesaret alarak Diljin'le konuşmak istemişti.

Derin bir nefes aldığında gözlerini sıkıca kapattı. Nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Üstelik ağrıyan çenesi zorluğu katlıyordu. "Bunu sana nasıl isteyeceğimi de bilmiyorum ama şey... Bana bir konuda yardımcı olabilir misin?" diye sordu, hemen sonra onu zorlamaması gerektiğini anlayarak eline dokundu. "Elbette yardım etmek istemezsen ya da konu hakkında bir bilgin varsa bana söylemesen de olur. Gerçekten anlarım. Sonuçta olayları bilen tek kişi sensin bu evde. Sana sığınmaktan başka çarem yok!"

Diljin'i sıkboğaz etmek istemezken kendisi telaşına yenilmişti.

"Rozerin sakin olup benimle rahatça konuşabilirsin. Elimden gelirse elbette yardımcı olurum."

Yatıştırıcı sesi Zeyno'ya iyi geldi. "Cesur eve hep geç geliyor. Bilmiyorum öncesinde de öyle miydi? Geceleri ben uyuduktan sonra geliyor. Daha doğrusu uyuduğumu düşünüp öyle geliyor. Yani bayağı geç saatlerde... Sabah yine erken saatlerde çıkıyor. Bazen gün doğmadan çıkıyor. Ben..." dediğinde burnunun ucunu kaşıdı. "Ben biliyorum... Benimle yalnız kalmak istemediği için geç geliyor. Ama nerede kaldığını ya da kiminle kaldığını bilmiyorum. Sen şeyi biliyor muydun?"

Diljin anladıklarından ötürü hayret doluydu. "Hayatında birinin olup olmadığını mı bana soruyorsun?"

Utancın onu kasıp kavurduğu nadir anlardandı. "Galiba onu soruyorum," dedi kuru kuru yutkundu. "Hasan ağanın evindeyken bir kadın geldi, adı Şehrazat idi. Ben oradayken Cesur'a sarılmıştı ve onun için çok korktuğunu söylemişti. Sonra birkaç kere aramalarını gördüm. Bir de ben eve geldiğim gün Rehima, Cesur'u arayıp Şehrazat'ın onu şirkette beklediğini söyledi. Eğer hayatında bir kadın varsa..." dedi ve nefes almak için durdu. Diljin'in gözlerinde gördüğü dehşet Zeyno'nun rahatlıkla konuşmasına taş koyuyordu.

"Bakma öyle Diljin, bunu bilmeliyim. Rahatlıkla şirketine gittiğine göre ve kaçırıldığım eve geldiğine göre demek ki bu kadının yeri çok ayrı. Yani eğer hayatındaki kadın ise..."

Diljin kaşlarını çattı. "Yani kabul edecek misin?"

Sorunda buydu; kabul edecek miydi? Şehrazat sevgilisi olsa en fazla ne yapabilirdi Zeyno? Hiçbir şey yapamasa bile öğrenmenin doğru olduğunu, en azından Cesur'un nerede olduğunu bilmek istediğinden haberinin olması gerektiğini düşünüyordu.

Şakaklarına nükseden ağrı gezerek gözlerine vurdu, çetin bir baş ağrısı bu konuşmaların sonrasında gelecekti. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi kederli bir sesle. "Hayatında biri varsa kalkıp onu bırakmasını isteyemem ya da isteyebilir miyim, onu bilmiyorum."

"Bunun cevabı sende Rozerin. Konuşmak ne kadar yanlış olsa da sen başka bir adama kaçtın. Sevdiğin adam Cesur değildi. Siz berdel yoluyla evlenmediniz ki adamın bir sevgilisi varsa karışma hakkın olsun ya da aileler istedi diye evlenmediniz."

Kadının gerçekleri apaçık yüzüne vurması canını sıksa da üzerinde durmadı. Haklı bir insana kızamazdı. "Evet, Cesur'a iftira attım ama beni bırakmayan oydu. Gitmeme engel olan oydu. Evleneceğimiz gece bile kaçmaya çalıştım ama izin vermedi. Yani aslında kabul etmemem gerekiyor. Tamam, haklısın evliliğimiz çok farklı ama sonuçta evlendik. Benden geçmişimi unutmamı istiyorlarsa..."

Diljin katı sesiyle sözünü kesti. "Rumi'nin nişanlı olduğunu öğrendiğin için geçmişini arkanda bıraktın Rozerin!" diye çıkıştı. Sarsılan kadının canını yakacağını bilse de caymadı. Rozerin, iftirasını Cesur beni bırakmadı diye hafifletemezdi, henüz arkasında taze bir aşk vardı.

"O zaman asıl soruyu ben sorayım, madem evleneceğiniz gece kaçıyordun, Rumi'ye mi gidiyordun yine?" dedi, sonra yanlış olduğunu düşünerek elini salladı. "Ya da hayır asıl soru bu değil. Asıl soru; Rumi'nin nişanlı olduğunu bilmeseydin, geçmişini arkanda bırakacak mıydın?"

Yanıtları Rozerin'in hayatını belirler, Diljin için ufacık bir adımı atmasını sağlardı.

"Bana bunun cevabını verdiğin zaman ben de sana Cesur'un nerede olduğunu ve Şehrazat'ın kim olduğunu söyleyeceğim!"

Êşîrs û hêvî[40]

Bir meselenin hakikatini saklamak her zaman ağır gelir, mecburiyetini göz önünde bulundursa dahi saklanması gereken her bilginin sonu olur, kendinizi bir külfeti sırtlamaktan alıkoyamadığınız için suçlu hissedersiniz. Suçluluk duygusu özünde zayıf bir histir. Zayıf olduğunuza kendinizi inandırmaya başladığınızda çıtkırıldım biri hâline gelir ve haklıyken bile zayıflığınızın tesirinde kalmaktan kendinizi savunamazsınız.

Kalbini gümleten korku konuşturmaya yarayabilirdi ancak Zeyno her konuda şeffaf olursa kendini savunmasız hissedecekti. Diljîn'in mahremiyetini sorgulayarak, tekelinde kalması gereken her şeye el koyuyordu.

Mahremiyeti sorgulamamayı ne zaman öğreneceklerdi?

Sessizlik kabulleniş sayıldığından tedirgindi Zeyno. Ne diyeceğini bilememenin garip gerginliğinin yanı sıra, zahir gerçeğin bu denli kendini yansıtması kadının bir yanıt vermesine gerek duyurmadı, yine de aslına bir örtü çekilmeyecek kararını da unutturmamalıydı; Rumi'nin nişanlı olduğunu Cesur'dan da öğrenmeden önce Zeyno yine kaçmayı denemişti. Ölmek için...

Diljîn cevabını aldığını düşünmüş olacaktı ki çıkmaya davranınca Zeyno mahremiyetini uluorta dillendirmek mecburiyetinde kaldı. "Ben o gece intihar etmek için kaçtım. Rumi'ye kaçmak için değil."

Sesi kadını duraksattı, kalbi o duraklamaya nazaran coşarak ritmini şaştı. Zeyno neden kendini kanıtlama ihtiyacı duyuyordu? Kim nasıl anlıyorsa öyle bırakmak mantıklı olmaz mıydı? Cesur'a attığı iftira yüzünden her konuda suçlu görünmekten korktuğu için olabilirdi. Bir hata bütün doğrularını götürdüğünden olabilirdi.

Diljîn ile konuşmak bazen iyi geldiğinden olsa gerek rahatsızlık boyutunu düşünmeden paylaşabiliyordu. Eltisi gerektiğinde mükemmel bir portre çizerken, gerektiğinde gerçekleri yüzüne patır patır söyleyen acımasız bir dosta bürünebiliyordu.

[40] Korku ve umut.

"Söylememe gerek var mı bilmiyorum, intihar asla çözüm değildir. Kaçmak için bulduğun yolun seni kurtardığını düşünürsün ama ya arkanda bıraktıkların? Hata üstüne hata yaptın," dedi, sesi soğuk, dostane ifadesinden epey uzaktı. "Asıl sorunun cevabı bana lazım Rozerin!"

Gidişini oturduğu yerden uyuşuk hâlde izledi. Diljîn kucağına kendisine cevaplamaktan korktuğu soruları bırakarak gitmişti. Rumi ve Rumi'ye dair her şeyi silmeye hazırlanan kadın için kasti cinayet sayılırdı bu. Kimse ona yardımcı olmuyor, sevgisini bir uçtan eleştiriyorlardı.

İçine yerleşen öfkeyi sıcak tutamadı, zihni Yadê Keje'nin annesinin ve babasının iyi olduğu haberini verdiği anlarda gezintiye çıkmıştı, öfkeyi diri tutmakla uğraşacağına anne babasının iyi olduğu bilgisiyle meşgul olmayı yeğledi.

Onlar iyileşirse Zeyno ayakta kalacaktı.

Yusuf'a, Mert'e, Navin'e duyduğu hasreti de içinde halledebilirse belki ayakta kalmak çok daha kolay olurdu.

Kendini odalara kapatmama kararını uygulamak üzere kış bahçesinden ayrıldı Zeyno. Kimseyi etrafta bulamayınca Yadê Keje'nin yanına gitti, uyanık bulduğu yaşlı kadınla vaktini geçirdi.

Kızı Sarya'nın ona neler tembihlediğini öğrenmek isteyince, Zeyno doğru bulduğu bir kısmını anlatarak yaşlı kadının gönlünü hoş etti.

Deq için izin alıp almaması gerektiğini söylemeden yakıştığını belirterek gelinine bir miktar sevgi sözcükleri aşılamıştı. Eleştirel tavırlardan uzak torunlarıyla konuşurcasına yakın davranmıştı.

Zeyno akşama doğru soluğunu mutfakta aldı, Diljîn ile sabahki diyalog aralarında geçmemişçesine sakin ve yakın bir tavırda yemeği hazırlamışlardı. Tavrı devam ettirseler Diljîn noksan hissetmez ancak Zeyno kendini ziyadesiyle yalnız hissederdi.

Onunla konuşmayı bir gereklilik görmeyen iki görümce, iki kayın birader ve kaynanayla mücadele etmek Zeyno için zordu. Özellikle mutfağa girdiğinde onu görünce yüzü düşen Nil, kadın için beklenmedik bir an olmuştu. Tavrını sonrasında devam ettirmese de mesafeyi koruyordu.

Zeyno bu mesafeyi yıkmaya niyetliydi. "Yemek birazdan hazır olur. Neden elma yiyorsun?" sorusuyla ilk adımı attı.

"Tuhaf bir alışkanlığım var," dedi Nil tebessüm ederek omzunu silkerken. "Elma yedikten sonra daha çok acıkıyorum."

Genzini yakan her neyse Zeyno onu tutup koparmak istedi, kederin acı tadı diye tanımlayabilirdi ancak bununla sınırlayamazdı. Ablası Na-

vin'in tuhaf alışkanlıklarını Nil sayesinde hatırlayınca, genzini yakan acıyı bağrında hissetti. Navin'i çıldırasıya özlemişti, kavuşması imkânsız özlemiyle bir ömür nasıl baş edecekti?

"Ablam da öyleydi."

Nil, elmadan bir ısırık daha almadan önce, "Aileni özlüyor musun?" diye sordu. Kasten sormadığı açıktı ancak ailesinden mahrum kalan bir kadına bu sorunun sorulmasını doğru bulmadı.

Özlemek sözcüğünün kime neyi hissettirdiğini bilmiyordu ama Zeyno onların hasretinden geberiyordu. "Tarif etmeyeceği başaracağım kadar hem de."

Bir hüznün yüzünü yalayıp geçtiğini gördü Zeyno. Demek ki çektiği acı anlaşılıyordu.

"Kaçtığın ağabeyim olsa bile yanlıştı. Ben sanırım yapamazdım. Yanlış anlama seni yadırgamıyorum ya da belki yadırgıyorum. Neden kaçtın Rozerin yenge?" sorusuyla tehlikeli sulara kulaç açtı. "Senden haberimiz yoktu. Ağabeyim senden hiç bahsetmedi, yani bir kadını kaçıracak kadar kendini kaybetmiş olamaz. Nasıl tanıştınız ne zamandan beri birbirinizi seviyorsunuz, tek bir bilgi yok, sizi yan yana gören tek bir insan evladı dahi yok. Dahası benim ağabeyim burada yaşamıyor."

Zeyno soluksuz konuşan ve bu sırada bağımsız her olayın esrarını çözerek, karmaşayı farkında olmaksızın çözen görümcesini nefesini tutarak dinliyordu. Haklı olduğunu bilmenin sıkıntısını çekiyor üstelik bunu yansıtmaktan asla çekinmiyordu.

"Bizim gelin için kısıtlamalarımız, kriterlerimiz yok. Ağabeyim seni sevdiğini söyleseydi ailem istemeye gelmez miydi? Ya da sen ailene hiç ağabeyimden bahsettin mi ki ikinizi kabul etmedi? Burası hiç almıyor," diyerek sol eliyle şakağına vurdu. "Günlerdir aklımı kurcalıyorsun. Gelişen olaylar hiç normal değil."

Tuttuğu nefesini hissettirmeden vermek güçtü Zeyno için. Az önce sine kadar mesafesini yıkmayı hedeflerken şimdi o mesafelerin yerini koruyor olmasını diliyordu. Bunu o başlatmıştı, bir pot kırmadan içeriden sıyrılmayı da başarmalıydı.

Duruşunu bozmadan güvenilir bir kadın portresi çizmek için cebelleşti Zeyno. Nil kurnazdı, Nil onun bakışlarını tararken bulacağı en ufak korkunun üzerine gitmeye açtı. Zeyno ona istediğini vermeyecekti.

"Normal olmayan nedir?"

"Evliliğiniz çok tuhafıma gidiyor Rozerin yenge."

"Ne gibi Nil?"

Çatık kaşları kahverengi gözlerinin sorgular ifadesini sertleştiriyordu. "Sen ve ağabeyim karşınızda aptal insanlar varmış gibi davranıyorsunuz. Yani ikinizin birbirine olan nefretini bu evin taşı, suyu dâhil görmüştür," dedi, haksız mıyım sorusunun yansıdığı gözlerini yengesine sabitledi. "Sence de öyle değil mi? Yoksa ben mi yanlış görüyorum?"

Kurnazlıkta sınır tanımayan Nil, herkes gibi bütün gariplikleri net görüyordu. Cesur'a düşkün olduğunu bildiği kızın gerçekleri öğrendiğinde nasıl bir tepki vereceğini az çok tahmin ediyordu. Henüz buna hazır değildi Zeyno, yalana başvurmak zorundaydı. Yalandan nefret etse de elinden gelen bir şey yoktu. "Cesur ile son günlerde aramız pek iyi değil. Sizlere yansıtmamaya çalıştık ama demek ki başaramamışız."

Çehresinde inançtan ziyade şüphe çığlıkları yükseliyordu, tıslarcasına güldü Nil. "Neden anlaşamıyorsunuz? Yani ölümü dahi göze alan ikiniz ne oldu da anlaşamadınız!"

Basit ancak Zeyno için cevaplanması zor sorular soruyordu. Nil'i asla oyuna getirmemesi gerektiğini kendine telkin etti. "Ferman bizi bastığında ben... Utandım ve pişman oldum... Eve gitmek istediğimi söyledim ağabeyine," diye izaha girişti. Buraya kadar her şey gerçekti, araya sıkıştıracağı minimum yalanlar dışında Zeyno yine gerçeği söylüyor olacaktı. Kimsenin inanmayacağını da biliyordu ya!

"Günlerce ağladım. Halanlar şahit, gelinlik giymek istemedim, evlenmek de istemedim. İmam nikâhımız kıyıldığında gitmedim ama Cesur geri dönüşü olmadığını bildiği için ve..." duraksadı. İkisi birbirinden ölümüne nefret ederken, yalandan sevgiyi şahlandırarak küçük görümcesini tamamıyla şüphelenmeye gark edecekti.

"Ve?"

Teşvik eden sesindeki alaya bakılırsa Zeyno izahında başarısız çıkıyordu. "Birbirimizi... Sevdiğimiz için... Her şeyin üstesinden geleceğimizi söyledi. Ailemi özlediğim için böyle davrandığımı söyledi. Ağabeyin vazgeçmedi, ben geri dönmek istedim ama o beni bırakmadı."

Ben ölüme gittim, beni bırakmayan ağabeyindi, demek istediği bu cümlenin ta kendisiydi esasında.

"Yani tek sebep bu mu?"

"Evet, onu reddettiğim için hâliyle o da bana kızgın."

"Çok tuhaf... Hâlâ çok tuhaf..." dedi düşünceli edasından sıyrılamadan.

"Başka şüpheleriniz mi var Nil? Bana açık olabilirsin."

Kahverengi gözleri babasını anımsatıyor, şüpheci ve soğuk ifadesiyse annesini hatırlatıyordu. "Hayır, sadece ağabeyimin kızmak yerine sana hak ve zaman tanıması gerekiyordu. Yaşadığın şeyler çok normal değil. Kaçarken basıldınız, ağabeyin seni öldürecekti sonuçta. İnsanlar yaptıkları hataları sonradan fark edip pişman olabilir ve geri dönebilir. Herkesin bu konularda bir parça anlayış duyması gerek ve benim ağabeyim bu konularda çok anlayışlıdır. Asıl tuhaf olan ölümüne sevdiği kadına bu anlayışı sağlayamaması!" diyerek yarım elmasını tezgâha bırakıp Zeyno'ya doğruca yürüdü.

"Yenge bu işte başka bir şey var. Eminim ki yakında kokusu çıkacaktır!" dedi, muhteris bir kız çocuğu tavrıyla kasten tebessüm ederken. Sözleri tehdit olarak algılansa da değildi fakat Zeyno için açık bir uyarıydı. Mutfaktan çıkacağı sırada küçük bir oğlanın önünü kesmesiyle duraksadı Nil.

"Metin ne zaman geldin?"

Küçük afacan heyecanla yanıtladı. "Az önce Cesur amcayla geldim."

Mutfak kapısının eşiğinde sohbete tutulan Nil ve küçük oğlana hevesle baktı, Cesur gelmiş miydi? Eve erken geldiğini duymak beklenir bir hareket değildi ki kalacağı da henüz bilinmiyordu. Sanki anne babasının gönlünü almak istercesine evde görünüp uygun gördüğü vakitten sonra sırra kadem basıyordu.

"Baban da geldi mi?"

"Hayır, Rozerin yengeyi görmek için geldim. Kaç seferdir geliyorum evde değildi."

Küçük oğlanı az çok hatırlıyordu Zeyno. İlk hafta misafirlerin yoğunluğundan çok ilgilenememiş hatta bir çocuğun ona ilgi duyduğunu fark edememişti. Bu çocuk Dildar ağanın en küçük kardeşi Nedret Kadıoğlu'nun en küçük oğlu olmalıydı. Kadıoğlu soyunun en küçüğü şimdilik oydu ve yedi sekiz yaşlarında olduğuna emindi.

İşittiği cümlenin çok kere imgelediği bir andan ibaret olduğu kanısına vardı, birinin onu görmek için geldiğine pek inanmıyordu çünkü Kadıoğlu konağı, Cesur ağaya kaçan bir kadını sevmeyi denemiyordu.

Nil, küçük oğlanın başını şefkatle okşadı. "Yengen orada, çok yaramazlık yapma," diye kuzeniyle anlaşmaya varan görümcesini gülümseyerek seyretti. Günler sonra kalbi mutluluğa kanat germişçesine çarpıyordu.

Sevilmenin görkemli hissine vardığına inanamıyordu hem de yüreği küçük bir çocuk sayesinde. Metin içeriye girmeden Zeyno ona yetişti, kollarını küçük bir bedene göre fazlasıyla açarak sarılmasını heyecanla bekledi. Kederinden, acısından, yalnızlığından az sonra sıyrılacak, minik kolların şefkatiyle kendine derman bulacaktı.

Zeyno heyecanına yenik düşerek titredi.

Metin, ona hayli uzun gelen Zeyno'nun bacaklarına sarılarak heyecandan düşünemeyen kadına minik kahkahalar attırdı. Metin'i büyük aklıyla karşılama gafletinde bulduğuna inanamıyordu. Zeyno özür dileyerek geri çekilip dizlerinin üzerine çömeldi, küçük oğlan bu anı bekliyormuşçasına hevesle zıplayarak nihayet sarıldı.

"Sen beni böyle sorar mıydın Metin?" diye sordu, küçük oğlan onu öpmek için geri çekildiğinde.

Ensesine kadar uzanan altın sarısı saçları kafasını sallayınca dağılarak yüzünün bir kısmını kapattı. Saçlarının yüzünü kapatmasını umursamadan Zeyno'nun avuçları arasındaki elini tutmaya devam etti. "Her geldiğimde misafirlikle olduğunu söylediler. Yenge sen yeni evlendin, bu kadar çok misafirliğe gidilir mi?"

Doğrucu Davut'un biri gelmiş, Zeyno'yu güldürürken acı acı düşündürmüştü. Yeni evlenmiş bir kadının aksine evinden epey uzakta kalmıştı. Metin, sevmediği bir adamla evli olduğunu bilse bu soruyu sormazdı.

Sevimli yüzünü kapatan saçlarını geriye iterek, yanağını avuç içiyle okşadı Zeyno. "Beni bu kadar çok beklediğini bilseydim daha erken dönerdim Metin. Hem beni aramadın da hiç."

"Telefonun yok ki yenge," dediğinde kafasını kaldırıp yengesiyle göz göze geldi. Gözleri yüzünde gezinirken elleri refleksle hareketlendi ve yüzüne uzandı, yuvarladığı ağzıyla değişiklikleri inceledi. Minik parmağı iki kaşının arasında hissedince tepkisini merakla bekledi. Meraklı parmakları durmaksızın yüzünde gezinerek ikinci *deqe* uzandı.

"Oha..." dedi şaşkınlıkla. "Yenge çok güzel olmuşsun."

İltifatına hazırlıksız yakalanan Zeyno gülümsedi. "Gerçekten mi?

Metin kendini kanıtlamak için göğsünü gererek, keskin sesiyle konuştu: "Kur'an'ıma doğru söylüyorum!" dedi, sevimli yüzü kurduğu cümlenin gerçekliğini ağırlıyordu. Okunan akşam ezanının sesini işittiklerinde Metin heyecanla elini kaldırdı. "Bak ezan da okundu, o da şahit."

Zeyno, onu kollarında kıstırıp sımsıkı sarılmak istedi. Bu denli sevimli bir çocuğun hem sözleri hem ifadesi kalbini ısıtıyordu.

"Teşekkür ederim Metin."

"Bunlar ne peki?" diye sordu safi heyecanıyla.

Metin'in yeşil gözleri bir arayış içinde yüzünü tarıyordu. Her bakışında biraz daha gülümsüyor, hayranlığı büyüyordu. Zeyno onu beğendiğini görebiliyordu. "Bunlar *deq*, dövme gibi düşün."

"Çok havalısın..." dedi yaptığı şeyi destekleyerek. "Daha önce yoktu, yeni mi yaptın?"

Zeyno, onu bu denli hatırladığına inanamadığı gibi Metin'i çok çabuk unuttuğu için kendine kızdı. "Sarya halanın evine gittiğimde yaptırmıştım. Sen beni nasıl bu kadar iyi hatırlıyorsun?"

Afacan gülümsemesiyle gözlerini yuvasında döndürdü. "Sarya halanınki böyle değil ama seninki çok güzel," diyerek sorusunu es geçti ve kadının yanağına tatlı bir buse kondurdu. "Cesur amcam da beğendi mi?"

Sahi Cesur beğenmiş miydi?

"Hıhı... Beğendi."

Geçiştirmeyi uygun gören Zeyno, yalan söylemek zorunda kaldığı için kendinden tiksiniyordu. Metin gibi masum bir çocuğu oyuna getirmek tiksintinin azami seviyeye ulaşmasına büyük katkısı olmuştu. Küçük çocuğa utanç içinde baktı, onun yaşında olmayı o kadar şiddetli istedi ki neredeyse Metin'e hiç büyümemeyi öğütleyecekti.

Haşarı oğlanı ayakta çok tutunca oturtmak istedi ancak Nil'in ve Cesur'un sesleri yükselince Metin yerinden zıplayarak dışarıyı kontrol etti. Cesur'a karşı duyduğu ilgi kadını epey şaşırttı.

Onu görmeyen Cesur ağa, kolları arasında kıstırdığı Nil'in acıyla nida atmasını güldürerek engellemekle meşguldü. Ağabeyinin sevgisiyle şımaran Nil'den gözünü ayırarak sımsıkı yumdu. Ferman'ın düşkünlüğünü bir adam için istediğine inanamıyordu.

Seslerin kesildiğini duysa da bakmaya cesaret edemedi. Biliyordu ki canını tatlı tatlı yaktıysa bile gönlünü almak için Nil'e sarılıyordu Cesur.

"Cesur amca!"

Kulağının dibinde bağıran Metin'in sesiyle inleyen kadın elini kalbine yaslayarak inip kalkan göğsüne bakışlarını indirdi. Ferman'ı zihninde yaşatmaya o kadar odaklı kalmıştı ki Metin'in varlığından tamamıyla soyutlanarak kendi âlemine hapsolmuştu.

Elinden kapan küçük oğlan korkuttuğunu görmeyecek kadar kuzeniyle ilgiliydi, onu sürükleyen minik ellere kayıtsız kalamayarak peşine düşse de ne olduğunu anlayamadı Zeyno. Kendini kaşla göz arasında Cesur'un dibinde bulunca afalladı.

"Cesur amca hoşuna gitti mi?"

Karısının sürüklenmesine karşılık verdiği tek tepki onu ilgisizce seyretmek oldu Cesur'un. İnsanın bakışıyla öldürdüğünü bir keresinde öğrenmişti ama kimse ona bunun tekrarlayacağını söylememişti.

Elinde tuttuğu sigarasını Metin'in yanına gelişiyle birkaç dakikalığına erteleyerek, "Ne hoşuma gitti mi Metin?" diye sordu küçük oğlana. Bakışları kuzenine indiğinde sesi gibi yumuşadı.

"Rozerin yengenin alnındaki şu dövme," şahadet parmağıyla sol gözünün altını işaretlerken haylazca gülümsüyordu. "Ve buradaki!"

Metin'in sorusu bakışmaktan kaçınan kadını ve adamı kaçınılmaz sona getirdi ve ikisi göz göze geldi; adam bir yanıt vermekten rahatsızdı, kadın onun yanıtına meraklıymış gibi orada bulunmaktan ötürü keyifsizdi.

"Evet, oldukça güzel."

"Rozerin yenge senin çok beğendiğini söyledi."

Cesur'un geçiştirircesine verdiği yanıta tıslayarak güldü ki Metin bütün gülüşlerini elinden alan yanıtla nutkunun tutulmasına sebep oldu. Gözleri dehşetle irileşerek kocasına uzandı Zeyno'nun.

Ah Metin! Bütün eve duyursan bile asıl adamı es geçmen gerekmez miydi?

Kuzeninin yanıtından pek hoşlanmış olmalıydı ki Zeyno kafasını haylaz çocuğa çaktırmadan olumsuz manada sallasa da Cesur ağa oralı olmadı.

Tek kaşını imayla kaldırırken, "Öyle mi?" diye sordu. Sesindeki imayı ancak Zeyno sezebilirdi.

"Evet, hem beğenmemek imkânsız zaten çok güzel. Gözleri deniz gibi masmavi," dedi, müthiş bir dehşete kapılarak Zeyno'nun güzelliğini övdü. Sanki kelimeler yetersiz kalıyordu, aradığı kelimelerin ne olduğunu bilse onları da dile getirerek yüreğinde taşıdığı sevgiyi kadına anlatabilecekti.

"Babama dedim ki Cesur amcam güzelden anlar. Karısı çok, çok güzel... Ben de büyüyünce öyle bir kadınla evleneceğim, dedim."

Cesur'un onu onaylamasını bekleyerek ağzını avucuyla kapattı. İltifat ettiği için kızacakmış gibi duran Cesur ağanın inadıyla oynuyordu, pek korktuğu söylenemezdi.

"Sen okula gitmedin mi bugün?"

Cesur'un kaçışı Zeyno'yu içten içe güldürdü.

"Öğretmenimiz hastalanmış. Yarın da izinli, bu gece burada k
ğım," dedikten sonra aceleyle Zeyno'ya döndü. Saçlarının y
patmasını asla umursamadan konuşmaya devam ediyordu. "A
yor musun, Cesur amcam ne zaman buraya gelse, gece onunla k

Bu bir mesaj mıydı? Zeyno saçlarını şefkatin titrettiği elle
zünden çekti. "Amcanla mı kalmak istiyorsun yine?"

Küçük oğlanın vereceği yanıtı Cesur ağa konuşarak öteledi. "
karım var Metin, seni odama alamam artık. Geçti o günler..." de
eğleniyormuşçasına gamsızdı.

"Babam ve annem sıkıca tembih etti zaten. Siyabend ağ
kalacağım. Ama..." dedi, sesi heyecandan tiz çıktı. "Sabah y
geleceğim. Erken kalk odadan çık. Zeyno yengeyle baş başa k
yapacağım."

Gece yanında kalamayacağı için üzülmeyişinin sebebini a
ğında Zeyno ve Cesur bir kez daha göz göze geldiler ve ilk defa k
lerine karşı içtenlikle tebessüm ettiler.

"Emriniz olur Metin ağam," diyerek küçük oğlana doğru e
"Sakın gözlerini karıma dikme. Ben çok kıskanç bir adamım. B
olanı paylaşmam asla Metin."

Kuzeniyle tatlı atışmaya giren Cesur'un söyledikleri o kadar
çekçiydi ki Zeyno açık ağzından bir şeyler geveleyecek raddeye g
Davudî sesinin ahengi ona tanıdık geldi çünkü Cesur ciddi old
bu tonla konuşurdu.

O zaman sözlerini Metin'e takılmak için söylemiyor, küçük
ğa kendince şakalar yapmıyordu. Kadın gözlerini kocasından ay
duymamış gibi yaptı.

"Anladık anladık... Ben de olsam böyle bir güzelliği kıskanır
"Metin hadi biz mutfağa girelim, acıkmışsındır şimdi."
"Tamam sustum."

Diyalogları, dudaklarını büzerek elini bırakan Metin'in gid
son buldu, onu üzmeyi yeğlemese de karı koca olmak dışında her
garezi birbirine duyan kadın ve adamı zora soktuğundan gitmesi i
lerineydi. Nasılsa Zeyno onun hassas gönlünü okşar, kendini affet
cek bir yol bulurdu.

Arkasından gitmeden önce hâlâ bekleyen kocasına döndü. Elinde tuttuğu sigarasını iki dudağının arasına yerleştirip yakıyordu. Zeyno, varlığını Metin ile kabul eden adamı saniyeler içinde hızlıca süzdü.

"Yemekten sonra biraz konuşabilir miyiz?"

"Yemeğe kalmayacağım, çıkacağım şimdi."

Göz temasının olmaması için kafasını yüzüne çevirmeden yanıtlayan kocasının hareketleri kadar söyledikleri de hayal kırıklığı yaşattı. Zeyno yüzünden ailesiyle zaman geçirmiyor, böylece göze batan tuhaflıkları daha da güçlendiriyordu.

"Beni görmemek için eve gelmiyorsun, onu anladım. Benim yüzümden ailenle de zaman geçiremiyorsun ama bu yaptığın haksızca bir tutum. Benden kaçtığını sanırken hepsinden kaçıyorsun!" dedi, sitemine ince bir itham vardı. "Önemli olmasa seninle şu an bu muhabbeti asla kurmazdım. Kaçan sadece sen değilsin!"

"Söyleyeceklerin sana kalsın Rozerin. İnan umurumda değil."

Kadın kafasını salladığında ona hiç bakmayan adama, "Peki..." demekle yetindi. Yarın bir sorunla karşı karşıya kaldığında Zeyno bugünleri ziyadesiyle hatırlatacaktı. Sırtını kocasına çevirdiği gibi rotasını mutfağa çevirdi. Madem Cesur ağa umursamazdı, Zeyno da kahrolup kendine işkenceler etmeyecekti.

Bir adamın kendine dert etmediği ailesini, kadın ne diye gözüne sokacaktı ki! Ne zaman böyle düşünse Diljîn'in suçlamalarını, Dildar ağanın kırgın bakışlarını, Cesur'un yok olan hayatını anımsayarak utanıyordu.

Zeyno kendini affedemezken, Cesur nasıl affedecekti?

Mutfakta Diljîn ve Hawar'ı bulunca pek şaşırdı, sessiz ve hissettirmez gelişleriyle mutfağa bir ara sıvışmış olmalılardı. Kırgınca giden oğlanın, Hawar'ın önüne koyduğu sıcak çorbayla uğraştığını, Diljîn'in ise elini beline yaslayarak Metin'i kısık gözlerle süzdüğünü görünce meraklandı. Neler oluyordu?

"Dışarıda ne şeytanlıklar yapıyordu yine?"

Bir şeytanlık yaptığı kesindi ama o daha çocuktu! Eltisine yapma der gibi bakış attı. "Cesur'u delirtiyordu. Sabah ikimiz baş başa kahvaltı yapalım diye Cesur'a erkenden odadan çıkmasını söyledi," diye izah ederek, tepkisini merak ettiği Hawar'a baktı, çorbasını içen küçük oğlana kaşları kalkık sorgularcasına bakan ifadesini görünce gülümseyerek devam etti. "Artık onun odasında yatamayacağını biliyormuş, Siyabend ile kalacağı için biraz üzgün."

Diljîn küçük çocuğa bakarken Zeyno'ya sessizce konuştu.

"Bu da az bênamûs[41] değil ha!"

Hawar, küçük kuzeninin uğradığı hakarete istemsizce kıkırdadı ve yengesine çattı. "Kuzenim o, farkında mısın?"

"E yalan mı? Taklidimi yaparak içeri girdi. Ne zaman buraya gelse her hareketlerimizi izliyor, eve gidince de ailesine aynısını yapıyor. Anlanesi bana kaç defa söyledi hareketlerimize dikkat etmemiz gerektiğini Saray soytarısı mıyız biz?"

İki kadının kahkahası birbirine karışarak öfkelenmeye tutuşan Diljîn Kadıoğlu'nu üzdü. Metin'in en çok kafayı taktığı isimdi ki taklidini başarıyla sergilediği yine kendisinindi. Rehma'ya çektiği nazı ve cilveyi o kadar başarılı sergilemişti ki Diljîn utancından konağın derinliklerine gömülmeyi istemişti.

Sakin hâlde çorbasını yudumlayan oğlana baktı, "Metin eğer benim taklidimi Rehma'nın önünde yaparsan, senin o saçlarını makasla kökünden keserim!" diye sertçe ikaz etti. Tehdit ederek işini hallettirmeye çalışan lakin böyle hınzır bir oğlanla tehdidinin sıfır sonuçla onanacağını bilen kadın kendi deryasında boşa kürek çekiyordu.

"Sen beni tehdit edince daha çok yapasım geliyor. Sen dua et yenge Rehma amcam evde değil."

"Git Cesur amcanın yanında Rozerin yengeni taklit et."

"Olmaz..." derken belerttiği yeşil gözlerini Zeyno'ya dikerek kıkısını salladı. "Rozerin yenge çok güzel. Ona kıyamam!"

Çapkınca sırıtan küçük oğlanın sözleri Hawar'ı kahkahaya boğarken Zeyno'yu tatlı tatlı gülümsetti. Metin'in karşılıksız, masumane sevgisini hak edecek ne yapmıştı? Sırf güzel olduğu için mi bu kadar çok sevdiğine inanmıyor belki de gerçekliğini hisseden bir tek o olduğu için sevilmeye hak kazanıyordu. Sebebini sorgulamakla kendini yıkıma uğratamazdı, onu gerçekten seven ve değer veren biri vardı bu evde. Küçük bir çocuk sevgisi kuruttuğu umuduna can vermişti.

"Laflara bak laflara! Tam bir pişkin! Ben güzel değil miyim?"

"Seninle anlaşamıyoruz yenge. Hem Rehma amca da söyledi. Şey çok çabuk sinirleniyorsun her şeye."

"Sus amcası kılıklı."

[41] Namussuz.

Atışmayı sevdiği pek belli olan Metin kıs kıs gülerek mutfak kapısına vardı, eşiği geçmeden önce Diljîn'i kızdıracak malum haberi verdi. "Amcamın gelmesini bekleyeceğim ve bu akşam bana ne yaptıysan aynısını yapıp anlatacağım."

Diljîn'in ayağından çıkardığı terliği yemeden önce kopardığı evlerine şenlik kahkahasıyla koşarak uzaklaştı. İstediğini almayı başarmış, zafer rini hunharca kutlayan bir çocuk olarak ona yaraşır sevincini yaşıyordu.

"Diljîn ne yapıyorsun, çorbasını içmemişti."

"Gülmekten konuşmaya fırsat buldun mu Hawar?" diye sordu gönül koyarak. "Birazdan yemek hazır olur, bizimle yesin."

Hawar, gönül koymasına gülümsedi ve herhangi bir karşılık vermeden Metin'in çorba kâsesini bıraktığı yerden alarak evyenin üstüne bıraktı. Sofrayı yine kış odasına hazırlayan çalışanlar tekrar mutfağa girince Zeyno yemeğin hazır olduğu söyleyerek tabaklara doldurmasını istedi. Diljîn kurdukları sofrayı kontrol emek için mutfaktan ayrıldı.

"Hanımım Cesur ağam yemeğe kalacak mı?"

Yonca'nın sorusuyla Hawar'ın yengesine yönelmesine sebep olunca Zeyno cevabını geciktiremedi. "Hayır, işi var çıkacağını söyledi."

"Yine mi yemeğe kalmayacak? Günlerdir ağabeyimi göremiyorum!"

Nidasıyla Zeyno'yu utanca boğdu görümcesi, söylenecek her söz anlamını yitirerek kadına sus payı verdi. Sebebinin bizzat kendisi olması da cabasıydı. Evin en büyük oğlu karısından kaçmak için ailesinden uzaklaşıyordu. Konuşmak için denediği yolu Cesur kapamıştı. Belki de sevdiği kadınla daha rahat zaman geçirdiği için gelmiyordu. Neticede Şehrazat denilen kadın istediği zaman yanındaydı.

Kış odasındaki sofra tam anlamıyla hazır olunca Kadıoğlu Ailesi sofrada yerleri aldılar, yemeğin yayıldığı sıcak odada düne nazaran daha samimi ve sakin bir hava hâkimdi.

Bu akşamı güzelleştiren Metin'in varlığıydı ve Zeyno yemekte yanında oturan küçük çocuk sayesinde az biraz heyecanlıydı. Tabağına önce çorba kâsesini bıraktı. Yemeklerini kontrol etmeyi tatlı bir görev sayarak çocukla ilgilendi.

"İçecek ister misin?"

Bu soruyu bekliyormuş gibi heyecanla atıldı. "Evet!"

Heyecanını hoş gören kadın içecek doldurmak için elini uzattığında görümcesi Hawar tarafından engellendi. Önce elinden tuttu, arkasından kulağına eğilerek sessizce konuştu.

"Yasak ona Zeyno. Paketli gıdalar, asitli içecekler gibi şeyler
sakın verme."

"Neden?"

"Metin, epilepsi hastası."

Zeyno işittiği cümlenin gerçekliğini bir an içinde tartı kez
tin'in bir hastalıkla mücadele ettiğini duymaktan kaçındı. Uyuşuk
nu üstünden silkeleyerek, mavi harelerini Metin'e çevirdiğinde
tuttuğu bardakla beklediğini ve ona sevecenlikle gülümsediğini gör
duydukları onu kahretti. Kriz geçirdiği bir anı film makarasına
dedilmiş gibi zihninde istemsizce canlandırdı, kederin tadını
delen yumruyla hissetti Zeyno. Bu çocuk onu gülümsetirken ayn
manda kahredebiliyordu.

Asitli içeceklerin yanında duran ayran dolu eğik kesimli cam
uzandı, "Tüh sen de mi yenge?" diye hayal kırıklığının yansıdığı
sesin tınısına dudaklarını büzdü, Metin'i üzmeyi istemezdi.

"Ben ayranı çok seviyorum Metin, onun için ikimize ayran
racaktım," diye sıvadı Zeyno, ikisi için ayranı doldururken yeşil
yasıyla içini okşayan küçük oğlana gülümsedi. Öyle tatlı izliyor
Metin...

"Yoksa yengeni kandırmayı mı düşünüyordun Metin?"

Dildar ağanın sesini duyunca Zeyno ve Metin anında bakışlarını
doğru çevirdiler.

"Şansımızı denedik Dildar baba ama kızın yine şansımıza el koy
Annem gibi hazır olda bekliyor maşallah."

Sitemi kendisi gibi tatlı olan Metin sofradaki herkesi gülümsetmeyi
başardı. Dildar ağa, "Dikkat et Rozerin, bizim oğlan hınzırdır baş
mezsin," dediğinde ise Zeyno günler sonra onunla böyle samimi bir
kilde konuşmasına içtenlikle tebessüm etti; dün gece mesafesi ve kırgın
bakışlarıyla onu yerlere vururken şimdi şefkatli bakışlarıyla yaralarını
sarıyordu.

"Çözeceğim onu ağam," diye diretti. Metin'in çorbasını çabucak
bitirip yemeği doldurmasını istediği an Zeyno için eşsizdi, bu evde birileri
leri ondan bir şey bekliyor ve ona gülümseyerek kucak açıyordu.

"Sen onu çözdüğünde ya tımarhanede olursun kızım ya tabutta."

Yadê Keje'nin iddialı sözleriyle sohbetlerine katılmasına içten
hayret etti. Zerda Kadıoğlu'nun haricinde herkesin yüzünde bir gülüm
seme, konuşmaya meyil ve Zeyno'yu benimsemek vardı; Metin'in gel-

şi mucize gibi bir şeydi. Küçük çocuğun dikkatini çekmemek veya onu etkileri altında bırakmamak için davranışlarına dikkat ediyorlardı yoksa hepsinin bugün Zeyno'yu benimseyesi mi gelmişti. Yadê Keje'yi bugünün kefesinden ayırmalıydı keza onu koruyup kollayan oydu. Lakin bu sıcaklığı geldiğinden beri ilk defa hissetti Zeyno.

"Ama yadê ben o kadar kötü müyüm?"

"İt oğlu it! Yaşlıyım diye senin yaptıklarını unutmuyorum. Sen de az yaman değilsin."

Torununu azarlayan huysuz babaannenin, öte yandan küçük oğlanı sahiplenici şefkatiyle sarmaladığı aşikârdı. Ya Metin görmüyordu yahut dediği gibi yaman oğlan görmezden gelmeyi iyi biliyordu.

Siyabend, babaannesinin elinin uzanamayacağı ne varsa yaklaştırken bakışlarını ara sıra Metin'e kaydırdı. "Yadê üzerine çok gitme. Cesur amcasının yanında kalmayacak diye bugün biraz keyifsiz. Az önce gelmiş bana diyor ki, *seninle uyuyacağım çok ses yapmazsan sevinirim.*"

Zeyno, küçük oğlanın karşılık vermeden duracağını sanmıyordu ama şaşırtıcı derecede sakindi. Tabağının üstünden Siyabend'e attığı *sen bittin* bakışlarını gördüğü ilk anda hayrete düştü, hayretini fark eden Nil oldu. Yadê Keje'nin ve Dildar ağanın ne söylediğini tam olarak anlamıştı.

Sofradaki eksiklik gözle görülür derecede ortadaydı, Cesur ve Rehma'nın yokluğunu kendisinden daha çok ev halkının hissettiğini anlayabiliyordu. İşinin olacağını söyleyerek giden kocasının nerede olduğunu bilinmiyordu. Onu en çok etkileyen yine Rehma idi. Karısına her anlamda değer veriyordu, iş için Ağrı'ya gittiğini ve geç döneceğini Diljin'e söyleyerek onu bilgisiz bırakmayışına gıpta etmişti.

"Cesur'un tekmeyi popona indirdiğini mi söylüyorsun Metin?"

Dildar ağanın sorusu üzgün olan Metin'i gafil avladı. "Zeyno yenge için kalacağım baba ama Cesur amcam İstanbul'a döneceği zaman bana haber et, gelip yengeme göz kulak olacağım. Tamam mı?"

Metin'in koruması altına almaya davranması, hakkında konuşuldukça utanan Zeyno'nun düşünme yetisini de elinden çabucak aldı. Küçük afacanın şımartan sevgisine nasıl bir karşılık vereceğini bilemiyor, onu mutlu edeceği sözünü kendine vererek ikna olmaya çalışıyordu.

"Eee Cesur, İstanbul'a gitti bir hafta gelmedi. Etrafta görünmüyordun oğlum."

Metin'in cevabını duyamayacak kadar sersemledi Zeyno, ...
gittiğini yine birilerinden öğreniyordu. Düzenini İstanbul gibi ...
bir şehirde kurduğunu ve bir ayağının hep burada olduğunu bil...
yine de evlendiklerinden beri gittiğini duymamıştı.

Zeyno Kılıçhan kararını kesin olmakla beraber dakikasında ...
evdeki herkesi kendine bağlayacak, istenmeyen gelin profilini ...
gönüllerini kazanacaktı. Madem hüküm gereği bu evlilik şart kılın...
Cesur'dan gayrısına yolu yoktu o zaman hayatını yeniden inşa edecek...

Yıkımın ardından daha güçlü kişilikler doğar!

Kaçınılmaz gerçeği kendi yaşantısına kabul ederek döndüyse ...
ğini almak için de direnecekti. Yemeğine dönerken göz ucuyla Metin...
baktı, onu hayata döndüren güzel bir umuttu... O umuda sonsuz ...
duydu.

Yemekten sonra Zeyno sofranın kaldırılmasını beklemeden sehp...
mutfakta aldı. Çay servisi için ne Mürüvvet'i ne Yonca'yı bekleme...
Dildar ağa ve Siyabend'e servis ettikten sonra Yadê Keje ve kayna...
için de götürdü. Zerda Hanım içmeyeceğini söyleyerek bakmaya ...
nezzül dahi etmedi. Beklediği hareketleri sergileyen kadına şaşırma...
Zeyno'yu yıldıramayacağını en kısa zamanda anlayacaktı.

Akabinde kızların yanına geçti, bir ihtiyaçlarının olup olmadığ...
sordu. Metin'e dersini çalıştıran Hawar küçük oğlan için sadece meyve...
tabağı isteyince, Zeyno çocuk için meyve, kızlar için çerez tabağı hazırladı.

Soğuğun iyice kendini hissettirdiği, geceleri sert rüzgârıyla dişleri gıcırdattığı şehirde, Kadıoğlu gibi açık konaklarda özgürce yürüyüş neredeyse zor olmaya başlamıştı. Karların yağacağı konakta muhtemelen şimdiki gibi kış odasına rahatlıkla ulaşamayacaklardı. Ulaşsalar bile Yadê Keje olmayacaktı.

Camların titrediği kış odasında yine Diljîn ile otururken onu neler beklediğini, nasıl bir memlekete geldiğini, gurbette olduğundan bu her zamankinden daha çok üşüyeceğini düşündü Zeyno.

Bu evde rahatça konuştuğu ve olayları tüm çıplaklığıyla bilen sadece Diljîn olduğundan bazen kimsesizliği kırılıyordu ama yine de yetersiz kaldığının bilincindeydi.

"Firuze halanın hiç gelmediğini fark ettim. Ben geldikten sonra gelir sandım ama..."

Diljîn, hiçbir şey bilmediğini ima ederek dudaklarını büzüştürdü. "Firuze hala, annesi ve ağabeyine küs. Bu evden dargın gitti."

Nedenini sormaya çekindi ancak az çok tahmin edebiliyordu Zeyno. Zoraki evliliğin olmaması için uğraşmış düğünden sonra sırra kadem basmıştı. Muhtemelen evliliğe göz yumulduğu için küsmüştü.

Doğrusu Zeyno'nun işine gelmişti zira Zerda gibi onu hiçe sayan bir kaynanadan sonra ezen bir halayla da uğraşamazdı. "Bir tahminim var," dedi usulca.

"Evet, her şeyin oyun olduğunu ilk gece anladı zaten. Kaynanamı da o uyandırdı, yoksa jinmam sana asla böyle davranmazdı Rozerin. O gece oğlundan çok senin için endişelendi."

Firuze gelmeseydi, Zeyno için Kadıoğlu konağında yaşamak çok daha çekilir ve hazmedilir olacaktı. Ama zaten kocası onun yanında olmadıkça annesi işkillenecekti. Suçu yine Firuze de bulamıyordu.

"Faydasız, Cesur ağa yeni evlenmiş bir adam gibi davranmıyor."

Diljîn ona hak verircesine çenesini salladı. "Her gece böyle geç mi gelecek? Daha yeni Sarya halanın yanından döndün, yanında olması gerekiyor."

İçi karışık kuru yemiş tabağını kucağına bırakarak kavrulmuş bademden bir tanesini ağzına attı, ağır ağır çiğnerken Diljîn'in sorusunu da içinde tartıyordu, cevabı gayet açık ama fazla yaralayıcıydı.

"Ben gitmeden önce de gelmiyordu," dedi, normal bir şeymiş gibi sakin ve yalın anlatıyordu. "Yine bir gün odada görünür, on gün çalışma odasına kalır. Sorgulamayı bıraktım."

Kadının sakinliği kadar sözleri de garipti, Diljîn sersemler hâlde oturduğu koltukta hareketlendi. "Aynı yatakta uyumadığınızı tahmin ediyordum ama çalışma odasında uyuduğunu bilmiyordum. Annesi görürse sonunuz olur."

Zeyno, göreceği korkusu yaşamaktan da yorulmuştu. "Evet, ben de öyle düşünüyorum. Bugün Nil benimle konuştu. Evliliğimizin çok tuhaf olduğunu ve cevaplanmamış sorularla dolu olduğunu söyledi. Akşam Metin sayesinde onunla konuşmak istedim ama söyleyeceklerimin umurunda olmadığını söyledi. Ben de boş verdim."

Uzandığı yerden doğrularak üzerine çekidüzen veren Diljîn, meraklı bakışlarını eltisinin üzerinde gezdirdi. "Hiç mi bir şey olmadı? İlk hafta ya da Bedo ağanın evinden dönünce? Tamam, yirmi gün kadar evde değildin ama olduğun süre içerisinde hiçbir şey olmadı mı?"

Kasılan kadının konuşurken tereddüde girdiğini görebiliyordu
gibi bir şey?" diye sordu karıştırdığı çerez tabağına gözlerini indirerek.
Yakınlığın şimdi olmasını bekliyordu, Cesur'un onunla sakin sakin
nuşması en büyük adım olurdu, Zeyno o günlerin geleceği ama bu
mekten başka çareyi göremiyordu.

"Yakınlık, karı koca arasında olan şeyler?" dedi tereddüdü öyle
vetliydi ki bakışlarını istemsizce kaçırıyor, sanki bu konuşmayı yap
nın doğru olmadığını bildiği hâlde gerek varmış gibi üsteliyordu. "Ba
düşmez ama bunlar ne zamana kadar devam edecek Zeyno? Yabancı
sizden çocuk beklerler. Cesur ağanın müjdeli haberini herkes bekl
Kastettiği yakınlığın ele alır bir sürü yöntemi vardı, çocuğa gel
kadar türlü tutumu hatırlatabilirdi Zeyno. Fakat o insan eltisi değ
"Bahsettiğin yakınlık ya da konuşma nasıl bilmiyorum ama biz b
kavga ediyoruz ya da birbirimize laf atıyoruz. Onun dışında beni g
müyor, bana bakmıyor ve beni duymuyor. Hatta beni görünce şey
görmüş gibi oluyor. Nefreti çok fazla," dediğinde nefesini yorgunca
ledi. "Hak veriyorum o yüzden sorgulamıyorum."

Dürüst ve adildi Zeyno, bir iftira yüzünden kişiliğinin tamamı
zedelenmesi acımasızcaydı.

"Rozerin... Bunu sormak istemezdim ama nasıl iftira atabildin
an nasıl başka bir insanın hayatını karartmayı göze aldın?"

Yapan Diljîn olsa Zeyno da bu soruyu sorardı muhakkak. Sorgula
mak, kızdırabilir, utandırabilir, kaçışın olmayacağı sona sürükleyebi
elbet. Fakat sorun anlaşılmamak; Zeyno çaresizliğinin onu sürüklediğ
sonda anlaşılmadığı için rahatsızdı.

"Neden yaptığımı ben de bilmiyorum, o anı harfi harfine anlatmam
imkânsız," dedi gözlerini bir noktaya dosdoğru dikerken. Yaşları b
landırdığı hareleri baktığı noktayı seçemiyor, Zeyno zaten fark ede
yordu.

"Ölüm gibi bir şey Diljîn... İçimde muhakemesini çok kez yaptı
bir cevap veremedim. Beni bırakmasını söylediğim hâlde bırakmadı
direndikçe elinde kaldım ve beni onun kurtaracağını düşündüm. Hat
layabildiğim tek şey bu... Beni kurtaracağına inandım."

"Rozerin üzgünüm ama bu çok saçma bir sebep," dedi Diljîn, ses
hüzünlüydü.

"Anlatmak istediğim o zaten Diljîn," dedi, sinirlenmeye başlıyordu
"Ben kaçarken kaç kişiye yakalandım, kaçına yenildim. Kurtulmak için

bulduğum tek yol oydu çünkü çıkmazdaydım. Temize çıkma niyetinde
değilim ama yaşamadığın için kabul etmesen de anlamaya çalış."

"Anlaşılır bir tarafı yok!" dedi, avuç içlerini birbirine anlık bir si-
nirle sürterek.

İstihzaya aldığı kadına yapma dercesine gözlerini devirdi. İkisi de
tartışmaktan kaçınsa da korkulan sona en nihayetinde geliyorlardı. "Her
insan büyük çıkmazlara girer, karşısına iki yol çıkar ve sonunu bilmedi-
ği bir tarafı seçer. Ben Cesur'a gideceğimi bilmediğim bir yol seçtim."

"Yine de iftiranın üstünü örtmez bu." Az önceki öfkesinden eser
kalmamıştı. Çabuk parlayıp çabuk sönmüştü Diljîn.

"Örttüğümü düşünmüyorum, kabul etmeyip bahanelere sığınsay-
dım şu an ki tavrını haklı bulurdum."

"Tamam, bak tartışma niyetinde değilim, Cesur ayda bir kere gelse
hiç gitmemişçesine bir iz bırakırdı. O adamdan eser yok Rozerin. Onu
gerçekten tanısaydın neden hepimizin bu kadar tavırlı olduğunu anlar-
dın eminim. Kahroluyorum, elimde değil."

"Ben nasıl o adamı öldürdüysem yeniden dirilteceğim Diljîn."

"Nasıl yapacaksın bunu? Kim ölüyü diriltti ki sen diriltceksin?"

Zeyno, Diljîn'in telefonu çalmasa nasıl dirilteceğini açıklayacaktı.
Bakışlarını ışıkların aydınlattığı cama çevirdi. Kadıoğlu konağı gecele-
ri çok ürkütücü duruyordu. Acaba Zeyno yokken de böyle miydi? Yok-
sa Diljîn'in anlatmak istediği *senin gelişinle her şey yıkıldı*, cümlesinin
karşılığı tam olarak bu muydu?

Yıkılan bir tek Cesur değildi anlaşılan.

"Rozerin ile kış bahçesindeyiz," diyen Diljîn'in narin sesini işitti-
ğinde bakışlarını sabitlediği yerden usulca çekti. Rehma ile konuştuğu-
na emindi. Terliklerini ayağına geçirip ayaklandığına bakılırsa önemli
bir şey olmuştu.

Telefonu kapatan kadına, "Ne oldu?" diye sordu. İncelediği çeh-
resinde korkulacak bir ifade bulamadığından, endişe duyacağı bir şey
olmadığı kanaatine vardı.

"Rehma gelmiş, fark etmemişim bile. Yukarıya çıkıyorum. Sohbeti-
mize başka bir gün devam ederiz," diyerek, aralarında bir mesafe olma-
sı için sıcak bir tebessüm sundu.

Zeyno tebessümünü kabul ederek, tabakları toplamasına engel oldu.
"Sen çık ben kaldırırım. Nasıl olsa bekleyenim yok."

Eltisini sessizce uğurlayan kadın bir geceyi daha yalnız başına ge-
çireceği için koltuğa uzanarak gözlerini yumdu. Sabrını yitirdiğine dair

duyduğu sezgileri bertaraf ederek kazanacağı telkinleriyle dolmaya ç
balıyordu.

Kalbiyle cenge giren kadının yenilmemeye ant içtiğini kimse bilse
se bile Zeyno Kılıçhan direniyordu. Rumi Gerivan, hayatını bir gece
dakikalar içinde yıkarak kendini unutturmuştu.

Neticede aşk bir oyundan, Rumi bir yalandan, sözler bir hiçten iba
retti.

Rumi onu yalanlarıyla kandıran, aldatırken vicdanını kefesinde
atan sahtekârın biriydi; hayatını düşüncesizce kararttıran de sonrasın
asla hesabına katmamıştı. Onca aşk sözcüklerinin ve sözlerinin yalan
olması değildi Zeyno'yu hırpalayan, buluşmaları için kendini güzel
gün tehlikeye atmasına göz yummasıydı, sırf onun için ailesini karşı
almasını saman altından sağlamasıydı, nişanlı olduğu hâlde onunla v
kit geçirmeye devam etmesiydi. Her şey Zeyno'nun göremediği büyü
zararlardan ibaretti.

Onun yanında olmadığı zamanlarını nişanlısıyla geçirdiğini hatırla
dıkça tenine sızan acılar bütün vücudunda aynı anda gezerek Zeyno'yu
iki büklüm eden bir sancıyla kıvrandırıyordu.

Peki ya bakışları... Ya içini yakan o bakışlar...

İç sesinin kandırmaya yarar munis tınısına kulak vermeye hazır de
ğildi, gözlerini daha sıkı yummaktan başına ağrılar girdi. '*Bir daha*
bakışları görmeyeceksin Zeyno. Kimse sana o kadar güzel bakmaya
cak. Kimse seni o kadar güzel sevmeyecek çünkü o adam öldü... Rumi
öldü!' Gözleri dolunca anında ayağa kalktı ve gözyaşlarını sildi.

Rüsvayı makul gören bir adam için mi gözyaşları dökecekti? Şa
yet öyleyse gözyaşını hayatını sebepsizce mahvettiği Cesur için dökse
kalbini ağrıtan acıyı bir nebze yatıştırırdı ki bu yaşları hak eden sadece
Cesur idi.

"Seni aldatan bir adam için tek bir gözyaşı dahi dökmeyeceksin.
Gözyaşını bile kabul etmeyen biriydi o."

Sessizce zikrettiği kelimelerin duyulmasından korktu, kış bahçesin
den ayrılmanın vakti gelmişti yoksa Zeyno burada bir patlak verecekti.
Uzandığı koltuktan doğrularak uzaklaştı, ahşap sehpanın üzerine bırak
tığı tepsiyi alarak çerez tabaklarını ve çay bardaklarını içine yerleştirdi.
Kış bahçesinden çıkarak uzun ve koşar adımlarla mutfağa girdi, elinde
kileri yerlerine yerleştirip dağıttığı mutfağı toparlayarak doldurduğu bir
bardak suyla beraber mutfaktan ayrıldı.

Kadıoğlu fertleri saat on itibariyle odalarına çekilmişlerdi. Zeyno Kılıçhan hükmün zorladığı bir olmasaydı şayet, Diljîn gibi kocası gel
diğinde odasına girecek, zaman mekân tanımadan beraber vakit geçi
recekti. Eve geleceği anları bir gözü yollarda beklerken de mutluluk
denen duyguyu kaybetmemişçesine özgürce yaşayacaktı.

İki katlı merdivenleri ve koca avluyu rüzgârın şiddetiyle bitirene ka
dar söylendi durdu. Diljîn'in yakındığı hâllerine gülen Zeyno çabuk pes
etti. Eyvandan içeri girdiğinde rahat bir nefes verdi. Soğuk, sevimsiz
odasına girmeden önce arkasında kalan kapıya anlık bir gaflette bula
narak baktı.

Bir gün Cesur ile bu odada televizyon karşısında ayaklarını uzatarak
bir film izleyebilecekler miydi?

Kendine yetinmeyi öğrendiği şu kısacık günler sebebiyle olumsuz
cevabı verebilirdi fakat Zeyno, Cesur'u dirilteceği sözünü verdiğinden
ve buna Diljîn'i şahit ettiğinden, evet diyecekti.

Kapı kolunu indirip, içeri sıvıştı. Aydınlık odaya girince sersemledi,
üşümemek için kendine şal aldığında lambaları söndürmemiş miydi?
Dağınık kafası yüzünden yaptığı her şeyi normal görüyordu fakat nor
malleştirmenin ona nasıl zararlar vereceğini göz önünde bulundurmaz
sa bu gibi unutkanlıklar ve garip davranışlarla sınırlı kalmayacağını
biliyordu.

Kapıyı kapattığı gibi söylenerek elindeki bardağı komodine bırak
tı. Bu akşam sofrada olanlar yılmaması için bir işaretti, Zeyno ruhunu
toparlanmaya adadığında emindi ki gayret ettiği her şey kendiliğinden
gerçekleşerek onu mutlu edecekti.

"Ha gayret kızım... Sen de güleceksin." Kendine verdiği telkin ba
sit cümlelerden ibaret olsa da manası hayli kuvvetliydi. Üzerini değiş
tirirken odayı havalandırmak cazip gelince balkon kapısına yol aldı.

Bu evde birini diriltirken kendi canına kastetmesi de olasıydı. Bir
an için bedeninin değil yalnızca ruhunun bu evde gezindiğini hissetti.
Toprak altında can çekişen bedeninin acısını dindirmek için ruhunun
buraya gönderildiğini düşledi. Bir an için garabeti yüksek kanılara daldı
Zeyno.

Silkelenerek kapı koluna uzanan kadın, daha dokunmadan kapı
kendiliğinden açıldı, müthiş bir korkuyla geriye sıçrayan Zeyno çığlığı
kopardı. Birinin içeri girmeye çalıştığını görünce kapıdan uzaklaşmaya
davrandı ancak ağzının üstüne kapanan eller gidişine kolaylıkla engel
oldu.

Perdelerin arasından küfrederek çıkan Cesur Kadıoğlu'nu gör
kadar süren korku, yerini rahatlamaya bıraktı, palazlanan ferahlık
göz kapaklarını ağır ağır indirdi. Bir an... Sadece bir an Rıdvan ve
jin'in onun için geldiğini düşünmüştü.

"Niye çığlık atıyorsun lan?" diye çıkıştı Cesur, ellerini kapattığı
zından çekerken.

Kocasını kızamayacak kadar soluk soluğaydı. "Aklım çıktı
diye mırıldandı elini sol yanına bastırırken. Avuç içini döven ritmin
rin hızı korkusunu çok net kanıtlıyordu. Yumduğu gözlerini açtığında
azarı hak eden adama alevden çivit mavisi harelerini dikerek kızgınca
söylendi. "Odada olduğunu nereden bileyim. Geldiğini bile görmedim
Malum daha uyumadım ve saat gece iki veya üç değil."

Odanın ısısını kıran soğuğu engellemek için kapıyı hızla kapatan
Cesur, perdeleri çekmeden balkon kapısından uzaklaştı ve bu sırada ka
rısına manidar bakışlarını dikti.

"Bu gece de gözün kapıda kalmasın diye geldim."

"Hasretinizden ölüyordum ağam! Gecemi şereflendirdiniz!"

"Bu saatten sonra zaten seni biz şereflendiririz!" yanıtıyla irrite en
ği kadına göz kırparak yatağa geçti. Eşofmanlarını giyinmiş hâlde uza
narak kolunu gözlerini siper eden adama nefretle baktı.

"Size de şerefinize de..." diye sessizce söylenen kadın giyinme
odasına girdi, sırtını dolaba yasladığında nefesini kontrol altına alma
ya baktı. Bu gece burada mı kalacaktı? Saat yatacağı vakitten çok çok
erkenken hem de.

Geceliğini hazırlayıp adaya bıraktıktan sonra giyinme odasından
çıktı. Yeniden dirilteceği adamı kendinden önce gömecekti, böyle gi
derse değil evlilik iki insan olarak konuşmayı bile unutarak barbarca
birbirlerine saldıracaklardı.

Banyoya doğruca yürürken, kocası mahmurlaşmış tonuyla seslendi
"Işıkları kapat, yüzünü görmek istemiyorum."

Buyur! Buradan yak!

"Yüzümü görmek istemiyorsan karşı odada yatacağın bir koltuk var
ya da çalışma odana git. Orasıyla evlisin zaten."

"Seninle bok gibi bir evlilik geçirmektense oraya ömrümün sonuna
kadar razı gelirim!"

Mahmur sesi sakin, özenle seçtiği kelimeleri öldürücüydü. Kimin
kimi öldüreceği esasında gittikçe netleşiyordu. "Sana yanan bir kadınla

evlenmedin Cesur ağa. Sana kocam ol dediğimi de hatırlamıyorum,"
yanıtının ardından onun sözleri kadar öldürücü cümleyi pervasızca kur
du Zeyno. "Hayatıma seçtiğim adam sen değildin."

Kolunu hışımla siper ettiği yüzünden çeken Cesur ağanın ölümcül
harelerini gördüğünde gardı kırıldı, onu baştan aşağıya süzen harelerin
de tiksinti diriliğini yitirmeden yüzüne mıhlandı. Bir an sonra gözünün
kenarına kayan bakışlarını fark ettiğinde senin için dediği gözyaşına
asılı kaldı. Bakışları o anda yumuşadı ama burun delikleri hâlâ genişti.

"Doğru," dedi Cesur aydınlanmış gibi ama hâlâ tiksinçle doluydu.
"Nişanlı adamları tercih edersin!"

Yumuşadığını zannettiği adamın leşten farksız söyleriyle töhmet
altında bırakıldığında müthiş bir öfke bedenini esir alarak Zeyno'ya
korkunç işkenceler çektirme arzusu yaşattı. Hışmını bugün tutmayacak
aslını bildiği meselenin üstünü böylesine tiksinç sözlerle kapatarak suç
layan kocasını pişman edecekti.

Komodine bıraktığı su bardağına uzandığı gibi tereddüt etmeksi
zin Cesur'un suratına doğruca döktü. Yüzünden gerdanına, yastığından
döşeğine kadar öbek öbek sıçrayan suyu, bardaktan bitirene kadar bo
şalttığında öfkesinin hâlâ geçmemiş olduğunu fark etti, boşalan bardağa
bakmadan duvara doğru fırlattı.

Duvara çarparak paramparça olan bardağın her bir parçası bir yere
savruldu, Cesur gözünü kırpmadan karısına mıhladı, Zeyno korkmadı
ğını kanıtlamak için yerinden kımıldaman bekledi.

Vücudunun içinde gezinen öfke gittikçe harlanıyordu. Şahadet par
mağını kocasına ağır aheste salladı. "Bazen ağzından çıkanların farkın
da değilsin Cesur ağa. Lafını da yerini de hududunu da bil!"

"Az önceki korkun sana yaramamış anlaşılan," başını hafifçe salladı
ve oturduğu yerden ağır ağır kalktı. "Sen canına susamışsın Ruze!"

"Sana daha önce de söyledim, bana Ruze deme."

Sözlerinin bir hükmü yokmuşçasına kulak asmayan Cesur ağa dibi
ne kadar girdiğinde hiçbir şey söylemeden kolundan sıkıca tuttu. Zeyno
ne yaptığını anlamadı, Cesur ona zarar vermek maksadıyla böyle çir
kince bir yaklaşım sunmayacaktı değil mi? Onca şey olmasına rağmen
bir kere bile el kaldırmayan adam, şiddete meyletmezdi.

"Bırak!" diye parladı Zeyno.

"Sen ağzının payını almadan bırakmayacağım," dedi kesin tavrıyla.
Kararlı duruşu bir an olsun sarsılmadan Zeyno'yu karga tulumba ban
yoya soktu. Ne yapacağını anladığında gözleri korkuyla irileşti.

Zeyno'yu boğacak mıydı?

"Cesur saçmalama bırak!"

Ne bıraktı ne de karısını dinledi. Teknesiz, cam duşa kabinin içine sürüklediği anda bataryaya uzandı. Soğuk dereceye ayarladığını gören Zeyno engellemek için uzandığında Cesur güçlü kollarıyla onu sarıp sarmalayarak engelledi.

"Beni boğmayacaksın değil mi?" diye sordu Zeyno, sağ kolunun altına denine sararak hareket kabiliyetini kısıtlayan adama dehşetle bakarken.

"Aklıma gelmedi değil."

Ne yapacağını sormaya kalmadan, tenini ürperten buz gibi suyun üzerine settiğinde çığlığı bastı. Yüzüne direkt tuttuğu duş başlığından üzerine boca ettiği buzdan suyun keyfini Cesur ağa doyasıya yaşarken, Zeyno kaçmak için debelenmeye devam ediyordu.

Soğuk dereceye ayarladığı bataryaya uzanmaya çalışan Zeyno, onu kocasının göğsüne gömülmüş hâlde kolları sarmaladığı güçlü kollarına hapsedilmişken yapamadı. Cesur onu âdeta kendine kilitlemişti.

"Çok soğuk... Çok soğuk bırak hasta olacağım."

"Bağırma lan!"

Azarlayan kocasına yalvarmak istemiyordu lakin zatürre olmanın son demleri kaldığından mecbur hissetti. "Soğuk Cesur... Yemin ediyorum çok soğuk çek şunu."

"Amca! Amca!"

Metin'in seslenişi çıldırasıya bağıran kadını ve onu bağırtan adamı anında susturdu. Zeyno, duş başlığını ondan uzaklaştıran kocasıyla göz göze geldiğinde titriyordu.

"Metin odada..." dedi, dehşetle büyüyen gözlerini karısından ayırarak. Boşa akan suyu kapattığı gibi ıslaklıklarına aldırmadan banyodan koşar adımlarla çıktılar. Henüz kapının önündelerdi ki giriş kapısının yavaşça kapandığını gördüler. Etrafta kimse yoktu. İkisi de Metin'i seslendiğine emindi, üstelik kapıda biri vardı.

Telaşa mahal olmadığına kanaat getirmeden kapanan kapıya koştular. Cesur az önce kapanan kapıyı açıp çıkacağı sırada kapının önünde elinde süt ile bekleyen Metin'i görünce derin bir nefes aldı.

"Oğlum manyak mısın lan, sana bir şey oldu sandım?"

Küçük afacan kafasını bir suç işlemişçesine mahcubiyetle eğdi. "Özür dilerim amca. Kapıyı birkaç kere çaldım açmadınız, ne yapayım," diye tiz çıkan sesiyle açıklamaya girişti. Nefes almadan hızlı hızlı konuştu. "Sonra Rozerin yengenin çığlığını duydum. Korktum içeri girdim. Aslında annem gelmeden önce sıkıca tembih etti odanıza girmemem için ama korktum. Sonra sesimi duyduğunuzdan emin olunca çıkıp kapıda bekledim."

Zeyno, küçük aşkının iyi olduğundan emin olunca rahat nefesini anlamlı sözleriyle üfledi. "Ah desene biri bu evde canımı almaya kalkışırsa yardımıma koşacak tek kişi Metin olur."

Cesur, manidar sözlerini hız kesmeden karşılık verdi. Kaybolan özkesi sahalara yeniden dönmüştü. "Dua et gelen var. O merhameti hak etmiyorsun çünkü."

"O merhamet senden gelecekse hiç gelmesin daha iyi."

"Merak etme, benden asla merhamet görmeyeceksin."

İkilinin didişmesine Metin sevimlice sırıtarak karıştı.

"Su savaşı mı yapıyorsunuz?"

"Ölüm savaşıydı aslında..." diye fısıldadı Zeyno. İkisi de nefes neferesiydi. Ateşli atışmalarının etkisi yavaş yavaş kayboluyor, Zeyno ıslak kıyafetlerin içinde etkisi hâlâ çok sert süren rüzgâr sebebiyle üşüyordu.

"Yengenin canı oyun oynamak istedi Metin. Dersini veriyordum ben de."

Metin özünü anlamadığı cümleleri masumca algılıyor zanneden Zeyno, ders niteliğindeki sözlerini işittiğinde hayranlıkla inledi.

"Yengemin canını yakma amca. O senin gibi güçlü değil."

Cesur'un gerildiğini seziyordu Zeyno, Metin onu uyarmakla kalmamış zayıf noktasına köteği indirmişti. Hakikaten çocuklar el üstüne tutulmayı ve bolca sevgiyi hak ediyordu.

Kocasının kolu beline sarıldığında Zeyno ne yapacağını merak ettiğinden hareletini yukarı kaydırarak yüzünü inceledi. Bir hışımla kendisine yaslayan adamın sert tutuşu yüzünden canı acısa da hissettirmemeye gayret etti. Ne de olsa Cesur'a ah ettikçe istediğini eline verdiğinden zayıf ve çelimsiz görünüyordu.

Onu daha da çelimsiz gösterecek tehlikeli nokta ise kocasının çenesine değen alnıydı. İçini sızlatan kokusuna bulanmak üzereydi, onun aurasına kapılmaktan korkmuyordu ama yalnız kalmaktan korkuyordu Zeyno. Bu derece yakınlık kadın için feci tehlikeliydi.

"Merak etme karıma gözüm gibi bakıyorum."

Metin gülümserken elinde tuttuğu süt bardağını Zeyno'ya doğru uzattı. "Siyabend amca ile bana süt getirdik. Sana da getirdim yenge, iç ve daha güçlü ol."

Zeyno'nun gözleri mutlulukla parıldadı. "Çok teşekkür ederim Metin. Benim sana getirmem gerekiyordu. Bunu düşünemediğim için özür dilerim."

"Sorun değil, yarın amcamı erkenden gönder. Beraber kahvaltı yaparsak telafi edersin."

Anlaşmalarına Cesur itiraz ederek karıştı. "Lan sen pabucumu ne çabuk elime verdin."

"Tatlı uykular Rozerin yenge mışıl mışıl uyu," diyerek kuzenine döndü Metin. "Yarın erken kalk amca."

Onlara sırtını döndüğü gibi kalacağı odaya gitmek üzere yanlarından ayrılırken Zeyno hâlâ bedenini sıkıca saran adamı izledi. Ona doğru biraz daha yanaştı ve kulağına fısıldadı. "Bana yakın olmak için Metin'i kullandığının farkındayım ama beni bırak. Rahatsız oluyorum."

Cesur giden çocuğun arkasından bakarken kulağının dibinde sessizce fısıldayan kadını duyduğunda elektrik çarpmış gibi onu bıraktı ve hızla odaya geri döndü.

Zeyno yalnızca kıkırdadı. Bu ona yeterdi…

Sanmakla ömür geçer mi? *Geçmez* der âşıklar, dervişler, pirler, âlimler…

Sevmeyi heybesine almamış adama ömür, sevilmeyi hak görmemiş kadına gün geçmez; o geceden sonra Cesur ve Rozerin için hayat aynı noktada durarak, muhabbetsiz ve bir o kadar yavan, bir o kadar yavaş geçti.

İlerleme kaydedemeyen evlilik o geceden sonra bir haftayı devirdi, Cesur ağanın nefreti diriliğini korudu.

İlerleme kaydedemeyen evlilik ikinci haftasını devirdi, Zeyno kocasını yeniden diriltme çabasına gözünü kırpmadan son verdi.

Aynı noktada kalan evlilikleri üçüncü haftayı devirdi ne Cesur ne Zeyno birbirlerini görmez, duymaz oldu. Tam tamına üç haftayı daha devirdiği evlilik artık bir işkenceden ibaret oldu.

Çalışma odasına gitmeyen Cesur ağa yatak odasına geç saatte geldiği gibi tan vaktinde odadan ayrılır olmuştu. Zeyno, eltisinin Rehma ile konuşmuş olabileceği kanaatine varmıştı; muhtemelen Rehma annesi için ağabeyini uyarmıştı. Zira Cesur'un aniden odaya gelmesi pek görülecek şey değildi.

Haftalar sonra Cesur Kadıoğlu akşam yemeğinde eşlik etmişti. Zeyno, yurt dışından ağırladığı dostları için gelmese asla şaşmaz, sorgulamaya lüzum görmezdi. Kalabalık için hunharca çalışan ev halkının pestili çıktıysa da gece henüz bitmemişti.

Misafirleri uğurlayan Kadıoğlu erkekleri odalarına çekilmemiş, kış bahçesinde baba oğul oturmuşlardı. Dışarıya arkadaşlarına katılan Siyabend hariç. Sohbetlerine sonradan Yadê Keje ve Zerda Hanım da katılmıştı.

Ders çalışmak için odalarına çekilen kızlar ve evlerine uğurlanan Mürüvvet ile Yonca olmadığından, iki gelin mutfakta kalarak odalarına çekilmelerini bekliyordu. Henüz çıkacakları merdivenleri düşündükçe yorgunluğun üstüne ceza sayıyordu iki kadın.

Yadê Keje ve Zerda odalarına çekildikten kısa bir süre sonra Dildar ağanın da ayaklandıklarını görmüşlerdi. Zeyno ve Diljîn evi son kez kontrol edip odalarına geçmek için dakikaları saydılar. Alt katın avlusunda kış bahçesine bakmak üzere ıslak zeminde bekleyerek konuşuyorlardı.

"Ah bitti! Gerçekten bitti!"

Konuşmaya güç bulamayan Diljîn'in arkasından giden Zeyno onun kadar bitkindi. "Yatağıma uzanmayana kadar bittiğine inanmam."

"Üzerimi değiştirmek bile fazla geliyor şu an Rozerin."

İki kadın hâllerine güldü. Zeyno geldiğinden beri ilk defa bu denli kalabalık sofralar kurmuştu. Geçen üç haftanın içerisinde yine misafirleri ağırlamışlardı ancak kalabalık zorlayıcı değildi.

"Rozerin bana kahve yap!"

Avlunun ortasında konuşan iki kadının arasına yabancı bir ses karıştığında anında kafalarını o tarafa çevirdiler. Yanlarından hızla geçen Cesur ağaya aitti yabancı ses.

Yorgunluk hâli yanlış duyduğunu düşündüğünden kocasının arkasından aval aval baktı, hemen sonra teyit etmek için Diljîn'e döndü ve gülümser hâlde izlerken buldu. "Bana mı söyledi o?"

"Bu evde Cesur ağanın karısı Rozerin yalnızca sen olduğuna göre…" dedi saran kıkırtıyı bastırmadan.

"Bir gariplik var," dedi mutfağa doğru yol alırken. "Benden istemesi imkânsız."

Tepkisini fazla bulmuş gibi güldü Diljîn. "Olabilir. Niye bu kadar yadırgıyorsun Rozerin?"

Mutfağa girerken konuşmaya devam ediyorlardı. "Benden asla bir şey istemez. Bak sana söylüyorum kesin bir şey var," derken düşüncesi ve bir parça endişeliydi. Neye endişe etmesi gerektiğini çözemese de sezgilerinin kuvvetini kıramıyordu. Bakır cezveyi dolaptan çıkartıp da analizine devam etti. "Haftalardır yüzüme bakmayan adam, ne hikmetse bir gece yarısı benden kahve istiyor."

"Belki de değişmek istiyordur. İki yabancı gibisiniz, kırmaya gayret ediyordur."

Diljin'in uçuk saptamaları Zeyno'nun kurmaya fırsat bile bulamadığı bir hayali andırıyordu. "Sanmıyorum," dedi, endişesini bu defa saklamadı. "Ayrıca benden kahve isteyerek mi değişecek?" Kahveyi pişirirken içini kemiren garip seslerin kurbanı oldu Zeyno.

Çıkar çatışmasının ortaklarıydı ikisi ve birinin bundan zarar göreceği mutlaktı.

"Eh be Rozerin! Bir yerden başlıyor işte, seni görmesi için buna kahve sebep olacaksa olsun."

Cesur ile yüzleşmeyene kadar katı suretle iyi bir şey olacağına inanmayacaktı. Pişen kahveyi fincana döküp tepsiye bıraktı. Bir bardak suyu tepsiye yerleştirdiğinde Diljin'e seslendi.

"Bana oku ve üfle."

Minik bir kahkahayı dudakları arasından kaçıran Diljin ağzını hemen kapayarak onu uğurladı. "Abartma hadi git. Ben buraları kontrol ederim."

Teşekkür ederek mutfaktan ayrıldı, basamakları kahveyi dökmemeye dikkat ederek aceleyle çıktı. Çalışma odasında olduğunu düşünüyordu Zeyno. Sol eyvandan içeri girdiğinde kızların odasından yükselen kahkahalarını işitti. Üzerinde durmayarak çalışma odasının kolunu indirdi ve ileri itti. Aydınlık odayı taradığında Cesur'u çalışma masasında oturmuş, önündeki laptoptan bir şeylere bakarken buldu.

Gelişini fark ettiyse de bakmayan kocasına ters bir bakış atarak masasına yanaştı. Tepsidekileri önüne bırakıp geri çekildiğinde Cesur ağa lütfederek kafasını kaldırdı, o anda elanın haşin tonunu barındıran menevişlerine sorgulayıcı mavi gözleri kavuştu. Zeyno bakışmalarının etkisini üzerinden atamadan dudağının kıyısı yukarı kıvrılan kocasının tebessümüyle sarsıldı. Akabinde, "Teşekkür ederim," cümlesi tebessümlü dudaklarından bir ilahi gibi döküldü.

Kurumtu yaptığını düşünmeye zaman kalmadan endişesinde haklı çıktığını anladı Zeyno. "Afiyet olsun..." derken onu garipsercesine kaşlarını yıkarak sırtını döndü. Bir an önce bu tuhaflıktan kaçmak istiyordu.

"Rozerin bekle."

Seslenmesine içten içe küfrederek omuzlarının üstünden dönüp bakıp ve ayaklanan adamın ona doğru kendinden emin adımlarıyla geldiğini görünce, tuhaflığın boyut atladığına kanaat getirerek bekledi.

"Kerem ke?"

Yamacına yanaşan kocası elinde tuttuğu küçük kutuyu kaldırarak göz hizasında tuttu. "Sana yüzük almamı istediler," dedi ve siyah kadife kutuyu aceleyle açtı.

Kutuya asla bakmayan kadın garipliğiyle tedirgin eden adamın çehresini bir cevap bulur ümidiyle inceledi. Bakışlarındaki ifade çözümsüzdü, Zeyno inceledikçe ümitsizliğe düştü. Dayanamayarak, "Ne yüzüğü?" diye sordu umarsızca. Ancak bir yanıt almayınca, "Gerek yok," diye reddetti Zeyno.

Sözlerine canı istediği zaman kulak veren Cesur Kadıoğlu reddedişini duymazdan gelerek, canını yakmaktan çekinmeden parmağını ayarsız hareketleriyle göğsüne çekti.

Canını kasten yaktığını anladı Zeyno, neyin geleceğini bilmediğinden sesini çıkarmadan parmağını çeken kocasını izledi; kutudan çıkarttığı pırlanta baget yüzüğü parmağına doğru geçirdi. Fakat yüzük parmak ölçüsüne uymadığından küçük geldi, kocası küçük olduğunun bilincinde olmasına rağmen ısrarla takmaya çalışarak canını fütursuzca yaktı.

"Dur, acıyor... Yüzük küçük..." dedi, sesi acıyla çatallaştı.

Cesur ağa kaşlarını hafifçe kaldırarak karısına baktı. Çehresinde umursamaz, lakayt bir ifade ansızın belirdi. "Yanlış numara vermişim. Senin parmaklarını da onunki gibi ince sandım," dedi, dudağının kıyılarına bu defa alaycı bir gülüş yerleşti. "Neyse sıkıntı yok, yüzük almamı istediler aldım. Yarın git kendi parmağına göre ayarla. Teşekküre gerek yok Rozerin," diye elleriyle onu savuşturarak, az önce boşta bıraktığı geniş deri sandalyeye ağırlığını hafiflemiş gibi bıraktı, onun için yaptığı kahveyi keyifle içti.

Tüm bu süre zarfında çivilendiği odanın ortasında sessizce dikildi Zeyno. Çatlamış bir heykel gibiydi, biri dokunsa bin bir parçaya bölü-

nerek dağılacaktı. Çatlakların arasından paramparça olan gururu sızarak, düşmemek için ayakta zorlukla durabilen kadını hiddetle sınadı.

Başka bir kadının ölçülerine göre yaptırdığı yüzüğü onun parmağına takarak zulmetmişti. Uyuştuğunu, vücuduna nükseden ağrının tek bir yer bırakmayana kadar dolaştığını hissetti. Karısını kırmayı ulvi görevi sayan Cesur ağa, alaycılığını devam ettirerek kendi başına gidip değiştirmesini istemişti.

Ağlayacaktı... Mezarını kazan kocasının ellerini gözyaşlarıyla temizleyecekti Zeyno. Onun için yaptırdığı *deq*in hakkını veriyordu gerçekten. Gurur namına hiçbir şey bırakmayan, karısını incitirken kendini de aşağılayan Cesur ağa gözleri hep nemli kalsın istiyordu.

Ona dar gelen, çivilerden bir duvarmışçasına üstüne üstüne gelen bu odadan bir an önce kaçmalıydı. Titreyen ellerinden kayıp yere düşen yüzüğe bakmadan odadan ağır adımlarıyla çıktı.

Üzerine binen yük onu yürütmüyor, yerlerde süründürüyordu. Yalnızca bu odadan değil bu evden de kaçmalıydı. Canını isteyen Arjin'in eline düştüğünde çektiği işkence alnına veya kalbine isabet edecek bir kurşunla son bulur ve Zeyno kurtulurdu.

Ezbere bildiği yolları hiç dikkat etmeden hızla geçti. Üzerine yağan yağmur taneleri acısını hafifletebilecek olsa, rahmetine sığınarak sabaha kadar beklerdi kadın. Onun acısı bakiydi ve bu kocayla giderse çok yaşamadan ebediyete göç ederdi.

Birilerinin onu gördüğü kaygısı gütmeden kış bahçesine girdi, arkasından kapıyı kapattı. Kapıyı kapattığı anda başını dirseğinin içine saklayarak çöküşünü resmiyete bağlayan krizi acıyla geçirdi.

Ruhu bedeninden sökülene kadar ağladı kadın, birilerinin sesini duyacağı korkusu gütmeden, onu taşıyamayan dizlerinin üzerine ağırlığıyla çöktü. Ruhunu çektiği azaptan kurtaramadı Zeyno ve sabaha kadar bir başına kaldığı koskoca odayı acı sesleriyle doldurarak kimsesizliği kutsadı.

Cesur'un zaferini kutladı kadın ama kocası bilmedi...

Bu geceyi zinhar unutmayacak, aşağılamayı reva gören adamın saygısızlığı asla affetmeyecekti. Kırdığı kalbini umursamadan içtiği kahveyle zaferini kutlayan adamın o an ki çirkinliğini zamanı geldiğinde hatırlatacak bir Kılıçhan kadını olarak intikamını alacaktı.

Fakat onu şimdi görmek istemiyordu. Bu yüzden bir an önce bu evden gitmeliydi. Saatin yediye yaklaştığını görünce kimseye görünmeden odasına geri döndü. Yatak bıraktığı gibiydi. Zeyno sandalye telerinde çürümeyi göze alan bir adam için üzülmeyecekti, annesine yakalandığında sorguya çekilişine ürkmeyecekti.

Duş başlığının altında dün geceden bu yana ağlamıyormuş gibi hüngür hüngür döküldü Zeyno. Biriken her şey patlak vermişti. Yaşlarının durmayacağını biliyordu, bugün bu evde kalırsa daha kötüsüyle sınanmaktan korktu.

Banyodan çıkınca üzerine normal bir şeyler giydi, saçlarını kurutmadan tülbendini taktı. Kaynanasının uyanık olduğundan emindi ama onu bulmak kadını biraz zorlayacaktı. Odasından ayrıldı, ikinci katın avlusuna çekingen adımlarıyla indi. Kimseye görünmek istemediğinden, kaynanasının aşağıda olması için dua etti. Yoksa onun gelmesini bekleyecekti.

Oturma odasına bakmaya karar verdi ki büyük eyvanın girişinde kaynanası belirdi. "Roj baş jinmam..." dedi Zeyno düz sesiyle. Bakışları sesi kadar boş ve ilgisizdi.

Zerda Kadıoğlu ona cevap vermek yerine dağılmış hâlini baştan aşağı seyretti. "Bu hâlin nedir?"

Gördüklerinden pek memnun kalmayan yaşlı kadın sorarken şaşkınlığını gizleyememişti. Zeyno nasıl bir hâlde olduğunun farkındaydı, o hâlinin üstüne bir set örmesini de biliyordu ama bir şeyden emin olmalıydı. "Banyo yaptım sizden izin almak için aceleyle çıktım," yalanıyla, şüphelenmekte olan kadına basit ve alakasız bir yalan söyleyiverdi. "Bedo ağanın evine gitmek istiyorum izninizle."

Yalanına itibar etmeyen yaşlı kadın, sen kimi kandırıyorsun sorusunun apaçık okunduğu ifadesini muhafaza ederek, "Kocandan izin aldın mı?" diye sordu. Sesi bakışlarından daha beter bir tını içeriyordu.

"Evet..." diye yalanına devam etti. "Onları arayıp geleceğimi bildirebilir misiniz?"

Zerda Kadıoğlu kafasını ağır ağır salladı. "Git, şu yüzünden mahrum bırak da cenneti tadayım."

Bilmukabele demek istedi ama kaynanasına bir karşılık vermeye değer görmedi Zeyno. Odasına geri döndüğünde ana oğlun birbirine ne kadar benzediğini fark ederek güldü. Zeyno onlara tapıyormuş gibi kibirlenmekten ne zaman vazgeçeceklerdi kim bilir...

Üzerindekilerden bir çırpıda kurtuldu. Islak bıraktığı saçlarını önce kuruttu. Ardından makyaj masasında yerini aldı. Dün geceden kalma

dağınık yüzünü elinden geldiğince toparlamaya çalıştı. Makyajı ve saçı bittikten sonra giyinme odasına girdi.

İçinden kurtarıcı bir elbise seçip çıkardı. Siyah şifon elbiseyi üzerine vazgeçmeden geçirdi. Topuklu botlarını, dizlerinin üstünde biten siyah kalın kabanı ve çantasını da alıp giyinme odasından ayrıldı.

Kasadan, takacağı günlük altınları isteksizce çıkarttı ve hepsini tek tek taktı. Saçına altın tokasını taktıktan sonra tülbendini üzerine örttü. Tam anlamıyla hazır olduktan sonra kasanın içinden biraz para aldı. Çantasına koyduktan sonra odadan çıktı.

Bu evde kimseye haber vermeden defolup gitmek istiyordu.

Aşağıya indiğinde kaynanasını bineceği arabanın önünde bulduğunda önce şaşırdı, ardından hemen toparlandı. Az önceki dağınık kadından eser yoktu. Muhtemelen onu kontrol etmek için arabaya yanaşmıştı çünkü gördüklerinden memnun kalan ifadesini anında yakaladı Zeyno.

"Şerif seni götürecek, hediyesiz gitme."

"Biliyorum," dedi özellikle. Bir şey almayı akıl etmediğini iddia ederek üzerine yürüyecekti, Zeyno ona fırsat tanımadı. "Yolda bir şeyler alırım."

"Selamımı ilet."

"Baş üstüne jinmam," diyerek arabaya bindi. Kapı kapanıp yola çıktıklarında Zeyno dikiz aynasından baktığı şoföre seslendi. "Şerif, bir yerde dur hediyelik alacağım."

"Bedo ağanın hanımı için alacaksanız Zerda Hanım'ın hep gittiği yere götüreyim."

"Olur, çok daha iyi olur."

Camdan koca bir dünyayı görüyordu Zeyno. Koca bir dünyaya sığan sokakları, o sokakları umarsızca gezen insanları ve aralarında sohbeti gülüşerek tutan esnafı, okul çantaları sırtında omuz ağrıtan küçük çocukları. Koca bir dünyaya sığamayan kendine bakmaya cesaret edemedi.

Acıyla gülümsedi Zeyno, koca dünyaya fazla bir candı.

Gözlerine çarşaflı bir kadın çarptı. Yeşilin yandığı ışıklarda bekliyordu. Karşıya geçecekti. Zeyno eski günlerini hatırladı. Bu kara çarşafı her defasında Rumi ile görüşmek için giyerdi. Neleri göze aldığını şimdi daha iyi anlıyordu.

İçini çekerken gözünün önünden aniden kaybolan kadına acı acı gülümsedi. Şayet kaçmaya karar vermeseydi belki bu gün yine çarşafını

giymiş Rumi ile buluşmaya gidiyordu. Belki de Arjin ile evlendiği hâlde onunla tekrar buluşmaya devam edecekti yahut aniden ortada bırakacaktı. O gece yaptığı gibi...

Hiçbiri olmamış boka giden hayatının seyrine uyarak, gururunu hiçe sayan kocasından kaçmak için onu ailesi olarak gören Bedo ağanın evine sığınmak için atladığı bir arabada yalnız başına gidiyordu.

Zeyno kendini kandırmayı bıraktı; kimsesizdi!

"Geldik hanımım."

Şerif'in sesini işitince camdan dışarıyı kontrol etti, araba lüks bir mağazanın önüne çekilmiş hâlde park edilmişti. Çantasını alıp arabadan hemen indi. "Siz burada bekleyin," diyerek mağazaya yol aldı.

Elemanlar Şerif'i tanımış olacaktı ki mağazanın kapısını açarak onu karşıladı. Zeyno onlara sevecenlikle gülümsedi, aynı karşılığı aldığında ne istediğini belirterek yardımcı olmalarını istedi.

Elemanlar beğeneceğini düşündüğü özel tasarım parçaları tek tek seçip bir masada toplarken Zeyno mağazayı gezmeye devam etti. Ne seçeceğini bilemiyor, kadının beğeneceğinden de kuşku duyuyordu.

"Ruze!"

Birinin seslendiğini duydu, Ruze'nin sadece ona ait olmadığının bilincindeydi fakat emin olmak için sesin geldiği yöne döndü. Bir kadının gözlerini doğrudan ona diktiğini ve ona ağır adımlarıyla yaklaştığını görünce kendisine seslenildiğinden emin oldu.

Saçında siyan bir tülbent, üzerinde uzun boyunu ve zarif hatlarını kapsayan siyah bir elbise, yüzünde ise bakanın dikkatini çeken burnundan kulağına uzanan zincirli hızmayla epey hoş bir kadın yaklaşıyordu.

Zift gibi kara saçlarını damgalayan sürmeli kara gözlerini incelediğinde Zeyno huylandı. Kara harelerinde insanı içine çeken bir girdap vardı ve Zeyno o girdaba çekildi. Asil yüz hatları makyaja gerek duyurmuyordu. Karşısındaki kadın akıl alan cinsten bir güzelliğe sahipti.

Peki ama kimdi, onu nereden tanıyordu ve nasıl ona Ruze diye seslenebiliyordu.

"Tanıyamadım?"

Dudağının bir kıyısı kibirle yana doğru kıvrıldı, yabancı kadın destursuz adımlarıyla Zeyno'ya doğru bir adım daha yaklaştı.

"Ben, Rumi'nin nişanlısı Arjin!"

Dil Sikesti[42]

Kopan kıyametlerin nezdinde herkes bir parça sorumlu, birbirlerine karşı suçludur. Zeyno herkesin adını zikredebilirdi pekâlâ, Rumi varken başkalarını zikretmek de haksızlık olurdu.

Gidişiyle saatli bir bombayı kucaklarına bırakmış, bununla yaşayın demişti. Doğrusu böyle gitmek onun tercihi miydi yoksa başkalarının seçimi miydi Zeyno onu da bilmiyordu. Hangi tarafa dönerse canı yanan ilk kendisi olduğundan Rumi'nin gidişine sövmekten başka çare bulamıyordu.

Yüzleşmeye bu denli diri öfkesiyle gelen Arjin'e karşı yenilmeyeceğini ispatlamak için dimdik durdu. "Demek sonunda tanıştık Arjin."

"Evet, seni şereflendirmek istedim Ruze..." dedi, telaşsız adımlarıyla yanına yaklaştı. "Ah Rumi sana Ruze derdi değil mi? İsimlerinizin kısaltmasıymış," küçümseyen ifadesi herhangi bir uzvuymuş gibi yüzüne oturmuştu ve isimlerini zikrederken bu ifadeyi tiksinti kaplamıştı. "Rumi, Zeyno..."

Beklediğinden daha erken bir yüzleşme olsa da Zeyno Kılıçhan korkmadığını biliyor, utanç duygusuyla örselenmeyi beklerken boşlukta süzülüyordu. Belki de nişanlısını affetmemesi gereken yerde o gece onu öldürmeye geldiği içindi. Arjin'in nefretini doğru kişiye beslememesi esasında Zeyno'yu utandırıyordu.

"Onuru olan hiçbir kadın böyle ucuz yüzleşmelerle şereflendirmeyeceğini bilir," dedi, tebessümü soğuktu. "Peşime adam takmadan karşıma çıkacak cesareti bulmuşsun!"

Müstehzi parıltılarının göz kamaştırdığı küçük gözleri üzerinde arayışını devam ettircesine gezinirken, dilini şaklattı. "Yanlışın var, kocan tekrar kaçmandan korktuğu için seni eve kapattı. Eh seni tek yakalamak kolay değil. Hazır fırsatını yakalamışken seninle birazcık sohbet etmek istedim. Kadıoğlu gelinleri hazine gibi korunuyor malum."

[42] Kırık kalp

Ne yapacağını tahmin edemiyor, bu durum Zeyno'nun canını epey sıkıyordu. Mağazadaki tanıdık kalabalık, üstelik Zerda Kadıoğlu'nun sürekli geldiği bir mağazada gelini olarak ilk defa burada olmanın sorumluluğuyla birleştiğinde bilinmezlik korkuya dönüşerek onu gafil avlıyordu. Arjin her ne istiyorsa ona istediğini vermeyecekti. En azından burada!

"Üzgünüm bir yere davetliyim, senin gibi boş zamanım yok."

"Ruze," dedi, düşünceli bir şekilde şakağını kaşıdı. "Korkma seni öldürmeye gelmedim. Şu hafızana," dediğinde şakağına iki kere vurdu. "Kendimi kazımaya geldim. Bu yüzü unutmanı istemiyorum. Bu ilk karşılaşmamız ama ikinci karşılaşmamızda dünyaya son kez bakmış olacaksın!"

Düşünceli hâli son sözlerinden sonra meydan okuyan o küçümser ifadesine geri döndü. Bu sırada aralarındaki mesafeden pek hazzetmemiş olacaktı ki iki adımlık açığı bırakarak yerinden memnunmuş gibi duraksadı.

"Sana geliyordu, biliyor musun? Senin canını almaya ben de arkasından geliyordum. Gözü önünde seni öldürecektim. Her şey hazırdı ama Rumi öldü."

İki dudağının arasından dökülen her kelime bir ateşi ağırlıyordu, bu diri öfkenin anlamsız olduğunu göremeyecek kadar kendini kaptırmıştı.

Zeyno, konuşmamanın ona vereceği avantajın bilincinde olduğundan sessizliğini korudu. Düşmanının hareketlerini, öfkesinin boyutunu Ferman'ın ona öğrettiği gibi izlemişti. Düşmanını iyi analiz et, öğretisinin bugün ki faydasını görüyordu Zeyno.

"Oysa ölmesi gereken tek kişi sendin. Üç aileyi gözlerinin yaşına bakmadan yaktın. Ferman'ın göz bebeğiydin ama hepsini hiçe saydın!"

Zeyno, ağabeyinin adını çirkin ağzında nefret kusarcasına zikreden kadını iyi analiz edemeden, bir daha görünmemek üzere yok edecek hiddete kapıldı. Anlık öfkeye yenilen herkes gibi pişman olmak gerçeğiyle yüz yüzeydi bu yüzden hiddetine güç de olsa sahip çıktı.

"Rumi'yi öldürmesi için hükmü kim verdi, biliyor musun? Bir dakika..." dedi kaşlarını çatarken, "Sen bunu bilmiyorsun ki. O gece kocanın koynuna girmek için hazırlanıyordun. Ah hem de iftira attığın Cesur ağanın koynuna!" derken hiddetli kinine tezat düşüren çocuksu edasıyla kıkırdadı. "İtiraf etmeliyim ki Ruze büyük balık yakaladın."

Dışarıdan görünen her olayın aslı astarı bilinmeden peşin hükümler veren bilmiş insanoğlunun bir örneğini seyrediyordu Zeyno. Zavallı düzenin egosu parçalanmış kurbanlarıydı onlar, kendilerini tatmin etme duygusunu hakir gördüğü insanların üzerinde deniyorlardı ve genelinde başarısızlardı.

Arjin hem egoist hem de çirkindi!

"Nişanlı bir adamın koynundan çıkıp büyük bir ağanın koynuna..."

Çirkinliğinde çağ atlayan kadına dayanamadı ve aralarında bırakılan son adımı ezercesine geçerek kolundan yakaladığı Arjin'i kendisine doğru çekti ve tırnaklarını etine kasten batırdı.

"Ben sustukça haddini fazla mı aştın?"

"Yüzünü kızartan rezaletleri yaparken aklın neredeydi?"

Zeyno yüzünün kızaracağı büyük rezaletleri yapmadığını düşündüğü gibi Arjin'in bunu yadırgayacak ve sorgulayacak hadde sahip olmadığını biliyordu. "Senin yüzsüzlüğün benim yüzümü kızartıyor Arjin. Haddini aşma seni burada öldürmem bir saniyemi almaz ve beni durduracak bir Allah'ın kulu çıkmaz," yakınında tuttuğu kadını kendinden iğrenerek itti. "Ama değmezsin!"

"Demek canımı alacaksın..." dediğinde korkusuzca güldü. Çok yakın hâlde durmalarına son vererek Zeyno'nun etrafında tam tur döndü, dönerken de o malum soruyu canını acıtan bir ezicilikle sordu. "Bunu nasıl yapacaksın? Yine gizlice çarşaf giyerek dışarı mı çıkacaksın?"

Sorusunun aslına indiğinde Zeyno müthiş sarsıntı yaşadı, Arjin'in onu daha önceden bildiğini ve Rumi ile olan buluşmalarından haberdar olduğunu çok net anladı, birilerinden öğrenmiş olma ihtimali de yüksekti. Kimsenin bilmediğini söyleyen Rumi'nin yalancı sözleri aptal gibi hissettiriyordu, bilenlerin tahmin ettiğinden fazla olduğuna kanaat getirerek öfkelendi. Her hücresine kadar nefret ediyordu Rumi'den.

"Şaşırdın mı?" tıslarcasına güldü. "Ruze... Seni senden daha iyi biliyorum. Aslında buraya gelmemin sebebi çok başka idi. Resmî olarak tanışmayı istedim, bir de..." diyerek Zeyno'nun dibinde durdu. "Ailen seni kabul etmediği için ve kocan da seni sevmediği için iş başa düştü diye..."

Her şeyi net bilmesinden rahatsız olan Zeyno sözlerini hışımla kesti. "Ne saçmalıyorsun?"

"Kefenini aldım, tabutun için özel ölçülerini almaya geldim sadece. Tabutunu babanın evine bizzat ben göndereceğim Ruze!" dedi, kara hareleri hazla büyürken.

Kafasına koyduğu intikam planına kendini öyle derinden kaptırmış-ı ki dışarıdan ne kadar tehlikeli ve hırsının kurbanı göründüğünün farkında değildi. Zeyno, feriştahı gelse korkmayacakken Arjin'in bu denli sarsılamaz bir şekilde kati oluşu şüphe uyandırıcıydı.

Zeyno'nun tülbendini düzelterek aradan çıkan bir tutam saçı altına saklayan kadın sözlerini tatmin olmuş bir edayla sürdürdü. "Hatta ne yapacağım biliyor musun? Senin leşini babanın kapısına bırakacağım, başını kesip ibreti âlem için meydana asacağım!"

Bu kadar gövde gösterisi yeterdi!

"Sen..." dediğinde elinin tersiyle kolunu itti. "Ya da sizler beni fazla mı hafife alıyorsunuz?"

"Rozerin Hanım?"

Mağaza elemanının sesi ona nerede olduğunu bir kez daha şiddetli bir farkındalıkla hatırlattı. Kahretsin ki öyle tehlikeli bir zamanda karşılaşmışlardı ki Zeyno, meraklı insanların dedikodusuna bal sürerek sıkıntılı sürecini katlamıştı.

Zeyno yanına gelen ve adını nasıl öğrendiğini umursamadığı elemana bakmadan çantasını uzattı. Kızgınlıkla titreşen mavi menevişleri hayatını kaydıran adamın ona bıraktığı musibetin üzerinde sabitti.

"Masaya bıraktığınız güzel bir ürünü hediye paketi yapın. Ücreti ne ise çantamdan çıkart!"

Eleman çaresizdi ki buyruğuna uyarak çantasını kapıp yanlarından ayrıldı, yine baş başa kalan ve tüm *meraklı* gözlerin hedefi olan Arjin kayıtsızca güldü. Neye güldüğü anlaşılmıyordu ama biraz sonra gülüşünden eser kalmayacaktı.

Zeyno yüzündeki sinsi ifadeyi yerle bir edecek ilk yumruğu sözleriyle indirdi.

"Sence oradan kendini ezdiren birine benziyor muyum? Beni sevmeyen, beni aldatan bir adam için kolumu asla kıpırdatmazdım ama karakter meselesi tabii," diyerek yumuşattığı çehresine manidar bir gülümseme yerleştirdi Zeyno.

İkinci yumruğunu yine keskin sualleriyle kadına indirdi.

"Sahi Rumi'nin seni sevmemesi canını yaktı mı? Hani sizin evlenmenize bir hafta kala kaçtık ya biz, düğününe bir hafta kala terk edilmek nasıl hissettiriyor sana Arjin?"

Aciz hissettiren bu sualleri yöneltme taraftarı değildi, Arjin gibi bir kadının hayatını bilmeden mahvettiği için üzülüyordu da ama görünen

o ki üzülmesine gerek yoktu, Arjin bilmemesi gereken her şeyi en ince ayrıntısına kadar biliyordu.

Hiçbir şeyi bilmeyen, sahtekâr bir adamın insafında yalandan bir aşkla kandırılan yalnızca kendisiydi. Zeyno kendine ve uğruna yok yere dağıttığı ailesine üzülmeliydi sadece.

Burnundan nefesini kuvvetlice veren kadının gözlerinde şimşekler çaktığında, Zeyno canını bir miktar yakan kadının bam teline bastığı için az biraz rahatlayabildi. Çarşafa bürünüp kendini gizlediği için onu ürkek ve sessiz zannetmiş olabilirdi Arjin, kimse Zeyno gereken cevabı vermeyene kadar kim olduğunu bilmiyor da olabilirdi; Zeyno Kılıçhan pençelerini çıkardığında gerçek yüzünü zevkle sergilerdi.

"Ölmesi gereken sendin, Rumi değildi," dedi, bakışlarındaki açlık büyüdü. "Onun için seni öldüreceğim!"

"Hodri meydan Arjin!" diye resti çekti Zeyno. Madem herkes güç gösterisini uluorta sergileyerek insanları sindireceğini zannediyordu, Zeyno kartları açık oynayacaktı.

Tekrar konuşmaya davrandığında eleman elinde paketlediği bir ürün ve çantasıyla yanlarına yaklaşınca aldığı gardını bir nebze yumuşattı Zeyno, çantasını ve paketini alıp teşekkür ederek gitmesini bekledi. Mesajı alan eleman yanlarından ayrılınca baş başa kaldıklarından yarım kalan sözlerini devam ettirdi.

"Ah bu arada Arjin, beni sevmediğini düşündüğün kocamı gereksiz oyunlarınla rahatsız etme. Cesur ağa benim dışımda kimseyle oynamayı pek sevmez. Kocamın canı sıkılırsa benim de canım sıkılır."

Gözdağı verdiği kadının yanından sakin ve telaşsız adımlarıyla uzaklaşırken başındaki siyah tülbendi beraberinde alarak yere attı. "Bana geldiğine göre yasını çoktan bitirdin. Hak etmediğini taşıma!"

"Ruze..." diye alaycı tınısıyla seslendiğinde Zeyno adımlarını yavaşlattı ama durmadı. "Bu Rumi için değildi, bu senin içindi. Senin yasını tutuyorum!"

Zeyno, niyetini gayritabii bir şeymiş gibi alaya alarak gülümsedi. "Seni Rumi'ye kavuşturacağım Arjin!" dedikten sonra mağazan çıktı. Kapı önünde bekleyen Şerif'i görünce belli belirsiz tebessüm etti.

"Kusura bakmayın çok fazla seçenek vardı."

Şerif'in ifadesini kontrol ederken buldu kendini. İsmini eleman söylediğine göre Şerif içeri girmişti, Arjin ile konuştuklarını görmüşse Cesur'a haberi uçurması kaçınılmazdı. Tasasız bir günün haram edildiği Zeyno için yeni dumanın başından eksilmediği anlar yaklaşıyordu.

Yanıt veren adamı hafif dalgınlığından güçlükle işiten kadın üzerinde durmayarak kapısını açtığı arabaya bindi.

Sonsuz süren yüzleşme sonlandığında, telaşsız edasını ağır ağır üzerinden atarak tekabül eden öfkeye esir düştü Zeyno. Öfkenin kuvveti yüceliğiyle Zeyno'yu ezip geçiyor, kendini muhafaza etmek seçiminden alıkoyuyordu.

Bu öfke, iki kadının hayatını kasten mahveden Rumi'nin temize çıkarılırcasına, her şeyi bildiği hâlde karşısına çıkıp onu suçlayan Arjin'den geliyordu. Kabahatin yalnızca o görülmesi, bütün faturaların ona kesilmesi de bu öfkeyi katlayan başlıca sebeplerdendi. Zeyno bu defa esir düştüğü için kurtulmaya çalışmayacaktı. Arjin gibi onu suçlayan kim varsa öfkesiyle baş başa bırakacaktı.

"Geldik Rozerin Hanım."

Geldiklerini bildiren Şerif'in seslenişiyle hediye paketini ve çantasını alarak, açılan kapıdan dikkatlice indi. Soğuk havanın aniden çarpmasıyla titreyen kadının gözleri dehşetle büyüdü. Mağazada yaşadıklarından ötürü öfke ateşiyle yanarak bütün üşümelerini kesmişti ama doğa ona galip geliyordu. Karın yaklaştığını haber eden kuru soğuk iliklerine kadar kaskatı kesti kadını.

Kabanına sarılırken kapıyı açanın kim olduğunu merak ettiğinden göz gezdirdi ve Bedo ağanın adamlarından birini buldu Zeyno, ona hafif tebessümüyle teşekkür ederek açılan kapıya hızlı adımlarıyla yürüdü. Kapıyı geçtiği anda kendisine dosdoğru gelen Aysun Hanım'ı gördü, onu kapıda karşılama nezaketinden vazgeçmeyen kadını bir kez daha hayranlık duydu. Yaşının çok üzerinde bir nezaketle ona gelen herkesi utandırıyordu Aysun Kadıoğlu.

"Rozerin, bi xêr hati[43] keça min."

Anne sıcaklığını hissettiği şefkatli kollarına sığındı. Gurbetin kucağına düşmüş yetim ve öksüzdü Zeyno ve bu insanlar onun kimsesiz oluşunu bir karşılıksız bir sevgiyle kırıyorlardı.

Üşümekten konuşamayınca derhal eve geçtiler. Ev ahalisiyle selamlaşan Zeyno kabanını sırtından indirip, hediyesini Aysun Hanım'a vererek divanda gösterilen yere geçip oturdu. Hediye için tatlı tatlı azarlayan yaşlı kadının azarını seve seve kabul etti. Fakat azarı tahmin ettiğinden daha uzun sürdü zira konu kayıplara karışmasına gelmişti.

"Sana burası artık evin dedik, bir daha gelmedin."

[43] Hoş geldin.

İçini kemiren nahoş bir ses kendini savunma hakkını elinden bariz bir şekilde almaya çalışıyordu. "Ancak adapte oldum eve..." derken içindeki sesle boğuşuyormuş gibi garip ve güvensiz bir tınısıyla karşılık verdi. Hemen sonra toparladı ama geç kaldı. "Bir de babamın durumundan sonra pek kimseyle görüşmedim."

Durumu biliyorsunuz mesajını verdi.

Aysun Hanım, sebebini anlayışla kabullendi. "Baban beklediğimiz ve istediğimiz gibi iyi. Nezir Kılıçhan kendini öylece salar mı hiç!"

Babasını anlatmak, adının andığı yerde sakin kalmak Zeyno için yeni bir şeydi. Hüngür hüngür ağlayarak yıkacağı evlerde yalandan bir tebessümle acı acı susuyordu.

Yanlış seçimler... Yanlış adamlar ve gerçekliği bir yanılgıdan ibaret aşklar...

"Doğru..." dedi, soluğuyla beraber cevapladı. Yoksa boğazına düğümlenen acı konuşturmayacaktı. Nezir Kılıçhan kızının hasretinden tükendiğini bilerek her geçen gün eriyor, yenilmemek için direniyordu.

Ona Zeyno dediklerinde nasıl bir tepki veriyordu?

Kadıoğlu ailesinin yaşattığı Rozerin, ölen Zeyno'nun yasını tutuyordu. İnsan kendi yasını tutar mı? Kendine ağıt yakan, yası da tutar elbet.

Kahvaltısız geldiğini önüne kahve koyulduğunda fark etmiş, nükseden bulantıyı hissettirmemek için epey uğraşmıştı. Dün geceden kalma görüntüsünü yok ettiğini zannetse de ona dikkatlice bakan her göz bir enkazdan çıktığını görebilirdi.

İnsan her acıyı gölgesinde bıraktığını sanan bilmiş bir ahmak olabilirdi...

Zeyno bilmişliğini kullanarak Kadıoğlu Aşiretine mensup diğer fertlerle kaynaşmaya koyuldu ve bu defa her şey kolaydı. Onu sohbetiyle saran, kötücül bakışlarıyla irite etmeyen, kucaklarken nereden nasıl geldiğini sorgulamadan her hâliyle kabul eden, elzem sevgiyi hissettiren insanların içinde insanca nefes aldı. Durup soluklandı ve sevilmenin tadına aylar sonra tekrar vardı.

Zeyno sevmek ve sevilmekle yetiştirilmiş bir bireydi, hatta öyle ki şımartılmış demek onu yansıtan en doğru en açık kelam olurdu; sevgisizlikle sınandığında koca bir okyanusun bilinmezliğinde kaybolarak dibi görüyordu.

Bilhassa Viyan'ın sevecenliği ona evini hatırlatıyor, gurbette olduğunu unutturuyordu. Kırk yıllık dostlarmış gibi samimiyetiyle Zeyno'yu avlıyordu. Viyan ile yakınlığını daha ötesine taşırsa yardım etmesini isteyebilirdi. Telefonunu verdiği anda Zeyno'nun bütün çıkmazını, kırgınlıklarını yok edecekti.

Cesur'un evdekileri sıkıca tembihlemesinden ötürü kimse telefonunu vermiyor, Zeyno telefon istemeye cesaret edemiyordu. Diljin'in söylediğine göre evdekilere, *"Ailesini arayabilir ve reddedilirse daha kötü olur, kimse telefonunu vermeyecek,"* uyarısıyla yolları kapamıştı.

Evi dışında kimsenin bilmeyişi Zeyno'ya avantaj sağlıyordu fakat sıkıntısını kökleyen asıl mesele bu fırsatı nasıl yakalayıp kullanacağıydı. Zira kahveden sonra Viyan ile yalnız kalmaya ümit ettiği bütün anlar eve misafirlerin doluşuyla sönüvermişti. Zeyno'nun gelişini duyan Kadıoğlu yakınları onu görmek için Bedo ağanın evine doluşarak, ani gelişleriyle şaşıran Aysun Hanım'ı apaçık rahatsız etmiş, yansıtmamaya özen göstererek misafirleriyle ilgilenmeye gayret etmişti.

İnsanların meraklı bakışları, vakitsiz soruları Zeyno'yu rahatsız ettiği gibi içten içe üzmüştü. Bir misafir olarak o evde bulunmaktan güler yüzünü eksik edemediyse de patlamaya yakın olmuştu. Onu tüm bu saçmalıklarla biri uğraştırmıştı; İzel... Şüpheden ziyade kanıtlamayacağı bir gerçeklik barındırıyordu Zeyno. Çünkü bu evde ondan hazzetmeyen ve sakınmayan tek kişi İzel idi, onun dışında kimsenin haber etmeyeceğini biliyordu.

Nefret haklı görünecek bir duygu değildir, sebepli sebepsiz. Kadın için duygular güzelliğin yaşatmak amacıyla var olmalıydı. Onu kandıran bir adama nefret duyarak içinde yaşatamazdı Zeyno. O adamı sonsuza dek gömmeliydi.

Rumi'nin tattırdığı kötü duygular Cesur, Arjin, Zerda ve nicesi gibi semden ruh kazanmış insanların varlığıyla hükmünü Zeyno'nun kalbinde sürdürüyordu ama bu son bulabilirdi. Bulmalıydı!

Kalbimi size teslim etmeyeceğim! Ben babasının sevgisiyle şımarmış, ölene dek sevmeyi ve sevilmeyi savunan kızı olacağım!

Verip de tutamayacağı sözü yoktu Zeyno'nun. Kalplerini karartmış herkesin içinde bir güneş gibi parlayarak gözleri alacaktı.

İyileşmek için geldiği evde sinir krizi geçirmişti Zeyno. Bedo ağanın eve geleceği haberi üzerine yakınları gitmese Zeyno bir araba isteyip o soğuk kibirli eve koşa koşa geri dönecekti.

Yalnız kaldıklarında rahat bir nefes aldı Zeyno, yanına gelen yaşlı adamı ayakta karşılayarak sarıldı. Viyan tebessüm ederek onları izler-

ken, İzel gözlerini devirerek odadan çıktı. Sanki babasının Zeyno'ya olan sevgisini gereksiz görüyordu.

"Sabah geleceğini bilseydim seni beklerdim."

"Ani bir kararla geldim, öyle planlı bir şey değildi. Sizi çok özle-miştim."

"Biz de seni özledik," dedi Bedo ağa, sitemli sesini kırmadan bir sual yöneltti. "Bu gece burada kalacak mısın?"

Cesur'a haber vermeden gelmişken, kendi başına kalma kararını alırsa olacakları düşünmek bile istemiyordu. Hoş dün geceden sonra haber vereceği bir kocada kalmamıştı.

Hemen yanıtlamayınca Aysun Hanım devreye girdi. "Elbette kala-cak. Sabah Zerda'ya da söyledim, bu gece bırakmam."

Bedo ağa yanıttan hayli memnun kalarak omuzlarını rahatça gerdi. Zeyno'ya bir baba gibi sahip çıkmanın hakkını her anlamda veriyordu. "Ben de birazdan Cesur'u ararım, için rahat olsun."

Cesur'u ararsa işlerin karışacağı endişesinden anında müdahale etti Zeyno. "Sabah Cesur kendisi söyledi, seni bırakmazlar istersen kalabi-lirsin, diye. Zahmet etmeyin."

Aramaya gerek bırakmayışından ötürü Zeyno tedirginliğinden sıy-rılsa da tehlike geçmiş sayılmazdı. Üzerini değiştirip yemeğe otura-caklarını söyleyerek yanlarından ayrılan karı koca sayesinde Zeyno ile Viyan ilk defa baş başa kalabildi.

"Bu gece misafir odasında kalma benim odamda kal," dedi yalın sesiyle. Kahverengi gözlerinin içinde titreşen o parıltı dostçaydı ve içini ısıtacak kadar sıcaktı.

"İzel ile kalmıyor musunuz?"

"Yok, onun odası ayrı."

Sevincini güçlükle saklayarak eline geçen fırsatı değerlendireceği anı sabırsız bir şevkle bekledi. Viyan ile kuracağı bağ onu istediğini yaptırmaya yeterdi, inanıyordu Zeyno. Ona gülümsedi ve gözlerini kır-pıştırarak kabul ettiğini seslice ifade etti.

"Olur, yalnız kalmak istemiyorum zaten."

Akşam yemeği ilk gelişindeki hâlinden çok daha samimi ve sakin geçmişti. Mesafe kırıldıkça Zeyno nasıl bir babanın çatısı altında ol-duğunu daha iyi anlamıştı. Nasıl bir annenin aileyi bir arada tutmayı başardığını çıplak gözle görmüştü.

Acaba Dildar ağanın konağındaki sıcaklığı mı öldürmüştü, herkesin sessizce köşeye çekilmesi bu yüzden miydi?

Canını yakmak için birilerine ihtiyaç duymaz insan, bazen muhake-mesini yaparken yanıtını aradığı bir soru tüm işkencelerden daha ağır gelir.

Yemekten sonra bir arada kaldıkları uzun saatler yine aynı sıcaklıkta devam etti, ailenin kızıymış gibi değer gördüğü her anı yüreğine bir daha yaşayamazmış gibi ince ince işledi Zeyno.

Son kahvelerini içtikten sonra dinlenmek üzere odalarına geçtiler. Viyan'ın odasında getirdiği pijamaları giydikten hemen sonra banyoda ihtiyaçlarını gideren Zeyno, kalacağı odaya heyecanla geri döndü. Ma-sanın üstünde bulduğu süt dikkatini çekti. Metin de ona süt getirmişti... Dudağına hatırasına işlediği küçük oğlanın sevimli anlarından kalan tebessümü yerleşti.

"Süt mü içiyorsun?"

Viyan kaşlarını kaldırarak, "Hayır, annem sana ballı süt gönderdi. Çok zayıflamışsın, bitirmezse de çağırmamı istedi," diye yanıtladı, so-nunda ürkütücesine sinsice gülümsedi.

"Hemen içiyorum!" diyerek ılık sütle dolu bardağı aldı, üç yudum-da sütü bitirdi. Böylece sinsi gülüşmeler yerini şaşkınlık kıkırtılarına bırakarak iki kadına neşeli anlar yaşattı.

Viyan gülüşmelerinin yumuşattığı narin sesiyle ev sahibine yaraşır teklifinde bulundu. "Sen yatağımda uyu."

Zeyno, oturduğu karyolaya göz gezdirdiğinde yer döşeğine gerek duyulmayacak genişlikte çift kişilik yatak olduğunu fark etti. Viyan rahatsız olmadığı sürece ikisinin beraber uyumasında bir sakınca gör-medi.

"Yatak zaten iki kişilik. Neden kendine yer yatağı serdin? İkimiz uyuruz beraber."

Viyan, korkunç bir teklif almışçasına dehşete büründü. "Hayatta ol-maz! Sen şimdi beni Cesur ağa sanır sarılırsın," dedi irileşen gözlerinde imalar fink atarken. "Zeyno, ben nişanlıma ihanet etmem." Cümlenin sonunda sesi incelerek buğulu bir tınıyla dudaklarından döküldü.

Kafa dengi bir kadın bulmanın yanı sıra yanlış anlaşılır korkusu duymadan konuşabilmenin sükûnetine de sahipti Zeyno. Bu eşsiz bir mücevherden daha pahalı, erişilmesi güç zirvelerden daha tatminkârdı.

Ona bu sükûneti sağlayan kadına karşılık verirken yine aynı duyguları daha yoğun hissediyordu.

Mavi çivitlerine koruma kalkanı olan göz kapaklarını usulca kıstı. "Ne yani sana sarılırsam Sinan'ı aldatmış mı oluruz?" diye sordu şakaya vurduğu manidar sesiyle.

Viyan Kadıoğlu sorusunu tek bir yanıtla onayladı. "Evet!"

Seçimini yapan kadının üzerine doğru yataktan fırlayarak atladı Zeyno, tehlikeyi önceden sezen Viyan feryat figan bağırarak yorganın altına sıvıştı ve pençelerinden mümkün mertebe korundu. Zeyno o kadar şanslı olmadığını gösterecekti. Yorganı üzerinden çektiği gibi yastığını aldı ve boğuşmaları başladı.

Birbirine karışan kahkahaları iki kadını güçten düşürdüğünden boğuşma kısa sürdü. Zeyno döşeğe ağırlığıyla düştü, ruhu bedenine nazaran hafiflemişti.

"Bana ailemi hatırlatıyorsun Viyan..." dedi, sesi buruk bakışları gölgeliydi. "Çok teşekkür ederim, ailenle beni kabul ettiğiniz için."

Viyan, dağılan saçlarını düzeltmekten vazgeçerek elini tuttu. "Sen ve Cesur'un kararına karışmak bize düşmez. Tamam, dedikodular üzerimize hedeflenen oklar çok..." doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyordu. "Can sıkıcıydı... Bu yüzden kimse kabul etmeyebilir, beni de zorlayan çok anlar oldu."

Yorganın altına eğlenmek içen giren Viyan'ın yerine nefessiz kalarak can verene kadar sığınabilirdi Zeyno, yapmayı öyle şiddetle istedi ki. İnsanlar bir yalanı destekliyor, bir rezalete sevgi diye göz yumuyorlardı. Zeyno herkesi kandırarak duygularıyla oynayan, onları aptal yerine koyan bir sahtekârdı.

"Ailen Cesur'u neden kabul etmedi Zeyno? Yani anlatmış mıydın?"

Çenesinin kaskatı kesildiğini yine aynı soruya cevap veremediğinde anladı Zeyno. Gerginlik onun bir uzvu hâline gelmişti artık. Her an tetikleyen bir soru, kötücül bir bakış alıyordu. İçini basan kasırgayı nasıl etkisiz hâle getirecekti Zeyno? Hangi yanıtla meramları dindirecekti?

"Ayrıca nasıl buluşuyordunuz? Cesur ağa sürekli İstanbul'daydı. Ayda bir buraya gelirdi," dedikten sonra absürt bir tespitte bulunmuş gibi kendine güldü. "Gerçi sen Yüksekova'da yaşıyorsun, senin için her hafta Yüksekova'ya geliyor ve hiçbirimizin ruhu duymuyordu. Değil mi?"

Yalanlarını sürdürecek zor sorular üst üste gelerek, kasırgasını dindiremeyen Zeyno'yu tufana sürükledi. Tebessümü zoraki ve geçiciydi, dudaklarından silmemeye ant içtiyse de yalanların sarsıntısı izin vermedi.

Heyecana kapılan Viyan yanıtlarını almadan en merak ettiği anı öğrenmek istedi. "Nasıl tanıştınız ve nasıl görüşmeye başladınız?" diye sordu. Onu beklerken de aniden sıkıntıya düşerek mırıldandı. "Sinan ile Cesur çok sıkı dostlardır, o da haberdar değildi. Bu iş çok karmaşık ya."

Zeyno, yalanlarını döndürmesi gerektiği bilincine varınca müthiş bir sersemlikle, meraklı edasıyla izleyen kadını seyretti. Rumi ile olan tanışma hikâyesini Cesur'a çevirecekti. Bunu yapmak hem kendisine hem de Cesur'a ihanet etmek değil miydi? Çaresizliğin böylesi... Okkalı küfürlerini içinden ederek meraklı kadın şüphelenmeden anlatmaya hazırlandı.

Kuru kuru yutkundu.

"Çok uzun bir hikâye... Belki başka bir gün anlatırım ama buluşmalarımız..." dedi, ihanetin kekremsi tadını aldı, çehresi istemsizce kasıldı. "Cesur, Yüksekova'ya gelirdi. Zaten telefonda sürekli konuşuyorduk. Buluşacağımız zamana karar verir, bir gün öncesinden her şeyi ona göre ayarlardım. Sonra dışarı çıkma bahanesiyle ya da arkadaşım Ela'nın yanına gitme bahanesiyle çıkardım. Genellikle Ela beni idare ederdi. Oradan gizlice çıkar, çarşafımı giyer Cesur ile anlaştığımız yerde buluşurduk. Böyle bir yıl boyunca devam etti."

Parmağındaki yüzüğü döndüren kadının pürdikkat dinlediğini bakışlarındaki aç ifadeden anlayabiliyordu. Gerçeğe aç bakışları Zeyno yalanlarla doyuruyordu veya doyurduğunu zannediyordu.

"Peki, ailen Cesur ağayı neden kabul etmedi? Bilinmedik bir aile desen en büyük aşirete sahip, zengin değil desen Türkiye'nin sayılı zenginlerinden biri, adam hakkında tek kötü bir laf yok. Herkes karşısında saygıyla eğiliyor, yakışıklı desen anlatmaya gerek yok. En önemlisi sen seviyorsun o adamı ve ailenizle dostlukları var. Ferman onu çok iyi tanıyordu. Nasıl olur da kabul etmezler?"

Kilit soruyu detaylarıyla sorunca Zeyno gerçekleri patır patır dökeceği tuhaf bir duyguya kapıldı. Yalana tahammülsüzlük diyebilirdi, kandırmaya dayanamamak diyebilirdi, utanç diyebilirdi... O duygu her neyse çok güçlüydü ancak Zeyno Kılıçhan bugün duygularından daha güçlüydü.

"Ailem..." dediğinde şakağını ağır ağır ovaladı. Denildiği gibi Cesur Kadıoğlu onaylanmayacak bir damat adayı değildi. "Ailem kendi aşiretlerinden biriyle evlenmemi istiyordu. Yani Yüksekova'dan çıkmamı kabul etmiyorlardı. Hâliyle eğer öyle bir düşünsen varsa başından sil, dediler. Yani Cesur daha gelmeden, beni ailesine anlatamadan önümü kestiler."

Viyan gerekçeden memnun kalmamış gibi yüzünü astı. Mantıksız olduğu aşikârdı. Zeyno için profesyonelce bir yalan bulmak bu kadar rezaletten sonra güç ve bir o kadar da berbattı.

"Çok saçma Rozerin ya..." dedi, aslını inkâr etmeden düşüncelerini apaçık savurdu. Sonra desteğini vermek adına bıraktığı elini yeniden bu defa daha sıkı tuttu. "Çok yakışıyorsunuz. İkiniz yan yana o kadar güzelsiniz ki. Keşke bu güzellik iki tarafın gönlüyle olsaydı."

"Teşekkür ederim..." dedi buruk tebessümüyle. Onu desteklemesinden güç aldı, konuyu şimdi açamazsa fırsatı kaçırabilirdi. Sıcağı sıcağına dalarsa sohbetlerinin etkisiyle müsaadeyi alırdı.

"Viyan..." dedi mahcubiyetle, reddedilmekten de korkuyordu. "Hazır Ela demişken senden bir konuda yardım isteyebilir miyim?"

"Nedir? Elimden ne gelirse."

Kurumaktan çatlamaya yüz tutan dudağını diliyle ıslattı. "Telefonundan arkadaşım Ela'yı arayabilir miyim? Günlerdir konuşmuyorum. Sadece ne durumda olduğunu merak ediyorum."

Meramı kadının gözünü korkuttu. "Rozerin... Sana telefon vermemiz konusunda bizi uyardılar. Ailen ile konuşmaman için."

Hayrete düştü Zeyno. Amcasının evini de uyarılarına dâhil etmişti Cesur. "Ailemi aramayacağım... Yemin ederim Ela'yı arayacağım, istersen önce sen konuş." Dedi telaşla. Kendini inandırmak zor olmasa gerekti, Viyan ona güvenerek kalbine çelmeyi indirmekten kaçınabilirdi.

"Rozerin... Sana yardım ettiğimi öğrenirlerse beni topa tutarlar."

"Kim nereden bilecek, bak ben seni kendime yakın gördüğüm için senden bunu istedim. Viyan yalnızca arkadaşımı arayacağım, çok uzatmayacağım."

Viyan çaresizce telefonuna baktı, ikilem arasında kalan kadının karar vermekte zorlandığını görebiliyordu, üzerine gitmekten ürktü Zeyno. Ters teperse vereceği varsa da telefonu vermez, fırsatını elinden düşünmeden alırdı. Umudu kalbinde solmadı ve parolası açılan telefon avucunun içine dikkatlice bırakıldı.

"Kapıda olacağım, gelen gideni kontrol edeceğim, kapıya bir kere vurdum mu telefonu hemen kapat," dedikten sonra ayaklandı. "Beş dakikam var."

Kabul etmesine şaşırdığından teşekkür edemedi Zeyno, ezbere bildiği numarayı aceleyle tuşlarken oda karanlığa boğuldu ve arkasından kapının kapanma sesi geldi. Zeyno telefonu kulağına yaklaştırdı, Ela yabancı numara diye açmayabilirdi ama Zeyno, Sarya halanın yanındayken seni farklı numaralardan ararım telefonunu sürekli aç, demişti.

Ahizeden yanıt verdiği sesi yükselince Zeyno, "Ela!" narasıyla oturduğu yerde yükseldi. Demek ki söylediklerini unutmamıştı. "Şükür açtın, açmazsın diye çok korkuyordum."

"Zeyno!" ahizeden narası acıyla sevinç arası bir ses yükseldi Ela'dan. "Çok şükür sesini duyabildim. Seni merak etmekten deliriyorum. Nasılsın? İyi misin?"

"İyiyim iyiyim, endişelenme..." diye geçiştirdi hızlıca.

Hâl hatır sorma faslına girerlerse, planını devreye sokamadan telefonu kapatmak zorunda kalacaktı. "Çok zamanım yok, sadece beş dakikam var. Yakalanmadan telefonu kapatmalıyım. Sana bir isim vereceğim, bana kim olduğunu öğren."

"Ne?"

"Adı Şehrazat. Cesur'un yanında, büyük ihtimalle İstanbul'da yaşıyor. Kaçırıldığım akşam da Cesur'un yanına geldi ve istediği zaman şirketine gidiyor. O kadının kim olduğunu bul bana Ela."

Nefes almadan kimi nasıl bulacağını patır patır anlattı Zeyno. Önemli noktaları baştan paylaşırsa yakalanmadan Ela'nın işini kolaylaştırırdı.

"Kızım manyak mısın? Soyadını ver, nasıl bir kadın?"

"Sen bulursun, senin isteyip de bulamadığın kimse yok."

"En son böyle dediğinde Rumi'nin nişanlı olduğunu öğrenememiştim!"

"Bunu bulursun. Şirkete elini kolunu sallaya sallaya gittiğine göre bu kadını ailedeki herkes biliyor."

"Of Zeyno of! Kızım evlendin hâlâ senden kurtulamadım."

Sitem eden kadına söyleyecekleri bitmemişti. "Ben de seni çok seviyorum. Bak şimdi bu telefon Viyan'ın tamam mı, bilgileri topladığında Viyan'ı ara tekrar. Eğer sevgilisi ise Şehrazat tahmin ettiğin biri dersin ama değilse..."

"Emin misin? Viyan kim?"

"Bedo ağanın kızı. Ona her şeyi anlat, eğer burada olursam zaten telefonu bana getirir. Gitmişsem Viyan'a, Diljîn'i aramasını söyle. Zeyno ile konuşmak istediğini söyle, sana anlattıklarımı aynen ilet de. O bana iletir."

"Ya Viyan neler olduğunu sorarsa ve direkt Diljîn'e anlatırsa?"

Endişesini anlıyordu ama Viyan bu tehlikeyi asla göze almazdı. "Hayır, Viyan direkt beni isteyecektir. Yarın akşama kadar buradayım. Elinden geldiğince yarın akşama kadar bilgileri topla."

"İmkânsız..."

Odanın kapısı tıklatılınca Zeyno'nun korkuyla yerinden sıçradı, nükseden baş dönmesini bastırarak telaşın etkisiyle hızlı hızlı konuştu. "Biri geliyor, dediklerimi unutma. Seni seviyorum," dediğinde telefonu kapattı. Ela'nın numarasını sildiğinde umutla baktığı telefonu komodine bıraktı, bu telefondan olumlu bir yanıt aldığında Zeyno, Cesur'un canına okuyacaktı.

Kapıyı açtığı anda içeri ürkekçe sıvışan Viyan'ın cılız sesini işitti. "Ağabeyim beni kapıda gördü. Neden odamda olmadığımı sordu. Konuştun mu?"

Kapıyı kapatan kadının yanına ulaşan Zeyno yanağına tatlı bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde minnetle gülümsüyordu. "Mutlaka bu iyiliğinin karşılığını vereceğim Viyan."

Düğmeye basıp odayı karanlığa boğduğunda Viyan cılız sesinden kurtulmuş yalın tınısıyla karşılık verdi. "Cesur ağa ile mutlu ol yeter bana Rozerin."

Mutlu olacaktı elbette ama önce Şehrazat'ın kim olduğunu öğrenmeliydi.

Bekleyişin spazm geçireceğini tecrübe etmiş bir kadın olmasına rağmen hâlâ bağışıklık kazanamamıştı. Dün geceki telefon görüşmesi tüm gününü bir telefon aramasını beklemekle geçirdiği gibi odaklanacağı tüm güzel anlarını da elinden almıştı.

Kadının telefonu her çaldığında arama kendisineymiş gibi yerinde kıpırdamıştı.

Arayanların hiçbiri Zeyno'nun beklediği isim değildi, düğün tarihi yaklaşan Viyan'ın hazırlıkları hızlandırıldığından genelde çeyiz ve ev için aranıyordu. Dalgınlığı Aysun Hanımın dikkatini çekince Zeyno

bir sorun olmadığını söyleyerek geçiştirdi, üzerine sinen kara bulutları olumlu yanıtı almayana kadar dağıtamayacaktı.

Üzerine titreyen Kadıoğlu ailesini endişelendirmemek için ortamlarına yeniden adapte olmayı güç de olsa başardı. Kalan son saatlerini neşeyle geçirdi, gecenin sonunda Cesur ağadan bir telefon geldi, gitmek üzere hazırlandı Zeyno.

Aşağılıkça davranışından sonra nasıl bir tavır sergileyeceğini hayal ediyor, neden bilinmez Cesur ağanın bundan utanmayacağı kanaatiyle, hayalini uzatmadan son veriyordu.

Üzerine düşünerek yaptığı kasti hareketi bir hataydı savunmasıyla öteleyemez, üstünü kapatarak da paçayı sıyıramazdı. Zeyno, arabada yalnız kalacakları için epey sinirliydi.

Aysun Hanım, Cesur geleceği için kocasının yanına gitmişti. Kızlarla tek kalan Zeyno neredeyse hiç konuşmayan İzel'e hafifçe tebessüm etti. Can sıkıcı mesafesini yıkarak negatif enerjisini yok etmek için onunla konuşmak istedi ama söz konusu İzel olunca sonrası sorun teşkil ediyordu.

"Senin için de zor olmalı, Viyan gidince tek kalacaksın," dedi ve ablası Nawin gittiğinde çektiği yalnızlığı anımsadı. Acı hatıraları bir rafa kaldırdı hemen. "Alışman zaman alacak."

Yüz hatları hak vermekten çok ezici bir ifadeyle kasıldı. "Öyle tabii ama en azından Viyan istediği zaman gidip gelecek. Ailesi burada, yanı başında ve kızlarını özledikleri zaman rahatlıkla görebilecek."

Ezici ifadesinin sebebi vereceği çirkin yanıttandı, Zeyno'nun dudağına sinen tebessüm yavaş yavaş solduğunda, Viyan kız kardeşinin bacağını çimdikledi. Kardeşini uyaran ablası duyarlılığından ötürü teşekkürü hak etmişti lakin Zeyno onun yerine kaşınan İzel'i yanıtlamayı uygun gördü.

"Haklısın İzel, umarım sen de benim yaptığım o aptal hatayı yapmazsın. Ben hata yapmam dememeli insan, hiç belli olmaz bir bakmışsın gözün evli bir adama bile kaymış olabilir."

İzel, çetin yanıta yenildiğini kabul etmemek için gülümsedi. Nefretini kustuktan sonra utanç duymayan insanları oldu olası sevmezdi.

"Hanımım Cesur ağa sizi bekliyor."

Hizmetçinin seslenmesiyle Zeyno ayaklandı. Gönül isterdi ki İzel nişanlı olsaydı da bir an önce bu evden gitsin. Ne vakit bu eve gelmek isterse bu kadınla yüz göz olacak, sivri dilini ayarsız kullanışından rahatsızlık duyacaktı.

Viyan'a sıkıca sarıldı ve her şey için teşekkür etti. İzel'e sarılmak istemese de Bedo ağanın hatırına söylediklerini görmezden geldi. Ev ahalisiyle vedalaştıktan sonra bahçeye çıktı.

Kabanına asılan Zeyno giderek hızlanan yağmur tanelerinin altında Bedo ağaya çabucak varmak için adımlarını sıklaştırdı. Kocasının arabasının yanında olmasına dikkat etmeyerek yaşlı adama yetişti, tanelerin ıslattığı yüzünde onu görünce istemsizce yayılan sevgi dolu ifadesi vardı, sımsıcak gülümsedi Zeyno.

"Her şey için teşekkür ederim amca."

Bedo ağa teşekküre hacet yok dercesine kızı saydığı kadına sarıldı. "Önce Allah'a sonra da Cesur'a emanetsin."

Emanet edildiği adam canını yaktı diye buraya gelmişti. Gülümsemesi anlık bir sersemleme yüzünden silinir gibi olunca Zeyno, yağmur bahanesiyle kocasına hiç bakmadan bahçe kapısından dışarı sıyrılıverdi. Cesur'u arkasında bırakıp, bir daha hiç görmeyeceği bir kapı çıkar mıydı karşısına?

Daha baş başa kalacakları arabadan kaçamazken neyi ümit ediyordu Zeyno.

Ruhsal yorgunluklarından arınamazken her geçen gün biraz daha çöküyor, epey yalnızlaşarak güçlü kimliğinin zedelenmesine müsaade ediyordu. Kokusunun sindiği arabada onu beklerken, gözünden kaçmayan ayrıntının muhakemesine girdi. Yaptığı rezaletin üzerine utanıp en azından konuşması gerekirken gıkı çıkmamıştı. Hoş, Zeyno onu görmezden geldiği için nasıl baktığını göremese de o sevimsiz soğuk elalarını diktiğine emindi.

Arabanın kapısı açılıp Cesur ağa sürücü koltuğuna yerleştiğinde dahi görmezden gelme kuralına uyarak kendi penceresine yüzünü çevirdi. Yağmur tanelerinin birbiri ardına indiği gri şehir onun kasvetle yoğrulmuş içini andırıyordu. Bu yağmurlar onun gözyaşlarının temsiliydi.

Sessizlik, yolculuklarının bir parçası hâline gelmişti. Böyle olmasının en çok Zeyno'nun yararına olduğu barizdi, mihnetiyle kalp ağrıtan kocası dermansız sözleriyle bağrını yakmazdı en azından.

Cam tavana vuran yağmur damlalarının sesi aradığı sükûneti sağlıyordu fakat yanındaki adam bindiğinden beri kulağını ağrıtan tik sesi gibi bu sükûneti arsızca elinden alıyordu. Bu kahrolası ses her neyse bir an önce susmalıydı.

Yavaşlayan araba duraksayınca meraklanıp etrafı gözlemledi ve silecelerin durmaksızın çalıştığı ön camdan parlayan kırmızı ışık gözlerini aldı. Yolculuğun bitmesine yalnızca on dakika vardı ve bu on dakikayı daha katlanarak geçirebilirdi, sonra onun kokusundan varlığından kaçacaktı.

Odasına geldiğinde... İç sesinin realistliği tutunca kendi kuralını bozarak mavi çivitlerini kocasına döndürdü, sevimsiz saydığı ela gözleriyle buluşunca kaşlarını yıktı.

"Sakın bana yüzüğün canını yaktığını söyleme Ruze, alınırım."

Oyunbaz sesini duyana kadar son on dakika diye sabretmişti Zeyno ama dermansız sözlerini, kalbini cayır cayır yakan o geceyi taammüden belirterek yine acıtmayı başarmıştı ve görünen o ki bundan gurur duyuyordu. Bu adamın acımasızlığıyla baş etmek için Zeyno'nun bütün duygularını öldürmesi gerekti.

"Hayır..." dedi, boş bakışları kocasının alaycı ifadesinde hızlıca gezindi. "Sana ve ailene iki günlük bir keyif yaşatmak istedim. Malum sizler birer barbar olduğunuz için insanı sevmeyi, saymayı asla beceremiyorsunuz. O konağın duvarları arasında kalmaktan bir gelişme belirtisi de gösterememişsiniz." Masum bir tebessüm yerleştirdi yüzüne. "Yüzük için ufak bir teşekkür farz et."

Cesur'un gülüşü yavandı, ela harelerinin içinde titreşen öfkeyi Zeyno görmese söylediklerine alınmadığını düşünürdü ama onu vurmayı başarmıştı. Yüzüne doğru uzanan adamdan kaçmayarak ne yapacağını bekledi. Gözlerinin içine bakarak emniyet kemerini taktı. Nihayet o rahatsız edici ötüşten kurtulmuştu. Demek ki kemerini takmadığı için uyarı alıyordu.

Zeyno, sesin bittiğini fakat kocasının gösterisinin bitmediğini sezince sıkıldı. Burun delikleri genişleyen adamın alaycı üslubunda bocalıyordu ve Zeyno bir nefes kadar uzağında olan adamın zorlandığını zevkle izliyordu.

"Biz kime nasıl davranacağını bilen, hak edene hak ettiğini veren saygın bir aileyiz. Bu da demek oluyor ki senin gibi bir şeytanı kendimizden saymıyor, sevmeye gerek görmüyoruz."

Anladım dercesine kafasını sallarken istemsizce gülüyordu. "Barbarların saygıdan yoksun olduğu gerçeğine rağmen hem de..."

Cesur'un savunmasını bin parçaya bölen kadın geri bir atak bekledi ama yeşil ışığın yanması bu atağa engel oldu. Ya da Cesur ağa bir atak

vermekten vazgeçti. Sebep her neyse onun sesini bir daha duymadığı için işine geldi. Fakat nükseden başka bir sıkıntıyı da paylaşma gereği duyuyordu sonra onu kendinden saymadığı sözlerini içinde tekrar edince paylaşmaktan vazgeçiyordu. Arjin'in ona geldiğini söyleme kararını bozarak, hiç konuşmamak üzere üstünü kapadı.

Canını almak isteyen kadına zorluk çıkartmadı Zeyno. Madem ne ölmeyi ne kaçmayı beceriyordu, o zaman yapabilecek güçte olanların ayağını kendinden kesmeyecekti.

Bu düzeni bozuk dünyadan ne kadar çabuk giderse ruhu o kadar huzura erecekti.

Kanatları açılan bahçe kapısını geçen arabadan atlamamak için can çekişti Zeyno. Yüreğine merhametin ışığını tutmamış bu kalpsiz adamla dip dibe olmaktan kurtulmak istiyordu.

Taşlı yolun alt avluya bağlandığı geçişte araba duraksadı. Çantasını aldığı gibi arabadan indi. Şiddetlenen yağmura aldırmadan kapıyı sertçe kapatıp, topuklu botlarıyla koşa koşa ilk basamaklar ulaştı.

Saat henüz on olduğu için kimse odasına geçmemişti, bir duş aldıktan sonra evdekilere görünürse fena olmazdı. Onu şeytan olmakla itham eden kocasının öfkesini üzerinden atamadan yanlarına giderse, Zerda Hanım'ın söyleyeceği herhangi bir laf felaketi kopartırdı.

İlk merdiveni bitirdiğinde ikinci avluyu yine koşar adımlarla geçti. Cesur'un bahçenin ortasında, yağmurun şiddetine aldırmadan telefonla konuşmasını anlamsızca bularak ikinci basamakları hızla çıktı.

Odasına girdiğinde çantasını öfkeyle yatağa fırlattı. Ayakkabısını da aynı öfkeyle çıkartırken, boynundan kollarından kulağından söktüğü altınları masanın üzerine hışımla bıraktı. Bu öfke zapt edilemeyecek kadar çetindi.

Kıyafetlerini kapı ile banyo arasındaki aralığa bırakıp içeri girdiğinde küfürlerini savurdu. Sıcak su tenine temas etmeyene kadar Zeyno yatışamadı. Nefes nefese kaldığı duşa kabinin içinde boğulurcasına sesler çıkardı.

Ellerini soğuk fayansın üzerine yerleştiren kadın nefesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Bu kadarını hak etmediğini Cesur ne zaman görecekti? Ona şeytan diyecek kötü niyetlerle kötü emellerle yaşamıyordu Zeyno. Mecbur kaldığı o berbat anda attığı bir iftira yüzünden bu denli hırpalanamazdı.

Cesur'un dili bazen bir yılanın ısırığı kadar zehirli ve acı verici oluyordu. Konuşmak yerine çekip vursa Zeyno'nun canını daha az yakardı. Sıcak suyun etkisini nefesini kontrol altına almayı başarınca görebildi kadın. Biraz sonra yatışacaktı.

"Zeyno!"

Yatışmayı bekleyen kadın felaketten bir sesin adını bağırdığını işitti. İlk defa Zeyno ismini Kadıoğlu duvarlarının arasında duydu kadın. Ama bu ses, bu bağırış korkunçtu.

"Zeyno çık dışarı!"

Cesur'un adını bu defa daha acımasızca bağırdığını duyduğunda titreyen elleri bataryayı arayarak buldu, suyu hemen kapattı Zeyno. Duşa kabinden düşeceğini aldırmadan tehlikeli adımlarıyla çıktı.

Neler olduğuna yönelik tek bir tahmini vardı: Telefonla yağmurun altında konuşmuştu Cesur ve şimdi ona geliyordu. Arjin'den başka hiçbir şeye bu kadar öfkelenemezdi. Ya da Viyan'ın telefonundan Ela'yı aradığını öğrenmişti. İlk tahmine razıydı, Cesur'un hakkından gelirdi de ikinci tahminden biraz ürküyordu zira Viyan tehlikeye girerdi.

"Cesur!"

Tahmini, Dildar ağanın sesini duyduğunda büyük bir utanca dönüştü, korkusunu atlatamayan kadına mubahmış gibi yeni korkular yaşatıyorlardı. Baba oğlun sesleri git gide yakınlaşıyordu.

"Zeyno nerede?"

Her kime soruyorsa sesini alçaltmayı denemiyordu, titreyen ellerine rağmen bornozunu eline alan Zeyno anında üzerine geçirdi. Kuşağı sımsıkı bağlayarak kapıyı açacağı sırada odadan yükselen kapının sesini duydu.

Adam öfkeyle bir kapıyı tutarken, kadın neler olduğunu bilememenin tedirginliğiyle başka bir kapıda çaresiz kalıyordu.

"Kimse odaya girmeyecek!"

"Ne oluyor oğlum? Bir anlat bana!"

*"Dildar a*ğa sakın odaya girme. Olacaklardan ben bile sorumlu olmam!"

Babasını göz göre göre tehdit eden adamı hangi kuvvet yatıştıracaktı?

Islak saçlarından sicim hâlinde akan su damlacıkları bornozun yakalarına düşüyordu. Bu hâlde banyodan çıkmak Zeyno için yeni ve zorlayıcı bir süreçken, Cesur'un kapıyı kilitlediğini görmek çığlık çığlığa

bağırmasını sağlayacaktı neredeyse. Kalbi, göğüs kafesini acıtan bir kuvvetle çarpmaya başladı, az önceki nefes seanslarını bitiremeyen kadın için bu hızlı soluklar ölüme yakın hissettiren tuhaf anlara büründü.

Kapıyı kilitlediği adamdan kaçmak istercesine bir adım geriledi, duvarlar, kalın perdeler üzerine geliyor, garip sesler kulağında kahkahalarla yankılanarak korkmakta olan kadını delirtmeye yüz tutuyordu.

Oysa bu öfkenin sebebini bilse tüm bu korku seanslarına gerek kalmadan halledecekti.

Kocasının soğuk, delici bakışları üzerine mıhlandı. "Bu da yeni oyunun mu lan!"

Sert bariton sesi bu odaya fazla geldi, bu denli bağırmaya hacet yokken Cesur Kadıoğlu kulakları sağır eden sesiyle yüksekliği zirvede tutuyordu, tıpkı sönmeyi asla bilmeyen öfkesi gibi.

"Ne oyunu?" bir nefeste soruverdi Zeyno. Göğüs kafesi zorlayan acılar yüzünden patlamak üzereydi. "Seni bu kadar öfkelendirecek ne yapmış olabilirim?" diye sordu, bastırdığı korkusunu kocasından saklamayı başaramadı.

"Lan bir de soruyor musun?" diyerek üzerine geldi.

Zeyno çıldırmış gibi iki kolunu ona doğru kaldırdı. "Sakın bana gelme!" diye bağırdı. "Sakın bana yaklaşma!"

Sakin kalmaya asla niyetlenmeyen karı kocanın ipi tamamıyla koptu. Cesur durmadı, Zeyno susmadı; adam doğruca üzerine yürüyerek kaçacağı bütün alanları kısıtladı, kadın çıldırmışçasına onu itekleyerek durması için emirler yağdırdı.

"O kadınla buluştuğunuzu bana ne zaman söyleyecektin?"

Delici bakışları ürkütücüydü, bornozla olduğu için korktuğunu görebiliyordu Cesur fakat öfkesi öyle derindi ki onu korkutmaktan geriye kaçınamıyor, esasında gizlediği için ona bir ders vermek istiyordu.

Meselenin aslı ortaya çıktığında korkusu söndü, ateşten öfkesi tüm hücrelerine yayıldı ve kadın kaldırdığı kollarını hışmıyla indirirken omuzlarını aynı hızla dikleştirdi. Ona bu korkuları bu rezaletleri Arjin denen karaktersiz kadın yüzünden yaşatan kocasına nefret duydu.

Cesur, korkusunu aniden terk eden kadının mağrur çenesinden yakalayarak kendine çekti. Yürekli kadının mavi menevişlerinde korkudan bir iz aradı ama bulamadı. Sessizliği, cesurca karşı gelişi kadar sinir bozucuydu.

"Cevap ver bana. Susma!"

Zeyno dudağının bir kıyısıyla ona gülümsedi. Alaycı, tehditkâr ve tahrik ediciydi.

"Bak kadın seni kesin olarak uyarıyorum," dedi, ateşi giderek büyüyen gözlerini ona dikerken. "Benimle sakın oynama. Beni sakın o aptallarla bir tutma, sana bu evde yaşamayı unuttururum. Nereden geldiğini bile hatırlamazsın!"

Cesur onu tehdit etmiyordu, böyle bir durumda tahrik eden kadına yapacaklarını alenen anlatıyordu. Karısı anlayabilirse ne âlâ, şayet anlayamazsa hiçbir güç söylediklerini yapmaktan alıkoyamayacaktı.

"Anlat!"

Soluksuz tek bir kelime…

Çenesini parmaklarından kurtarmak istiyordu Zeyno, onunla en ufak bir temasa dahi sabrı yoktu. Tehditlerini eden adamı çıldırtabilirdi pekâlâ ama Cesur onunla oyun oynamıyordu. Bir yüzükle ne hâllere düşürmüşken, canını almadan aldıracak kadar bezdirirdi. O an için cesaret edemedi.

"Neyi anlatayım?" dedi alaycılığını yeniden kazanarak. Her nasıl ona yeniliyorsa gururu kabul etmeyerek kadını bir şekilde şahlandırıyordu. "Habercilerin konuştuğumuzu sana uçurmuşsa, nerede olduğumu, onun bana nasıl geldiğini de anlatmıştır."

Genişleyen burun delikleri, ona hâlâ kafa tutmasını kabul edemeyen öfkesi, konuştukça dalgalanan şakakları korkunç bir adam hâline getiriyordu ve o bunun farkında olsun olmasın devam ediyordu. "Neler olduğunu, orada ne konuştuğunuzu bizzat sen anlatacaksın."

Zeyno, çenesini tutan parmaklarına gözlerini indirdi, çehresine sirayet eden rahatsız ifadesiyle talimatı verdi. "Çek elini üzerimden!"

Emrine karşılık Cesur onu duvar ile kendisi arasında sıkıştırdı. "Son defa söylüyorum, konuş!"

Dalgalanan öfkeye kurban gitmekten bu defa korkmadı Zeyno. Zira karısı saymayan bir adamın onun hesaplarıyla ilgilenmesini samimiyetsiz buluyordu, yoksa gövde gösterisi yapmadığı için mi Cesur ağa bu kadar öfkeliydi.

"Sen benim davamdan sorumlu değilsin!"

"Siksinler lan davanı!" kendini zapt etmeyi bırakmış hâlde püskürdü. "Sana anlat dedim Zeyno! Ne haltlar karıştırdın o kadınla!"

Çenesini parmaklarından kurtaramadıkça anlatmayacaktı Zeyno. "Sana çenemi bırak dedim!" derken ciddiyetini kanıtlamak için kelimeleri tane tane üzerine basa basa söyledi.

Ya söylediklerinin etkisi yahut hoşlanmadığını apaçık belirtmesinin etkisiyle dokunuşu yumuşadı, fırsattan istifade çenesini geriye çekerek dokunuşundan kurtuldu Zeyno.

"Her şeyi kendin öğrenip celallenmeyi biliyorsun madem bana niye hesap soruyorsun?"

"Sesini yükseltme Zeyno!"

"Bana hesap sorma Cesur!"

Karşılıklı didişmeleri saman alevi gibiydi ve bir an sakin kalabiliyorken bir an tutuşabiliyorlardı. Külü bırakmayanın kim olacağı meçhuldü ancak Zeyno onu Arjin için azarlayan, ailesinin yanında küçük düşüren Cesur'a yenilme maksadında değildi.

"Hesap sorması gereken biri varsa o da benim!" diye parladı göğsünden ittiği adamın yüzüne doğru uzanırken.

Cesur, söylediklerinden hoşnut kalmış gibi alayla sırıttı. "Sen bana hesap soracaksın, öyle mi?"

"Evet!" dedi, hiddetinin ayarını tutturamadı. "Saygın Kadıoğulları dışarıda bana olan nefretini mi anlatıyor? Sana attığım iftiranın intikamını almak için ele güne beni istemediğini mi anlatıyor? Kocam olmadığını mı söylüyorsun Cesur ağa?"

Sarya halanın yanından dönerken arabada konuştukları anı hatırladı. Cesur o zaman Zeyno'nun aklına kazıyacağı cümleleri saf bir gerçeklikle zaten paylaşmıştı: *Ne milletin ağzı ne de senin karım olman umurumda. Asıl sebebi Rehma. Ben kendimi kardeşim için feda ettim, sakın kendini feda edilmeye değer bir kadın görme. Sen asla buna değecek bir kadın değilsin!*

Zeyno hesap sormayı o noktadan sonra gereksiz gördü, Cesur ona yine aynı sözleri söylerdi. Sütliman geçen haftaların sonunda kızılca kıyametleri yine aralarında kopmuşken, kalbini kıracağı bir an yakalamışken asla bırakmazdı. İtiyat hâline gelen bu davranıştan soyutlanamıyorlardı.

Cesur ağa gözlerini dudaklarına ağır ağır indirdi, bornozuyla olan kadın için tehlike arz eden bu bakış, dudakları dudaklarına indiğinde o garip çekimi yeniden hortlatarak kadını gerdi. Ancak o tehlikeyle geçen saniyeler uzun sürmedi, dudaklarını öpecekmiş gibi davranarak kulağına ulaştı.

"Ruze sana kocalık yapmamı sakın isteme!" diye ikaz etti, sesi alabildiğine sertti.

Zeyno, tehlikeyi yine göze alarak -bornozla olması dezavantajdı- başlattığı oyunu devam ettirdi. Kafasını hafifçe çevirerek kocasının dudaklarına yaklaştı, onunla göz hizasında olmak söyleyecekleri için yeterliydi. O bakışlarını kaçıramayacağını biliyordu.

"Hiçbir zaman kocam olmanı istemedim Cesur!" diye tısladı. Bakışlarına nüfuz eden manidar bakış bakanı ya öldürür ya arzudan çıldırtırdı. Zeyno, gözleri yuvasında büyüyen, nefesi tıkanan adamı gördüğünde istediğini almanın hazzıyla omuzlarını geriye çekerek aralarına bir mesafe bıraktı. Artık olanları söyleyip onu tamamıyla şahsi alanından çıkarmalıydı.

"Bu yola sen girdin ben değil, seninle konuşmak istediğim zaman söyleyeceklerimin umurunda olmadığını söylemiştin. Bunu da umursamayacağını düşündüm," dedi, tavırlarındaki rahatlık zaten çıldırmaya ramak kalan adamı hepten öfkelendirince Zeyno üstüne basa basa bu defa farklı kelimelerle karışmamasını belirtti.

"Arjin benim meselem, senin değil!"

Cesur, sözlerine pervasızca güldü. "Sana Arjin'in peşinde olduğunu söyledim," dedi anlamasını ister gibi gözlerinin içine bakıyordu. "Sana duyduğu intikam umurumda değil sanıyorsun ama kaçırdığın bir ayrıntı var, sen benim karımsın, sana söylenen her laf bana söylenmiştir... Sana yapılan her saygısızlık bana yapılmıştır... Sana kaldırılan her silah bana kaldırılmıştır..."

Zeyno, bencilliğini saklamadan dürüstçe açıklamasına hayran kaldı, mest olmuş ifadesiyle kafasını ağır ağır salladı. "Bencilliğini saklamaman takdire şayan doğrusu. Ama bu oyunlara gerek yok Cesur ağa, eline fırsat geçti işte, benden kurtuluyorsun. Yakında karını evde bulamazsan şaşırma çünkü Bedo ağanın evinde olmayacağım."

Cesur, ahlaksız bir ölüme rıza göstermesini konduramadı. "Ne dedi sana?"

"Boy ölçümü almaya gelmiş tabutum için," diyerek gülümsedi, ifadesi yalındı. "Hoşuna gidecek haberi vereyim, karının kafasını kopartıp meydana asacakmış ibreti âlem için. Leşimi de tabutuma koyup babama kendi elleriyle gönderecekmiş."

Cesur Kadıoğlu'nun ifadesi belirsizdi, ne düşündüğünü anlamak güçtü. "Ne dedin ona?"

Umarsızca omuz silkti. "Bir şey demedim, Rumi'nin yanına gömmek için boy ölçüsünü aldım."

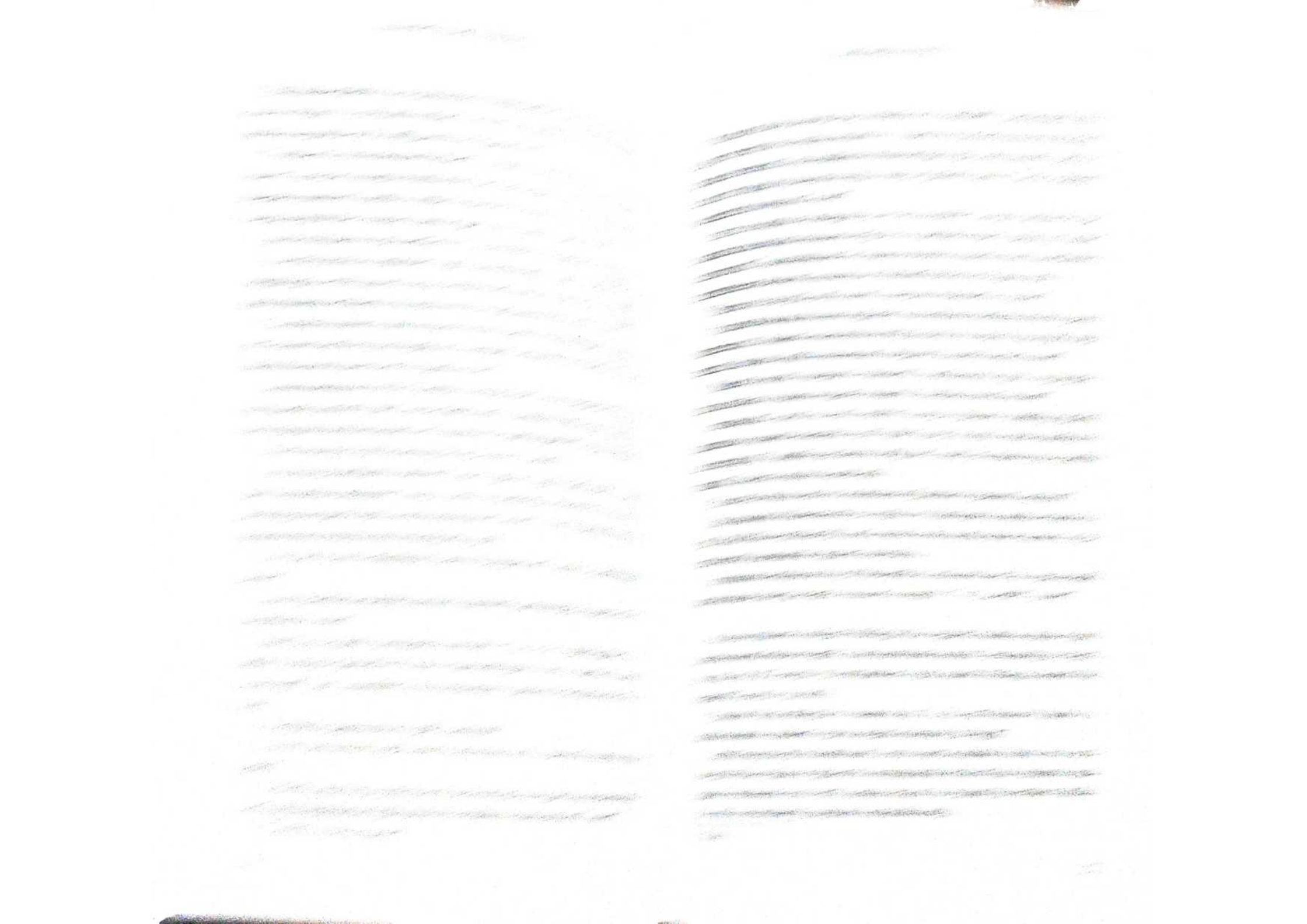

"Arjin benimle konuştu diye böyle öfkelendi," diye anlattı kırık, acı dolu sesiyle.

Yadê Keje sırtını bir daha onu desteklemeyecekmişçesine döndü. "Gerçekler sana ve ona kalsın. Şimdi üzerine çekidüzen ver aşağıya in. Kaynanana gerekli açıklamanı yap. Bu saatten sonra Zerda'yı ben bile durduramam."

Torununun sertçe yüzlerine kapattığı kapıdan çıkıp Zeyno'yu koca odada bir başına bıraktı, ayakları onu taşıyamayınca sürünerek karyolaya ulaştı Zeyno. Bütün ağırlığıyla beraber yatağa düştü, bu hâlde kaynanasına nasıl açıklama yapacağını bilemiyor çıkış yolunu arıyordu.

Cesur'u hayata geri döndürmek isteme arzusu günbegün erirken kendini onun gazabından ve nefretinden koruma güdüsünü de aynı doğrultu da kaybediyordu. Aniden yükselen kavgalardan en hasarlı çıkan Zeyno idi. Zira Cesur, kendini haklı gördüğünden yaptığı hiçbir şey için nedamet duymuyordu.

Ve bu nereye kadar sürecekti?

Vücudunun kontrolünü ele aldığına inandığında yataktan çıktı, giyinme odasına ulaştı. Ne seçtiği o an için önemsizdi, giyinmeyi başarabildikten sonra banyoya geçişini yaptı. Üç mekân arasında mekik dokuyan kadın tülbendini saçlarına örttüğünde kapıdan çıkıyordu.

Etrafını kontrol ettiğinde kimseyi bulamadı. Zerda Hanım ya da Dildar ağa belki de Yadê Keje herkesi odasına göndermiş, Zeyno'ya konfor sunmuşlardı. Aman ne hoş! Cesur'dan kurtardıklarında herkes aradığı konforu bulacaktı bu da Arjin'in yapacağım dediği planına kalmıştı.

İkinci katın avlusuna ulaştığında soğuktan tir tir titriyordu, yağmur az önceye nazaran şiddetini kırmıştı, incecik elbiseyle aşağıya indiği için kendine kızan Zeyno, oturma odasının yanan lambasını fark ettiğinde bakışlarını usulca oraya çevirdi ve cılız apliğin aydınlattığı odanın penceresinde onu bekleyen tehlikeyi gördü.

Zerda'nın çehresinde ölümünü gördü. Onu öldürmekle tehdit eden Arjin de görememişti Gözleri bir silahtan daha fazla tehlike saçıyordu. Aralarındaki tek nesne şeffaf bir camdı ve Zerda böyle bakmaya devam ederse hiddetinden tuzla buz olacaktı.

Korku her tezahür ettiğinde kadın itikadını kaybeden çelimsiz bir varlığa dönüşerek kendi kararlarını yıkıyordu. Ayakta durmak için bir sebebi olmalıydı ama Zeyno sebeplerini de tüketmişti.

Hesap verecceği kadına gitmek üzere hareketlendi ve oturma odasına girdi. Pencerenin önünde yüzünü asla çevirmeyen kaynanasına ulaşana kadar durmadı. Anlaşılan yüzünü dönmeyecekti, böylesi Zeyno için eşsiz bir andı ki yüzüne bakıp konuşacak kadar özgüvenli değildi.

"Bedo ağanın evine gitmeden önceki gece kavga ettik. Odamda kalmamıştım, kış bahçesinde uyuyakalmışım. Sabah çıkmış, birbirimizi görmedik bile. Beni görmemek için erkenden çıkınca ben de Bedo ağanın evine gittim. Bana kocanın haberi var mı dediğinizde özür dilerim size yalan söylemek zorunda kaldım," dedi, sabırla derin bir nefes verdi.

"Hayır, deseydim onunla konuşmamı isteyeceğinizi düşündüm ve evet demek zorunda kaldım. Haberi olmadan gittiğim için, gece kalırken yine müsaadesini istemediğim üstelik eve gelirken yine ona haber vermeden geldiğim için çıldırdı."

Açıklamasının noksan ve elle tutulur bir tarafı olmadığını cümlenin sonunda durup düşündüğünde idrak etti, korkuyla alt dudaklarını dişledi. Zerda ona inanmaz, altını mutlaka arardı.

Sırtını izlediği kadından yayılan yoğun gerginlik Zeyno'yu bunalttı.

"Dünden beri sakin sakin gezen oğlumun bu kadar hengâmeyi sen eve tek geldiğin için mi çıkarttığını söylüyorsun?"

Ses tonundaki şüphe tınısı Zeyno'yu alnının çatısından vurdu. İnanmamıştı...

"Bedo ağanın evinde onu hiçe saydığımı söyledi. Ona insanlar önünde bu saygısızlığı yapmamamı istedi. Bana inanmıyorsanız oğlunuzla konuşabilirsiniz."

Soru işaretleri gittikçe çoğalıyordu. Zerda neler olduğunu öğrenmeden bu eve huzur getirmezdi. Geldiğinden beri ilk defa kıpırdadı ve pencerenin önünden ağır ağır çekildi. Cılız ışığın aydınlattığı sert ifadesini, nefesini tutarak izledi Zeyno. Omuzlarını dik tutmaya gayret ettiği her seferde ona yaklaşan kadının hükmüyle sert bir vuruş yemişçesine düşüyordu.

Zeyno'nun yanından geçerken yüzüne bakmadı ve onu unutamayacağı sözlerle tehdit etti.

"Bir gün buke, bir gün bu söylediklerin yalan çıkarsa senin hükmünü vermek boynumun borcudur!"

Zeyno biliyordu, gerçekler ortaya çıktığında onun kalbinden vuracak ilk isimdi Zerda Kadıoğlu.

Kâbus gibi geçen gecelerin kavuştuğu gündüzlerden bilmez kaçınacısıydı; hiç yaşanmamış saydığı gecelerden sonra yaşantısını rutin hâline getirdiği düzeniyle ilerletiyordu. Uyanıyor, kaçmak yerine her yüze gülümsüyor ve karşılıklı kahvelerini yudumlarken sıradanlaşan sohbete canı isterse katılıyordu.

Evliliğin bundan ibaret olduğunu hiç düşünmezdi Zeyno. Sevilmediği ve istenmediği evliliğin, düzeltmesini yapmayı münasip gördü. Şayet sevilen kadınlar böyle kırılmazdı.

Cesur'un odasına gelmediği geceyi kardeşi Rehma ile her nerede kalıyorsa orada geçirdiğini Diljîn'den kahvaltı sonrası öğrenmişti. Dün gece hiç yaşanmamış gibi kimse sormadı, sabahında ev ahalisiyle kahvaltıdayken görmekten korktuğu bir tepkiyle karşılaşmadı, herkes her sabah olduğu gibi sakin ve umursamazdı.

Zeyno'yu asıl şaşırtan yalnız kaldığı Diljîn'in hiçbir şey sormamasıydı.

Zerda Hanım'ın uyarısı veya açıklaması neyse Zeyno'nun işine gelmişti. Yalanları çoğaldıkça vicdan azabıyla beraber çıkmazı da büyüyordu. Sonu yaklaşmış fakat o hâlâ sonun yaklaştığını reddediyordu.

Eninde sonunda yalanları boynuna bir ip gibi dolanacak ve Zeyno'nun sonunu getirecekti.

Günün geri kalanında kendini sadece işe verdi. Yapılacak iş olmadığında odasına çekildi ve odayı, banyo, giyinme odası dâhil dip bucak temizledi. Oyalanacak bir şey bulamazsa düşünceleriyle beraber aklını kaçıracaktı Zeyno.

Hafta sonu olması Hawar ve Nil'in çiftliğe kaçması için güzel bir sebep olmuştu. Evden uzaklaşmak istediklerini söyleyerek Zeyno'yu da bu istekle tutuşturmuşlardı. Lüksünün elinden alındığı Kadıoğlu konağından gidemese de Zerda Hanım'ın en azından birkaç günlüğüne gözden kaybolmasını temenni ediyordu.

Huzuru, haşin gözleriyle kaçıran kaynanasının varlığından soyutlandığı birkaç gün, kendine gelmesi için yeterliydi.

Akşam yemeğinden sonra tekrar odasına geçti, kalan işini de bitirdikten sonra duş aldı. Düşüncelerinden kaçmayı başardığı bir günü yorularak bitirmişti ve saati kontrol ettiğinde on biri geçtiğini fark etti.

Bu yorgunluğun üstüne iyi bir uyku çekerdi Zeyno.

Suyunun bittiğini görünce boş bardağı alarak odasından ayrıldı. Merdiven basamaklarını indiğinde kayın biraderinin sesini duydu.

"Gece ikide mi başlıyoruz?"

Siyabend'i görünce merdivenlerin sonunda durdu. Coşkuyla konuşan adam varlığını fark edemeyecek kadar telefona odaklıydı. Daha garibi ise giyim tarzının günlük tarzından çok başka olduğuydu çünkü Zeyno geldiğinden beri Siyabend'i ilk defa böyle görüyordu.

Deri ceketin içine giydiği balıkçı yaka siyah kazağı, siyah kot pantolonu ve siyah kaba postallarıyla bambaşka bir siluete bürünmüştü. Onu renkler içinde görmeye alışık olan Zeyno bu tarzı yadırgamasa da gecenin bir yarısı coşkuyla kimseyi görmez hâlde gidişini istemsizce yadırgadı.

İçine düşen kurdun bir anlamı olmalıydı.

"Tamam, arabayı köşeye bıraktım. Anahtarı sol arka tekerleğin içinden alırsın."

Zeyno, nereye gideceğini merak etti. Siyabend indikten sonra arkasından varlığını hissettirmemeye gayret ederek indi. Misafirhanenin ışığı hâlâ açıktı. Kadınlar hâlâ oturuyor olmalıydı. Perdesi henüz indirilmemiş camlardan Diljîn'i gördü, odanın içinde dolanıp duruyordu.

Ne yaptığını anlamak için odaya geçti, dağınıklığı düzelttiğini görünce şaşırdı. Yonca eve el atmadan mı gitmişti?

"Odana geçmedin mi?"

Gelişini tatlı bir tebessümle karşıladı Diljîn. "Kızlar gelecek, Hawar onu beklememi istedi."

"Ah anladım..." dedi tebessüm etmeye zorlayarak. Hawar, Nil ve Diljîn'in arası oldukça iyiydi. Bazen odalarına çekilip Diljîn'i sohbetlerine çağırıyorlardı ama Zeyno'yu hiç çağırmamışlardı.

Bıyık altından gülümsedi. Bedo ağanın evini neden sevdiğini, kendini neden orada özel hissettiğini daha iyi anladı, onu aileden sayarak sevgi aşılamaktan korkmuyorlardı. Bu evdekiler insanı sevmek günahmış gibi anlamsız bir direnişle kaçıyorlardı.

Üzerinde dursa bütün uykusu kaçacaktı. Merak ettiği ve kesin olarak bildiğine inandığı bir şeyi sormak istedi Zeyno. "Siyabend'in çıktığını gördüm, sen de gördün mü?"

Tebessümü aniden solan yüzüne kederin gölgesi düştü. "Gördüm gördüm... Sorma ne yapacağımı bilmiyorum," dedi, oflayarak kaynanasının seccadesini katladı.

Merakı söylediklerinden sonra yok olup anlamsızlığa dönüştü. "Neden?" diye sordu Zeyno. İçine düşen kurdun bir anlamı vardı ve o anlamın kilidini biraz sonra Diljîn açacaktı.

Seccadeyi iki kolunun arasında tutarken, "Aramızda kalsın bak," diyerek söz istedi. "En azından gördüğün zaman bana ya da Cesur'a haber ver diye söylüyorum, Siyabend araba yarışlarına katılıyor bazen. Geceleri evden gizlice çıktığı zaman bil ki yarışlara katılmak içindir. Cesur ağa ve Rehma onu defalarca pistten topladı ama vazgeçmiyor. Ölümüne tutkun bu çocuk."

Araba yarışlarının acı sonlarını düşününce kederle ah etti Zeyno. "Bu çok tehlikeli. Allah korusun kaza yaparsa?"

Yaptığını belirten acı ifadesi büyüdü. "Yaptı da bir kere değil iki kere değil, defalarca ölümden döndü bu çocuk ama vazgeçmiyor," sitemi konuştukça çoğalıyordu. "Şimdi gördüğüm için Rehma'ya mecbur haber vereceğim. Sonra Rehma gidip onu alacak, Siyabend, Rehma'ya benim söylediğimi anlayacağı için günlerce bana trip atacak."

Omuzları düşen kadını bu sıkıntıdan şimdilik kurtarabilirdi ne de olsa insan sayılmadığı evde kimin ne sebeple trip attığının Zeyno için bir önemi yoktu.

"Rehma'ya haber ver. Siyabend sana sorarsa haberinin olmadığını söylersin, sonra ben Cesur'a söylediğimi iletirim. Zaten Siyabend beni sevmiyor. Trip atsa atmasa görmezden geliyor, benim için sorun değil," diyerek gülümsedi ve Diljîn'in bir tepkisini beklemeden odadan çıktı.

Mutfağa geçtiğinde boş bardağını lavabonun içine bıraktı ve dolaptan bir bardak çıkarttı. Suyunu doldurup mutfaktan çıkarken, elinde telefonla dosdoğru ona gelen Diljîn'i gördü. Ne çabuk Rehma ile konuşmuştu.

Havasında bir telaş vardı ve etrafı kontrol ederken gözleri korkuyla irileşiyordu, gördüklerine kaşlarını çatmaktan kendini alıkoyamadı. Ne olduğunu sormak için ağzını açacağı sırada eltisi kolundan tutarak onu tekrar mutfağa soktu.

"Viyan seninle konuşmak istiyor. Sen aklını mı kaçırdın? Biri telefonla konuştuğunu duyarsa bittik!"

Azarlayan eltisini duyamayacak kadar heyecanlandı Zeyno. Ela bilgileri toplamıştı. Bekletmeden telefonu eline alırken su bardağını Diljîn'in eline tutuşturdu. "Viyan sorun olmaz."

"Olur, nasıl olmaz. Senin telefonu eline alman koca bir sorun!" dedi, öfkeden kızarmıştı. "Çabuk konuş kimse gelmeden."

Telefonu kulağına dayadı ve coşkuyla adını kutsarcasına zikretti. "Viyan!"

Ahizeden en az Diljîn kadar korkan bir ses duyuldu.

"Adı Şehrazat Süveran, İstanbul'da yaşıyor. Bir at çiftliğinin sahibi olan Hüseyin Süveran'ın kız kardeşi, ağabeyi Hamza politikayla ilgileniyor ve Sabutay Savcı adında sevgilisi var. Cesur, Sabutay ve Mahir çok yakın dostlar. Mahir Demirağ bir savcı. Kaçırıldığınız gece hepsi buradaydı. Sabutay ve Mahir otelde kalmış ama Şehrazat, Cesur'un yanına gelmiş. Cesur, Şehrazat'a çok değer veriyor. Düşündüğün gibi bir dostu da yok."

Her ayrıntıyı kutsal bir bilgiyi dinliyormuş gibi kabul etti Zeyno, onun yolunu aydınlatan bilgiler verilmişti. Cesur ağaya neden yalan söylediğini sorduğunda dün gece yaşattığı bütün korkuların ve rezaletlerin acısını çıkarmış olacaktı Zeyno.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, içine attığı kahkahalarını bastıramayacak kadar delirmeye yaklaşmıştı. Viyan telefonu kapattı, Zeyno bastırdığı tüm kahkahalarına özgürlük tanıyarak doyasıya savurdu.

Tavırlarını şaşkınlıkla karşılayan Diljîn'in eline telefonunu bırakırken, yanağına bir öpücük kondurdu, "Diljîn cevabımı buldum. Şehrazat, Cesur'un sevgilisi değil!" dedi, gerçeği ondan saklayan kadına parıldayan mavi çivitlerini dikerken, su bardağını hızla kaptı.

Ondan gerçeği saklamanın bir işe yaramadığını ima eden bakışlarıyla eltisine göz kırptıktan sonra mutfaktan usulca ayrıldı. Cesur'un uzaktan gelen sesi bir hayal gibiydi Zeyno için. Kocası eve gelmişti nihayet! Elinde olmadan sırıttı, şans kesinlikle ondan yanaydı bugün.

Soluksuz adımlarıyla iki merdiveni aştı, karanlık odanın içine hiç girmediği belli olan kocasının geldiği gibi ahretliği saydığı çalışma odasına geçtiği kanaatine vararak, yakınmadan ikinci avluya indi.

Kızlar henüz gelmemiş, Dildar ağa ve hanımından bir ses çıkmamıştı, Kadıoğlu konağında sular durgundu. Biraz sonra Zeyno o suları kendi lehine coşturarak kışını tatlı meltemin estiği yaz gecesine çevirecekti.

Adımlarına dikkat ederek kocasının çalışma odasına girdi. O günden sonra tekrar bu odaya girmek işkence gibi görünse de Zeyno yapacaktı. Onu hafife alan adama haddini bildirecekti.

Cesur kapıyı çalmadan direkt içeri dalan karısını gördüğünde gözlerini devirdi. Dünden beri yeni karşılaşıyorlardı. Gün içinde evde olmak istediyse bile sırf Rozerin ile karşılaşmamak için diğer evinde kalmıştı.

Onu hırpaladığı için bir yanı esefle pişman olurken bir yanı sakladığı için kızgınlık duyuyordu. Ki kızgınlığı geçmiş sayılmazdı. Elinde bir bardak su ile ona doğru geldiğini görünce kadını incelemekten kendini alıkoyamadı. Dikkat çeken ilk ayrıntı dudağındaki anlamsız sırıtıştı. Hoşnutsuz nefesini burnundan seslice verdi.

"Ben de bir şeyler duydum. Doğruluğunu onaylamak için sana geldim."

Sesindeki eğlenceli tınısı aleniydi, ne öğrendiğini bilememek ise ürkütücüydü. Bu kadının attığı her adım sorun getirdiği için Cesur onu yalnız bırakmaktan korkar hâle gelmişti.

Rozerin bardağı önüne bıraktığında vücudunu tamamıyla ona çevirdi, yüzünde şeytani bir sırıtış zaferini kutlarcasına dalgalanıyordu. Sessizce adımlarını izledi, kadın öne doğru ağır ağır eğilerek ellerini oturduğu deri sandalyenin kolçaklarına yasladığında Cesur nefesinin tıkandığını hissetti.

Dünden sonra ondan asla böyle yakın ve tehlikeli bir hamle beklemezken Rozerin canına kastederek dibine kadar giriyordu. Yeni banyo yaptığı üzerinden yayılan kokuyla belli oluyor, Cesur yine koku savaşında kaybedeceğini bilmenin kızgınlığıyla dolup taşıyordu.

Kahretsin! Faka basmıştı.

"Demek Şehrazat Süveran senin kız arkadaşın değil!"

Dilini yuvarlayarak söylediği her sözcüğü pür dikkat dinledi Cesur Kadıoğlu. Dikkati hayatında en çok değer verdiği kadının soyadını duyana kadar sürdü, kaşlarını anlamsızca çaktığı kadına sorgulayan çetin ifadesiyle baktığında, tuzağın kokudan çok daha fazla olduğunu anladı, tehlike küçümsediğinden daha büyüktü. Rozerin onu nasıl öğrenmişti? Bu evde kimsenin konuşmaması için herkesi tembihlemişken nasıl olur da öğrenirdi!

"Aslında Şehrazat, Sabutay'ın kız arkadaşı... Sabutay Savcı hımm..." diye mırıldandı neşeyle. "En yakın dostun, bir de Mahir Demirağ var değil mi? Hayatında değer verdiğin üç insan!"

Bu artık evdekilerin dışına çıkıyordu. Rozerin şeytanlığına yaraşır bir titizlikle dışarıdan bilgi topluyordu. Onu hafife almayacağını bilmeliydi. Peki ama bunun arkasındaki isim kimdi?

Rozerin'in, akılsız başı kimdi de yardım etme cüretinde bulunuyordu?

Vakur davranmanın çok zor olduğu bir andı, duygularını dışa vurmamak için mücadele etmekten Rozerin'e bir karşılık veremiyordu. Zira kadın dibine girerek onu avladığından vereceği herhangi bir tepkide kaybederdi. Şehrazat'ı yanlış anlaması için müsaade ettiğinde kaybetmişti ama anlaması geç oldu.

"Madalya da takmamı ister misin?" diye sordu, çattığı kaşlarının altında her şeyiyle kaybeden öfkeli bir adamın ateşten hareleri tutuşuyordu. Zeyno'nun şeytanice sırıtması sinirlerini hepten yıprattı.

"Hayır, onun yerine sana bir bardak soğuk su getirdim, iç iyi gelir," dedi, şeytani sırıtışı parlayan gözlerinde büyüdü. "Hayatında kimse yok, bekâr bir adammışsın," dedi, dirseklerini biraz daha kırarak kulağına doğru narin tınısıyla fısıldadı. "Hayat arkadaşın bile yok. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin bile edemezsiniz ağam!"

Kadının bir kolunu iterek geri çekilmesini sağladığı anda sandalyeden fırladı. Bütün gerçeği en saf hâliyle öğrenmesi adamı hazırlıksız yakalamıştı. Rozerin başarısını gözlerinin içine bakarak kutlarken Cesur burada yenilgiyi kabul edip izleyemezdi. Kaçmayı kendine yakıştıramadı fakat çaresi yoktu.

Uzun adımlarıyla kapıya ulaştığında karısından anlamı bir sual yükseldi.

"Neden bir şey demiyorsun? Eksik bilgi mi topladım yoksa?"

Cesur, ağzının payını vermek için ona döndüğünde eyvandan içeri birinin girdiğini duydu, panikle Zeyno'nun beline sarılıp onu kapı arkasına sakladı. Konuştukları mevzunun dışarıya duyulmaması için karısının ağzını ancak böyle kapatabilirdi. Ya da Cesur Kadıoğlu öyle zannediyordu. Zira Zeyno ona doğru biraz daha sokularak sınırlarını zorladığı adamı kasten yaktı.

"Hadi bana neden yalan söylediğini anlat?" diyerek boynuna doğru sessizce fısıldadığında Cesur'un nefesi tamamıyla kesildi. O çekimin ne olduğunu bulmuştu. Bu kadını arzuluyordu, bu kadın güzel koktuğunda, ona cilvesiyle yersiz zamanlarda sokulduğunda çıldırasıya arzuluyordu.

Cesur Kadıoğlu, ölümüne nefret ettiği kadını arzuluyordu!

"Hem yüzük olayı da yalandı. Yüzüğü onun parmağına göre almamıştın. Bilerek küçük olanı getirdin canımı yakmak için."

Derin bir nefes alıp verdi, kokusunu alınca nefes aldığına pişman olarak kadına sert sesiyle emri verdi. "Sus Ruze!"

"Söylemeyecek misin?"

"Hayatımda kimlerin olup olmadığı seni asla ilgilendirmiyor."

Zeyno dudaklarını büzdü. "Birbirimizden bir şey saklamama konusunda anlaşma yapmıştık."

Büzdüğü dudaklarına gözleri kaydı, uzuvları bu kadının bir parçasıymış gibi kasıldı. "Buna özel hayatım dâhil değil."

"Ne?" dedi, şaşırmış gibi yaparak gözlerini kocaman büyüttü. Mavi çivitlerine bu denli yakın ve bir bakıma sakinken, dikkatli baktığı ilk andı. Gözleri... Gezdiği hiçbir ülkede, şehirde, okyanusta bu renk kadar alacalı ve yakıcı bir mavi görmedi. Hiçbir mavi onun dünyasında böylesine derin ve işgüzar değildi; yalancı ve yabancı değildi, güzel değildi... Etkileyici değildi...

"Sadece benim özel hayatım mı dâhil?" diye sordu, cilvesi gizliydi kadının. Şehvetini uyandıran bariz gelişi ona biraz daha sokularak, kollarını boynuna doladığında arşa ulaştı. İnleyecek olsa bile bastırdı Cesur.

Dudaklarını kulağına doğru yaklaştırdı kadın ve onu alaycı sözleriyle çarptı. "Hadi oradan Cesur ağa yerler adamı..."

Cesur Kadıoğlu yenilgiyi kabul etti, ona çekilmekten kendini alıkoyamadı. Fakat en az onun kadar kadını çarpacak suali söylemekten de geri duramadı.

"Neden hayatımda olan kadınla bu kadar çok ilgileniyorsun?"

Evet, bunun yanıtını almalıydı, biliyordu ki Rozerin dürüstçe cevaplardı.

Yanıtlamasını beklediği karısı yüzünü avuç içine alarak, beklemediği ani bir atakla dudaklarını birbirine yaklaştırdı. Konuşurken dudakları birbirine değiyordu. Sözler garip fakat kocasının anlayacağı kadar kesin döküldü dilinden.

"Çünkü karınım... Gerçekten karın olmak istiyorum!"

Cesur, küfrederek ihmal ettiği dudaklarına dayandı.

Lilan[45]

İhmal edilen bir kadını bedenen kucaklamak tesirsiz yarınları doğurur. Meramını apaçık söylese de ona istediğini vermeyeceği bilinciyle hareket eden bir adam için yetersizdir. Duyguların karşılıklı olamadığı hiçbir evlilik tenlerin birleşimiyle hüküm sürmez.

Yalnız... El değmemiş acemi öpücüklerine kapılırsa adama bilince dair bir şey bırakmayacaktır.

Rozerin... Onu kazanmak için mubah saydığı her yolda başarısız çıksa da bu defa alt etmişti. Direnmeyi bıraktığı için abandığı dudaklarını âdeta içine çekerken arzuyla depreşti. Belini kavradığı kadınla bütün oldu. Acemi öpücüklerinin, bilmeyen fakat ona ayak uydurmak için direnen öpücüklerinin tatlı tadında kayboldu.

Kayboldukça Rozerin'e kapıldı.

Vücuduna bastırdığı kadın ağzının içine inleyince kendini kaybetti. Şehvetin esiri olacağı muammayken kadın onu dağıtmıştı. Bu işin sonu nereye gidecekti bilmiyordu ancak durmalıydı... Durmalıydı ki Rozerin'e istediğini vermesindi. Gönülsüzce güzel dudaklarından koptu.

"Bu evliliğin zeminini kurmaya bedenlerimizden mi başlayalım?" diye sordu, ayrılıklarından hoşlanmayarak nemli dudaklarına arzuyla kapandı. Son bir kez... Son bir kez onun lezzetli, sevimli tadını aldı Cesur Kadıoğlu.

"Gerçek bir evlilik istiyorsan bundan daha fazlası olacak. İnan onu da sana verme niyetinde değilim Ruze!"

Karısını dağıttığı hâliyle kapının arkasında bırakarak odayı terk etti. Soluksuz adımlarıyla avluyu geçerken söyleniyordu. Zihni ona kumpaslar kuruyor geri dönüp yarım bıraktığı işi tamamlaması için onun tatlı tadını bütün vücuduna yayıyordu, Cesur onu öpmeye doyamadan bitirmek gibi bir aptallık etmişti.

Dudakları ilk defa tadına baktığı... Hayır onun tadını tasvir edecek hiçbir şey yoktu. Hayır o kadın olağan öpüşmeyi sıra dışı hâle getiren

[45] Zılgıt.

uğuldadığında Cesur istediği olmasa bile beklediği ifadeyi yakalayabildiğinden memnuniyetle dönüp

ağzından coşkuyla döküldü:

– Ha gayret! Biraz daha zorlarsa kocanını bu gece bahtiyar eden bir kadın olacaksın.

Ağzı bir karış açık kalan kadına karşı umursamaz davranmaya çalışan adamın rahatlığıyla terliklerinden kurtulup yatağına uzandı, kafasını yastığa yaslandığında hâlâ izlendiğinin farkında olarak rahatça gerindi.

– Haydut, burada mı uyuyacaksın?

– Karın öyle istiyor ya.

Cesur – Sesindeki tını belirsiz, bakışlarındaki yalın ifade kafa karıştırıcıydı. Cesur ağa kurnazlığını konuşturduğundan, onun dilini anlıyordu. Fakat o dili öğrenecek, diyalogların bütün belirsizliklerini yıktığında Cesur'u da alt etmiş olacaktı. İmkânsız davrandı ve ona karşılık vermeden giyinme odasına girdi, üstünü değiştirirken de temkinli davranışlarını gönülsüzce terk etti.

Biraz sonra onu öpen adamla aynı yatakta yatacaklardı, beraber yatmak yeni değildi ama öpücük ilkti... Zeyno için yeni bir mücadelenin başlangıcıydı, özünde bu mücadele için siper almamıştı ve biraz sonra o siper almayışının ağrılarını çekecekti.

Geceliğini üzerine geçirdikten sonra soluğu banyoda aldı, rutininden sapmadan banyodaki işlerini halledip odaya geçti, birkaç gece önce üzüntü görmek istemeyen kocası için ışığı kapattı ve çıplak ayaklarını sırtı sırtı yatağına uzandı.

Ne hissettiğini anlamayacak kadar karmaşıktı Zeyno: yatağında az önce öpüştüğü adamın olduğunu bilmek uyuyacağı varsa da alıkoyuyordu. Ya Cesur ağa sana istediğini verme niyetinde değilim sözünün üzerinde durmazsa?

Zeyno ona alt olmaya hazır mıydı?

Akıl gibi adam çok rahattı! Az önce yaşatanlar hiç olmamış gibi umursamaz, söylediklerinyle bir kadını yaralamamış gibi umursamaz tavrını neye yorumlayacağını şaşırdı. Yaklaşık iki aydır evlilerdi ve ilk temasları az önce olmuştu. Cesur ağa bunu nasıl görmezden gelebilirdi?

Zeyno hayatı boyunca tüm ilklerini Rumi'ye vereceği düşleri kurmuştu, ilk sarılmalarında korku duymadan kolları arasında bekleyeceğini, kokusunu içine içine çekerek sevdiğini söylediğini hayal etmişti, hatta el ele tutuştuklarında onun sıcaklığıyla bir daha hiç üşümeyeceğini. İlk dokunuşlarının heyecanıyla kızarıp bozardığı anlarda Rumi'nin

canına kastedercesine atacağı kahkahaları... Her şey yarımdı ve artık bir yalandı.

Şimdi bir gerçeklik içinde, hayatını kendi elleriyle mahvettiği bir adamla evliydi, yarımdan daha ziyade hiçliğini oturtan bu evlilikte bu gece ilk defa yakın bir temasları olmuştu. Zeyno, onun isteğini fark etmişti. Biliyordu ki Cesur durmak için çok büyük savaşlar vermişti.

"Kimden öğrendin?"

Cesur'un sorusuna bilmişlikle gülümsedi, ona sırtını dönen adama soru sormayı da ihmal etmiyordu. Hoş merak etmesi işine geldi, adamı huylandırmak için eline geçen tatlı bir koz saydı.

"Ellerim haddinden fazla uzundur," dedi bakışlarını yan tarafına çevirdi. Çıplak sırtını görünce huylanarak devam etti. "Sana daha önce de söylemiştim değil mi? Sakın beni hafife alma!"

Cesur, ikazını kabullenmediğini sıkıntılı nefesini üfleyerek dışa vurdu. "Sence olanlar çok mu normal Rozerin?"

Hangi vukuatlarından bahsediyordu? Normal bir günü ve geceyi geçirmeyen Rozerin için son iki buçuk ayı kastediyor olabilirdi. "Ne gibi?" diye sordu ilgiyle. Öpücükten sonra yataklarında yüz yüze bakmadan konuştukları çok nadir bir an yaşıyorlardı.

"Dün senden kocam olmanı isteyen yok, dedin, bugün karım olmak istediğini söyledin. Ne tür bir oyun çeviriyorsun? Ben olmadığım zaman amcamın evinde ne yaptın? Arjin ile konuşurken ne öğrendin?" diye art arda sualler yöneltti. Yüz yüze bakmayışlarından rahatsız olmalıydı ki pozisyonunu değiştirerek bütün vücudunu ona döndürdü.

Ela gözlerindeki arayış, şüphe kırıntıları kırıcıydı.

Zeyno hayat boyu güvenmeyeceğini, ona hep böyle bakacağını bildiğinden ya alışmayı ya görmezden gelmeyi deneyecekti. Fakat insan bu bakışları sindirmeyi nasıl öğrenebilirdi?

"Daha da önemlisi o bilgileri kimden, nasıl topladın? Bu evde de amcamın evinde de telefonu yasakladım, bunu onlara da söyledim."

Çehresine cilvesi üşüştü. "Şeytan tüyüm var. Dokunduğum herkesi kendime çekiyorum."

"Bana doğru dürüst cevap ver!"

Cesur ağayı yine kızdırmayı başarmıştı. Cilvesini kesmeden tatlı tatlı yanıtladı kocasını. "Yanlış giden ya da seni üzen bir şey olmadı. Sana yakışır bir şekilde misafirliğe gittim, onlarla keyifli vakit geçirdim, her şey çok güzeldi. Ta ki sen gelene kadar."

Sözlerindeki ayrıntıyı fark edince sinirli ifadesi bozguna uğradı. Hemen sonra toparlanan kocası onu küçümsercesine gözlerini dikti. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Eve gizlice telefon mu soktun?"

"Hayır, onu yapmadım. Onu yapacak fırsatım olmadı. Beni senin adamın Şerif götürdü. Gittiğimiz mağazada telefon satılmıyordu, ayrıca bu evde herkes bana karşı," dedi ve alaycı cilvesiyle konuştu. "Hem ben asla kocamdan izinsiz telefon almam. Kocam ne derse odur!"

Cesur öfkeyle yastığı eline alıp sıktığında Zeyno gözlerini kıstı. "Beni boğacak mısın?"

"Gerçekleri söylemene yarayacaksa, denemeye değer."

Adamın bam teline dokunacak sözü kışkırtıcı gülüşüyle söyledi. "Beni boğsana."

Nobranca bir karşılık bekleyen kadına verdiği yanıt yastığını yüzüne doğru bastırıp sırtını çevirmek olunca afallayan kadın üzerinden çok geçmeden kulakları zorlayan kahkahasını kopardı.

"Sen gerçekten normal değilsin!" diye azarladı Cesur.

Azarı kadının kahkahasını jilet gibi kesti. "Sizin aranızda kim normal olabilir ki?" derken alaycı tavrını gaddarca sürdürdü. Konuşacakları hayali bir laf işitene kadardı, Cesur ağa hayalini sezmiş gibi kötücül laflarıyla anında bozuyordu.

"Bu hayatı sen seçtin. Aynı şeyleri tekrar duymaktan hoşnut mu duyuyorsun? Ayrıca..." dediğinde omzunun üzerinden bakarak, özellikle göz temasını kurdu. "Sen bu eve gelmeyene kadar gayet huzurlu, neşeli ve mutlu bir ortam vardı. Gelişinle bu eve ne huzur bıraktın ne neşe, kimsenin yüzü gülmüyor, seni gören yolunu çeviriyor."

Zeyno kalbine inatla hançeri batıran adama baktı. Gözlerini ondan hiç ayırmadı. Bunların farkındaydı. Farkında olmak en acısıydı! Elinden gelen her şeyi yapmasına rağmen kimse ona doğru adım atmıyordu.

"Bunu bildiğim için gelecek her ölümü kabul ettim. Kim olursa olsun kafama silah dayadıkları zaman neden demem. Gözlerimi kapatır tetiği çekmelerini beklerim. O zaman bu aile huzuruna geri kavuşur ve kimse artık yolunu değiştirmez," dedikten sonra sırtını kocasına doğru çevirdi ve gözlerini kapattı. Cesur ile ne kadar çok konuşursa o kadar canı yanacaktı.

En iyisi susup uyumayı beklemekti. Böylece canı daha az yanacaktı.

Nasıl uyursa güne öyle başlar, sözünü bir yerden hatırlıyordu. Ya da zihni yaşadığı travmaları buna yorumlayarak Zeyno Kılıçhan'ın hüzünne çıkar sağlıyordu. Çocuğunu üzgün ve ağlamaklı hâliyle uyutmaktan kaçınan annelerin endişesine benzetti ahvalini. Gece kırgın ve uyuşuk uyumuş kırgın bir kadın olarak sabaha gözlerini açmıştı.

Hiç açmamayı dilediği sabaha, neden bilinmez yatağa mahkûm olup sessizce gözlerini yummayı istiyordu. Sanki bugüne özel bir duygu yüklemesi yapılmıştı. Cesur'un inadını kırdığını sandığı garip gecenin bitişi ona bu sabah anlamsız ve aciz duygular hissettirdi.

Kendine kızmak için iyi bir neden: Kırmayı maslahatı sayan bir adam için niye kaçmayı yeğler ki bir kadın?

Saati yoklayan mavi gözbebekleri sekize çeyrek olduğunu görene kadar acı çekmiyordu, yataktan apar topar çıktı. Aynanın önünde hazırlanan kocasının daha kuşlar yemini bulmadan odasından kaçmayışına hayret ederek banyoya koştu. Arkasından kapıyı kapattı, tuvalet ihtiyacını giderdikten sonra ayna karşısına geçti. Dağılmış görüntüyü makyajla halledebilirken, kalbini neyle güçlendireceğini henüz bulamıyordu.

Banyodan çıktı, aynı hızla giyinme odasına geçti, Cesur'un tekli berjerde ayak ayaküstüne atarak elindeki telefonla uğraştığını görünce meraklandı. Neden çıkmıyordu?

Eline aldığı lacivert yünlü triko elbisede karar kıldı, hemen üzerine geçirdi. Odaların içi sıcaktı pekâlâ ama mutfağa, kilere geçtiklerinde dondurucu soğuk aniden çarptığından üşüyorlardı. Balıkçı yaka uzun elbise, bedenini sararak kum saati kıvraklığındaki hatlarını ortaya çıkarmıştı, böylesine dar yürüyüşünü engelleyen elbiselerden rahatsız değildi ama Yadê Keje muhakkak rahat olup olmadığını sorgulardı.

Cesur'un yerinden kalkmadığını odaya geri döndüğünde görünce merakı endişeye dönüştü. Neler oluyordu? Bir haber mi bekliyordu? Sormaya pek hevesli değildi, zira Cesur ağanın kırmaya meyleden dilini sabahın bu vaktinde yormak istemedi.

Makyajını dilediği gibi yaptıktan sonra saçlarını tarayıp sıkıca bağladı. Dün gece çıkardığı altınları tekrar taktıktan sonra tülbendini saçlarına örttü. Aynadan dağınık yatağı görünce dudağını büzdü. Kendiyle ilgilenmekten odaya bakamamıştı. Parfümünü sıktığı esnada ayaklanan kocası dikkatini çekti, hazırlığının bitmesini mi beklemişti yoksa denk gelişi Zeyno'nun kendi lehine yorumlamasına neden olup hayal kırıklığına mı uğratacaktı?

Sabrını zorlayan kadın, merakına yenik düşerek bir çırpıda soruverdi. "Neden çıkmıyorsun?"

Cesur ağa her zamanki gibi lakayt ve mesafeliydi. "Beraber ineceğiz."

Ancak tavrına asılı kalamayacak kadar şaşırdı Zeyno. Yeniden bir ilki daha yaşayacakları için kocasına hayretle bakıyor, aniden hortlayan bu kararın arkasındaki nedeni öğrenmeyi umut ediyordu. Meraklarını gidermekten ziyade ruhu çatlayana kadar damarına basan bir kocaya sahip olduğu için yine ona davranışlarının arkasındaki nedenleri soramıyordu.

"Madem beraber ineceğiz, ne diye beni uyandırmadın?" diye çıkıştı, onu saran öfke neyeydi, henüz bilmiyordu Zeyno. "Ne diye bekledin?"

Ela gözlerini usulca üzerine kaydırdı, kıvrılan dudakları onu gördüğünde anlık bir donukluk yaşasa da Cesur ağa çabuk toparladı. "Böyle telaşlandığını görmek hoşuma gitti."

Cesur, onu beğeniyordu…

"Vicdansız…" diye tısladı yarım kalan işine dönerken. Onu beğendiğini ilk defa fark etmiyordu fakat Cesur nasıl üstesinden gelmeyi başarıyor, asıl ona hayret ediyordu Zeyno.

O ela gözbebeklerinin onun için titrediği günler yakındı ve Zeyno gördüğünde sakınmadan sarılacaktı. Cesur sarılmasına müsaade edecek miydi? Kendi kendine söylenerek işini bitirdi.

"Bu konuda eline su dökemem," mırıldanışını kapı sesi takip etti ve sitemli tınısıyla seslendi. "Gel Rozerin gel…"

Onun mesafesine inat Zeyno yakın olmayı seçti. "Yanına mı?" diye sorarken afacan bir çocuğun oyunbaz tınısını taşıyordu sesi.

Yanına yaklaşan karısına kaşlarını çattı. "Karım değil misin?"

İnat ederek üzerine gitti. "Karın mıyım?"

"Fesuphanallah!" diye çıkıştı, ardından sabır çekercesine gözlerini sımsıkı yumdu. "Bundan sonra sabahları beraber ineceğiz."

Kapı eşiğinde delirten ve deliren karı koca, keskin soğuğu ciğerlerine kadar çektiler. Yüzlerine vuran soğuğun getirdiği sabahın eşsiz kokusu, gerginliklerini dibine kadar almasa da kuş tüyü kadar hafifletti.

Rüzgârın etkisiyle savrulan tülbendini tutarken, "Demek işi ilerletmeye başladık ha," diyerek, takdir edercesine kafasını salladı Zeyno. "Karı koca, beraber ineceğimiz ilk günümüz. Erken söyleseydin biraz daha özen gösterirdim kendime."

Cesur, gözleriyle onu süzerken daha nasıl güzel olabileceğini tartı. "Gerek yok. Niye bu kadar ince bir şey giydin?"

"Sıcak tutuyor ağam, beni merak etme," dedi, işvesi gizliydi. Kolunu hafifçe dürterken gizlediği işvesini ardında bırakan alaycı rolüne yeniden büründü. "Koluna girebilir miyim?"

Cesur, kolunu geri çekti. "Asla!"

"Ellerimi tutacak mısın?"

"Niye tutayım?"

Pes etmedi Zeyno, onun inadına gitmekten caymadı. "Peki, bana telefon alacak mısın?" diyerek, kocasına doğru yanaştı. "Hani biz de Rehma ve Diljîn gibi mesajlaşacak mıyız arada?"

Cesur yandan uyarıcı bir bakış fırlattı. "Şımarma!"

Avucunun içine doğru kıkırdarken, "Tamam tamam..." diye pes etti. "Kocamın heyheyleri sabah sabah tutmasın."

Beraber odadan çıkan karı koca merdivenleri inerken sessiz ve sakindiler. Yan yana duruşlarının ne kadar mühim olduğunu bilmek bir tarafa hissetmenin coşkusunu bastırmakla meşguldüler. Bir öpücük geç kalınmış her duyguyu yaşatabilirdi.

Cesur'un hâlâ telefonla uğraştığını görünce tülbendini tutuyormuş ayağına çaktırmadan ekranı kontrol etti, mesajlarıyla oyalandığını görünce gözlerini indiği basamaklara çevirdi.

"Bu arada gerçek karı koca olmak istiyorsan daha fazlası olacak demiştin dün gece. Demek ki daha fazlası olmadan gerçek karı koca olabilirmişiz. Ya da ufak ufak adımlar atarak o yola girebiliriz. Tıpkı şimdi yaptığımız gibi," diyerek kaşlarıyla yan yana duruşlarını işaret etti.

Cesur, duyduklarıyla yüzüne yaramaz bir sırıtış yerleştirdi. Günler sonra ilk defa Zeyno'ya böyle samimi göründü. "Annem sana çocuk meselesini bugün açar. O zaman gerçek karı kocalığın ne kadar ileri gitmek zorunda kaldığını anlarsın." Göz kırptıktan sonra önüne döndü ve basamakları bitirdi.

Arkasından bakakaldığı adamın tespiti dudak uçuklatıcıydı, Zeyno taş korkuluğa tutunurken Zerda mevzuyu bu yönde açarsa ne diyeceğini, dahası Cesur'a nasıl açıklayacağını anlık bir gafletle hayal etti; Cesur'un çapkınca bakışları imgelerinde büyüyünce dehşetle hayalin sonunu getirdi.

"Buraya gel!"

Direktiflerine uyarak arkasından indiğinde avluya geçtiler. Cesur ağanın havasında Zeyno'yu şüphelendiren bir şey vardı; kaygısız tavırlarının gölgesine sakladığı sebep her neyse göze kulağa değen apaçık bir şeydi ve belki de Zeyno çok aradığından bulamıyordu. Akışına bıraktı, akışa bırakılan her şey doğrusuyla geri döner.

Son merdivenleri indiklerinde misafirhanenin önünde muhabbet eden baba ve oğlanları gördü; Dildar ağa elleri cebinde dosdoğru Siyabend'e bakıyor, her ne söylüyorsa gözlerini kaçıran oğlunun ifadelerine gülmemek için direniyordu. Rehma'nın gülmekten çekinmeyişinden ve o güldükçe Siyabend'in sinirlenmesinden anladığı üzere fırça yiyordu.

"Bana Siyabend'in bir kurtarıcıya ihtiyacı varmış gibi geliyor," diyerek kocasının dikkatini ailesine çevirdi. Gördüğü manzara iç açıcıydı, ona babasını ve Ferman'ı hatırlatan her şeyden acı çekse de gülüşlerini elinden aldığı Kadıoğlu ailesinin sevincine karşılık mutlu oluyordu.

"Dün geceden sonra kimse onu kurtarmaz," dedi Cesur, dikkatini babasına vermeden evvel ona döndü. Bakışlarında endişeyle harmanlanan kızgınlık vardı. "Biz onu babamdan korudukça cesaret kazanıyor."

Ferman onu sevdikçe yıkmak için cesaret kazanmıştı Zeyno. Bazı anlarda Cesur onun gözünü açan geçici bir öğretmen oluyordu, neler öğrettiğinin farkına varsa Zeyno'yu bilinçsizlikten ziyade cahil olmakla suçlardı. Pek haksız sayılmayacak bir itham olurdu Zeyno için.

"Kendi sonunu görenler için başkasının desteği bir hiçlikten ibaret olur, üzgünüm ama Siyabend'in tercihi sizin ona verdiğiniz cesaretten gelmiyor."

"O zaman benim kardeşim aptal."

Zeyno gözlerini devirdi. "Sözü üzerime almıyorum, senden yeterince laf yiyorum Cesur. Sadece anlatmak istediğim şey görmesini sağlayacak başka yolların da olduğu. Onu seçimiyle yargılayamazsınız."

Telefonu deri montunun cebine sıkıştırmadan önce karısına belirsiz bir ifadeyle gülümsedi. Elleri cebinde, merdivenlerin son basamaklarına yakın hâlde duraksayan Cesur ağa ona az önce gördüğü Dildar ağayı anımsatıyordu. Belki annesine benziyordu Cesur ama erkeksi hareketlerinin kaynağı babadandı ve itiraf etmeliydi ki ona yakışıyordu.

"Yargılamadığımız için acı çektik Ruze!" dedi, bilmediği bir acıyı ona sunar gibiydi. "Seçimi yüzünden birilerinin yanmasına rıza gösteremeyiz, onun yapacağı kaza birinin canını alabilirdi... Hâlâ alabilir!"

Zeyno, kederli bakışlarını kendisine atıfta bulunan kocasından kaçırarak misafirhaneye yeniden çevirdi ve muhabbeti yarım bırakan babasıyla oğullarının bakışlarını üzerlerinde görünce tedirginleşti.

Rehma düşünceli, Siyabend meraklı, Dildar ağa ise keyifliydi.

Kaygısızlığın gölgesinde kalan asıl manayı çözdü Zeyno. Cesur ailesine evliliğini yoluna sokacağı mesajını vermek için yeni bir oyun başlatmıştı. Huzuru eksik olan eve eski huzuru getirmek istiyordu.

"Ne yapmak istediğini anladım Cesur," diyerek kocasına döndüğünde Cesur da usulca ona döndü. "Elimden geleni yapacağım!" deyerken vadettiği her şey için ihtiyatlı bir duruş sergiledi Zeyno. Kadıoğlu konağının sert esen rüzgârını tatlı bir esintiye dönüştürecekti.

Üç adama gülümsedi ve onları yalnız bırakarak mutfağa tam gaz ilerledi. Bu ailenin gerçek gelini olma zamanıydı. Zeyno zaten oyunu başlatmıştı. Şimdi yapması gereken tek şey Cesur'a uymaktı.

Sabah rutin işler hemen hemen aynı saatlerde şaşmadan yapıldı, kendi görevleri sonlandığında Zeyno günler sonra kurabiye yapmak için mutfağa girdi. Cesur ile uğraşmak son günlerde oldukça hoşuna gitmişti. Onun için kurabiye yapacak, akşam geldiğinde, *'Senin için kurabiye yaptım kocacığım,'* diyerek adamın bam teline yine basacaktı. Gözünde canlanan sahne ile kıkırdadı. Akşamı sabırsızlıkla bekliyordu.

"Sonunda yalnız kaldık!"

Arkasından takip eden eltisinin yakınmasını duyunca hafiften şaşkın çıkan tınısıyla sordu. "Beni tek yakalamaya mı çalışıyordun? Ondan mı kahvaltıda sürekli bana bakıyordun?"

Kara menevişleri oyunbaz parıltılarıyla gözünü aldı. "Tabii ki de!" diye onayladı, heyecanlıydı. "Dün geceden beri aklımı kaçırmak üzereyim."

"Neden?" sorusunu sorarken dolaptan malzemeleri çıkarıyordu. Diljîn'in kısık seste konuşarak, heyecan içinde peşinden gelmesi gözünden kaçmadı. Gizli bir iş çeviriyorlarmış izlenimi veren edalarını bir an önce terk etmezse uzaktan gören kim olursa şüphelenecekti.

"Şehrazat'ı nasıl öğrendin?"

Sinsi sırıtışı yüzüne ağır ağır yayıldı, onu merakıyla yalnız bırakan kadını cezalandırmayı reva gördü Zeyno çünkü Şehrazat'ın kim olduğunu öğrenmeyene kadar içi asla rahat edememişti ve bundan bir parça sorumluydu. "Anlatmayacağım... Madem sen beni sorularımla baş başa bıraktın ben de seni merakta bırakacağım."

Diljîn pişman olduğu ifadesini gizleyemedi. "Rozerin saçmalama... Hadi!"

Israrının boşa çıkacağını belirtircesine omzunu silkti kadın, uzaktan bir sesin ismini zikrettiğini işitince eltisine yansıttığı sinsi bakışlarını çabucak silerek kapıya döndü. Nil ansızın eşikte belirdi.

Zeyno'nun küçük görümcesine tebessümü sevimliydi. "Efendim Nil?"

"Annem çağırıyor, Yadê Keje'nin yanında."

"Geliyorum hemen," diyerek kendini Diljîn'in pençesinden kurtardı, kapıdan geçerken eltisinin sözlerine son anda kulak verdi: *Benden kaçışın yok haberin olsun!*

Ona ne şüphe! Diljîn, öğrenmeden yakasından düşmezdi pekâlâ fakat Zeyno, ne Ela'yı ne Viyan'ı ifşa ederek töhmet altında bırakmazdı; bu kadından sır çıkmayacağını bilse de gizlemek makul bir karardı şimdilik.

Yadê Keje'nin odasına geçtiğinde iki kadını tek başına buldu, Sultan'ın odada olmayışına bakılırsa mühim konular konuşulmuştu yahut konuşulacağından, bakıcı odadan her zamanki gibi ayrılmıştı.

"Buyur jinmam?" diye seslendi Zeyno kapıyı kapatırken.

Zerda, sert hatlarından sıyrılarak ifadesizliğe büründü, böylece Zeyno'nun kafasını karıştıracak ilk darbeyi de atmış oldu. "Geç otur bûkê," diyerek oturması için direktifi verdi.

Kafasını karıştıran kaynanasına rağmen Yadê Keje'ye hafifçe tebessüm etti Zeyno. Gönlünü hoş etmeyi seven yaşlı kadın aynı karşılığı verince kalbini yumuşacık bir his kuşatarak kadını mayıştırdı.

"Akşam Cesur ile düğüne gideceksiniz. Aysun'un yeğeni Akif evleniyor."

Mayıştıran yumuşak hissi anında bertaraf etti sözleri, kaşlarını hunharca çattı Zeyno. Henüz dillerden düşmemişken düğüne gitmeleri akıl işi miydi? Saysa içinden çıkamayacağı onca insanın imalı bakışmalarını, kalbini yaralayacak fısıltılarını kaldırabilecek miydi? Ki insanlar onu nasıl karşılayacaklardı? Dildar ağanın gelini olması her saygısızlığın önünü bıçakla keserdi ki cüret etmeye asla davranamazlardı. Lakin oraya Cesur ile gitmeleri bile kaçındığı bütün bakışlara cesaret kazandırırdı.

Hayır... Zeyno hazır *değildi*.

"Gitmemiz doğru mu?" diye sordu tereddüt içinde. Zerda'ya kalsa hak ettiği bakışlardı, sırf Zeyno yaralansın diye kendi bağrına taşı vururdu. Zeyno bu kadına asla güvenmiyordu.

"Değildir elbette, Dildar ağa da karşıydı ama ne kadar çabuk ortam içine karışırsanız söylentiler o kadar çabuk biter. Hem Bedo ağa herkese seni kızı olarak kabul ettiğini söyledi, gitmende hiçbir sakınca yok."

"Benim için sorun değil ama orada size laf gelirse..." dedi ve duraksadı. En fazla ne yapabilirdi? Birileriyle münakaşaya girerek zaten dinmeyen söylentileri doruğa mı çıkarırdı?

"O konuda aklın kalmasın," dedi, güven verircesine. "Haddini aşan olmaz, ağzını açan olursa sen de ağzının payını ver. Kimseye karşı başını eğme."

Zeyno karşısında gerçekten Zerda Kadıoğlu mu vardı yoksa başka bir kadın mı, kafa karışıklığından asla çözemedi. Üstelik bu hâli korkutucuydu... Kendi gibi davranmayan her insan kadar korkutucuydu.

"Kızlar gelecek mi?" diye sordu. Yalnız olmak istemiyordu.

"Hayır, kızları dedikodular susmadan hiçbir düğüne göndermeyeceğim. Onlara sorarlar sana sormaya cesaret edemezler. Siz zaten görünüp geleceksiniz, milletin ağzını da *bakın biz düğünlere katılıyoruz* mesajıyla kapatacaksınız."

Kızlarını göndermiyorsa gelinini de göndermemesi gerekiyordu. Zeyno karşı çıkmaya cesaret edemedi. "Peki jinmam, siz nasıl uygun gördüyseniz."

Buyruğuna uyan sakin hâlinden pek memnun kalmış olmalıydı ki omuzları palazlanan Zerda Kadıoğlu direktiflerine bekletmeden devam etti. "Bir otelde yapılacak düğün, merkeze gideceksiniz. Altınızı takacak biraz kaldıktan sonra döneceksiniz. Cesur'un çok kalmayacağını biliyorum."

Zeyno, itaatkâr tavrını büyülenmiş gibi sürdürmeye devam etti. İhtiyatsızca davranmaktan kaçınan kaynanasının tavrı her eleştiriye açıktı ne de olsa gelini sevmeyen bir kadına göre fazla yumuşak başlı davranıyordu. Sırıtan bir kibarlık sergilemesi de cabasıydı.

"Giyeceğin elbisen yoksa seni mağazaya göndereyim. Şerif götürür hemen."

"Hayır... Hayır... Teşekkür ederim elbisem var. Gitmeden önce beni görürsünüz zaten."

"Elini çabuk tut, git hazırlan."

Çıkmak için ayaklandığında Yadê Keje'nin sesini duydu. "Başın dik olsun Rozerin. Sana gözünü dikene sen de dik, sana sert gelene lafını esirgeme ama sınırını da bil. Cesur'un karısı olarak orada olacaksın, ne bizi ne de Bedo ağayı hayal kırıklığına uğratma."

Öğütlere kulak astığı hâlde anlamını yitirmiş birkaç cümleden ibaret sayarak odayı terk etti, garip havasından sıyrıldığında bile kendine gelmiş sayılmazdı Zeyno. Aklını kurcalayan kaynanasının güzel ve dikkatli konuşmasına bir sebep arıyordu; acaba sabah onu ve Cesur'u yan yana gördüğü için miydi? Fakat bu imkânsızdı, Zerda o kısacık an için böyle değişemezdi.

Dermansız dert saydığı kadının tavırları yüzünden hayli dalgın ve düşünceli hâlde odasına çıkmak için merdivenleri aştı, arkasından gelen Diljîn'den habersiz eyvanı geçti, yatak odasının kapısını açtığında kızar tonda seslenen kadın yüzünden irkilerek kapıya tosladı.

"Gêje[46]! İyi misin?"

"Aklımı aldın Diljîn!" diye hayıflandı, akabinde sorumlusunun o olmadığını hatırlayınca oflayarak tosladığı kapıdan içeri yüklenmiş deve gibi ağır ağır girdi. Yüküne bir isim koysa Zerda'nın ta kendisi olurdu.

"Beni korkutuyorsun, bir şey mi oldu aşağıda?"

Zeyno, yatağın ucuna iliştiğinde tuttuğu nefesini sıkıntıyla bıraktı, ciğerlerini patlatacak kadar stres edindi ve bu stresle bir düğüne gidecekti. Mavi gözleri ayakta endişeyle bekleyen eltisine kaydı. "Az önce," diyerek işaret parmağıyla odanın kapısını gösterdi. "Bana karşı çok sakin ve nazik bir şekilde konuştu. Soru sormama izin verdi, sorduğum sorulara gayet güzel cevaplar verdi. Beni dinledi Diljîn. O yadırgayan kin dolu bakışlar yoktu. Sert ses ve bakışlar da yoktu."

Endişesi yavaş yavaş kaybolan Diljîn memnuniyet dolu gülümsemesiyle onu haksız çıkaran sözcükleri dile getirdi. "Eee ben sana diyorum, kaynanan normalde çok iyi bir kadın, sizin tanışmanız çok tatsız bir şekilde oldu. Yavaş yavaş kırarsanız, aranız çok iyi olur."

Katıksız masumiyetiyle bakamayacağı kadar tecrübeler edinmiş bir kadın için bu olanlar bir oyundan, tatsız bir kandırmacadan ibaretti. "Hayır, Diljîn tavırları tanıdığım kaynanama asla benzemiyor. Düğün için beni böyle tatlı tatlı ikna etmesi normal değil, bunun altında bir bit yeniği var."

Şüphesini, boş gözlerle izleyen Diljîn'in anlamsız ifadesi yok etti. "Düğüne gideceksin ve hâlâ burada konuşuyorsun. Çıkarımlar yapacağına git duşunu al, ben kıyafetini seçeyim. Geç kaldığın için sana kızdığında, burada oturduğuna pişman olacaksın."

[46] Sersem.

"Haklısın..." dedi, gönülsüzlüğe elverişli ruhunu coşturması için Diljîn'e emanet etmeden önce banyoya girdi. Ne seçeceğinden emin değildi fakat güzel olması için hassas davranacağını biliyordu Zeyno.

Banyoda yıkandıktan sonra odaya döndü, Diljîn'in her şeyi hazırladığını görünce bir miktar rahatladı kadın. Kendiyle çok fazla oyalanmadan hazır olacaktı. Giyinme odasına geçerek seçtiği iç çamaşırlarını giyindi. Üzerine sabahlığını geçirirken Cesur ağanın yine evde hazırlanmadığını fark ederek söylendi. Bu adamla tam olarak ne zaman beraber hazırlanıp bir düğün yolcusu olarak aşağıya ineceklerdi kim bilir...

Kuşağı bağlarken oflayarak odasına geçen kadın, eltisinin ona sırtığını görmezden gelerek makyaj masasına doğru yürüdü.

"Ben saçını ve makyajını yaparken sen de bana dün geceki olayı anlatacaksın."

"Asla sana anlatmayacağım!"

Diljîn'in onu dinlemek yerine omzundan tutarak pufa oturtmasını ve arkasına geçerek saçlarındaki havluyu düzeltmesini sakince seyretti. Kararından dönmeyeceği önemli bir mevzuuydu, özellikle işin içinde Viyan'ın olması bu kararı destekliyordu. Viyan ona güvenmişken, bu güveni zedeleyecek hiçbir şey yapamazdı.

"Geldiğin günden beri seni ve hareketlerini izliyorum," dedi makyaj fırçalarını itip nemlendirici kremi avuçlarken. "Gözü kara bir kadınsın. Bunca yasağa rağmen kocanın yanında olan kadını öğrendin. Ki tek başına! Nasıl yaptın bilmiyorum ama bu konuda çok iyi olduğunu anladım..." dedi, sesine sinen hayranlık tınılarını bastırmadan özgürce düşüncelerini paylaşıyordu.

Zeyno onun havasında farklı bir şey yakaladı, merakının altında ve aynadan ona baktığında gözlerini kaçırmasında bambaşka bir neden buldu lakin ne olduğunu yine anlayamadı; herkes sözleşmiş gibi onun kafasını kasten karıştırıyordu bugün.

Avucundaki nemlendiricinin kapağını açıp tekrar kapattı. "Zeyno sen çok akıllı bir kadınsın. Bir insanı nasıl avucunun içine alacağını çok iyi biliyorsun. Onca olaya rağmen bugün Cesur ile aşağıya beraber inebiliyorsunuz ve..." dediğinde bakışlarını krem kutusundan ayırıp ona sabitledi. "Öpüşüyorsunuz!"

Gelen ses Diljîn'e mi aitti? Ona mı basılmışlardı? Zeyno, titreyen elleriyle puftan destek alarak kalkmaya yeltendi, Diljîn omuzlarından sıkıca tutarak yine oturttu. Bu esnada kaçışına sessizce kıkırdıyordu.

"Özür dilerim yargılamış gibi görünmüş olabilirim, siz karı kocasınız gayet normal," diyerek utancını bastırdı. "Cesur için savaşıyorsun, görüyorum Rozerin. Fakat ben Rehma için savaşmıyorum. Bizim evliliğimiz düşündüğün gibi mükemmel değil, biz aşağıda mutlu çift rolü sergiliyoruz ama odamızda birbirimize sırtımız dönük yatıyoruz," dedi kremi masaya sertçe bırakarak yuvarlanmasına izin verdi. Bakışlarını ona çevirdiğinde kederden ziyade hiçbir şey göremedi. "Zoraki evlilik... Anladın mı?"

Dinlediği, gördüğü her şey aklını alan birer neden oldu. Bir kadın sinesinde sakladığı her şeyi bir çırpıda söylemeyi göze almıştı fakat hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Dağılmış hâlde tepesinde dikilen kadına baktı, şakağını acıtan zonklamadan onu görmekte neredeyse zorluk çekti.

"Nasıl yani..." dedi ve sözlerini bitiremedi.

"Artık birine anlatamazsam aklımı kaçıracağım!" nidası yükseldiğinde gardı çoktan kırılmıştı Diljîn'in. "Sen bana güvenerek gelip her şeyi anlatabiliyorsun. Bugün benim de sana güvenmekten başka çarem yok. Bana bir akıl ver, yoksa kalanı da kaçıracağım. Ölen nişanlısı sırf bana benziyor diye benimle evlenen kocamla nasıl evliliğimi yürüteceğimi söyle, o kadını hiç unutmayacağını bilmeme rağmen onunla nasıl yapacağımı söyle... Söyle ki tükenmeyeyim Rozerin."

Nutku tutulan kadın, işittiklerinin gerçekle alakasının bulunamayacak kadar safsatadan ibaret olduğu kanısına vararak ısrarla reddetti. Ya Diljîn ne dediğini bilmiyordu ya Zeyno gördüklerini yanlış algılıyordu. Algılarının parazitlendiğinden bir bakıma emindi fakat Rehma söz konusu olduğunda evliliklerinin bir düzmeceden ibaret olması algılarının sıfırlanması kadar olanaksız bir ihtimaldi.

"Rehma'nın sana olan bakışlarını hafifletemezsin, bu haksızlık olur. Ben... Ben bile bu kısacık sürede o adamın sana olan tutkusunu gördüm..." dedi, sitemi boyunu aşıyordu. Bu kadın kocasının tutkusunu göremeyecek kadar mı kör olmuştu? "Diljîn... Ben onun sana olan aşkını kıskandım, sizin evliliğiniz gibi bir evliliğim olmayacak diye üzülürken sen bana zoraki evlilik diyorsun. Hayır," dedi hışımla, bir şeye ikna eder gibi çabucak konuştu. "Zoraki evlilik bizim ki. Cesur'u buna zorlayan benim."

"Seni ve Cesur'u yabancı birisinin gözünden izlesem ben de harika bir uyumunuz var derim. İkiniz yan yana iken birbirinize olan çekiminizin farkında değilsiniz. Bunu sana sabaha kadar anlatsam sen

gördüklerine inanacaksın ama öyle değil. Bizimki de o mesele; bana ne yapacağımı anlat. Senden yalnızca bunu istiyorum, yardım etmek istemiyorsan da anlarım ve alınmam emin ol."

"Dur... Dur..." dedi Zeyno, ellerinden sıkıca tutarak dostane bir tavırla yaklaştı. "Bak bu şimdi konuşacağımız bir konu değil tamam mı? Her şeyi en baştan anlatmalısın. Ben senin için elimden geldiğince erken döneceğim. Eve döndüğümde rahat kafayla konuşalım."

Mantıklı gelen öneriye sesini çıkartmadı Diljîn, başını sallayarak hiç başlamadığı işe girişerek Zeyno'yu düğüne hazırlamaya koyuldu. Hazırlanma süresi yavan bir sessizlik, kırık bir havayla geçmişti. Diljîn anlattıklarının pişmanlığını yaşamış, Zeyno duyduklarının şaşkınlığını atlatmaya çalışmıştı.

Diljîn nasıl olurda Rehma'nın sevgisinden şüphe ederdi. O adam karısını görünce dünyadan kopuyor, kendi ekseninde âdeta Diljîn için dönüyordu. Zeyno defalarca ikisini izledi. Rehma'nın göz bebekleri karısının üzerine titrerdi, çoğu kez titrek bir mum alevine benzetirdi; yanmaktan ürken ama asla vazgeçmeyen bir aşkı anlatıyordu bakışları.

Bu denli güzel sevilen kadını kıskanmıştı.

Bakmak ile görmek arasındaki uçurum farkını buradan anlıyordu Zeyno; birileri hayatları için en iyi oyunu sergiliyor, seyircileri kolayca kandırdıklarında iyi bir oyuncu oluyorlardı. Kendi kurallarını belirledikleri her sahneden yalnızca kendileri haberdar oluyordu ve sahne sonlandığında, perdeler kapandığında, karanlığın içine çekilerek oyunculuk kılıfından soyutlanıyorlardı.

Zeyno'nun nazarında karanlıkta kalmayacak tek gerçek Rehma'nın sevgisiydi.

Diljîn işini bitirince aynı sessizlikle odadan çıkınca Zeyno'ya giyinmek kaldı. Yöresel elbiseleri Hawar ve Nil ölçülerini alarak diktirmişlerdi. Diljîn mint yeşili, gold ve yine mint payetlerle işlemeli yöresel elbiseyi seçmişti.

Zeyno saçına dikkat ederek yöresel elbisenin iç astarını giydi. İç astarı kumaşın kendi rengindendi v yaka astarın önü boydan boya gold düğmelerle kapatılmıştı. Astarın üzerine, işlemeleri daha dağınık, uçları yine gold bantlarla sertleştirilmiş, kolları bileğe doğru bollaşan elbiseyi giyindi.

Altın kemeri beline taktığında ve yine gold bantlı topuklu ayakkabısını giydiğinde elbise tamamlandı. Aynanın karşısına geçen Zeyno tül-

bendi takmadan önce altın tokayı saçına taktı. Şimdi gösterişli bir gelin gibi kocasıyla düğüne katılmaya hazırdı.

Kasadan altın setlerini çıkardı. Bileziklerden ve Hint setin göğsünü kaplayan gerdanlığın ağırlığından çok rahat edemeyecekti fakat buna mecburdu. Tılsımlı zinciri de boynuna iki kez dolayarak geçirdikten sonra kulağına Hint setin sallanan küpesini taktı. Yüzükleri ve bileziklerı yerlerini aşırıya kaçmadan aldığında Zeyno sıkılarak nefesini verdi.

Kalbini zorlayan bir acı vardı... Ne olduğunu anlamadı belki de düğüne katılacağı stresindendi. Çok düşünürse belayı çağıracağı korkusundan çabucak parfümünü sıktı. Küçük portföy çantanın içine makyajı için gerekli malzemeleri koyarak ağzını kapattı. Maksat eli boş olmasındı yoksa ona bile ihtiyacı yoktu.

Masadaki dağınıklığı toparladı ve işini bitirdiğinde henüz çağrılmadığı için şaşırarak ayna karşısında son kez kendini kontrol etti. Hoş görünüyordu... Kendini güzel ve alımlı bir kadın gibi hissediyordu Zeyno.

Yalnız kalmak istemediği için odasından ayrılarak soluğu alt katta aldı. Hem kaynanasına göründükten sonra Cesur'un gelişini Diljîn ile beklerdi. Kocasıyla yalnız başına yolculuk yapacağını bilmenin heyecanını da yaşarken, bu sırada bastıracak bir şeyler bulurdu. Zira dün geceki öpücüğün etkisinden kurtulamamış ve eltisi hatırlatmışken, yolculuk bambaşka bir anlam kazanarak, bastıramadığı heyecanını coşturuyordu.

Oturma odasında bulduğu Zerda Hanım'ın namaz kılmak için seccadesine oturduğunu görünce silah zoruyla hareket ediyormuş gibi tebessüm etti. Tek başına olduğunu bilseydi şimdi inmezdi. "Hazırım jinmam," derken zoraki hareketleri güçlükle çıkan sesine de yansıdı. Zerda'nın yanında kendi gibi hareket edebilen insanlara gıpta ederdi Zeyno, kendisi attığı bir adıma kusur gelir korkusundan nefes alırken bile iki kere düşünüyordu.

Kaynanasının alıcı gözüyle onu süzdüğünü görünce yutkundu.

"Altını Cesur aldırdı," diyen kadının sakin tavrına bir karşılık veremeden Zerda Kadıoğlu bakışlarını arkasında kalan kapıya çevirdi. Zeyno bir kurtarıcının geldiği sevinciyle arkasını döndü ve hizmetçilerden Yonca'yı gördü.

"Hanımım Cesur ağa geldi."

Zeyno, çaktırmadan rahatlamış nefesini dışarı üfledi, kaynanasından kurtaran isim oğlu olmuştu. Cesur'a erken geldiği için bir miktar sevgi besleyebilirdi. Usulca önüne döndü ve kaynanasıyla göze göze geldi.

"Herkese bizden selam söyle."

"Başım gözüm üstüne," diyerek odadan çıktı. Hiç uzatmadan süregelen sohbetin çarçabuk bitmesini lütuf saydı kadın, biraz sonra Cesur ağa ile yan yana gelecek kaynanası kadar beğenilip beğenilmeyeceğini kanlı canlı görecekti. Korkuluklara yaklaştığında aralıklardan Cesur'un cüssesini seçti, Şerif ile konuşuyordu.

Basamakları topuklu ayakkabının çıkardığı tak tak sesleriyle inerken Cesur'un bir an için duraksayıp kafasını yana çevirdiğini hemen sonra vazgeçip tekrar Şerif'e baktığını gördü. Gördüklerinde kesinlikle yanılmıyordu fakat anladıklarından yanılıyor olabilirdi; Cesur ondan korkuyor, ısrarla kaçıyor veya rahatsız oluyordu.

Her olasılık birbirinden ağır geliyor, hislerine güvenen kadın korktuğu için kaçtığını fısıldıyordu. Göz göze geldiklerinde sebebini anlardı. Biliyordu ki Cesur ağa ne kadar zapt ederse etsin ela gözleri onu ele verecekti.

Sabah deri montuyla çıkan Cesur ağa üzerini siyah bir takım elbiseyle değiştirmişti. Zeyno omuzlarının genişliğini, duruşundaki özgüveni seyrederken heyecanlanıyordu.

Şerif yaklaşmasıyla izin isteyerek yanlarından ayrıldı. Cesur'un dönmesini nefesini tutarak bekledi Zeyno. Cesur'un sesli nefesini duyunca ağzının içine kıkırdadı, dün gece öptüğü kadın süslenerek ona geliyordu muhtemelen bu yüzden endişeliydi.

Nihayet çabasından caydı ve bekleyen karısına yüzünü döndü. Cesur Kadıoğlu'nun günaha davet eden ela hareleri beklediğinden daha güzel bir kadın bulunca ışığa maruz kalmışçasına büyüdü.

Zeyno'nun ışığı onu büyülemişti. Kadının şuh gülümsemesi büyülenen adamı heyecanlandırarak bir geziye çıkardı. Gözleriyle onu baştan aşağı ağır ağır süzdü. Ayak parmak uçlarından başlayan karıncalanma, saç diplerine kadar uzandı kadın sessizce ürpererek kabul etti.

Lafı Cesur'a idi ama en az kocası kadar etkileniyordu Zeyno.

Cesur Kadıoğlu'nun gözbebekleri titriyordu... Onun için... Onu beğendiği için kendine ne kadar hâkim olursa olsun kavurucu bakışları onu ele veriyordu. Zeyno istediğini almıştı.

Cilvesiyle kırılarak ona doğru bir adım daha attı, Cesur'un göğsü titreyerek nefesini verince Zeyno'nun nutku tutuldu. Yaşanması imkânsız bir andı ve Zeyno tüm çıplaklığıyla inkâr edilemez gerçekliğiyle yaşıyordu.

Neden hiç konuşmuyordu? Yoksa konuşamıyor muydu? Zafer inanlarınsa Kılıçhan kızı inancına dürüstçe bağlı kalarak başarmıştı. Ona biraz daha bakarsa bayılacaktı. Biraz daha dizlerini titretirse kucağına düşerek rezil olacaktı.

Zeyno göze alamadı ve bu bakışlardan kopmak istemese de kararını verdi.

"Gidebiliriz ağam."

Gitmeye pek hevesli olmayan adamın gözlerini kaçırarak, çaresizce bahçeyi izleyişini sahici gülümsemesiyle seyretti. Cilvesiyle sınırlarını zorladığı adamın homurtuları gücünü perçinliyordu.

"Rehma da gelseydi iyi olurdu."

Mırıltısını iyi duymak Zeyno için şanstı. "Neden?" sorusuyla üzerine gitti. "Benimle yalnız kalmak hoşuna gitmiyor mu?"

Soruyu işiten Cesur ağa ona döndüğünde çaresizliği terk etmiş, ihtiyatlı, soğuk bakışlarına yeniden bürünmüştü. Nefretin tutsağı olmuş ela menevişlerini, gördüklerine inanmayan mavi çivitlere mıhladı.

"Bizzat sen hoşuma gitmiyorsun, yalnızlığı bir kenara bırak."

Zeyno, yalanın bu denli çığ kaldığı adama kahkahasını koparırken, sesinin şiddetini ayarlayamadığı için pişmanlık duymayacak kadar ana odaklı kaldı. İçinden geldiği gibi güldü, Cesur'un yüz ifadesi değiştikçe durmaya ümit eden kadın bakışlarına yenilerek iki büklüm gülmeye devam etti.

Azarını yemeden kapısını açtığı arabaya güçlükle binerken de hayırşı kesilmemişti. Cesur, onun makyajını güldürerek akıtan bir ilki daha yaşatıyordu ancak bu durumdan pek memnun olmadığı arabaya binip gözlerini devirerek onu izlediğinde anlaşıldı.

"Bu kadar komik olan ne?"

Davudi sesinin erkeksi tınısı sevimsiz ifadesini gölgede bırakarak kadını sakinleştirmeye yardımcı oldu. "Sensin!" bir çırpıda yüzüne üfledi gerçeği. "Tamam, beni sevmiyorsun ama hoşlanmıyorum demek fazlaydı," toparlanmasını sağlayan adama manidar bakışlarını sabitledi. "Sence hoşuna gitmeyecek bir kadın mıyım?" kendinden emin bir şekilde kocasını izledi.

Tek kaşını kaldıran Cesur temkinli edasıyla yaklaştı. "Bu gereksiz özgüvenin çok fazla değil mi?"

Değil, yanıtının sirayet ettiği bakışlarının, yakalandığını bilen ve ustaca sıyrılmaya çalışan kocasının nabzını hızlandırdığını bilerek, sözlü saldırıyla zaferini destekledi. "Ama ağam beni gördüğünüz zaman değişen bakışlarınızı fark etmeyecek kadar kör değilim veya anlamayacak kadar çocuk değilim," dedi sinsice sırıttı. "Kocamın beni gördüğünü fark ediyorum."

Cesur ağa bakışlarını kaçırdı. "Nefrettir o."

Kendini ele verecek kadar kaybettiğine inanamadı Zeyno. "Nefret de bir duygu değil mi? Bana bir şeyler hissettiğinin kanıtı sayarım. Ama hayır... Nefretle bakan bakışlarını da biliyorum, beğenmekten kaçırmadığın bakışlarını da çok iyi tanıyorum. Ah çok çok..." derken yine gülmeye devam etti. "Çok güldüm umarım sonunda çok ağlamam..."

Sözlerini bastıran radyonun cızırtısı ona susması için verilmiş gizli bir işaretti. "Hadi gidelim, annen avluda bekleye bekleye dondu."

Yan profilinden izlediği kocasının kaşlarını çatarak bakışlarını camdan dışarıya çevirdiği anı sessizce izledi Zeyno, Cesur her kadının bakışlarını üzerine zahmetsizce alan yakışıklı bir adamdı fakat Zeyno'nun dikkatini çeken onun yakışıklı olması değildi. Bugün ilk defa ona samimiyetle yaklaşan hınzır bakışları, mırıldandığı zaman genzinden yükselen erkeksi tınısı ve güçlü duruşu olmuştu. Esasında Zeyno'yu en çok etkileyen güçlü duruşuydu; her şeye rağmen yılmıyor, direnişiyle yıkılmayacağını ilan ediyordu.

"Gözünden bir şey kaçmıyor Rozerin."

Zeyno gayriihtiyarî gülümsedi. "Fark ettim de... Bana hiç Zeyno demiyorsun."

"Çünkü Zeyno'yu öldürdüler. Biz de Rozerin'i yaşatıyoruz," dedi direksiyonu ağır ağır çevirirken.

"Anlaşıldı ağam diliyle canımı yine yakacak," dedi, sesi eleştiri tonda yükseldi. "Bu arada gözümden kaçmayan hangisi? Beni gördüğünü görmem mi yoksa annenin bizi izlediğini hissetmem mi?"

Cesur Kadıoğlu suskunluğu gayesi bilerek yanıt vermedi. Radyodan yükselen cızırtıları duyamayacak kadar düşünceli göründü Zeyno'ya; her ne tilkiler dönüyorsa aklında bir kazaya sebebiyet verebilecek kadar tehlike arz ediyordu.

"Neden cevap vermiyorsun?"

"Kes sesini!" ikazı sertti. "Çekilir gibi değilsin."

Aniden değişen ruh hâlini sorgulamadı Zeyno. Yenilmişliğin verdiği acıyı sindiremediğinden hıncını ona nobranca tavırlar sergileyerek

çıkarıyordu. Zeyno kendini bu şekilde avutmasına müsaade etti ve sert ikazına aldırmadan üzerine inatla gitti.

"Bana biraz bakabilir misiniz ağam?"

Kadın mücadelesinden caymadı, adam varlığını hiçe sayarcasına yoluna odaklı kaldı; hatta öyle hiçe saydı ki sesini bir daha duymamak için cızırtıdan ibaret radyonun frekansını değiştirerek sesi yükseltti.

Varlığının protesto edildiği kanısındaydı kadın, avucunun içine kır kır güldü. Cesur ağa evlendiklerini mi unutuyordu acaba? Hatırlatmayı istese de zehirli oku atacağı korkusundan sessiz kaldı.

İlk defa bir adama karşı konuşmaktan korkuyordu Zeyno!

"Sesini duymamak için daha fazla ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Cesur, öfkelenmeye başlıyordu. Sanki ne yaparsa başarısız çıkmaktan sıkılmış, onu yenen kadının susturmanın bir yolunu bulamadığından kendine kızıyordu.

"Yüreğine kilit mi vurmuşlar ağam, ısrarla beni görmek istemiyorsunuz."

"Sen de o kilidi açmak mı istiyorsun?" diye sordu, öfkenin yerini derinden çıkan iç gıdıklayıcı bir tını almıştı.

İçini titreten tınıyla nefesini tuttu Zeyno. Kocasının aklını karıştırması fazla can sıkıcıydı. Zihnine pek çok kez hücum eden ve onu avlayan başarılı bir büyücüydü. Onu etkilemeyi kafasına koymuşken kendisi de suyuna çekiliyordu. "Kocam izin verirse açmaktan mutluluk duyarım. Sonra içeri girer kilidi ikimizin üzerine vururum."

Yaklaşımı alaycı değildi ama kocası her ne anlıyorsa homurdanarak sözlerini bertaraf ediyordu. "Gerçekten iki saniye de olsa bakabilir misin? Bir şey soracağım," diyerek inadını sürdürdü, Cesur'un ondan daha inatçı olduğunu unutmuştu. Kendi kuyusunu kazan kocasını o kuyuda boğmaya hazırlandı.

"Dün gece öptüğün kadının hatırına bak. Bu kadarını hak ediyorum değil mi?"

Atağından ötürü devreleri yanan Cesur Kadıoğlu pes diyerek hışımla ona döndü ve dün gece onu çıldırtan dudaklarına suçlayıcı bir bakış fırlattı. Gözlerini rujun çevrelediği dudaklarından ayırmayı başardığında, mavinin en keskin tonunu barındıran gözlerine çevirdi.

Cesur Kadıoğlu boğuluyordu!

Alt ettiği adamın yaşadığı zorluğa inat Zeyno yüzüne tatlı bir tebessüm yerleştirerek kafasını hafifçe eğdi. "Şimdi düğüne gideceğiz ya... Ellerini tutacak mıyım?"

Bakışlarını yola çeviren Cesur, lakayt rolüne acemice büründü. Kaybettiği için sersemlemiş vaziyetteydi. "Ellerimi tutman için hiçbir sebep yok. Dümdüz yoluna bak, masana otur bana yeter."

"Ben ellerini tutmak istiyordum..." dedi, yüzü kedere boğuldu.

"Neden?"

"Ellerini tutmak beni güvende hissettiriyor," açıklamasıyla kocasının allak bullak olmuş havasını hepten dağıttı. "Hem karın olarak bunu yapabileceğimi düşündüm. Sonuçta sabah *karımsın*, dedin."

Cesur, yenilmişliğin acısını hâlâ çekiyor olmalıydı ki alaycı, küçümser üslubuyla kırıcı sözlerini bir bir dile döktü. Bir kadını kırmayı korkusuzca göze alıyordu. "Bana göre benim karım olacak bir kadın değilsin. Soyadımı taşıyacak bir kadın hiç değilsin!"

Taşımıyordu zaten, resmiyette hâlâ Kılıçhan soyadına sahip bekâr bir kadındı.

Zeyno gücenmişti hem de fena hâlde. Kocası her fırsatta duvara toslayan freni patlak araba gibi hatalar yapıyordu. Sonrasını düşünseydi Zeyno'yu kırmaktan ölesiye korkardı.

"Ayıp ediyorsunuz ağam... Buradaki yanlış anlaşılmayı düzeltmek boynumun borcudur: Şimdi... Ölmeme izin vermiyorsun, öldürmüyorsun da e işini kolaylaştıracağı hâlde kimsenin öldürmesine de izin vermiyorsun..." dedi, sıraladığı her sebepte ses tonundaki ciddiyet alaya yaklaşıyor, bakışlarındaki gücenmiş ifade kayıplara karışıyordu. "Karın olmak gibi bir derdim yoktu. Fakat artık senden kopamadığımı düşündüm. Hayatımı sana adamaya karar verdim. Beni karın olarak kabul edeceksin!"

Yan profilini izlediği adamın çehresine o bilindik tiksinti yayıldı. "Elimi kana bulamaya değmezsin!"

Küfretse daha hafif konuşurdu Zeyno için. "Ah... Öldürmene gerek yok. Dilin ölmüşten beter ediyor zaten."

"Kendini o konuma getirme! Ki..." dediğinde nihayet bakışlarını ona çevirdi, tiksinti yoktu, alabildiğine ciddiydi. "Mirin emrê Xwedê ye[47] Ruze!"

Zeyno'nun ölümüne bahis açılmışken, Cesur Kadıoğlu'nun bu bahsi kapatacak tek hâkimiyetin adını zikredişine epey şaşırdı. Gözlerini ondan ayırarak cama çevirdi, kulağını zılgıt sesleri doldurduğunda camdan dışarıyı kontrol etti ve bir otelin güvenlik noktasından geçtiklerini gördü.

[47] Ölüm, Allah'ın emridir.

Düğünü lüks bir otelin bahçesinde yapıyorlardı. Tanımadığı insanların arasına Cesur'un karısı sıfatıyla karışacağı için epey gergindi. Tanıdık yüzlerin olacağına şüphesi yoktu, onu asıl geren bu düğüne geldiğini ailesine yetiştirecekleriydi.

Babası kızının yaptığı onca şeyden sonra düğüne katıldığını duyacaktı.

"Altın set aldırdım," haberinin üzerine torpidoya uzanan ince uzun parmakları gördü, gözleri usulca ona yakın duran kocasına kaydı. Düğüne hevessiz olsa da tıraşını yapıp gelmişti ve çok güzel kokuyordu. "Takacağın zaman muhtemelen Şerif sana yakın olacak. Ona söylersin getirir."

Eline bıraktığı siyah renginde kadife takı kutusuna baktı, tamam demeye kalmadan arabanın her iki kapısı valeler tarafından açıldı, karı koca aynı anda arabadan indiler. Zeyno kutuyu yanlarına yaklaşan Şerif'e uzattı. Talimatı önden alan adam hiçbir şey demeden kutuyu alarak arkalarından takip etti.

"Sana güvenmek yılana sarılmaktan daha tehlikeli, beni mahcup edecek bir hareket sergileme."

Büyük konuşmamayı öğrenememek kusurdur. Kocası kusurunu törpülemeyi öğrenemedikçe Zeyno Kılıçhan'ın zaferlerine karşılık mağlup olacaktı. Bilmiş gibi gülümsedi ve omzunun kaslı kollarına çarptığı adama yenilmez bir bakış fırlattı.

"Ellerimi tutarsan buradaki herkesi kendime hayran bırakmış bir şekilde yanına geleceğim, eve gidene kadar iki büyük aileden telefon bile alırsın. Bizi akşam yemeğine davet ederler."

Lobide onları karşılayan düğün sahiplerini Zeyno tanımasa da Cesur ağa hepsini iyi bilirdi. Otel çalışanlarının da nazik karşılamalarıyla bahçeye doğru yol alan çift dip dibe girerek fısıltı hâlinde konuştular.

"Sadece Kadıoğlu gelinine yakışır davran, bana yeter."

"Emriniz olur ağam!"

Seslerin kulaklarını zorladığı bahçenin çift kanatlı kapısına yaklaştıklarında Cesur ağa elini sıkıca tuttu. Temas anında kadın irkilirken, adamın vücudu yüksek hatta maruz kalmış gibi gerim gerim gerildi. O an göz temasının kurulması ikisi için en büyük korkuydu ve bundan olabildiğince kaçınarak kapıdan içeri girdiler.

Onları önce bir fotoğrafçı karşıladı. Fotoğraf için kurulan organizasyona katılmak istemeyen Cesur ağa, bundan kaçınırsa zevzek ko-

nuşmalarla başını ağrıtacaklarını bildiğinden elini tuttuğu kadını fotoğrafçının yönlendirmesiyle fotoğraf alanına geçtiler.

Van'ın en büyük aşiretinin ağası sonunda kaçırdığı karısıyla düğüne katılmıştı.

Gövde gösterisi yapmayı seven annesi el âlemin ağzını böylece kapatacaktı fakat işler istedikleri gibi gitmezse felaketin başlarına kopacağı ilk gövde gösterisi olacaktı.

Zeyno elini bırakan elin beline ağır ağır kayışını hissettikçe göğsü heyecandan kalkıyordu. İlk fotoğrafları biraz sonra kadraja sığacaktı. Her şey o kadar garip hızla ilerliyordu ki adapte olamayan karı koca bocalıyordu.

Bütün salonun onları izleyip aralarında fısıldaşmaları da garip heyecanlarını strese dönüştürüyordu. Meraklı bakışlar üzerlerinde geziniyor, genç kızlar aralarında heyecanla gülüşürken, aşiretin ileri gelenleri ifadesiz olmaya zorladıkları yüzleriyle izliyorlardı.

Fotoğraf için poz veren karı kocanın yan yana duruşunu kimi hayranlıkla izledi kimi hasetle yakışmadıklarını iddia ederek onları izlemekten vazgeçti.

Zeyno, bakışların gücüne teslim olmaktan kendini son anda koruyabildi; kıyamet gibi kalabalığın odağında kalmak onu geriyordu ancak elini tutan adam kadar değildi. Fotoğrafçıya poz vermeden önce kocasının çenesine doğru yükseldi. "Bir dahaki sefere elimi tutarken haber edin, kalbim duracaktı az kalsın. Bu soğuk buz gibi bedenin altındaki sıcak ellerinizi hissetmek kalbimi hızlandırıyor ağam."

Cesur zoraki gülümsedi. "Geç dalganı Ruze, geç..."

Lakin Zeyno dalga geçmiyordu, kesinlikle doğruları paylaşıyordu. Cesur bunu fark etmeyecek kadar insanlara odaklanmıştı. Pozlarının nasıl olduğunu bilemeyecek kadar temaslı duruşlarına odaklandılar.

Bir öpücük onları dağıtmayı nasıl başarıyordu...

"Bir fotoğrafımız olacak ağam."

"Evet," diye onayladı, gülüşü alaycıydı. "Her gece bakar bakar ağlarsın."

"Cüzdanına koyarsan söz!"

Tıslayarak güldü Cesur. Lakırdılarıyla canına okuyan kadına uyarıcı bir bakış fırlattı. Böyle konuşmaya devam ederse nefes alamayacağı bir öpüşmeyle onu alt edecek ve Zeyno'ya mağlubiyetin zehrinden bir lokma tattıracaktı. Fena gaza getiriyordu kadın.

"Cesur ağa!" birinin seslendiğini işitince aynı anda döndüler. Bedo ağanın ortanca oğlu İrfan idi seslenen. Biraz şaşkın ve keyifli görünüyordu. "Hoş geldiniz, şeref verdiniz düğünümüze."

"Hoş bulduk İrfan."

Amca çocuklarının düğün üzerine ayaküstü konuşmalarına katılmayan Zeyno, onlara yaklaşmakta olan tanıdık simayı gördüğünde usulca gülümsedi. Tanıdık ve sevilen bir yüzü görmenin hazzı bambaşkaydı, yalnızlığını kıracak kadar narin bir kadın yaklaşıyordu.

Yanında onları şaşkın ifadesiyle izleyen bir adam bulunuyordu. Kim olduğunu az çok tahmin ediyordu Zeyno. Nişanlı bir kadının yanında böylesine bir kalabalığın içinde tüm gözler üzerlerindeyken rahatça davranabilecek tek kişi nişanlısı olabilirdi. Viyan'ın ağabeylerini ve kuzenlerini az çok tanımıştı.

Cesur ve yabancı adam tokalaştı. "Geleceğini söylemedin Cesur."

"Son anda gelişen bir olaydı Sinan... Sorma."

Rahatsızlığını en yakın dostundan sakınmayan kocasından gözünü ayırmadı, Sinan'ın olayın iç yüzünden tamamıyla haberi var mıydı bilemiyordu ama biliyorsa Zeyno için ona kaygısızca bakmak o an da imkânsız ve... Utandırıcıydı.

"Pismam[48]," diyerek Cesur ağaya selam veren Viyan, hasret kalmış gibi Zeyno'ya kucağını açtı, iki kadın sımsıkı birbirine sarıldılar. "Hoş geldin. Seni gördüğüme çok sevindim."

Zeyno da onu gördüğü için mutluydu fakat bu ortamda olmak mutluluğunu sömürmeye yetiyordu. Viyan'dan uzaklaştı ve onu izleyen iki adama meşakkatli bir iş yapıyormuşçasına zorla gülümsedi.

"Sinan benim *en yakın dostum*, Rozerin," diyerek birbirine yabancı iki ismi tanıştırdı Cesur. "Zaten kim olduğunu tahmin etmişsindir."

Zeyno, kocasının en yakın dostunu nişanlısı sayesinde elbette tanıyordu. Sinan Özer, Viyan'ın müstakbel nişanlısı hatta dinî nikâhlı eşiydi. Yüksekova'da nişanda veya nişandan kısa bir süre sonra dinî nikâhı kıyılır, adetleri gereği gelin ve damadın buluşacakları, karşılaşacakları zamanlarda rahatça davranmalarını kıydıkları nikâh vesilesiyle sağlarlardı. Sinan'ın Yüksekovalı olduğunu ve ailesi ile Van'da ikamet ettiklerini yine Viyan'dan öğrenmişti.

"Ağam Rozerin bana emanet," diyen Viyan onu kocasının hudutlarından uzaklaştırdığında Cesur ona nasıl baktıysa ifadesine gözleri-

[48] Kuzen, amcaoğlu.

ni belirtti. "Wey wey wey... Ağamın havasına bak, karısını yiyeceğiz sanki."

Yüzüne bakmadığı için bir miktar pişmanlık yaşayan kadın, Vi-yan'ın mimiklerine istemsizce kıkırdadı, misafirlerin bakışları hâlâ üzerlerinde olduğundan çabucak toparlansa da Cesur'un nasıl baktığı derdine düştü.

İhtişamlı salonun her bir ayrıntısı gözünü alıyordu ve Zeyno koca salonda bu kadar misafiri nereye oturttuklarını anlamakta güçlük çekiyordu.

"Dildar Kadıoğlu'nun ailesini temsilen geldiğin için aslında seni bizim kadınların masasına oturtmam gerekiyor ama sen hem sıkılırsın hem onların sorularından boğulursun."

Yöresel elbisesinin tülünü hafifçe parmakları arasında katlayarak yürüyüşünü kolaylaştırdı Zeyno. "Ah! Sakın! Sizlerin masası boşsa oraya otururum, gerçekten kimseyle konuşacak havamda değilim."

"Görüyorum, yanında kalırdım ama erkek tarafı biziz ve hâlâ misafirlerin hepsiyle ilgilenemedim."

Zeyno, pistteki kalabalığın durduğunu, oynamamakta ısrarcı olduklarını fark etmişti. Birilerinin halayı tekrar başlatması gerekiyordu ki bu sayede Cesur ve onun üzerindeki gözlerin dikkati dağılsın.

"Seni bizim kızların yanına götüreyim. Annemi çağırırım, bakalım o ne diyecek?" dediğinde Zeyno'ya baktı. "Bu arada Zerda yenge nerede oturmanı istedi?"

Zeyno, kafasını olumsuzca salladı. "Bu konuda bir şey demedi."

"Hah eminim o da bizim kadınların yanına gitmeni istememiştir. Biraz şey bakacaklar..."

Konuşmaya ürken kadının sözlerini dosdoğru tamamladı Zeyno. "Evet... Evet biliyorum kaçtığım için kınayacaklar ama Dildar ağanın gelini olduğum için konuşacak cesaretleri olmayacak."

Zeyno yanından geçtiği herkesin saygıdan ayaklanıp selam verişlerine aynı karşılığı vererek piste en yakın konumlandırılan masaya geçmek için dakika sayıyordu. Bu düğün değil âdeta bir cezaydı ve Zerda onu çok zor bir sınava tabii tutmuştu. Zeyno kocasına verdiği sözü yerine getirdiğinde kaynanasının sınavından alnının akıyla çıkacaktı.

Viyan Kadıoğlu'nun sonsuz letafetiyle ona imtiyaz tanıdığı kısacık an Zeyno için bulunmaz bir nimetti. Kendi masasına oturtmadan evvel kuzenleriyle tanıştırdı, onlara emanet ettiğini apaçık ifade ederek, annesini çağırmak üzere birkaç dakikalığına yanlarından ayrıldı.

Zeyno, oturduğu sandalyede kendini rahat hissedemeyecek kadar gergin ve sıkıntılı hissediyordu çünkü davetlilerin bakışlarını görmezden gelemeyecek kadar etrafı kuşatılmıştı. Kimin başlattığını bilmediği halaya odaklandı.

Kadınların renk renk kumaşlardan farklı işlemelerle bezendiği geleneksel elbiselerin içinde salındığı halayı özlemle izledi. Tasasızmış gibi oynuyorlardı, yüzlerindeki samimi gülümsemeler, karşılıklı oynarken kopardıkları kahkahalar davulun gümbürdeyen sesine karışarak şenliği coşturuyordu.

Öte yandan kocasını arıyor fakat oturduğu masadan Cesur'u göremiyordu.

"Gerçekten çok güzelmişsin..."

Yabancı bir sesin ensesine üflediği nefesi irkilerek hissetti, sağ tarafına döndü ve yanındaki sandalyenin boşaldığını fark edemeden yakışık on yedi on sekiz yaşlarında genç ve alımlı bir kızın oturduğunu gördü, ona gülümsüyordu.

Zeyno, iltifatına karşılık tebessüm etti. "Teşekkür ederim."

"Anlattıkları kadar varmışsın."

Hayranlıkla konuşan genç kızı, "Ecrin..." diye uyaran bir ses yükselince adını öğrendiği Ecrin çabucak toparladı. "Kusuruma bakmayın, çok merak ediyordum sizi. Herkes sizden bahsediyor," dedi mahcubiyetle gülümsedi. Kahverengi gözleri yüzünde gezintiye çıktı ve her değdiğinde göz bebekleri titreyerek büyüdü. Kaşlarıyla alnındaki *deqi* işaret etti. "İnanılmaz derecede yakışıyor. Bir anlamı var mı? Özellikle su damlasının?"

Onu yargılamadı, dahası bakışlarındaki hayranlıktan utandı. "O su damlası benim gözyaşım. Cesur ağa için yaptım, onun için döktüğüm gözyaşlarının izi," diye açıkladı. Gurur duymuyordu ama içinde bir yerlerde merhamete aç yanları acı acı bağırıyordu.

"Cesur ağaya kavuşmak zor olmalıydı."

"Zorluğu... Vardı tabii."

Gerçeğin üstünü kapatan yalanlar daha zorlayıcıydı. Yalanlarını yaşamak uğruna devam ettirmek anlamını sömürdüğü hayatını da elinden alıyordu, öyle ya kendi seçimiydi; Zeyno ödenmesi gereken hangi bedeli ödemişti?

"Rozerin!"

Aysun Kadıoğlu yaklaştığında seslendi, Zeyno anında ayağa kalkarak yengesine sarıldı. Her zamanki sıcaklığından noksan ve rahatlı-

ğından soyutlanmış bir kadına sarılınca afalladı. Bu kadın tedirgindi. Neler oluyordu?

"Bir sorun mu var Aysun yenge?"

Yaşlı kadın nezaketini koruyarak ellerini sıktı. "Hayır kızım... Şey düğünün tadını çıkar. Ben seni gerektiği zaman buradan alırım."

Yanıtına asla güvenmedi, besbelli bir şeyler dönüyordu. Muhtemelen fısır fısır konuşanlar sesini yükseltmeyi tercih ederek Kadıoğulları'nın canını sıkmışlardı. Neticede istedikleri kaos oluyordu ve Cesur ile gövde gösterisi yapmaları bir yere kadar sürerdi.

"Peki, Aysun yenge... Sen nasıl uygun görüyorsan, benim için sıkıntı yok."

Yaşlı kadın ellerini bir kez daha sıktıktan sonra masaların arasına karışarak gözden kayboldu, sekiz kişilik yuvarlak masaların sandalyelerini dolduran kalabalığın yarısı pistte yarısı yerindeydi ve yerinde kalanların çoğunluğu onu seyrediyordu. Zeyno bu bakışlardan sıkılarak yerine oturdu, hışmını içinde tutmaktan neredeyse patlayacaktı.

Ecrin tekrar yamacında bitti. "Bu arkamızda duran adam sizin korumanız mı?"

Zeyno arkasını kontrol edince, Cesur'un adamını gördü, nefesini bıkkınlıkla geri üfledi. Yeterince dikkat çekiyorlardı zaten Cesur başına adam dikerek davetlilerin dedikodusunu azdırıyordu.

"Maalesef öyle."

"Cesur ağanın karısı olmak böyle bir şey demek ki."

Genç kızın bir yanlışa, fiyakalı görünen anın arkasındaki rezalete kapılmasından korktu Zeyno. Gerçek anlamda bir aşk olsa ve kaçışları olmasa belki Cesur'un karısı olmak fiyakalı olurdu ve kesinlikle başında bir koruma beklemezdi.

Ecrin aklını tamamıyla dağıtmadan piste odaklandı. Çalgı çengînin sesine karışan zılgıt sesleri yürek hoplatıyordu, solistin atılgan coşkusu oynamakta olan gençleri duracak olsalar bile vazgeçiriyordu.

Zeyno'nun izlediği sahne zaman zaman yanına yaklaşan garsonların soruları veya Kadıoğlu Aşiretine mensup olanlarla, onların yakın akrabalarının nasıl olduğunu sormasıyla bölünüyordu. Elinden geldiğince samimi davranarak onlarla muhabbeti kuran Zeyno, bir fırsat olarak gördüğünde kuyruğunu kıstırıp kaçmıyordu.

Nihayetinde çok fazla sorulara maruz kaldığını gören Aysun Hanım masasını değiştireceğini söyleyerek yanına aldı, herkesi –özellikle

Cesur'u- rahatlıkla görecekleri gelin ve damada en yakın masaya otur-dular.

Zeyno şimdi herkesi daha iyi görüyordu. Hemen çaprazında oturan kocasını, Bedo ağayı ve Hasan ağayı tanıdı. Onlar dışında herkes yabancıydı.

Gelinin geldiği haberi mikrofondan verilince gözler kapıya çevrildi. Orkestranın sesi aniden sonlandığında meraklı gözleri aydınlatan erbane sesleri duyuldu. Aynı ritimle yükselen erbaneleri vuran yaklaşık yirmi genç kız çift kanatlı kapıdan iki sıra hâlinde, aralarında damat ve gelinin geçeceği kadar boşluk bırakarak içeriye gülüşerek girdiler.

Kızlar kapı önünde birbirlerinin yüzüne bakacak şekilde durdular ve erbaneye karışan zılgıt sesleriyle beraber gelin hanım içeriye girdi. Damat kızların tam ortasında gelinin ona gelişini titreyerek bekliyordu. Kalabalık onların etrafını sararken, kadınlar erbanenin ritmine kapılarak coştu.

Ellerinde aşkın ateşi yakılıyordu sanki... Bir ayini gerçekleştirir gibi sonsuz bir sevinçle eğleniyorlardı. Mikrofondan kopan zılgıtlar, genç kızların çığlıkları erkeklerin yüreğini hoplatıyordu. Gelin ve damadın elleri buluştuğunda erbaneleri tutan eller müthiş bir intizamla başlarının tepesine yükseldi, kasnaklara vuran küçük halkaların çıldırtı-cı sesi muazzam bir ritimle icra edildi.

Gelin ve damadın görkemli girişi bir zaman sonra gözlerinin önüne bir sis perdesi düşmüş gibi gerçekliğini yitirdi; Zeyno, böylesine ihtişamlı düğünlere, kaçmaya karar verdiğinde gözünü kırpmadan sırtı-nı dönmüştü. Değil düğün yapmak, onları kabul edecek bir aşiret evi bulmak dahi zordu; Ferman'ın gazabından korkanlar onları korumazdı.

Bir rüyanın sonunda imrenerek sevenlerin kavuşmalarını izliyordu, ruhunu mengene gibi sıkan acıdan kaçamadı, derin bir nefes alarak gevşemeye çalıştı. Zeyno bu hâliyle üzülürken yaşattıklarını hiç hak etmeyen Cesur Kadıoğlu neler hissediyordu?

İmrenerek izleyen kederli gözlerini usulca kocasına çevirdi, Cesur onu izliyordu... Ela hareleriyle çarpışınca bir an şaşırdı. Yüreğini yakıp tüketen adam ne zamandan beri bakıyordu? Ne zamandan beri böyle ifadesizce çığırıyordu gözleri? Onun yüreği köpürmüyor muydu? Hayalinde varsa görkemli bir düğün, yaşatmadığı için yakıp yıkmak istemiyor muydu?

Sevdiği kadını almanın heyecanıyla coşacağı bir düğünü kim istemezdi ki...

İç yanaklarını ısırdı, ağlamak istiyordu... Kalbini döven erbanenin ritmik vuruşlarına aldırmadan haykıra haykıra kan kusmak istiyordu. Susup izledi... Mavi harelerine sinen pişmanlıkla kocasından özür dileyen yalnızlığına terk etti.

Cesur Kadıoğlu özrünü kabul etmedi, ela harelerini ondan çekerek

Düğünün anlamsızlık kazandığı dakikaları yaşadı, ne izlediğinden ne duyduğundan anladı kadın. Cesur, onun özrünü hayat boyu kabul etmeyecek acı ki hep haklı olacaktı.

"Hadi Rozerin..."

Tepesinde aniden beliren Viyan Kadıoğlu aceleci tutumuyla kollarına asıldı. "Cesur ağa ile karşılıklı oynayacaksınız."

Akıl ishali sözleri üzerine gözleri refleksle Cesur'a kaydı, Sinan tıpkı başında dikilen Viyan gibi kocasını tutsağına almıştı; Zeyno'nun gözleri fal taşı gibi açıldı, komploya kurban edileceklerdi.

Komplocu kuzene gözlerini dikti Zeyno. "Viyan... Çok düşünce-sizce olur."

"Olmaz güzelim hadi... Dedikodu sermayesi olacaksan böyle ol bari, lafların yönünü değiştirirsin."

"Göze gelmeyelim?" diye sordu eğlenerek, sözlerinin ehemmiyetine nazarla dem vurdu. Kolundan tutarak onu kaldıran kadından gözlerini ayırdı, hevesle kocasına çevirdi. Cesur Kadıoğlu'nun çehresinde keskin bir ifade vardı: karşılıklı oynamayı reddediyordu! Buradaki genç kızların ona baktığını bildiği hâlde... Şeytanice sırıttı ve inat eden Viyan'ı yormama kararı alarak ona ayak uydurdu.

Az önce doğru bulmayan kadın şimdi büyük bir fırsat olarak gördü; Kadıoğlu Aşiretinin kaçak gelini Rozerin Kılıçhan'ın gerçekten kim olduğunu onlara gösterme vaktiydi.

Onun gibi düşünmeyen kocası oturmaya ve onu keskin bakışlarıyla ikaz etmeye devam etti, Bedo ağa kulağına eğilerek her ne söylediyse gönülsüzce ayaklandığında yüreği hafifledi.

Zeyno, yuvarladığı dudağının arasından bir ıslık çalar gibi nefesini üfledi. Her şey bir rüya gibiydi...

Çaprazındaki masadan ona doğru gelen kocasına zarafetini konuşturan özgüvenli adımlarıyla ağır ağır yürüdü. Cesur'un değişen bakışları bir içimlik su gibi susuzluğunu gideren fakat çok daha fazlasına tamah ettiren lezzetteydi. Zeyno daha açık ve korkusuz bakışlarını da alacaktı. Az kalmıştı...

Piste yaklaştıklarını gören davetliler bakışlarını yavaş yavaş gelin ve damattan çekip onlara odakladılar. Platforma kocasının yanında dikkatlice çıkan kadın pistin ortasında aralarında iki adımlık mesafe bırakarak karşılıklı durduklarında, kalabalığa aldırış etmeden şuh bir gülümseme sundu.

Yürek yakan bir kadının zılgıtı mikrofondan yükseldiğinde Zeyno yüreğini kabartan cesaretle kollarını iki yana kaldırdı. Zılgıtlar peş peşe koptuğunda Cesur ağa karısına ayak uydurarak erbaneli kızların eşliğinde oynamaya başladı. Birbirlerinden asla ayırmadıkları bakışlarında kimsenin anlamadığı bir meydan okuma vardı.

Zeyno sözlerini icraata dökmüş olmanın gururuyla palazlanmış, Cesur icraata döktüğü için öfkelenmişti.

Çemberin içinde karşılıklı oynamaya koyuldular, Zeyno kimin eline tutuşturduğunu görmediği kırmızı mendili bir elinde sallarken, omuzlarının ritmini erbaneye göre şekillendirerek yerinde durmaksızın oynuyordu; Cesur onun coşkusuna ayak uydurdukça hafifleyerek karşılıklı oynamalarının tadını alıyordu.

Zeyno, elini tutup onunla seyri değişen halayın müziğine ayak uydururken kendini kaybetti. Gülüşünü herkes görse bile duyan Cesur idi. Kaçak bir gelinden uzak neşeyle doluydu.

Kocasından koparak etrafında döndü. Ritmini öyle hızlandırdı ki başındaki tülbent bozularak omuzlarına düştü, Zeyno tülbendini avuçlayarak mendille beraber sallayarak oynamaya hız kesmeden devam etti.

Oynadıkça coştu, coştukça Cesur'u kendine çekti. Dibine girdiğinde zaferle nidasını attı. "Sana herkesi kendime hayran bırakacağım demiştim ağam!"

"Sana kalkma dedim lan!"

Zeyno omzuna cilveli edasıyla omuz attı. "Kocama göz diken kadınlara karşı seninle karşılıklı halay çekmek istedim. Hem düğünümüzde de oynamadık."

"Sen adamı kanser edersin!"

"Sakın..." dedi Zeyno, kocasının etrafında tam tur dolanınca zılgıtların şiddeti artarak adrenalini yükseltti, kocasının etrafında döndüğünü gören genç kızlar ellerindeki erbaneye asıldılar, karşılıklı oynayan karı kocanın etrafını bir çember hâlinde sararak dönmeye başladılar.

Her ritim bir coşkuyu her coşku da sevinci çoğalttı.

Zeyno gösterişini âlâsıyla yaparak pistte oynamanın hakkını hadinden fazla verdi. Bu da Cesur'un öfkesini tetikleyen bir kıvılcıma daha sebep oldu. Hepsi Zeyno'nun başının altından çıkıyordu. Gösteri yapmasına gerek kalmadan iki diz kırıp bir mendil sallasa yeterdi ki kimse gelin ile damadı sahipsiz bırakıp etraflarını kuşatmasındı.

Kılıçhan kızı kocasının etrafında kendini kaybetmişçesine bir tur daha döndü, mendilini ve tülbendini ona kaygısızca salladı, temeli acıdan atılmamış bir evlilik yapmışlar gibi ona doğru süzüldü ve korkusunu samimiyetle paylaştı. "Seni de kaybedemem!"

Cesur ağa karısı ondan uzaklaşmadan son kez ikaz etti. "Bizim dü- ğünümüz değil. Dur artık Rozerin!"

Durmadı... Aksi gibi elini tutarak dibinde raks etti Zeyno. Özgürlüğüne kavuşmuş gibi izleyen bütün gözlere keyifli bir seyir yaşattı. "Benim dediğim oldu değil mi? Sana dedim ki ellerimi tutarsan bu dü- ğünde herkesi kendime hayran bırakırım. Sen ellerimi tuttun ben de sözümü tuttum."

Erbanenin sesinden dolayı sesi zor duyuluyordu ama o an önemli olan kocasının onu duymasıydı.

Cesur alt dudağını ağzının içine alarak güldü; bu kadına fena hâlde öfkeliydi, onu bir tutup nefessiz kalana kadar öpecek aklını başına devşirdiğinden emin olduğunda bırakarak cezasını kesecekti.

Öyle ki durmayışı elinde silahlarla etraflarını saran adamların çembere dâhil olmasına yaradı, erbaneli kızların arkasında -pistin genişliğinden faydalanarak en az bir metre kadar boşluk bırakarak- çember hâlinde sıralandılar. Ellerindeki silahın namlusunu havaya ateş açmak üzere yukarı doğru çevirdiler ve intizamı bozmadan aynı anda sıkmaya başladılar.

Silah seslerini duyan kızlar bu heyecanla daha bir asıldılar erbaneye vurmaya; zılgıtların karıştığı canlı müziğe silahların sesi eşlik ederek izleyenlerin ağzını açık bir şekilde bıraktı

Zeyno ve Cesur tam ortada, birinci çember erbaneli kızlardan, ikinci çember silahlı adamlardan, üçüncü çember kadın erkek karışık halaya giren davetlilerden oluşuyordu ve çember giderek çoğalıyordu.

Organize edilse bu denli uyum sağlanamayacak sahne hayranlıkla, müthiş bir şaşkınlıkla izleniyordu. Gelin ve damadın varlığı neredeyse unutulmuş, kaçak âşıkları izliyorlardı.

Bu düğün günlerce hatta aylarca konuşulacaktı.

Mutluluğunu içinde yaşamaktansa dışa vurmayı istedi Zeyno, sakınmadan güldü çünkü hayal etse dahi bu kadar güzel bir sahne yaşamazdı. Başının üzerinde gezinen drone her şeyi anbean kaydediyordu. Zeyno bu sahneyi izlemek için daha şimdiden sabırsızlanmaya başladı. Yeter diye ağzını oynatan kocasının dibine kadar girdi.

"Bir şartla dururum."

"Rozerin şartı bırak... Gelin orada kaldı, ayıp bu yaptığın."

Zeyno, gelini gölgede bıraktığını fark edemeyecek kadar kendinden geçmişti, yüzünü allayan utancı bastırarak asıl niyetine odaklandı. Zerda Kadıoğlu'na yapacağı gösteri için kocasından sözü almalıydı.

"Eve gittiğimizde annenin yanına beraber gideceğiz... Elerimi tutacaksın."

Buz gibi bir ifadeyle sarsıldı. "Sınırını aşma!"

Dişlerinin arasından tıslayarak konuşan adamın köpürmesini sağlayacak tehdidinde ayarsız bir kararla bulundu. "Oynamaya devam ederim! Bak bizim oynadığımızı gören herkes halaya giriyor," diyerek sonunda ona otuz iki diş sırıttı. Gözlerin üzerlerinde olmasından mütevellit epey dikkat etmesi gerekiyordu.

Sırıtışına sinirlenen Cesur Kadıoğlu kameraların açısında olmanın dezavantajını yaşadığından el mahkûm kabul etti. "Tamam... Lan tamam bırak..."

"Yanıma gel ellerimi tut ki duralım."

Cesur ortam içinde kozunu kullanmasına inanamadı. Yine onun istediğini yaptı. Kollarını son bir gayretle indirdi ve dibinde duran kadına manidar gülüşüyle elini uzattı, karısı elini uzatarak tutmasına müsaade etti. Canını okuyacaktı canını. Onu tehditlerle burada tutsak eden kadını perperişan edecekti.

Alkışların ve tebriklerin yükseldiği çemberin içinde herkese teşekkür ederek, karısıyla pistten ayrıldı.

"Bu senin yanına kalmayacak!"

İkisi de nefes nefese, dip dibelerdi.

Terin aktığı şakağına ufak bir göz gezdiren Zeyno, yüzünü boynuna doğru tutarak müziğin sesine rağmen duyacağı kadar kısık seste karşılık verdi, "Kocamdan gelecek her cezaya razıyım!" diyerek boyun eğdi. Ne de olsa istediğini almış tatminkâr bir kadındı.

"Altını tak gidelim," dedi Cesur, davetlilerin kavurucu bakışlarını görmezden geldi, hemen arkasında duran adamına başıyla işaret vererek altın setini getirmesini istedi.

Zeyno aceleci davranmasından epey rahatsız oldu. Yangından mal kaçırır gibi henüz yeni gelmişken, apar topar gitmek kapatmaya uğraştıkları ağızlara bir başka sermaye olurdu ve emindi ki onları tok tutmaz, yeni bir sermayenin peşine düşerlerdi. "Ayıp olur hemen gidersek," diye yanıtladı nefes nefese. "Aysun yenge için en azından biraz daha oturmama müsaade et."

"Yarım saatin var Ruze. Önce altınını tak, tebrik et. Hatta ne yap biliyor musun, düğünlerine kendini ön plana attığın için özür dile."

Takı töreni henüz başlamamışken takmalarını uygun görmedi Zeyno. "Bizim gelişimiz olaydı, annen bizi gönderdi."

Cesur ellerini bırakmadan gelin ve damadın yanına doğruca sürükledi. En iyisi kendi bildiğini yapmaktı; Zeyno'ya bırakırsa geceye kadar burada kalacaklardı. Masalarında davetlileri izleyerek gülüşen mutlu çiftinin yanına gittiler.

Damat onu gördüğü anda keyifli mizacıyla kollarını iki yana açarak sitemde bulundu. "Cesur ağa kendi düğününde böyle oynamadın. Bizi ikinci plana attın."

Şakayla karışık sözleri darbe niteliğindeydi, Cesur elinde olmadan gülümsedi. "Kusura bakma Akif... Biz de böyle olacağını bilmiyorduk." dedi ve sarılarak damadı tebrik etti. Gelini de tebrik ederken hafifçe geri çekildi.

Gelinle tanışan ve tebrik ederken samimiyeti kuran karısına bir kulağını vererek gözlerini Akif'e sabitledi. Damat düğün henüz yeni başlamışken Cesur'u şaşkına uğratan bir teklifte bulundu.

"Düğünden sonra seni ve eşini bize yemeğe bekliyoruz."

Karısının minik kıkırtısını duyan Cesur çaktırmadan omzuna vurdu. Rozerin'in neden güldüğünü biliyordu. Şeytan tüylü karısı lobide ne dediyse hepsini bir bir yapmıştı. Elini tutması karşılığında herkesi kendime hayran bırakacağı sözünü vermişti; onu önce yadırgayanlar daha sonra halayda onunla karşılıklı oynamak için resmen sıraya girdi. Eve gelene kadar yemek daveti alacağını söylerken de kendinden emindi ve daha düğünden ayrılmadan damat yemeğe davet etmişti.

Bir kez daha anladı ki karısını hafife alarak yanlış yapıyordu.

Cesur, teklifi karşısında nezaketle teşekkür etti. "Önce damadımızı yemeğe biz götürelim..."

Akif beni ilgilendirmez dercesine omuz silkti. "Ben baştan belirteyim, hem eşim benden önce söyledi, yengeni kırmak istemezsin."

Kaçışlarının olmayacağını fark edince tamam diyerek başını salladı Cesur.

Bu sırada Şerif'in uzattığı siyah büyük kadife kutuyu Zeyno'nun eline vermesini istedi.

Damat ve gelinin yanında duran kadın ve üç adam getirilen sete baktı. Kim ne getiriyorsa adı ve getirdiği hediyeyi yüksek sesle söyleyerek geline ya da damada takıyorlardı. Zeyno ayrı kurulan altın masasına kontrol edince, masanın yanına iliştirilmiş ağzı açık iki boş bavul gördü. Altınları gelin, takılan paraları da damat taşımayacak hâle geldiğinde bavullara koyuluyordu. Yanında ellerinde defterle genç bir oğlan daha duruyordu.

Zeyno kutuyu açarken Cesur'un seçtiği altın seti beğeniyle süzdü, gayet güzel bir set alınmıştı. Damadın yanında duran kadının eline bıraktı. "Dildar Kadıoğlu'nun hediyesi," diyerek damat ile gelini son kez tebrik ettikten sonra kocasıyla uzaklaştı. Kadın isimlerini yüksek sesle söyledi, akabinde setin parçalarını tek tek göstererek geline taktı.

Zeyno için eksik kalacağı bir an daha yaşanmıştı. Acı olan altın takılmaması da değildi. Kendileri için oynayacakları, bir zamanlar sizin düğününüz güzeldi iltifatları duyamayacakları noksanlığını çekecekleri heyecanlı bir bekleyişten mahrum kalmışlardı.

Heyecanları olmamıştı... O heyecanı yaşatmadığı kocasından özür dilemiş ve özrü kabul edilmemişti. Zeyno, düğünde kalmak istemedi. Davetlilerin asıl soruları ilgileri bu saatten sonra başlayacaktı.

"Sen otur ya da dışarıda bekle ben Aysun yengeyle konuşup geleceğim. Bakalım gitmemizde bir sakınca var mı? Yoksa hemen gideriz."

"Tamam çabuk ol. Daha fazla bu bakışları görmek istemiyorum."

Zeyno da onunla aynı fikirdeydi. Elbisenin ucundan tutarak masaların arasından hızlı hızlı yürüdü. Aysun yenge masasında değildi ve halaya henüz girmemişti. Nerede bulacağını bilemediği kadını etrafında aradıkça yanından yöresinden geçen davetlilerin tebriklerini kabul

etmekle meşgul oluyordu. Elinden geldiğince kısa kesti. Yanlarından ayrıldığında Cesur'un onu beklediğini özellikle belirtiyordu.

İzel'in misafirlerden biriyle konuştuğunu görünce yanına ilerledi. "İzel annen nerede?" diye sordu. Bakışları üzerinde gezinen İzel cevap vermeden gözleriyle elini işaret edince Zeyno kaşlarını istemsizce çatarak eline baktı. Tülbendi hâlâ elindeydi ve saçlarına örtmemişti.

"Resepsiyona gelin odasını sor, teyzemle oradalardı."

Zeyno, her ikisi için teşekkür ederek yanından ayrıldı. Kırışan tülbendini başına örterek çift kanatlı kapıyı geçti. Aysun Hanımı görmeden gitmek istemiyordu. Otel görevlilerinden biri önüne çıkınca gelin odasını sordu. Aradığı oda giriş kapısının solunda restorandın yanında kalıyordu. Zeyno yönünü hiç şaşmadan eteğinin ucundan tutmaya devam ederek hızlı hızlı yürüdü.

Neden orada bulunduklarını anlamayan kadın Cesur'u çok bekletmek istemediği için kapısını çalmadan odaya pat diye girdi. Aysun Hanım ve kız kardeşi yoktu ama genç bir kadın telefonla uğraşıyordu.

Ona Aysun Hanım'ı sormak için yanaştı, yüz hatlarını tanıyınca adımları yavaşlayarak durdu. Yüz hatları ona kuzeni Pınar'ı anımsatıyordu. Zeyno, yanlış gördüğü kanısından olsa gerek gözlerini kırpıştırdı. O kadın hâlâ orada duruyordu ve kesinlikle kuzeniydi.

Henüz nefesini yeni kontrol altına almışken göğüs kafesinin altındaki organ delip geçecekmişçesine hızla çarptı. Aylar sonra ailesinden birini kanlı canlı görmeyi beklemese de heyecandan tutukluk yaşadı Zeyno.

Parmakları arasında sıkıştırdığı elbise yavaşça kaydı, mavi harelerini nemlendiren yaşlarla onu görmeyen kuzenine bir adım daha attı. Kulağı heyecan ve korkudan zonklayarak Zeyno'ya bayılacağı sinyalleri veriyordu.

Pınar, onun gelişini fark etmeden kafasını indirdiği telefondan kaldırınca Zeyno hevesle gülümsedi ve ona seslenmek için ağzını yuvarladı ama Pınar doğruca bir yere baktı. Baktığı tarafa gözlerini usulca çevirdi ve ona nefretle bakan bir çift göz gördüğünde acıyla narasını kopardı:

"Daye!"

Qerîna dilê min [49]

Kaybı anne olunca insanın aşk uğruna yaptığı her şey hiçlikten ibaret oluverir. Yerini alan keşkeler gönlünü zedeleyen bir pişmanlık hâlini kolaylıkla alır; annesini göz göre yitirmiş bir kadın için pişmanlık geç kalmışlıktır.

Son... Süregelen nefesin kesildiği an gelir, ölüm bulur, her yaşanmışlık bedeni terk eden ruhta kalır. O kadının ruhu kadar bedeni de yıpranmıştır.

Yama dikse sırıtacak kadar açık yaralarla kanıyordu kadın.

Kılıçhanların gözbebeği nefretin simgesi hâline gelmeyi Rumi uğruna başararak kendini o kalplerde yitirmiş, varlığını âdeta bitirmişti. Annesini karşısında görmek beklenmedik bir zamanda açılan bir kurtuluş kapısı gibi görünse de bakışlarındaki nefret aksini iddia ediyordu. Kavuşmalar, nefretin nüfuz ettiği gözlere bakılırsa mahşere kalmıştı.

Bir anne böylesine keskin nefretle evladına bakabilir mi? Anneliğini sorgular hâle gelince utanarak geri çekildi Zeyno. Bu nefretten fazlasını da hak ediyordu ya! Utançla bakışlarını annesinden kaçırarak kafasını önüne eğdi. Ardından sırf onu biraz daha görmek uğruna o nefret dolu bakışlarını kabul ederek annesine baktı yine.

"An...anne..." diye zikretti, ilahi bir duayı gönülden yakarıyordu sanki. Annesi kızına bakmak bir tarafa zikrettiği sıfatı üstüne almayarak oturduğu sandalyeden kalkmaya çalıştı. Zeyno acıdan geberirken onu görmezden geliyordu.

"Daye... Kulun köpeğin olayım beni görmezden gelme..." diye yalvardı, titreyen çenesi sesini zorluyordu. Annesine doğru çekingen adımlarıyla yaklaştı. Neden korkuyordu? Neden koşarak boynuna sarılmıyordu?

Kadriye Kılıçhan nefret dolu bakışlarını kızına sabitlerken eliyle durmasını işaret etti. "Dur orada!" diye ikaz etti hışımla. "Bana anne deme... Sen kimsin ki bana anne diyorsun?" sorgusuna kin öyle kuvvet-

[49] Yüreğimin çığlığı.

li bürünmüştü ki Zeyno'yu duraksattığı yerde şiddetle sarstı. Çekingen biraz da ürkek adımlarıyla onu ekseriyetle reddeden annesine yaklaştı.

"Yalvarırım... Bana böyle bakma daye..."

Yaşlı gözleriyle yakaran kızını hiçe sayarak, Pınar'a bakışlarıyla gitmeleri mesajını verdi. Kalmayı istemediği odadan kaçarcasına çıkıyor, ona sarılmak için an kollayan kızını ardında bırakarak yeni acılara gark ediyordu.

Kadriye Kılıçhan, ihanetin bedelini kendince ödetiyordu Zeyno'ya.

Annesi koluna giren Pınar ile odadan çıkmak üzere kapıya döndü, aksayarak adımlarını atmaya başladı, Zeyno yürüyemeyecek durumda olduğunu aksamayana kadar fark etmemişti ama şimdi gördükleriyle şiddetli bir sarsıntı geçirdi. Babasının felç geçirmesine sebep olurken annesine de ağır hasarlar bırakmıştı.

Dağ gibi Kadriye Kılıçhan'ı ellerin yardımına mı muhtaç etmişti? Cüssesiyle yıkılmaz duran, beli büküklere dik durmasını öğreten koskoca Kadriye'yi koluna biri girmeden yürüyemeyecek hâle mi getirmişti? Tüm bunlar yetmezmiş gibi düğüne gelip insanlara biz kızımızı unuttuk imajı mı çizmişti? Milletin ağzını kapatmak için annesi bunca acıya katlanmaya mı çalışıyordu?

Ölmeyi istedikçe cehennemde cayır cayır yanmayı diledikçe hayat onu ölümden ağır acılarla sınıyordu. Hak ettim dedikçe, bu kadarı yetmez diyen bir ses ona daha beter kederleri yaşatıyordu.

Yıktığı anne babasını nasıl doğrultacaktı Zeyno? Daha bükük belini düzeltemezken annesine nasıl koşacaktı? Yüzünü kızartıp edeceği her hareketi kabul ederek yine ona koştu Zeyno; çıkmasına engel olmak için önünü keserek diz çöktü.

Hıçkıra hıçkıra ayaklarına kapandı Zeyno, aksayan ayaklarına sayısız öpücükler kondurdu. Şifa olması maksadıyla dur durak bilmeden öptü; gözyaşlarının ıslattığı teni şifa öpücükleriyle damgalandı ama ne çare! Bu saatten sonra annesini hangi akılla iyileştireceğine inanıyordu?

"Özür dilerim anne... Beni affet yalvarırım..." dedi hıçkırıkları arasında. Affetmeyecek kadına yalvarmaktan öte bir yol görünmüyordu. "Tamam tamam beni affetme ama bana öyle bakma... Kurban olayım sana anne bakma... Döv söv... Beni öldür ama bana öyle bakma..."

"Sen zaten öldün!"

Azametinden şaşmayan Kadriye Kılıçhan'ın keskin nefretine bulanan sert sesini duyduğunda hıçkıra hıçkıra ağlayarak ayaklarına daha

sıkı sarındı. Onu görmenin mutluluğunu yaşayamazken nefretle bakan gözlerin ve zehirli sözcüklerin acısıyla imtihan edilmişti.

Son bir kez boynuna da sarılıp kokusunu içine çekmek istedi Zeyno. Sadece bir kereliğine mahsus rıza verse Zeyno ömür boyu sarıldığıyla yetinecekti.

Kadriye Kılıçhan hışımla emri verdi. "Çek kirli ellerini üzerimden!"

Zehirli dilinin kızını öldürdüğünün farkında değil miydi? Bilerek sarf ettiği sözlerin ne kadar keskin olup, kızında iyileşemez yaralar açtığını göremeyecek kadar nefrete kulluk ediyordu. "Bırakmam... Bırakamam..." dedi Zeyno güçsüzce. "Sana sarılmadan bırakmam seni... Beni öldür ama bırak deme..."

Annesinin alaycı sesini duyduğunda kapandığı ayaklarından kopar gibi yavaşça geri çekildi, kafasını ağır ağır geriye yatırdı ve perişan ifadesini annesine sundu. Hiçbir ifadesine yüreğini kıpırdatmayacak kadar soğuk kesilmiş annesine umutla tutundu.

"Kaçarken de bunu söyledin mi?" diye sordu, ayaklarını hızla kızından çekti. "Hayatını mahvettiğin bir adamın karşısında nasıl utanmazca oynayabiliyorsun?" yüzüne tükürürcesine konuştu. "Hadsizsin!"

Beni sözlerinle öldür derken hata ediyordu Zeyno, akan yaşlarıyla canını yakan her kelamı dinlediğinde biraz daha küçülüyor, biraz daha annesinin içinde tükeniyordu. Yılmadı kadın yine ayaklarına kapandı. "Öldür... Öldür... Razıyım..." dedi, suçunu kabul ettiğini ifade edebilecek bir an bulduğu için sonuna kadar kullandı.

"İstediğini söyle... Bana istediğini söyle ama yeter ki sana sarılmama izin ver! Sen bana sarılmasan da olur! Ben sana sarılmak istiyorum anne."

Hızlıca dillendirdiği cümlelerinin annesinin kulağına ulaşamadan havada süzülüp kaybolmasından korktu zira annesi bütün duyularını ona kapatmıştı.

"Ben senin annen değilim!" diye hışımla karşı çıktı. Zırhını kuşanarak söylediği sözlerle kızının ölümünü bir kez daha ilan etti. "Kılıçhan ailesi için öldün. Senin cenaze namazını kaçtığın gece kıldım..." dediğinde titreyen sesine engel olup, onu izlemekte olan kızına kinini kusmaya hız kesmeden devam etti. "Odamda senin cenaze namazını kıldım... Allah'ımdan seni affetmesi için sabaha kadar yalvardım... Gözümü kırpmadan dua ettim. Sen öldün seni gömdük! Şimdi ayağımın dibinden çekil!"

Ölümünü ilan eden annesi olunca Zeyno için affedilmek umudu sönerek kayboldu. İdrak etti ki Kılıçhanlar yüz çevirdiği kızlarını görmeyerek, hiç olmamışçasına kanlarından silmişlerdi.

"Pınar çek şu edepsizi ayağımın dibinden!"

Öfkeyle bağıran annesinin gidişini görmeye dayanamadı. Ayaklarına daha sıkı sarıldı Zeyno. Kendini affettiremeyeceği kadının merhametine sığınarak son kez dilendi.

"Çekil de gidelim artık!" dedi Pınar, nefretin yansıdığı öfkeli sesiyle.

"Ben ölmek istedim ben denedim anne..." dediğinde kafasını yasladığı ayaklarından kaldırmadan kendini bir gayretle açıkladı. "Yemin ederim gittim. Sizin hayatınızı mahvettiğim için Cesur'un hayatını mahvettiğim için ölmeye gittim ama izin vermedi... Ölmeme izin vermedi. Bu hayattan kurtulmama izin vermedi."

Yaşamak en büyük cezan der gibi ölümü ona yasak kılmıştı Cesur. Haklıydı; yıktığı hayatlardan sonra sevgisiz bir yaşamla azap çekerek adaleti sağlıyordu. Neticede ölüm onun için ödülken, Cesur Kadıoğlu onu ödülden alıkoyuyordu.

"Çek onu ayağımın dibinden!" diye tekerrür etti, emri yerine getirilmedikçe cenaze namazını kıldığı kızı ayaklarına sarıldıkça Kadriye'nin gazabı harlıyordu. Zeyno'yu vuracak her söz böylece ağzından kolaylıkla çıkıyordu.

Pınar'ın elini omzunda hissettiğinde içi çıkana kadar ağladı, destek için istediği eller onu şimdi itiyordu. "Bizi yeterince rezil ettin. Sahte gözyaşlarınla daha da rezil etmeden git."

Ona nefretle bakan bir göze daha bakmaya cesaret edemedi Zeyno. Kabul edilmediği gibi itildikçe itilmişti.

Pınar tekrar kollarına girdiği annesine yardımcı olarak odadan çıkardı, Zeyno söylenen her sözü çok net bir şekilde duydu. Her şeyi öğürerek sindirdi, kendi cezasını kendi verdi.

"Yaptıklarından sonra onu affedeceğimi düşünüyor. Kimse için değil Pınar, nişanlı bir adama kaçarak bizi bu hâle getirdi. Ailemizi mahvetti, utanmadan halay çekiyor millete gösteri yapıyor..."

"Sen üzülme," diye teselli eden Pınar'ın önce annesinin omuzlarını okşadığını ardından annesinin şakağına öpücük kondurduğunu yaşlı gözleriyle acı acı seyretti. "Konuşmaya değmez. Bırak hak ettiğini yaşasın!"

Annesini öpücüğüyle teselli edişini, kızından koparak götürüşünü görmeye dayanamadı, gidişini görmemek için gözlerini kapattı. Ebediyen kapattığı bir an olmasını içtenlikle diledi. Acılar son bulur, pişmanlıklar onunla ölürdü.

Kolunu dişleyerek yüzünü dizlerine gömen kadın top gibi düştüğü yerde sindi, çığlıklarını kopardığı an boyunca ölmeyi diledi. Hançeresinde biriken kahrı çığlıklarıyla defetti ama yetmedi.

Bir düğünden cenazesi kalkmak üzereydi. Mahvettiği onca hayattan sonra birilerinin mutlu gününe kara bulutlardan bir örtü çekecekti nereyse. Bir gönlü daha kırmaya hakkı yoktu, top gibi büzüldüğü yerden güçlükle kalktı. Kapı eşiğinde ona gelmekte olan Şerif'i durdurarak kendi ayakları üzerinde durmayı başardı, şimdi yürüyemezse düşecek ve kalkması için ellere muhtaç hâle gelecekti. Annesinden sonra düşmeyi göze alamadı.

Güçsüz, zoraki adımlarını sürerek otelin lobisini geçti, arkasında telaşlı birisinin onun için endişelendiğini hissediyor, hâlâ önemsendiği için biraz kalbini okşamak istiyordu ama... Annesinin gidişi onu bile hak etmediğini kanıtlıyordu.

Kapıyı aştığında arabaya yaslanmış hâlde sigarasını içen kocasıyla göz göze geldi; yaşlar sicim gibi akarak hiçbir şeyi bilmediğini zannettiği kocasını aydınlattı. O da annesiyle karşılaşmış mıydı? Annesinin onun yüzünden aksadığına Cesur şahit olmuş muydu?

Zeyno ona doğru yavaş adımlarla yaklaştığında burnunu koluyla sildi ve Cesur'un dibine girene kadar durmadan devam etti, küçük savunmasız bir kız çocuğu gibi onu izledi.

"Cesur... Sana sarılabilir miyim?"

Gözlerine peyda olan umudu, bir çift elaya şaşkınlık yaşattı, o vakit sarılmak istemediğini anladı. "Söz... Söz veriyorum çok fazla sarılmayacağım!" diye şart koştu. Sıcak bir bedende kendini yeniden bulmayı ümit ediyordu Zeyno. Cesur şaşkınlığından sıyrılamadığı için yalnızca onu izledi.

"Annem izin vermedi... Bari sen izin ver..."

Nihayet biri onu duydu, boşa kürek çekmediği şanslı bir zamanı yaşadı Zeyno, yeni yaktığı sigarasını yere atarak kollarını iki yana açan kocasına tek bir adımla ulaştı Zeyno ve kollarını boynuna dolayarak içi çıkana kadar ağladı.

İyileşmeyi gözden çıkardı kadın, tek isteği merhametli bir insanın sevgisiyle biraz olsun sarmalanmaktı. Ömrüne balta vurduğu adamı olması da Zeyno için ayrı bir utançtı.

"Ayağına kapandım beni itti... Yüzüme dahi bakmadı!"

Göğsüne hiç derdi yokmuş gibi kendi acısını kustu Zeyno.

"Seni kabul etmeyeceklerini söyledim."

Sesi hiç rahatlatıcı değildi aksi gibi sözleri de gerçekti, can yakıcıydı. "Cenaze namazımı kıldığını bile söyledi. Beni öldürdüler..." diye hıçkıra hıçkıra söylenenleri kustu. "Annem... Annem bana bakmadı Cesur. Yalvardım... Sadece bir kere olsun bana sarılması için yalvardım bana bir böcekmişim gibi baktı. Benden o kadar çok nefret ediyordu ki..."

Konuştukça sesi yükseliyor ağlaması daha da şiddetleniyordu. Nerede olduğunu unutmak gibi bir gaflete düştü Zeyno, konuşanların ağzını kapatamadan yeni bir yem vereceği hatalar yapıyordu.

Cesur Kadıoğlu bir hatanın daha olmaması için çabaladı, kollarındaki kadını arabanın arkasına bindirerek, yanına oturdu ve arabayı süren Şerif'e direktifi verdi. Zeyno bu süre zarfında ağlayarak annesinin sözlerini mırıldandı.

Kızına, unutamayacağı bir nefretle gerisinde bıraktığı mirastı sözleri.

"Pınar da bana çok kötü baktı. Benden ölümüne nefret ediyorlar. Bir hata yaptım! Çok çok pişmanım ama böyle bakmamaları gerekiyor. Ayaklarına kapandığım hâlde beni itti... Annem beni itti Cesur."

"Biraz daha zaman geçmesi gerekiyor Rozerin. Gerçekten zamana ihtiyaçları var."

Zamanla geçmeyecek nefrete tutulan ailesinin onu affedeceğini söyleyerek kandırıyor muydu yoksa susması için ikna yöntemini böyle aldatıcı sözlerle mi uyguluyordu? Kafasını göğsünden uzaklaştırarak çenesini yukarıya doğru kaldırdı ve kendi uğruna hayatını mahvettiği adamın gözlerine gamla dolu mavi menevişlerini dikti.

"Hayır!" dedi tek bir solukta. "Hayır! Bana umut verme!" diye kocasını payladı. "Beni affetmeyecekler Cesur. Gözlerindeki o nefret asla silinmeyecek. Babam benim yüzümden felç geçirdi. Ferman'ın kimseye bakamadığını biliyorum. Benim yüzümden insan içine çıkamıyorlar. Bu düğüne annemin zorla geldiğine eminim. Her şeyi bilip hiçbir şeyi yapamıyorum..." dedi, sonunda gardı kırılarak tekrar ağlamaya başladı. "Ben çok pişmanım... Keşke keşke zamanı geri alabilsem."

Keşke kelamı her dilinden döküldüğünde utanç yakasına yapışarak onu boğuyordu. Zeyno, kaçmaya karar verdiğinde bunların olacağını bilerek gitmişti. Cesur'a yakalanmasaydı, o gece yaktığı ailesine bir daha yüzünü dönemeyeceği gerçeğini bilerek Rumi ile mutlu bir hayat sürecekti. Şansı varsa nişanlı olduğunu saklayarak Zeyno'yu yine kandırmayı başaracaktı. Hâlâ kendini ifade ederken, acısını kusarken bencilliğini hissederek nefretle doluyordu.

Zeyno daha kendisini affetmemişti, ailesi neye dayanarak onu affedecekti ki!

"Ferman seni çok seviyor, bir gün affedecek Ruze. Hiçbir anne evladına kırgın kalamaz. Herkes seni affedecek, onların bu yüzden zamana ihtiyacı var."

Zeyno başını olumsuz yönde sallarken kafasını tekrar Cesur'un göğsüne yasladı, durmamaya ant içen gözyaşları kendiliğinden akarak Cesur'un gömleğini ıslattı. Ezbere sözcüklere karnı toktu, dakikalar önce maruz kaldığı nefretten sonra affedileceği umudunu tamamıyla tüketmişti Zeyno.

İçindeki yangını söndürecek bir güç varsa her acıya göğüs germe şartıyla kabul ediyordu. Yeter ki biri o ateşi çekip çıkarabilsin!

"İçimde cehennem ateşi var... Beni cayır cayır yakıyor ama ölmüyorum... Allah kahretsin ölmüyorum... Allah belamı versin ölmüyorum..."

Cesur kollarını vücuduna sararak, kendine vereceği zararın önünü kesti, onu kendine çekerek zarardan muhafaza etmeye çalıştı. "Geçecek... Söz veriyorum geçecek," sözleriyle yatıştırmayı amaçladı. Fakat amacında başarısız çıktı çünkü Zeyno ezbere sözcüklerden nefret ediyordu. Kendinden nefret ettiği kadar geçecek sözcüğünden nefret ediyordu.

"Beni sakın kandırma Cesur! Geçmeyecek! Bu Allah'ın belası acı hayatım boyunca benimle kalacak!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Parmaklarını saçlarının arasına bir hışımla daldırarak kopartırcasına çekti. Sanki kendisine fiziki bir acı çektirse yüreğindeki acı hafifleyecekmiş gibi...

"Cesur... Cesur yüreğim yanıyor..." dedi, apaçık acısını haykırdı. "Öldür... Öldür beni yaşamak azap gibi..." saçlarından çektiği eliyle kocasının belini yokladı. Bir silah bin acıdan kurtuluş demekti. Belinde duran silahı kaptığı gibi çekerek namluyu kendine doğrulttu. Titrek

elleri çok güçlü değildi ve ona bağırarak engel olan adamın gücü karşısında çok yetersiz kalıyordu ama Zeyno vazgeçmedi.

"Dur Rozerin!"

Zeyno onu dinlemek yerine emniyet kemerini açmaya çalışarak silahı sol yanına bastırdı. "Yalvarırım vur! Çek vur kurtar beni! Ben yaşamak istemiyorum. Cesur... Ben ölmek istiyorum..."

Cesur, silahı bir çırpıda elinden kapıp ön koltuğa fırlattı. Hâlâ canına kıymaya kararlı oluşundan korkarak sarıldı, sakinleşmesini bekledi. Zeyno hâlâ debelenmeye devam ederken Cesur dudaklarını saçlarına bastırdı ve sessizce fısıldadı.

"Ruze yalvarırım sakinleş... Beni elden ayaktan düşürme..."

Zeyno büyük bir hata yapmış olabilirdi ama bu kadar acıyı hak etmiyordu. Cesur'un ona duyduğu kızgınlık, gördüklerinden sonra yerini terk ederek merhametini gün yüzüne çıkardı; hiçbir kadın kaçtığı için bunları hak etmiyordu. Ona haksızlık etmeye dayanamadı.

İntihara gerçekten meyilli olduğunu ilk defa anladı.

Bir uyuşturucu gibi kulağına mırıldanan yatıştırıcı sesin etkisiyle debelenmeyi bıraktı. Göğsüne ağırlığıyla yaslandı, sessizliğe gömülerek yaşını içine akıttı. Merhametini hak etmediği adamın hayatını mahvettiği için yine ölmeyi diledi Zeyno.

"Seni de yaşadıklarım gibi hak etmiyorum Cesur... Biliyorum!"

Bir vakit kaçmayı arkasında her şeyi bırakmayı düşündü, denemeye kalkışınca kaçtığı her şeyin üstüne yığılarak ezeceğini anlayınca vazgeçti ve ona bir ayna olan kadını seyre daldı. O kadın karısıydı; zaten bir kaçışla her şeyi üstüne deviren biri varken hayatında kendisi de bu kadar fütursuzca davranarak boktan yaşamını kaosa sürükleyemezdi.

Bitmeyen kaosların müdavimi olduklarını hatırlayınca tıslayarak güldü.

Saat biri çeyrek geçiyordu, yatağına yatırdığı karısını merak ettiğinden kontrol amacıyla kapısına dayanmıştı; gördüğü manzara hiç iç açıcı değildi, bir arbededen sağ çıkmayı başaran kadın uzandığı yatakta dinleniyordu. Hoş bir yaşam belirtisi vermek için dinlenmekten ötesi gerekiyordu zira karısı yorgunluktan küçülmüş mavi gözlerini tavana dikmiş, ürküten boş bakışlarıyla tavanı izliyordu.

Ve kim bilir neler düşünüyordu...

Boşluğun içinde süzüldüğüne ve tutunmak için bir şey aradığına emindi, Cesur Kadıoğlu ona elini vermeyecek yalnızca tutunması için

ihtiyaç duyduğu desteği sağlayacaktı; ilk adımı ona doğru attı, gözlerini ondan hiç ayırmadan hazeran sandalyeyi çekip oturdu.

"Bir şeyler yemen gerekiyor."

Sesinin tınısından ürktü Cesur. Dağılmış bir kadına destek vermekten uzak soğuk bir tondu. Pişmanlıkla yüzünü buruşturdu.

"Annem..." dedi, donuk ifadesi bir yanlışı düzeltir gibi bocaladı. "Pardon... Kadriye Hanım... Seninle karşılıklı oynadım diye yüzüme tükürdü!" sesi sona doğru bir fısıltı hâlinde döküldü. "Bana utanmaz dedi, hadsiz dedi. O... o kadar kırıcı konuştu ki o an alnıma bir kurşun çaksaydı kanım akmazdı."

Cesur, maruz kaldığı cümlelere gözlerini sımsıkı kapadı. Çöküşünün sebebini çok daha iyi anladı.

Sesiyle kadını rahatsız etmedi, kendinde değildi ve emindi ki kendinde olsaydı bunları ona anlatmazdı. İçini dökerek anlatmasını sağlamalıydı ki yükünü azaltabilsindi. Yoksa bu kadın ailesine duyduğu kederin derdinden ölecekti.

"Ona anne dememi istemedi Cesur. Artık annem olmadığını söyledi, Pınar da yüzüme bakmadı. Annemin kızı oymuş gibi koluna girdi onu teselli etti. Sonra... sonra ne yaptı biliyor musun?" dedi ve nihayet gözlerini diktiği tavandan ayırarak kocasına çevirdi, biriken yaşlar akmak için yalvarıyordu.

"Boş ver yenge değmez... Onun için konuşmaya değmez... dedi. Annemi sakinleştirmek için öptü... ben anneme dokunamadım ama o gözümün önünde annemi sakinleştirdi. Ben onun kokusuna köpek gibi muhtaçken o annemi öptü. Benim annemi, beni doğuran kadını..." dedi, kuruyan boğazından bir yumruyu acıyla kasılarak yutkundu.

"Onların gözünden bakmak lazım Rozerin," diyerek dikkat çekti Cesur. Her sözü acı çeken kadın için anlamını yitirirdi ama illaki ucundan tutacağı bir yer olurdu. "Hâlâ atlatamadılar ve atlatacak zaman tanınmıyor. Kimse... kolay kolay affetmez. Düşünerek kendine acı çektirme, zamana bırak."

Rozerin'in gülüşü manidardı. "Düşünmemem için beynimi sökmen lazım. Hatta beyin sistemimi çökertecek bir işlem varsa kabulüm. Başka türlü... asla üstesinden gelemem Cesur."

Güçsüzlüğünü itiraf etmesine şaşırdı, o her şeyin üstesinden gelmeyi başaran dediğim dedik bir kadındı; düştüğü anda kalkmayı başaran, daha sağlam adımlar atarak Cesur'u her defasında etkileyen kadın üstesinden gelmeyeceğine nasıl inanırdı...

Başını sol avucunun içine koyduğunda soluna uzanarak tamamiyle vücudunu ona döndüren karısı, sağ eliyle başparmağını okşadı Cesur elini çekerse onu inciteceğinden sessizliğini korumaya devam etti. Konuşuyla ürpermese sessizlik belki katlanır hâle gelebilirdi ama bu kadın ona her ne yapıyorsa hiç iyi bir his tattırmıyordu.

"Amcan neden bana karşı bu kadar iyi?"

Bedo Kadıoğlu'nun konusunu aniden açması beklenir bir hareket değildi, muhtemelen anlayamadığından, haklı olarak sebebini öğrenmek istiyordu. Cesur onu yanıtlamaya kalmadan karısı konuşmasına devam edince bitirmesini bekledi.

"Ailemin bana yapmadığını o yaptı, bana böyle iyi davranarak aslında birçok insana cesaret vermiyor mu? Kaçtığım hâlde elimden tutuyor, yanlışı kabul etmeyen adam beni kabul ediyor. Herkesin delicesine korktuğu Bedo ağa neden kaçan Zeyno'ya yardım etti neden onu ailesi olarak kabul etmesini istedi?"

Mavi gözlerini incelediğinde bilinmezlerle dolu bir derinlikte kaybolmuş hissetti Cesur ağa. Ürperti yalnızca elleriyle onu sarmıyormuş demek ki, bu kadın onu bakışlarıyla da bir yolculuğa çıkarabiliyordu.

"Zamanında baban da aynısını yapmıştı," diye söze girdi. "Aysun yengenin uzak akrabalarından bir kız kaçmıştı. O zaman küçüktüm ama net hatırlıyorum. Kadın, sevdiği adama kaçmıştı ama aileler birbirine düşmanlardı. Kavuşmayacaklarını anlayınca kaçmayı uygun görmüşler. Bedo ağa onları korumasına almadan baban onları yolda görüp evine almış ve öldürmelerine engel olmuştu. Hatta…" dedi, o anlar hatırasına çok net düşerek biraz eskilere götürdüğünden buruk bir gülümseme dudağında belirdi.

"İki ailenin saadetini sağlayarak olabilecek en kötü kan davasını engelledi ki o dönemler dostluğu sağlamak çok zordu. Bedo ağa da bugün babana, sana arka çıkarak teşekkürünü ediyor ya da hanımının borcunu ödüyor, bilmiyorum."

Rozerin titreyen çenesini sıkmaktan çenesini kıracak gibi görünüyordu. Cesur uzanıp dokunsa mıydı? Dokunsa cayır cayır yanmaz mıydı?

"Ama babam beni affetmiyor."

Kırgın sesi adamı dağladı. "Evet…" dedi güçlükle. Sonra kendisinin bile duyamayacağı bir mırıltıyla gerçeği dillendirdi. "Affetmeyecek de!"

Affedilemeyeceği hatalar yapmıştı ve sorunlar günden güne büyüyordu, üstlerine yıkılmaya hazır bir dağın çatlamış kayasına çivi çakıyorlardı. Bir çivinin çakılmaması gerektiği hâlde!

Velhasıl gelmem dediği sorunun üstüne bastı Cesur Kadıoğlu.

"Rozerin, o gece… neden öyle yaptın?"

Kaçmanın artık işe yaramadığını görebiliyordu, ona süslü cümlelerle, güçlü duruşlarıyla bir yanıt veremiyordu Rozerin. Akla yatar bir yanıt alamadıkça karısına nefretini özenle koruyordu Cesur.

Annesiyle yaşadıklarından ötürü zaten güçsüz ve kırıkken, sorduğu soruyla kadının toparlanmak için vereceği tüm mücadeleleri elinden aldı. Çünkü Cesur da artık toparlanmak istediği her seferde kaybediyordu.

"Çok korkmuştum Cesur… biri beni kovaladı, ne yapacağını bilemedim… o kadar korktum ki gözüm dönmüştü. Sana yakalanınca sonumun geldiğini anladım, beni bırakmıyordun," dedi, gözünü yumarak bir müddet bekledi. Belki de o anı kendi için sorguluyor ya da gözünün içine bakarak anlatmanın üstesinden gelmeye çalışıyordu.

"Beni tanımandan korktum, tuhaf olan ise seni tanıdığımı hissediyordum. Seni tanıdığımı hissetmek bütün planlarımı alt üst etti. Sonra ağabeyim… senin adını söyledi!" dedi ve cümlenin sonunda ağladı. Pişmanlığın nüfuz ettiği güzel gözleri çektiği acıyı o kadar net anlatıyordu ki Cesur biraz daha bakarsa öperek iyileştirmeyi deneyecekti. Kaburgalarını kıran acıyı hiçe sayarak!

"O an berbat bir karar aldım nasıl oldu bilmiyorum; seninle kaçtığımı söylersem kurtulacağımı düşündüm… Daha sonra beni götürdüklerinde tekrar Rumi'ye kaçmayı düşünüyordum. Planlarım bu iken kader benim yazgımı zaten yazmıştı…"

Rozerin parmağını okşadığı elini tutmaya çalıştı ama Cesur izin vermedi.

"Ben onu bilmiyordum Cesur," diye atıldı savunmacı zırhına bürünerek. "Nişanlı bir adama kaçacak kadar ne kendimi kaybettim ne aklımı. Evet, onu çok sevmiştim," derken gözlerini hemen kaçırdı. "Bunu sana şu an söylemek çok yanlış bunu da biliyorum ama Allah şahidimdir, nişanlı olduğunu bilmiyordum. Nişanlı olduğunu öğrendiğimde onu içimden söküp attım. Onu bitirdim. Sana inanmak zor gelebilir ama bu konuda sana asla yalan söylemem. Ben sana hiç yalan söylemedim. Her şeyin cevabı saçma gelse de bende var."

Ona ne şüphe… Hatasının arkasında bu kadar duran başka bir kadın tanımamıştı Cesur. Öğrenmek istediği mühim bir soruyu daha yöneltmeyi dirdi. Böylece kafasında şekillenen Rozerin Kılıçhan belirsizlikleri bir nebze de olsa yıkacaktı.

"O gece gerçekten nereye gidiyordun?"

"Ölüme!" bir çırpıda yanıtladı Rozerin. Tereddütsüz, korkusuz bir atakla gerçeği söyledi. "Ölmeye karar verdiğim için gidiyordum. Hiç inanmıyorsun ama Rumi'nin nişanlı olduğunu öğrenmeden bir gece önce ben onu bitirmiştim. Beni almaya gelmedikçe deli oluyordum," dedi, sanki gerçekleri şimdi söylemese bu fırsat bir daha eline geçmeyecekmiş gibi ayrıntısıyla açıklıyordu.

Hakikaten de öyleydi, Cesur'un ilk ve son kez sorduğu sorulardı; bundan sonra asla Rozerin'e sormayacaktı.

"Ben sana yakalandığımda kaçtığıma pişman oldum, hatamı ora- da fark ettim ama o korkak, yalancı adam için aileme ihanet ettiğimi onun nişanlı olduğunu öğrenmeden önce idrak ettim ve çok… çok geç kaldım… sonra sen ve Şehrazat geldiniz aklıma, onu sevdiğin kadın sandım, öyle bir sarıldı ki sana…" alt dudağını çaresizce ısırdı Rozerin. "Evleniyorduk artık benden kurtuluşun yoktu, ikinize haksızlık et- tiğimi düşündüm. Sizi ayıranın ben olması, sana attığım iftiradan sonra çok daha ağır bir azap oldu ve üstüme bindi. Ailem de beni bitirmişti. Ölümüm herkes için ödüldü, bu yüzden intiharı seçtim."

Bazen en basit görünen yollar, kargaşayı doğuran en tehlikeli yol- lara dönüşebilir.

Cesur ağa kargaşanın ana sebebi hâline gelen kadının kendince bul- duğu çözümlere bile akıl erdiremedi. Rozerin, onu allak bullak etmeyi nasıl başarabiliyor, hayret ediyordu.

Sandalyeden doğrulduğunda Rozerin elinden sıkıca tuttu.

"Beni asla affetmeyeceğini biliyorum… Cesur hayatını elinden al- dığım için özür dilerim… beni affet demiyorum ama dene… Lütfen dene. Dene ki bu azabım biraz dinsin."

Hayatını elinden kolayca alan kadının sırf azabı dinsin diye bunu istediğine inanamadı. Rozerin, onun gözünde hâlâ bencil ve şımarıktı. Elini avucundan kurtardı, "Deneyeceğim…" diye asılsız bir yanıtla geçiştirerek yataktan uzun adımlarıyla bir çırpıda uzaklaştı. Odadan çıkmadan önce lambayı söndürdü, kapıyı kapatırken uzanan kadına sahici ıstırabıyla duyamayacağı sözleri fısıldadı.

"Seni hayatım boyunca affetmeyeceğim Ruze!"

Geceyi yarı uykulu, kâbuslarla dolu geçirmiş bir kadına nazaran iyi görünüyordu veya iyi göründüğünü sanıyordu; insanın kendini kandır- mak için görmezden gelmesi yeterli olur, Zeyno kendini kandırmayı sevmese de bugünlük mazur gördü. Fakat ondan daha kötü birinin ol- duğu da aşikârdı ve üşüdüğü balkon kapısının önünde izlerken daha bir emin oluyordu.

Van bu aylarda soğuğuyla adamı linç ederdi, Cesur ağa ateşten bir gömlek giymiş olsa gerek sırtını yasladığı sandalyede, ayaklarını bal- konun demirliklerine koymuş gözleri kapalı sigarasını içiyordu. Yine sigara içiyordu. Bu gidişle Cesur'u çok içmekten kaybedecekti.

Keder, keyif yaşatacak anlar bırakmıyordu.

"Cesur ağa?" diye seslendi, sesini kendi bile tanıyamadı.

Kederli çehresi bir ölüyü andırıyordu, huzursuz bir ölüyü…

"Söyle Ruze."

Soğuk sesiyle ürkütücü düşüncelerinden koşarak uzaklaştı. "Eve gi- delim… ya da beni eve gönder."

Balkon kapısının önünde yaklaşık on dakikadır bekliyordu Zeyno, on dakikanın sonunda sigara içmek dışında herhangi bir şey için hare- ket ettirmediği kolunu yanına iliştirilen sandalyeye uzattı; nihayet göz kapaklarını açmıştı fakat yine ona bakmadı.

Sigarası iki dudağının arasında güçsüzce tutuluyordu, dumanı ela harelerini gölgelerken Zeyno sabırla telefon konuşmasını bekledi.

"Şerif aşağıda mısın?"

Enkazdan yaralı hâlde çıkan karısını tek başına gönderecekti. Ba- ğışıklık kazandığından olsa gerek, davranışı karşısında herhangi bir şaşkınlık, bir kırgınlık beslemedi ve ne gariptir ki niye benimle gelmi- yorsun sorusunu sormayı aklından dahi geçirmedi.

"Yengeni eve bırak," diye buyruğunu verdikten hemen sonra te- lefonu kapattı, karısını görmezden gelme düşkünlüğüne inatla devam ederek yapması gerekeni buz gibi sesiyle belirtti. "Aşağıya inebilirsin."

Zeyno, görmeyeceğini bildiği hâlde çenesini tek seferde salladı, sözlü bir karşılığı hak etmediği kanısıyla bekâr gibi takıldığını anladığı evden sessizce ayrıldı. Ne çantasını aldı ne kocasının dün hangi arada çıkarttığını hatırlamadığı altınları aldı. Dün ona sesiyle dans ettiren to- puklu ayakkabısı bugün rahatsız ettiren çirkin bir sese dönmüştü.

Etrafını bir kez olsun incelemedi Zeyno. Bindiği asansörden sabır sızca ineceği anı bekledi. Lüks sitenin içinde yüksek katlarda evli fakat bekâr hayatı yaşayan kocasının yaşattığı hayal kırıklığı, köpürmeye çok attığı kadına püskürteceği öfkeyi harlıyordu. Yolculuk ne kadar sürecek bilinmez ama Zeyno'nun yüzleşmesi çok kısa sürecekti.

Olduğu blokun önünde siyah Passat bekliyordu, Zeyno şeffaf camlardan kapı önünde bekleyen Şerif'i seçebiliyordu. Otomatik kapıyı geçti ve açıkta bekleyen arabaya binerek eve gitmeye hazırlandı.

Zerda'nın kasti davranışı cinayet sebebiydi, düğüne her şeyi planlayarak göndermişti. Cesur ağanın onunla evine dönmeyişinin sebebi açıktı; gelseydi haksızlığı kabul etmeyerek annesine hesap soracaktı, annesiyle karşı karşıya gelmek yerine karısına ceza kesiyordu.

Cesur Kadıoğlu, annemin yaptıkları bana ettiğin haksızlığın karşılığı diyerek sessizliğe gömüldü. Zeyno Kılıçhan haksızlık ettiğinden kızmaya yüz bulamadı.

Yolculuğun ne kadar süreceğini kestiremeyen Zeyno, Kadıoğlu konağına yanaştıklarını fark ettiğinde afalladı. Cesur ağanın bekâr evi, konağa fazlasıyla yakındı.

Duraksayan arabanın kapısını önden inip açan Şerif'e bakmadan bitik bir hâlde indi. Soğuk yüzüne çarpıldığında irkildi.

"Saat kaç Şerif?"

"Dokuz buçuk hanımım."

Çenesini teşekkür edercesine salladı ve onun için açılan iki kanatlı kapıdan içeri süzüldü. Bazalt taşlarının üzerinde tıngırdayan topuklu ayakkabının sesi, kükremeye hazır kadını gaza getiriyordu. O düğüne gitmeseydi, parçalanarak kanayan göğsüne taş basmazdı Zeyno.

Tüm bunların sorumlusu bir isimdi, biraz sonra onunla yüzleşerek yaşattığı acının boyutunu tattıracaktı, yuvasında huzur istemiyorsa Zeyno ona huzur vermeyecekti. Kış bahçesinin boş olmasına bakılırsa misafirhanede oturuyorlardı. Yonca ve Mürüvvet'in, mutfak kapısında onu dehşetler içinde izlediklerini görmezden gelerek misafirhanenin kapısını sertçe açıp içeri daldı.

Ani dalışı sakin ortamda oturan her kadını korkutarak, yerinden hoplattı. Zerda ve Keje dışında kalan Diljîn, Hawar ve Nil dağılmış kadını görünce sözleşmiş gibi bir solukta ayaklandılar. Hayra alamet olmayan gelişin nedenini bilemeyen üç kadın, Zeyno'nun doğruca kaynanasına yürüyüşünü anlamsızlıkla çatışan ifadeleriyle izlediler.

Saniyeler sonra Zerda Kadıoğlu'nun vicdansızlığıyla tanışacaklardı. Ayağının dibine yaklaşana kadar durmadı Zeyno, nefretin ateşiyle yanan mavi harelerini doğruca ona dikti ve hışımla yüzüne püskürdü.

"Bilerek beni o düğüne gönderdin!"

Zerda Kadıoğlu, hışmına karşılık yanıtını tatminkâr gülüşüyle verdi, çehresi nasıl bir zevk aldığını en berrak hâliyle anlatıyordu. "Annemin orada olduğunu, onu görünce yanına gideceğimi, onun ayaklarına kapanacağımı dahi biliyordun," diye sıraladı ağır ağır, ben düşmedim dercesine omzunu dikleştirdi Zeyno.

"Annemin beni affetmeyeceğini bilecek kadar kendinden emindin. Orada beni reddedeceğini çok iyi biliyordun," dedi, başarısını müstehzi edasıyla kutladı. "Ben tüm bunlara kendimi hazırlayarak kaçtım; sen evinde adına Rozerin dediğiniz bir ölüyü ağırlıyorsun, bugün yanında gülerim akşam odama çekildiğimde yine sabaha kadar ağlarım. Yine de hiçbirinize belli etmem, kocam için ayakta kalırım!"

Zerda Kadıoğlu'nun tatminkâr gülüşü derinlik kazanarak, çehresinde zafer naralarını attırdı. "Kadriye Kılıçhan kendine yakışanı yapmış!"

Annesine övgüyü yağdıran kadının samimiyetsizliği karşısında nutku tutuldu. Zeyno, çektiği acıdan zevk almadığını sanırken, Zerda Kadıoğlu vicdansızlığın kitabını yazarak ecel şerbetini içiriyormuş…

"Bu saygısızlığı bana değil, oğluna yaptın!"

Annesinin merhametsizliğini kabul eden oğluna yapmıştı yapmasına fakat zararın tamamına uğrayarak çöken yalnızca Zeyno idi.

"Rozerin yenge laflarına dikkat et."

Şüphesiyle her daim onu diken üstünde tutturan Nil'in ikazı bugün sinek vızıltısından ibaretti, kimsenin ne ikazına ne de sıfatına bakacak kadar ürkekti Zeyno. Ailesinden vurulmayı hak etmediğini Kadıoğlu zihnine bir şekilde yerleştirmeliydi ve bu huzursuzluk gerektiriyorsa onu da verecekti. Zira bu hâlde olmasının tek sebebi kaynanasıydı. Ateşli bakışlarını ondan çevirmeden heybetli öfkesiyle tehdit etti Zeyno. "Eğer bir daha oyun oynayarak beni ailem ile karşı karşıya getirmeye çalışırsan bu evi başınıza yıkarım!"

"Sen kimin evini kimin başına yıkıyorsun?" hesap sorma sırası Hawar'a geçmiş olmalıydı ki anında faturasını kesmeye kalkıştı. Hem de kimliğini sorgulayarak. "Sen kimsin!"

"Rozerin hadi çıkalım..."

Kaosun önünü almaya çalışan Diljîn'e nazaran, yaşatılan zulme susan Yadê Keje aklını zorluyordu. Omuzlarındaki tek destek Diljîn'in

yardımını eksik etmediği elleriydi. Zeyno inatla gitmedi. Gitmeyeceği anlaşılınca da Hawar tahammülünü kaybederek yanına kadar sokuldu, adımlarıyla yaklaşıp kolundan yakaladı. "Hemen çıkıyorsun buradan!"

Kolunu görümcesinin pençelerinden kurtararak nefret dolu bakışlarıyla Hawar'a köpürdü. "Kes sesini!" kimsenin ikazı Zeyno'yu durdurmaya yetmeyecek kuvvette değildi; önüne çıkan herkes bir çırpıda iteceği engeller olacaktı. Omzu yaralanacak ama Zeyno ittirdiği her kapıyla kendine bir çıkış yolunu bulacaktı.

Hawar'ın öfkesini durdurabilen Yadê Keje oldu, yoksa durmayacağını herkes kadar biliyordu Zeyno. Herkesi tek tek kontrol etmeye gerek kalmadan yüzlerinde belirecek ifadeleri öngörüyordu.

"Zerda Hanım bir daha ailemi bana karşı koz olarak kullanırsan," diye söze girdi, alnındaki akrep figürünü işaret ederken korkusuz bir o kadar da emindi. "Bundan daha beterini yaparım!"

Tehditlere karnı tok bir kadındı Zerda ama Zeyno öfkesinden bunu göremiyordu.

"Daha beteri neyi yapabilirsin?"

Zeyno, sormayı gururuna yediren yaşlı kadına küçümseyici ifadesiyle baktı. "Önce avluda zılgıtlarımla evini inletirim. Ölümümü dünya âleme duyurduktan sonra alnına silahı dayar senin ve oğlunun gözü önünde ateş ederim. Bu saatten sonra ne senden ne Kadriye Kılıçhan'dan korkarım!"

Canına okumaya hazır kadının eline bir koz verdiği cümlelerini sonlandırarak, kimsenin gözünün içine bakmadan misafirhaneden bir dirhem eksilmeyen hiddetiyle ayrıldı. Vücuduna nükseden ağır ateş hunharca yakıyordu kadını, yüzleşmek hiç bu kadar çirkin hissettirmemişti.

Mayın tarlasından mütevellit Kadıoğlu konağında bastığı her taş beyninde patlıyordu sanki ve Zeyno parampara olmuş yüreğiyle o mayınlara basmaya devam ediyordu. Görünüşe göre hayatı çoktan şekillenmişti, Zeyno bilmediğinden esnek şekillere yön verdiğini sanarak yalnızca yoruluyordu.

Mayın tarlasının bir ayağı da odası olmuştu, Cesur ağa geldiğinde mayına kimin basacağı bilinmese de ikisinin zarar göreceği kesindi. Odasına girer girmez soluğu banyoda aldı. Kapattığı kapının kolundan güç alırcasına ayakta kalan Zeyno'nun kalan son dirayeti tükenerek kadını dizlerinin üstüne çökertti.

Kibrinin cezasını mı çekiyordu Zeyno?

Kimse beni üzemez, diye büyüklenmesinin faturası mı kesiliyordu da bunları yaşıyordu yoksa yaşattıkları için Cesur'un ahı mı çıkıyordu? Jasan, denen mahlûkat vicdanından böylesine muaf kalır mıydı? Daha hangi acılara göğüs germesi gerekiyordu Zeyno'nun?

Hantallaşan vücudunu ancak sıcak su paklardı; çömeldiği kapının dibinden ayaklanarak uzaklaştı, üzerindeki kıyafetleri sıyırıp sepete gelişigüzel bıraktı. Teni suyla buluşmayana kadar sakinleşemedi Zeyno, suyun şifasına inanıyordu; ne zaman canı ağrısa, ne zaman zihni kilitlense suyla şifa bulurdu. Kendi terapisini bildiği yoldan uyguladı ve bundan sonra yapacaklarının kararını kesin olmakla beraber aldı.

Zerda'yı haklayacağı kararlarını aldıktan sonra bornoza sarınıp banyodan çıkarak direkt giyinme odasına ulaştı. Cenkten çıkmanışçasına özenle giyindi, saçını makyajını tamamladı ve ikinci cengine hazır olduğuna inanarak odadan çıkmaya hazırlandı.

Nitekim Zeyno, mayın tarlasında birini ağırlayınca bu kadar çabuk toparlandığı için kendini tebrik etti. Kapı önünde Yadê Keje'nin koluna girerek beliren Sultan'a, meraklı bakışlarına rağmen tebessüm etti Zeyno ve onunla konuşmak için gelen Yadê Keje'yi, Sultan'ın elinden aldı.

Kadının çıkmasını beklerken yaşlı kadını kapıdan dikkatlice uzaklaştırdı. Geçen sefer torunu gelinine bağırdığı için gelmişti, bu defa bütün gelinine saygısızlık yapan Zeyno için gelmişti.

O kadar merdiven ve avluyu ağırlaşan vücuduyla çıkması Zeyno'nun içini ağrıttı. Yadê Keje bir çatı altındalarsa huzursuzluk olsa bile yapıcı davranmalarını nasihat ederdi hep, Zeyno bazen özellikle gelinine mesajlar verdiğini düşünürdü. Şimdi bir mesaja gerek duymadan apaçık hesap sormaya gelmişti.

"Torunumun sana yaptığı saygısızlığı kabul etmedim geldim diye cesaret mi aldın da benim olduğum yerde oğlumun... Dildar ağanın karısına saygısızlık yapıyorsun?"

Direkt konuya dalmasıyla Zeyno derin bir nefes aldı. "Annemin düğüne geleceğini biliyor muydunuz yadê?" diye sordu düz çıkan sesiyle. Yaşlı kadının hışmıyla sorguladığı soruya yönelik herhangi bir ibarede bulunmadan bizzat kendi sorguya geçmişti.

"Annenin o düğünde olmasından sana ne?" diye çıkıştı, ses tonunun yüksekliğini ayarlamadan Zeyno'ya bağırdı. "Annenin o düğünde olmasının neresi seni ilgilendiriyor ki benim evimde bu saygısızlığı yapıyorsun? Yarın çarşıda, düğünde, taziyede ailenden birilerini göreceksin. Her gördüğünde benim evimde bu saygısızlığı mı yapacak mısın ha?"

Zeyno cevap vermeyince Yadê Keje bastonuyla yere sertçe vurdu: "Cevap ver!"

Sessizlik kabulleniş miydi yoksa haklı olduğundan verebileceği bir yanıtı mı yoktu?

Keje, üzerine gitmeye, mantığa yatar bir cevap almak için diretmeye devam etti. "Sen kimsin de bu hakkı kendinde buluyorsun? Senin gözünün önünde Cesur ağaya bağırdığım için mi bu hakkı kendinde bulup benim önümde benim gelinime saygısızlık yapacak cesareti buluyorsun?"

Zeyno, birilerinin gücüyle kendinde hak bulmamıştı, neden bu kadın öyle olduğuna inanarak faturasını bu şekilde kesiyordu? "Hayır," dedi, sözlerini çürüten kesin bir tavırla reddetti. "Haksızlığı kabul etmediğim için sessiz kalmadım. Annemin orada olduğunu bildiği için bana karşı öyle iyi davrandı. Bunu siz de anladınız. Haksız mıyım?"

Keje Kadıoğlu'nun küçümseyici gülüşü, yıllanmış yüzünde eksen-yetle katı duruyordu... fazlasıyla yaralayıcıydı. "Sen o kadının oğluna iftira attığın hâlde hâlâ ailenle karşı karşıya geldiğin için onu mu suçluyorsun? Madem haksızlığı kabul etmeyecek yüce gönüllü bir kadınsın ne diye torununa iftira attığın hâlde kendini haklı görerek sana yapılan yanlışları kabul etmiyorsun? Sen kendi yanlışını düzelttin mi de kalkıp Zerda'nın yaptığı haksızlığa sesini çıkartabiliyorsun?"

İkisinin arasındaki farkı neden gözetiyordu? Zeyno kurtuluş için bir kapı olarak görmüş ve bundan pişmanlık duymuştu ama Zerda, canını yakmak için haksızlık ediyor ve bundan zevk alıyordu.

"Ben gitmek istedim, torunun izin vermedi."

"Elbette izin vermez senin yüzünden başlayacak olan kan davasından haberin bile yok. Be akılsız kızım! Zerda gerçekleri öğrendiğinde seni bu evde barındırır mı sanıyorsun ha?" bastonunun yardımıyla Zeyno'ya yaklaştı. "Bir daha gelinime saygısızlık yaparsan Rozerin, sana Cesur'un karısı gözüyle bile bakmam. Burası Ferman'ın evi değil, sen de onun göz bebeği değilsin artık. Yerini bil!"

Zeyno söylediklerine hak verdi ama bu susacağı anlamına gelmiyordu. O hatasını kabul ediyorsa Zerda Hanım da üzerine düşen vazifeyi yerine getirerek, haksızlığının üstünü örtmeyecekti. "O zaman gelinin de ailemi bana karşı kullanmasın. Bu evde bana yaptıklarını gören sizsiniz. Anladım ki vicdanınız da merhametiniz de yerinde. Zerda Hanım bu evde olduğum sürece bana istediği zulmü yapsın, bu saatten

sonra ağzımı açarsam namerdim ama konu ailem olduğunda orada herkes duracak!"

Yadê Keje'ye mavi gözlerini korkusuzca dikti.

"Ferman gibi bir adamı karşıma almışsam senin torununu da gelinimi de karşıma alırım!" diye apaçık belirtti. Ardından Yadê Keje'nin elini öptü. "Siz benim annemsiniz, öl deseniz ölürüm, size karşı bir saygısızlık yaptıysam özür dilerim," dedikten sonra başka bir şey demeden odasından çıktı.

Rozerin Kılıçhan, Kadıoğlu soyunun devrilmez kalesi Keje'ye de başkaldırmıştı; ailesine haksızlığın âlâsını yaparak onları yitirdiğinden kimselere boyun eğmeyerek canını yakana bende karşılık verirım, demişti. O vakit anladı kadın, gözü dönen Kılıçhan kızı başına gelebilecek her şeyi kabul ederek yaşıyordu yoksa şimdiye sırra kadem basmıştı.

Başkaldırının üzerinden günler geçti, unutulmayan acılara karşılık bağışıklık kazanıldı. Malum gün Zeyno, güya ailesi sayılan Kadıoğlu bireylerinin arasına karışarak hiçbir şey olmamış gibi davrandığında beklediği gibi soğuk ve iletişimsiz geçirmişti; Zerda Kadıoğlu bunu yapacağını biliyordu ama görümceleri onu çözmediği için yaptıkları hareket karşısında sadece şaşkınlıkla kalmışlardı.

Diljîn ise yalnızca Zeyno'yu uyardı. Kaynanasını karşısına alarak başlattığı oyundan zararlı çıkacağını, ne olursa olsun hareketlerine dikkat etmesini tembihledi. Nitekim Zeyno onu dinlemedi, bildiğini okumaya devam etti.

O hafta Cesur eve hiç gelmedi. Diljîn'den duyduğuna göre İstanbul'a gitmiş, ne hâlde olduğunu görmek için Zeyno'nun yanına uğramamıştı bile. Lakin kadın bunu da umursamadı. Yapılanlardan sonra o hafta kimseyi görmek istemese de her gün düzenli bir şekilde aşağıya indi, ona ne deniliyorsa ikiletmeden yerine getirdi. Görümceleri onu görmezden gelirken, hiç konuşmayan Siyabend varlığını hiçe saymaya hız kesmeden devam etti. En acısı da Yadê Keje eskisine nazaran mesafeliydi.

Evde yanında duran sadece Dildar ağa, Rehma ve Diljîn idi. Belki Dildar ağa ve Rehma da Zerda Hanım'a yapılanı duysaydı, Zeyno'yu kara listeye bir kez daha alırlardı.

Günler geçti, düğünün üzerinden geçen on iki günü sıkıntısını içine atarak devirdi Zeyno, Cesur'un olmayışı canını sıksa da ona haber vermeden, eve dahi gelmeden İstanbul'a gidişinden sebep kocasına resti *hak görerek* çekti.

Evine ne zaman geleceği hakkında bir bilgi sahibi olmadığı gibi ya aniden hortlayacaktı ya da her zamanki gibi Diljîn ona gizlice bilgiyi sızdıracaktı. Kim buna evlilik diyebilir, kim Zeyno'ya yaşadığını söyleyebilirdi? Her şey mesnetsiz bir iddiadan ibaret olurdu.

Muhtemelen Diljîn, bu haberi vermek için beraber çay içmek bahanesiyle kış odasına çağırmıştı. Odasında tek başına kalarak düşüncelerle kafayı sıyırmaktansa çay teklifini kabul ederek kış bahçesine gitmeye karar verdi. Şakır şakır yağan yağmurun altında koşar adımlarla kış bahçesinin kapısına ulaştı. İkindi vaktinde karanlığa terk edilen kış bahçesinde ışıkların aydınlattığı mekânda iki kadın dışında kimse görünmüyordu. Islak kolu indirip içeri süzüldü, sıcak onu kucakladığında sırtını gererek nefesini bıraktı.

Zeyno kışı hiç sevmezdi, o güneşin sıcağını ve aydınlığını sevenler zümresindendi.

Gelişiyle ayaklanan Hawar'ı görmezden gelmeyi başardı Zeyno, iki görümcesi de annelerine yapılan saygısızlığı kabul etmeyerek Zeyno'yu hiçe sayıyordu, Hawar yine mecbur kaldığında soru soruyor konuşuyordu ancak kiniyle insanı felç eden Nil varlığını asla kabul etmiyordu.

"Biraz ders çalışacağım Diljîn, sonra konuşuruz," diyerek yanından hışmıyla geçip kış bahçesinden ayrıldı. Zeyno üstelemedi, hatta eltisine hissettirmeden güler yüzünü koruyarak yayıldığı koltuğun karşısına geçip oturdu.

Çaya davet eden eltisinin ağzı bir karış açık, hayretler içerisinde baktığını fark edince kaşları refleksle çatıldı. "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu, tedirginliğe kapılmasına ramak kala.

"Rozerin..." dedi hayreti incelen sesine yansıyarak, ismini ninni söyletircesine ritimle zikretti. "Sana inanmıyorum... Videolarınızı şimdi izledim."

Sebebini anlayınca çekingen edasıyla gülümsedi. "Videolar geldi mi?"

"Evet, ya zaten çoğu gününde paylaşmıştı ama o gün işimiz çoktu fırsatım olmadı. Ama... Bu ne!" telefonunu görmesi içine yüzüne doğru çevirdi. "Gel izle, resmen Cesur ve Zeyno'nun düğünü olmuş."

Gülümseyen yerlerini acıtan burukluk hızlanarak yüzüne nüksetti. Rumi'yi sevdiğini bildikleri hâlde yaptığı gövde gösterini izlemişlerdi. Annesinin ondan neden bu kadar çok nefret ettiğini bir kez daha anladı.

"Kızlar zorladı..." diye sıyırmaya çalıştı.

"Hiç kızlar zorlamış gibi durmuyorsun. Ya millet resmen sizinle oynamak için yarışa girmiş," dedi, asıl hayretinin sebebi oymuş gibi kafasını ağır ağır salladı. "Hawar ve Nil sana kızgın ama onlar da söyledi; bayağı bayağı gösteri yapmışsın ki bu onları çok mutlu etti. Meydan okuman milletin ağzını kapattı. Cesur ağa bunu nasıl kabul etti?"

"Bedo ağa kalkmasını istedi sanırım. Zerda Hanım izledi mi?"

"Bilmiyorum ama kızlar konuşuyordu, izletmişlerdir ve eminim hoşuna gitmiştir. Sen beklenildiğinden de çok fazla şey yaptın."

Zeyno, sinsi ifadesiyle gözlerini kıstı. "Kocama göz diken kadınlara küçük bir gösteri yaptım, diyelim."

Yayıldığı koltuktan kalkarak onu kandırdığını zannettiği Zeyno'nun yanına oturdu, aralarına belli bir mesafe bırakmadan önce yakınlaşarak omzuna omzuyla hafifçe vurdu. "Hadi oradan! Bal gibi de herkese meydan okumuşsun. Altın takmaya gittiğin düğünde yaptıklarına bak."

Sözlerinde gerçeklik payı vardı ve nedense Diljîn gerçekle ilgilenmek yerine gördüklerine inanıyordu. Demek ki Zeyno'nun önceliğinin aksine dışarıya yansıyan buydu. "Büyük bir fırsat elime geçti, değerlendirmek istedim o kadar," diye samimi bir itirafta daha bulunduktan sonra dizlerini göğsüne çekti. Kendi olaylarından dolayı Diljîn ile doğru dürüst sohbet bile etmediğinden anlattığı mühim konuya deva bulmayı istiyordu. "Sen bırak düğünü geçti artık. Bana Rehma ile kendinden bahset."

Kendi yaralarına merhem bulamayan Zeyno, bir umut çırpınarak Diljîn'in yarasını saracaktı. Telefonunu kapatıp ikisinin ortasındaki boşluğa bırakan Diljîn, tamamıyla ona döndüğünde boğuluyormuş gibi nefesini üfledi.

"Dün gece yine kavga ettik," dedi, bir omzunu silkerek. Sesi kırgın, bakışları acı doluydu. "İkimiz de konuşmuyoruz." Sözlerinden sonra dirseğini koltuğun sırtına yaslayarak şakağını avucunun içine yerleştirdi.

Zor olacağını bildiği bir yola başvurmayı göze aldı Zeyno. "Bana her şeyi en başından anlatabilir misin?" diye sordu tereddütle. Diljîn'in anlatacağından şüpheliydi ama hiçbir şey bilmeden yardımcı olamazdı.

"O işkenceyi kendime çektirmek istemiyorum Rozerin," acı sitemiyle kara gözlerini sımsıkı yumdu. "Elimden geldiğince kısa tutmaya çalışacağım."

Zeyno buna da kabuldü. Onaylayarak başını salladı.

Diliyle dudaklarını ıslattı Diljîn ve bir cesaretle söze girdi. "Rehma ve teyzemin kızı Lezan birbirini seviyordu. Rehma onu lisedeyken görmüştü. Sonra sevgili olup gizlice görüşmeye başladılar, tabii Lezan bana anlatmıyordu. Hiç kimse de bilmiyordu. Bozmalarından korktuğu için Rehma'yı hepimizden sır gibi sakladı. Ta ki Kadıoğlu Aşireti'nden bir haber alana dek. Hatta o gün teyzemler bizdeydi," dedi, hatırasına düşen anlar buruk gülümsemeler yarattı.

"Hayırlı bir iş için gelecekleri söylenince hepimiz Lezan için geleceklerini anladık. Şok etkisi yarattı tabii. Evin tek büyük kızı oydu ama hangi oğlana isteyeceklerini bilmiyorduk. O da belli etmedi ama yüzündeki o mutluluk her şeyi açıklıyordu. O kimin geleceğini biliyordu."

Zeyno, anlattıklarının kendi hikâyesiyle ne çok benzer yönleri olduğunu idrak etti. Rumi geleceklerini haber verdiğinde ailesi öfkelenmişti ama Zeyno çıldırasıya mutlu olmuştu çünkü sevdiği adam ona gelecekti.

Lezan'ın neler hissettiğini çok iyi anlıyordu.

"Akşam oldu hepimiz hazırlanıp teyzemlerin evlerine gittik. Tabii annem, teyzem ve Lezan hepimizden önce gittiler, hazırlık yapmak için. Akşam evlerine imam ve aşirete mensup bir aile geldi. Lezan'ı, Rehma için istediler. Hepimiz Rehma'nın şaşkınlığını atlatmaya çalışırken o annesine direkt evet, demişti. Dediğim gibi anlamıştım," dedi, gözleri bir noktaya odaklıydı. Anlattığı her anı yeniden yaşıyordu ve Zeyno anlatmasını istediği için bir nebze pişmanlık duydu.

"Daha sonra Lezan telefonunu alarak odasına kaçtı. Onu tebrik etmeyi beklerken o sevdiği adamla ilk önce mutluluğunu paylaştı. Babası kızına sordu Lezan evet dediği için o gece sözlendiler. Cesur ağayı ilk defa orada gördüm. Lezan'ın parmağına yüzüğü o taktı. O da çok mutluydu, ikisinin ilişkisinden haberdardı. Hatta bilen tek kişi de oydu."

İç yanaklarını ısırdı Zeyno. "Sen peki?"

"Ben elbette çok mutlu oldum. Lezan'ın onu sevdiğini anladığımdan ve Kadıoğlu Aşireti'ne gelin gideceğinden heyecanlıydım. Bu aileye girmek kolay değil Rozerin. Bazen düşünüyorum Zerda Hanım nasıl Lezan'ı kabul etti... Nasıl beni istemeye geldi? Çünkü biz aşiretlerden bir kız alırlar diyorduk hep..."

Lezan da Diljîn de aşiret kızı değillerdi. Hatırları sayılır bir soydan geliyorlardı. Ki Diljîn'e baktığında Zerda Hanım'ın neden tereddüt etmeden onu gelini olarak istediğini de anlıyordu. Zeyno aşirete mensup ne insanlar tanımış, tanıdığına da pişman olmuştu.

"Sonra..." diye sordu ürkerek.

Diljîn, dolu dolu gözlerini diktiği noktadan çekerek bir süre yumdu. Kendime işkence çektiremem derken haklıydı, özetiyle anlattıklarının her bir detayına girse muhtemelen Zeyno onu susturacak, hikâyesini bilmemeyi yeğleyecekti.

"Dillere destan bir nişan yapıldı. O kadar çok oynadım ki o nişanda aklım kalır... Hatta Rehma ile ilk defa nişanda karşılaştık. Beni görünce Lezan'ın ikizi var da benim mi haberim yok, demişti. Onunla ilk defa orada konuştum, rahat davranmaya çalıştım ama neden bilmem utanmıştım da. Kim bilebilirdi ki nişanında oynadığım adamın yıllar sonra kocam olacağını..." acı acı tebessüm ederken konuşmasına devam etti.

"Zerda Hanım'ın gönderdiği hediyeleri görmen gerekirdi. O bir yana Rehma her hafta ona hediyelere gönderirdi; Rehma'nın hediyeleri gizlice gelirdi tabii. Çok mutlu olan Lezan'ın günden güne zayıfladığını fark ettik. Her şey çok güzel gidiyorken bu kadının vebalı gibi erimesini bir türlü anlayamadık," dedi, durup derin bir nefes aldı Diljîn. Göz teması kurduklarında anında kaçırdı, sanki bakmasına müsaade ederse Zeyno, sakladığı her duyguyu görecekmiş gibi ürküyordu.

"Başlarda iki aile arasında anlaşmazlıklar oldu sandık ama öyle olmadığı hastaneye gittiklerinde anlaşıldı. Lezan başlarda çok direndi, hastaneye gitmedi, düğün heyecanından ve ailesinden kopacağı için üzgün hissettiğinden böyle olduğunu söyledi. Zayıflığın yanında artık ağrıları da çoğaldı ve bir gün çeyiz alışverişini yaptığı mağazada bayıldı. Acı haberi o zaman öğrendik."

"Ne olmuştu?"

"Yanlış tedavi uygulanmıştı," dediğinde yanağına sızan yaşı aceleyle sildi. "Nefes problemleri yaşıyordu, nasıl yanlış tedavi uygulanabildi hâlâ anlayabilmiş değildik. Yıkıldık hepimiz... Asıl cehennem ondan sonra başladı çünkü Lezan, Rehma'ya anlatmamıza izin vermedi," dedi, hak verir gibi kafasını ağır ağır salladı. O zaman Rehma öğrenseydi, nasıl bir yol izlenir Diljîn daha nelere tanıklık ederdi kim bilir...

"Babası Dildar ağayı çağırdı, her şeyi anlattı ve düğünü iptal ederek Rehma'nın üzülmemesi için ertelemelerini istedi. Tedaviye göre düğün yeniden planlanacaktı. Kadıoğlu ailesi durmadı, düğünün ertelendiğini Rehma'ya söylemediler, o hâlâ hazırlık yapılıyor sandı. Kadıoğlu

ailesi teyzemin evinden ayağını asla kesmedi. Lezan'ı en iyi doktora götürmeyi teklif ettiler. Cesur, İstanbul'dan gelip Lezan'ı Amerika'ya götürmek istediğini söyledi ama ne babası ne de Lezan kabul etmedi. İyileşeceğini düşünüyorduk, doktorlar bize umut vermişti. Akciğerleri fazlasıyla hırpalanmıştı ama geri dönüşü var denmişti, sadece süreç uzun olacaktı."

Zeyno, sorular sorarak dikkatini bozmaktan çekindi fakat Diljîn ağlayarak anlattıkça onu susturmakla tutuştu. Bunun sonrası belliydi... Zeyno dinlemeye ürküyordu.

"Tedavi sürecinde Lezan'ın, Rehma ile konuşmasına kimse ses etmedi. Lezan yanına gitmedi çünkü gitseydi Rehma anlardı. Bunun için yalnızca onunla konuştu. Biz iyileşmeye başladığını fark ediyorduk, tedaviye cevap verdiğini ve ertelenen düğünün yeniden planlanacağını düşünüyorduk. Rehma, o sırada yine hediyelerini gönderiyor, Kadıoğlu ailesi her hafta Lezan'ı ziyarete geliyordu. Bir öğle vakti..." dediğinde gözünden ardı ardına yaşlar akınca duraksadı Diljîn.

Dirseğini koltuktan indirdiğinde pozisyonunu düzelterek sırtını koltuğa yasladı. Zeyno, göz temasını tamamıyla kesmesine saygı duydu. Anlattıklarının nasıl bir yük olup sırtına bindiğini çok net anlıyordu, ona konfor sağlamazsa da olacakları tahmin ediyordu.

"Hepimiz... bahçede oturuyorduk. Lezan yorgun olduğunu söyleyerek uyumak istedi ve odasına çıktı. Ondan birkaç dakika önce Rehma ile konuşmuştu. Vedalaştığını hiçbirimiz bilemedik. Çok değil Rozerin üzerinden sadece bir saat geçti ve annesi onu kontrol etmek için yanına gitti. Çığlıklarını duyduk..." titrekçe nefesini bıraktı. "İyileşmeye başlayan kadının aniden kalbi durmuş... Teyzemin feryadını unutamıyorum Rozerin..."

Dolu gözlerini kadına sabitledi. "Rehma peki?"

"Haberi Hawar vermişti. Ortalığı yıktı, kıyameti kopardı. Delirmişti Rehma. Teyzeme geldiğinde gördüğüm adam kesinlikle Rehma değildi. Kabul etmedi, günlerce inkâr etti. Onu gömdükleri zaman bile kabul etmedi."

Dinlediği hikâyeyi gerçekten yaşamış bir kadındı ve anlatmak bile dile kolay değilken bu kadın günü gününe yaşamış, üstelik şahit olduğu onca şeyden sonra o adamla evlenmişti. Zeyno'ya kendi derdini de unutturdu...

"Lezan gömüldükten bir hafta sonra Cesur ağa kardeşini aldı ve gitti. O bir hafta boyunca her gün mezarlıktaydı Rehma. Yasını bir yıl kadar İstanbul'da geçirdi, hiçbir şekilde buraya gelmedi. Daha sonra eniştem yani Lezan'ın babası İstanbul'a gitti ve onunla konuştu. Her ne konuşmuşsa aradan bir ay geçmeden, Rehma'nın, Van'a geri döndüğünü ve işinin başına geçtiğini duyduk."

Diljîn'in hasarları sandığından çok daha büyüktü. Zeyno diliyordu ki bundan daha fazla yaralar almamış olsundu ama duruma bakılırsa dinlediği hayat hikâyesinin asıl olaylarına henüz gelmemişti. O can alıcı soruyu gönülsüzce sordu. "Sizin evlilik nasıl oldu? Rehma ona benzeyen bir kadınla nasıl yapabildi?"

Eltisi sorusu üzerine acıyla gülerek sessizliğe gömüldü. Zeyno hata mı etmişti sormakla? Anlatmaya hazır değilken mi konuyu açmıştı? Pişmanlığın ayak sesleri zihninde yankılanmaya başlayınca tedirginlerek ona doğru bir hamlede bulundu.

Hamlesini fark eden Diljîn, yüzüne bakmadan elinin içini ona doğru kaldırarak durmasını sağladı. Hemen ardından aceleyle sorusunu yanıtladı. "Rehma geldikten iki yıl sonra bir kuyumcuda karşılaştık. Bir düğüne gidecektim, babam altını almayı unuttuğu için yol üstünde almıştım. Karşılaşmamızın üstünden yalnızca bir gün geçti ve Rehma'nın ailesi bu sefer bizim evimize geldi," dedi ve dakikalar sonra göz temasını kurdu. Kara gözlerini kucaklayan kederi görünce içini çekti Zeyno.

"O an anladım biliyor musun?"

"Nasıl anladın?" diye sordu, her soru yönelttiğinde pişman oluyordu Zeyno. Sanki anlatmak değil de sorular Diljîn'i yıpratıyordu. İçinde biriktirdiği acıları kimseye kusmamış mıydı bu kadın?

"Çünkü Rehma beni kuyumcuda gördüğünde Lezan demişti ve duyduğumu fark etmemişti. Onunla hiç konuşmadım, doğrusu görünce çok üzülmüştüm ve cenazeden sonra ilk defa kanlı canlı görmüştüm. Lezan'a benzediğim için o an öyle söylemesi kırmadı, sadece çok üzdü. O yüzden konuşmaya..." dedikten sonra doğru kelimeyi bulmak için kısa bir mola verdi. İçini çekip tek söylenecek kelime oymuş gibi savunmasız hâlde teslim oldu. "Kıyamadım... Lezan kadar Rehma için de yıpranmıştık. Sevenler kavuşamadı diye ağladım ben."

Ağladığı adamın kocası olması gerçeğine bitkince gülümsedi Diljîn.

"Kuyumcudan çıkana kadar gözlerini benden alamadı. Dükkândan çıkarken, arabaya binerken hatta yola çıkarken bile dikiz aynasından baktım Rehma'ya. Kuyumcudan çıkmış, arkamdan beni izliyordu."

Tüm bunlara şahit olduktan sonra nasıl evlenmeyi kabul etmişti Zeyno'yu asıl meraklandıran, aynı zamanda ürküten buydu. "Diljîn..." diye seslendi, çatık kaşlarını düzeltmeden, "Nasıl kabul ettin?" sorusuyla yeni bir işkenceye daha maruz bıraktı.

Diljîn, ben kabul etmedim dercesine kafasını iki yana salladı. "Beni istemeye geldiklerinde müsaade istedi bizimkiler. Malum olanlardan sonra hemen evet demeyeceğim için onlar da olumsuz konuşmadılar. Benim cevabım direkt hayır oldu. Nasıl evet derim? Kuzenimi ölesiye sevdiğini biliyordum. Onların aşkına anbean şahit oldum. Gözümü kapatsam onların birbirine olan bakışlarını hatırlıyorum. O adamın nişanında oynadım Rozerin..." diyerek kendini işaretledi. "Ben oynadım!"

Zeyno o zaman kendi rızasıyla evlenmediğini anladı. Diljîn'in kararına saygı duyulmamış, istenmeyen bir evliliğe zorlanmıştı.

"Kendimi parçaladım istemiyorum diye, babam kabul etmem tarafındaydı. Sonra teyzem ve eniştem geldi, Rehma'yı benim toparlayabileceğimi, üstelik korktuğum gibi olmayacağını söylediler. Etrafımda olan herkes kabul etmemi istedi. Bir tane akıllı yokmuş çevremde, o zaman anladım. Rehma'nın beni çok seveceğini söylediler de Kadıoğlu Aşiretine gelin gitmenin talih kuşu olduğu kısmıyla daha çok ilgilendiler."

Zeyno baktığında pek talih kuşu göremiyordu. Diljîn'in anlatımına ve ifadesine bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Öğrendiklerinden sonra Kadıoğlu ailesine gelin gitmenin pek kolay, gelin olarak onlarla yaşamanın zor olduğu idrakine vardı.

"Sevdiğin var mıydı?"

Diljîn, bir omzunu silkerek olumsuz yanıtı verdi. "Hayır ama sebep sadece bu değildi. Lezan'a haksızlık yapacağımı düşündüm. En kötüsü ona benzediğim için beni seçmesine öyle öfkelenmiştim ki daha Rehma ile evlenmeden ondan nefret etmiştim. Bana göre haksızlıktı. Babam zorlayarak kabul etmemi istedi ve ne yazık ki evet, dedim. Yarın üzülürsem vebalim senin boynuna dediğim için çok üzüldü, kabul etmekten başka çare de bulamadı. Üzüldüğümü biliyor ve şu an çok pişman Rozerin."

Ferman, onu kurtarmak için hayır demiş, Zeyno haftalarca ağabeyine kırgınlık beslemişti. Ne tuhaf biri kardeşini kurtarırken, diğeri kızını yakıyordu ve hayat böyle acılarla düşe kalka geçiyordu; ne ardında bıraktığın mutluydu ne elini tutmak için ona doğru yürüdüğün...

Çatık kaşlarını çattıkça çattı Diljîn, biraz sonra gözüne girecek ve korkunç bir ifadeye bürünecekti. "Nişandı, düğündü derken hiçbir şeyle ilgilenmedim. Hawar ve Nil benimle nazikçe ilgilenirken, üstüme titrerken ben varlıklarına tahammül edemedim. İşin daha garibi Lezan ile nişanlıyken neredeyse her gün konuşan adam ikimizin nişan ve nikâh sürecinde konuşmayı bırak, yan yana bile gelmedik..."

Sürecin Diljîn için zorluklardan ibaret olmadığı ve Rehma'nın uzaklığıyla incindiği de böylece kanıtlanmış oldu. Anlattıkça fenalaşan kadının çok gariptir ki ferahladığını da içten içe hissediyordu Zeyno. Tutup ona sarılmak, yaşadığı her acıdan bu kadar sağlam kalkabildiği için tebrik etmek istedi.

Metanetle nefesini alıp verdi. "Kına günü, bir karar verip sabahında kabristana gizlice gittim. Ondan son kez özür dilemek için... sevdiği adamın hayatında olacağım için..." dedi ve usulca Zeyno'ya gözlerini çevirdi, kahrının büyüğü bu der gibi omuzları sarsıla sarsıla güldü.

"Gittiğimde Rehma oradaydı. Olabilir, istediği zaman gidebilir. Ona anlatabilir ama..." dedi, öfkeyi tutup gözlerine hapsetti, böylece acının üstüne bir perde çekti Diljîn. "Ağlıyordu! Kocam olacak adam, sevdiği kadının mezarında düğünümüzden bir gün önce ağlayarak ondan özür diliyordu. Hayatı boyunca yalnızca onu seveceğini, hayatına kim girerse girsin mutlu olmayacağını söylüyordu."

Nidasını, avuç içini dudağına kapatarak bastırdı Zeyno. Tüyler ürpertici cümleleri evli bir kadın, kocasına ait olduğunu söyleyerek bir bir anlatıyordu. Zeyno, fazla mı hafife almıştı yaşadıklarını?

Çenesini ağır ağır sallayan Diljîn tepkisini normal karşıladığını ifade ederek sözlerine kaldığı yerden öfkeli edasıyla devam etti. "Evet... hepsini duydum... her şeyi duydum... eve döndüğümde her yeri dağıtmak istedim Rozerin. Önce Rehma'yı sonra kendimi öldürmek istedim ama yapamadım. Sessizce beni hazırlamalarını bekledim. Dillere destan bir kına yapıldı, ardından düğünümüz oldu. Yaptığım tek şey robot gibi ne denilirse uymaktı."

Zeyno, ilk gece Rehma ile yalnız kaldıkları anı merak etti, Diljîn için nasıl geçmişti? Düşündüğünde asla kolay olmadığı kanaatine hemen varıyordu ama bu kadın o gece nasıl üstesinden gelmişti? "İlk gece... ne yaptın?" diye sordu yarım yamalak.

"Evet... benim için çok zordu ama oldu. Rehma zamanla ona olan öfkemi hissetti, onunla olmak istemediğimi anladı. Anlayış gösterse de

canı çok yandı, ben öfkeli olsam da gösterdiğim gibi değildim. Çok ikiyüzlüce davrandık birbirimize. Fakat gerçek olan ve hâlâ değişmeyen tek şey Rehma'nın kendisi," dedi, nefesi tıkanır gibi olunca mecburen yetten ara verdi.

"Bana karşı o kadar iyi o kadar şefkat doluydu ki ona çekildiğimi fark ettim. Nefret ettiğim kocamı sevmeye, deli gibi bağlanmaya başladım. Bağımızı koparan en berbat anlardan birini yaşamadan evvel her şey çok güzel gidiyordu. Bir arkadaşının daveti üzerine Muğla'ya gittik, iki gün evden ayrıldık... Çok eğlendik, o kadar güzeldi ki ne Lezan vardı aklımda ne de başkası. Bu dünyada sadece ben ve Rehma varmış gibi hissettim. Eve döndüğümüz akşamın gecesinde ilk defa ben ona gittim, beraber olduk. Bana ne dedi biliyor musun?"

Soruyu sorarken ki tavrından ürktü Zeyno. Aklına gelen tek şey yine onu lezan olarak gördüğüydü. "Düşündüğümü söyleme!" diye ikaz etti şiddetli bir tutumla. "Aklımdan geçeni sakın söyleme!" yüzünü avuç içine saklayarak, gelecek yanıttan yaşayacağı dehşeti eltisinden gizlemeye çalıştı.

"Evet kocam beni o olarak görüyordu..." dedi, sesi incinmiş bir kadına göre tok çıktı. "Bana sarılırken kulağıma fısıldadı; *'iyi ki hayatımdasın Lezan!'* diye."

Dilini kanatana kadar ısırdı kadın, hüngür hüngür ağlayacağı derdi acıyla kıvranarak dinledi Zeyno. Her şeyi bizzat duyan Diljîn'in normal bir cümleyi zikreder gibi yıkıcı cümleleri bir çırpıda savurmuştu.

"Diljîn..."

Diljîn onu dinlemedi. "O gece hiç ses etmedim belli de etmedim. Kocamın kolları arasında hıçkıra hıçkıra sabaha kadar ağladım. Sabah hiçbir şey olmamış gibi davrandım ama yalnız bir gün buna dayanabildim. Onunla ne zaman gülsem aklıma Lezan geliyordu. Benimle konuşurken, gülerken yaptığı her harekette kurduğu her güzel cümlede beni Lezan olarak gördüğünü düşündüm. Defalarca kavga ettik, neden ona karşı böyle olduğumu sordu. Bir kere bile ona sebebini açıklamadım. Her seferinde benden hoşlandığını benden hoşlandığı için beni istediğini söyledi ama inanmadım... inanamıyorum..." dedi, çaresiz bir çırpınışla doluydu itirafı. "Ben yapamıyorum Rozerin olmuyor..."

Tülbendini saçından çekip bir yumru hâlinde avuçları arasında sıktı, öfkesini bir şeylerden çıkarmak arzusunu böyle yatıştırıyordu. "Rehma anlattıklarına göre hep merhametli ve düşünceli bir adamdı, Lezan

da ondan öyle bahsederdi bana. Çok sevdiği birisini kaybettikten hem de bir saat önce onunla vedalaştığı bir telefon konuşmasından sonra... Sevdiklerinin üzerine daha titrer oldu. Hassasiyetini en çok buna bağlıyorum. Rehma hâlâ korkuyor... Hâlâ birilerinin haberini almaktan ürküyor."

Kocasını iyi tanıyan ve tanımlayan bir kadının kendisi için ne hissettiğini anlayamaması oldukça tuhaftı. Belki de yaşadıkları bir kurtuya dönüştüğü içindi belki hâlâ tekrar etmesinden korkuyordu belki de kırgınlığını atlayamamış ve aslında hâlâ sindirememiş olmasındandı. Ona çekildiğini, duygularına karşılık verdiğini fark ettikçe de kendine öfkelenerek çözülmesi gereken sorunları kasten büyütüyordu. Muhtemelen onun kaçış yolu buydu... Zeyno dinlediklerinden çok şey anlıyor ama anlatacakları bitmediğinden herhangi bir yorumda bulunamıyordu.

"Mükemmele yakın bir adam... Bir kere bana yanlışlıkla dahi sesini yükseltmedi. Ben onu defalarca kırarken, o beni hep alttan aldı. Hâlâ da öyle yapıyor. Kavga edeceğimizi anladığı zaman içimi dökene kadar bağırmamı büyük bir sabırla bekliyor. Merhametinden bahsetmiyorum bile. Sadece bana karşı değil... Herkese karşı öyle..."

Onun iyi yanlarından bahsettiğinde içindeki kırgınlık iyileşmeye yüz tutuyordu. Diljîn, boğazını zorlayan yumruyu yuttuğunda zoraki gülümsedi. "Rehma, mensup olduğu kana, konuma rağmen asla üstünlük taslamaz. Aslında bu evde hiçbiri öyle değil. Herkesin elinden tutmayı sever, birinin yardıma ihtiyacı olsun iki eli kanda olsa koşarak gider," dedi, zoraki gülüşü sıcak bir sevgiye dönüşerek onu dinleyen kadını da gülümsetti.

"Bir insan nefret etmeyi hiç mi bilmez? Bu adam nefretin ne olduğunu bilmiyor hatta nefreti sevgiyle öldürmeyi başarıyor. Sana geldiğimizde bana defalarca senin elinden tutmamı söyledi, herkesin sana sırt döneceğini ama ne olursa olsun seni yalnız bırakmamamı özellikle tembihledi!"

Rehma'nın bu konudaki özverisini belirtmeye gerek görmedi Zeyno. Her şartta ve koşulda onu yine kollayan, bir kadına saygı duyarak nasıl olduğuyla ilgilenen ve asla surat asmayarak evdeki varlığını kabul eden tek kişi Rehma olmuştu. Kocasının göstermediği saygıyı kayın biraderinden görmüştü Zeyno. Biliyorum, dercesine gözlerini kırpıştırdı.

"Sana gerçeği söyleyeyim mi? Seni ben de istemiyordum ama Rehma... Sana haksızlık yapmama rıza göstermedi. Sana olabilecek nefre-

timi kocam engelledi. Böyle bir adam sevgiyi dibine kadar hak ediyor. Onu delicesine sevmek istiyorum onun çocuğunu doğurup onu dünyanın en mutlu adamı yapmak istiyorum ama bana Lezan gözüyle baktığını hatırladıkça, nefretim hortluyor ve ben ondan kaçıyorum."

Her şey bir yana Zeyno'yu en çok düşündüren Diljîn'in bu mükemmellik de bir adama nasıl karşı durduğuydu. Dayanamayıp sordu kadına. "Böyle bir adama nasıl karşı durabiliyorsun Diljîn?"

Sorusuna karşılık hak verircesine kaşlarını kaldırıp aynı hızda indirdi. "Bu en zor kısmı... Ona kapılmamak için kendimi o kadar zorluyorum ki! Rehma çok yakışıklı bir adam... Sadece bu da değil bana içinden geldiği gibi gülümsemesi benimle uğraşması en çok zorlayan durumlardan bazıları; bazen kızgın olduğumu anlıyor ya ben güleç kadar elinden geleni yapıyor," dediğinde gözleri parıldadı ve tebessüm etti. Az önce ağlayan kadın şimdi şefkatle gülüyordu.

"Bazen ise sınırları zorluyor..." dediğinde ikisinin mahremiyetinden bahsetti. "Beni zorluyor... zorluyor derken, bir kadın olarak ona karşı durmak zor oluyor; onu delicesine öpmek ya da öptüğü zaman bitmesin diye çıldırasıya karşılık vermek istiyorum. Beni en çok ona karşı utandıran da istemediğim müddetçe asla dokunmaması. Bunun için de çocuk yapmıyoruz zaten."

Vakit geçtikçe, anlattıkları daha derin konulara girdikçe Zeyno'nun şaşkınlığı artıyor, kuracağı cümleler azalıyordu. Diljîn'i ikna etmek ince bir ipin üzerinde gözü kapalı yürümek gibi bir şeydi. Özeline biraz daha girmesi gerektiği kanaatine vardı Zeyno. "O nasıl oluyor?" diye sordu çekinerek. Mahremiyet sınırlarını aşmayı uygun bulmadığından anlayışla karşılayacağını belirtti. "Mahremiyetini anlatmak istemezsen, anlarım."

Diljîn sağ omzunu umarsızca silkti. "Özel mi kaldı aramızda Allah aşkına!" diye sordu, isyan eden tınıyı gizleyemedi. "Bazen kavga ederken bir anda öpüyor ve bir bakmışsın beraber olmuşuz bazen uğraşırken oluyor bazen de seni özledim Diljîn diyor ve ona karşı gelemiyorum. Bana geldiğinde kabul ediyorum ama zorlandığımı hissettiğinde hemen geri çekiliyor. En son ne zaman birlikte oldunuz dersen... Bayağı uzun zaman oldu."

Kocasını anlatan kadının ifadesini kontrol etmekten deliye dönecekti. Her şey tamamıyla iyileşmeyi işaret ediyorken, kadın hastalıklı gibi mahvediyordu. Onu anlasa da direnmesini doğru bulmuyordu.

"Diljîn, Rehma'ya karşı gösterdiğin şey nefret değil," diye aydınlattı onu Zeyno.

Bitkin hâlde gözlerini devirdi. "Ne olduğunu keşke bilsem."

Biraz sonra anlayacağını umuyordu Zeyno. Hemen çözülemezdi fakat Diljîn çabalarsa Rehma'yı tam anlamıyla kazanırdı.

"Sen aslında her şeyi Rehma'ya anlatsan olay çözülecek!" dedi hızla. Yapacağı en mantıklı davranış anlatmak olurdu. En azından Rehma'yı hastalıklı düşüncelere sokmazdı. Belirsizlik, insanı her zaman yorar ve karşısında belirsizliği aydınlatmayan bireyler de yıpratır.

"Sen o adamı sevdiğin için nefret edemezsin," dedi bilmişlikle. "Sadece kendine bildiğin bir duyguyla aşılamışsın. Bizim bildiğimiz nefret değil bu. Sana inanamıyorum bile bile kendine işkence çektiriyor, bu güzelim hayatı hem kendine hem de kocana zehrediyorsun."

Suçlamalardan sıkılmışçasına gözlerini yumdu ve derin bir nefes alıp aynı hızda verdi. "Gerçekler aklıma geldikçe olmuyor Rozerin!" dedi, gözlerini hızla açarak ona kederle bakakaldı. "Denemedim mi sanıyorsun?"

Tavırlarındaki öfkeyi anlayışla karşıladı. "Ondan çok güzel bahsediyorsun Diljîn, kocandan bahsederken gözlerin parlıyor... az önce bile..." dedi kanıtlamak ister gibi üzerine gitti. "İkinizden bahsederken resmen için gitti. Kocasından nefret eden hiçbir kadın onu anlatırken kendinden bu kadar geçmez. Önce nefret etmediğini kabul et, sonra asıl sorununun kendini Lezan'a karşı suçlu hissetmekle alakalı olduğunu anla!"

Ona nazikçe yaklaşmayı başarıyordu Zeyno. Dehşetle başlayan evliliklerinin mutlu sona bağlanmaya pekâlâ müsait olduğunu kanıtlayabilirdi. Sadece Diljîn biraz... taş kafalı bir kadındı.

"Bunu defalarca düşündüm..." dedi, hak verircesine. "Suçlu hissettiğim için mi Rehma'nın beni o olarak gördüğüne sürekli inanıyorum? Tamam, hadi ben bu konuda yanlışım; ya onun bana Lezan demesi, mezarı başında hayatım boyunca hiç kimseyi sevmeyeceğim demesi... Bunlar unutulur mu?"

Zeyno'nun tıkanıp bir yanıt veremeyeceğini düşünüyor olsa gerek kendinden emin bir şekilde kafasını sallıyordu. Fakat Diljîn acının merkezinde kaldığı için nasıl davranması gerektiğini unutmuştu.

Zeyno, Rumi'ye nasıl körü körüne bağlandıysa Diljîn de yıpratıcı düşüncelerine öyle bağlanmıştı çünkü arada bu bağlılıkları kuran temel sebepler vardı.

"Ne zaman oldu? Yani sana ne zaman Lezan dedi?"

Kaşlarını çatarak anımsamaya çalıştı. "Evliliğimizin ikinci ayına girecektik sanırım."

Henüz, Diljîn'e adapte olamamışken...

"Kaç aydır evlisiniz?" diye sordu, emin olmak istediği bazı noktalar vardı. Zeyno aydınlanırsa Diljîn'in yoluna ışık tutardı, aydınlanamazsa ikisi de karanlığa mahkûm olacaktı. Biri onları kurtarana kadar...

"Dokuzuncu ayımızı bitireceğiz, iki hafta kalmış şurada," dedi, hayretle kaşlarını kaldırdı. Zamanın çabucak geçtiğini hemen kavrayamıyordu. Dokuz aydır bu evlilik rayına girmemiş, her geçen gün rayından çıkarak tehlikeli hâle gelir olmuştu.

13 Ocak 2019 hayatlarının birleştiği gündü. Ayağının kaydığı bir gün sonrası toparlanmayan Diljîn, dikiş tutturamadığı evliliğinde dokuz ayı geride bırakmak üzereydi ve hiçbir şey değişmiyordu. Bu saatten sonra değişebilir miydi?

Zeyno anladığını ifade ederek bir soru daha yöneltti. Bu en önemli soruydu ve umuyordu ki Diljîn düşünerek cevaplayacaktı. Yoksa Rehma'ya hak vermekten yana başka şansı olmayacaktı.

"O günden beri sana Lezan dediğini duydun mu?"

"Hayır... yanlışlıkla bile olsa ağzından çıkmadı," dedi hemen sonra elini kaldırdı. "Rozerin sakın bana Lezan'ı unuttu deme. Sırf söylemedi diye..."

Zeyno, konuşmasını bıçak gibi kesti. "Unutamaz zaten!" bir çırpıda söylediği gerçek Diljîn'i buz kesti. "Diljîn sen bunu ondan isteyemezsin. Eğer Rumi bana ihanet etmeseydi Cesur da unutmamı isteyemezdi. Yaşanılanlar kolay değil, beni anlıyor musun?" diye sordu, teyit etmek istediği kabullenişin dilde mi yoksa yürekte mi olduğuydu. "Bunu Rehma'dan istemeye hakkın yok. Onları ölüm ayırdı, gerçeklik ayırdı, başka sudan sebepler değil. Bizi ise ihanet ayırdı. Ben Rumi'yi unuturum, geçmişi gömerim arkama bile bakmam. Fakat Rehma unutamaz."

Mutlak gerçeğin görülmesini engelleyen neydi Zeyno anlayamıyordu. Ya Diljîn kendiyle çelişiyordu ya Rehma'yı anlayamıyordu. Fakat Zeyno ikisini de çok net görüyordu. Cesur ile onlar gibi sıcak bir ilişkileri olmayacak diye yıpranarak izlerken, birbirlerine olan düşkünlüklerini çok kez izlemişti.

İsyan bayrağını yeniden çekti Diljîn. "Unutmadığı bir kadın varsa beni nasıl sever Rozerin? Sorun da bu! Beni sevmiyor."

Rehma'nın gerçek aşkını tadamayacağı için inanmıyordu Diljîn. Zeyno tamamıyla aydınlanmıştı. İçten içe kadına teşekkür etti, sebebini anlayamazsa delirirdi "Lezan geri gelebilir mi?" diye sordu Zeyno. "Bana bunun cevabını ver, ölen biri tekrar dirilip geri gelebilir mi? Rehma'nın, Lezan'ı unutması kolay değil. Hayatı boyunca da unutamayacak. Bunu önce kabul etmen sonra saygı duyman gerek.

Diljîn'in kara gözleri dehşetle büyüdü. "Saçmalama Rozerin!" diye çıkıştı. "Elbette saygı duyuyorum. Ölen benim kuzenim... Rozerin benden önce Lezan vardı. Sadece beni o olarak gördüğünü söylüyorum. Beni sevmiyor, beni Lezan'ın yerine koyuyor. Beni yıpratan, çıkmaza sokan bu."

Hemen kestirip atan kadının aksine Zeyno susmaya niyetli değildi. "Seni Lezan'ın yerine koysaydı zamanla ona daha çok benzemen için hareketlerini değiştirmeni isterdi. Lezan ile benzer yönleriniz neler?" diye sordu merakla. Benzer tavır ve hareketleri varsa fark eden Rehma'nın ne hissettiğini anlamaya çalıştı Zeyno. Oldukça zordu...

"Birbirimize olan benzerliğimiz dışında ak ve kara gibiydik."

Bunu duyduğuna sevindi Zeyno. Diljîn'in bu konuda bilgili olduğuna emindi. "Eee bak cevabı zaten sendeymiş. Rehma hiç senden değişmeni istedi mi? Sana ve davranışlarına müdahale etti mi? Eminim etmemiştir."

Diljîn, kafasını hayır anlamında salladı. Düşüncelere dalan kadının, düşündükçe aydınlandığını görebiliyordu. Diljîn, kendini doğru ifade etmenin artısını yaşıyordu. Yalanlar ve gizlerle ilerlerse kimse ona yardımcı olamazdı. Sabit düşüncelerini sarsmazsa Rehma ile mutluluğa asla ulaşamazdı.

"O adam seni sevmek için çabalıyor anladığım kadarıyla. Bundan eminim... Rehma seni dibine kadar görüyor!" diye üstüne basa basa söyledi Zeyno. Özellikle anlamasını istiyordu. "Ve hissediyor; seni hissetmeseydi şimdiye kadar dayanmazdı. Elbet bir yerde patlak verirdi."

Hâlâ sabit düşüncelerini sarsamamıştı Diljîn. "Bilmiyorum... Beni sevmediğini hissediyorum."

Yanlış hislere kapılan kadının üstüne dile getirişine inanamadı Zeyno, hayretler içerisinde güldü. "Sen körsün! Sen gerçekten körsün!" dedi apaçık. Eltisinin ellerinden sıkıca tuttu. "İtme bir daha Diljîn. İtme ki gerçeği kendi gözlerinle gör."

Görmek istemeyeni nasıl ikna edecekti? Zeyno çırpınışının boşa çıkmayacağına dair umut beslemekten başka çare göremiyordu. Rehma'nın bakışlarını görmese Diljîn'e hak verirdi. Onu ikna etmek için samimi edasıyla gördüklerini paylaştı.

"Adamın sana baktıkça içi gidiyor..."

"Baktığı benim ama gördüğü Lezan!"

Buyur buradan yak! Dişlerini sımsıkı birbirine bastırarak çatlayana kadar bağırmak istedi Zeyno. "Değil işte Diljîn," sitemiyle karşı çıktı. "Sen öyle görmek istediğin için görüyorsun. Rehma'ya gerçek gözlerinle bak, seni nasıl gördüğünü anlayacaksın... En önemlisi hissedecek-sin... Kendini inandıklarına kaptırdığın için gerçeğe açılamıyorsun."

Karada yürüyemediği için denizde boğulacağına inanmak gibiydi Diljîn'in dünyası. Zeyno onu o dünyadan çekip çıkaracaktı. Er ya da geç bunu başaracaktı. Yonca'nın kapıda olduğunu söyleyerek susması için işaret verdi Diljîn, kapı açıldığında iki kadın usulca oraya döndü.

"Yemek vakti yaklaştı. Zerda Hanım birazdan aşağıya iner."

Diljîn ve Zeyno şaşkınlıkla birbirlerine döndüler. Zaman o kadar akmış mıydı? Yonca içeri süzülüp boş bardakları almak için orta sehpaya yaklaştığında iki kadın yerlerinden fırlayarak kış odasından çıkıp koşar adım mutfağa geçtiler.

Mürüvvet'in olmayışından fırsat bulan Diljîn, "Rozerin konuşulanlar aramızda kalacak değil mi?" diye sordu. Anlattığı onca şeyden sonra güven problemi yaşaması çok inciticiydi ama Hawar veya Nil'in bildiğini düşünüyor olabilirdi.

"Sorman hata. Ne zaman canın sıkılsa bana gelebilirsin." Dedi ve omzuna dostane bir tavırla dokunduktan sonra işine döndü. Diljîn yapılan yemekleri kontrol ederken Zeyno ise sofraya bakmak için mutfaktan çıkmaya yeltendi. Çıkmadan önce Diljîn'den bir istediği vardı.

"Diljîn?"

Kapı ağzında bekleyen kadına döndü. "Efendim?"

"Rehma ile konuşursanız eğer Cesur'un ne zaman döneceğini öğrenebilir misin? Ama benim sorduğumu bilmesin."

Ricasını emir bildi Diljîn. "Merak etme o iş bende."

Zeyno'nun çıkmasıyla kontrolüne kaldığı yerden devam etti, ana yemeklerin eksizsiz hazır olması üzerine mezelere ve tatlılara geçti.

Görünürde bir eksiklik yoktu, her şey tamdı. Geriye sadece sofraya oturmak kalıyordu.

Kaynayan çorbanın altını kapatıp ocaktan aldı, masanın üstündeki mihaleye servis için bıraktı. Porselen çorba tenceresini masada bulamayınca dolaba yöneldi. Ayak seslerinden Yonca'nın geldiğini düşünerek, porselen tencereyi çıkartıp hemen kapıya döndü. "Yonca ocağın..." diye söze girdi ki gelenin Rehma olduğunu görünce afallayarak duraksadı. Mutfağa geleceğini hesabına katmamıştı Diljîn. Aniden basan heyecanın etkisiyle tencere elinde titredi. Rozerin ile olan konuşmalarından dolayı mı böyle heyecanlıydı yoksa dün gece kavga ettikleri için yeni yan yana geldiklerinden ötürü müydü, kestiremiyordu.

Rehma'nın onu görmezden gelip çıkacağını anladığında durması için adını seslendi. Tavrı kadını incitti ama üzerine duracak kadar vakti yoktu. Rehma'nın gitmesinden ürkerek bekledi, kocası onu yanıltarak mutfakta kaldı. "Evet, Diljîn?" diye yanıtladı, ses tınısı bakışları kadar yorgun çıktı.

Elindeki porselen tencereyi tezgâha bıraktı. Kocasına doğru sakin adımlarla yaklaştı. "Şey..." dedi alnını kaşırken. Kara gözlerini, kırgın edalarına sabitledi. "Gelmeyeceksin sandım." Tepkisini ölçemediğinden kelimelerini özenle seçti. Dün gece bu özeni gösterseydi bu hâlde olmayacaklardı. Kendine kızmak için geç kalmıştı.

Rehma, çattığı kaşlarıyla sözlerini irdeledi. "Ne diye gelmeyecekmişim?"

"Hani dün gece odadan kaçtın ya evden de kaçarsın diye!" diyerek gidişine dem vurdu. "Anlaşmamızda odadan kaçmak yoktu Rehma. Ne olursa olsun odamızı ayırmayacaktık."

Rehma dün gece oturma odasında uyumuştu. Evlendikleri günden beri Rehma ilk defa aynı evde oldukları hâlde başka bir odada uyuyarak kuralı bozmuştu; böyle bir şey yapmayacaklarına, ne olursa olsun asla odalarını ayırmayacaklara dair birbirlerine söz vermişlerdi.

Dudağının bir kıyısı tahrik edercesine yukarı kıvrıldı. Ellerini cebine tıkıştırırken, "Belki de anlaşmayı bozdum," diyerek kadının üzerine ısrarla gitti.

"Öyle mi?"

"Evet, öyle..."

Onunla didişen bir Rehma görmek yabancı olduğu bir şey değildi ama yatağı ayırdıktan sonra hâlâ kanına basmaya çalışan bir adam görmek yeni bir şeydi. Üstelik çok... Kırıcıydı...

"Sözünden döndün yani?"

"Sözümden dönmedim. Beni ısrarla görmek istemeyen gözlerine istediğini verdim o kadar."

Dün gece yaptıklarından sonra öfkesini anlıyordu ama sadece tek haklı oymuş gibi davranması epey sinir bozucuydu. Diljîn odalarında olsaydı hemen pes etmezdi fakat mutfaktalardı. Birinin her an gelip aralarındaki husumeti öğrenmesi an meselesiydi.

"Reglim bitti," diye haber verdi imayla. "Hâlâ çocuk yapmak istiyorsan akşam gelirsin odana!" son kelimeyi kasten bastırdı. Nasıl olsa çocuk olunca düzeleceğini zannettiği evliliklerinin temelinde Diljîn'in kaprisleri değil, onun hataları yatıyordu.

Duyduklarından sonra hayretle büyüyen ela gözlerini ona dikti. "Sadece benim istememle mi olacak bu çocuk? Sadece ben istedim diye mi yani?" tavrı oldukça sertti. Çenesini sıkarak, genişleyen burun deliklerinin arasından derin bir nefes aldı. Bu onun kendini yatıştırma reçetesiydi. "Benim zorumla olmayacak o çocuk. Ne zaman ki sen isteyeceksin o zaman olacak."

"İstiyorum!"

"İstemiyorsun! Kavgada haksız olduğunu bildiğin için bunu yapıyorsun. Dün gece benim haklı olduğumu anladın. Haklı olduğumu bilmeseydin benimle konuşmazdın bile. *Seni biliyorum*!"

Son cümlesiyle ufak bir sarsıntı yaşadı Diljîn. "*Rehma seni dibine kadar görüyor!*" Zeyno'nun cümlesi kulağında çınladı. Haklı mıydı? Rehma ona Lezan gözüyle bakmadan Diljîn olduğunu bilerek mi geliyordu? Her şey onun kuruntularından mı ibaretti.

"Haklı olduğun için odaları mı ayıracaksın?" dedi, haklı olduğunu böylece kabul etti ama kendini kocasının eline tamamıyla teslim etmedi. "Bütün şartlarımızı bozalım mı?"

Acıyla dalgalanan yüzünü saklamadı Rehma. Şartlar gibi aralarındaki saygının da bozulacağı adımı gönülsüzce attı.

"Sana kimse sonuna kadar beklemez, demiştim Diljîn... Bizi tüketiyorsun artık!"

Herkes kendi sonunu getirmeye her daim hazırdır!

Kadıoğlu çiftinin sonu yaklaşmış mıydı yoksa savaşmaktan yorulmadıkları için çaba gereksiz mi kalmıştı bilinmez, Diljîn ve Rehma birbirlerini tüketmişlerdi. Artık bir tarafın çabası hep boşa çıkıyordu.

"Bizi tüketiyorum demek. Senin çoğu şeyi görmeyen kör gözlerine ne demeli!" dedi, kavgaya hazır ruh hâline aniden bürünerek. "Düğünümüzden bir gün önce her şeyi bende tüketen sen, şimdi karşıma geçmiş benim seni tükettiğimi söylüyorsun."

Eteğindeki taşları dökmenin vakti en zamansız ana mı çatmıştı? Yüreğini dağlayan sıkıntılarını bir kez olsun dile getirmemişken, maruz kaldığı acılarını paylaşmak artı mı eksi mi olmuştu anlayamamıştı; zira Rozerin ile konuşmak ona çok iyi gelse de zarar verdiğine yönelik bir izlenime kapılıyordu.

Sonunu getirecek adama kapılmaktan kaçarken sonunda ona çekildi. Çünkü Rehma'yı görüyordu. Çektiği gamın son bulması için gerçekleri avazının çıktığı kadar bağırmak istiyordu.

"Konuş lan! Konuş artık ne olduğunu bileyim! Seni nasıl tükettiğimi bileyim!"

Diljîn, dilini ısırıp kendisine hâkim oldu. Yalnızca öfkelenen kocasını izledi. Annesi zamanında "*Bu gururun sana büyük kayıplar verecek,*" derken haklıydı. Diljîn esasında gururundan susuyordu.

"Sorun Lezan mı?"

Hiddeti yüklenen adamın, aylar sonra ilk defa ağzından bilinçli bir şekilde sevdiği kadının adını anması şok etkisi yarattı. Beklemediği hamlesinin esiri oldu Diljîn, konuşma yetisini tamamıyla kaybettiği bu kısacık sürede bütün sorunu Lezan'dan ibaret görmesine bile öfkelenemedi. Sorunun bizzat kendisi olduğunu anlayamayacak kadar bilgisizdi.

---

50 Kaybolmuş.

"Eğer aklında ona benzediğin için seni aldığım düşüncesi varsa bunu yok et ve hayatına bak," dedi, tehdit eder gibi işaret parmağını ona salladı. "Çünkü ben bu olanları taşıyamıyorum artık! Senin bana sebepsiz yere olan öfkeni, uzaklığını, saçma gereksiz kavgalarını taşıyamıyorum Diljîn!"

Ses tonunu ayarlayamayan Rehma Kadıoğlu inim inim inlettiği mutfakta gelmek isteyeni bile ürküterek geri kaçırıyordu. Aylar sonra çetin bir kavga infilak olmuş, kadını da adamı da perişan etmişti.

Diljîn'in kara gözlerini bulandıran yaşlar göz kapağında birikti. Rehma nasıl böyle her şeyi rahatça konuşabiliyordu? Aylardır sineye çektiği her acıyı bastırıp ağzını açmıyordu ama Rehma konuşabiliyordu. Onun kadar cesaretli ve gözü kara olmak istedi. Mezarı başında duyduklarını, o gece kulağına fısıldadığı ismi, kuyumcuda kim sandığını, her şeyi patır patır söyleyip ağzına tıkamak istedi.

"Seni neden istediğimi bir kere daha anlamamakta ısrar eden aklına sokmamı ister misin?" dedi, hiddetinden ne yaptığını göremiyordu. "Seni o kuyumcuda gördüğümde yıllar sonra ilk defa kalbimin çarptığını hissettim. Beni bekleyen bir şeylerin sende olduğunu hissettim. Seni dibime kadar hissettim ki o kısacık sürede görmeme rağmen kaybetmek istemedim. Arkandan baktım lan senin! Dükkândan çıkıp arkandan sen yok olana kadar baktım!"

Patır patır söyleyen yine Rehma olmuş, bir mağlubiyetle daha sahadan çekilmek zorunda kalmıştı Diljîn. "Bunları duymak istediğimi kim söyledi? Kapat konuyu konuşmadığımı farz et."

Hayal kırıklığı çehresine nüfuz etti. "Hah! Neden şaşırıyorum acaba? Neden senin saçma gereksiz kavgalarına şaşırıyor, buna şaşırmıyorum. Çünkü bu hayatta bildiğin tek şey kaçmak... Sen yalnızca gerçeklerden kaçarak yaşamayı seviyorsun."

Doğruca suçlamakla, her şeyi bildiğini sanarak konuşmayı aynı hatadan saydı Diljîn. Rehma cesaretli değil, hatalıydı. "İçimde yatan fırtınayı bilsen söylediklerinden utanırsın!" dedi bir çırpıda.

"Söyle söyle de utanayım," dedi, sinirden titreyen parmağıyla yüzünü işaretledi. "Söyle de şu yüzüm bir kere olsun senin yaptıklarının yanında kızarsın! Ulan ben sana bakmaya kıyamıyorum, sen inatla kırıyorsun."

"Buna değmez!"

İşittiği cümleyle deliye döndü. Bu defa hudutları aşmıştı Diljîn. Böyle yaparak Rehma'nın da sınırını aşmasına neden oldu.

"Ne demek buna değmez lan! Ağzından çıkanları şu kulağın duyuyor mu?" dedi, gözlerinden ateş çıkıyor, ona bakmak da olan karısını fütursuzca yakıyordu. Öyle bir öfke ki ne ses tonunu ayarladı ne de söylediklerini sakındı.

"Sakladıkların neler söyle bana artık, söyle de orta yolu bulayım, yapılan hata ne ise düzelteyim... Daha biz evlenmeden önce seni nasıl tükettiğimi söyle..." dedi, bitik olduğunu gerek sesiyle gerek ifadesiyle anlatıyordu Rehma. "Lan sen benden nefret etme diye düğüne kadar karşına çıkmadım... Seninle konuşmak bile istemedim yanlış bir şey söyler seni incitirim diye ama sen..."

Diljîn, hâlâ tek taraflı suçlamayla ilerleyen kendi doğrularını üsteleyen kocasını göğsüne vurarak itti. "Ben ne Allah kahretsin ben ne! Neler çektiğimi, neler duyduğumu bilmeden gelmiş bana sadece senin çabaladığını söylüyorsun... Ne zaman aynaya baksam... Ne zaman gözlerinin içine baksam..." dediğinde duraksadı. Bundan sonrası ya yokuş aşağı yuvarlanmaktı yahut düzlüğe çıkmayı başarmaktı çünkü bütün yüklerinden kurtulacaktı.

Diljîn, *Lezan'ı görüyorum*, diyebilir miydi?

Rehma, her şeyin son bulacağı o yanıtı ümitle bekledi. "Söyle... Hadi söyle bana bakarken ne... Bitir bu işkenceyi!"

Cesaret edemedi, omuzları bir yükle daha ağırlaşarak düştü, öfkesi titreyen göğsünde dağlayan bir acıya daha dönüşerek kadını ağlattı. Bir ümitle işkencenin son bulacağını zanneden Rehma Kadıoğlu'nu bir kez daha hayal kırıklığına uğrattı.

"Geçmişimi kendine mal edemezsin Diljîn..." diye kükredi, ardından mutfaktan hızla çıktı. Tartışmaya şimdi son vermezse bu sefer ağır hasarlar bırakacak ve ikisi bir daha asla toparlanamayacaktı.

Rehma, konunun Lezan'dan ibaret olduğunu zannederek Diljîn'e yeni yaralar açtı. Dizlerinin üzerine düşen kadın, yüzünü avuç içine alarak hüngür hüngür ağladı. Kendilerini yıpratan her şeyi kucaklayan, iyileşmek için bütün savaşları yok sayan Diljîn için bir tartışma daha mağlubiyetle sonlanmıştı.

"Neler oluyor aklınızı mı kaçırdınız?"

Hıçkıra hıçkıra ağlayan kadın Hawar'ın dehşetle yönelttiği soruya cevap vermedi. Aylardır bu evde kocası ile her şeyi gizliyorlardı. Fakat

bir çuval daha ne kadar ıvır zıvırı taşıyabilir, üstüne bastıkça patlamaz mı? Diljîn ve Rehma çuvala bastıkları bütün sorunlarını ilan etmişlerdi.

Tek bir soruyla…

"Hawar yalvarırım bir şey sorma."

Yarım yamalak yalvaran Diljîn'in üzerine gidemedi ve çaresizce Rozerin ile göz göze geldi. Rozerin susmasını küçük bir dudak işaretiyle yaparak Hawar'ın sessiz kalmasını sağladı ve hemen bir bardak su doldurdu. Diljîn'e içirirken de ikaz etti.

"Ağlamayı kes artık Diljîn… Zerda yenge gelecek o da aranızın kötü olduğunu anlayacak."

Suyu içmeyi reddederek çuvalda gizlediği duygularını istifra etti. "Artık taşıyamıyorum," dedi, omuzları ağlamaktan sarsılıyordu. "Gerçekten taşıyamıyorum."

"Neyi taşıyamıyorsun Diljîn? Sizi evlendiğinizden beri ilk defa böyle görüyorum. Taşıyamadığın ne? Bizim bilmediğimiz ne var?" sert sesi Diljîn'e gerçekleri hatırlattı, dehşetle irkilen kadın anında ayaklandı. Burada kalmak istemiyordu. Rehma'dan sonra kardeşiyle de bir tartışmaya giremezdi.

"Odama çekileceğim," diyerek sorusunu yanıtsız bıraktı. Bu sırada ikisinin yüzüne bakmadan yalnızca çıkacağı kapıya odaklanıyordu.

"Neler olduğunu söylemeyeceksin yani?"

"Sonra konuşuruz…" diye kaçamak bir yanıt verdi. "Neden yemekte olmadığımı sorarlarsa başım ağrıdığı için erkenden uyuduğumu söylersiniz."

Cevaplarını dinlemeden mutfaktan koşarcasına çıktı. Dünyasının bir kez daha kararduğı sayılı günlerdendi. Gerçek anlamda Rehma'yı tükettiğini anladığı, nereye kadar devam edeceğini bilmediği karanlık bir yaşam sürdürüyordu.

Diljîn hayatının sonuna kadar kocasının onu sevmediğini düşünerek mi geçirecekti? Rehma'nın söylediği her şey gerçekti. Dün gece de haklıydı; gerçekleri saklayarak ondan uzaklaşıyordu.

Lezan'ın mezarı başında olanlar da gerçekti. Diljîn defalarca kendisine, *gördüğün bir rüya,* diye yutturmaya çalışsa da olmuyordu. Onunla beraber olurken kocasının sevdiği kadının adını sayıklamasını hiçbir kadın hayatı boyunca unutamazdı.

Adına bir çizik atmak dile kolaydı.

Kendini kapattığı odasında karanlık düşüncelerini aydınlığa çıkarmaya çalıştı, kimsenin vereceği destek kendisinin çabası olmadan

düzlüğe çıkarmazdı. Ne yapması gerekiyordu? Hayatının sonuna kadar mutsuz mu yaşayacaktı? Bu evliliği güzelleştirmeye çalışan Rehma'nın karşısında durup, yıkmayı başaran suçlu kadın mı olacaktı?

Dizlerini kendine çekip kafasını diz kapaklarına yerleştirdi. "Sen hatalısın Diljîn," diye kabullendi. "Dün gece de Rehma sana geldi… Seni özlediğini söyledi, sen ise gereksiz yere kavga çıkarıp onun gitmesine sebep oldun. Gururun seni mahvedecek!"

Yalnız başına kaldığında hatasını kabullendiğinde bir arpa boyu yol ilerletiyordu ama Rehma ile tartışmaya geldiğinde kat ettiği her şeyi bir çırpıda yıkıyordu. Nasıl ona bakınca ikilemlere düşüyordu Diljîn?

O adama kırgındı… Maruz kaldığı çirkinliklere rağmen kalbi onu sevdiği için kendine kızgındı.

Saatlerce bir başına kaldığı odada ağladı, içindeki acıyı sökene kadar yaşlarını döktü. Bir sebep aramadan birikintilerini kustu. Rehma'nın haklı olduğu gibi işkencenin devam etmesine bizzat sebep o iken onarmak yerine daha da dibe çökmeye tam gaz gidiyordu.

"Allah'ım ben ne yapıyorum? Yalvarırım bana çıkış yolu göster… Lezan'a dair duyduğum bütün şüphelerimden beni kurtar… Biliyorum biliyorum Rehma'nın geçmişini sorgulayamam… Ondan unutmasını da isteyemem ama… ama…" diye duraksadı. Aması neydi, Diljîn ne istiyordu?

Eğer Rehma'yı gerçekten istiyorsa şimdi ayağa kalkmalı ve onu eline almak için gerçekliğe adım atmalıydı. Şayet aklındaki soru işaretlerini yok etmek istiyorsa kocası nasıl elinden tutuyorsa Diljîn'in de tutması gerekiyordu.

Zaman ona kim olduğunu, Rehma'nın yanında yerinin nasıl olduğunu gösterecekti nasılsa.

Kendi telkini işe yaradı, istediği vakit her şeyi yapabilecek potansiyelde bir kadın olduğunu biliyordu, bilincini apaçık kullandı. Önce ağladığı yataktan çıkıp banyoya girdi, yaştan ıslanmış yüzünü, terlemiş şakaklarını yıkadı.

Tek başına kaldığı süre içerisinde kimsenin yanına gelmeyip onu rahatsız etmemesi işine yaramıştı. Rozerin'in dediğini yapacaktı. O adamın gerçekliğini görecekti. Kocasının onu gördüğü gibi Diljîn de görecekti.

Küçük yüz havlusunu alarak banyodan çıktı. Yüzünü kuruturken odanın kapısı açıldı ve içeriye Rehma girdi. Gözleri saate takıldığında

on ikiyi geçtiğini görünce afalladı. Bunca saattir tek başınaydı. Gecenin zaman gitmiş artık geri döndüremezdi ama kocasıyla geleceği için bir şeyler yapabilirdi.

Onunla konuşmalı mıydı? Konuşursa ne diyecekti? Rehma'nın yorgunluğunu bakınca görüyor, onu bu hâle düşürenin kendisi olduğunu bilmek utandırıyordu. Ona hiç bakmıyordu bu defa farklıydı Rehma.

Yanından geçeceğini hissettiğinde Diljîn bir adım yana kaydı. Fakat kocası gitmek yerine hemen yanında durdu. Gözlerinin içine bakıyordu, haklı ve suçlayıcıydı.

"Ne olursa olsun sana sesimi yükseltmeme izin verme Diljîn, özellikle aşağıdayken... Ailemin yanında kalbini kırmama izin verme."

Onu ikaz eden adamı düşürdüğü durumdan utanç duydu. İyi yanlarını öldürmüş müydü? Ona kıymet veren yüce gönüllü adamın merhametini sarsmış mıydı? Tamam, dercesine kafasını salladı Diljîn. Gitmesini istemiyordu, bu sözlerle arkasını dönüp tükendiğini söylediklerini sonra bitirmesini istemiyordu. Onun savaşı yeni başlamıştı.

Rehma sadece böyle bakmaktan vazgeçmeliydi.

Canını yakmak istediği zaman suçlayan gözleriyle baksa Diljîn'i yıkmaya yeterli oluyordu. Ne zaman onu suçlamaktan vazgeçecekti?

Bana inandığın zaman, demişti Rehma...

"Bir yanım sana delicesine koşmak istiyor Rehma ama diğer yanım..." dedi ve durup soluk aldı. "Seni ölesiye yok saymak istiyor. Hangisine kulak vermeliyim? Sana koşmak isteyen yanıma mı? Yoksa..."

Rehma, tıslarcasına güldü. Tüketen kadından beklemediği sözler duyuyordu. Değmez dedikten sonra...

Sözlerini yarım bıraktığı kadına seslendi. "Diljîn," dediğinde gözlerindeki suçlayıcı bakışlar büyüdü. Sesi, gözlerine nazaran hayal kırıklığıyla doluydu. "Benim gönlüm senden razı. Sen benden razı değilsin."

Diljîn gözlerini ondan kaçırdı.

Rehma karısını kıracağını bildiği o ağır ithamda fütursuzca bulundu. "Beni sevecek yürek yok sende!"

Travma yaratacak sözleriyle mıhladığı kadını bir başına bırakarak banyoya girdi, Diljîn reflekslerine uyarak giyinme odasına geçti. Sanki orada dikilse yıkılacakmış gibiydi.

Bu defa haksız ama kırgın olduğu için ne dediğini bilemeyecek kadar şuursuz davranıyordu. Ya Diljîn bu sözlerinden sonra ona gitmezse?

Gerçekten bir karar vermesi gerekiyordu. Ya kocasına doğru bir adım atacak bugünü *–az önceki ithamını da-* ve dünü unutacaktı ya da yine haklı olduğunu düşünecek, araya bir daha mesafe koyarak olan temeli de yıkacaktı.

Yıkarsa bu sefer ona her zaman iyi gelen adamı da kaybedecekti. Neticede uyarısını yapmıştı; kimse sonuna kadar bekleyemezdi. O sona yaklaşmışlar mıydı yoksa? Diljîn bile bile elinden itiyordu.

Avuç içini alnına üç kere vurdu. "Karar ver karar ver karar ver... Diljîn doğrunun peşinden git," dediğinde kendisine gerçeği bir kez daha itiraf etti. "Son şansın... Onu kaybedersen bir daha asla toparlamazsınız."

Diljîn, onunla mutlu olmayı seçti. Dolabından geceliğini çıkardı, üzerindekileri sıyırarak iç çamaşırı giymeden yalnızca geceliği geçirdi. Derin bir nefes aldı, kendine inancı kuvvetlenerek destek oldu. Rehma'nın ona gülümsediği o değerli anlara sırtını dönemezdi. Bundan sonra Diljîn de ona gülümseyecek, onu mutlu ettiği için keyiflenecekti.

Heyecanla alt dudağını ısırdı. Odaya geri döndüğünde yatakta uzanan kocasını görünce heyecanlandı. Odayı aydınlatan sarı aplik kadının zarif bedenine yansıyarak görmesi gereken adama şenlik yaşatıyordu ama kolunu siper ettiği için ne Diljîn'i ne de alevlenen heyecanını görmüyordu.

Yatağa çıkarak dizlerinin üzerine oturdu. Konuşarak dikkatini çekse ne diyecekti? Rehma ben de seni özledim dese kırıcı bir söz duyma ihtimali olduğundan vazgeçerek konuşmamayı tercih etti.

Rehma put gibi kolunu dahi çekmeden uzanmaya devam ettikçe heyecanı gerginliğe dönüştü. Zorlanan göğüs kafesini dindirmek üzere derin bir nefes aldı ardından kuru kuru yutkundu.

Yapacaklarından sonra kocası onu reddederse Diljîn bu utançla hayatta yaşayamazdı.

Son bir şans...

Önce uzanıp dudağına yumuşak bir öpücük kondurdu. Bu bir özürdü... Geri çekildiğinde Rehma'nın kolunu yavaşça çektiğini görünce tebessüm etti ve vakit kaybetmeden kucağına oturdu.

Neler olduğunu anlayamadı Rehma. Kucağında oturan kadına anlamsızca bakıyor, az önceki konuşmalarını başka birisine yapmış olduğuna dair ciddi bir şüpheye giriyordu. O öpücük özürdü, gayet iyi anlamıştı ya kucağına oturması?

Bir rüyaya daldığını varsaydı. Yatağa geçerken direkt uykuya mı dalmıştı? Zira olanlar gerçek olmayacak kadar uzak ve onun defalarca kez kurduğu hayallerden biri gibiydi.

"Bu evliliğe gerçek adımlar atmanın zamanı geldi!" diye niyetini apaçık savurdu ve kocasının dudaklarına abandı. Her şeyin onda bayıldığını biliyordu, bu defa ikisini iyileştirecekti.

Rehma Kadıoğlu şaşkındı. Öpücüğüne karşılık vermeden karısını geri çekti. "Diljîn çocuk meselesi için yapıyorsan sakın deneme!" diye uyardı. Onlar zemini yıkık bir evliliğin üstüne yuva kuramaz, küçük bir çocuğa hayatı zehredemezlerdi.

"Sana birbirimizi iyileştirelim, diyorum. Beni reddedersen odadan kaçarım!" diye tehdit ettikten sonra tekrar dudaklarına abandı.

İyileştirmek... Diljîn Kadıoğlu nihayet yapması gerekeni yapıyor muydu? Dibe çöken hayatlarını gün yüzüne çıkarıyor muydu? Rehma, büyük bir heyecanla kabul etti.

Yalnızca bir özür yeterdi, Rehma ona istese koşa koşa giderdi. Her şeye rağmen...

Mutluyum, diyebilmenin ehemmiyetini tatmaktan ısrarla kaçınan hatalı bir kadındı Diljîn Kadıoğlu; kendisiyle beraber mutluluktan alıkoyduğu bir adam da olunca hata seçime dönüşüyordu. Dudağına silinmesi güç gülüşler yerleşmişken sildirecek herkese ve her şeye düşman olacaktı Diljîn.

Sırtını tamamıyla saran vücudun sıcaklığı aklını başından alıyordu, uyuyor zannettiği Rehma Kadıoğlu uyanıktı ve nefesinin kontrolsüzce hızlandığını fark ettikçe o da kontrolünü kaybediyordu.

Anlamsız mırıltılarla kulağına fısıldayan adama dönmeden önce uyku sersemliğinden arınmaya çabaladı ve o fısıltıların korktuğu gibi olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı Diljîn. Kocası tarafından ikinci kez Lezan olarak görülmeyi kaldıramazdı ve arkasına bakmadan bu evden kaçardı.

"Dün gece bir şeyler oldu..." sesi bu defa yüksek, cümleleri daha anlaşılır çıkınca Diljîn can kulağıyla onu dinledi. "Karım aklımı başımdan almadıysa eğer gördüklerimin hiçbiri rüya değil."

Oyunbaz sesini işitince kafasını ağır ağır salladı Diljîn ve sırtına hapsolan göğsün titrediğini hissetti; Rehma gülüyordu. Onu utandıracağını bilerek daha gözünü açmasını beklemeden uğraşmaya can havliyle sarılıyordu.

Kafasını ağır ağır arkaya çevirdi, muzip elalarla karşılaşınca heyecanlanan kadın kafasını önünc aniden çevirerek anlık göz temasını bir anda kesti. Göz açıp kapayıncaya kadar süren bu an da heyecanı kendini aşarak kadının nefesini kesti.

Diljîn'in heyecanla onu izlemesi yeni bir şeydi ve henüz yeni evlenmiş bir çift gibi ilk sabahlarını yaşıyorlardı sanki. O tatlı anlarla harmanlanan utangaç bakışlar dokuz ayı aşmış bir çift için lüzumsuz görünse de tadını alamamış kadın ve adama en ulvi duygular olarak geçiyordu; oldukça yeni olan bu duygular özeldi.

Özel ve... sevimli!

"Rüya değil," dedi Diljîn, utana sıkıla davranmak istemedi ve bakışlarını yeniden ona çevirdi. "Her şey gerçek ve olduğu gibi." Bu defa daha kararlı ve cesaretliydi. Kocasının muzır bakışlarını öteleyen sevgiyi, apaçık hayreti çok net bir şekilde okudu.

Nelerden mahrum kalmış bunca süre!

Rehma, mahsus gülüşüyle kadını ikaz etti. "Reşê, biraz daha böyle bakarsan rüya sandığım her şeyi yeniden yaşamak zorunda kalırız."

Kaşlarını çatarak çenesine uzanıp canını bir miktar acıtacak kadar sert ısırdı. Çenesini bıraktığında, ısırışı kadar sert ifadesiyle ikaz etti. "Bana reşê deme!"

Kahkahayı patlatmasını beklemediği kocasının çenesini ovarak durmaksızın gülüşü Diljîn'i hazırlıksız yakaladı. Ona sinirlenemeyecek kadar çabuk yumuşadı kadın, hamur kıvamını alan yalancı kızgınlığını kaşla göz arasında yitirmişti.

Bir gülüş etkisi...

Rehma, içinde saklı kalan hisleri cezbederek ona sayısız duygular yaşatıyordu. Kara gözlerinin huşu içinde kapandığını hissetti, kafasını yeniden önüne döndürerek karnını saran kollara daha sıkı sarıldı.

"Dur..." dedi kahkahası aniden sönerek, karısını aceleyle uyardı. "Beni gerçekten zorluyorsun reşê."

Diljîn, çıplak tenlerinin temasından epey zorlanan, zorlandığını sakınmadan dile getiren adamın üzerine gitmekten çekinmeyerek anın tadını çıkardı; hem ona sevmediği lakaplar takmaktan belki bu sayede vazgeçerdi.

"Sarılmak istemiyor musun?" diye sordu imayla. Kolları hareketlenen kocasının parmak uçları karnından aşağılara doğru daireler çizerek inince, ona ne yaptığını anlayarak pişman oldu Diljîn.

Gerildiğini fark eden kocasının mırıldanarak güldüğünü işitti, nefesini tutan kadın ona kazandığını belli etmemek için kendini olabildiğince sıkarak kıvranmasını durdurdu.

"İstiyorum ama... Çok geç kaldım."

Saatin kaç olduğundan bihaber yatakta cilveleşiyorlardı. Diljîn tüm yorgunluğuna ve geceyi uykusuz geçirmesine rağmen erken kalktığını biliyordu, hâlâ uykuya açtı.

"Söyleseydin seni uyandırırdım."

"Uyanmıştım..." yanıtının ardından sırtında sıcak dudakları hissetti. "Bana kıyafet çıkartır mısın? Hemen bir duş alıp çıkacağım."

Sırtına üflediği sıcak nefesi kadının kıvranmamak için verdiği bütün mücadelesini kaybetmesine sebep oldu; kabul ettiği adamın hangi yönleriyle tanışacaktı Diljîn? Unuttuğu iki günlük mutluluğunu yeniden hatırladı, Rehma o zamanlar bir hata yaparak her şeyi yıkmıştı ama yine inşa edebilecek kadar hassas davranmıştı.

Böylesine mutlu bir anda geçmişi dirilterek enerjisini düşürmeyecekti.

"Çıkartırım şimdi," dedi kadın nazikçe.

İkinci öpücükten sonra kadını yatağa mıhlayan kocası yataktan çıkarak doğruca banyoya girdi. Yakasına yapışan pişmanlığı düşüneceği korkusuna kapılarak hemen yataktan çıktı, sabahlığını giyinerek kuşağını sımsıkı kapattı. Kocasının çözmek gibi bir gaflete düşmeyeceğini biliyordu ama her ihtimale karşılık tedbirli davrandı.

Giyinme odasına girerek ricada bulunan kocası için güzel bir takım çıkarttı. Adaya bırakıp takacağı saati ve yüzüğü de yanına koydu. Kemerini ve ayakkabısını da hallettikten sonra odaya geri dönerek çarşafları hızlıca değiştirdi. Yeni çıkardığı nevresim takımını yatağa sererken kocasının banyodan çıktığını duydu. Arkasında kalan adama omzunun üzerinden bir bakış attı ve ela gözlerin kendisinden ziyade sabahlığın altından ona sunduğu frikikte olduğunu fark edince hemen doğruldu.

Söylene söylene giyinme odasına giren adama manidar bir bakış fırlattı. Rehma ile yeniden doğmuştu sanki. Her duyguyu ona o kadar güçlü o kadar içten hissettiriyordu ki Diljîn kaybettiklerine için için ağlamak istiyordu.

Yatağı düzeltene kadar kocası alelacele giyinmişti bile, Diljîn aceleci davranan adamın onu beklemeyeceğini anlayınca gidişiyle hazırlanmaya karar verdi.

Son hazırlıkları için boy aynasının karşısında farkında olmadan gösteri yapan kocasını içini çeke çeke izledi. Yerini bir daha dolduramayacağı dokuz ayın telafisini nasıl yapacaklardı bilmiyordu ama her gün kaçırdığı kara gözlerini bugün doğruca ona dikerek bir adım daha atmış bulunuyordu.

Bu adam onundu... Tüm gerçeğiyle hatasıyla yanlışıyla varlığıyla yalnızca ona aitti. Kocasının dün gece çıkardığı kıyafetleri odanın her bir köşesine savurmayı başardığına inanamayarak ve toplamayı sonraya bırakarak yanına usulca yaklaştı.

"Şey diyorum... Bir daha kıyafetleri bu kadar savurmasan mı?"

"Dikkat edeceğimi sanmıyorum. O an," dedi, kalın sesinin tınısı derinden çıkıyordu. "Daha güzel şeylerle ilgileniyorum!" diyerek ela gözlerini kuşağı sımsıkı bağlanmış sabahlığının üzerinde gezdirdi, içinde ne olduğunu bilen arzulu gözlerin gezintisini gerilerek bekledi Diljîn.

Niye Rehma kadar cesaretli davranamıyordu? Dün gece her şeyi başlatan kendisi değil miydi? O hâlde cesaretliydi ve gözünü kararttığında cesaretiyle takdir ettiği kocasını etkisi altına alabiliyordu.

"Hmm..." dedi arzudan etkilenen titrek sesiyle. "O zaman ilgin kaymasın."

Rehma'nın, ateşli gözleriyle onu uyarışını görmezden gelerek gülümsedi. Bu şehvetin kime ne kazandırdığını bilmiyordu ama kaybettirdiği kesindi.

"Akşam yemeğe gelecek misin?" diye sordu, aklını karıştırmak için. Fakat gözleri hâlâ üzerinde geziniyor, adamın öpücükleriyle acıttığı dudakları gülümsüyordu.

Niyetini anladığını ifadesiyle çok net belirterek izini sürdü. "Belli değil güzelim haber veririm."

Savurduğu kıyafetlerin sorumluluğunu kabul etmeyen kocasını bugünlük affederek toplamaya başladı. Aşağıya indiğinde Rozerin'e teşekkür edeceğini kendine telkin etti; akabinde kış bahçesindeki son konuşmaları anımsadı. Eltisinin öğrenmek istediği bir sual vardı değil mi? Ondan almak istediği cevabı kocasına meraksızmış gibi sordu. "Bu arada Cesur ağa ne zaman gelecek? Galiba Rozerin'in gittiğinden haberi yok."

"Cesur dün döndü," dedi, ses tonu sıkıntılıydı. "Diğer evinde kaldı."

Kıyafetleri elinde toplayan kadın kısa süreli bir şok yaşayarak tutuk hâlde manasız açıklamalar yapan kocasına bakakaldı. Anlamsızlığın

hücum ettiği aklı türlü türlü sebep sıraladı ama Diljîn bir hışımla hepsini itti. Gitti mi bir daha gelmeyişi Cesur'u haklıyken haksız duruma düşürüyordu.

Çattığı kaşlarını düzeltemeden anlık bir kızgınlığa kapılarak, "Neden eve gelmedi?" diye sordu Diljîn. Tepkisinin yersiz olduğunu çok sonra fark etse de iş işten geçmişti. Rehma'nın ifadesine baktığında fark etmediğini anlayarak rahatladı.

"Dün eve gelirken Arjin'in adamlarının etrafta dolandığını gördü," dedi, katı nefretiyle ateş püskürdü. "Eve gelirse Zeyno ile tekrar kavga edeceği ihtimalinden gelmek istemedi. Bu gece gelecektir, döndüğü biliniyor."

Rehma kolay kolay kin beslemez, insanlardan tiksinircesine nefret etmezdi. Fakat ela harelere ilmek ilmek işlenen nefreti öyle açık öyle zinde okudu ki Diljîn gördüğü adamın kocası olduğundan ilk defa şüphe duydu. Anlaşılan Arjin denen kadın sınırları epey zorluyordu. Tanımadığı kadından nefret etti Diljîn. "Yani şunu mu demek istiyorsun bana; Arjin'in adamlarının Kadıoğlu konağının önünden geçmesinin tek sebebi Rozerin, Cesur eve geldiğinde ailesine karşı oluşabilecek tehdidin en büyük sebebi karısı olduğu için ona sataşacak ve yine kavga edeceklerdi," dedi ve asıl anladığı cümleyi teyit etmek için apaçık sordu. "Karısıyla kavga etmek istemediği için gelmedi!"

Tane tane söylediği kelimelerin yanlış anlaşılır herhangi bir tarafı yoktu, tam da kocasının anlatmak istediğini açıklamıştı. "Evet, onu söylüyorum."

Elindekileri bırakmadan kollarını sinirle silkeledi. "Nereye kadar sürecek Rehma? Ağabeyin isterse onları lime lime eder. Ferman'ı söylemiyorum bile. Hiçbiriniz güçsüz değilsiniz, korkak değilsiniz. Bir lafınıza bakıyor her şey," dedi sitemini sakınmadan. Güvende hissetmemek duygusunu yatak odasında yaşamakla oturduğu evi çevreleyen tehlikeden oluşan güvende olmamak gerçeğini ayırt ettikçe öfkesi karşı taraf için çoğalıyor, Rozerin'in suçlu değil de bir kurban olduğuna artık inanıyordu.

"Öyle tabii güzelim de Arjin'in elinde gerçekler var."

Sinirleri epey bozuk adamın tepkilerini kontrol altına alma çabasına girmeden pat diye her şeyi söylemesi Diljîn'i ürkütüyordu. "Ne gerçeği?" diye sordu korkakça. "Rozerin kimsenin onları bilmediğini söylemişti. Sadece Rumi'nin arkadaşı biliyormuş onun da öteceğini sanmıyordum. Gerçekleri anlatsa bile insanlara iftira olduğunu söylersiniz. Sonuçta Rozerin kaçarken Rumi'yle yakalamadılar. Cesur'un yanında yakaladılar, kimse inanmaz yani."

"En başında öyleydi ta ki Rıdvan kanıtları Cesur'a gönderene kadar. *'Zeyno'yu bize ver, bunları yok edelim,'* haberiyle hem Cesur'un hem de Ferman'ın elini kolunu bağladı."

Neden Kadıoğlu Konağının bir tehdit çemberinin içinde olduğunu şimdi anlamıştı. Umuyordu ki kanıtlar düşündüğü kadar korkutucu olmasın. "Kanıtlar ne?" diye sordu çekinerek. Zira gelecek her cevap onun kalbini ağrıtacağından kendini hazırlasa da Rehma'nın ifadesi hafızlığının boşa çıktığını söylüyordu.

"Rumi, Rozerin ile mesajlaşmalarını ve aramalarının hepsini silmiş ama son konuşmaları yani kaçacakları gece yaptıkları planın ses kaydı Rıdvan'ın elinde. Daha kötüsü kaçmadan önceki son buluştuklarında yan yana çekildikleri fotoğraflar da var."

İç yanaklarını endişeyle ısırdı. "Cesur onları gördü mü? Çok mu yakınlardı?"

"Rahatsızlık edilecek bir yakınlık yok. Ki Rozerin çarşaflı, konuşmalar biraz zorladı onu," dedi, gözlerini kaçırarak, sıkıntılı nefesini verdi. "Tabii her şeyden haberdar olduğunu sanan Ferman'ı da aynı şekilde zorladı."

Cesur, ikisine ait ses kaydını dinledikten, yan yana durdukları fotoğrafları gördükten sonra nasıl Rozerin'e karşı bir şeyler hissedebilirdi. Çalışma odasındaki yakınlıklarına görmüştü ama öptü diye âşık olmasını üstelik yaşanılanları hemen sineye çekmesini beklemiyordu Diljîn.

"Diljîn..." diye seslendi, aralarındaki mesafeleri kat ederek dibine kadar girdi. "En azından bu evin sınırları içerisinde gerçeği ben, sen ve Yadê Keje biliyoruz. Yadê Keje'ye anlatılmasının sebebi ise yarın ortaya çıkar ve hüküm verilirse Rozerin'i saklamasını isteyeceğimizdendir," dedi, önemli bir noktaya dikkat çekercesine kafasını ağır ağır salladı. "Babaannemin arkasındaki gücü hepimiz biliyoruz."

Keje Kadıoğlu'nun gücünü bilmeyen mi vardı? Bölgenin en köklü aşiretinin tek kızıydı. Babası kızına mal varlığının dörtte birini bırakmış, ölümünden sonra *namını* sadece adıyla bile yaşatacağını bildiği kızına emanet etmişti. Toplamda dört köyün sahibiydi, cami yapımından köy okuluna kadar her eksiği tamamlamıştı. Nezdinde çalışan binlerce tarım işçisi vardı ve köyün muhtarları ondan habersiz hareket etmezdi.

Bir hanım ağa olmanın ötesinde gerek gücüyle gerek insanlığıyla gerek namıyla, el pençe karşısında duran herkesi yine kendinden sayar, insanı küçük görmemeyi baba yadigârı bilirdi.

Yarın bir hüküm karşısında Rozerin'i koruyacak, verilecek her hükmü de ezecek tek kişi Keje idi.

Rozerin'in iftirasını kabul etmese de esasında olayı en başında duran oydu, evliliklerini sürdürürlerse olacak felaketleri önleyecekleri de yine söyleyen ve Cesur'un ikna edilmesi için Dildar ağaya yol gösteren, kızı Firuze'yi bastıran yine Keje olmuştu.

Tüm bunlara anbean şahit olmuştu Diljîn.

"Kılıçhan ailesinde bile belirli kişiler biliyor, Sarya hala ve Hasan ağa biliyor. Bu bilen kişiler hayatının sonuna kadar gerçeği saklayacak belirli isimler. Kimsenin bundan şüphesi yok. Ama aşiret büyükleri bunu bilmiyor. Bilseler Rozerin'e verilecek hükmü tahmin edebiliyoruz. Dahası Bedo ağa bilmiyor, o bilseydi Rozerin'i kanatları altına almazdı. Annem ve Firuze halamdan bahsetmiyorum bile."

Diljîn'i ürküten de o iki kadındı ya, aşiret büyüklerinin vereceği tek bir karar olurdu ama Firuze ve Zerda'nın gazabından doğacak hiddetin sonuçları ne olur, bilinmezdi. "Beni de onlar ürkütüyor, annenin Rozerin'e olan öfkesi ve sessizliği hiç normal değil Rehma. Şüphesini gizli tutuyor eminim."

Hak verdiğini belirtircesine gözlerini kırpıştırdı. Olayın hafifletilir hiçbir tarafı yoktu ve olanlar bazen derin derin düşünüldüğünde o kadar saçma geliyordu ki nasıl bu noktaya geldik sorusuna bir yanıt bulunamıyordu.

Ela gözlerinin ateşi anlattıkça harlanıyor, onu pür dikkat izleyen kadını üzüyordu.

"Şimdi Rıdvan elindeki kanıtları aşirete sunarsa her şey biter. Cesur ve Ferman'ın eli kolu ondan bağlı. Bilerek hata yapmalarını bekliyorlar. Bu eve bir kere saldırı düzenleseler Cesur onları konuşmadan öldürür ama onlar da akıllıca davranıyor. Sessiz sedasız Rozerin'i almak istiyorlar."

Rehma ile ne vakit gelişmeleri konuşsa konağın dışındaki tehlikeyi öğreniyor, Cesur'a kızdığına utanıyordu. İnsanın mücadelesini öğrenmeden baktığını yadırgamakla geçen beyhude anlardan hiç ders almaksızın ısrarla hatalarına devam edişinden dem vuran ama yine o hatayı yapanlardan biri olduğunu idrak ediyordu Diljîn. Yüzleştiği gerçek bir tokat yemişe çevirdi onu.

"Cesur da kabul etmiyor, Rozerin'i onlara vermeyecek değil mi?" Tereddüt etmeden Cesur kabul etmez demek varken olanlardan sonra Rozerin'i yüz üstü bırakacak olmasını bile hoş görerek sadece sorabiliyordu Diljîn. Şimdi o adamı anlamamak ancak merhametsizlik olurdu.

"Evet, Rozerin'i vermemek için bunca acıya katlanıyor. Ferman'ın hepimizden gizli mahalleyi kolaçan ettiğini fark ettik. Rıdvan, Ferman'ın planlarından habersiz kendince iş yapıyor."

Yürek yakıcı onca haberden sonra umutlarını yeşerterek yüzünü gülümseten bir haber almanın coşkusuyla cıvıldadı Diljîn. "Biliyordum, biliyordum... Ferman'ın ne olursa olsun kız kardeşini bırakamayacağını biliyordum."

Sevincini kutlayan öpücük yanağına kondurulunca, Diljîn elindekileri bırakarak öpücüğün sahibine savunmasızca sığındı. Ona koştuğu ilk sabahı acı gerçeklerle ziyan etmişlerdi.

"Rozerin bilmesin," diye uyardı kibarca. "Cesur'un dün geldiğini de. Aralarında evlilik namına hiçbir şey yok, sebeplerini de öğrenemeyeceği için dün geldiğini bilmese ikisi için daha sağlıklı olur."

Mantıklı yaklaşımını kabul ederek Rozerin'e yalnızca bugün geleceğini söyleyecekti. Aklında kalan son soruyu da yöneltecek sonra kocasının gitmesine izin verecekti. Aceleyle hazırlanan ve hazırlığıyla canına okuyan adamın işi olduğunu görmezden gelemedi.

"Peki, nereye kadar devam edecek?" diye sordu Diljîn, bıkkınlıktan ziyade tükenmiş gibiydi. Rozerin'in her şeyden habersiz oluşu ve ondan habersiz bir dünya sıkıntıyla uğraşmaları kadının gururunu inciyordu. "Yani Rozerin'i alamayacaklarını fark ettiklerinde o kanıtları şantaj olarak sunmayacaklar mı? Ki Cesur'a göndererek yapmışlarda."

Rehma, bileğini başparmağıyla okşayarak rahatlatmaya çalıştı. "Cesur eğer Rozerin'i almayı başarırsanız yapın, dedi."

Karnına tekme yemişçesine refleksle öne savruldu, kocasının göğsüne çarparak inledi Diljîn. Dehşetin nüfuz ettiği soluk benzi, ihanete uğramış gibi acıyla kıvranan kara hareleri, bir ölüm çemberinin içine hapsolan Rozerin için ağlamaya hazırlandı. "Nasıl böyle bir şey söyleyebilir Rehma?" dedi isyanı basarak.

Anlayışlı ve pek sakin karşılayarak bir sonraki mühim ayrıntıyı paylaştı. "Rozerin ve Arjin tanıştı!" dedi, karısının dehşeti büyüyünce bileğini usulca okşadı. "İkisinin tanıştığı güne ait bir ses kaydı Rıdvan

tarafından Cesur'a gönderildi. Eve döndüğü akşam Cesur, Arjin ile tanıştığını ses kaydıyla öğrendi. O geceki kavgalarının sebebi oydu."

O gün Rozerin'in sabahın köründe Bedo ağanın evine gidişini anlayamamış, daha sebebini soramadan malum kavga patlamış ve Diljin'e susması için emir kaynanası tarafından verilmişti. Şimdi her şeyi kocasından öğrenecekti. "Nasıl tanıştılar? Nerede tanıştılar? Kim kurtardı Rozerin'i?" ardı ardına yönelttiği soruların cevabını hemen almak istedi ancak bitmesini umduğu sorunların bu tanışmayla çoğalacağını fark edince müthiş bir korkuyla sarsıldı.

Bir kadın rüya gibi geçeceğini sandığı bir kaçışın peşinden ölüm fermanının neredeyse duyurulacağı bir evliliğe gelmeyi nasıl başarabilmişti?

"Rozerin'in hafife alınmayacak bir kadın olduğunu hepimiz öğrendik. Çok cesaretli ve dediğim dedik! Ses kaydında Arjin'i nasıl tehdit ettiğini, gözü pek olduğunu çok net bir şekilde dinledik. Zaten Cesur bunun için Rıdvan'a gözdağı verdi. Rozerin'in yaptıklarını öğrendikten sonra karımı kaçırmayı başarırsan istediğini yapabilirsin, dedi. Merak etme Rozerin ne yaptığını çok iyi biliyor. O kadın kolay lokma olmaz."

Kimsenin ona Rozerin'i anlatmasına gerek olmadığını özellikle belirtmek istiyordu zira o kadını tanıştıkları gece belirsizliğe rağmen iyi gözlemlemiş ve olayın aslını bilmediği hâlde nasıl bir kadınla aynı evi paylaşacaklarını anlamıştı. Yaptıklarıyla da karakterinin özünü korkusuzca tanıtıyordu.

"Şimdi gitmem gerek."

Gönülsüz olduğunu gözden kaçırmadan bir adım geri çekildi. Bugün Rehma'nın onunla kalacağının hayalini kurmuştu. Böyle geçiştiremez, onunla yalnız kalmak için bir fırsat kollamalıydı.

"Rehma?"

Kapıya gitmek üzere hareketlenen adam vazgeçerek, ilgili bir tavırla hemen yanıtladı. "Efendim?"

"Hafta sonu çiftliğe gidelim mi? İkimiz..." dedi tebessüm ederek.

Kaçamak için yapılan teklife hınzırca bir bakış atarak keyifle gülümsedi. "Güzel teklif, kabul ediyorum," diye anında kabul etti. "Buralar karışık olmasa daha farklı bir şehre geçerdik. Tansiyon biraz dinsin, olaylar çözülsün söz gideceğiz."

Diljîn, tamam diyerek gitmesine müsaade etti. Kocasının odadan ayrılmasıyla soluğu banyoda aldı. Yıkandıktan sonra aceleyle giyindi,

dağıttığı odayı toparladıktan sonra odadan ışık hızıyla çıktı.

Rozerin'in gizli sorunlarını kısa süreliğine rafa kaldırıp asıl sıkıntıya odaklandı. Hawar ne kadarını duymuş, odasına çekildikten sonra Rozerin ile ne konuşmuştu? Doğrudan bilgiyi aldıktan sonra harekete geçerek Hawar'ı ikna etmeliydi ki dün gördüklerinin aslında normal olduğunu, mükemmel gibi görünen evliliklerinde çatırdamaların olacağını idrak ettirmeliydi. Dokuz aydır her şey mükemmelmiş gibi davranmaktan gerek o gerek Rehma çok yorulmuşlardı.

Misafirhaneye girişi, planlarını bozan ilk kıvılcım oldu zira Rozerin ve Hawar'ı tek başına görmeyi beklemedi. Meraklı bakışları iki kadının üzerinde gezindi. "Bizimkiler nerede?" diye sordu enerjisini saklamadan. Hawar'ı ikna etmekten vazgeçerse üzerine geleceğinden adı gibi emindi. Aralarındaki yakın arkadaşlığı hatta kız kardeşliği bozma niyetinde değildi Diljîn.

"Yadê bugün pek iyi değil, aşağıya inmedi. Jinmam tek başına kahvaltı etmesine izin vermedi. İkisi için yukarıda hazırladık sofrayı."

Rozerin'in keyifsiz tınısıyla yaptığı açıklamaya başını sallarken sessiz sedasız kahvaltısını eden görümcesini izliyordu Diljîn. Tepkilerini anlamak için kısa bir bakışma yeterli olurdu ama Hawar anlamış gibi ona bu şansı tanımıyordu. "Yadênin nesi var peki? Doktorunu çağırdınız mı?"

"İzin vermedi," diye şikâyet eder bir sesle habersiz kaldığı gündemi aktarmaya devam etti Rozerin. "Tansiyonunu ölçtüm düşüktü. Odada kalmak istediğini söyledi." Nihayetinde bakışlarını eltisine çevirdi Diljîn. Konuşan kadına saygısızca davranmak istemedi çünkü yalnız kaldıkları an ona teşekkür edecekti. Mavi gözleriyle Hawar'ı işaret ederek onunla konuşmasını istedi.

Ortalığın karışmış olma ihtimali var mıydı? "Ne yapacaksın Hawar bugün?"

Çatalındaki sucuğu tabağında dört parçaya gereksiz bölerek, bakışlarını ona ağır aheste çevirdi. "Sınavlarım yaklaşıyor, çalışacağım. Neden sordun?"

Diljîn tavrını muhakemeye aldığında her zamanki sıcakkanlı, güler yüzlü Hawar'ı asla göremiyor ama mesafeli tutumunun dünden kaynaklı oluşuna müsamaha gösteriyordu. Sorusuna gelince... "Dışarı çıkacaktım, mağazalara bakmam gerekiyor. Sen de benimle gelmek istersen çok iyi olur," dedi ve Bedo ağanın evi dışında dışarı çıkmaya izni

olmayan Rozerin'e anlayışlı edasıyla gülümsedi. "Hem Rozerin için de bir şeyler lazımsa alırım."

"Bugün kalsın, yadê iyi değil zaten. Yarın gideriz," diyerek çatalını tabağına bıraktı. Ona sabitlediği manidar bakışları konuşacağının habercisiydi. "Sen bırak şimdi benim moralimi test etmek için dışarı çıkacağız bahanesini kullanmayı. Ağabeyimle aranızda neler var?"

Konuşacaklarını anlayan Rozerin doyduğunu belli ederek elindeki çay bardağını sofraya bıraktı. Ayaklanacağı sırada görümcesinin keskin sesini duydu. Hawar yengesine bakmadan konuşuyordu.

"Çıkma Rozerin… Ne de olsa her şeyi biliyorsun!" dediğinde yengesine döndü. "Dün gözlerinde onu gördüm!"

Hawar'ın keskin bakışlarına Rozerin'in kaşlarını hayretle kaldırışını Diljîn nefesini tutarak izledi. Hawar ile aralarındaki husumeti fitilleyecek her şeyin son bulmasını isterken alevlenmesine neden olacak sebebin kendisi olması içine sinmedi.

"Bir şey bilip bilmemem önemli değil Hawar. Siz konuşun ben Yadê Keje'ye bakacağım."

İkisini baş başa bırakarak misafirhaneden ayrılan Rozerin'in arkasından bir müddet bakakaldı. Onun hayatı bir düzene giremeyecek kadar karmaşıktı ama Rozerin kafa tutarak mutlu olmayı başaracak kadar zeki ve güçlü bir kadındı. Hawar'ın bir bakışıyla yıkılmazdı. Cesur'u kazanmak için her yolu deneyeceğini de biliyordu.

Hawar'ın karşısına gelecek şekilde kahvaltı sofrasına bağdaş kurarak oturdu. "Dışarı çıkmam bahane değil Hawar, acil ihtiyaçlarım var."

Hawar, önemsemediğini üzerinde durmayarak belirtti. Onun öncelikleri farklıydı. "Söylemeye gönlüm el vermiyor çünkü konusunu dahi bir kere bile aramızda açmadık ama sebep rahmetli Lezan mı?"

Suali beklediği yerden mi gelmişti? Üzerine bir kere olsun sohbet etmedikleri Lezan'ı mı konuşacaklardı? Hem de o büyük aşkın temelini kuran görümcesiyle! Rehma'nın her şeyine anbean şahit olan, tüm sırlarını bilen, hatta bu evde herkesten önce Lezan'dan haberdar olan, araları bozulunca düzelten, onları gizlice buluşturan Hawar idi. Rehma'nın tek gözbebeği oydu.

Lezan'ın ölüm haberini Hawar'ın vermesini istemişlerdi. Zira Rehma'yı durduracak tek kişi Hawar idi. İkisinin ağabey kardeş ilişkisi gördüklerinden, duyduklarından çok daha farklıydı. Hawar ve Rehma birbirlerine bağlı değil bağımlılardı.

Kadıoğlu ailesinde kardeşlik kavramları farklı işleniyordu. Sanki herkes birisine çekilmiş gibi fakat aynı kandan ve candan geldiklerinden olsa gerek diğerinden de kopamıyordu.

Cesur için Nil'in nasıl önem arz ettiğini, üzerine ölürcesine titrediğini, kız kardeşi sanki kendi evladıymış gibi sürekli onunla ilgilendiğini Diljîn bu eve geldiğinden beri görüyor, bağlarına hayran kalıyordu. Cesur ağa, İstanbul'da yaşadığı dönem her akşam ağabey kardeş görüntülü konuşurlardı, Nil ağabeyinin sesini duymadan uyumazdı. Cesur, anne babasıyla dahi sürekli iletişim hâlinde olmazdı.

Siyabend ve Hawar'ın anlaşmazlığını bir ölçüde anlayabiliyor, anlaşabilir oluşlarını kasten yıkan Siyabend'in kıskanç inadını bir türlü anlamlandıramıyordu kadın; her seferinde *evin göz bebeği bendim sen doğunca şanım yerle bir oldu,* sözleriyle Hawar'a baskı kurar, uğraşmadan gününü geçirmezdi.

Senin pabucunu dama atan Şivan, cümlesini tükenmiş hâlde neredeyse her gün zikreden Hawar'ı haklı olduğu hâlde duymazdan geliyordu Siyabend. Zira onun da kendince haklı sebepleri vardı; *kız çocuğu olarak doğdun, babamın göz bebeği oldun bizi görmezdi artık,* der ve kardeş çatışmalarını başlatan fitili amansızca yakardı. Rehma veya annesi müdahale etmeyene kadar ikisinin kavgası son bulmazdı.

Diljîn, meselenin özünü Zerda Kadıoğlu'ndan öğrendiği için, zamanında Hawar'ın doğmasıyla Dildar ağanın bambaşka bir adama dönüştüğünü birinci ağızdan duyunca Siyabend'e hak verir olmuştu. Keza hayattaki tek varlığı sanki Hawar'mış gibi davranmış, dört oğlunu biraz biraz ötesinde bırakmış. Ki hâlâ da öyleydi. Hawar ve Nil onun dünyasıydı.

Nil'in kalkanı Cesur olduğundan Siyabend'in evin en küçük çocuğuna tek bir laf etmesi tamamıyla yasaktı. Şivan, Cesur gibi hep dışarıda okuduğu için özlemle beklenen evlattı. Pilot olmadan eve dönmeyeceğini söylerdi. Ailesi pilot olarak eve dönmesini dört gözle bekliyordu.

"Cevap vermeyecek misin?"

Hawar'ın beklemekten gerilmiş gibi çıkan sesi, onu düşüncelerinden çekip aldı. Henüz yeni oturduğu kahvaltı sofrasında iştahına dair hiçbir şey kalmayan kadın, eline aldığı çatalı geri bırakırken öfkelenmemek için kendiyle cebelleşiyordu. Herkesin sorunu Lezan olarak görmesinden acayip sıkılmıştı çünkü Diljîn onu sorun etmiyordu.

"Hayır..." dedi sakin ama özgüvenli ifadesiyle. "Sorun o değil. Aramızda ufak bir tartışma olmuştu ve ne zaman atışsak alakasız bir şekilde meydana gelirdi. O yüzden dayanamadığımı söyledim," derken de sorunun aslında kendileri olduğunu dile getirdi ama Hawar onu anlayamazdı. "Aramız oldukça iyi Hawar, herhangi bir sıkıntı yok."

Pür dikkat dinleyen kadının ikna olmayışını ifade eden çetin çehresinde bariz bir korku da vardı. "Rehma'nın üzülmesini istemiyorum Diljîn... Ağabeyimin kalbi yeterince kırıktı. Onu toparlamanın ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun. Seninle ayağa kalktığını görmenin bana verdiği mutluluğu asla tahmin edemezsin. Bunun için senin bende yerin hep ayrı olacak."

"Biz mutluyuz!" diye yanıtladı kesin bir şekilde. Mutlulukları için savaşan bir kadın olarak daha iyisi için de mücadele edecekti. Rehma... Hatalarının farkında olmayan ve bir daha da yapmayan bir adamdı. Diljîn, gözündeki perdeyi indirdiğinde bir adamın nasıl olması gerektiğini ona bakınca görüyordu.

Hawar, ciddiyetinden ödün vermeden katı ifadesiyle tekrar etti. "Onu yine düşerken görmek istemiyorum Diljîn!"

Diljîn, söz vermedi ama yapacağından emindi. "Rehma üzülmeyecek."

Zamanın ne göstereceği, bugün anlaşmayı başaran çiftin nelerle sınanacağı meçhuldü, söz vermek riyakârlık olurdu Diljîn için. Zira kendine itiraf edemese de hâlâ gecenin bir vakti kocasının ona Lezan diyeceği korkusunu da içinde tutuyordu. Hawar bunları bilse hangisinin üzüntüsünü ağır bulurdu acaba?

Kahvaltı etmek istemeyen kadın görümcesini alarak hasta olduğunu öğrendiği yaşlı kadının odasına çıktılar. Onları şaşırtan bir yakınlık görünce kapı ağzında bekleyerek bir müddet izlediler.

Zerda Hanım ve Rozerin kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı:

"Rehma'yı çağırsak belki o götürür."

"Gitmez Rozerin... İnatçıdır o."

"O hâlde başında bekleyeceğiz. Birazdan tansiyonunu ölçerim."

"İyi olur, şansa yardımcısının eve gideceği tuttu. Aradım telefonu da kapalı, büyük ihtimalle çekmeyen bir yerde."

"Olabilir."

Uyuyan yaşlı kadının başında sessizce konuşan kaynana ve gelini rahatsız etmeden sessizce kapıdan ayrıldılar. Rozerin bu eve geldiğinden beri kaynanasıyla çok gerekli olmadığı sürece konuşmaz, konuştuklarında da mesafenin ve soğukluğun hüküm sürmesinden zaten uzaktamazlardı. Az önce gördükleri sevindiriciydi. Sanki her şeyin aslında düzelmeye ne kadar müsait olduğunun ama burnunun ucunu göremeyen insanoğlunun düzeltmek için çabalamadığının bir kanıtıydı.

Kaynana gelinin iş birliği akşama kadar sürdü. Ev ahalisi ara ara yaşlı kadını kontrol etti, onun dışında odasında hiç beklemediler. Diljîn, annesi için erkenden eve gelen Dildar ağaya akşam yemeğinin erkenden hazırlanmasını hizmetçilere bildirdi.

Rehma'nın eve gelip gelmeyeceğini merak etti. Kocasıyla konuşmaya bile fırsat bulamamıştı. Rehma'yı aradığında toplantıda olduğunu söylemiş bir daha geri dönmemişti. Yemeğe gelip gelmeyeceğine dair bilgi vermesi için kısa bir mesaj çekti.

Yonca ve Mürüvvet sofrayı kurmak için mutfaktan çıkınca yalnız başına kalan Diljîn tabaklara mezeleri doldurmaya koyuldu. Yadê Keje'nin halsizliği ürkütücüydü; yaşlı bir kadının her şeye hazırlıklı olun mesajını verdiği kara bir günü çağrıştırıyordu, o günün yakın olmadığına inanmayı tercih ediyordu Diljîn.

Rozerin'in bitik hâlde mutfağa girdiğini görünce yaşlı kadını ikna etmek için ne kadar çaba sarf ettiğini anlayarak üzüldü. Muhtemelen Rozerin bilmeden onu zorlamıştı.

Dolaptan küçük bir tencere çıkarttığını görünce elindeki meze tabağını masaya bırakarak, "Ne oldu?" diye sordu, tencereye anlamsız ifadesiyle dümdüz bakıyordu. Yemek az sonra hazır olacaktı.

"Yadê için süt çorbası yapacağım, midesine iyi gelir," dedi, ona döndüğünde yorgun hatlarını destekleyen kederli gözleriyle gülümsedi. "Babaannem de böyle kötü olduğu zaman ona yapardım."

Kederini anladı ama üzerinde durarak Rozerin'i hırpalamak istemedi. "Hastaneye gitmeyi kabul etmedi değil mi?"

Kafasını iki yana sinirle sallayarak aniden durdu. "Yok! O kadar inatçı ki o kadar kızgın ki! Dildar ağa da geldi konuştu," dedi, konuştukça tiz çıkan sesi yükseliyordu. Sütü dolaptan çıkarttı. "Onu bırak, doktorun da eve gelmesini istemiyor."

Kimin nerede nasıl tepkiler vereceğini Diljîn iyi biliyordu da Rozerin hepsiyle yeni yeni tanışıyordu. "Her zamanki inadı, hastanelerden de nefret eder. Aynı şekilde doktorları da sevmez."

Nefesini yorgunlukla üfledi Rozerin. "Sorma... Bugün net anlamadım."

İşine kaldığı yerden devam ederken öte yandan son hâlini merak ettiği inatçı kadını sordu Diljîn. "Geldiğimde uyuyordu. Hâlâ aynı mı?"

"Yok, biraz daha iyi. Çorba yaparsam içer misin, diye sordum. Güzelse neden içmeyeyim dînê[51], dedi bana. Tüm gün azar işittim Diljîn," diye müjdeyi verdi. Muhtemelen toparlanma evresine yaklaşmıştı Yadê Keje. Doktorun gelmesine izin verse ne oğlunu ne gelini ne torunlarını üzmez kendisi de bunca cefaya katlanmazdı fakat öyle katır inadı vardı ki kaşını çattı mı her şey bitiyor, ne istiyorsa bir anda oluveriyordu.

Diljîn, iyi olduğunu öğrenince bir nebze rahatladı, bugün hiç yan yana gelemediği kadınla ilgilenme vaktini yakalayınca değerlendirmek istedi. Cesur'un geleceği haberini vermek bir türlü kısmet olmadığından hazır yakalamışken söyleyecekti zira eltisi çorba için seri davranıyordu.

"Cesur ağa bugün dönmüş. Akşam eve gelecek, haberin olsun."

Ne tepki vereceğini kestiremeyen Diljîn ona sırtı dönük olan kadının omzunu silktiğini görünce afalladı. Hemen arkasından umarsız bir sesle, "Buyursun gelsin!" yanıtını işitince şoka uğradı. Sevineceğini düşündüğü kadın gelişini umursamıyordu. Eğer önemsiz ise neden geliş tarihini öğrenmek istesin?

"Korkmam gerekiyor mu Rozerin?"

"Ne gibi?"

Diljîn, dehşetle nefesini bıraktı. "Onu merak ettiğini düşünmüştüm!"

"Merak ediyordum ama neye yarar ki? Gittiğini senden öğreniyorsam, benim varlığım hâlâ kabul edilmemiş demektir," dedi ve nihayet yüzünü döndü. "Gitmeden önceki gece biz konuşmuştuk... Bu sayede aramızın iyi olduğunu düşünmüştüm, yanılmışım."

Tebessümünün ardı acıydı, Cesur'un gidişini haber vermemesi konusunda haklıydı. Dönmesine rağmen yine eve gelmemişti. İkisi sonu olmayan tek şeritli bir yolda bir uçtan bir uca birbirlerinden ayrı yürüyorlar, çakıştıkça kaçışıyorlardı. Berbat evliliklerinin yürümezliği yetmezmiş gibi Arjin ve Rıdvan kâbusu vardı ki Rozerin'in kanıtlardan da Cesur'un tehdit edildiğinden de haberi yoktu.

[51] Deli.

Kapıyı kontrol etti, kimsenin gelmeyeceğinden emin olunca bugün öğrendiği malum buluşmayı sormaya hazırlandı. Ancak su ısıtıcısının başında beklediğini fark edince erteleyerek öncelikle maslahatını sordu. "Süt çorbası yapmayacak mısın? Neden suyu kaynattın?"

Mavi gözlerinin yerleştiği keder, ses tonuna yorgun bir tınıyla sirayet etti. "E pirinçle yapılıyor normalde ama ona zararlı olduğu için yarma buğdayla yapacağım. Sütle çok katı olacağı için sıcak su koyacağım."

Anladığını kaşlarını havaya kaldırıp indirerek belli etti Diljîn.

"Rehma ile aranız düzeldi mi?"

Henüz bir teşekkür edememişti Diljîn, bakışlarını acemice kaçırdı.

"Evet, kendimi affettirdim."

"Gülümsesen yeterli affetmesi için. Rehma'nın ağzının içine baktığını söylemeyi unutmuşum."

İki kadın gülüştü, sorunların içinde birbirleriyle anlaşabiliyor oluşlarını sağlayan Rehma'ya içten içe teşekkür ettiler. İnsana sevmeyi öğreten bir adamdı Rehma, böyle yürekli bir adamın gönlünden çıkma aşk nasıl şüpheye yer bırakırdı ki.

Diljîn, kocasını imkânsız olsa da kenarda bırakarak tedirginliğe kapılmadan evvel eltisine seslendi. "Rozerin!"

"Hım?" diye karşılık veren kadın, elindeki su ısıtıcısının sapını sıkıca tutarak kaynayan suyu tencereye dökmek için kapağını açtı.

Diljîn, parmaklarını çıtlatarak sorusunu ciddi bir edayla yöneltti. "Arjin ile tanışırken neler hissettin?" sorunun sonunda iç yanaklarını tedirgince ısırdı. Rozerin her şeyi anlatan bir kadın olsa da Arjin'i kendine saklamak isteyebilirdi. O vakit anlayışla karşılardı.

Fakat nasıl olduysa anlık bir irkilmeyle dengesini kaybeden Rozerin'in, içi kaynar su dolu ısıtıcıyı tutmayı başaramayıp eline dökmesiyle felaket koptu ve her felaket birbirini takip eder oldu; su ısıtıcısı tahammül edemediği acı sebebiyle elinden kaydı ve yere gümbürtüyle düşerken sıcak su ikisinin bacaklarına sıçradı.

Mutfağı inleten çığlığı kulakları sağır edici şiddetteydi ve şoka girmeye yüz tutan kadını anında kendine getirdi. Eli yanan kadına doğru koşan Diljîn, Rozerin gibi bağırıyordu.

"Rozerin... Elini ver..." dedi kuru kuru yutkunarak. Telaş anıyla su ısıtıcısını görmeyen kadın çarparak dengesini kaybetti. Tezgâha tutun-

masa yeri boylayacaktı. Kendini çabucak toparladı ve onu duymayan, yanan eline odaklanan Rozerin'e koşarak elinden yakaladığı gibi sürükleyerek musluğun altına tuttu.

Soğuk suyun etki etmediği kadını ateş basmıştı.

Çığlıkları duyan Siyabend ve Şerif içeri telaşla daldı. "Ne oluyor?" diye gür sesiyle soran Siyabend, hâlâ deli gibi ağlayan ve bağıran Rozerin'i görünce uzun ve sık adımlarıyla yanına vardı. "Ne oldu Rozerin?"

"Eline kaynar su döküldü," dedi Diljîn, Rozerin gibi ağlarken.

Dildar ağa, Zerda Hanım, kızları ve mutfak çalışanları koşar adım mutfağa girdiler. Rozerin'in elinin yandığını görünce hemen gelinine koştu Zerda. "Patatesi rendele Yonca!"

Patatesin nişastası sıcağı çabucak alacağından kabarcığın oluşmasını engeller. Küçük yanıklarda soğuk sudan önce Zerda'nın önceliği ulaşılabilir durumdaysa patates rendesi olurdu.

Yonca hemen dediğini yaparken, Dildar ağa canı yanan gelinini izlemek yerine çaresizce izleyen oğluna seslendi: "Çabuk arabayı hazırlat Siyabend!"

Rozerin'in elini alarak buz gibi suyun altından çekti Zerda. Kaynar suyun yaktığı teni kıpkırmızı olmuştu ve avuçları arasındaki teni yanıyor, kendiyle beraber Zerda'yı da yakıyordu.

"Nasıl becerdin kızım bunu?"

"Zerda, elini sıkma dikkat et."

Seslerin birbirine karıştığı mutfakta Rozerin kimseyi görmüyor, duyduklarını iyi algılayamıyordu. Yerinde durmaksızın salınıyor, sıcak nefesini yanığa üfleyerek acısını âdeta katlıyordu.

Yonca'nın rendelediği patatesi hemen yanan elinin üzerine kaynanasının yardımıyla yayılırken, öte yandan mutfaktan çıkarılıyordu.

"Acıyor... Anne çok acıyor..."

Rozerin, acısıyla sığındığı kadının Zerda olduğunun bilincindeydi ve aralarındaki husumetin ona anne demesini engelleyecek kadar büyük olduğunu bilse de o an irdelemedi. Teninden ziyade ciğeri yanıyordu.

"Ne oluyor diyorum size?"

Avluda bağıran Yadê Keje'yi duyduğunda hıçkıra hıçkıra ağladı. Nil odasından bir başına herhangi bir destek almadan hasta hâliyle avluya kadar yürüyen babaannesini görünce Yonca ile yukarıya koştular.

"Rozerin'in eli yandı yadê," diyen sesi algılayamadı, muhtemelen Hawar idi.

Şerif arabayı çalıştırırken, Siyabend arabanın kapısını açıp yengesinin gelmesini bekledi, bu sırada kapıdaki adamları aradı ve hemen arkalarından onların takip etmesini istedi. Cesur ağanın kesin talimatıydı, ne olursa olsun Zeyno yanlarında ise adamlar onlarla gelecekti.

Zerda Hanım, Zeyno'yu dikkatli bir şekilde arabaya bindirdi. "Hawar yengenle hastaneye git. Patatesi hastaneye gidene kadar sıyırma, kabarcığı engellesin en azından," dedi ve Rozerin'in gözyaşlarını eliyle sildi. "Dayan kızım biraz daha dayan..." yola çıkmaları için geri çekildi.

"Siyabend hastaneye vardığın gibi beni ara oğlum."

Dildar ağanın endişeli sesi arkalarında kalırken araba konaktan çıkmak üzere yol aldı. Hawar'ın destek veren elini hissetmek acısını o an yatıştıramadı, hiçbir ilaç bu acıya tesir edecek kuvvette değildi.

Rozerin içini delen sancının bir an önce son bulmasını isteyerek ağlıyordu. "Acıyor acıyor çok acıyor..." dayanamayınca hıçkırıklarını bastırmak için dişlerini eline geçirdi.

"Şerif daha hızlı sür!"

Direktifi arabanın hızlanmasını sağladığı Siyabend Kadıoğlu acısından inim inim inleyen kadını görmek için arkasına tekrar döndü. Rozerin'in kolunu ısırarak acısını bastırmaya çalıştığını görünce sarsıldı. Geldiğinden beri insan gözüyle bakmadığı kadının bu hâlde olduğunu görmek onu utandırdı.

Kolunu ısırmasına izin vermeyerek kolunu ağzından çekti akabinde yaralı elini kendisine doğru çekerek sıcak nefesini bilinçsizce üfledi. "Ağlama... ağlarsan daha çok acır..." dedi, küçük bir kız çocuğunu aldatıcı sözlerle kandıracağını sandığı gibi Rozerin'i yatıştırdı. "Hawar orada bir dosya olması gerek, bana ver."

Hawar'ın bulup uzattığı siyah dosyayı Siyabend yelpaze niyetiyle sallayarak Rozerin'in acısını dindirmeyi bir parça başarsa da umudu kısa sürdü. Kadının ateşi acısıyla iniyor, nükseden ani sancıyla yükseliyordu.

İnsan acısını bağırmayana kadar anlaşılmıyor. Yarasını göstermeyene kadar, canının yandığına kimseyi inandıramıyor. Körlerin, sağırları ağırladığı toplulukta delirmiş bir kuşağa davet çıkıyor.

Rozerin'in ahvali onlara anlaşılmadığını öğretiyordu. Ağlamaktan ve acıdan bitap düşen kadının kafası Hawar'ın omzuna yığıldı. Görümcesi şefkatle başını okşadı. "Az kaldı birazdan yetişeceğiz..."

"İçim yanıyor..." dedi, ağlamaktan ve bağırmaktan kısılmış sesi güç duyuldu. Kısa süreli mesafe canı yanan kadına kilometrelerce yol kat etmişler gibi uzun ve ağırkanlılıkla geçen bir yolculuk yapmışlar gibi zor gelmişti.

Acil kapısına yaklaşan arabadan Siyabend tedbir almadan inmiş, arka kapıyı açtığı gibi kız kardeşinin yardımıyla Rozerin'i indirmişti. Yengesini yanan koluna dokunmamaya özen göstererek acil kapısından içeri soktu. Danışmaya yanığı bildirerek öncelikli hasta oldukları gerekçesiyle direkt cerrahi müdahale odasına alındılar.

Şerif kaydı açmak için danışmada beklerken, müdahale odasında Rozerin'in yanığını inceleyen ve hikâyesini dinleyen doktor ve hemşireyle Siyabend konuşuyordu. Rozerin'in içli içli yanıtları, içine kaçan sesi doktora istediği cevapları veremediğinden genç adam müdahale etmek zorunda kalmıştı. Doktorun, yanığa patates rendesi koyulduğu için sitem edişine karşılık aynı düşüncede olmadıklarını ve müdahaleyi o anlık böyle yaptıklarını anlatarak bir takım gerginlik yaşanmış ve Hawar ağabeyini yanına çağırıp gerginliğin bitmesini sağlamıştı.

Hawar ve Siyabend, kapı eşiğinde Rozerin'in hıçkırıklarını ve doktorun onu yatıştırmak için sarf ettiği cümleleri dinleyerek bekliyorlardı. İkinci derece yanığın korktukları gibi derine inmediğini ve kapalı pansumanla iki hafta içerisinde tamamıyla iyileşeceğini duyduklarında biraz olsun rahatlamışlardı.

Cesur Kadıoğlu nefes nefese kardeşlerinin yanına, Rozerin küçük bir yanıkla getirilmiş değil de kaynar kazana atılmış gibi müthiş bir telaş ve beti benzi atmış hâlde katılarak, onları ürkütmüştü.

Ne olduğunu sormadan ve icazet almadan müdahalesi yapılan karısının yanına uçuverdi. Bir kanat taksalar yolda haberi alan Cesur ağa karısını acil kapısının önünde karşılardı muhtemelen.

"Cesur ağa?"

Cesur, nefes nefese kalmış bir şekilde odaya aniden girişini beklemeyen Doktor Edip'i kabaca yokladıktan sonra gözlerini karısına kaydırarak soruyu yönlendirdi. "Acısı ne zaman dinecek?"

"Ağrı kesici uyguladık, biraz daha dayanması gerek."

Cesur, kızarmış mavi gözlerinin dayanabileceğini sanmıyordu. "Ne gerekiyorsa yapın, dayanacak gibi değil."

"Sen eşine destek ol lütfen, az kaldı."

Doktor Edip desteği için çağırınca Cesur yanı başında durduğu karısının ona hiç bakmadan hıçkıra hıçkıra ağlamasına dayanamayarak saçlarını usulca okşadı. Parmak uçlarında titreyen şefkat acısını dindirmeye yeter miydi? Yetemeyeceği kanısıyla kadının önünde diz çöktü. "Ağlama..." dedi, kendini ona karşı mahcup hissetti Cesur. "Birazdan geçecek, dayan lütfen."

Pansuman yapılan yanığın eklemlerinden neredeyse dirseğine dört parmak kala yandığını fark edince sersemledi. Ne yapmıştı da kendini yakmayı başarmıştı? Rozerin, ona bakmamaya ısrarlı davranınca sersemliği büyüdü.

"Yengemin gönlü sana dargın olmalı ağam."

"Neden dargın Edip?" diye sordu Cesur, bakışları yine mavi gözleri irdeliyor, sorusu başka bir muhataba yöneliyordu. "Karım şikâyetini söylerken beni araya mı sıkıştırdı?"

"Hayır... Geç geldin diye kırgın olabilir. O an sana ihtiyacı vardı belki de."

Cesur Kadıoğlu geç geldiğini bilmiyordu. Bu gece konağa dönmeyi planlamış fakat yolda nasıl olduysa arabayı diğer evine sürmüştü. Rehma onu arayarak haber vermese karısının yandığından haberdar olmayacaktı. O vakit diğer evi unutarak soluğu hastanede aldı. Olabildiğince süratli gelmişti. Neden korktuğunu da bilmiyordu, yalnızca bir an önce hastanede olmak istemişti.

"Evde değildim... Bana dargın olursa haksızlık yapmış olur."

Rozerin'in az öncesine nazaran hıçkırıklarının kesildiğini, sessiz sessiz nefes alıp verdiğini fark eden ikili konuşmaya tekrar devam etti.

Tavandaki led aydınlatma, tepesinde hiç saçı olmayan Doktor Edip'in kafasını pansuman yapmak için her eğdiğinde yansıyan ışık sebebiyle parlıyor, esmer derisinden gözünü alamıyordu Rozerin, doktor onunla konuşmak için kafasını kaldırdığında küçük kahverengi gözleriyle aniden karşılaşınca afallayarak yorgun harelerini kaçırdı.

"Rozerin kolundaki yanığın iz kalmasından korkma. Hem iz kalsa da eminim Cesur ağa seni sevmeye devam eder."

"Edip benimle uğraşmaya bayılır Ruze... Dinleme onu."

Ruze... Bu mahlas ona öldüğü hissini veriyor, Cesur söylediğinde o his yok olarak âdeta dirildiğini haber ediyordu. Rozerin başını hafifçe yana çevirdi ve bir çift telaşlı göz görünce yutkundu. Ona haber vermeden giden adam koşa koşa hastaneye mi gelmişti? İnanabileceği bir ihtimal değilken Cesur'un esasında İstanbul'a gitmediğini, eve gelmemek için bahane bulduğunu düşünecek kadar şüphe duydu.

Cesur'a asla güvenemiyordu.

Yanağını ıslatan gözyaşlarını silince elini kaldırdı ve doktora çaktırmadan öfkeli olduğu adamın elini itti. "Siyabend'e iyi olduğumu söyle lütfen..." dedi, ses tonunun soğuk çıkmaması için özen gösterdi ama zaten enerjisi pek düşük olduğundan sesi de güçlü çıkmıyordu. "Hastaneye gelene kadar elimi bırakmadı, çok endişeliydi."

Senin olman gereken yerde kardeşin beni teselli ediyordu, demek istiyordu Zeyno. Siyabend'e haber göndermek için Cesur'u odadan kovmayı makul gördü. Ne de olsa iki haftadır evine gelmiyordu, hastaneye gelmesini vefadan merhametten sayamazdı.

"Beraber bu odadan çıktığımızda senin iyi olduğunu görecek!"

Çıkmayacağını kesin sesiyle belirten adama karşılık vermedi ve başını çevirerek doktorun pansumanı bitirmesini bekledi; her dokunuşta acı katlanıyor, fayda veren ağrı kesicinin yetemediğini hissediyordu. Etkisi tamamıyla geçtiğinde Rozerin yanmak ne demek o vakit anlardı.

Pansuman bittiğinde serum yarılanmıştı, Doktor Edip serum bittiğinde haber vermelerini isteyerek karı kocayı baş başa bırakıp odadan ayrıldı. Cesur ağa gönlü kırık kadını bir müddet seyre dalarak, kendini affettirmek isteyip istemediğini sorguladı. Rozerin'in üstündeki baskıyı bir açıdan görebiliyordu fakat her şeyi sakladıkları için konağın dışında neler olduğunu Rozerin bilmediğinden onun rahat ve kayıtsız olduğunu sanıyordu.

"Burada kalmak istemiyorum. Sen de yoldan yeni geldin, kocamın hastanede perişan olmasını istemem."

Kinayesini duymazdan geldi Cesur. "Dün döndüm," dedi sakince. Gerçeği ondan saklayamadı. Yalanların boylarını aştığı evliliklerinde en azından birbirlerine yalan söylemeyerek bir nebze anlaşmayı sağlıyorlardı.

Rozerin bilmişlikle gülümsedi. "Şaşırmadım!" diye iğneledikten sonra toparlandı. "Eve dönmek istiyorum."

"Rozerin..."

Kadın yüzünü çevirdi ve ondan duyacağı önemli cümlelere resti çekerek Cesur Kadıoğlu'nu mahcubiyetiyle baş başa bıraktı. Doktorla konuşup geleceğini söyleyerek odadan çıktı. Kocasının çıkışıyla aynı anda Rehma, Siyabend ve Hawar girdi. Üç kardeşin endişesi gözle görülür derecede fazla ve samimiydi.

Az öncesine kadar Cesur'a suratını asmaktan içi kıyılan kadın, onlar içeriye girince sımsıcak gülümsedi. "İyiyim, gerçekten iyiyim..." diye yatıştırdı, bilhassa acısını dindirmek için koluna üfleyen Siyabend'e bakıyordu.

"Rozerin..." dedi Siyabend, elini kalbine yaslarken. Dehşetin sıra yet ettiği kalın sesi tiz çıkıyordu. "O çığlıklarını ömrüm boyunca unutmayacağım lan!"

Lan demesiyle Rehma kardeşine ters bir bakış attı. Gülümseyen kadın, Rehma'ya sorun olmadığını belirten ifadesiyle baktı. Rozerin bunları sorun etmezdi asla, kaldı ki onu en çok yatıştıran da Siyabend olmuştu.

"Ha... pardon..." diyerek kabaca konuşmaktan çabucak sıyrıldı. "Aslında burada senin değil, benim uzanmam lazım..." elini kalbine tekrar yaslayarak doktorun boş bıraktığı sandalyeye bedenini bıraktı. "Allah şahidim, kalbim duruyordu."

Yaptıklarını görmese bu manzara ona çok uzak ve yabancı gelirdi ama her şey olduğu gibiydi, gerçekti, elinde sevileceğine dair somut bir örnekti. "O an neler yaptığımı hatırlamıyorum Siyabend," dedi, ürktüğü için mahcubiyet duyarak.

Ela gözleri bilmişlikle parlıyordu. "Ben hatırlıyorum... ben çok net hatırlıyorum."

"Ah! Bittik bittik!" diyen Hawar sandalyenin kolçağına ayağından destek alarak kalçalarını yasladı ve dirseğini ağabeyi Siyabend'in omzuna yaslarken ince ince sitem etti. "Geçmiş olsun Rozerin, artık ömrübillah dilinden kurtulamazsın."

Aile sıcaklığını günler sonra hissetti kadın. Şayet Siyabend onunla böyle samimi bir şekilde konuşup, şefkatle bakarsa bir ömür dilinden

kurtulmamaya razıydı; yeter ki eskisi gibi mesafesini koruyarak gör-
mezden gelmesin…

Kız kardeşinin kıvırcık saçları yüzünü perde gibi örten Siyabend,
kardeşinin saçını dövercesine iterken, "Sen karışma babamın göz be-
beği!" diye payladı.

Tepkisini algılayamadan Hawar'ın kıkırtısını duyan Rozerin, acısını
hatırlamamaya çalışarak atışmaya hazırlanan iki kardeşi izledi. Arada
sesleri gelir, biri Siyabend'e kızmadan asla Hawar'ı serbest bırakmazdı
ama bu bir bahane. Kıskandığını düşünmeye başlıyorum," dedi ağa-
beyinin yanağını baş ve işaret parmağı arasında hafifçe sıkarak. "Bızı
kıskanırsan üzülürüm!"

Rehma'nın uçuklayan dudağını ısırıp yüzünü avucuna gömdüğünü
saniyelik bir bakışmayla fark eden Rozerin, Siyabend'in onun aksine
kızdığını ve tepesinde dikilen kız kardeşine ölümcül bakışlarını fırlattı-
ğını görünce ilgisini ikisine verdi.

"Sonra Siyabend hakkını arayınca serseri oluyor."

Rehma, kardeşinin boşta kalan sol omzunu hafifçe sıkarak uyardı.
İkisinin atışmaya başlaması hastane kurallarına aykırı davranacak ka-
dar ileriye gitmesi demekti. Rozerin'in nasıl olduğunu bile soramazken
yine atışacak bir şey bulmayı başarmışlardı.

Bazen kardeşlerine hayret ediyordu.

"Daha iyisin değil mi Rozerin?" diye sordu ilgiyle. Şefkatli gözleri
yüzünü taradığından gördüklerinden hoşlanmamış gibi acı çekti. "Bizi
çok korkuttun!" sözlerindeki samimiyet bakışlarındaki şefkat kadar
gerçekti. Rehma'nın içtenliğini Kadıoğlu ailesinin arasına katıldığın-
dan beridir hissediyor, aralarından en düşünceli yaklaşanın o olduğunu
her defasından gözlemliyordu.

Teşekkürünü dile getirmeden acıyla kasılan yüzüne rağmen gülüm-
sedi. "Acısı var ama dayanmaya çalışacağım."

Bu söylediklerıyle endişe duyan diğer iki kardeşi de bir nebze sa-
kinleştirdi. Atışmalarından fırsat bulup Rozerin'i sorabilmişlerdi. Ağrı
kesicinin etkisi geçtiğinde yüzü bu kadar sakin kalmayacaktı tabii. Si-
yabend, ağrısı olursa onu çağırmamasını tembihleyerek Hawar'ı üzme-
sini rica etti. Hem kendine bir destek çıkacağı için de mutlu olacağını
belirtti.

Cesur ağa doktorla görüşmesini bitirdikten sonra aralarına katıldı,
ortamdaki gerginliğin yumuşadığını fakat o gelince Rozerin'in yine yü-
zünü astığını fark edince sinirlenerek, çıkışlarında herhangi bir sorunun
teşkil etmediğini söyleyerek reçeteyi Siyabend'e verdi. İlaçları alıp eve
dönmesini istedi.

Bu süre zarfında kırgın ve bir o kadar kızgın olduğu kocasını in-
celeyen Rozerin, Rehma'ya kaş göz işaretleriyle kapıyı gösterdiğine
şahitlik ederek endişelendi. Muhtemelen yakalarına başka bir sıkıntı
yapışmıştı, neler döndüğünü merak etti.

"Siz hazırlanın, biz kapıdayız," diyen Cesur ağa alelacele çıkınca
Rehma da hemen arkasından takip etti. Belki de Arjin hastanedeydi ve
Cesur kardeşinin bir şeyler öğrenmesinden korktuğu için telaşlanıyordu.

Hawar, kalkması için yardım ederken, hemşire de ona katıldı. Eline
bağlı serum hâlâ bitmediğinden ve Rozerin bitmesini beklemek isteme-
diğinden askısından sıyırıp, Hawar'ın eline verdi.

"Bittiğinde çıkartabilirsiniz. Çok geçmiş olsun."

İki kadın teşekkür ederek gidişini izledi. Hawar, yorgunluktan sebep
yürümekte pek zorluk çeken yengesine tekerlekli sandalye teklifinde
bulundu, Rozerin elini kaldırarak reddetti. "Hayır, yürümek istiyorum."

"İyi değilsin."

"İyiyim, sen tülbendimi saçlarıma ört."

Hawar, isteğini yerine getirdi, sağlam koluna girdi ve yavaş adım-
larla odadan çıktılar. "Bu gece kalsa mıydık acaba?" diye sordu tered-
düt içinde. Gece aniden sancısı artabilirdi.

"Dayanacağım merak etme… iyiyim."

Kapıya çıktıklarında iki adamı görmediler. Hawar'ın alnı kırıştı.
"Ağabeylerim nerede?"

Sorusu yanıtsız kalan görümcesiyle beraber yavaş adımlarla has-
taneden çıktılar. Rozerin hislerinde asla yanılmazdı, kesin olduğuna
inanarak birilerinin burada olduğuna kanaat getirdi. Cesur hastaneye
koşmuşsa onu odada bırakıp çıkmazdı.

Acil kapısının önünde hazır bekleyen siyah cipe yengesini bindirdi
Hawar. "Sen otur, ben ağabeylerime bakıp geliyorum. Belki doktorun
yanındadır. Tanıdıklarından biri de hasta olabilir. Öğreniriz şimdi."

Rozerin, tanıdığın riskli isimlerden olduğuna inanarak gidişini iz-
ledi. Her kim buradaysa şimdiye kadar gelmemiş olması da garipti.

Hawar'ın, Arjin'i görmesinden korkuyordu. Şayet gelen oysa büyük bir riskin içine girmişlerdi.

Şerif arabanın kapısını kapatmaya davrandığında Rozerin eliyle durmasını istedi. "Onlar gelene kadar biraz yürüyeceğim," diyerek arabadan, Şerif'in iyi olmadığını ısrarla belirtmesine rağmen indi. Neden iyi olmadığı hâlde ısrarla iyi olduğunu söylüyordu?

"Cesur ağa nerede?"

"Birazdan gelecekler."

Şerif'ten istediği yanıtı hiçbir zaman alamayacaktı Rozerin. Temkinli adımlarla yağmurun ıslattığı yolları yürüdü. Telaştan montunu giymeyi akıl edememişti ve ağrı kesicinin etkisiyle sönmeye yüz tutan ateşine rağmen titriyordu. Keskin soğuk uyuşuk hislerini canlandırır belki ölmeye başlayan duygularını da diriltirdi.

Ona neyin iyi geldiğini unutacak kadar kendini tanımaz olmuştu Rozerin.

İnsan telaşının arasında, kendini gelecek bir darbeye karşılık korurma güdüsüyle hareket ediyor fakat aslında hep korunmasız olduğunu bilmenin acısıyla sarsılıyordu. Evlendiği adam ve ailesi onu korumazdı. Bugün ilk defa gördüklerine rağmen yarın gerçeği öğrendikleri anda kurşunu alnına geçirirlerdi.

Tekinsiz yolu yavaş adımlarla yürüdü. Öte yandan etrafını kontrol etti; birilerini görür, neler olduğunu anlardı. Kalbine aniden saplanan sızıya anlam veremeyerek yüzünü buruşturdu. *Neydi onu böyle vuruştan beter eden?*

Sanki birileri kafasını kaldırmasını fısıldıyor onunla yarışan başka sesler yerinde kıpırdamaksızın beklemesini söylüyordu. İkilemler arasında kalan, kalbindeki sızı büyüdükçe kasılan Rozerin ne olduğunu anlamak için ilk sese kulağını verdi, anında başını kaldırdı. Gözlerini direkt karşı tarafa dikince onu pür dikkat izleyen Ferman'ı gördü. Ferman Kılıçhan'ı! O gece öldürdüğü adamı.

Hasret kaldığı yüzüne saatlerce hatta günlerce bakmayı istedi, özlemi ancak öyle dinerdi. Gözünü kırpmadan ağabeyini izledi. Ferman'ın güzel gözlerini ondan ayırıp sarılı koluna indirdiğini fark edince Rozerin kolunu saklama isteğiyle tutuştu. Onu bu hâlde görmesini istemiyordu.

Boğazına kadar yükselen ağlama hissini durduramadı. Güçsüz, savunmasız bir kız çocuğu gibi, o küçük Zeyno gibi ağabeyinin onu korumak için koştuğu anları anımsadı. Ferman, ona her şartta ve koşulda yetişir, herkesten korurdu.

Yaşlar görüşünü bulandırdı, Rozerin kırpıştırarak onu biraz daha görmek için dikkatlice izledi. Nasıl zayıflamıştı. Nasıl da ihanete uğramış bir ağabey gibi kırgın bakıyordu.

Ferman Kılıçhan nasıl güçsüz olduğunu saklamadan orada dikiliyordu? Beni sen yıktın diyordu işte. Rozerin, içine içine ağlamayı bir daha kaldıramadı.

O kadar şiddetli ağlıyordu ki bedeni sarsılıyordu. Göğsü durmaksızın hızla kalkıp iniyor, hıçkırıklar içini acıtıyordu. Ferman'a gitmek istedi ama cenaze namazını kıldım diyen annesinden sonra Ferman'ın da onu istemeyeceğini anladı. Bu hâlde bile onu kabul etmeyeceğini biliyordu.

Kabul etseydi onu görmesiyle yanına koşar neler olduğunu sorardı. Eskiden Zeyno'nun parmağı kanasa Ferman evin altını üstünü getirir bazen sırf canı yandı diye tüm gün asık suratla gezerdi. Ferman gözünün nurunu şimdi yanan koluna rağmen yalnızca izliyordu.

Her şey olması gerektiği gibiydi, hak ettiğini yaşıyordu Zeyno.

Geri geri adım atarken sırtının sert bir bedene çarptığını hissetti. Gözlerini ağabeyinden ayırmadan, burnunu dolduran tanıdık koku sayesinde kocasının arkasında olduğunu anladı ve ona sessizce fısıldadı.

"Ona gitsem annem gibi beni iter mi?"

Şerk tenê man îşev [52]

Sevdiğiniz insana sarılmak şöyle dursun dokunmak bile size hayat boyu umut verebilir.

Zeyno'nun istediği tam olarak oydu; Ferman'dan hayatına dair bir umut... Fakat yarası henüz taze olan ağabeyi o umudu verir miydi? Zeyno, pek itimat etmedi. Ferman merhametli ama gururlu adamdı, ona ihanet eden göz bebeği Zeyno'yu asla affetmezdi.

Üşüdükçe Ferman'a koşarak ısınmayı istedi. Gözlerine nüfuz eden imgeleri kovuşturamadı, Ferman'a sarılmayı hayal etmek... O adam karşısında bitik hâlde dururken yıkıcı tatlar hissettiriyordu.

Hejar'ın geldiğini görünce ağzı bir karış açıldı. Beklemediği anda ailesinden birini daha gördü. Görmekle hasreti diner miydi? Gördüm bana yetti diye avunanlardan değildi Zeyno. O sevdiğine sarılmayı seçerdi.

Herkese koştu Zeyno. Onu kabul etmeyeceğini bildiği hâlde adımlarını attı. Ama karşısındaki yıktığı Ferman Kılıçhan olunca durdu. Kim onu iterse itsin Zeyno bir şekilde ayakta kalırdı ama konu Ferman olunca asıl kıyameti o vakit başına kopardı.

Kıldan ince kılıçtan keskin sırat köprüsünde debelenen Zeyno kolundaki yanıktan çok daha güçlü bir acıyla titreyerek adımı atmayı seçti. Sonu ya cennet ya cehennem illaki yanacaktı. Çünkü Ferman'ın bir sözüyle çok kolayca devrilebilirdi Zeyno.

Onlara doğru attığı adımı Cesur beline sıkıca sarılarak engelledi. "Atma o adımı, kalbin kırılacak yine."

Ağabeyinin mavi gözlerine yalvararak baktı; sana geleceğim, beni itme... Yüz ifadesinin gayet anlaşılır olduğu barizdi ama Ferman anlamak istemeyebilirdi.

"Bırak..."

"Gitme diyorum sana Ruze!"

[52] "Yıldızlar yalnız kaldı bu gece."

"Bırak..."

"Sana gelmiyorsa seni kabul etmeyecektir."

"Bırak..." dedi son kez. Cesur'un bırakması gerekiyordu. Zeyno'nun son sınavıydı bu. Ferman'a şimdi sarılamaz, onu ikna edemezse ağabeyi asla ona gelmezdi. Bir ihtimal Zeyno'nun gelişini kabul ederdi.

Cesur elini belinden gönülsüzce çekti.

Hejar nefretle dolu bakışlarıyla Ferman'ın gitmesi için direktif verdi. "Günümüz yeterince bok gibi geçti. Bir de onun suratını daha fazla görerek gecemin de mahvolmasına izin vermem."

Ferman'ın son kez yaralı koluna ardından yüzüne acı acı baktığını görünce bu sefer kocasına sessizce, "Gitmeme izin verme," diye fısıldadı Zeyno. Uğruna savaşacağı kimse kalmamıştı hayatında.

Ferman hiçbir şey demeden gitti. Arkasından bakarsa Zeyno onu da umudu kabul edeceğine yemin etti. Ferman hiç dönmedi. Ferman ağlayan göz bebeğini görmedi. Ferman yaralı kuşuna koşmadı.

Ferman Kılıçhan, Rozerin Zeyno'yu o gece gerçekten öldürdü.

Cenaze namazını bir ismin daha kıldığını anladı. Başını çaresizce eğdi ve kendini Cesur'a teslim etti. Arabasına bindiren adama hiç bakmadan kafasını koltuğa yaslayarak gözlerini sımsıkı yumdu.

Nasıl kaçacaktı bu geceden?

Ferman'ın hayal kırıklığıyla dolu mavi gözleri parlayınca dehşetle gözlerini açtı. Hatırlamak istemeyeceği kadar zorlayıcıydı... Araba hareketlenince başını soğuk cama yasladı. Üşüdüğünü hissedemeyecek kadar şuurunu kaybetti kadın.

Ya Hejar'ın kırıcı sözleri? Aynı tabaktan yediği kuzeninin kaba sözleriyle onu fütursuzca kırması... Belki bir zaman sonra onu da hazmederdi ama Ferman'ı nasıl sindirecekti Zeyno?

"Ferman'ın hastanede olduğunu bildiğin için mi odadan aceleyle çıktın?" derken, uyuşuk hislerinin etkisiyle sesi kırık çıktı. Kocasına bakmaya asla cesaret edemeyen kadını bir sıkıntı aldı götürdü. Ferman ile konuşmuşlar mıydı, aralarında bir tatsızlık çıkmış mıydı gibi endişelere mahal vermeden, Cesur'un ona acil çıkışının sebebini anlatmasını bekledi.

"Evet, hastanede olduklarını duydum."

Cesur'un ses tınısı anlam veremeyeceği kadar hissizdi; ailesiyle karşılaşmaya bir yerlerde göğüs göğse çarpışmaya hep devam edecek, ettikçe de gerek kendini gerek de kocasını hırpalayacaktı. O hissiz tınının ardındaki düşünceleri o kadar merak ediyordu ki Zeyno.

"Beni öldüren ailemin orada ne için bulunduğunu sormak haddime mi bilmiyorum?" dedi, kendiyle dalga geçer gibi güldü.

"Amcan rahatsız, buraya sevk etmişler. İki gün Gevaş'te kalacaklar."

Aynı toprağı ağabeyiyle iki gün paylaşacak mıydı yani? Öyleyse avunacağı kıytırık bir umuda tutunabilirdi. "İki gün boyunca Ferman'ın kokusu bu topraklarda olacak ve onunla aynı havayı soluyacağım," dedi, ardından gülümsedi. Bu defa alaycı değildi, acı katre katre dökülerek çaresizliğini zikrettiği sözlerine bulaştı. "Buna bile razıyım..."

Göğüs kafesi her nefes alışında zorlandı, buna rağmen Zeyno hâlâ yaşadığından emin olmak adına derin derin soluklar alarak cebelleştiği acıyı sindirmeye çalıştı.

"Rozerin..."

"Efendim?"

"Annene gözün kapalı koştun... koştuğunu söyledin," dedi, kasılır gibi kelimeleri güçlükle döküyordu dudaklarından. "Ferman'a giderken tereddütteydin. Sana bir şey yapmasından mı korktun?"

Cesur Kadıoğlu'nun mühim konularda seçici sorular sorması nadir görülen bir olaydı Zeyno için; kafasını usulca ona çevirdi ve ne hâlde olduğunu merak ettiğinden bir müddet inceledi.

Cesur'un gözünde şu an nasıl görünüyordu? Yıkılmış bir kadın mı? Hak ettiğini yaşayan bir Rozerin mi? Sonrasını düşünmeden hareket eden aptal bir varlık mı? Zeyno irdelediğinde hepsini kendine bir elbise gibi yakıştırıp giyiyor, sonra da çıkarıyordu.

"Uğruna savaştığım adamın kaçmasından korktum, korkumu da yaşadım zaten," dedi, hazır hâlde biriken yaşları silmeden yağmurun ardına ıslattığı camdan dışarıyı izledi. "Bu hayat için son bir dileğim var Cesur, o dileğimi de sen gerçekleştir," dedi, kararından pek eminmiş gibi kafasını kati ifadesiyle salladı. "Beni Ferman'a sarılmadan öldürmesinler, ne sen ne ailen ne de başkası... son dileğimi yerine getirdikten sonra bana istediğinizi yapın, sesimi çıkartmam," kafasını soğuk cama yasladı. "Arjin ve Rıdvan'a da haber yolla. Ferman'a sarılmadan beni öldürmesinler. Bu son ve tek dileğim..."

Sözünü yerine getireceğinden şüphe duyduğu kocasının sesi çıkmadı ama sesine ses olan homurdanması Zeyno'ya ne düşündüğünü açıkladı. Söylediklerine karşılık epey sinirlenmişti.

Faydasız bir tepki verdiğini ölüm Zeyno'yu bulduğunda anlayacaktı.

Konağın kapısını geçtiklerinde uyuşuk hislerine bir yumruk yemişcesine sarsıldı kadın; şefkat gördüğü kısacık bir anda insan olduğunu hatırlayarak gitmişti bu evden. Ferman'ın gelmek isteyen ayaklarına çivi çaktığı süreye kadar sevilebileceği umuduyla sarılmıştı ve o umut bir enkazdan sonra tekrar onu sardı ama yetersizdi.

Arabayı her zamanki noktada duraklatan kocasına bakmadan komaların saniyesinde açtığı kapıya döndü. Elindeki serumu alan Murat'ı görünce dejavu oldu Zeyno. Kaçmaya yeltendiği vakit kavga ettiği Cesur ağanın emriyle onu odasına geri götürmüştü. O zamanki soğuk adam şimdi kibarca yaklaşıyordu. Şemsiyeyi arkasında kalan adama uzatarak onu kibarca arabadan indirdi Murat. Yağmurun giderek hızlandığı akşamda ışıkların aydınlattığı kış bahçesini seçebiliyordu. Herkes ayaklanmıştı ve ona gelmek için kapıya yaklaşıyordu.

Cesur'un gelmemeleri için işaret verdiğini şemsiye yüzünden az çok görebiliyordu. Bu yağmurda en fazla ıslanırlardı ve hepsi ayakta keskin soğuğun eşliğinde beklerlerdi.

Yanına ilişen Hawar ile kış bahçesine dikkatli adımlarla yürüdü. Tir tir titriyorlardı. Üzerine kalın bir hırka almayı akıl etmeyen yalnızca o değildi, Hawar da onun kadar üşüyordu.

Kış bahçesinin kapısı onlar yaklaşmadan açıldı, Diljîn ve Nil aynı anda kapıdan çıktıkları gibi aynı soruyu bir nefeste sorarak Zeyno'yu gülümsetti.

"İyi misin Rozerin?"

"İyiyim, iyiyim..." dedi, gülümsemesi çabuk söndü. Sanki acı bu eve mahsusmuş gibi o ayak basar basmaz tenine nüfuz ederek yandığını hissettirdi; kolunun ağrısı iyiyim sözlerinin aksini söylüyordu.

"İyi değilsin," diyen Zerda Kadıoğlu, aldatıcı sözünü kınarcasına kaşlarını yıktı. "Hemen odana çıkartsınlar seni, yemeğini de versinler. Serum sayesinde uyursun kızım, yoksa bu acıyla baş edemezsin."

Ayakta bekleyecek kadar dirayetli değildi Zeyno, hevesli görünmeye çalışarak uyacağını belirtircesine çenesini bir kereliğine salladı. O hengâme anında hasta hâliyle avluya tek başına çıkan Yadê Keje'yi hatırlayınca telaşla sordu. Yaşlı kadın bizzat iyi olduğunu söyleyince rahatlayarak Hawar'ın yardımıyla odasına geçmek üzere avluya geçti. Dildar ağa nasıl olduğunu sormak için yanına yaklaştığında Zeyno garip, heyecan denilecek bir duyguyla dolarak eli ayağına dolandı.

Nasıl olduğunu sorup şefkatli bir baba gibi yaklaştığında burnu sızlayan kadın ağlamamak için çok büyük çaba sarf etmişti. Ağrısı var diye odasına geçmesini söyleyerek oğluyla konuştuğunda da yine aynı hassasiyeti göstermiş, yanık için ne yapmak gerekiyorsa yapmasını tembihlemişti.

Her ana tanıklık eden Zeyno'nun ömrü boyunca unutmayacağı bir akşam olmuştu. Huzurunu öldürdüğü Kadıoğlu ailesi merhametlerini sakınmaktan bu gece vazgeçerek, Zeyno'ya ihtiyaç duyduğu sevgiyi aşılamışlardı. Minnet... hiç duymayacağı insanlara da duyulmak için artıyor muydu?

Arkalarından takip eden Nil ve kolunda yürüyen Hawar ile odasına kadar sağ salim girmişti. Karyolaya kadar yardımla, gerek olmasa da Hawar'ın kolundan tutmasına ihtiyaç duyduğu için engellememişti, yürüdü Zeyno. Oturmadan evvel küçük görümcesi Nil yatak örtüsünü çekip sırtını başlığa yaslayacağı düşüncesiyle de yastığını düzeltince oturabildi. Yadê Keje için her daim hazır bulundurulan ayaklı serum askısını alacağını söyleyerek odayı terk edince iki kadın baş başa kaldı. Altınları boynundan ve bileğinden çıkarana kadar Nil yanlarına askılıkla geri dönmüştü. Serumu askılığa takmak istediğinde Hawar giydireceğini söyleyerek erteletti.

Tüm bu süre zarfında Zeyno, henüz yirmi iki yaşındaki bir kadının ilgisiyle can bularak, şifa buluyordu. Şifanın sevgiden doğduğunu annesi söylemişti bir keresinde. O vakit Zeyno, Ferman'ın sevgisiyle şifa bulduğunu söyleyerek annesini kıskandırmıştı.

"Makas getir Nil," diyen Hawar'a ne yapacaksın dercesine baktı Zeyno. "Elbiseni kesmek zorundayım, yoksa çıkaramayız."

Makul sebebe sesini çıkarmayan kadın, Nil'in nasıl olduysa hemen bulup getirdiği makasa bakakaldı. Elbiseyi keserse çıplak kalacaktı. Düşüncelerini okumuş gibi anlayışla tebessüm eden Hawar Kadıoğlu ile göz göze geldi.

"Nil ablacım, bana giyeceği rahat bir şeyler getir. Sonra kapıda bekle."

Ablasının her isteğini sesini çıkarmadan yerine getiren Nil'in mülayimliği karşısında nutku tutuldu. Hoş abla kardeşin arasındaki bağın ve davranışların nasıl olduğunu bilemeyecek kadar araları mesafeliydi. Yine de Nil gibi uçarı bir kızın uslu bir çocukmuşçasına ablasının sözünü dinleyeceğini düşünmezdi.

Uslu kız elinde şortlu saten gecelikle yanlarına yaklaşınca iki kadın anlamsızlığın cirit attığı ifadeleriyle saten takımı seyretti. Sabahlığı da

getirmeyi akıl eden kızın, başka bir şey yoktu sözleriyle kendini savunması üzerine anlamsızlık kayboldu.

Zeyno, yanan kolunun acısını umursamamaya çalışarak ikisine kötü kötü baktı. "Bunları siz aldınız. Bir dahaki sefere yengeniz için alışverişe çıkarken kötü günleri de düşünürsünüz."

"Hepsi ablamın suçu!" diyerek topu ablasına atan uçarı kız kahkahalarıyla odayı terk etti.

Suçu üstlenen Hawar, "Haklısın, haklısın yarın ilk işim sana daha rahat pijamalar ve eşofmanlar almak olacak. Bu akşam kimsenin odaya girmesine izin vermeyeceğim, haberin olsun," diyerek hatasına karşılık çözüm sundu ve makasla girişerek kendi başına şimdilik yetemeyen yengesine yardımcı oldu. Saten takımı giydirdikten hemen sonra sabahlığı da üzerine geçirdi. Makyaj temizleme mendiliyle Zeyno'nun makyajını sildi. Rahat uzanması için saçlarını tokasından kurtardıktan sonra serumu askılığa asarak kelebekle oynadı. Yarım saatten fazladır serumu almıyordu.

"Bana bir bebekmişim gibi davranıyorsun," dedi Zeyno, sıcak bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. Gördüğü ilginin temelinde yanık yatmıyordu, Hawar kızgınlığını bir kenara iteleyerek özüne dönmüştü.

"Ruhunu iyileştirmek istiyorum belki..."

Umulmadık sözlerle dikkatini çeken Hawar'a, bakışlarını kelebekten ayırarak çevirdi. Yüzünde gizlenmiş acılar çığlık çığlığa bağırıyordu sanki. Ruhunu iyileştirmek isteyen bir insan ancak ona böyle bakabilirdi. Zeyno, onu kuşatan güçlü hisle sarsıldı ama ne olduğunu anlayamayacak kadar karıştı.

"Ağabeyinle karşılaştığınızda arkandaydık..." dedi, göz kapakları ağırlaşarak kapandı. "Ben, Rehma, Siyabend hepimiz gördük sizi Rozerin. Her şey hâlâ taze senin için, konuşmak ne kadar doğru olur bilmiyorum ama yeri gelmişken konuşalım. Ağustos'tan bu yana pek çok şey değişti."

Ağustos... Kaçışından bu yana aylar geçmişti ve Ekim'i bitirmelerine neredeyse birkaç gün kalmıştı. Sahi Ekim'in kaçıydı bugün? Her günü biraz daha ıstırapla geçen Kılıçhan kızı günleri saymayı, takvimlerden düşen yaprakları okumayı bırakmıştı. Hawar söylemese iki aydır evli olduklarını fark edemeyecekti.

"Ağabeyinle yaşadıklarından sonra düğünde annenle karşılaştığın anda neler yaptığını nasıl dayandığını hissetmeye çalıştım... Yani seni

anlamaya çalıştım; vardığım nokta annemin sana verdiği cezanın çok ağır olduğu, annenin orada olduğunu bilmesine rağmen göndermesi kabul edilir bir şey değil. En azından seni uyarması gerekiyordu. Tabii anneme yaptığın saygısızlığı değiştirmiyor bu."

Son cümleyi kurmasının gereksiz olduğunu fark edemeyecek yahut söylemezse saygısızlığının üstünü örter kuruntusundan özellikle beliten Hawar'ın kaçırdığı bir nokta vardı ki o da annesi böyle bir komplo kurmasaydı şayet saygısızlığa maruz kalmayacağıydı. Yine de sessizliğini korudu ve konuşmayı uygun gören görümcesini dinledi.

Kıvırcık saçlarını sırtına bırakarak dik oturdu; söyleyeceklerinin ehemmiyetini dışa vuruyordu böylece. "Ağabeyime kaçtığında hiçbirimiz seni suçlamadık, annem ilk öğrendiğinde kim bu kız, neden kaberimiz yok, diye dert yandı. Senin olduğun bilgisi ulaştığında ise şoka uğradık zaten. İyi olmanız için elimizden ne geliyorsa bu evdeki herkes yapmaya hazırdı," dedi, yumuşak bakışları o anları hatırlarcasına sertleşti, alnında bir kırışıklık belirdi.

"Firuze halam bize olanları anlattı... Sana olan kızgınlığımız burada başlıyor. Kaçmayı kabul etmene rağmen nikâh kıyılacağı gece her şeyden vazgeçtiğini söylemişsin. Duyduklarımızla neye uğradığımızı şaşırdık. Her şeyi göze almıştın zaten sonradan pişman olmak..." dedi, kınayan sert ifadesi giderek çetinlik kazandı. Ela gözleri tıpkı ağabeyi Cesur gibi kötü bakıyordu.

Zeyno, gözlerini o kötücül bakışlardan kaçırmamak için direndi.

"Hayır Rozerin basıldığınız hâlde ağabeyine gidemeyip Cesur ile devam etmeye karar verdikten sonra pişmanım diyemezdin. Bizi, kendi aileni biliyordun. Ağabeyimle ne kadar süre sevgili kaldınız bilmiyorum ama o süre içerisinde eminim hepimizi tanıyordun. Kadıoğlu Aşireti'ni bilmemene imkân yok. Eğer vazgeçersen sonunu biliyordun. Hükmü biliyordun."

Kötücül bakışların ardındaki sebep dillendirildiğinde Zeyno ona hak vermekten başka çare bulamıyordu zira yine yalan söylemek zorundaydı ve onlara yalan söylemekten ölesiye nefret ediyordu. "Keşke... keşke her şeyi olduğu gibi anlatabilsem size," dedi, gayrimuntazam tebessümüyle gözlerini hissettirmeden kaçırdı. "Keşke bu yüreğimde biriken ağıtı kopartıp bitirebilsem Hawar."

"Geçmişte kaldı, artık önümüze bakacağız," diyerek, elini sıkıca tuttu. Yumuşak ifadesi yüz hatlarında yeniden boy göstererek samimi

bir kadın portresi sundu. "Ailen seni öldürdü ama burada senin bir ailen daha var, biz buradayız... Her şey bir yana Cesur yanında."

Zeyno, ona gülümseyen kadının alt dudağını ısırarak bir an sonra dehşetle anlatacağı hikâyeye önden hazırlıksız yapışını nefesini tutarak izledi.

"Hastaneye koşarkenki hâlini görmeliydin. Ağabeyimi ilk defa bizim dışımızda biri için bu kadar telaşlı gördüm. O gözleri fıldır fıldır seni arıyordu. Seni doktorun yanında gördüğünde ne olduğunu bize sormadan içeri uçtu. Öyle destursuz girişleri de yoktur ama senin için kurallarını da yıktı."

Ne yani Cesur Kadıoğlu'nun sarsılmaz duruşuna sille mi indirmişti? Fakat Zeyno kocası geldiğinde yüzüne bakmadığı gibi onu tersleyerek kendinden itmişti. İstanbul'a gidişini haber vermeyen adama bu nedenle kızgındı; ne hakla ona kızmayı kendine reva görüyordu, sadece Cesur'un o arabada yanında olmasını istemişti.

Bazen dilinin ayarını tutturamadığından çok acımasız olabiliyordu fakat buna rağmen söz konusu ailesi oldu mu Cesur hep yanında olup ona moral veriyordu; Ferman'a gidersen kalbin kırılır diyerek onu durdurmaya çalışmıştı.

Ona kızgın da olsa Cesur kalbinin kırılmasına izin vermiyordu. "Ağabeyin her defasında bana yetişmeyi başarıyor," dedi takdir edercesine. Hawar fark etmese de Zeyno'nun söylediği anlamı büyük bir cümleydi.

Odanın kapısı bir kere tıkatıldı, kapının arasından kafasını içeri sokan Nil, haylaz biraz da çocuksu sevinciyle, "Üzerinde gecelik varken seni izleyebilirim değil mi?" diye sorarak kapıyı yanıt beklemeden itiverdi.

Zeyno, uçarı görümcesinin sözlerine istemsizce kıkırdayarak elinde yemekle dolu tepsiyle giren Diljîn'i izledi. Neler olduğunu anlamaya çalışan kara gözleri saten sabahlığı görene kadar üzerinde gezindi. Aydınlanma sonucunda, "E haber verseydiniz ya benden ya da kızlardan bir şey getirirdik," diye mantıklı önerisinde bulundu.

Üç kadın saf saf birbirine baktı. Hiç kimsenin aklına gelmemişti.

Hawar eliyle savuşturdu. "Bu gecelik böyle kalsın. Yarın çarşıya çıkar alırız bir şeyler."

Diljîn, tepsiyi ayağının ucuna bırakırken mahcup bakışlarını görümcelerine çaktırmadan ona ileterek, üzüntüsünü gizlice paylaştı. Böyle

olacağını bilseydi sorar mıydı hiç? Zeyno, eltisini açıklama yapmasına gerek kalmaksızın çok iyi tanıyordu.

Sonraki saatlerini, üç kadının yanında kalarak acısını unutturmak için sohbet etmeleriyle geçirdi. Yemeğini yedikten sonra kızlarla tatlı sohbetlere tutuldu. Elinin yanması ona göre mucize miydi bilinmez, onunla sohbet eden, gamsızca kahkahalar atan görümcelerini izlerken mutluluğu kolayca yakalayıverdi.

Acı, mutluluk kapılarını aralamıştı.

Yeni yeni tanıştığı görümcelerinin davranışlarını, soğuk tutumlarının ardındaki güzellikleri keşfetmişti; Nil'in taklit edebilme yeteneğinin üst seviyede izlemesini hayretler içerisinde izlemişti Zeyno. Metin'in huyunu kimden kaptığını o vakit anlamıştı, Diljîn ne diye ona kızıyorsa, küçük oğlanın öğretmeni Nil idi.

Hawar'ın olgun tavrıyla her şeye olumlu, yanlış anlarda ılımlı yaklaşımıyla Zeyno'nun gönlünü fethetmesi kaçınılmaz son olmuştu. Nil hâlâ içindeki çocuğu yaşatarak dışa vursa da Hawar'ın bunu dışa vurduğu anlar seçiciydi.

Anılarından bahsederken kendilerinden geçiyorlardı özellikle Diljîn'in bu eve gelin geldiği ilk günlerdeki hareketlerini anlattıklarında çıldırasıya gülüyorlardı.

Diljîn, onu kıskacına alan görümcelerini gülmekle kızmak arası garip ifadesiyle yargılıyordu. "Nil! Beni delirtmek için sebep mi arıyorsun? Şivan'ı hiç görmemiştim ki! Hayatını eğitimine adadığı için iki günlüğüne tek geldi, nereden bileyim kardeşiniz olduğunu... Hem ben Şivan'ı hiç görmemiştim."

Gülmekten hayli yorgun düşen Nil, derdini anlatamadıkça Zeyno meraktan çatlıyordu.

"Tamam sorun tanımaman değil, düğünde hiç kimseyi görmüyordun ki sen ama ama..." diyerek olası bir krize daha davet çıkaran Nil savrularak yatağa düştü, başını Zeyno'nun dizine çarptığını fark edemeyecek kadar kendinden geçti.

Zeyno, canı yandığı endişesiyle küçük görümcesinin çarptığı başını okşarken öte yandan reflekslerine yenilerek gülüyordu. "Anlatsana artık çatladım!" nidasıyla sonunda isyan etti.

Ona bakmak için kafasını oynatan Nil, tepesinde izleyen yengesine hevesle döndü. "Diljîn evlendikten iki gün sonra Şivan ile avluda karşılaştılar. Oradaydım Rozerin yenge, her şeyi saniye saniye kaydettim,"

diyerek sinsice kıstığı gözleriyle ona bakarken, şahadet parmağını şakağına ağır ağır vurdu.

"Şivan ağabeyimin pasaportunda sorun çıkınca gidişini iki güne erteleldiler. O da evde kaldığı süre boyunca yani düğünden sonraki kısacık zamanda bile çok çalıştı. Canım ağabeyim o gün odadan çıkmayı akıl etti ama ilk defa tanışacaklarını unuttu herhâlde. Diljîn'i görünce yanına gitti, tanıştırmak için yanlarına yetişmeye çalıştım, merdivende kaldım. Şivan ağabey onu tebrik etmek için şakacı üslubuyla yaklaştı ama Diljîn, benim ağabeyime üvey kayınbiraderiymiş gibi muamelede bulundu."

Eltisinin canına kastedercesine merakla sordu Zeyno. "Ne dedi?"

Teessüf eden ifadesini sakınmayan Diljîn inleyerek kafasını önüne eğdi.

"Hayırdır oğlum sen kimsin, demez mi? Şivan da şak diye Rehma'nın kirvesiyim dedi. Diljîn'in, Şivan ağabeyi ciddiye aldığı anı ömrüm boyunca unutmam. Ne olduğunu anlamadan dinlemeden ağabeyimin eline bayıldı," dedi nispeten gülmeye devam ederek. Diljîn onu her susturduğunda inadına kahkahasını savurdu. "Sözde Rehma evliymiş, çocukları varmış ve biz... Biz onu kuma alarak kandırmışız!"

"Sus artık sus!" nidasını koparan Diljîn kaptığı yastığı Nil'e fırlattı.

"Ağabeyim ne zaman bizi arasa Diljîn'i görmeden o telefonu kapatmaz. Mutlaka yengemi göreyim der," diyen Nil'in sözlerini Hawar takip etti. "Dün Rehma ağabeyle konuştular, kaşla göz arasında kirveliği bana kakaladınız, dedi. Cesur benden daha zengin kirve o olsun deyince, Rehma karımı bayıltmasaydın diyerek susturdu."

Cilveli kıkırtısını bastıramayan Diljîn üç kadını hunharca güldürdü.

Hiç görmediği Şivan'ı merak etme dürtüsü giderek çoğaldı, acaba memleketine geri döndüğünde onunla nasıl anlaşacaktı. Üstelik olayları ilk duyduğunda nasıl bir tepki vermişti? Belki de ailesi anlatmamış, tahsili sarsılmasın diye onu gerçeklerden alıkoymuşlardı. Fakat o da imkânsızdı; emindi ki Şivan'ı arayıp sizin evde neler oluyor diye soran nice insan olmuştu.

Sohbetleri Rehma'nın, Diljîn'i gün kurtarıcısı Siyabend'in de Nil'i çağırmasıyla son buldu. Eltisi ve küçük görümcesi odadan çıkarken Hawar saati kontrol etti.

"Of! Saat on biri geçmiş. Senin uyuman gerekirken Nil sağ olsun uykunu çaldı."

"İyi ki öyle yaptı çok eğlendim, gerçekten çok güzeldi."

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Ağabeyim de odasına gelir şimdi."

"Lavaboya gitmeme yardım eder misin?"

"Elbette."

Aralarındaki diyalog samimi ve hızlı sürdü. Zeyno, Hawar'ın yardımıyla lavaboya girerek iyi olduğunu söyledikten sonra kapıda beklemesini rica etti. İhtiyacını giderdikten sonra dişlerini fırçaladı. Yanan sol kolu olunca çok rahat kullandığı sağ kolu en büyük yardımcısı oluyordu. Banyodan çıktı yine Hawar'ın yardımıyla yatağına yatırıldı.

Rozerin Zeyno, hassasiyetle yaklaşan onu şefkatiyle sarmalayan kadına içtenlikle teşekkür etti. Hawar'ın sıcak yönüyle tanıştığına memnundu. Bir yanık canını almıştı ama ruhuna noksan kaldığı şefkati vermişti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa mutlaka çağır beni, saat kaç olursa."

Çağırmayacağını bilse de inat etmemesi adına kabul etti Zeyno. Gülümsemesiyle son durumunu paylaşırken odanın kapısı açıldı ve içeriye Cesur girdi. Kız kardeşini görür görmez dudağına peyda olan gülümseme, ışıldayan ela gözleriyle birleşerek sevgiyle kucaklayan ağabey perspektifi çizdi. Onu dikkatle izleyen Zeyno için kırıcı bir andı.

"Burada mıydın güzelim?" diye sordu, sesi çehresine yansıyan sevgiyi içinde barındırıyordu.

"Evet, Rozerin'i son kez kontrol ettim. Çıkıyordum şimdi," dediğinde ayaklandı Hawar. İkisini bir an önce yalnız bırakmaya can atıyordu sanki. Göremediği için isyan ettiği ağabeyinin yanına yaklaştığı vakit yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi uykular."

Cesur gitmesine izin vermeyerek şakağına dudağını bastırınca Zeyno kafasını refleksine yenilerek pencereye çevirdi; Ferman'a sarılamadığı için onların şefkat gösterisini izlemeye tahammül edemedi, yaptığı bencillikti ama o ağabeyine sarılamıyorken başkalarının gözü önünde birbirilerine sarılıp öpmelerini görmek istemiyordu.

Hawar'ın odadan ayrıldığını duyduysa da istifini bozmadı. Perdenin ardında kalan soğuk geceyi, puslu gökyüzünü hissederek izledi. Belki de hissettiği duygularıydı ve onu geceye benzeterek kendini çıkmazlardan kurtarıyordu.

"Ağrın dindi mi?"

Kardeşine sevgiyle yaklaşan tınıdan oldukça uzak, mesafeli fakat bastıramadığı bir ilgiyle soran kocasına bakışlarını çevirdi. "Aynı," diyebildi Zeyno ve Hawar'ın sözlerini anımsayarak dikkatlice devam etti. "Arada şiddeti artıyor."

Cesur Kadıoğlu sert çenesini salladı, elindeki poşeti komodinin üstüne bıraktı. "İlaçların burada, Doktor Edip uyumadan önce ağrısı şiddetlenirse ağrı kesici alabileceğini söyledi."

Teşekkürden fazla diyalog kurmayan kadına kocası da sessiz kalarak banyoya girdi, yalnız kalan kadın kafasını yatağın başlığına yasladı. Yatakta bir başına kalınca daha fazla muhakemeye yer verir olmuştu Zeyno. Günlerdir yaşadıklarını kendi terazisinde ince ince tartı, bu akşam yaşadıkları dikkatsizliğinden ötürü değildi hepsi Cesur'un ahından başına geliyordu.

Onun ahını aldığını kabul etmek, başına geleceklerinin önünü alır mı?

Öte yandan Diljîn'in, Arjin'i nereden öğrendiğini merak etti. Rehma mı söylemişti acaba? Yoksa o gece tartışırken seslerini mi duymuşlardı? Muhtemelen Rehma karısıyla olanları paylaşıyordu çünkü bu evde Diljin ve Yadê Keje dışında kimse olayın iç yüzünü bilmiyordu.

Diljîn'in sorduğu soru aklını kurcalamaya başladı; sahi Arjin'i gönünce neler hissetti Zeyno? Katıksız öfkeyi... Öfke bedenini terk edip sağlıklı düşünmesine olanak tanıdığında ise onun adına üzüntüyü hissetmişti. Arjin onu aldatan, kalbinin kırılacağını hiçe sayarak başka bir kadınla kaçan bir adam uğruna hayatını mahvediyordu.

Zeyno ölümüne sevdiği hâlde aldatıldığını öğrendiğinde gözünün yaşına bakmadan silmişti Rumi'yi. Ne de olsa onu kati ve doğruluğundan şaşmayacak kesinliğiyle bir kereliğine uyarmıştı.

Bana ihanet edersen seni silerim!

Celâllenen kadın düşüncelerini öyle bir hışımla itti ki anlık bir sarsılmayı beyninde hissetti. Cesur ile ona ait odada eski sevdiği Rumi'yi düşünmeyecekti. Bu Cesur'a apaçık ihanet ve saygısızlık olurdu. Yumduğu gözlerini hızla açtı, öfkeden titreşen mavi menevişleriyle odayı tarayarak oyalanacak bir şeyler aradı. Komodinin üzerinde duran ilaç poşetini gözüne kestirdiğinde doktorun neler yazdığını merak ederek dikkatlice poşete uzandı.

Kucağına bıraktığı poşetin ağzını açıp ilaçları çıkartmaya davrandığında ilaçlardan daha ağır ve farklı renkte bir şey dikkatini aldı. Poşeti ters çevirip kucağına boca ettiğinde çilekli süt kutusu ona göz kırptı.

Alıklaşmış kadın küçük pembe kutuya bir müddet bakakaldı. Kimin poşete koymuş olabileceğini tarttı. Cesur böyle bir incelik yapacak adam değildi. Bunu kim almıştı o zaman? Boca ettiği ilaç kutularını

karıştırdığında beyaz küçük bir kâğıda ulaştı. Üzerinde yazan kısacık notu seslice okudu.

"Lan dediğim için..."

Dudağına ağır ağır sinen sırıtışa engel olamadı kadın, Siyabend özür bağlamında ona tatlı bir sürpriz yapmıştı. İlaçları tekrar poşete koydu. Bu gecenin kahramanı hastaneye gidene kadar canı yanmasın diye eline üfleyen Siyabend oldu. Sonra da onu bebek gibi sarmalayan Hawar...

Yüzündeki sırıtışı silmeden sütü ve ilaç poşetini komodinin üstüne bıraktı, derin iç çekişleriyle süt kutusunu izledi Zeyno. Miladı yirmi altı ekim gecesiydi; Kadıoğlu fertlerinin sevgisini kazanarak kabul edildiği ilk günüydü bugün.

"Çilekli süte mi âşık oldun?"

Giyinmiş hâlde elindeki havluyla saçlarının ıslaklığını alan kocasının yatağa doğru gelişini yüzündeki tebessümü koruyarak izledi. Alık kadın hâlâ miladının sevincini tek başına kutlamakla ilgilendiğinden kocasını önceliğine alamıyordu.

"Buyur?"

"Süte öyle bir bakıyorsun ki Rozerin," dedi hayretle, ela hareleri onu garipseyerek izliyordu. Telefonunu komodinin üzerine bıraktı ve yatağın etrafını dolaşarak berjere ağırlığını bıraktı.

"Hayır sadece," dedi, yeni bir soluk kazanmış zaferle dolu kadın edasıyla içini çekti. "Siyabend beni hiç görmez, görünce yolunu değiştirirdi. Böyle yapması çok hoşuma gitti," dedi, gözlerini çilekli süt kutusuna tekrar çevirdi. "Hastaneye giderken en çok o telaş yaptı... En çok o benim için uğraştı."

"Siyabend, tanımayanlara çok sert, aşırı serseri bir tip gelebilir, gerçi serserinin teki de. Fakat ağlayan kim olursa olsun asla kıyamaz, canlarının yandığını bilirse engel olmak için uğraşır. Bu yönünü saklar ama özü böyledir."

Kadıoğlu erkeklerinin kendine has havasını zaman geçtikçe tanımlıyordu Zeyno. Şivan haricinde başta hayatına kastettiği Cesur akabinde Rehma ve bu gece tanıştığı Siyabend ona duydukları kızgınlıklarını bir kenara bıraktıklarında ailesinin bir üyesi olduklarını kabul ederek kucaklamaya hazır olduklarını gösteriyorlardı.

Berjere kurulan adamı seyrederken neden ona dün döndüğünü söylediği üzerine düşündü; bugün döndüğünü söyleseydi Zeyno asla anlamaz, gitse yine birilerinin ona vereceği haberle öğrenirdi.

Ancak Cesur Kadıoğlu dürüstlüğünden ödün vermemişti. Aslına bakılırsa Cesur ona hiç yalan söylememiş, her hâlükârda doğruyu seçerek ona yaklaşmıştı. Kafasını geriye yatırdığı berjerde gözlerini kapatarak dinlenen adamı inceleme fırsatını bir kere daha yakaladı; lacivert eşofman altı ve üzerine geçirdiği uzun kollu lacivert tişörtün içinde inanılmaz duruyordu.

Su damlalarının uçlarından döküldüğü ıslak saçlarından itibaren seyir hâlindeki yolculuğuna devam etti, gözleri gördüklerinden epey hoşnut kalmış olmalı ki asla onun dışında kalan bir objeyle, cisimle ilgilenmedi. Tadını az çok hatırladığı aralıklı dudaklarına geldiğinde kuru kuru yutkundu... Kendini tokatlamak istedi Zeyno, neler düşünüyordu.

"Neden öyle izliyorsun Ruze?"

Aksiyon filmlerin görkemli yaratıklarını andıran derin, tehlikeli sesi Zeyno'yu içine çekti. Kara deliğin içine çekilmekten korkmadan, kocasına doğruca gitti. Son günlerde bunu hep yapıyordu; Cesur'a açık kartlarını sunarak yamacına yürüyordu.

Bu gecesinin kötü bitmesine izin vermeyecekti, günlerdir uzakta olan kocasına biraz sataşmak da sakınca görmedi. "Duydum ki benim için epey meraklanmışsın!" dedi, muzipçe yaklaşan sesi bakışları kadar yalındı.

Cesur ağa sarsılarak kafasını kaldırdı, gözlerini suçluya bakar gibi ona keskin edasıyla dikti. "Doktor Edip'e söylediklerim için mi bu kanıya vardın? Unutma evcilik oyunu oynuyoruz. Kişisel algılamaman gerektiğinin bilincindesindir umarım."

Zeyno'nun mavi gözleri hayretle büyürken, dudakları o şeklini kolaylıkla aldı. "Ha! Hastanede başka Rozerin de mi varmış? Aa ne tesadüf onun da mı kolu yanmış?" muzip şaşkınlığından aniden sıyrılarak kendinden emin tavrıyla sözlerine devam etti. "Hayır, doktorun söylediklerine dayanarak söylemiyorum. Elimde sağlam kanıtlar var."

"Uğraştığına göre epey iyisin..." dedi, hafif çattığı kaşlarının arasından ona bakarken. Havluyu kolçağa bıraktıktan sonra ayaklandı. Haşin elalarını ondan bir saniye ayırmadan karyolaya yaklaştı. Bakışları... Onu görmekten değil de gördüğü kadına kendi rızasıyla yaklaşamamaktan olsa gerek gergindi.

Cesur yatağın kendi tarafına uzanırken mızmızlandı. "Oy oy belim belim..." elini beline atıp hafifçe okşadı ve yine karısına döndü. "Hatta benden de iyisin."

Perdesini araladığı mizacını karısıyla ilk defa tanıştırdı.

Zeyno, tepkisine kıkırdadı. Cesur'un evvelki hayatının merakına düştü. Çok eğlenceli bir adam olduğu tarafına Diljin'den bildirilmiş, hayatı deli gibi seven adamın hayatını elinden aldığı yüzüne acımasızca vurulmuştu. Geriye gülmeyi hak eden çehrede asık ve sert ifade kalmıştı.

"Yoldan yeni gelmedin sonuçta. Yanlış mı hatırlıyorum?" diye sordu Zeyno, sesi kinayeliydi.

"Sana tüm gün dinlendiğimi hissettiren ne?"

Cesur Kadıoğlu yaradılışına has kılınan o karakteristik duruşuyla sorularını yöneltirken, Zeyno'yu ablukasına alarak savunmasız bırakıyordu. Kanunsuz topraklarına elini uzatan adamı durduramazsa ferasından vurulacaktı kadın.

Hissettirmeden silkelenerek sataşmaya devam etti. "Bilmem neler yaptığından haberim olmuyor; günün nasıl geçiyor, neler yapıyorsun, normalde eve kaçta geliyorsun," Cesur'a sevimlice sırıttı. "Ne seviyorsun, ne sevmiyorsun, nelerden hoşlanıyorsun… Bunların hiçbirini bilmiyorum."

Göz temasını hışımla kesti Cesur. "Bilmene de gerek yok zaten!"

"Hastanede saçlarımı okşayan adama ne yaptın?" dedi bariz öfkesine yenilerek. "Ben benim için endişelenen kocamı geri istiyorum!"

Şımarıkça davranmaktan ziyade saçını okşayan Cesur ile atışmayı hedeflemişti fakat kalbinin yelkenlerini karısından uzaklaşmak için olabildiğince çabuk açarak rüzgârın şiddetiyle kaçmayı başaran Cesur Kadıoğlu değil atışmak, bir kelimeyi zikretmeyi ziyan sayıyordu. Boş gözlerle kadının yüzüne endekslendi.

"Rozerin canın yanmış yanmamış umurumda bile değil. Onların hepsi oyun. Bunun farkında değil misin?" diye sordu, sesi buz kadar soğuktu.

Bir yerlerde kendisine ait haklılık payları vardı ve bunu Cesur'un gördüğünü biliyordu. Cesur, rüzgâra kapılıp kaçsa da aştığı koca okyanusu geri dönecek kadar kapıldığının bilincindeydi. Nefret diye aşıladığı tavrının arkasında sevgisizlik vardı, onu sevmediği için sahte nefretiyle karısını püskürtmeye çalışıyordu.

Zeyno bunu yıkmak istedi. "Bu hayatı hak etmiyorum ya öleyim ben en iyisi…"

Telefonla uğraştığı bahanesiyle yanıtsız bırakan kocasının aydınlanması gerektiğine inandı Zeyno; diliyle yaralayabilirdi ama gerçeklerden

kaçamazdı. "Umurunda olmasaydım kalbimin kırılmasını önemsemezdin… Hatta Ferman'a gitmem için bana cesaret verirdin," dedi, apaçık sövürdüğü sözleriyle kocasına inceden uyarıyı gönderdi. Onu kandırmanın kolay olmayacağını öğrenmesi gerekti.

Acısını bastırmakla hata ediyordu Zeyno. Elin yandı, canın iyileşene kadar acını çekeceksin demek istiyordu ama acı çekmekten o kadar nefret ediyor ve çabucak bitmesini istiyordu ki. Bu yanık birkaç gün sonunla beraber olacak, zamanla hafifleyerek sızılara dönüşecek ve her şey bittiğinde gerek zihninde gerek teninde izi kalacaktı. Zeyno geriye dönüp baktığında bitmiş bir acı olarak görecekti. Nedense biteceğini bildiği sorunlardan çabucak kurtulmanın bir hata olduğunu kendine kabullendiremiyordu. Ancak Cesur'a baktığında veya kırıcı sözleriyle sarsıldığında kabul etmekten başka çare de göremiyordu.

Bilgece davranacağı anı insan niye elinin tersiyle iter ki?

"Cesur…" dedi, kendi bile ona seslendiğine şaşırdı. İçinden geldiği gibi ona yaklaşacağı anı kovalıyordu çünkü Zeyno'nun ona ihtiyacı vardı. "Sana bu gece sarılarak uyuyabilir miyim? Ne zaman ailemden birini görsem hep sen yanımdasın… Onlara sarılamıyorum ama sana sarılarak birinin beni tuttuğunu hissedebiliyorum."

"İyi alıştın bu sarılmalara…" diye söylendi, hançeresinden ağır ağır yükselen tembel sesi, bakışları ona çevrildiğinde güç kazanarak sertliğe büründü. "Çok yakınımda durma, sadece başını omzuma yasla."

"Olur," dedi Zeyno bununla yetinirim dercesine. "Sarılmama izin veren tek kişi sensin… Teşekkür ederim Cesur." Buzdan adama kuru teşekkürle geçiştirmeye gönlü el vermedi Zeyno'nun, içinden geldiği gibi davranarak şakağını dayayacağı omzuna bûsesini usulca kondurdu.

Öpücüğü beklemeyen kocasının olağanüstü dehşete kapılarak, başını döndüren bir hızla göz temasını kurmasını saniyeler içinde izledi ve dudağı hâlâ öptüğü noktaya asılıyken sevimlice gülümsedi.

Küçük ama etkili manevralarla Cesur Kadıoğlu'nu etkileyebilir miydi?

Hayretle bakan gözlerinin yumuşayarak eriyen karamel kıvamına geldiğini görünce –veya öyle hayal ediyordu- kıkırdayarak şakağını öptüğü omzuna dayadı. Cesur'un her an onu itmesi de olasıydı ki bunu yapacak kadar gamsız bir adamdı.

Zeyno'yu hiçe saymaya çekinmeyen adamın teki kırıldığını hesaplar mıydı?

"Bana gittiğini neden söylemedin Cesur?" diye sordu, kırgınlığın aniden nüksettiği sesi cılızdı. "Sabahında eve gelebilir, gideceğini söyleyebilirdin. Yaptığın çok kırıcıydı, annenin haksız olduğunu bilmene rağmen bana ceza verip gittin. Oysa ondan önce biraz iyiydik..."

Kısa süreliğine sessizlik oldu, sükûtun hüküm sürdüğü yatak odasında gergin nefesin dışında çıt çıkmadı. Sessizlik öyle can sıkıcıydı ki Zeyno vereceği yanıtın yetersiz kalacağı hissiyle doluşarak kasıldı.

"Acil gitmem gerekti."

Cesur'un geçiştirmesine şaşırmadı Zeyno, inadını sürdürdü. "Tamam, en azından Diljîn'i arayarak..."

Cesur, konuşmasını bıçak kadar keskin sözleriyle kesti. "Rozerin seni aramama gerek yok. Seni arayarak haber vereceğim düşüncesini ne sebeple çıkarıyorsun? Kendini bu evliliğe kaptırmışsın iyice!"

Kaptırmamıştı! Yalnızca bir şeyleri yoluna koymak için çabalıyordu. Hiç yoktan ne yaptığını bilse ona sorular yönelten ev halkına bilinçli yanıtlar verecekti. Hem çok mu şey istiyordu? Başını kocasının omzundan gönülsüzce çekti.

Kırıcı sözleri sakınmadan döktüğü şu ağzının ortasına bir tane çaksaydı ne de güzel olurdu. "Çocuk değilsin ki şu diline acı biber süreyim de seni susturayım!" diye payladı çatık kaşlarıyla. Kızgınlığı yanığın kendini hatırlatmasıyla bocaladı, acıyı hissetmemek için kocasına yeniden odaklandı. Odaklanmaktan başka şansı kalmadı...

"Sana karşı olan bu zehirli dilim asla geçmeyecek Rozerin. Bunu bilsen iyi olur. Sana karşı nefretim de bitmeyecek öfkem de... Bak seninle ilgili olabilecek hiçbir iyi ihtimal yok. Bunu aklına..."

Zeyno sözünü sinsi sorusuyla kesti. "Peki öpmek?"

Cesur Kadıoğlu afalladı. "Ne?"

Gardı kırılan kocasına, "Beni hiç öpmeyeceğini de söylemiş miydin? Çünkü söylemişsen eğer o kuralı yıktın, hâliyle insanlar kuralı bir kere yıktı mı devamında hepsini de yavaş yavaş tek tek yıkar," diyerek zaferini bir kez daha kutladı ve gamsızca gülüşüyle şakağını yeniden kocasının omzuna yasladı.

Cesur ile ilgili olabilecek kötü ihtimalleri kafasına takmak istemiyordu. Bu adamın hayatını düzene sokacaktı. Ona güzel bir evlilik verecek, Cesur'un ona gelmesini bekleyecekti.

Seni karım olarak görmüyorum diyen Cesur Kadıoğlu kalbini ona teslim edecekti. Hiç sesi çıkmayınca onu susturduğunu fark etti Zeyno,

hâlâ telefonuyla uğraşıyordu. "Bu arada gerçekten bir telefon alamaz mıyız? Bir dahaki sefere gittiğinde en azından bir haber ver."

Telefonu tutan eli öfkeden titredi. "Lâ havle ve lâ..."

Şakağını dayadığı omzunda, kafasını onunla yüz yüze gelecek hafifçe oynatarak göz temasını kurmayı amaçladı. Ama ona bakmaktan korkan Cesur ağa gözlerini indirdiği telefonundan ayırmıyordu. Cesur ondan etkilendiği için bu denli yakınlıktan olabildiğince kaçıyor, Zeyno'nun anlamadığını sanarak kendince geceyi kurtarmaya çalışıyordu.

"Ağam ailemi aramamı konusunda korkuyorsanız merak etmeyin, onları bu saatten sonra aramam ki benimle konuşmazlar. Başka birini arayacağımı da düşünüyorsanız bu imkânsız... Ben gerçekten yalnızca sizinle konuşmak için istiyorum."

Uzun uzun açıklamalarının ardından kati bir sesle, "Hayır!" yanıtı yükseldi. Tek düze cevap! Bu konuda fazlasıyla net ve kararlıydı.

"Telsiz al o zaman Cesur ağa, telsizle ulaşalım birbirimize... Dinle, kodumuzu belirledim," dediğinde kocasına hafif çattığı kaşlarıyla minçpe gülümsedi. Az sonra onu hunharca güldüreceği karşılıklı diyalogların ustaca kuracaktı. Boğazını temizledi ve aklına üşüşen cümlelere gülümseyerek telsiz konuşmasını resmen başlattı.

"2265: 2265... 2165..."

"2165: 2165... 2265 dinlemede."

"2265: Cesur ağa... Cesur *ağa* beni duyabiliyor musun? Devam..."

"2165: Dinlemede; Rozerin..."

"2265: Cesur ağa beni özledin mi? Devam..."

"2165: Dinlemede; özledim Ruze çok özledim."

"2265: Ne zaman geleceksin eve? Devam..."

"2165: Dinlemede; sen ne zaman istersen."

"2265: Ben her zaman isterim. Tamam!"

Diyalogu tamamladığında gülüşü Cesur'un kahkahalarına karışarak, yatak odalarında seslerinin kavgadan ziyade ilk defa kahkahalarla yükseldiği bir ana imza attı.

"Bu çok iyiydi!" derken takdirini sakınmadığı hayranlıkla dolu ifadesiyle konuştu. Derin sesinden iltifat almak Zeyno için ilkti ve... etkileyiciydi. Zeyno onu güldürmenin yaşattığı gururla kocasına süzüldü.

"Tabii ayrıntıyı da fark ettin mi?"

"Evet, fark ettim."

Telsiz kodunun son iki hanesini Van'ın plakası yapmıştı.

"Her şeyimle seni düşünüyorum," dedi, göz kamaştırıcı çivit mavisi harelerini heyecanla kocasına sabitledi. "Benim önceliğim sensin artık."

Sözlerine kanmadığını ifadesiyle belirten Cesur ağa yetersiz görmüş olacaktı ki sağ elini kaldırdı, orta parmağın ucunu başparmağın içine sıkıştırarak gerdi ve alnına iğneyle ilmek ilmek işlediği akrep figürlü *deq*in üstüne hafif bir fiske indirdi.

"Bu gözlere asla kanmayacağım Ruze!"

"Peki… Sen bilirsin."

Sükût, hükmünü boyuna sürdürdü… Sanki sessizlik onların bir şeyleri anlaması için belirli zamanlarda aralarına kuruluyordu.

Telefonuyla uğraşmaktan vazgeçerek, yanığın ıstırabını unutmak için ısrarla konuşan ve bu demlerde susan karısını seyre daldı Cesur ağa; acı çektikçe nefesini aynı hızda içine çekiyordu, muhtemelen bu geceyi böyle geçirecekti.

Yine o geceki gibi başparmağını okşuyordu Zeyno. Cesur, incinen kadının yanık sebebiyle acı çektiğini bildiği için ellerini çekmedi. Derin bir nefes aldı, söylemesi gerektiğine kanaat getirdiği haberi sıkıntıyla verdi.

"Tekrar İstanbul'a dönmem gerek."

"Bana haber mi verdin?"

Başını yasladığı omzundan kaldırmadan hareket ettirerek çenesini yukarı kaldırdı, şaşkınlığın sindiği çehresini kocasına mıhladı. Aşikâr şaşkınlığında epey haklıydı zira Cesur ağa dakikalar önce ne yaparsa yapsın haber vermeyeceğini onu ilgilendirmediğini kati üslubuyla belirtmişti.

"Bu şerefi neye borçluyum ağam?" diye sordu istihzayla. Bu durumda kararında durmamıştı. Zeyno, Cesur'u kazanacağını biliyordu, meşakkatli yolculuğun sonunda Cesur onu kabul ettiğini idrak etmiş olacaktı.

Cesur, istihzasına buz gibi bakışıyla karşılık verdi. "Sen de benimle geleceksin."

"Neden?"

"Nedenini oraya gittiğimizde anlarsın, şu an için böyle olması gerekiyor."

İstanbul'da baş başa, Kadıoğlu konağından uzakta yalnız kalacakları süreyi geçireceklerini mi söylüyordu? "Şaka gibi, İstanbul'daki hayatını göreceğim. Senin neler yapacağını bileceğim. Beni dostlarınla tanıştıracaksın değil mi?" diye yöneltti sualini, gözleri heyecanla parıldadı.

Gözündeki heyecan ateşini buz gibi bakışıyla söndürdü Cesur.

"Evde kalacaksın. Geldiğini kimse bilmemeli."

"Ne?" dedi, söylediklerinden pek memnun kalmadı. Hayatını deli gibi merak ederken tanışmamak Zeyno için ölüm gibi bir şeydi. "Ben kendimi ön plana çıkartacak bir şey bulurum!" Cesur'dan izin almadan hızla yanağına bir öpücük kondurdu.

Cesur öpücüğün şaşkınlığından ağzını açamazken Zeyno tekrar konuştu. "Ama asıl sorun neden ben de geliyorum? Yoksa düşündüğüm mü?" dediğinde alt dudağını ısırdı. Cesur anında gözlerini kaçırdı. "Olmadığın süre içerisinde beni çok mu özledin?"

"Hayır, bok ettiğin hayatımı düzene sokmam için gelmen gerek."

Zeyno Kılıçhan bıkkınlıkla nefesini burnundan verdi. "Bende diyordum ne zaman acı dili devreye girecek?"

Asla itaatkâr davranmayacak kadını ne demeye önemsiyordu? Sırtını dönüp uyusa onunla muhatap olmaz, acısı var diye uyumamayı tercih etmek hatasıyla sınırlarını zorlamazdı. Son kez konuşacaktı Cesur, böylelikle Zeyno da susmuş olacak, konuşmaktan keyif almayacaklardı...

"Benim hayatım burada değil Rozerin," dedi, istediği açıklamayı az önceki kahkahanın acısını çıkarmak suretiyle sertçe yaptı Cesur. "Ben burada yaşamıyorum, arada ailemi görmek ya da önemli toplantılara katılmak için işimi kontrole gelirim. Kahretsin ki evlendiğimizden beri buradan gitmiyorum… Gidemiyorum… Aileme tehdit olabilecek iki şerefsiz var!" kızgınlıkla yaptığı açıklamanın ardından şahadet parmağıyla kadını işaretledi "Onların da sebebi sensin!"

Kafasını yasladığı omzundan ağır ağır çekti Zeyno. Bildiği her şeyin yaralı hâldeyken bu denli kırıcı üslupta yüzüne vurulmasını sindiremiyor dahası insanın anlayışlı olacak kadar aklı başındayken ısrarla kırıcı cümleler sarf etmesine bir kez daha içerliyordu.

Kırıklarının arasına yer bulmaktan hayli yorgun düşen Zeyno, rencide edici sözlerini hangi çuvala basacağını şaşırarak kocasına düşüncesizce sözler sarf etti. "Cesur, tek kurtuluşun yokluğum ise söylediğim gibi beni onlara verebilirsin. Gerçekten neden demem sana, asla kızmam da!" dedi, sesi kırgınlığını ağırlıyordu.

"Desen ki Rozerin seni onlara verirsem itibarım yerle bir olur, onlara yenilemem… O zaman ben bir şekilde dışarı çıkar, beni bulmalarına

izin veririm. Hatta adamların da yanımda olsun. İnsanlar beni tek bırak-
tığını düşünmesin," dedi, mantıklı saydığı önerisinin ardından haksızca
suçlandığı ayrıntıyı dile getirmeyi mazur gördü keza bu konuda suçlan-
maktan çok yorulmuştu.

"Fakat Arjin'i senin ailene musallat eden benmişim gibi konuşma.
Çünkü o kadını senden öğrendim. Sen de biliyorsun ki ondan haberim
yoktu!" soluk almak adına birkaç saniye duraksadı.

Cesur ağa sessizliğini koruyarak onu dinliyordu.

"Fakat seni bir konuda da uyarmak isterim; Arjin beni öldürmeden
ben onu öldürürsem ki bu konuda oldukça kendime güveniyorum, ömrün boyunca bana katlanmaya mecbur kalacaksın!"

Ciddiyetin hâkim olduğu konuşmasının sonunda kocasından uzaklaşarak komodinin üstündeki çilekli sütünü aldı, acıyla inildediği her anı içine atmaktan çatlayacaktı ama dayandı Zeyno. Zaten dayanamamak gibi bir lüksü de yoktu, onu kırmayı bilinç sayan kocadan tatlı muhabbeti beklemek aptalcaydı.

Sütü açması için Cesur'a uzattı, kasti gülüşüyle çıldırtmayı hedeflediği kocası elinden alarak pipetin ambalajını açtı, küçük deliğin içine tıkıştırırken de içip uyumasını emrederek eline tutuşturdu.

Çıldırmak muhtemelen Zeyno'ya mahsus kılınmıştı. Emrine gözlerini devirmemeye özen göstererek adamın üzerine akıl ishali sözlerle yürüdü. "Bir insanı nasıl öldüreceğimi hayal ederken çilekli süt içeceğim aklıma gelmezdi," dedi, sütünü içmeye devam ederken keyifle sırıttı. "Bayağı ilham verdi, yarın eve gelirken bana çilekli süt getirir misin, daha da canileşmek istiyorum."

Ela gözlerindeki boş bakışın ardından belirsiz mırıltılar eşliğinde yastığını düzelten Cesur ağa yatağa uzandığı gibi sırtını döndü ve gözlerini kapattı. İyi geceler dilemekten aciz hareketi karşısında Zeyno Kılıçhan kızgınlıkla püskürdü.

"Sevgi cimrisi!"

Bir daha yanıt almayan Zeyno sütünü içtikten sonra yatağına uzandı, artık uyumalıydı bugün epey yorucu geçmişti.

Uykusuz, sancıların inim inim inlettiği uzun gecenin sabahına gözlerini bitkince açtığında ağlama isteğiyle tutuşmuştu. Cesur'u uyandırmamak için tüm gece acıya katlanmaya çalışmış, ilacın sadece adından ibaret kaldığı ağrı kesicinin faydasız kaldığı geceyi küfrederek geçir-

miş; üstelik iyi uyumadığı için de baş ağrısı da yanığa eşlik eder hâle gelmişti.

Düştüğüm yerden kalkarım sözlerinin fiziksel acılar için safsatadan ibaret olduğu kanısına tekrar ve tekrar vardığı kayda değer bir sabah olmuştu.

Sağlam eliyle doğrulduğu yatakta Cesur'u bulamadı, saatin kaç olduğundan habersiz odayı kısaca taradı ve dağılmış görüntüsünün aksine bazır adamı görünce sersemledi.

Sabahları Cesur'u fark etmek çok daha çabuk, çok daha zorlayıcı oluyordu. Belki de yalnız kaldıkları tek an olduğu içindi. Kokusunun hâkim olduğu odada varlığını kırgın olmasına rağmen yok sayamadı.

"Günaydın…" dedi kibarca, dudağına sinen gülümsemenin neyden kaynaklandığını bilememenin huzursuzluğunu çekerek kaşlarını çattı, hemen sonra toparlanarak gülümsemesine devam etti.

Heykeli anımsatan taş gibi bakışıyla kolunu inceledi. "Ağrın olursa Hawar'dan, Siyabend'i aramasını iste, doktorla görüşür," dedi ve bakışlarını boynuna ustaca doladığı kaşkole indirdi.

Karın yağmasına sayılı günler kalmış, Van toprakları için alarmlar verilmişti. Cesur ağanın soğuktan donarak heykele gerçekten döneceği günlerin yakın olmasını diledi Zeyno. Kardan adamın bile yanında sevimli kaldığı buzdan adamın donup şaşakaldığı anı görmeyi öyle kuvvetlice istedi ki gücü yetse oyma aletleriyle o katı çehresine girişecekti.

Gülüşü silinerek kaybolunca, kocasını azarlarcasına konuştu. "Bunu söylemek yerine günaydın deseydin daha mutlu olurdum!"

"Seni mutlu etmekle uğraşmıyorum!" dedi, ceketinin üzerine kalın kabanı giyindi. "Kolun biraz daha iyileştikten sonra İstanbul'a gideceğiz, ona göre hazırlık yap."

Emrivakisinin hemen ardından konuşmasına fırsat tanımadan odayı terk eden adama sinirle köpürdü. "Gıcık şey… Ağa kasıntısı seni…" içini dökene kadar sırayla hakaretlerine devam etti kadın. "Hödük… pislik… sığır… adabından eksik kibir ağabeyi!"

Söylenmeye ara vermeyen kadın dikkatlice yataktan çıktı, yalnız kaldığı odada açıkta bırakılan kapı yüzünden neredeyse donuyordu. Cesur'a donmasını dilerken kendisi tehlikeyi geçirmek üzereydi.

"Hayırdır kime söyleniyorsun öyle?"

Diljin'in sesini duyduğunda donma tehlikesi geçirmeyeceğine sevinse de koluna giren kadına asık suratını sergilemekten kaçınamadı.

Cesur'a olan öfkesini hazmedebileceğini öngöremiyordu bu se... ile gününü zehretme kararı aldı. Hayatında aldığı en hızlı ikinci kararı birincisi ona kaçtığını söylediği andı...

"Dün gece epey güldünüz Rozerin Hanım bu surat ne?" dedi, yüz ifadesini dehşetle inceledi ve varması gereken sonuca kolaylıkla vardı. "Parçalanmış gibisin!"

"Çok gülen insanların içi paramparçadır," dediğinde biraz alaycı bir öfkeli edasıyla kendini işaretledi. "Şekil a!"

"Hayır olsun sabah sabah?"

"Affedersin ağzıma tükürüp gitti!"

"Bence sen onu sinirlendirecek bir şeyler yapmışsın," dedi kadın gülümsemesini bastırarak. "Seni mutlu edecek haberi vereyim mi? Duyumlarıma göre Cesur seni önemsemeye başlamış, yani ne derece önemsiyor bilmiyorum ama onun aklına kendini kazıdığın oldukça belli. En sağlam kaynağım kocam, çok korktuğunu söyledi."

Duyumlarının mutlu edeceği kısmı bulamayacağından aramayan Zeyno Kılıçhan sabır çekerek karşılık verdi. "Korkusu yetersiz Diljîn," dedi, koluna giren kadınla banyoya geçti. "Kalbimi kırmaktan vazgeçsin."

Nefesini burnundan verdi Diljîn, söylediklerinden hoşlanmadığını bu sayede kanıtladı. "Adamın hayatını çaldın bir zahmet hazmetmesini bekle. Daha ne kadar oldu evleneli Rozerin? Adam senin için hastaneye koşacak kadar telaşlanıyor. Bu ikiniz için en imkânsız adımdır bana göre."

Aslında imkânsız değildi, endişesini belli ettiğini fark ettikten sonra yanında kalması imkânsızdı. Nasıl oluyorsa bağlarının kuvvetlendiğini fark ettiği an korkak bir âşık gibi kaçıyordu.

Zeyno muhabbeti sürdürmedi, kapının dışında beklettiği Diljîn bir şeyler anlatırken banyoda işlerini halletti ve bu sırada ağlatan yanığa küfrederek dişlerini sıktı. Zor süreci nasıl atlatacağına dair fikri yoktu, maruz kaldığı acıdan kurtulacağı günler hiç yakın görünmüyor bu da bir miktar canını sıkıyordu.

Banyodan çıktıktan sonra eltisinin onun için getirdiği eşofman takımını giyindi. Gün içinde birkaç ziyaretçisi olacağından uygun giyinmesi gerekiyordu. Diljîn kahvaltısını etmesine yardım ettikten sonra ağrı kesici verdi ve uyumasını tembihledi.

Zeyno öfke ateşine bir kova dolusu suyu döktükten sonra baş ağrısını dindireceği ümidiyle gözlerini yumdu. Acı dolu günlerin çabucak geçmesini diledi.

Dilediği gibi çabucak geçmedi günler, acı her fırsatta yakasına yapışta yanmak eyleminin en çetin yüzünü gösterdi. Hem fiziksel hem ruhsal yanıkların acısını kendi başına üstlendi Zeyno.

Zehirden dört gününü ağlaya sızlaya geçirdi, tatlı kaşıntının tuttuğu dakikaları çıldırarak geçirdi. Kaşıyamadıkça bariz isteğini dindiremedi ve dindiremediği her seferde kendine küfretti.

İçinde bir yerlerde kırgın olan Ruze de Rumi'ye küfrediyordu.

Beşinci gün kendisini iyi hissettiğinde aşağıya indi. Kahvaltıyı Kadıoğlu ailesiyle yaptı. Zerda Kadıoğlu şaşırtıcı derecede onunla güzel konuşuyor, can acısıyla tıpkı annesi gibi ilgileniyordu.

Samimiyetini aylar sonra ilk defa hissetmişti Zeyno.

Kahvaltıdan sonra Yadê Keje'nin yanına gitti, özlediği yaşlı kadınla vakit geçirdi. Başkaldırdığı kadın o anlar yaşanmamışçasına yeniden onu kucaklamış, Zeyno'nun aradığı şefkati herkesten daha çok vermişti.

Gününü biraz daha güzel geçirmesini sağlayacak kahve teklifini büyük görümcesinden aldı. Beraber Cesur ve ona ait oturma odasında ilk defa oturdular. Diljîn sabah babasının evine gitmiş, evdeki yokluğunu hissettirerek ne kadar mühim bir kadın olduğunu göstermişti. Zeyno'yu mutlu eden sebep ise akşam kalmayacağıydı.

"Pansuman ne zaman bitiyor?" diye sordu Hawar, kahveyi önüne bıraktı.

Zeyno, sızının bugün çok zorlamadığı sargılı koluna gözlerini indirdi. Siyabend'in imzasını yakalayınca gülümsedi. "İki güne biter. Bir hafta pansuman yapmak yeterli dedi Edip Hoca," diye yanıtladı, ardından Siyabend'in arkasından takip eden Nil'in imzasını ve kafa karıştırıcı cümlesini içinden tekrar okudu.

"Çabuk iyileş, ağabeyim üzülüyor..."

"Ağrın nasıl bugün? Biliyorsun ağabeyim aramamı söylemişti."

"Biliyorum..." dediğinde gözünü kahve fincanından çekti. Cesur Kadıoğlu yemin etmiş olmalı ki o geceden beri onunla konuşmuyordu. Odaya geldiği gibi uyuyor ya da uyuyor numarası yaparak iletişimin kurulmasını kendince engelliyordu. Huzursuzluk için canla başla çalışan kocasından alması gereken intikamı vardı.

İntikam bana yaraşır, diye bağırmak istediği odada sessizce pansumanını inceleyerek planını kurdu; günler önce telefon teklifi eden Hawar'ı dâhil etmeye gönlü el vermedi ama telefon hakkını kocasından yana kullanmasında hiçbir sakınca göremedi.

Böylelikle sesini de duyar belki de bu sayede Cesur'un inadını kırardı. Alt dudağını heyecanla ısırdı. "Hawar..." diye seslendi tereddüt etmeksizin. "Cesur'u arayabilir miyim?"

İçtiği kahve boğazında kaldı Hawar'ın. Sağlam eliyle yanında oturan kadının sırtına pat pat vurdu. "Helal... helal..." dedikten hemen sonra su dolu meşrubat bardağını eline tutuşturdu.

Kocasını kazanmak isterken görümcesinden olacaktı neredeyse.

"Sen ölmemi istiyorsun!" dedi panikleyerek, suyundan bir yudum içti. "Sana telefonumu verdiğimi öğrenirse beni bu evde barındırmaz."

Haklı olması öyle olacağı anlamına gelmiyordu ki. Korka korka yanmaz... "Sesini duymak istiyorum Hawar," dedi samimiyetini hissettirdiğine inanarak. "Gün içinde onunla konuşmayı çok istiyorum. Sınırlardan çok yoruldum ve ona bazen ihtiyacım oluyor. Sadece bu seferlik, senden gizlice çaldığımı söylerim."

Kararından dönmeyeceği kesinleşen sert ifadesiyle reddetti. "Rehma olsa inanmış gibi yapar ama Cesur asla inanmaz, üstelik oyun oynadığımızı anlarsa beni parçalar. Sana telefonu vermemiz..."

Zeyno artık ezberlediği cümleyi görümcesinin sözünü keserek devam ettirdi. "Biliyorum uyardı hepinizi. Lütfen Hawar..." gözlerini görümcesine sabitleyip dudaklarını büzdü ve masumca baktı. "Kocamın sesini duymazsam ölecekmişim!"

Hawar gözlerini devirdi. "Dalga geçiyorsun hâlâ... Bu bakışlara kanmam!"

"Sana kötü olduğumu söylediğimi ve senin hemen aşağıya inip bana bir şeyler getirdiğini söylerim," diyerek yaralı kolunu kaldırdı. "Tanıştırayım kurtarıcımız... Bak sen bana telefonu vermezsen Yadê Keje'nin telefonunu çalarım. O zaman da babaannesine oyun oynadığım için beni direkt bu avludan aşağı atar."

"Hım... Bunun farkındasın!"

"Evet."

Kızmak ve küsmek dışında bir şey yapmayacağı aşikârdı ama Hawar'ı ikna etmesi şarttı.

"Sizin tuzunuz kuru tabii Rozerin Hanım," dedi Hawar, fincanı tabağına geri bırakırken. Olacakları biliyormuş gibi tedirgin ve ona sıçrayacağı için ürkekti. "Sevdiği kadından acısını çıkartmayacak, gelip benden çıkartacak."

Acıya gark olan tebessümü dudaklarına sindi. Cesur acısını yeterince çıkarıyordu. "Seni korumak için kendimi feda edeceğime söz veriyorum."

Sözü gereksizmiş gibi çenesini iki yana salladı Hawar, gönülsüzlük yüzünden çığlık çığlığa bağırıyordu, ifadenin sesi olsa Zeyno'nun kulağı sağır olurdu muhtemelen.

"Umarım bunun için ağabeyimle aram bozulmaz, çok üzülürüm."

"İzin vermem merak etme."

Hawar ağabeyiyle rahat konuşsun diye telefonun şifresini söyledi. Ardından boş bardakları alarak oturma odasından ayrıldı. Koca odada yalnız kalan kadını heyecan bastı. Telefonun rehberinden Cesur'u buldu, aramanın ardından telefonu kulağına dayadı.

Heyecandan göğüs kafesinde atan kalp ritimleri kendince senfoni başlatmıştı, her kalp atışına Cesur'un o geceki kahkahası eşlik ediyor, her korkuyu hissettiğinde ise kalp atışlarının manası değişerek Cesur'un öfkesini ağırlıyordu.

"Güzelim?"

Ahizeden gür, şefkatle dolu sesi yükseldiğinde gülümsedi Zeyno. "Güzelin miyim gerçekten?" derken kıkırdadı.

"Rozerin?"

"Cesur ağam?" dedi, sesine yansıttığı gizemli tınıya kendi de şaşırdı.

"Bir şey mi oldu? Hawar'ın telefonu neden sende?"

Kızgınlıktan ziyade korkuyu hissetti Zeyno. Dört gündür onu görmeyen adamın telaşlı sesi miydi? "Hayır, sadece sesini duymak istedim."

Adamı panikle bekleterek komaya sokan derin sessizlik oldu. Ne düşünmesi esasında ne beklemesi gerektiğini bilemedi Zeyno; Cesur vereceği tepkiyi mi ölçüyor yoksa beklemediği telefonun öfkesini sessizlik anında mı yaşıyordu?

"Sana telefon yasak dedim lan ben. Çabuk Hawar'a ver."

Aman be sağır oldum, diye içinden yakınırken telefonu birkaç saniye kulağından uzaklaştırdı ve acıyan kulağını işe yaramayacak istekle ovuşturdu. "Veremem, telefonunu çaldım."

"Ne yaptın, ne yaptın?"

Hawar'ın inanmaz sözlerini hatırlayınca bocalayarak uydurduğu yalanı telaşla söyleyiverdi. "Şey... Kız kardeşini baharatları alması için

kilere gönderdim. Arkasından kapıyı kilitledim... Sonra mutfaktan telefonunu aldım, odamıza geldim seninle konuşmak istedim."

"Rozerin sen aklını mı kaçırdın? Ulan sen aklını mı kaçırdın?"

Ses tonunu ayarlayamadan bas bas bağırıyordu Cesur.

"Ulan derken adımı kullanma bari insanlar Cesur ağa karısına lan diyor diyecek. Evlilik oyunumuzu unutma ağam."

"Zeyno!" diye kükredi. Bu en tehlikeli uyarıydı. "Bir dakika tam bir dakika içinde tekrar Hawar'ı arayacağım, Allah şahidim olsun aradığımda kız kardeşimin sesini duymazsam o evi sana zehrederim."

Telefonu suratına kapatınca Zeyno onu yine aradı. Onu neden aradığını söylemesine izin vermeden telefonu kapatmayacaktı. Hayatı zaten zehrediyordu daha nasıl yapabilirdi ki?

"Elli saniyen kaldı!"

"Seni özlediğim için sesini duymak istemiştim. Telefonu Hawar'a veriyorum!" deyip destursuz suratına kapattı. Telefonu yanına bıraktı, boşluğa bakan gözlerini duvara dikti. Üstesinden gelemeyeceği kadar zorlaşıyor muydu aynı seyirlikte devam ederek sıkıyor muydu bu evlilik?

Bir gün son bulacağından ve kimsesiz kalmaktan korktu Zeyno.

Dakikalar geçti, Cesur kız kardeşinin sesini duymak için tekrar aramadı. Hawar'a kızacağı endişesinden aramadığına kanaat getirdi Zeyno ve iyi ki aramadı. Kalp kırıcı öfkesini kız kardeşine püskürtürse, Zeyno onu uyaran görümcesini kaybedebilirdi.

Hawar odaya geri döndüğünde olanları anlatmadı, sadece teşekkür etti ve aşağıya indi. Kalbi gün boyu Hawar için attı; ağabeyini ne için öfkelendirdiğini sormasını bekledi fakat Hawar bıraktığı gibiydi.

Akşam yemeğinden sonra ağrısının olduğunu söyleyerek erken vakitte odasına çekildi Zeyno. Yemeğe gelmeyen kocası öfke ateşini dindirmeyi başarmış mıdır, düşüncelerine kapılmaktan sağlıklı hareket edemiyordu.

Islak saçlarını kuruttu. Tek elle banyo yapmak öyle zorlamıştı ki Hawar'ı çağırmadığına pişman olmuştu. Tüm işlemi yapan sağ kolunu hissedemeyecek hâle gelene kadar saçlarını kuruttu, kalan son gayretiyle soyunma odasına geçerek incecik geceliği üzerine geçirdi.

Uyuşan sağ kolu yanıktan daha şiddetli ağrıyınca Zeyno oflayarak makyaj masasına geçti. Taraması gereken saçları için tarağını eline aldığında aynadaki yansımasına baktı.

Yıkım... Kendi için yapabileceği tek yorum yıkıldığıydı. Fakat öyle güçlü idare ediyordu ki ayakta kaldığına şaşırıyordu; sırf insanlara yenilmemek için gülüyor, onlarla sohbet ediyor, kırıklarını gizleyerek hayatını yaşıyor imajı çiziyordu ve özellikle Cesur'a yapıyordu.

Ancak sadrını yakan yangından herkes habersizdi.

İçini ağrıtan derin nefesini uzun uzun aldı, bu geceyi sorunsuz atlatacağına inanarak yeni bandaj ve jeli aldı. Cesur geldiğinde yardım ederse bandajını değiştirebilirdi.

Ayakta dolandığı odanın kapısı açıldı, garip bir şekilde şaşmayan hızıyla yüksek seste kapandı. Ne olduğunu anlayamayan kadın korkuyla sıçrayarak iniltisini kopardı, girişim söz konusuydu ve kimin saldırısına uğradığını henüz bilmiyordu. Panikle kafasını kaldırdı, üzerine azametli öfkesini yüklenmiş Cesur'un doğruca yaklaştığını gördüğünde gözleri kocaman açıldı.

Bu adam kesinlikle Cesur Kadıoğlu değildi!

Kolundan tuttuğu kadını hışmıyla ileriye itti, öfkesini taşıyan sert sesiyle onu ikaz etti. "Sınırını bir daha aşma! Sakın beni oyunlarına alet etme! Beni inatla kötü adama çevirme lan!"

Nefretin zuhur ettiği ela gözleri kadının bakamayacağı kadar tehlikeli, baktığı anda yanacağı kadar ateşliydi. Ancak onu yanmak incitmedi, gözlerini yakan nefret ateşi incitti.

"Sakın bir daha kız kardeşimi oyununa dâhil etme! Seni değil bu evde, bu coğrafyada barındırmam!"

Bahanesinin oyun olduğunu ve Hawar ile konuştuğunu anladı Zeyno. Kız kardeşini de böyle incitmiş miydi? Şayet öyleyse bir özür borçluydu! Sesinin titrek çıkmamasına özen göstererek, telefonda apaçık belirttiği gibi niyetini açıkladı. "Sadece sesini duymak istemiştim..."

Açıklamasını öfkenin karıştığı şaşkınlıkla dinledi. Çehresinin korkunçluğu saniyeler geçtikçe derinlik kazanıyordu. "Duyma ulan sesimi duyma!" dedi, kabaca davranmaktan çekinmeden üzerine yürüdü. "Ben senin sesini duymak istiyor muyum? Bir sor bana seni görmek istiyor muyum?" İki eliyle kendisini gösterdi. "Aynı odada olmamıza rağmen seni görmezden geliyorum lan ben!"

Kontrol altına alamadığı öfkesi yüzünden sesinin şiddetini de ayarlayamadı.

"Hanımefendiye bak ya keyfine göre yaşıyor hayatı. Keyfi istedi, hayatını bok çukuruna çevirdi. Keyfi istedi kaçıyor, keyfi istedi ev-

cilik oynuyor, keyfi istedi bana sarılıyor, keyfi istedi sesimi duymak istiyor..." sıraladıkça gözbebekleri büyüyerek kadına hücum etti.

Zeyno, zarar vermeye hazır öfkesinden kaçmak için aralarına mesafe bıraktı ama Cesur'un gözleri köreldiğinden arada mesafe oluşmasına izin vermeyerek ısrarla üzerine yürüdü.

"Cesur... sakin..."

"Sus lan beni dinle!" dedi, sesini duymak istemediğini bas bas bağıran yüzünü gözlerine mıhladı. Sana duyduğum nefreti gör, diyordu.

"Beni dinle, şu kalın kafana söylediklerimi iyi sok. Senin suratını görmemek için evime gelmiyorum kaldı ki sesini duyacağım!" sözlerinin üzerine basa basa söyledi. Anlamasını istercesine titizlikle kırıcı kelimelerini seçti Cesur.

"Ben yalnızca ailemin yanında karımmış gibi davranırım. O da senin gibi değmeyen bir kadın yüzünden üzülmesini istemediğimden. Sana insan gözüyle baksınlar, benden dolayı sana saygı duysunlar diye... Yoksa bu evde sinek vızıltısından başka bir şey değilsin!"

Manevi yıpranışlardan en çetinini az önce yaşayan Zeyno hayatı boyunca kendini hiç bu kadar küçük düşürülmüş hissetmedi. Titizlikle seçtiği rencide edici kelimelerinin ağırlığını tartmaya çalıştı, altında kalmaktan belini doğrultamadı. Her söz onun ince ruhunu paçavraya çevirdi, her bakış onun kırık kalbini bin parçaya böldü.

Sevilmemek, istenmemek ne çekilmez dertmiş...

"Doğru zaman geldiğinde ilk işim seni boşamak olacak!"

Bir gerçeği daha yüzüne acımasızca vurduğunda Zeyno sarsıldı. Kadıoğlu ailesinde kendine yer bulmaya çalışırken esasında misafir olduğunu öğrendi. Dünya denilen handa her ölümlü gibi misafir olan Zeyno Kılıçhan, hiçbir yere ait olmadığı hana gelerek eceline yaklaştığına inandı. Gün gelecek sırtını çeviren herkes yüzünü görmek istediğinde toprağını sevmeye gelecekti. O zaman Zeyno'nun neler hissettiğini anlarlardı.

Donuk mavi hareleri ela gözlerinin üzerinden defalarca geçti. "Özür dilerim ben..." dedi bir çırpıda. Sanki konuşamasa bütün kelimelerini yutacak, yutarsa boğulacaktı. Benden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum demek istedi ama diyemedi. Ne yapacağını bilemeyince sağlam eliyle ensesini kaşıdı. O kadar çok utanıyordu ki gözlerine bakamadı. "Ben özür dilerim vızıltılarımla seni... Sizi rahatsız ettiğim için..."

Bundan fazla kelime sarf edemeyeceğini, hüngür hüngür ağlayacağını hissedince giyinme odasına kaçtı. Nükseden baş dönmesi dengesini korumasına engel olunca dolaba yaralı elini yaslayarak tutundu Zeyno. Her kelime taşa dönüşüp üzerine yığılıyordu. Nasıl böyle kırıcı olmayı başarabilmişti? Nasıl onu hiçe saydığını bas bas bağırabilmişti?

"Hayır Zeyno ağlamayacaksın!" Kendini avutacağı kilolarca sözler sarf edebilirdi pekâlâ ama teskinlerin nafile çıkacağı güçlü harptan yeni çıkmıştı. Elini sızlayan burun deliklerine yasladığında bandajı ve kremi elinde sıkıca tuttuğunu yeni fark etti.

Harptan güçlü çıkamayan kadın dizlerinin üzerine çömelerek kafasını önüne eğdi. Bağırmak istiyordu, her şeyi kusmak istiyordu. Derdini bilmeyen kim varsa göğsünü parçalayıp bakın yaralarım bunlar demeyi hedefliyor, sonra hangi evde olduğunu hatırlayarak susuyordu.

İnsanın anlatabilmesi gerekenler varken susturulması ne kadar yıkıcı... Bizi kimlerin dinlediği, dinlediklerinden nasıl silahlar ürettiğini bilemeden yaşayıp, vakti geldiğinde ölüyoruz.

Titreyen ayakları onu taşıyamadığında kalçasının üstüne düştü. Sırtı dolaba çarpan kadın acıyı hissedemedi, yüreğindeki acı her şeyi baskılıyordu. Göz kapaklarında biriken damlalar öyle hızlı aktı ki elinin üzeri ıslandığında şaşkınlığa uğradı.

Zeyno ayaklanacaktı. Cesur'un gözü önünde kendisini düşürmeyecekti. O adam karşısında durmasını, onunla savaşmasını hazmedemediğinden yaygarayı koparıyordu. Bu defa Cesur ağanın istediği olmayacaktı.

Ah bir de Zeyno bandajına yardım edeceğini düşünerek onu beklemişti. Beklentiler... İnsanların hayatında yaptığı en büyük hatalardan ilki de hep birisinden beklemek olur.

Kimseyi yardım için beklemeyecekti; bandajını kendi değiştirecek, yarasını kendi saracak, iyileşmek için kimseden beklentiler duymayacaktı. Kremi ve bandajı dizlerinin yanına bıraktı. Yıkanırken ıslattığı bandajı ayarsız hareketlerle açtı. Yanığa odaklandığında müthiş bir acıyla sarsıldı.

Zeyno'nun fiziksel acısı ruhsal acısıyla yarışıyordu.

Pansumanın etkisiyle nemlenmiş teni yer yer kızarık yer yer ten renginin dışında beyazlıklarla doluydu. Karıncalanan acı ritimli dalgalarla azdan çoğa yükseliyor, bir darbe almışçasına aniden vuruyordu. Yaralı eline bakarken yanığın kuvvetli acısını hissetti. Ayak parmaklarını sıkan acının bitmesini umut etti.

Tüpün başlığını ağzıyla açtı, tek elle yapmak zorladı ancak Zeyno'yu denemekten caydıramadı. Yarasını tedbirsizce davranarak ihmal etmiş dinmesi için uğraştığı ağrısını şiddetlendirmişti. Suç onun değildi aslında, telefon konuşmasını çok gören kocasındaydı…

Yanığa sıcak nefesini üfleme gafletinde bulundu, şiddeti boyut atlayan ağrıya hıçkıra hıçkıra ağladı. Hakikaten kimsesizdi Zeyno…

Ağlayacağı sebepler çoğaldıkça güçsüzüm hissi de onun kadar büyüyordu. Tüm bunların olacağını bilerek kabul edecek neyi yaşamıştı? Rumi ile kaçtıktan sonra olacakları zihninde canlandırmış, Rumi yanında olduğu için hepsinin üstesinden geleceğini sanmıştı ama Ela'nın dediği gibi bir kavga Rumi ile uzaklaşsalar neler yaşayacaktı?

Zeyno kendinden nefret ediyordu, nasıl üzerine titreyen ailesini değmeyen bir adama aşk uğruna satmıştı? Nasıl gözü böylesine dönmüştü? Kendine açıklama yapamazken soranlara ne diyebilirdi?

Acı çektikçe ailesine ettiği ihaneti ve Rumi'nin şerefsizliğini hatırlayarak kendinden nefret etme seanslarını uyguluyordu.

"Yanma artık…" diye inledi hıçkıra hıçkıra, yanığa konuşacak kadar yalnızdı.

Yahut değildi… Krem tüpü elinden aniden alınınca neye uğradığını şaşırarak yaşlı gözlerini kaldırdı ve cüssesiyle görüşünü kapatan kocasını gördü. Dizlerinin üzerine oturan kocasının yaralı elini kendisine doğru çekerek kremi sürmeye davranmasını yaşadığı şaşkınlıkla izledi.

"Sen… sen ne…" dedi, kelimeleri toparlayamadı. Onca lafından sonra utanmadan yarasını mı saracaktı? Buna nasıl cüret ediyordu? Hızla kolunu kurtardı pençelerinden. "Sakın dokunma!"

"Yaranı saracağım…" dedi, bakışlarını yanığından kaldırmayan adamın sesi, az öncesine nazaran çok sakindi.

"Çek elini dedim sana!" diye bağırdı yüzüne, ayaklarıyla onu uzaklaştırmak için iterken geceliği sıyrıldı, düzeltmek için asla uğraşmadı. "Sakın bana dokunma! Senden uzak durmamı istiyorsan bana dokunma!"

"Bağırma birileri duyacak." Uyarısının ardından ittiği bacaklarından sıkıca tutarak durdurmayı başardı. Zeyno, onun güçlü olmasından da nefret etti.

"Herkes duysun! Hiçbiriniz umurumda değilsiniz…" diyerek tekrar bağırınca Cesur'un yüzüne iğrenerek baktı. "O çok düşündüğün ailene

sicak vızıltısından daha fazla olduğumu duyurmamı istemiyorsan çek o iğrenç ellerini üzerimden."

Yüzüne tükürürcesine konuşunca çenesini seğiren adamın parmakları gerilerek çıplak bacaklarını sıktı.

"Ne hâlin varsa gör!" diye gürledi, onu giyinme odasında bırakıp çıktı. Odanın kapısı kırılacak büyüklükte sertçe kapandı.

Cesur Kadıoğlu kaçamakları oynuyordu. "Cehenneme kadar yolun var…" arkasından bağırdı biçare. "Cehennemin dibine kadar yolun var korkak herif!"

Yere attığı kreme titreyen elleriyle uzandı. Bir an önce kremini sürüp ağrı kesici alarak gözlerini kapatmalıydı. Yoksa ya delirecek ya da kendiyle beraber herkesi delirtecekti.

"Bu hâlin ne?"

Geleni gideni bitmeyen giyinme odasında dehşetle nidasını atan birini daha işitti ancak ne baktı ne tepki verdi. Ağrısı dinmez ellerine yavaşça kremi döktü. "Geçecek, geçecek Zeyno," dedi, kendini teskin ederken bocalayan eliyle beceriksizce kremi yanığa sürüyordu.

"Senin de ellerinden tutan birileri olacak… Seni sevecekler Zeyno… Sana sarılınca senden nefret etmeyecekler… Seni görünce kaçmayacaklar… Bitecek Zeyno her şey bitecek…"

Cesur'un yüzsüzce yanına gelişine öyle öfkeliydi ki kırıcı bir cümle sarf etmediğine pişman oldu. O adamın canını yakmalıydı ki Zeyno'nun neler yaşadığını anlamalıydı.

"Hiş… Ağlama Ruze…" gülmeye zorladı kendini. "Sana gülmeler yakışır. Sen güçlüsün, sen onu yenersin."

Cesur korkak adamın tekiydi, Zeyno biraz daha kafa tutarsa yenildiğini göstermezse kazanırdı, hiçbir şey kazanmasa bile bu denli yıkılmazdı. İplerini o adamın eline vererek dinamiti patlatmasına müsaade edemezdi.

Bir daha ağlamayacaktı, kendine söz vermeliydi.

"Kendine gel, ne yapıyorsun?"

Hawar'ın dehşete kapılmış çehresini az çok seçti, sesinden ürken Zeyno ondan kaçarak dolaba sığındı. Ağabeyi gibi yargılaması an meselesiydi ya o da kötü sözlerle kalbini kırarsa? "Birileri beni gerçekten sevecek… Biliyorum yalnız kalmayacağım..." kendini ikna etmek için Hawar'a boşa sözler sarf etti.

"Ne oluyor Rozerin? Ağabeyim niye öfkeli?" soruyu sorarken dehşetle irileşen gözbebekleriyle onu hızlıca inceledi. "Sen neden bu hâldesin?"

"Benden nefret ediyor!" diye itiraf etti sonunda. Sanki söylemezse çatlayacaktı, boynuna dolanan iplerin birinden kurtuldu çünkü o adam için yalan söylemekten çok yorulmuştu.

"Hayır, ağabeyim seni çok seviyor. Sevmese bunca şeyi göze alır mıydı?"

"Bok gibi bir evliliğimiz var..." dedi, irileşen göz bebekleriyle kendini gösterdi. "Anladın mı bok gibi bir hayatım var. Ağabeyin ağzıma tükürüyor, canımı yakıyor..." dedi, sesi sona doğru küçüldü. Canının acısını itiraf ettiğinde hafifler sandı lakin kederi büyüdükçe büyüdü.

"Ağabeyin hayatımı darmaduman ediyor, ben nasıl hayatını yakıyorsam Cesur daha fazlasını yapıyor!"

Gördüklerinden korkan Hawar sakinleşmesi için Zeyno'yu kollarının arasına alarak sıkıca sardı. Fakat Zeyno ellerini öyle sıkıyordu ki hassas teni kırmızıya büründü, Hawar fark ettiği an ellerine sarıldı. Bu kadına neler oluyordu?

"Rozerin ne yapıyorsun? Aç elini!" diye bağırdı kızgınlıkla. Zeyno onu dinlemedi. Yanan kolunu parmaklarıyla sıktıkça sıktı. "Aç elini, Allah'ın cezası aç! Canını yakıyorsun..." ikazı boşa çıkınca kadınla beraber ağladı Hawar. "Rozerin canın çok yanıyor, aç lütfen..."

"Uzak dur benden... Sen de beni sevmiyorsun, sen de benden nefret ediyorsun. Ağabeyin için yanımdasın... Sırf o üzülmesin diye bana bakıyorsunuz... Sırf ona olan saygınızdan benimle konuşuyorsunuz... Çık odadan..."

Geri çekilmek için Hawar'ı kendisinden itti ama görümcesi onu bırakmadı, üstelik sıktığı elini açmaya çabaladı. "Yalvarırım aç Rozerin canının yanmasını istemiyorum, lütfen lütfen lütfen aç ellerini..."

Birileri canını yakmaması için yalvarıyordu... Zeyno, önemsendiğini hissedebiliyordu. Krizini atlatan büyülü sözlerin etkisiyle kadını itmeyi bıraktı, akabinde ellerini serbest bıraktı. Titreyen bedeni yavaş yavaş sakinleşmeye başlayan kadının kolları kucağına düştü.

"Bir telefon için bu kadar kırıcı olmasına gerek yoktu."

Fısıltısı açıklamadan ziyade kendine telkiniydi...

"Çok öfkeliydi, keşke onu aramasaydın."

Canlılığını yitirmiş çivit mavisi menevişlerini yorgunca kadına çevirdi. "Sadece sesini duymak istemiştim. Tek hatam sesini duymayı istemekti," dedi, saklamayı istemediği acı gerçeği Hawar ile paylaştı. "Ben onun sesini duymak isterken o benden boşanacağını söyledi!"

Jana be derman[53]

Kimi insan özeleştiriden kaçınır kimi en ufak yanlışta kendini sorgular. Ademoğlu öyle bir varlıktır ki kendi vicdanını sorgulamak yerine her zaman karşı tarafın vicdanını sorgulamayı yeğler. Şayet sözlerimizin tesirini ölçecek kadar tutarlı davranırsak belki bugün yılanın zehri kadar sivrileşen dillerimizi tutmayı güç de olsa başarabiliriz.

Zeyno yaşadığı her şeyi bugüne kadar Cesur'un aheste aheste çıkan ahına bağladı. Lakin bu gece bağlanan sebepler yetersiz kaldı ve ipler tamamıyla koptu.

Cesur Kadıoğlu onu canlı canlı gömmüştü.

Her zaman kadının vicdanını sorgulayan adamın kendi vicdanından haberi var mıydı?

Hawar, sözlerine kulak asmadan evvel ayağa kaldırdı. Banyoya doğru yavaş adımlarla götürdü, içeri girdiklerinde ayakta kalamayacağını bildiğinden kapağı kapalı klozetin üzerine yavaşça oturttu.

"Bekle geliyorum," diyerek apar topar banyodan çıktı. Zihni allak bullak olan kadın, kulağında çınlayarak zulmeden sözcüklerin etkisinden kurtulamıyordu. Can yakmanın da bir adabı vardı, ne acı ki Cesur Kadıoğlu bu adaptan yoksundu.

Yüreğini dağlayan acılar büyüyor, Zeyno hak ettim diyerek kabul ediyordu. Ya bu olanlar?

"Doktoru çağır Cesur ağa. Dağıttığın kadını toparlasın!"

Hawar'ın kızgın sesini zar zor duydu Zeyno, desteği acı acı gülümsetti kadını. Yüreğindeki merhameti öldürmeyen kadın onun hakkını savunarak ağabeyine karşı çıkıyordu.

Dildar ağanın kızı olduğunu resmen kanıtlıyordu.

Mermer granitlerin üzerinde gezdirdiği gözlerini oynatmadan, yarasını dalgınlıkla kaşıdı. Hawar ne söylerse söylesin Zeyno'nun sitemi gibi boşlukta süzülecek sonra kayıplara karışacaktı.

[53] Dermansız sızı.

Birtakım seslerden sonra kaşıdığı yaralı elini tırnaklarından kurtaran Hawar'ı gördü, kanatmayı başardığı kolunun su toplayan baloncuklarını patladığından sıvı bileklerinden parmaklarına salya gibi akmıştı.

Zeyno, kafasını kaldırmadan sessizce fısıldadı. "Hiç kimse bana sarılmadığında sadece o bana sarılmıştı." Olanları kabul edemeyen kalbi, onun merhametli davrandığı günleri anımsatarak kederine zincir çakıyordu.

"Seni seviyor... seni çok seviyor..." dedi hiçbir şeyden haberi olmayan Hawar.

Gerçekleri neden Hawar'a söylemiyordu? Hayatının boktan olduğunu, Cesur'un onu boşayacağını söyleyebiliyorken, neden ağabeyine değil de başka adama kaçmıştım diyemiyordu? Onu durduran sebep neydi?

Söylemeye hazır mı değildi yoksa cesareti mi yoktu?

Sevgiyi aşılayan birini kazanmışken yalnız kalmaktan korkuyordu. Zeyno hayatı boyunca el bebek gül bebek büyütülmüş, sevgiyle şımartılmıştı. Yere düşmesine izin verilmez, tırnağının ucuna zarar gelse ailesi ayaklanırdı. Aniden herkesten kopan kadın bilinçsizce davranarak yanında olan herkesten sevgi dilenir olmuştu.

Zeyno güçsüz değildi, sadece sevgiye muhtaçtı.

Kana aldırmadan kollarını görümcesinin beline doladı ve sıkıca sarılırken yine ağladı. Bu gözyaşları kurumayacaktı. Zeyno hayatta olduğu müddetçe gözyaşlarını haklı haksız akıtacaktı. Gözünün kenarına dövdürdüğü *deq*in hakkını veriyordu.

"Yemin ederim... Sadece sesini duymak istemiştim."

"Ağlama artık ne olur... Biliyorum, niyetini gerçekten biliyorum."

Ağlamak onun seçimi değildi, sebepleri öyle çok öyle yerindeydi ki... "Hawar lütfen benden nefret etmeyin..." diye yalvardı, yutkunduğu hıçkırığın kuvveti bedenini sarstı. "Benimle de gülün beni de görün ne olur... Ben çok çok yalnızım... Kimsem yok!"

Yüzünü gömdüğü karnından ayırmadı, boğuk boğuk inleyerek gerçeği itiraf etti.

"Sizden başka kimsem kalmadı. Babam hastayken geleceğimi bildiği için tüm yollarımı kapattı. Ayaklarına kapandığım annem beni reddetti. Ağabeyim hastanede beni bu hâlde görmesine rağmen bir adım bile atmadı. Hejar gecesini mahvetmemi istemedi."

Kimsesinin olmadığı söylerken haklı değil miydi? Hawar suspus kesildi.

"Cesur sesimi duymak istemiyor," dedi, telefon görüşmesini hatırlatan sesine kinayesi yapışıp kaldı. "Herkes benden nefret ediyor herkes... Benim tek suçum çok sevmekti."

Acısına eşlik eden Hawar'ın gözyaşları yanağına sızdı, haksız sayılmayan kadının saçlarını şefkatle okşadı. O an tüm sevgisini Zeyno'ya bağışlamayı diledi.

"Hiç kimse senden nefret etmiyor Rozerin," dedi, onu yatıştıran nazik sesi ağlamaktan güçsüz çıktı. "Sadece biraz kızgınlar o da geçecek zamanla. Hem bak..." dediğinde geri çekilip, Zeyno'nun önünde dizlerinin üzerine çömeldi ve kadının yüzünü avuç içine aldı. Onu ikna etmenin bir yolunu bulmuş gibi gülümsedi.

"Siyabend sana çilekli süt aldı, sürekli soruyor seni. Bir şeye ihtiyacın olursa direkt onu aramamı istiyor. Rehma zaten sana karşı hep iyiydi. Yadê Keje, Diljîn, babam... Hepsi sana karşı iyiydi. Evet, Nil ile sana kızgındık ama o gece sabaha kadar beraber eğlendik, o da unuttu sana olan kızgınlığını... Sabah yanına gelmek istedi ama uyuyorsun diye gelmedi. Annem, Rozerin... En zoru annem değil miydi? O da yavaş yavaş toparlıyor..." diye belirtti inatla.

Yanağını silerken de moral veren fakat hiçbir işe yaramayan kalıplaşmış sözleri biilaç dile getirdi. "Rozerin zamana ihtiyacın var... Biraz sabret bak her şey rayına oturacak."

"Ama yaralandım diye sevdiniz," dedi iç çeke çeke.

"Eğer seni sevmeselerdi yaralandığın hâlde kimse bu kadar üzerine titremezdi. Siyabend hastaneye kadar eline üfledi," dediğinde sahte kızgınlığıyla sitem etti. "Ağabeyim onu bana yapmazdı be! Kıskandım."

Zeyno istemsizce güldü. "Yalancı!"

Yüzünü okşadı Hawar, Zeyno'yu gerçekten bir bebek gibi seviyordu.

"Ağabeyimle aranız ne derece kötü, sebepleriniz neler bilmiyorum, anlatmıyorsunuz da ama boşanma işi olmaz, eminim kızgınlıkla söylemiştir. Telefonda onunla konuşmak istemen boşanmayı haklı kılmaz, annem onunla konuşmak için bunu yaptığını bir duysun, taş üstünde taş bırakmaz valla."

Zeyno, bir daha cevap vermedi. Zerda Kadıoğlu oğluna iftira attığını duyduğunda o taşlarla Zeyno'ya mezarlık hazırlayacaktı.

Hawar doktor geleceği için üzerindeki geceliği çıkarıp yanında getirdiği eşofman takımını dikkatlice giydirdikten sonra lavaboda yüzünü yıkayıp saçını toplamasına yardımcı oldu ve işi bittiğinde yatağına yatırdı.

"Ellerin çok kötü durumda..." diye azarladı kızgınlıkla. "Görüyor musun kendine verdiğin zararı?"

"Yüreğim bundan daha beter." Çarpıcı gerçekten sonra gözlerini yumdu. Acısını teslim ettiği kadından bir gün tekme yememeyi umarak dua etti. Kimi acısından vurur kimi sırtını döner... Zaman Hawar'ın kim olduğunu ona öğretecekti.

"Doktor gelene kadar sana bir şeyler hazırlayacağım."

Hawar'ın sözleri kapının açılmasıyla sekteye uğradı. Beklediklerinden doktor çok daha erken gelmişti. Cesur ağa, doktora eşlik edecek kadar düşünceli davranmıştı veya enkazının son hâlini merak ettiğinden geliyordu.

Yatağın bir tarafına binen ağır yükün ardından doktorun hayretle dolu nidası yükseldi. "Eline ne yapmışsın sen böyle?"

Zeyno yavaşça gözlerini açtı ve dehşetle suçlamak arası karışık ifadelerin ağırladığı doktorla göz göze geldi. Konuşmadı kadın, yalnızca işini yapmasını bekledi.

Yanı başından ayrılmayan Hawar hemen açıklamaya girişti. "Bandajı ıslandı... Islandığı için de kaşınması arttı, söyledim ama beni dinlemedi ısrarla kaşıdı. Elini yıkayamadım belki daha kötü olur diye."

"Pek kaşıntıyla oluşmuş bir şey değil ama iyi yaptın..." diyen doktor, şüphesini açıkça paylaşarak Hawar ve Cesur'u köşeye sıkıştırdı. Zeyno'nun yarasını tedavi edip pansumanını yaptı. Pansumanın süresi boyunca acıya katlanamayan kadın çığlığı zaman zaman basmıştı. Bittiğinde ise hemen toparlanması için doktor serum takmıştı.

"Açsanız biraz çorba için Rozerin Hanım. Ondan sonra da uyursunuz. Serum sizi mayıştırır."

Zeyno yalnızca teşekkür etti. Cesur ve doktor odadan çıkarken ikisi yine yalnız kaldı. Asla yüzüne bakmadığı kocasının dışarıda doktora ne yalanlar söyleyeceğini düşünmeden ve buna da öfkelenmeden kendine odaklandı.

Cesur Kadıoğlu kendini bu gece Zeyno'nun nazarında öldürmüştü.

"Daha iyisin değil mi?"

Hawar'ın ilgili edasına minnetle baktı. "Evet, uyumak istiyorum sadece."

Hawar yanına giderek üzerini örttü. Odanın ışığını söndürürken, "Bir şeye ihtiyacın olursa buradayım," diyerek yanında kalacağının mesajını da açıkça verdi.

Zeyno gitmesini istemiyordu zaten. Bu geceyi yalnız geçirmekten korkarken Hawar'ın da kapı ardında kalmasını kabul edemezdi. Kader ondan birini alıyordu ama birini de veriyordu.

Giden adam için üzülmeyi bıraktı, onu kahreden böyle düşüncesiz, böyle rüsva bir adamın kırıcı sözleriyle aşağılanmaktı.

Kapının yine açıldığını duydu, bu defa kim gelmişti?

"Sessiz ol lütfen, uyuyor," diyen Hawar'ın kısık fakat azarlayıcı sesinden anladığı kadarıyla ağabeyiydi.

"Aç değil miydi?"

"Ağabeyim laflarıyla karnını doyurmuştur. O yüzden hemen uyudu."

Azarlamakla kalmıyor, sözleriyle ağabeyini pataklıyordu. Saygıyı yitirdiğinde karşısındakinin kim olduğunu unutacak kadar kırıcı olabiliyordu. Bu bağlamda Zerda Kadıoğlu'nu anımsatıyordu Hawar. Ona sağlam teşekkür borçluydu Zeyno.

"Onu o hâlde görünce... ve sebebinin sen olduğunu öğrendiğimde..." dedi içini çekerek. "Bir daha onu bu hâle getirirsen ağabey... Seni hayatım boyunca affetmeyeceğim. Görmüyor musun, kimsesi yok! Allah kahretsin sevgiye o kadar muhtaç ki bizden sevgi dileniyor. Sadece sesini duymak istedi." Bir fısıltının azaptan daha ağır olduğunu öğrendiği değerli anlardandı.

"Yalnızca sesini duymak istedi ve sen onu bu hâle getirdin. Benim ağabeyim bu kadar vicdansız değil... Bu adam benim ağabeyim de değil. Ne yaptı, aranızda ne geçti bilmiyorum ama hiçbir kadın bunu hak etmez!"

Adam pataklayan sözlerin sonucunda, Cesur ağa nasıl bir yanıt verecekti? Zeyno, pişmanlığını duyabilecek miydi? Öfkeme yenildim, yaptığım hataydı dediğine şahitlik edecek miydi?

"Yanında kal bu gece, ben çalışma odamdayım."

Beklentilerinin çok ötesinde gelen yanıt odadan sessizce ayrılan vicdansız adam için belki hiçbir şeydi ama Zeyno için büyük anlam ifade etti.

Yumduğu gözlerini usulca açtı. Zifiri karanlığa bakarken o an içinden yemin etti. Onun için tek kelime etmeyen adama karşı bir daha asla düşmeyecekti!

Neşesiz tebessümü dudaklarına yerleştirdi ancak o tebessüm dalgası denizlerden daha güçlü, fırtınada savrulan her şeyden daha sağlamdı. Artık vursalar bile devrilmeyecek kadar istikrarlıydı kadın; aynadaki yansımasına son defa baktı, çöküşünden daha güçlü doğmuş Rozerin Zeyno'yu gördü, neşesiz tebessümü gerçeklik kazanarak büyüdü.

Berjerde uyuya kalan kadına gözlerini çevirdiğinde uyandırmadan evvel bir müddet seyre daldı. Takdiri hak ettiğini düşünmek, dün geceki erdemli duruşunu sergilemeyeceği kadar vasıfsız görmek olurdu fakat onu takdir etmezse de erdemli duruşuna saygısızlık etmiş olacaktı Zeyno.

Hawar olgunca tavrını ağabeyine taraf tutmayarak yine kanıtlamıştı. Oysa Zeyno yine ailesinin yanında olur, ona diş bileyen mesafeli tavrına geri döner sanmıştı. Sandıklarının aksine yaşadığı her şey için minnettardı Zeyno.

İyi olması için geceyi berjer sırtlarında geçiren kadını uyandırması gerekti, onu bu hâlde görmek vicdan azabı çektiren yegâne sebepti. Aniden uyandırıp ürkütmemek adına yanına sessiz adımlarla yaklaştı. Omzuna hafifçe dokunarak nazikçe seslendi. "Hawar...Hawar..."

Uyandırılmayı bekliyormuş gibi kirpikleri ani hızla kaşlarına yükseldi, akı kızarmış ela gözbebekleri arayış içinde yuvasında dönüp durdu ve kadın onu seçtiği anda ayaklanmaya çalışarak, "Rozerin iyi misin?" diye sordu.

Paniğe kapılan görümcesini sağlam eliyle durdurdu. "Hey hey sakin ol! İyiyim..." diye ikna etmeye davrandı. Pek çabuk ikna olacağa benzemeyen görümcesine uyandırma sebebini açıkladı. "Burada daha fazla uyuma diye uyandırdım."

Hawar gözlerini birkaç kere kırpıştırdı, iyi göreceğine inandığında Zeyno'yu dikkatle inceledi, dün geceden sağ çıkan kadının toparlanmak dediği dönüşümüne ağzını yuvarlayarak yuh çekti. "Nasıl ya?"

Tepkisi gurur vericiydi Zeyno için, yenilmediğini ispatlamak için büründüğü kılıf ona istediği kapıları açıyordu; sahici gülümsemesi dudaklarına usulca peyda oldu. "Oldukça iyiyim," dedi sarılı kolunu dik-

katlice kaldırdı. "O da iyi... Odana geç güzelce uyu, aşağıya inmeliyim kahvaltıyı kontrol etmem gerek, vakit geçiyor."

Berjerden endişe içinde zıplayan Hawar, ürkekçe gerileyen yengesinin üzerine giderek avucunu alnına yasladı ve ateşini ölçtü. "İyi misin?" diye sordu bir solukta. Sanki ölümcül darbeden sonra ayaklanması imkânsızmış gibi davranarak esasında kendiyle beraber her bireye haksızlık ediyordu.

"Dün gece ufak bir darbe yaşamış olabilirim, şimdi gayet iyiyim. Dün gece ağabeyinle fazla sert atıştık. Olabilir, birbirimize adapte olmakta zorlanabiliriz. Yine de üstesinden gelemeyeceğimiz bir kavga değil."

İkna olmamak da inat etti Hawar. "Rozerin ben gerçekten..."

Sözlerini ivedilikle kesen Zeyno omzundan tutarak ikna girişimini destekleyici sözleriyle devam ettirdi. "Odana gidip uyumazsan seni zorla iterim, aşağıya inmem lazım."

Hawar çaresizce onunla beraber adımlarını kapıya doğru yöneltti. "Doktoru..."

"Bir tek kelime daha edersen kendimi pencereden atarım," diye destekleyici sözlerinin keskinliğini umarsızca arttırdı. Bu sırada odanın kapısını açtı. "Sana bu odanın kapısı her zaman açık ama dinlenmeni istiyorum, benimle perişan oldun. Aşağıda rahat bir kafayla iş yapmamı istiyorsan lütfen git uyu, içim rahat olsun."

Olumsuzluğunu sürdürdü Hawar. Nedense Zeyno'nun ayaklanacağına inanamıyor, büründüğü kılıfı yıkmak için üzerine gidiyordu. "Bu hâlde hiçbir şey yapamazsın!"

Beni küçümseme uyarısı çehresine nüfuz etti. "Tek başıma her şeyi yaptım. Korkma, ilk darbede yıkılsaydık," diyerek kaçtığı geceyi ima etti. "Ölürdüm!"

İkna etmeyi başardığı görümcesi odadan ayrıldığında Zeyno omzuna yüklediği yükü indirmiş gibi gülüşü silindi, odanın sınırları içerisinde kılıfına uymakta çok zorluk çekmedi fakat aşağıda işler istediği gibi yürümeyebilirdi; bu sebeple şimdi derin nefes almalı ve gün boyu sürdüreceği oyunda başarılı olacağına kanaat getirmeliydi.

Hawar'ın dün gece üzerine örttüğü pikeyi özenle katladığı sırada odanın kapısı çalınmadan açıldı. Tekrar görümcesinin geldiğini düşünen kadın siteme hazır hâlde arkasını döndü. "Ya sana gerçekten iyi

olduğumu..." sözleriyle başladığı sitemi gördüğü suretle yarıda kaldı ve Zeyno bakışlarını ivedilikle kaçırdı.

Kapı eşiğinde bakışlarıyla talan eden Cesur ağanın varlığı Zeyno'ya odadan çıkmanın zamanı geldiğini haber ediyordu. Rollerin tam anlamıyla değiştiği günler çatmıştı; Cesur Kadıoğlu bugün kaçmaktansa konuşmayı istedi ki nasıl olduğunu sorabilsin. Görmezden gelerek odadan kaçarcasına çıkmaya hazırlanan kadına bilmesi gerekeni uzatmadan iletti.

"Saat dörtte İstanbul'a uçuyoruz."

Zeyno, iletisini duymazdan gelerek yanından kaçarcasına uzaklaştı, gerisinde bıraktığı adama bir daha bakmadan nefesini huzurla dışarıya üfledi. Van ölümcül soğuğun aksine bugün çakır ayaz havasıyla Zeyno'nun içindeki karanlığa selam çakıyordu; dün gece buza dönüşeceği korkusuyla avluda beş dakikadan fazla duramazken şimdi aldatıcı güneşin sarı huzmeleri altında kahve yudumlayarak kötü biten gecenin sabahını sorunsuz geçirmek istiyordu.

Önce ev ahalisinin seslerini duymadığından emin olmalı, kahvaltıyı atlattıktan sonra yola çıkacakları için bavul hazırlamalıydı. Sonra kahveyle gerek kendini gerek ona bebek gibi bakan görümcesini ve eltisini ödüllendirirdi. Çalışanları kontrol etmek adına soluğu mutfakta aldı, kimsenin henüz inmediği mutfakta sadece Yonca vardı. Hazırda beklenen kahvaltıyı görünce afalladı.

"Neden kahvaltıyı sermediniz?"

"Dildar ağam hep beraber kış bahçesinde kahvaltı yapmak istedi. Sizi bekliyorduk."

"O zaman hemen kurun. Ben sofraya bakarım sonra."

Yonca başını sallayıp hızla işine koyuldu fakat Zeyno onun kadar seri hareket edemedi zira içinden yeni keşfettiği küfürleri sıralamakla meşguldü. Kader onu görmemek için direndiği Cesur ağa ile yan yana kahvaltı yaptıracak yolu çiziyordu. Zeyno gerginliğini ne şekilde atacağını bilemedi, Cesur'u kazanmaya ant içmişti fakat boşanmayı planlayan adamı değil kazanmak artık görmeyi istemiyordu.

İlerleyen dakikalarda masa servis ve kahvaltılıklarla hazır oldu. Masanın etrafı Kadıoğlu ailesinin fertleriyle dolmaya başladığında Zeyno kış bahçesinde yerini aldı, masada gördüğü her yüze gülümsedi ancak Cesur yoktu. Neden olmadığına dair endişeye kapılmasa da merak etmekten kaçınamadı.

Onun sandalyesi Zeyno olduğu müddetçe hep boş kalacaktı.

"Cesur saat dörtte gideceğinizi söyledi. Hazırlık yaptın mı?"

Zerda Hanım'ın sakin sesinden kendisine yöneltilen sual, Hawar ile göz göze gelmesine neden oldu. Görümcesi zorlandığını anlamış olacaktı ki saniyelik farkla onu annesinin yükünden kurtardı. "Evet, daye... Dün gece hazırladık. Ne kadar kalacaklarını bilmediğini söyledi ağabeyim," diye yanıtlayarak onu vereceği cevaptan kurtarırken, aklındaki soru işaretini de kolaylıkla yok etti. "Bu arada Rozerin, ağabeyim acilen çıktı, seni aradı ama bulamadı... Saat üçte Şerif ağabey seni götürecek."

Mavi hareleri titrekçe masadakileri yokladı, gülümsemesi gerçekliğini öyle derin hissettiriyor olmalıydı ki onu izleyen yüzlerde kaygısız ifadeler mevcuttu. Biri hariç... Hiçbir şey bilmediği hâlde biliyormuş gibi davrandığına daha önce şahit olan Diljîn.

"Evet beni de inerken bilgilendirdi," diye çabucak karşılık verip kahvaltısına döndü. Cesur'un yanında oturmayışından sebep içi rahattı fakat uçak yolculuğunda ne yapacağına dair bilgisinin olmaması ürkütüyordu. Onunla asla konuşmayacaktı.

"Metin'in gideceğinizden haberi var mı?"

Siyabend'in sorusuna kederle gülümsedi. Metin'i çok uzun süredir görmüyordu. Muhtemelen anne babası alışmaması adına pek göndermiyorlardı fakat Zeyno onu görmeyi çok istiyordu.

Rehma çatık kaşlarını düzeltemeden kardeşine, "Olması mı gerekiyor?" diye sordu, sesi anlamsızlıkla yüklüydü. Metin'in haber vermesini söylediğinde aynı sofrada oturmuyorlardı.

Tek kaşını ustalıkla kaldırdı Siyabend. Ciddi ifadesini muhafaza etmek isteyen ancak beceremeyen haşarı oğlan gibi muzip gözlerini ağabeyinin üzerinde aralıksız gezdirdi ve sebebini ağır ağır anlattı. "Beyefendi Rozerin nereye giderse çetelesini tutmamı emretti. Bugün yarın gelir yine, haber vermediğim için bana kızar. Azarı yemediğimiz Metin ağa kalmıştı, ona da hesap vereceğiz."

Gerçeği sindiremeyen Siyabend toparlanamadan, lokmasını hazırlayan Hawar acımasızca karşılık verdi. "Zaten seni çok sevmiyor da!" imalı sesini destekleyen zafer dolu ifadesiyle lokmasını ağır ağır çiğnedi. Ağabeyinin yüz hatları bozguna uğradığında ise gülmemek için bakışlarını çevirdi.

Zeyno, kayınbiraderinin güldüğünü görmemesi için kafasını çevirdiğinde Dildar ağa ve Zerda Hanım'ın birbirlerine gülümsediklerini gördü, Hawar'ın atışmayı fitilleyen sözlerine gülmelerini beklemiyordu keza çocukları arasında kopacak ilk kıyametin sebebi onlar olurdu.

Siyabend'i merak eden Zeyno göz ucuyla kontrol ettiğinde kahvaltısıyla ilgilendiğini gördü, pek beklemediği sessizliğinin nedenini anlamak için aile fertlerinin yüzlerini dikkatlice inceledi ve Rehma'nın kız kardeşine göz kırptığı anı kaşla göz arasında yakaladı.

Zeyno Kılıçhan zaafına darbe almışçasına müthiş bir acıyla sarsılarak sandalyesine yapıştı. Elindeki çatalı düğümlenen boğazına sokmakla, ağabey kardeşin güzelliğini gören gözlerini oymak arasında ikilemde kaldığı süre boyunca tabağına boş boş bakındı.

Nasıl oluyor da hâlâ onlara alışamıyordu? Nasıl oluyor da bencilliğinden sıyrılamıyordu?

Yarım yamalak yaptığı kahvaltıdan sonra bavulları kontrol edeceği bahanesiyle odasına çıktı. Diljîn ve Hawar'ın katılımıyla iki bavul yarım saat içinde tüm eksikleri giderilmiş hâlde hazırlandı. Ne kadar süre kalacakları belirsiz olan çift için lazım olabilecek her eşya fazlasıyla konuldu. Hawar'ın hazırladığı bavula gözünün ucuyla dahi bakmayan Zeyno, zalim kocasının eksiklerinin olacağını bilse de asla ses etmedi.

Kaş göz işaretleriyle iletişim kuran meraklı eltisine sonra konuşacaklarını belirterek Hawar'ı hatırlattı. Fırsat bulacağından pek emin değildi ama şanslarını deneyeceklerdi.

Şerif'e haber vererek bavulları almalarını istedi Hawar. Bu sırada Yonca'dan kahve isteyerek ikinci katın avlusuna getirmelerini söyledi. Zeyno gitmeden onlarla keyif kahvesi içecekti.

Ne gariptir ki son keyif kahvesi olduğuna dair bir hisse kapıldı, kolay kolay kötü hislere kapılmaz, kapıldığı vakit ne acı ki haklı çıkardı.

1 Kasım Cumartesi sabahını da zihnine kaydetti Zeyno, gidişi olduğu eve dönüşü olursa şayet milat listesine ekleyeceği özel günlerden olacaktı. İki kadınla kahveleri içti, Nil'i göremeyeceği için üzülen kadın Hawar'ın telefonuyla iletişimi kurup vedalaştı. Etütten çıkmayan Nil'i evde de pek göremiyordu fakat bağı kurmuşken kırmaya cesaret edemezdi.

Üşüten havaya rağmen çabuk soğuyan kahvelerini tatlı sohbetleriyle bitirdiler. Diljîn ile yalnız kalamayan kadın, gitme vakti yaklaştığında vedalaşmak üzere Yadê Keje'nin odasına geçti, kaynanasıyla sohbet ettiğini görünce tebessüm etti.

Yadê Keje ile sıcacık vedasının ardından kaynanasıyla sakince vedalaştı ve nasihatlerin ardından soluğu alt katın avlusunda, arabanın önünde aldı. Biraz sonra Kadıoğlu konağından ayrılacağı için gariptir ki üzgündü.

"Eve vardığınızda Cesur'un yanında olan bir teyzemiz var. Onu arınm seninle konuşmak istediğimi söylerim, konuşuruz."

Evde yalnız kalmayacağının garantisi henüz tanışmadığı teyzeydi ve Zeyno bunu duyduğuna sevindi. Eltisine teşekkür ederek sarıldı.

"Dikkatli ol, tek başına bir yere gitmek gibi bir delilik yapma sakın... Arjin belası her yerde."

Diljîn'in kulağına fısıldadığı nasihat elzemdi ama Zeyno orada kendi başına göre davranamayacağının bilincindeydi ve onu meşakkatli bir yolculuk bekliyordu.

Beklettiği Hawar'a sarıldığında ruhu avaz avaz bağırdı, en büyük teşekkürü hak eden kadını kandırdığı için pişmanlık yakasına yapışarak onu boğdu. Dün geceki büyük yıkımı onarmasaydı ve patlamasına engel olmasaydı her şey bitebilirdi.

"Her şey için teşekkür ederim Hawar."

"Teşekküre gerek yok, ağabeyimle birbirinizi üzmeyin yeter."

Mesajdan ziyade temennisi olduğunu sezinledi. Zira ağabeyi dün gece haksızlığını bas bas bağırarak ilan etmişti.

"Hanımım geç kalacağız..."

Şerif'in uyarısı vedalaşmayı sonlandırdı, kapısı açıkta bekletilen arabaya hemen bindi ve Edremit'e yarım saat içinde varmak üzere yola çıktılar. Kadıoğlu konağından uzaklaşmak iyi gelse de tam onlarla kaynaşacağı zamana denk gelmesi Zeyno için epey kötü oldu. Üstelik araya şehirlerin gireceği kadar uzaklara gidiyordu.

Havalimanına varana kadar ne yapacağını düşündü, yalnız kalacakları için köpüren kızgınlığını endişe örtbas ediyordu. Çünkü onu nelerin beklediğini kestirememek dikenli yolu bile isteye yürümekle eşdeğerdi Zeyno için.

Zeyno Kılıçhan çiçekli yollar varken dikene katlanmaya mecbur bırakılmayı istemezdi.

Dün geceki kavga olmasa esasında eline geçen en tatlı fırsat olarak değerlendirdi lakin fırtınanın koptuğu kavgadan sonra Cesur'u kendi

içinde bitirmişti; madem ona sarılmasını istemiyordu o zaman şefkat vermeyecekti, şayet ondan nefret ediyorsa hastaneye koşa koşa gelmeyecekti. Saçlarını okşamayacak, onu sakinleştirmek için sarılmayacaktı.

Ne demişti Cesur; bunların hepsi oyun!

Bilincini aydınlatan gerçeğin sonunda uzun bir nefes aldı; artık oynamak yok, yapacağı tek şey onu görmezden gelmek... Mecbur kalmadığı sürece asla o adamla konuşmayacaktı. Zeyno bu evliliğe dair attığı tüm adımları dün gece Cesur odadan çıkınca geri çekerek, karanlık kuyuların ardına itti.

"Rozerin Hanım geldik."

Şerif'in haberi üzerine vardıkları noktayı camdan izledi, Ferit Melen Havalimanı telaşlı ve sakin, gruplar hâlinde olmak üzere insan kalabalığıyla doluydu; durmaksızın hareket hâlinde yolcuları alan arabaların içinde gülümseyen insan yüzlerini kederle seçti. Kendine dönüp baktığında cenazeye gidiyormuş gibiydi.

Korumanın açtığı kapıdan çantasını alarak indi, Murat olduğunu fark etti ancak üzerine duracağı kadar mühim görmedi. Hayat çemberinin kalkanlarını Şerif ve Murat olarak bilecekti; Cesur zannettiği kalkanın en büyük düşmanı olduğunu anlaması biraz uzun sürdüğünden esasında iki kalkanın da ne kadar yetersiz olduğunu idrak etti.

Onlara katılan üçüncü korumayla beraber havaalanından giriş yaptılar. Gözleri Cesur'u aradı ama bulamadı. Bekleme salonuna götürüldüğünde kocasını görebildi. Yanında bir adam vardı ve ikisi konuşuyordu, adamın onları çenesiyle işaretlemesi üzerine Cesur bakışlarını onlara döndürünce Zeyno gözlerini kaçırdı.

Henüz yolculuk başlamadan, henüz İstanbul'a varmadan ve yine bir evin çatısı altında baş başa kalmadan bu denli zorlanan Kılıçhan kızı sonrasını nasıl devam ettireceğinin endişesine gizliden gizliye kapılarak adımlarına devam ederken sanki dün gece ağlayan o değilmiş gibi kendinden emin bir şekilde yürüdü. Cesur'a yıkılmadığını ve onu affetmeyeceğini göstermeliydi... Aralarında iki sandalye kadar mesafe bırakarak oturdu.

"Her şeyi getirdin mi Şerif?"

Telaşsız sesinde yorgunluk sezdi Zeyno.

"Evet ağam. Yengemi göremeyince söylediğiniz her şeyi Hawar Hanım'a iletmiştim."

İyi ki görememişti, Cesur ağanın isteklerini sıraladığında Şerif'in haksız yere tepkisine maruz kalmasına gönlü el vermezdi. Tüm bu konuşma süresi boyunca kafasını asla onlara çevirmeyen kadın sıkıntıyla zamanın geçmesini bekledi. Cesur ağanın hiç konuşmamasını yanındaki adama bağladı, yoksa konuşmak istediğini çok net hissediyordu Zeyno.

Muhtemelen tahribatını ölçecekti.

Uçağın kalkma saati yaklaştığında Cesur'un, gidelim direktifiyle gönülsüzce ayaklandı. Cenazeye gittiğini sanmalarına sebep olacak kadar katı ve soğuk duruşunu Cesur ağayı tanıyıp selam veren herkese kasten sergiledi Zeyno. Canının çıktığı düğünde etkilemeyi başarmışsa şayet kalbini kıran kocasına ders niteliğinde bir atak yapabilirdi ki usanmadan yapıyordu.

Güvenlik noktasından uçağa binene kadar asık suratını asla düzeltmeyen kadın, yanındaki adamla işleri üzerine konuşan kocasına da bakmama gayretini ustalıkla sürdürdü. Cesur ağa varlığından şüphe duyacak kadar zaman zaman konuşmasından kesildi.

Koltuğa oturana kadar ağzını bıçak açmayan Zeyno kocası yanına oturduğundan hayli gergin, gerilmekten de zaman zaman titrekti. Üşümesine olanak tanınmayacak kadar sıcak olan uçakta Cesur ağanın varlığından buz kırağıyla örseleniyordu.

Korumayla yer değiştirmek istedi fakat kocasının vereceği tepki kaldıramayacağı kadar ağır olur korkusundan sessizliği kurtarıcısı belleyip İstanbul'a kadar sabretmesi gerektiğine kanaat getirdi.

İki saatlik yolculuk göz açıp kapayıncaya kadar biter nasıl olsa.

Hostesin sesine Cesur ve iş üzerine konuştuğu Yalçın'ın sesi karışıyor, camdan gökyüzünü izleyen kadının aklını allak bullak ediyordu. Cesur'un sesini duymaya tahammül edemeyecek hâle ne ara gelmişti? Bu öfkenin diriliği Cesur'dan çok ona zarar vermez miydi?

"Amerika'daki toplantıya Ercüment ile katılacaksın."

"Siz gelmeyecek misiniz?"

"Hayır, bu sefer gelmeyeceğim. Benim yokluğumu aratmayacağından eminim, sana güveniyorum."

"O zaman hafta başı ayarlanan Ankara'daki görüşmeye katılmıyorum, yola çıkmalıyım."

"Evet, ona ben katılacağım. Aynı gün gider akşamında dönerim o sıkıntı değil, zaman kaybetmeyiz. Önemli olan İstanbul'daki işleri rayına koymamız. Bütün önemli görüşmeler bu haftaya ayarlandı."

"Elbette efendim... Bu arada Mahir Bey size mail attı. Mutlaka bakmanız gerektiğini söyledi."

Bulutlara yükseldiğini fark edemeyecek kadar bir noktaya odaklı kalan Zeyno, beyaz pamuğun arasından süzüldüklerini idrak ettiğinde sıkıntılı nefesini burnundan verdi. Varana kadar bu camdan dışarıyı izlemek Zeyno'yu sıkardı ki ne kitap almıştı ne de uykusu vardı.

"Rozerin."

Dalgınlığından sıyrılamadan nazikçe seslenen kocasına döndü. Dün gece öfkenin yer ettiği ela gözleriyle onu izliyordu ve o korkutucu bakışlardan kesinlikle farklıydı; eriyen karamel gibi... Sıcacıktı!

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu, nezaketi gönül okşayıcıydı.

Başlarında bekleyen alımlı hostesi görünce kocasından bakışlarını çekti ve hostese kibarca tebessüm etti. "Hayır, teşekkür ederim."

Sıcak tebessümü gözlerini kocasına indirdiğinde solarak buz gibi ifadeye büründü, Zeyno bakışlarında ne olduğunu çözemediği kocasını hiçe sayarak kafasını tekrar pencereye çevirdi ancak hâlâ o bakışları kendi içinde anlamaya çalışmakla meşgul oldu.

"Ağrın var mı?"

İlgilenmek istiyordu... Bıraktığı tahribattan sonra mı? Zeyno sesli yanıtından da vücut dilinden de mahrum bırakarak istediği uzaklığı vermeye devam etti. İlgilenmesini istediğinde şikâyetçi olmuştu değil mi?

Ah Zeyno nasıl unutur, ilgilenme taktiklerinin hepsi oyun!

"Ağrın varsa sana ağrı kesici..."

"Yok!" diye sözünü jilet gibi bir çırpıda kesti. Zeyno'nun ağrıları, sızıları, kırıkları Cesur Kadıoğlu'nu hiçbir zaman ilgilendirmemişti ve artık oyunlar oynamasının katiyen gereği yoktu.

Yanık kolu üstte gelecek şekilde kollarını göğsüne kavuşturarak gözlerini yumdu. Böylece Cesur ağaya sarf edeceği sözcüklere gerek kalmadan benimle konuşma mesajını verebildi.

İki saatin sonunda İstanbul'a varabilmişlerdi. Uçaktan indiğinde Şerif'i görmüş, şaşkınlıkla bir müddet onu seyretmişti. Kadıoğlu konağının emri altında çalışan adamın yanında bulunmasını beklememişti ama Zeyno için sorun değil tam aksine çözüm sayılırdı. Bir şey olursa konuşacağı ilk isim Şerif olurdu.

Havalimanından çıkış süresini olabildiğince kısa tuttular. Zeyno yanından asla ayrılmayan kocasının ve peşlerinden gelen bir düzine ko-

rumanın varlığından neredeyse imdat çığlıkları atacaktı. Koruma hâli nereye kadar devam edecekti? Yalnızca Şerif'in olması yetemez miydi?

"Umarım bir düzine araba bizi beklemiyordur burada da..." sessizce mırıldandı Zeyno. Özgür olmak istediği şehirde tutsak gibi yaşıyordu kadın. Kocasıyla arası kötü olmasaydı rica edebilirdi.

Sabiha Gökçen Havalimanı'nda gün kararmaya yüz tutmuşken Zeyno farklı bir şehrin kokusunu aldığına şükretti. Ferman'ın şehir dışı teklifini kabul etmediği her günün acısını içten içe yaşayarak, kendine hatırlatmamak için de kaçarak akıl sağlığını korumaya çabalıyordu. Fakat zannettiğinden çok daha büyük acıydı; kendini kurtaramıyordu.

"Bir şey mi söyledin?"

"Sana değildi." Yanıtıyla geri püskürttü Zeyno kocasını, tavrının eleştirir yönünü baz almadan araya katrilyonca mesafe bırakmayı yeğledi. Şayet eleştirilecek biri varsa Zeyno'nun nazarında Cesur'un ta kendisiydi.

"Rozerin..." diye seslendi ve duraksayarak koluna dokundu. "Burada korumaların iki katını bulacaksın. İstanbul'daki hayatım geldiğin yerden çok farklı." Baskın sesi tahminlerini boşa çıkartırcasına kesin ve ürkütücüydü. "Tahmin bile edemezsin!"

Onun baskınlığını alaya alırcasına mavi menevişlerini gözlerine enledi. "Tahmin etmek isteyen yok artık!"

Tartışmaya açık hâllerini fitilleyen cevabına Cesur ağanın tepkisi onu izlemek oldu. Hoşuna gitmediği barizdi, çehresi yüreğini titreten rahatsızlıkla yüklenerek kadına hayal dahi edemeyeceği ifadeler sundu.

Ne söyleyeceğini tartıyormuş gibi kaşlarını hafifçe çatan Cesur ağa bakışlarını ondan çevirerek yanıtı için bekletti. Yan profilini seyrederken saf pişmanlık seçen Zeyno hatlarının yumuşadığını fark edince afalladı. Birisine gülümsüyordu... Kime böyle gülümsediğini görmek için kafasını çevireceği sırada kocasına sarılan sarışın bir kadın hortlayınca istemsizce geriledi.

"Evinize hoş geldiniz ağam."

Ne? Ağam mı? Ona yalnızca Zeyno ağam dediğini sanıyordu!

Akabinde silkelenerek toparlandı kadın. Cesur'a artık ağam demeyecekti. Çünkü onun hiçbir şeyiydi. Sarışın kadını iyi tanıdı Zeyno. Hasan ağanın bağ evinde de böyle kocasına sarılmıştı.

"Şehrazat gelmemeni söylemiştim!"

"Seni yalnız mı bırakacağım? Aklını kaçırmışsın!"

Birbirlerine sıkıca sarıldıklarını görmeye tahammül edemeyince gözlerini onlardan çekerek yakın noktada park edilen pembe renge bürünmüş Range Rover'a sabitledi. Kimseye hissettirmeden burnunu buruşturdu, bu zevksiz renge boyanmış aracın sahibi kimdi?

"Hoş geldiniz..."

İşittiği buzdan soğuk, bıçaktan keskin azmettirici ses tınısının bilhassa kendisine olduğunu bilen Zeyno bakışlarını usulca kadına çevirdi. Sesine sakin kalan umursamaz ifadesini yakaladığında ise gözlerini devirmemek için mücadele etti.

Şehrazat Süveran, ailenin dışında kalarak her şeyi bilen nadir kişilerdendi. Haklı olarak en yakın arkadaşına iftira atan kadından nefret ediyordu. Zeyno nefretini daha fazla üstelemedi ve onun gibi umursamadı. Hoş arkadaşı olsa da bu Şehrazat'ın davası değildi dolayısıyla saf öfke beslemesi de fazlasıyla gereksizdi.

"Hoş buldum," dedi ve uzattığı elini fark edince kısacık bir süre sıkıp geri bıraktı.

Şehrazat, yeşil harelerini yaralı koluna indirdi. "Geçmiş olsun."

Kabalaşmamaya özen göstererek teşekkür etti ve kadınla iletişimini tamamıyla kopardı Zeyno.

"Hadi gidelim ağam... Çok işimiz var."

Şehrazat Hanım'ın direktifiyle Cesur ağanın elini belinde hissetti, yürümesi için hafifçe itince Zeyno anında temasından kaçındı. Ona dokunmasını istemediğini gözlerini kocasına dikerek bana dokunma ifadesiyle çok net belirtti.

"Gidelim Rozerin..." dedi, nezaketini sakınmadan, az önce olanlar yaşanmamış gibi davranarak.

Dokunmamasını belirttiği hâlde ısrarla elini belinden çekmeyen adama tehditkâr mavilerini dikerek yürümeye başladı. Bir yere toslayıp düşmesi olasıydı ve kimse onu tutmadan Zeyno yeri boylardı.

Kısa mesafenin çabuk bitmesine şaşırarak bakışlarını Cesur'dan çevirdi ve az önce dikkatini dağıtan pembe arabanın önünde durduklarını görünce gözlerini dehşetle belertti.

Aman Allah'ım bu zevksiz aracın sahibi bu kadın mıydı?

Şaka yapıyor olduklarını düşünerek gözlerini yeniden kocasına çevirdi ve gülmemek için direndiğini görünce şaka olmadığına kanaat getirdi. Arabaya binmesini eliyle işaret eden kocasının arkadaşı görmesin diye yüzünü saklama gayretine içten içe kırıldı.

Zeyno'yu sözleriyle alaşağı eden nezaketli Cesur Kadıoğlu arkadaşının yüzü düşmesin diye hassas davranıyordu. Vay be!

Arabaya aynı anda bindiler ve Zeyno'nun bilmediği adrese doğru yola çıktılar. Hangi yakada oturduğunu bilmediği adamın evi yüzünden yolculuğun uzun sürmesinden endişe duydu.

Oturduğu arka koltukta kollarını yine göğsüne kavuşturmuş varlığının hiçe sayıldığı kocası ve onun hassas arkadaşının sohbetine maruz kalıyordu. Cesur, İstanbul'a gideceklerini söylediğinde reddetseydi asla bu gibi rezaletlere maruz kalmazdı Zeyno.

"Sabutay geleceğini söylemişti."

"Geldik aslında beraberdik... Acil telefon alınca gitti. Mahir'in gönderdiği maili okudun mu?"

"Okudum okudum... Tek başına mı gitti?"

"Evet, Mahir arkasından gideceğini söyledi. Seni burada tek bırakmak istemedim."

Üstü kapalı sohbetlerinin arkasında bazı dolapların döndüğünü sezdi kadın, Cesur Kadıoğlu'nun İstanbul'daki yaşantısı sanılanın aksine pek temiz, pek parlak değildi anlaşılan. İçini kemiren kurtçukları öldüremezse kaybederdi.

"Hamza öğrendi mi peki?"

"Sabutay halledeceğini söyledi ama seni bekliyorduk. Beklediğimden çok geç geldin!" diyen Şehrazat'ın kocasına döndüğü anı nefesini tutarak izledi. Fakat onu dehşete düşüren bu olmadı; Cesur ellerini kadının ellerinin üzerine yaslayarak sıktı ve aldığı destekle güçlenmişçesine kafasını ağır ağır salladı. Zeyno anbean her şeyi izledi. Her şeyi...

"Elimde değildi, belalar bitmiyor."

"Farkındayım, halledersin. Bu akşam Hamza ile konuşursunuz."

Belalar... Karısını bela etiketiyle töhmet altında bırakan ve bu sırada her şeyi bilen kadına alenen açıklayarak, koca sıfatıyla hak iddia eden adama nefretle harmanlanan bakışlarını dikti. Burnundan aldığı nefesi öyle şiddetli verdi ki üst solunum yolları zangır zangır titredi. Herhâlde kocasından başka kimse ona bu garip hissi tattıramazdı!

Zeyno çatlamaya yüz tuttu. Bir hakaret daha işitirse arabadan ya atlayacak ya kocasını atacaktı. Kendini arabadan soyutlamazsa eve vardığında felç geçireceğinden gözlerini sımsıkı yumdu.

Küçük çaplı sinir krizlerini geçirmekten kaçamadı kadın, ruhunun işkenceye teslim edildiği bir saatlik yolun sonunda Avrupa Yakası'na

geçerek Yeniköy'e ulaşmışlardı. Ferman sayesinde gezdiği şehrin kozmopolit kültürü hakkında az çok bilgisi vardı.

Cesur ağa, Yeniköy'de ikamet ediyordu.

İkamet ettiği evin kapısına geldiklerinde araba durdu. Yolculuk boyunca nereye gittiklerini anlamak için ara sıra açtığı gözlerini gerek görmedikçe yummuştu ve nihayet karanlıktan kurtuluyordu. Çantasını alan kadın son diyaloglarına kulak verip arabadan indi.

"Her şeyi hazırladın mı?"

"Evet..."

"Bekle geleceğim birazdan."

Şehrazat'a tek kelime etmeden indiği arabadan neredeyse koşarcasına uzaklaştı Zeyno. İkisi birbirini pek sevmemiş dahası yansıtmaktan da kaçınmamışlardı.

Geldiği evin dışarıdan görüntüsüne pek şaşırmadı. Cesur ağa lüks villada bekâr bir adam olarak yaşıyordu. Etraflarını kuşatan koruma ordusu, hapsedildiği koğuşun gardiyanları gibi hissettirdi. Her birinin çehresi sert, kulaklarını dikmiş kurtlar gibi tetiktelerdi. Olası herhangi bir çatışmayı, saldırıyı engelleyebilir gözüküyorlardı. Ondan önce içeri alınan bavulları takip ederek arkasından gelen kocasını dikkate almadan çalıların sardığı taşlı yolu hızlıca geçti.

Altın huzmelerin karıştığı kurşuni renkteki bulutlara baktı, güneşin batışını izleyeceği huzurda değildi henüz ama kendiyle yalnız kaldığında vermesi gereken bir karar daha olduğundan belki çok zaman sonra huzuru yarım da olsa hissedecekti.

Taşlı yolun sonunda modern antrasit grisi çift kanatlı bir kapı onlara açıldı ve Zeyno adımını içeri attığında hissettiği yalnızlık havasıyla çarpıldı. Neden böyle garip bir sızı onu kuşattı anlayamadı ve etrafını kontrol ederek merdivenleri ikişer ikişer çıkan kocasının arkasından bakakaldı.

Vermesi gereken kararın üzerine düşünmesine fırsat vermeden doğruca itiyordu Cesur. Şık antreyi incelemeyi boş vererek salon olduğunu düşündüğü odaya geçti ve doğru bildiği hayli geniş odada siyah kumaşıyla göz alan koltuğa bedenini bıraktı. Olanların, acı konuşmaların, hissettiği yalnızlığın sonu yorgunluk oluyordu, uyumak istedi Zeyno.

İştahının kesildiği şu günlerde açlığını ilk defa çok net hissetti. Sabah kahvaltısında yaşadığı duygu yüklenmesi yüzünden masadan tok kalkmamış ne yediğini de anlamamıştı.

Cesur ağa malikânesinden ayrıldığı vakit Zeyno birkaç lokmayla gününü kurtarmak isteğiyle tutuştu. Avcunun altında guruldayan midesinin sesi dikkatini çok başka yönlere çekti.

Acaba ruhu da sevgiye aç kaldığında guruldar gibi bir mesaj veriyor muydu?

"Rozerin?"

İkinci defa adını seslenen kocasını işitti, ne vakittir uzandığı koltukta gözlerini usulca açarak, üzerini değiştirmiş hâlde yanı başında bekleyen adamı seyretti. Geldikleri gibi onu evde tek bırakıp Şehrazat ile gidiyordu.

"Sabiha Hanım yarın gelecek, burada olduğum süre boyunca yanımda o kalır, seninle de ilgilenir. Evde istediğin gibi takıl. Yemeği bir razdan göndereceğim. Canın bir şey isterse veya lazımsa Şerif kapıda," diyerek Zeyno'nun bilmediği bir noktayı işaret etti. "Evde ağrı kesici var. Ağrın çoğalırsa Şerif'ten beni ara ve hastaneye gidelim."

İlgili görünen tavrından sonra evden ayrılarak Zeyno'yu yalnız bırakacaktı. Enkaz yığınını kaldırmayan adamdan yıkımı onarmasını beklemezdi Zeyno, kendine hakaret etmiş olurdu.

"Senden bir şey isteyeceğime acıdan gebereyim daha iyi!"

Misillemeyi hak ettiği şekilde yapan Zeyno Kılıçhan donuk ifadesiyle izleyen adamı yalnız başına bırakarak koltuktan kalktı, yanından rüzgâr hışmıyla uzaklaştı; öyle ki söylediklerinin ehemmiyeti yokmuşçasına kulak ardı etmişti.

Az önce kocasının çıktığı merdiven basamaklarını hızlı hızlı kat ederek yukarıya geçti, birbirlerine çaprazlama konumlandırılmış kapalı kapılardan birinde, kalacağı oda vardı.

Odaları tek tek kontrol etme dürtüsüne yakalandığı vakit yerinden sıçratan bir gümbürdeme sesi geldi. Çığlığını bastıran kadın sesin ne olduğunu anlamaya çalıştı ve az sonra gümbürdemenin çarpılan kapıya ait olduğunu, yapanın da Cesur olduğunu anladı. Kadın pervasızca sırıttı. Saygı duymayan, sevmek şöyle dursun konuşmayı çok gören kadını istemişti o adam ve Zeyno ona istediğini layıkıyla veriyordu.

Zeyno kapıları tek tek açtı, Cesur'a ait olduğu besbelli giyinme odasını, misafir banyosunu, misafir odasını ve en son her ikisine ait bavulların yerleştirildiği yatak odasını buldu.

Bavulunun yatak odasında olması korumalara göre normal olabilirdi fakat Zeyno'nun cinnet geçirmesine yarayacak kadar yanlıştı.

Bavulunu aldığı gibi kokusunun ekstra hâkim olduğu tehlikeli oda-
dan kaçarcasına çıktı, misafir odasına geçerek yatakları ayıran kocasına
kendini yormaması için şans tanıdı; her anlamda ona karşılık vermek
yorsa da hak ettiğini bilmese yapmazdı Zeyno, Cesur sınırlarının dışına
o gece çıkmasaydı yatakları ayırma fikrine hâlâ karşı dururdu.

Üzerine çok düşünmedi ve bavuldan seçtiği kıyafetleri yatağa bı-
rakarak banyoya girdi. Kullandığı her ürünü Kadıoğlu konağındaki
banyosu gibi hazır bulunca kısa çaplı şok yaşadı, böyle detaycı takılan
sığırın tekiyle evliydi ve neyin onda sırıttığını hâlâ çözemiyordu.

Yıkandıktan sonra geçici odasına geri döndü. Bu defa daha dikkatli
davranmış ve kolunu ıslatmadan başarıyla çıkmıştı. Siyah bir tayt ve
mor renkli oversize sweatshirt giyindi. Burada en azından akşamları
korumalar gidip gelmeyeceği için rahat giyinecek, Van'da bıraktığı
altınlarını takmayacağı ve ince altın kolye ile bileklikle kalacağı için
mutlu hissedecekti.

Fakat kararlarından biri de alyansı burada asla takmamaktı; ilk adı-
mı banyoya girmeden önce çıkardığı alyansı makyaj masasında bıra-
karak attı. Ağzını açık bıraktığı bavuldan kıyafetlerini çıkarıp dolaba
yerleştirdi.

Acele davranan kadın saçlarına sadrazam kavuğu gibi doladığı
havluyu çıkarmadan odadan alelacele çıktı. Karanlığın sardığı İstanbul
semaları evlerin aydınlanması için enerjiye ihtiyaç duyuyordu. Zeyno
herhangi bir lambaya basmadan, süpürgeliklerin üstüne belirli mesafe-
lerle uygulanan led aydınlatmaların otomatikman devreye girmesiyle
rahatladı.

Lambaları aramakla uğraşamayacak kadar açtı. Karnını doyurduk-
tan sonra uyuyacaktı. Süratle merdivenleri indi, aşağı katın ışıklarını
kimin yaktığını tahmin etmek zordu ama üzerine durmadı.

Mutfağın kapısından içeri girdiği an da adanın üstündeki yemek
dikkatini çekti. Zeyno, göz ucuyla dahi ne yolladığına bakmadan büyük
mutfağı turlayarak buzdolabına vardı. Tek başına yaşayan Cesur'un ne-
den bu kadar büyük bir evde yaşadığına anlam veremedi fakat onu asıl
düşündüren evin neden bekâr bir adama göre dekore edilmediğiydi.

Çift kanatlı kapıyı kendine doğru itti, onu ikinci sürpriz karşıladı.
Şaşkınlığın ekseriyeti öyle yüklendi ki sayısı yirmiye yakın çilekli sütü
ağzı açık izledi. Ne yani onu yıkıma götüren adam çilekli süt ile mi
gönlünü almaya çalışıyordu? Yoksa bu tuhaf davranışın arkası özür

müydü? Onu odada tek bırakıp tek kelime etmezken sadece sütle mi
her şeyi bitirecekti?

Şayet öyleyse Cesur Kadıoğlu fena faka basmıştı!

Çöpe atmanın yazık olduğu süt kutularını talan ettiği mutfakta çöp
poşeti bulmayı zor da olsa başararak içine boşalttı, hızını alamadan
mutfaktan çıktı. Cesur Kadıoğlu ıskaladığını geç fark edecekti o zama-
na kadar Rozerin gitmiş olacaktı.

Hem de bu kapıdan…

Dış kapıyı hışımla açtı ve kapının önünde duran korumayı hedefine
aldı.

"Hanımım bir isteğiniz mi var?"

"Çocuğun var mı?" diye sordu direkt.

Ablak suratı aldığı soruyla şaşkınlığı ağırladı. "Hayır… Bekârım."

Elindeki poşeti adama doğru uzattı. "Arabana koy, yolunun üzerin-
de sokak çocuklarını görürsen onlara ver."

Poşeti adamın eline tutuşturduktan sonra kapıyı kapattı ve mutfa-
ğa geri döndü. Cesur ağa bu gece eve gelmeyi akıl ederse şayet belki
mutfak adasında dokunmadığı yemeği görürdü. Düşük ihtimaldi lakin
oluru vardı. Kendisine hafif bir öğün hazırlayarak koca bir su bardağıy-
la beraber kalacağı odaya tekrar geçti. Öğünü silip süpürdükten sonra
yatağına girdi ve gözlerini kapattı.

Uykusu henüz yoktu, yapacağı bir şeylerin olmadığı gibi…

Yaşam, anlamını yitirdiğinde yerini alışkanlık alır…

Zeyno Kılıçhan'ın yitirdiği günler henüz yaklaşmamıştı, ona göre
yaşamayı istemek alışkanlıkların ötesini görmek ve onu itelemek olur-
du. Çok yorulduğunu, yıprattığı kadar yıprandığını kabul ediyordu.

Şifayı nerede ve ne şekilde bulacağını çözdüğü vakit alışkanlıklar
birer tercihten ibaret olur; ya bitirirsin ya devam edersin!

Kadının yolundan şaşmasına sebep olan şifasını nerede bulacağıydı.
Aile saadetinin tamamıyla eksildiği Kadıoğlu Aşireti ona istediğini tam
anlamıyla veremezdi. Cesur ise… saatli bombaydı.

Dün gece eve dönüp dönmediğini bilmediği adamdan kaçmak için
türlü fikirle cebelleşen kadını mutfaktan gelen sesler durdurdu. Aşağıya
indiğinde hazır kahvaltı masasını gördüğünde afallamış sonra Cesur'un
dün bahsettiği Sabiha Hanım'ı hatırlayınca durumu kavramıştı ve o
yaşlı kadın şimdi masaya porselen çaydanlığı taşıyordu.

Kadına sıcak ifadesiyle tebessüm ederek, "Kolay gelsin!" diye seslendi.

Orta boylarda, vücuduna ağır gelmeyen ölçülü kiloda sevimli ve bir o kadar güzel kadın, onu şefkatle karşıladı. Yabancı gibi tanışmak düşüncesinin aniden silindiği tuhaf anlar yaşadı Zeyno.

"Ah! Günaydın kızım, uyuyorsunuz diye yukarıya çıkmadım hiç. Çok mu ses çıkarttım?" diye sordu endişeyle. Hemen sonra endişesini yüzünden aniden sildiği, onu beğenerek süzdüğü ifadesini ağırladı. Kahverengi küçük gözleri bir kadının hoşuna gidecek türden bakıyordu.

Sonra maşallah diyerek yanıtını bekledi.

Beğenilmeye alışıktı ve bu tuhaf anı severek kabul etti. "Yok, çok oldu uyanalı, sesleri duyunca sizi hatırladım," dedi ardından kabalık ettiğini fark etti. "Bu arada ben Rozerin Zeyno..."

Yaşlı kadın uzattığı eline bakmayıp yanına yaklaştı ve icazet almadan sarıldı. "Kızımın elini mi sıkacağım?"

Sarılmaları bittiğinde kendinden uzaklaşmasına müsaade etmeden kollarından tutarak konuşmaya devam etti Sabiha Hanım. "Gerçi seni hiç bilmiyordum... Seni bana hiç anlatmazdı."

Yalanların içinde boğuluyordu Zeyno, kandırılanlar listesine masumane kadını da ekleyecek olmanın azabını çekti. İnsanları kandırdıkça kırılması kolay oluyordu. Belki de hayat verdiğiyle örüntüyü kuruyordu...

Orta ve işaret parmağıyla alnını düşünceli edasıyla kaşıdı. "Ben..." dedi, boynuna dolanan ateşli ellerden kurtulmak ister gibi silkelendi. "Bahsetmesini istememiştim. Korkuyordum..." bulduğu yalanın etkili olması şu an için imkânsızdı.

"Günaydın Sabiha anne?"

Cesur ağa boğazını saran elleri kesmek için tam zamanında geldi, yasak sorulara yalan cevaplar vermekten geç de olsa kurtuluyordu Zeyno. Gelişine az buçuk sevinse de ona asla dönmedi nitekim belini kavrayan eller onu hayrete düşürerek yanında biten adama mecburen döndürdü.

Ne yapmaya çalışıyor bu adam?

"Eşimle tanıştın demek..." dedi, sesinin tınısı derin ve manalıydı. "Oysa sabah Rozerin'e beni uyandırmasını söylemiştim."

Her şeyden habersiz yaşlı kadını oyundan menetmek isterken nefretle oyunu sürdürmek zorunda kalıyordu Zeyno; kocasına hafifçe dö-

nerek tebessüm etti. "Derin uyuyordun, kıyamadım ben de uyumanı istedim," dedi dibine iyice sokularak yüzüne sessizce fısıldadı. "Uyu ki o iğrenç suratını görmeyeyim!"

Son sözlerini üzerine alınmadan alelade kollarını vücuduna sarmaşık gibi dolayarak Zeyno'ya zor anlar yaşattı. Gülüşü... Onu süzen madar bakışları tanıdık ve bir o kadar yabancıydı. "Tüm gece seni izlemekten bir an bile uyku girmedi gözüme... Uyuyakalmışım güzelim."

Sabiha Hanım'ın iç çektiğini duymasa Cesur'un oyununa kaba sözlerle karşılık verecek kadar öfkelendi Zeyno. İç çekiş kurtuluşu oldu.

"Siz kahvaltınızı yapın, çayınız soğumasın," diyerek onları masaya davet etti. Yukarıda işinin olduğunu söyleyen ve kahvaltıyı evde yapan yaşlı kadının önderliğinde masaya karşılıklı oturdular. Çaylarını çabucak doldurduktan sonra yanlarından ayrıldı.

"Niye onu çağırdın?" sorusuyla yeminini bozdu Kılıçhan kızı.

Cesur, çay bardağını avuçladı. Konuşmasına pek şaşırmış vaziyette ağır ağır açıkladı. "Senden önce o vardı. Ayrıca seni tanımak istediğini söyledi," dedi tek kaşını kaldırarak. Çehresindeki yumuşak ifade sesiyle bütünleşerek onun saklı yanını açığa çıkarıyordu. "Eve erken gider, endişe etme. Pazar günü olmasına rağmen ikna edemedim."

Parmağının ucuyla dahi dokunmadığı kahvaltı masasında oturmayı hakaret saydı Zeyno. Sabiha Hanım olmasaydı şayet odasından çıkmaya yeltenmezdi. "Bilerek mi bu kadıncağıza anlatmadın olayları? Söyleseydin ya, az önceki iğrenç olaya şahit olmazdık."

"Bu oyunları oynamayı en çok sen severdin," dedi, peynir tabağından kaptığı tulum peynirini ağzına atarak, çiğnemeden evvel kibarca yanıt verdi. "Başlatan sendin diye hatırlıyorum. Ayrıca onun bilmemesi bana inanılmaz fırsat verdi. Seninle iki çift laf edeceğiz."

Kibarlığına kanmayan kadın öfkeyle konuştu. "Allah başlattığım gün belamı verseydi, senin gibi bir felakete mecbur kalmazdım. Ama seninle de imtihan ediyor işte."

Çehresindeki yumuşaklık bocaladı. "Sabah sabah gereksiz bir öfkeyle yüklüsün."

Öyle mi sorusunun nüfuz ettiği alaycı bakışlarını öfke çabucak yuttu. "Senden iyi şeyler kaptığımı düşünüyorum. İstediğin kadın oldum, senden nefret eden, senden tiksinen, senden hiçbir şey beklemeyen o şeytan kadın. İyi izle, ben senin eserinim!"

Cesur lokmasını yutamadı, dikkatini dağıtmak istercesine çatalıyla kahvaltıyı işaretledi. "Kahvaltını et!"

"Seninle aynı sofrada su bile içmem!"

Güçlükle yuttuğu lokmadan sonra bir bardak suyu başına dikti. Anacak böyle yatışmayı beceren Cesur Kadıoğlu, Zeyno'ya o fırsatı da tanımamıştı.

Derin bir nefes aldı. "Böyle yaparak evliliği bitiremezsin Rozerin. Bu saçmalığın nereye kadar devam edecek?"

"İlk fırsatta boşanmayı planlayan adama bulunmaz nimet bunlar!" dedi, yaşlı kadını etrafta görmeyince sofradan kalktı. "Bir daha sana sarılmak istediğim zaman ailem gibi reddet. Çünkü ben teklifimi bir kere yaparım evet veya hayır. Evet dersen yine gelirim ama hayır dersen bir daha asla gelmem. Sen o gece açık açık hayır dedin. Bir daha ölsem sana gelmem."

Salondan çıkış süresi aldığı nefes kadar sürdü, mutfağa neredeyse bayılacakmış gibi girdi Zeyno. Adanın etrafını saran bar taburesinden birini çevirip ağırlığını hışmıyla bıraktı. Sabah sabah fazla öfkelenmişti ve bu öfke rahat takılan adama zarar vermezken Zeyno'yu yiyip bitiriyordu.

Başını avucunun içine bırakarak gözlerini sımsıkı kapattı.

Zahir gerçeği Cesur Kadıoğlu tahtaya çiviyi çakar misali beynine çakmıştı. İnsanların umarsızca kırdığı kadın sırf gülümsediği için duygusuz mu sanılıyordu? Şayet öyleyse göğsünü delip içine epeyce göz atmaları gerekti. Emindi ki göreceklerinden herkes korkacaktı.

Nasıl o geceyi unutup yüzüne gülebiliyordu Cesur?

Birkaç dakika sonra mutfaktan çıktığında Cesur'a dair iz bulamayınca salonu kontrol etti. Çayı doldurduğu gibi duruyordu kahvaltı tabağı da boştu, onun da bir şeyler yemediğini fark etti.

Bir tarafın kırgın bir tarafın umursamaz olduğu günleri geride mi bırakmışlardı?

Kahvaltıdan sonra Sabiha Hanım'la oturup biraz sohbet etti. Onu tanımak ve nasıl bir kadın olduğunu öğrenmek istiyordu. Hakkında güzel şeyler duydukça maruz kaldığı mutsuzluğu anlık da olsa unutarak neşeyi yeniden tadıyordu.

Günün geri kalanında da her şey aynı seyirlikte devam etti, monotonlaşan günün benzerliği ve heyecansızlığı sıkıcı olmaya başladı; kalabalığa alışmış ruhu tek başına olmayı asla sevemiyordu, günleri böyle geçerse Zeyno aklını yitirecekti.

Sabiha Hanım akşam yemeğini hazırlayacağını söyleyerek mutfağa geçti, Zeyno da yardım etmek istedi ama kolundan dolayı izin vermeyerek onu bahçeye gönderdi ve çiçekleri sulamasını istedi.

"Bahçıvan yok mu?"

Bahçenin uzman ve güvenilir ellerde olduğuna inanıyordu zira Cesur ağanın elinden çıkması imkânsız güzellikteydi. Muhtemelen bu evin en sevilir yanı bahçesiydi, kış çiçeklerinin güzelliğinden gözlerini alamadı; kasımpatını ve orkideleri uzaktan seçtiğinde neşeyi ruhunda günler sonra hissetti.

Sanki özgürlüğüne kavuşmak kış çiçeklerini sevince oluyormuş gibi...

"Cesur gelmeyince yıllık iznini kullandı. Gelir birkaç güne."

Anladım dercesine başını sallayan Zeyno dediğini yaparak bahçeye çıktı ve çiçekleri Sabiha Hanımın söylediği gibi sulamaya başladı. Onlarla hem konuşuyor hem de suluyordu. Kendine bir görev verdi Zeyno bahçıvan gelene kadar çiçeklerle bizzat o ilgilenecek, sevgisini bol bol aşılayacaktı.

"Senin boynun niye böyle bükük?" dedi, dalı incinmiş kasımpatını izlerken, yavaşça suladı. "Kim seni kırdı ha? Söyle annene kim seni kırdı?" ardından söylediklerine kıkırdadı. "Ne çabuk anneleri oldun Zeyno?"

Kendi kendine konuşarak yetinmeyi öğreniyordu, demek ki çiçeklerin büyük katkısı olacaktı. Bir zaman sonra Cesur'u onlara şikâyet etmeye başlayarak muhabbeti ilerletir, akıl sağlığını bir nebze korurdu. Çünkü içinde biriktirmedikçe sağlam kalır insan.

"Bu bahçenin güzelliği sizin elinizden çıkma mı?"

Zeyno yabancı sesi duyduğunda kafasını kaldırdı ve aralarında çalıların sınır çizdiği karşı villanın bahçesinde oturan yabancı adamı gördü. Bambu sandalyenin üzerinde kaygısızca oturmuş, elinde kitabı, önünde kahvesi, güneşin tadını çıkartırcasına gününü değerlendiriyordu.

İnsanın bir parça huzuru gamsızca güdeceği benlik saatiydi fakat öyle dünyevi sıkıntılarla uğraşma telaşına giriyoruz ki zihnimize iyi gelecek sakin anları gözden kaçırıyoruz.

Zeyno bu bağlamda kendini suçlu hissediyordu. Sürekli düşünmek hastalığından kaçabileceği onca yol varken kendini paralıyordu ve paraladığı hiçbir şey de düzene girmiyordu.

Gıpta ettiği huzurun bozulmasını istemezdi ama anlaşılan adam bunu önemsemiyordu.

"Anlamadım?" diye yanıtladı, mesafeyi korumayı elden bırakmadı. Zira tanımadığı adamın ona nasıl ve hangi tavırla geleceğinden emin değildi.

"Bahçeniz diyorum cennet gibi, geldiğimden beri gözümü alamadım. Her bahçeye çıktığımda mutlaka çiçeklerinizi izliyorum," dedi, capcanlı enerjisiyle ruhu sönmüş Zeyno'ya ışık veriyordu. Elindeki kitabı kahve kupasının yanına bıraktıktan sonra ayağa kalktı ve Zeyno'ya doğru kendinden emin adımlarla yürüdü.

Gelmesine epey şaşıran Zeyno hissettirmeye gayret ederek verandayı kontrol etti. Cesur ile komşuluk ilişkilerinden bihaber olması, adamanasıl yaklaşması gerektiğiyle alakalı yardımcı olamıyordu. Fakat sözlerinden yola çıkarak bahçıvanın olduğunu bilmediği çıkarımı yapıyor, yıllık izni hatırlayınca bocalıyordu. Bozuntuya vermeden mesafesini koruyarak komşusuna cevap verdi.

"Teşekkür ederim, bahçıvanımız bu konuda oldukça iyi."

Hafif şaşkınlık belirtisinin peyda olduğu ifadesi çabucak silinerek neşeli edasına geri döndü. "Öyle mi? Çiçeklerle öyle güzel konuşuyor sohbet ediyorsunuz ki… Sizin eseriniz sandım," diyerek çalıların üzerinde elini uzattı. "Ben Ali Ahfaz Shadid, yeni taşındım."

Uzattığı eline bakarken kabalık etmemek için hemen sıkması gerekiyordu, Zeyno nereden geldiği merakına yenildi, çekingen tutumuyla elini uzattı. "Rozerin Kadıoğlu." Ellerini hafifçe sıktı ve hemen geri çekti.

Ali Ahfaz mesafesinin farkında olup yıkmadan kendinden emin edasıyla ve yeni tanıştığı kadına rağmen samimiyetle konuşmasını sürdürdü. Kaygısızlığı karakterinden ve davranışlarından geliyordu. "Yeni geldiniz sanırım ben buraya taşındığım süre içerisinde bu ev hep karanlıktı."

"Evet dün geldik," dediğinde merakını paylaşma arzusu duydu. "Aksanınız çok farklı, yeni taşındığınızı söylediniz. Türkiye'ye mi yeni geldiniz?"

"Bağdat'tan geliyorum. İlk defa değil, zaten Türk dostlarımızla hem iş için hem geziler için sürekli buluşuyoruz. İstanbul'a işim için ilk defa taşındım, şehir muazzam güzellikte. Uzatmayı düşünüyorum."

"Hoş geldiniz," dedi ve düşüncelerini doğrular ifadesiyle tebessüm etti. "Her anlamda güzelliğini konuşturur İstanbul."

"Evet, insan yanında kafa dengi birini bulup gezerse çok daha iyi olur," dedi, güneşin vurduğu mavi gözleri heyecanla büyüyordu. "Zamanınız varsa size kahvelerimizden ikram etmek isterim. Çiçeklerle çok uğraştınız, yorulmuşsunuzdur."

Zeyno onu evine davet ettiğini düşünüp kaşlarını çatarken Ali Ahfaz yanlış anlaşıldığını fark ederek ellerini kaldırdı. "Evime davet etmedim, ben içiyordum. Çalışanımdan rica edeceğim, sizin için buraya getirebilir."

Zeyno açıklamadan sonra derin bir nefes aldı ve tebessüm etti. "Kendiniz mi üretiyorsunuz?"

"Evet, dünyaya açılmak istedim. Ortadoğu ve Balkanlarda adımızı duyurduk, şimdi Türkiye'yi etkilemek istiyorum. Sizin fikrinizi merak ettim."

Babasının Irak'tan ağırladığı misafirleri hediyelerinin içinde kahvelerini de getirmişlerdi ve Zeyno tatlarını yadırgamadan doyasıya içmişti. "Irak'tan gelen kahveleri daha önce de içtim, tadını sevmiştim. Yine seve seve içerim…"

"Rozerin?"

Sabiha Hanım'ın seslenmesiyle hafifçe geri çekildi ve pencereden ona baktığını görünce adama döndü. "Gitmem gerek iyi günler."

"Size de Rozerin Hanım."

Rozerin derkenki çıkış tınısı Zeyno'nun içini gıdıkladı, aksanı pek sevimliydi. Yeni bir insan tanıyarak monoton geçen gününü kurtarmayı başarmıştı. Zeyno gidene kadar civardaki komşuları tanısa aklını yitirmeden Van'a ulaşırdı muhtemelen.

Eve geçtiğinde yaşlı kadını hazırlanırken buldu. "Gidiyor musunuz?"

"Evet, geç oldu, torunum gelecek. Çiçeklerle o kadar çok zaman geçirdin ki… Cesur da aradı, seni çağıracaktım ama çiçeklerle uğraştığını görünce Cesur seni rahatsız etmemi istemedi."

Gözlerini devirmemek için çabaladığı azmi bilse adını anmazdı Sabiha Hanım.

"Yemeğini düzgün ye, koluna da dikkat et. Sana güzel bir karışımdan bitki çayı da hazırladım, uyumadan önce onu iç ki ağrılarını dindirsin," diyerek, kahverengi gözlerini üzerinde memnuniyetsizce gezdirdi.

"Çok zayıf kalmışsın bol bol yemeğini ye. Bulaşıkları Şerif'e söyle yaptırım eder sana, bu konuda iyidir."

Elin adamının yapmadığı kalmamıştı, Zeyno üzerine düşününce gizlice kıkırdadı. "Şerif ağabeyin bulaşıklarımı kaldırmadığı kalmıştı," diye söyleyince ikisi de kahkahayı bastı, beraber kapıya çıktıkları vakit onu götürecek arabanın hazır olduğu bilgisi hızla ulaştı.

Sabiha Hanım'ı uğurlayan kadın tek kalınca mutfağa geçti. Gurul-dayan karnını doyurmak için hemen kendisine bir tabak çıkarttı, yeme-diği kahvaltının acısını doldurduğu koca tabakla çıkaracaktı.

Zeyno zeytinyağlı yemeği bir tabakla sınırlı bırakmadı, iki tabak doldurduğu yemeği bitirdiğinde üzerine çöken rehavetle tabureye ya-rım yamalak yaslandı. Karnını sıvazlayarak aç kalmadığına şükretti, âdemoğlu karamsarlığına kapılınca elindeki nimete şükretmeyi unutur hâle geliyor, kadın lezzetli ellerden çıkan yemek için mutluydu.

Tabağını ve bardağını sudan geçirip makineye attı. Kendisine bir bardak bitki çayı doldurup mutfaktan çıktı, salonda Cesur gelene kadar televizyonla idare ederdi, zira pazar gününü çalışarak geçiren adamın yemek saatinde eve geleceğini düşünmüyordu.

Çok erken düşündü kadın, dış kapının dönen kilidinden sonra açı-lan kapıdan burnunu çekerek içeriye giren Cesur'u görünce gözlerini devirdi. Nasıl daha erken çıkmamıştı mutfaktan? Televizyon fikrinden vazgeçen Zeyno yüzüne dahi bakmadan önünden geçerek merdivenlere yol aldı.

"Bir hoş geldin yok mu?"

Gür sesinin karizmatik tınısına kapılmayacaktı, öfke duygularının kontrolünü eline alarak Zeyno'yu sevmeyi hak etmeyen adamdan ko-ruyordu. Yanıtı ilk basamağı çıkmak oldu; üstelik ne zaman ona hoş geldin demişti? İkinci basamağı çıktığında kapı çaldı. Kim olduğunu merak ettiyse de dönüp bakmadı ama bu defa acele etmedi, basamakları ağır ağır çıktı. Umuyordu ki Cesur bu hareketini fark etmedi.

Kapanan kapının tekrar açıldığını akabinde Cesur'un sorusunu işitti.

"Bu ne Şerif?"

"Karşı komşunuz Rozerin Hanım için gönderdi."

Zeyno, beşinci basamağın üstünde duraksayarak hızla kapıya dön-dü, ne gönderildiğini bilmek için çıktığı adımları geri indi ve elindeki kupayı dresuara bırakarak kocasının yanına vardı. Omzu omzuna değiyordu. Neredeyse…

Elindeki kutuya baktı. Ali Ahfaz'ın bahsettiği kahve olmalıydı. Böyle özensizce göndereceğini sanmıyordu, muhtemelen hediye paketi dışarıdaki adamların kontrolünden geçmiş, öyle gelmişti.

"Karşı komşu mu?" dediğinde adamına öfkeli gözlerini dikti. "Bi-zim ne zamandan beri karşı komşumuz var lan?" diye kükrediğinde Zeyno inleyerek bir adım geriye sendeledi. Neden bu kadar öfkelen-mişti?

"Bilgim yok ağam."

"İlkay'ı çağır bana!" kükremesinin arkasından bahsettiği adam birkaç saniye içinde kapıda belirdi. Soluk benzi öfkelenen patronuna yapacağı açıklamanın yarım yamalak olacağını beyan ediyordu yahut Zeyno öyle zannediyordu.

"Bu adam kim lan? Nasıl benim haberim olmadan birileri taşınır?"

İlkay alnında biriken teri silerek, "Siz gelmeden önce araştırmıştım Cesur Bey," diye güven verircesine kafasını ağır ağır salladı. Korku doğru açıklamanın yapılmasını engelleyebilir. "Adı Ali Ahfaz Shadid, Bağdatlı ve orada yaşıyor. Kahve zinciri var, aynı zamanda küresel bir elektronik şirketin de yatırımcısı."

Burnundan verdiği sık nefeslerin, gergin omuzlarının hareket ettik-çe palazlanması Zeyno'ya bu işin daha farklı boyutlarda olduğunu ka-tıtlıyordu. Bir kiracı için bu kadar öfkelenmesi normal değildi. Ayrıca insanlar istediği yerde ev tutabilir, istediği noktaya taşınabilir, buna yan bina da dâhil, Cesur ağanın karışmak gibi bir lüksü olamazdı.

Fakat olayın boyutu düşündüğünden çok daha tehlikeliydi. Bu işin ona sıçramamasını diledi, Ali Afhaz onunla bizzat konuşmuş ve kah-veyi ona göndermişti. Ya adam sandığı kadar samimi değilse? Ya o gü-venli adımların arkasında Cesur'u haklıya çıkaracak tehlikeli bir durum varsa?

"Irak'tan gelen bir adamın komşum olmasına mı onay verdin İl-kay?" soruları tane tane soran sesi ölümü çağırıyordu, kanın gövdeyi götüreceği an kollanıyordu sanki.

Amansızca kocasının arkasında bekliyor, kahve ona geldiğinden çekip gidemiyordu. Olayın farklı noktalara çekilmesinden endişe duy-duğu için gitmek istiyordu fakat sıcağı sıcağına koyacağı engel sonraki hamleleri bastırmak için etkili olurdu.

"Ben, şerefsiz emlakçıya biri taşınırsa önce bana haber versin, dedim lan. Kiracılardan haberim olacak dedim. Sikik herif bunun nesini anlamıyor?"

Şerif'in, İlkay'a attığı manidar bakış Zeyno'nun dikkatinden kaçmadı. Herkes birbirini tanıyor, burada gelişen olayları yakından takip ediyordu. İlkay yutkunarak kafasını ağır ağır salladı.

"Eğer tehlikeli bir durum olsaydı size ulaşmak için her yolu denerdim. Araştırdım, emlakçı da güven verdi. Durumu bildiği için..." dedikten sonra endişeyle düzeltti. "Korktuğu için önce sizi aradı, telefonunuzu açmadınız. Günlerce evi satacağı adamı oyaladı, sırf size ulaşmak için, sonra bana geldi. İstersem yeni ev sahibi için onu araştırabileceğimi söyledi. İkimiz de araştırdık herhangi bir sorun yoktu. Onun için sizin yerinize tamam dedim. Bana bu yetkiyi siz verdiniz. Ayrıca... Kiracı değil bizzat evi satın aldı."

"Öyle bir hata mı yapmışım? Bir dahaki sefere listeye, ne olursa olsun İlkay'a onay vermememem gerektiğini belirten bir madde de ekle. Adam evli mi?"

"Hayır!"

Zeyno evli olmadığını duyduğunda az önce yutkunamayan İlkay'a kıyasla yutkunmayı başardı ama boğazı patlayacak gibi oldu. Onunla kahve içmek istediğini söylese acaba Cesur bu öfkeyle ne yapacaktı?

"Bunu o mu getirdi?" diye tıslayarak sordu.

İlkay titrek gözlerini kaçırmadan yanıtladı. "Hayır efendim, bir kadın getirdi."

"Adamın tüm bilgilerini beş dakika içinde çalışma odama bırak. Eksik bir şey görürsem önce seni öldürürüm, sonra emlakçıyı. O şerefsiz ite de söyle yarın şirkete uğrasın," dedikten sonra kapıyı adamın suratına fütursuzca çarptı.

Burnundan nefesini öfkeyle veren Cesur Kadıoğlu hızla arkasını döndü ve o an arkasında olduğunu bilmediği karısına çarptı. Düşürmemek için onu sıkıca tutarken elindeki metal kahve kutusu yere düştü.

Çıkan gümbürtüye aldırış etmeyen kadın ve adam günler sonra ilk defa bu denli yakınlık kurdu. İkisi... nefes nefeseydi. Mesafelerin kendini kırdığı anda arzu havayı sardı. Nasıl bu kadar çabuk arzulayabiliyorlardı birbirlerini?

Cesur'un gözleri dudaklarına takılırken Zeyno çaresizce onu izliyordu. Neden bu kadar çok öfkelendiğini sormak istiyordu. İstanbul'daki hayatının geldiği yerden farklı olduğunu apaçık söyleyen adamdan savunun ne olduğunu tüm çıplaklığıyla öğrenmek istiyordu çünkü buradaki konu kesinlikle Arjin ve Rıdvan değildi.

Onların gücünü aşan tehlikeler seziyordu.

"Karşı komşuyla hangi arada bu kadar samimi oldun?" kolları arasında duran kadının iştahlı dudaklarından bakışlarını zoraki çekerken bu sefer öfkeli gözlerini gözlerine sabitledi.

Bu sinir ne zaman geçecekti?

Dirseklerinden tutan ellerin sabit kalmadığını, okşayarak hareket ettiğini hissediyordu, buna takılı kalıp laflarıyla öldüren adama kapılamazdı. "Melek yüzümü görenler var demek ki... Sıcaklığımı hemen kapıyorlar, herkes senin gibi değil."

Cesur yanıtından hoşnut kalmadı. "Gerçek yüzünü bilmediklerindendir diyelim. Kendi hayatın için gözünü kırpmadan başka insanların hayatını kararttığını bilmiyorlar neticede."

Kırmayı maslahatı bilen adamın yüzüne nefesini yorgunlukla üfledi. "Suçlusun! Suçlu olduğun hâlde hâlâ benim üzerime oynuyorsun. Sana kanmıyorum, seni duymuyorum," dedi omuzlarını hafifçe silkerek. "Seni görmüyorum. Seni hayatımdan çıkarttım."

"Ne büyük şeref Rozerin Hanım!"

Alaycı gözlerini kırpıştırarak onayladı. "Evet, o şerefi sana bahşettim. Kiminle konuşacağımı sorgulama hakkını da sana asla vermedim. Sakın beni İlkay veya Şerif sanma."

"Onlar İlkay ve Şerif, bugün var yarın yoklar. Sen benim karımsın! Burası benim alanım ve sen benim oyunuma dâhil oldun Ruze..." dedi sertçe, çehresini avuçlayan arzu ve savaşma isteği birbiriyle yarışıyordu. "Kurallar bana ait, bana göre geleceksin. Komşuların hiçbiriyle yakınlığını görmeyeceğim. Onlarla konuşmayacaksın."

Zeyno tıslarcasına güldü. Cesur'un kendini zapt etmek için verdiği çabayı nasıl zevkle izliyorsa kendini savunmayı neredeyse unutacaktı. "Senin kuralların bana o gece cehennemi tattırana kadardı. Sen o gece sana attığım iftiranın bedelini ağır ağır ödettin. Sana borcum kalmadı. İstediğim kişiyle konuşur, sohbet ederim. Buna asla karışamazsın."

Nihai kararını öyle yanlış zamana denk getirmişti ki yüzdüğü tehlikenin onu bulacağından habersizce kendini koruyordu.

Dirseklerini okşadığı ellerinin kuvveti büyüdü, teması koparak elleri belinden kavrayarak kendine iyice bastırarak bütün hâlini aldı. Haşin davranışı ensesinden yakalayıp yüzünü yüzüne yaklaştırana kadar devam etti. İhtirasla yutkundu Cesur. "Sen benim karımsın, elbette karışırım!"

Zeyno vücudunu kasten hareket ettirerek ona sürtündü. Sessizce küfrü basan adamın gerilmesi sonucu tutuşu sertleşti. Arzusu sandığından çok daha büyüktü.

"Boşanacak olan karındım!" diye üstüne basa basa söyledi. "Sen o gece tüm gerçekleri bitirdin. Ben senin karın falan değilim. Asla kocam diye saymayacağım seni! Kuralların beni bağlamaz! İstediğimi de yapacağım!"

Cesur'un gözleri yine dudaklarına kaydı; içindeki arzuya engel olmayı zevkle bıraktı, tadını bildiği dudaklardan uzak kalmak işkence gibiydi. Zeyno'nun dudaklarına abanıp sert, uzun soluklu bir öpücük kondurdu. İnleyen kadına kapılmadan evvel geri çekilmeyi başardı.

Arzuyla kucaklayan gözleri kadının yüzünde gezindi. "İstediğini yap lan! Beni yok say da göreyim! Senin tek bir kişiyle konuştuğunu da göreyim bak bakayım o an ne yapıyorum!"

Zeyno öpücüğün vermiş olduğu sersemlikle birkaç saniye duraksadı ardından sinsice gülümseyerek onu öpen dudaklara meydan okurcasına fısıldadı.

"Durduğun kabahat Cesur ağa!"

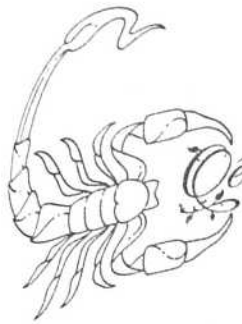

Qerina şevê[54]

İnsanlar, avuç içindekinin kıymetini bilmez, ne vakit kaybedeceğini seziyor o zaman çöp olarak gördüğü parçaya inci gözüyle bakmaya başlıyor.

Kaybetmek üzeresin...

Kim fısıldıyorsa bu sözleri uyuşturduğu duygularını uyandırmayı başarmıştı. Köprüden önceki son çıkışı kaçırmak üzereyken içindeki sese kulak verdi Cesur Kadıoğlu.

Rozerin, ucundan tutacağı bir ip arayışındayken Cesur ağa kendi elleriyle veremezdi.

"Hayırdır?" diye sordu göz kırparak. "Yakınlaşırken ağam derdin. Ne oldu?"

Mavi gözleriyle canına okuyan kadın itham ettiği sözleriyle yangına kurban verdi. "Sen başkalarının ağasısın. Benim değil!"

Cesur sersemledi, itham ettiği sözün altındaki mana ona göre anlamsızdı. Başkasının ağası nasıl olabilirdi? Genel kavramın dışına çıkan imalı cevabın nedenini bulmalıydı. Zira Rozerin ona ağam derken ses tonunu farklı kullanırdı. Atışmaya meraklı biraz da tutkuluydu; Cesur kabul etmese de çok hoşuna giderdi.

Bu durumda iması başka kadın mıydı? Fakat ona Rozerin'den başka kimse ağam demezdi. En azından kimseye onun gibi söyleme cesareti vermemişti. Ağam diyen sayılı kadın etrafındaydı. Van'da söyleyen çoksa dahi İstanbul bir kadınla sınırlıydı. Şehrazat Süveran ile... Dank eden aydınlanma beklediğinden çok daha büyük anlamlarla kucağına düştü.

Dalgınlığından fırsat kollayıp kollarının arasından sıvışan karısını seyrederken boşta kalan kollarının sızısını hissetti. Onu kucaklamayı her geçen gün bu istekle tutuşmayı istemese de kendine engel olmayı asla başaramıyordu.

[54] Gecenin çığlığı.

Söz geçiremediği saldırgan duyguları Rozerin'in duyguları gibiydi, harekete geçiremeden asla duramıyordu. Aydınlanma saydığı bir ihtimale daha ışık hızıyla kapıldı Cesur ağa. Refleksle şahadet parmağını kaldırıp ona doğru salladı.

"Sen Şehrazat'ı mı kıskanıyorsun?"

"Umurumda değil!" diye karşı çıktı fazlasıyla şüphe uyandıran tavrıyla. Savını destekleyen tavrına düşüncesizce devam etti Rozerin; ayağının dibine düşen kahve kutusunu aldı, sinirlerini yıpratmak için ona doğru salladı. "Bu benim."

"Al lan!"

Sırtını döndüğü gibi hızlıca merdivenleri çıktı, arkasından izleyen kocası saldırmak için bir söz bir kelime söylemesini bekledi ama Rozerin onu bu defa sessizliğiyle şaşırttı. Fakat şaşkınlığı çok kısa sürdü.

Zira odasına giren karısı öfkesini belli etmek için kapıyı gümbürtüyle kapattı. İstediği şiddete ulaşamamış olmalıydı ki kapının tekrar açıldığını ve hemen arkasından tüm gücüyle bir kez daha bu defa kırılırcasına kapattığını işitti. Evi sarsan gürültüden epey rahatsız oldu Cesur ama sebebini anlayınca bıyık altından gülümsedi.

"Anladım seni öptüğüm için öfkelisin… Kapımı kırma!"

İkaz ettiği kadının içeride krizler geçirdiğine inanarak basamakları aştı. Çalışma odasında ufak tefek işleri kalmıştı. Onları hallettikten sonra belki Rozerin ile uğraşmak için odasına uğrardı.

Ufak tefek işlerini çalışma odasında bitirdikten hemen sonra istediği araştırma belgeler hâlinde eline ulaştı. Yan komşunun kim olduğunu öğrenmesine öğrenmişti ama gördüğü fotoğraf karelerinden sonra İlkay ve gayrimenkul danışmanını öldürmeyi düşünmüştü.

Karısına kahve gönderen şayet o adamsa… Cesur saygısızlık etmek istemediği karısına yüklenmemek için belgeleri çekmeceye kapatarak gözlerinin önünden yok etmişti. Rozerin ile sık sık buraya gelecekleri için komşunun taşınması için yeni bir plana ve birkaç dalavereye ihtiyacı vardı.

Sinirlerinin harap olduğu odadan çıktığında akşam yemeğini yemediklerini fark etti. Rozerin odaya kapanarak açlıktan ölmeyi planlıyorsa şayet yanılıyordu. Cesur, onu aç bırakmak gibi bir vicdansızlığı kaldıramayacağından odasının kapısına yaklaştı. Kapıyı bir kere vurdu ve sesin gelmesini bekledi. Hiç ses gelmeyince endişelenerek kapıyı açıp

…eriye girdi ve yatağında oturur pozisyonunda uyuyan karısını görünce …şaşırdı.

…ur'a sabahlar doğmazken Rozerin mışıl mışıl uyuyordu ki bu pozis…yonda devam ederse ağlayarak uyanacaktı.

Ne kolu güvendeydi ne pozisyonu rahattı ne kıyafetleri uyumaya elverişliydi. Cesur Kadıoğlu karısını rahatlığı için bir şeyler yapmaya karar verdi ama çok riskli bir girişimdi. Fakat kolunu böyle bırakırsa da yanığın riski de aynı orantı da büyüyecekti. Korkmadan kararı için dolaba yöneldi ve içini biraz karıştırdı. Bulduklarından sonra yatağa yaklaştı.

Allah yardımcısı olsun!

Yarın sabah kellesinin kopacağı kavganın başlıca sebebi için, kollarını sıvadı.

Zihnini yoran düşüncelerin gece boyu rahatsız ettiği uykusundan, nefes nefese uyandığından beridir kendine gelemiyor, onu ablukasına alan sıkıntının ne olduğunu asla çözemiyordu; uykularını kaçıran sebepler elinde kabarık dosya hâlinde bulunsa da bu defa farklıydı. Bu defa anlamsız derecede rahatsız ediciydi.

Fon perdelerin kapattığı odada uykuya direnen göz kapaklarını açmakta güçlük çekince ofladı. Geceyi uykusuz geçirdiğini anlayamayacak kadar karmaşıktı. Oysa uykusu pek hafifti ve Zeyno uyandığı anlarn, sabahında çok net hatırlardı.

Son zamanlarda bilinç namına bir şey kalmamıştı, zihni kuraklığın yaşandığı çeri çöpün kuru havada uçuştuğu bir dünyaya benzer hâle gelmişti; bu gerçekten de lanet olası bir durumdu.

Dün gece en son ne yaptığını anımsamaya çalıştı, bitki çayını bitirdikten sonra biraz pencere kenarında oturmuş, sıkılınca odadan çıkarak aşağıya inmişti. Çalışma odasında çalışan kocasını etrafta bulmayınca rahatlayarak salonda oyalanacağı bir şeyler aramış ancak elle tutulur bir şeye ulaşamamıştı.

Sıkıntısının başladığı yer burası değildi tabii… Cesur ağanın öfkesini kabartan öpücüğüydü. Küfrede küfrede odasında voltalar atmış, yorulunca yatağa oturmuş, ayağını uzatarak keçileri kaçırmamak için nasıl bir tavır sergileyeceğine dair kendince kararlar almıştı.

Sonrasını hatırlamıyordu. Hafif uyku problemini kesen bitki çayına minnet duysa da gerginliğini pek de azaltmayışına içerledi. Hâlâ garabetin sebebini fark edemiyor, dikkatsizliğinden mi yoksa bilgisizliğinden mi anlayamıyordu.

Hareket edince üzerine örtülen yorganın hışırtısı dikkatini dağıttı. Afallayan kadın yanan gözlerini kırpıştırıp nerede olduğunu anlamak için uzandığı yerden doğruldu ve yaralı kolundaki pansumanın değiştirilmiş olduğunu idrak etti. Gözleri komodine usulca kaydı ve ilaç poşetini buldu.

Yanık kremi, ağrı kesici, su dolu bardakla beraber yanına iliştirilmişti. Cesur dün gece odasına mı girmişti? Yoksa sabah Sabiha Hanım mı gelmişti? Öğrenmenin tek bir yolu vardı ve o yol çetin kavgadan geçiyordu. Süratle yorganı tekmeleyip yataktan fırladı, üstüne başına dikkat etmediği berbat sabahını dayanılmaz çilelere değişmek üzere odadan fırladı.

Cesur'un odasında olduğundan ne kadar eminse, gelenin Sabiha Hanım olmadığından da o kadar emindi ki canını almaya hazır hâlde kılıcını kuşandı Zeyno.

Kapısını çalmadığı odaya destursuz girdi kadın, onu karşılayan görüntünün şaka olmadığını bilecek kadar çabuk kendine gelmişti. Boxeriyle odanın içinde dolaşan adamı görür görmez öfkeli çığlığını basarak odadan geri kaçtı. Normal olan görüntüye verdiği tepkinin yersiz olduğu gerçeğini görmezden gelerek sabah sabah yaşadığı atraksiyona küfretti.

Düzensiz nefes alışverişlerinin eşliğinde kapıya hırsla vurdu.

"Sen dün gece benim odama mı girdin?"

"Seni duymuyorum, içeriye gir."

"Pislik yapma cevap ver!"

"Ne?" diye bağırdı. "Sen ağana pislik yapma mı dedin? Hüküm vermenin vakti gelmiştir!" nüktesinin süslediği sesi çıldırma noktasında dans eden kadının gözlerini döndürdü. Kapıda beklemekten sıkılarak kolu ayarsız kuvvetiyle indirip kapıyı kendinden itti.

"Sen benim odama mı girdin?" diye sordu gözlerini gözlerinden ayırmadan. Her ne kadar pantolonunu giyinmişse de onu inceleyecek kadar rayından çıkmak istemiyordu. "Savunmasız bir kadına dokundun mu?"

Elia menevişleri korkunç bir hızla bacaklarına kaydı, keyifli yolculuğa çıkmış gibi ağırdan alarak gözlerine ulaşana kadar gezdirdi... Gezisi bitiminde nihayet tekrar göz göze geldiler. Yüzüne tatmin olmuş ifadesi yerleşerek tebessümünü güçlendirdi.

Bu taramanın anlamı neydi? Ürkütmeyi sağlayan korkunç gözleri neden tüylerini diken diken eden ifadesiyle inceliyordu? Sersemce üstünü başını kontrol etti, ayrıntıyı daha ilk bakışında seçince nutku tutuldu Zeyno'nun. Değiştirilen sadece pansumanı değildi, ona geceliğini de giydirmişti Cesur.

Dehşetle inledi kadın. "Sen... sen utanmadan bir de üzerimi mi değiştirdin?" diye anlamsız suali hiddetle yönlendirdi. "Seni öldüreceğim! Yemin ederim seni öldüreceğim!"

Odada vurucu kırıcı herhangi bir alet aradı, fakat niyetlendiği alet Cesur'un silahıydı; tek elle ona vuramasa da silahı ona doğrultması yeterdi ki icazet almadan odasında bu denli özel müdahalelerde bulunmaması gerektiğini anlasındı. Normal şartlarda düşüncesi için teşekkür ederdi ancak onların ne normal evliliği olmuştu ne de karı koca ilişkilerinin kavgadan ötesine geçiyordu.

"Demek beni öldüreceksin karıcığım," dedi teessüf edercesine, yüzüne tınısı bariz alay içeriyordu. "Daha evliliğimizin birinci senesini kutlamadık bile, benden çabucak kurtulacağını nasıl düşünürsün?"

"Seni vurduğumda anlarsın!"

Başucundaki komodinin altını üstüne getirdi kadın, silah orada değildi fakat biliyordu ki Cesur elinin altında tutardı. Öfkeyle odanın içini tekrar taradığında gözleri yastığına takıldı. Düşman nefes kadar yakında olursa silahı da o kadar yakınında olur.

Bulduğunu fark eden kocasının uzun bacaklarıyla ona doğru koşuşu telaşa kapılmasına sebep olup hızlı davranmasına engel oldu ancak bu onu yıldırmadı; ondan önce davranan kocasını alt edecek atağıyla yastığın altında bulduğu silahı kavradı ve elini çektiği anda Cesur'a doğrulttu.

Hızlı olabilirdi ama yaralı kolla asla bir erkekten daha güçlü olamazdı.

"Manyak mısın?" sorusuyla eline sarılan kocasının hançeresinden yükselen gülüş asabını hepten bozdu, affedilir bütün yanlarını da böylece kaybetti. Zeyno üzerine örtü gibi serilen devasa bedenin altında güçsüz ve küçük kalan cüssesine aldırmadan silaha daha sıkı sarıldı fakat Cesur'un almak için verdiği çaba emeline ulaşan kadını boşa çıkardı.

"Lan kendine sıkacaksın... Dur!"

İkazına kulak kabartmadı Zeyno.

Silahı alacağını zanneden kadın şarjörü çıkarttığını görünce çığlığı bastı, fena oyuna geliyordu. Zeyno oyunların yıldıramayacağını kendine tembihledi ki kocası kaptığı şarjörü yatağın ucuna fırlattı, çıldırmaya ramak kala üstüne binen kocasını dirseğiyle itmeye kalkıştı. Sabah sabah günün bütün enerjisini bir çırpıda harcamıştı.

Kollarından sıkıca yakalayan Cesur, kaybedişinin zevkini kahkahalarıyla çıkararak boş sözlerle onu ikaz etti.

"Lan dur elin ağrıyacak yine!"

"Yemin ederim seni öldüreceğim... Bana dokunma..."

Durmayacağını anlayınca kahkahalarına engel olan adam, karısını yüz üstü yatağa iterek üzerine çıktı. Yaralı koluna hassas davranmayı ihmal etmeden sağlam kolunu arkadan tuttu ve üzerine doğruca eğildi.

Sık nefesleri birbirine karıştı...

"Ruze beni kışkırtma!" dedi, tahrik edici sesiyle.

Sıcak nefesini üflediği ensesindeki tüyler diken diken olduğundan Zeyno dişleri arasından derin soluğunu gerilerek aldı. "Seni kışkırtmayan adam değildir!" dedi, ihtiraslı edasıyla, kanına girmeye ant içti. "Seni var ya pişman edeceğim!"

Çuval gibi yatağın üstünde evire çevire dolayan kocası mevcut hallerinden belli ki tatmin olmamıştı; kolunu bırakıp yatakta bir çırpıda döndürdü, kaçmasından korkarcasına hızını düşürmeden tekrar üzerine çıktı ve bu defa yüz yüze gelmelerini fırsat bilerek üzerine eğildi.

Sert küfrü mırıldanıp gözlerini sımsıkı kapadı. Etkilendiğini ne yaparsa yapsın asla saklayamıyordu Cesur ağa. Toparlanmayı başardıktan sonra kendini ifşa etmemiş gibi bambaşka hırslara bürünüyordu. Biraz sonra aynı şeyi yapacaktı çünkü Zeyno atacağı adımları neredeyse ezberlemişti.

"Beni nasıl pişman edeceksin?"

Öğrenmeye hevesli yanını kışkırtıcı ifadesi örseliyordu. Zeyno, hafife almak gibi bir hata eden kocasını tehdit etti. "Seni öldüreceğim... Hayır hayır seni sakat bırakacağım! Seni var ya öyle bir yerden vuracağım ki hayatın kayacak!"

Tehdidi üzerine kükrercesine kahkahayı kopardı adam, Zeyno kışkırtmayı başaramayacak kadar çabuk öfkesine yenildi.

"Gülme!"

"Geleceğimizi de mahvetmeye niyetlisin anlaşılan," dedi, arzuyla nereden ela gözleri ağırlaştı. "Hatırlatırım karıcığım, sonuç senin için daha kötü olur."

İmasını anlayınca, "Pisliğin tekisin!" diye acımasızca yüzüne vurdu. "Bana sormadan dokundun."

Cesur kolunu hafifçe sıkıp kendine gelmesini istercesine sarstı. "Senin izinin olmadan sana asla dokunmam Rozerin, gayet iyi biliyorsun." Nefesinden katresi kalmayan çehresini ciddiyet aldı götürdü. "Aç olduğunu düşünerek seni çağırmaya geldim, kolun göğsünün altındaydı zaten garip yatıyordun. Ağrın çoğalır diye seni yatağına yatırdım. Sonra kremini sürdüm bandajını değiştirdim. Daracık elbiseyle rahat uyumazsın diye üzerini değiştirdim, ışığı kapatmıştım."

Zuhur eden öfkeyi itelemeyecek kadar ilgisizdi Zeyno. "Nasıl uyuduğum, kolumun ne durumda olduğu seni ne zaman ilgilendirmeye başladı?" diye sordu, yaptıklarından sonra ilgisinin anlamsız olduğunu ima ediyordu. "Odama sakın girme, kapıyı kilitlerim."

Çenesini seğirten tehdit, zaten ciddiyetiyle ürküten yüzünü ürkünç bir ifadeye gark etti. Öyle öfkelendi ki sağlam kolunu hıncını çıkartırcasına itti ve üzerinden kalkarken de ruhunu hırpalayan davudi sesiyle kükredi.

"Çık dışarı!"

Kovmaya hak kazandırdığı adamın yüzüne bir daha bakmadan yataktan çıktı, ayaklarının üzerinde durur durmaz koşar adımlarla odasından ayrıldı. Açık bıraktığı kapının yüzüne kapatılırcasına çarpıtıldığı boktan sabahı odasında sinir atakları geçirerek devam ettirdi.

Aralarındaki muhabbetin dahi bittiği evliliklerinde, kocasının anlamsız inadıyla ona yaklaşma arzusuna karşı nasıl bir atakta bulunacağını şaşırıyordu. Bitmesini apaçık savurmuş adamın aksi davranışları kafa karıştırıcıydı.

İhtirasıyla güçlü Cesur ağanın kendine mukayyet olduğu zorlayıcı sabahı kazasız belasız atlattığına inanmak deyim yerindeyse imkânsızdı. Aklını kaçırmasına sebep olan gülüşünü sayarsa niyetinin yalnızca ihtirası olmadığını da göz önünde bulundururdu Zeyno.

Cesur Kadıoğlu kanına yavaş yavaş girmeyi mi planlıyordu?

Esasında baktığında garip sabahını nükteleri ve durmaksızın kopan gür kahkahasıyla güzelleştirmişti. Gayriihtiyari gülümsedi, gülmek ona çok yakışıyordu. Kaygısız yarınlar gibi heyecanlı, kederin yersiz ol-

duğunu kanıtlarcasına coşkuluydu. Böyle bir adamın gülümsemelerini ondan kopardığı için utandı.

Yumuşadığını sezince avuç içini şakağına pat diye vurdu. "Hayır Ruze hayır... Cesur senin can düşmanın artık. Yakışıklı falan değil, gülümsemesi de çirkin... Şey gibi..." benzeteceği çirkin kelamı bulamayınca homurdanarak kapıdan uzaklaştı. Daracık dediği elbiselerden birini daha giymek aklına yatınca üzerini çabucak değiştirdi.

Bu defa hâkî yeşili örme elbiseyi kalıp gibi taşıdı üzerinde. Saçlarını salık bıraktı ve makyaja ihtiyaç duymadığına kanaat getirerek dağıttığı odayı çarçabuk topladı. Aşağı inmek için odadan çıktığında Cesur'un yatak odasına göz ucuyla baktı. Kapısı hâlâ kapalıydı. Banyoya girerek ihtiyaçlarını giderdi, rutin bakımından sonra banyodan çıktı.

Cesur ağa henüz çıkmadıysa yüzleşme vaktiydi.

Merdivenleri indiğinde kapıda kocasını buldu, son anda yakaladığı adam kahvaltı etmeden çıkıyordu. Cesur'un onu görür görmez burnundan nefesini vermesine gözlerini devirdi. Anlaşıldığı üzere rutin hâlini alan *birbirini hırpalamak* eylemini gerçekleştirmeden vedalaşamayacaklardı.

"Sabiha anne bugün gelmeyecek, kendine iyi bakarsın. Nasıl olsa turp gibisin!"

Manalı manalı laf sokan kocasına burnunu buruşturdu. "Sen o gözlerinle beni yemezsen çok daha iyi olacağım!"

Malum bakışlarını ilan eden kadının aldığı yanıt Cesur ağanın kapıyı suratına kapatması oldu. Kendi gerçeklerinin dillendirilmesini kabul etmeyen paşazadenin Zeyno'ya uluorta sözler sarf etmesi haksızlık değilse neydi?

"Sevimsiz sığır!"

Sıkıcı gününü geçireceğini anımsayınca oflayarak mutfağa girdi, demlenmiş çayı bulunca sevinerek kahvaltı tabağı hazırladı. Tek başına olmaya alışamadığı kahvaltısını, salonda geçtiği televizyon karşısında kanallarda gezinerek ağır ağır yaptı. Aklını kurcalayan birtakım sorular, çözümlemesi zor olaylar ve özlediği ailesi vardı.

Ferman, ailesine elinin yandığını, ona gitmek istediği hâlde gururuna yediremediği için gidemediğini söylemiş miydi? Gözlerine biriken yaşlarla boğazına düğümlenen yiyecek birleşince Zeyno için kahvaltı çileye dönüştü.

Cesur'un kaygısız gülüşünü elinden aldığını kendine her fırsatta söylüyordu, ya Zeyno'nun mahrum kaldıkları...

Sıcacık çayı yudumlayarak boğazını zorlayan lokmayı kolayca sindirmeye çalıştı. Bir an sonra ruhuna kasti işkence eden düşüncelerine dün geceki hatıralar düştü. Onu öpmüştü sonra odasına gelip uykusuna ilgilenmişti. Beklenmedik ilgisi kadar Ali Ahfaz'ın gönderdiği kahveye verdiği tepki de dikkatini dağıtıyordu.

Yeni komşunun gönderdiği ikrama bu denli öfkelenmek akıl kârı değildi ve Zeyno öğrenmenin yolunu muhakkak bulmalıydı. Fakat sır çemberinin içine nasıl gireceğini dahası Ela'nın boyunu fazlasıyla aşan araştırma görevini kime vereceği sıkıntısına düştü.

Kimsesiz olduğunu her şeyden öte bir evde hapis hayatı yaşarcasına sıkıntıdan patlayacak kadar yalnız kaldığını anımsayınca araştırma işinden vazgeçti. Kimse ona kapıyı bu bağlamda açamazdı çünkü kimsenin Cesur'un gazabıyla baş edecek kadar gözü kara olduğunu düşünmüyordu.

Aklını kaçırmasına ramak kala kahvaltısına son verip ayaklandı. Biraz dışarı çıkmalı, temiz hava eşliğinde yürüyüş yaparak gerek zihnini gerek bedenini rahatlatmalıydı. Salonla kapı arasındaki mesafeyi çabucak kat etti, zira hazırlanmadan önce Cesur'a haber uçurmalıydı.

Kapıyı açıp eşikte beklemeden dışarıya adım attı, göz açıp kapayıncaya kadar Şerif önünü kesti; iri cüssesinden korkarak geriye sıçrayan kadının nidası ani gelişinden ötürü sert oldu.

"Ödümü kopardın ya!"

Şerif, tepkisiz kalarak, "Bir sorun mu var hanımım?" sualini sakince yöneltti.

"Ağanı ara, dışarı çıkmak istediğimi söyle."

"Çıkmak yasak hanımım."

"Hapiste miyim?"

"Cesur ağam burası ona hapis, dedi."

Tek kaşını ustalıkla kaldırdı, "Öyle mi?" diye sordu. Tutumunu sertleştirerek rüsva olmadan içeriye girerek kapıyı kapattı; bastırdığı öfkeyi alev saçarcasına püskürttü. "Şerefsiz! Sana tahammül edemiyorum Cesur! Seni kurşuna dizmek istiyorum nezaketsiz herif!"

Her öfke, sabır duygusunu öldüren tehlikeli zehirlerden bir tat içerir. Zeyno Kılıçhan, anlaşmaya varamadığı adamla birbirlerine zarar vererek, evliliği sürdürmenin zorlu yollarına katlanma mecburiyeti çekmekten epey sıkılmış, çözülmesi pek imkânsız sorunların her geçen gün büyümesinden de fazlasıyla rahatsız olmuştu.

En acısı da aralarındaki sıkıntının çevrelerindeki herkese yansır hâle gelmesiydi. Yerinde sinirle tepindi. "Evde oturmak çok sıkıcı... Bir Allah'ın kulu yok!"

Yıkılma inadının üstesinden nasıl geleceği tasasına yeniden düşerek yoruldu; Cesur hakkında bilgi toplayamıyor, dışarı çıkamıyordu ama Cesur ağa istediği an komşusu hakkında hemen bilgi toplayabiliyordu.

Eşitsizliğin yüze vurulur en çetin kanıtıydı.

Zeyno oflaya puflaya Cesur'a saydırırken kötü fikirleri için her daim hazırda bekleyen cini şahlandı. Ona eğlenceli şeyler fısıldayan cinine teşekkür ederek yüzüne yerleşen şeytani sırıtışıyla merdivenlere mavi gözlerini dikti. Biraz sonra sıkıcı gününü aydınlatacak bilgilere erişecekti. Monoton hayatına getireceği soluk şayet onu boğmazsa kötü cini gününü kurtarmış olacaktı.

Heyecan içinde basamakları tırmandı, heyecanı her basamakla eşdeğer hızda yükseliyor, gümleyen kalbinin sesi adrenalini son hazzına kadar yaşatıyordu. Tek bir oda için yaşadığı hisleri çok özlemişti.

Zira Rozerin Zeyno Kılıçhan aylardır ölü duygularını yaşatmak için boşa nefesler harcıyordu.

Cesur'un çalışma odasına yaklaştığında derin soluklarla ufak seansını başlattı, onunla ilgili bilgiler almak için tek çaresi çalışma odasına girmekti. Kolu sakince indirdi, kilitli olmadığına şaşırarak kafasını içeriye soktu, kendisinden yayılan gerginlik dışında herhangi bir tehlikeyle karşılaşmayınca içeri ayak uçlarında sıvıştı.

Kapıyı arkasından kapatmak gibi bir hata yaparak aşağıdan duyacağı sesleri tamamıyla kesti; o sırada aklını başından alan geçerli sebeple ilgileniyordu. Nefes aldığı anda Cesur'un kokusu yüzüne tokat gibi çarparak, aklını başından aldı. Koku nasıl ölü hislerini canlandırabilirdi?

Sevmediği adamın biri kokusuyla nasıl dikkatini başından alabilirdi?

Odanın bir duvarını tamamıyla kapsayan cam kapaklı kitaplığa hayranlıkla baktı. Sıcak tonlu gri rengin içinde türlü kapak ve renkte ansiklopedi, ciltli ve karton kapaklı kitaplar süslüyordu.

Onun yanı sıra alt raflara doğru heykeller, çerçeve ve vazolarla türlü dekorasyon ürünü süslemeye devam ediyordu. Alt kapakların kapaklı olması ıvır zıvırın veya başka genel ihtiyaçlarının da orada bulunduğunu düşündürdü.

Zeyno birileri gelmeden ferah çalışma odasının masasına ulaşmalı ve bulması gereken her neyse bir an önce ulaşmalıydı. Düzenli masa karışıklıkla aynı renkteydi ve üzerinde bir çerçeve, macbook ve pirinçten abajur dışında hiçbir şey yoktu.

Deri sandalyeye ürkekçe oturdu, sonunu getiriyormuş hissini bertaraf ederek boş masaya bakındı, hiçbir bilgiye ulaşacak gibi görünmüyordu. Şansını çekmece karıştırmaktan yana kullanacaktı. İlk çekmeceyi açtı, en üstteki kese kâğıdını çıkardı, içindekileri boşaltınca birkaç fotoğraf ve Ali Ahfaz Shadid isimli komşularının bilgilerini içeren yazılı belgeleri okudu.

Bu dün gece istediği dosyaydı. Dosyada yazılanlara kabaca göz gezdirdi. Ali'nin ona söylediği her bilgi doğrusuyla bulunuyordu. Onun dışında nerede okuduğundan evinin adresine, kimlerle iş birliği yaptığından ailesinin bütün isimlerine kadar her şeyi okuyucunca şaşkınlıkla nefesini bıraktı.

"Yuh ebesine kadar araştırmış!"

Cesur'u şüpheye sokacak veya öfkesini haklı çıkaracak bilgiler bulamadı Zeyno, geride kalan fotoğraflara da göz gezdirdi. Mavi gözleriyle gülümseyen Ali Ahfaz'ın gamzelerini yeni fark etti Zeyno.

"Vay hakikaten yakışıklı adammış... Bekârmış."

Fotoğrafları dosyaya koyup kenara attı. Ali Ahfaz hakkında endişelenecek bir şey bulmayınca başka bilgiler bulmanın peşine düştü. Çekmecede başka dosyalar buldu. Onları da çıkartıp bakarken hepsinin işle ilgili olduğunu fark edince diğer çekmecelere yöneldi.

"Cesur Kadıoğlu kim sorusunun cevabını alacak mıyız bakalım."

Kilitli çekmecenin anahtarını aradıysa da bulamadı. En alt çekmeceyi açıp içinden tüm dosyaları çekip aldı. Kese kâğıdından küçük bir zarf daha bulduğunda kaşları istemsizce çatıldı. Ne hikmetse bu zarf az öncekinden farklı hissettirdi kadına, biraz meraklı biraz telaşlı edasıyla zarfın ağzını tersyüz edip içindekileri masaya döktü.

Bir kurşun ve birkaç kâğıt parçası düştü...

Kurşunun mekanik sesi yüreğini hoplattı. Kimin hayat bağlarını koparmak için saklıyordu? Eline aldığı kurşunu incelerken beyaz kâğıtlardan bir tanesini avuçladı. "*Bu daha başlangıç!*" yazısını okuduğunda ise hayat bağları kopartılacak kurban kendisiymiş gibi tutukluk yaşadı.

"Bu ne şimdi?"

Sorusunun yanıtını kendine veremeden odanın kapısı aniden açıldı,

çığlık atarak elindekileri düşüren Zeyno kapıya nefes nefese bakakaldı. Şerif ile İlkay kapıda dehşetle onu izliyordu.

"Rozerin hemen çalışma odamdan çıkmazsan, seni o odayla beraber gömerim lan!"

Cesur Kadıoğlu'nun ürkütücü bariton sesi odada gümbür gümbür inleyince gözleri vahşetin yüzünü seyreden çocuk gibi korkuyla büyüyerek iki adamda asılı kaldı. Varlığı bulunmayan odada sesi nasıl bu denli yükseliyordu? Arayışı İlkay'ın elindeki telefonu görene kadar sürdü. Telefonun sesi hoparlöre verilmişti. İyi de burada olduğunu nasıl öğrenmişti?

Cevap bulamadığı her sorunun yeni sıkıntılarla büyüdüğünü belirtmekten yorulmuştu.

Kıpırtısız duran kadına sesini asla çıkarmayan iki adam çıkması için kapının önünden ayrılarak gerekli mesajı verdiler. Zeyno, masadan acele adımlarla uzaklaştı, ona yabancı adamların önünde bağıran kocasına manalı sesiyle parladı.

"Yemedik ya odanı!"

"Çık lan!"

Cevap vermeden odasından kaçarcasına çıktı, yaşadığı rezalet mütehiş utanç duygusunu peyda ederek onu evden kaçma fikrine kaptırdı. Basamakları ikişer ikişer inen kadın kendini salona attığında vücudunu saran ateşten yanıyordu.

İçindeki yangından kaçmak istedi.

Cesur nasıl öğrenmişti orada olduğunu? Şerif ve İlkay bir sorun çıkmadığı sürece eve giremez, girecek olsalar dahi kapıyı çalarlardı. Eve akıllarının estiği gibi girmeyeceklerinin farkındalardı.

Odada kamera mı vardı?

İncelemediği mekânın giriş çıkışını kayıt altına alan bir kameranın bulunduğunu düşününce... Yüzünü çığlık atarak avuçlarına gömdü. "Allah'ım çok utanç verici. Cesur beni öyle izledi mi?" boğuk boğuk inledi kadın. Odadaki ilk girişinden yakalandığı ana kadar izlenmişse Cesur ağaya bolca malzeme vermiş demekti. Onu sözleriyle öldürecek, odasına gizli gizli girdiğini yüzüne vurup duracaktı.

"Allah'ım... Allah'ım çok utanç verici... Gerçekten çok utandım..."

Kafasını bir yerlere vurma şevkine tutulunca salondan ayrılarak bahçeye koştu. Hiç bu kadar çok rezil olduğunu hatırlamıyordu. Onu

salonda gördüğünde Cesur ne düşünmüştü? Peki ya çekmeceleri karıştırdığında Zeyno'ya ne gözle bakmıştı? Ses kayıt sistemi de var mıydı? Varsa sayet Ali Ahfaz hakkında söylediklerini duymuştu; büyük rezaleti düşününce avuç içini dudağına bastırdı, düşüncesizliğinin bedelini ağırca üç kere vurarak ödedi.

"Allah seni kahretsin! Niye sesli düşündün Zeyno, niye?"

Kötü cininin gününü kurtarmasını bekleyecek kadar aptalca davranmıştı Zeyno. "Sana bir daha uymayacağım... Bu kadar baştan çıkarıcı olamazsın..." dedi, içindeki kötü yanı bastırmak için abuk sabuk sözlerle kendini kandırdı. Rezil olduktan sonra nafile telkini yapmanın manasızlığını fark edince ağlamaklı sesiyle isyan etti.

"Ah rüsvalarda yaşıyorum... hayır hayır ölüyorum..."

"Rozerin Hanım iyi misiniz?"

Hayır... İçini basan ateşi İstanbul soğuğu kesemedi, Zeyno dışarıda üşüdüğünü dahası komşusu Ali Ahfaz'a yakalandığını sesiyle fark edecek kadar kendi içine dönmüştü.

"Bir sorun yok değil mi?"

Sorusunu aldığında kederli gözlerini ona çevirdi. "Var... hayır yok..." diyerek bocalamalı yanıtladı, akabinde kamera ve odayı düşünce, "Var... var..." diye düzeltti telaşla. Kocasının Ali hakkında bilgi topladığı ve adamın hakkında konuştuğu an düşüncelerini zorlayınca avazını bağırarak kopardı. "Hayır... Yok yok hiçbir sorun yok..."

Ali Ahfaz'ın tok kahkahası utancına indirilmiş tekme gibi hissetirdi.

"İyi olduğunuzdan emin olmalıyım. İyiyim deyin o zaman."

Neden?

"İyiyim..." dedi kararsız edasıyla, ensesini dikkatsizce kaşıdı. "Çiçekleri sulamam gerekiyordu, bahçıvanın dikkat etmemi istediği bir ayrıntı vardı. Onu unutmuşum, çiçeklerin zarar göreceği korkusundayım sadece..." diye açıkladı hafifçe tebessüm ederek. İbriği acelesiz edasıyla avuçladı, çiçekleri sulayacak havası yaratmaya çalıştı.

Gözleri inanmadığını saklamadan samimi gülümsemesiyle destekledi. "Sizi merak ettim Rozerin Hanım, kahve gönderince bir sorun çıkıp çıkmadığı telaşına düştüm," dedi, sözlerini telaşlı ifadesi destekler güçteydi. "Hoşunuza gitmemişse saygı duyarım."

Hoşuna asla gitmemiş, dahası evli bir kadına kahve göndermenin doğru davranış olmadığını belirtmek istemişti ama Ali Ahfaz evli ol-

duğunu bilmiyordu. Niyetinin kötü olmadığı kendi üretimini tattırmak adına jest yaptığı bilincindeydi ve evli olduğunu bilse belki yine aynı şekilde gönderir ya da Cesur ile tanışırdı. Komşuluk anlayışına ters düşen bir şey göremiyordu tek sıkıntı evli olduğunu bilmemesiydi.

"Yok, endişe edeceğiniz gibi bir sıkıntı olmadı," dedi, yalanı bir çırpıda söyleyiverdi ve asıl gerçeği içinde zikrederek sakladı: *Kocamın daha tanışmadan senden nefret etmesi ve seni ebene kadar araştırması dışında hiçbir sorun yok.*

Rahatlamış gibi omuzlarını düşürdü. "Hoşunuza gitmez ya da yanlış anlaşılırım endişesinden çalışanım Ebrar'dan sizin için getirmesini rica ettim."

Niyetinin kötü olmadığını kanıtlayan düşüncesi Zeyno'yu rahatlatarak üzerine çöreklenen huzursuz sancıyı söküp attı. "Zaten kahvenizi ısmarlayacağınızı söylediniz, eve göndermenize hiç gerek yoktu."

Ali Ahfaz omuzlarını hafifçe silkti. "Olsun, içmeden gitmeniz beni üzdü. İçim hiç rahat değildi," dediğinde meraklı edasıyla kafasını hafif sağa yatırdı ve tebessümünü koruduğu dudaklarından malum soruyu döktü. "İçtiniz mi peki?"

"Hayır, daha fırsat bulamadım."

Yanıtı üzerine cebinden telefonu çıkaran adama anlamsızlıklar içinde baktı. Dokunmatik telefonun üzerinde parmakları hızlı bir şekilde hareket ettikten sonra işini bitirmiş olmalı ki kilitleyip tekrar cebine tıkıştırdı. "Bu arada kolunuz nasıl oldu? Annemin hazırladığı etkili bir merhem vardır. Ne zaman kendimi yaksam merhemi hazırlar, iz kalmaması için sürerdi," diyerek muhabbeti sürdürdü. Sesinin sıcaklığı kurduğu muhabbetle büyüyordu.

Zeyno mavi gözlerini kocasının sardığı koluna indirdi, gariptir ki baktığı anda ruhunu güçlü bir sızı sararak sıkıştırdı; korkusunun nüksettiği açık mesaj mıydı yoksa sakladıklarının utancı mıydı bilinmez sızıyı çabucak iteleyerek kaygısız görünümüyle yanıtladı. "Gayet iyiyim... Doktorum iz kalmayacağını söyledi. Yine de annenizin karışımını alayım bir dahaki sefere lazım olur."

Ali Ahfaz muzırca kaşlarını çattı. "Onun yerine daha dikkatli olursunuz."

Sözsüz teşekkürünü mimikleriyle etti kadın, içeri girme vakti yaklaşınca ibriği yerine geri bıraktı ve iki kupanın bulunduğu tepsiyle beraber bir kadının onlara yaklaştığını fark etti.

Komşusu iki kupayı tepsiden alınca telefona aniden yüklenmesinin nedenini anladı, mahcup olan kadın uzattığı sıcak kupayı dikkatlice ayvaşladı. İnce davranışıyla takdir edilmeyi hak eden komşusuna yalnızca teşekkür etti Zeyno.

Burnuna yaklaştırdığı kupadan sıcak buharıyla yayılan filtre kahvenin keskin kokusunu içine çekti, kokusu harikaydı. Ağzını yakmamaya dikkat ederek tadını merak ettiği kahveden bir yudum içti, hızını alamayarak ikinci yudumu da hazzına varma niyetiyle kurumuş boğazından geçirdi.

İlk tepkisini nefesini tutarak bekleyen adama, kupanın üzerinden tatmin olmuş tebessümüyle karşılık verdi. Kahvenin yumuşak tadı damağında sıcağıyla süzülerek keyif anı yaşattı. "Sanırım kahvenize baydım Ali Bey."

Ali Ahfaz ukalaca sırıttı, bu ukalaca sırıtış ağırlığını korumuş adamın üzerinde biraz yavan duruyordu ama pek de önemli sayılmazdı. "Beğeneceğinizi söylemiştim. Biz işimizde oldukça iyiyiz."

Kahveyi beğenmese tutumunu bayağı bulurdu Zeyno, övgüyü eksiyle hak eden kahveden bir yudum daha içti, onu detaylıca inceleyen Ali Ahfaz'dan habersiz damağını şenlendiren tatla ilgileniyordu.

Cesur ile oturup karşılıklı bir kere bile olsun içmediği kahveyi elin yabancısıyla bahçede içiyor ve buna keyif diyordu. Anlık olsa da sonuçta yabancı bir adamdı ve her ne kadar bastırsa da korkular duyuyordu.

"Alnınızdaki *deq* bana evimdeymişim gibi hissettirdi."

Korkusunun sebebi tamamıyla buydu, sözleri mahremiyeti hissettirdiğinden rahatsız oldu Zeyno. Yüzüğünü takmadığı için ölesiye pişmanlık duydu ne de olsa evli bir kadındı ve karşısında duran adam evli değil de onu bekâr sandığı için böylesine özgürce konuşuyordu.

"Annemin alnındaki sizinki kadar seçici olmasa da..."

Akrebin sebebini merak ettiği düşüncesine vardı.

Altı üstü iki gündür tanışıyorlardı ve şimdiye dek rahatsız edici bakışlarına, içini soğutacak sözlerine denk düşmemişti. Çizgisini asla bozmayan, saygıyı kitabı bilen adamla gayet seviyeli bir şekilde sohbet ediyorlardı. Yalnızca Ali Ahfaz evli olduğunu bilmiyordu.

Kasten saklamadığı medeni hâlini başına bela almadan komşusuyla paylaşmalıydı. Zira Cesur'un adamla tanışması an meselesiydi.

Cesur'u hangi kelimelerle anlatarak varlığını belirtebilirdi, üzerine kabaca düşündü. Düşüncesini Ali Ahfaz'ın çattığı kaşlarıyla yarım

bıraktı: arkasında kalan bir noktaya takılıydı, kadın tedirginleşerek omzunun üzerinde arkasına döndü ve kendisine dosdoğru gelen Şerif'i gördü. Bugün için eve giriş sayısı çoğalmıştı ve bu durum Zeyno'yu rahatsız etmeye başladı.

Şerif ürküten soluk benziyle, "Hanımım içeri girsek daha iyi olur," dedi, komşularıyla göz teması kurmaktan kaçınarak içeriye girmesi için yana çekildi. Cesur'un gazabından epey korkuyordu anlaşılan. Haksız sayılmazdı...

Zeyno, sessiz ve biraz da alaycı tınısıyla fısıldadı: "Niye ağan mı kızar yoksa?"

"Evet, beni öldürür!"

Şerif'in müthiş atağıyla sersemledi hemen sonra toparlanarak odasından kovan kocasını kızdıracak sözleri sarf etti. "İstersen onu çağır ve kahveme eşlik etmesini söyle." Dedi, meydan okuyan tavrını emir kuluna yapmak gibi bir hataya düştü. Zira Şerif'in yapacağı her şey Cesur'un nezdindeydi.

"Rozerin Hanım..."

Fısıldanmalarının nezaket kurallarına ters olduğunu bilen kadın, komşusu işkillenmesin diye Şerif'e zoraki gülümseyerek, "Teşekkür ederim Şerif," dedi ve adama tekrar döndü. Yarım kalan muhabbeti bu defa kasten sürdürdü. "Irak'ta da *deq* oldukça yaygındır diye biliyorum."

Ali Ahfaz, Zeyno'ya cevap vermeden önce ölümcül bakışlarıyla tehdit eden Şerif'i irdeliyordu, sorun her neyse bakışlarından hiç hoşlanmamıştı. "Bir sorun mu var?" diye sordu, teyit etmek istediği sorunun kendisi değil de Şerif'in esasında kim olduğuydu.

Konuşmaya gerek bırakmayan gözler ve mimikler, aradığı soruyu da istediği cevabı da verebilecek kadar yalındır.

Zeyno ona istediği cevabı vermedi, sakinliğini muhafaza ederek kibarca yanıtladı. "Hayır, hiçbir sorun yok. Soruma cevap vermediniz?"

"Evet, kadınlarımızın vazgeçmediği geleneklerimizden," derken, gözlerini Şerif'ten ayıramadığı için konuşurken bocaladı. "Bu arada benim bahçemi de elden geçirebilir miyiz? Yoksa sizin bahçenizden gizlice çiçekleri mi çalayım?"

Arkasında kalan adama bakmaya pek razı değildi Zeyno, komşusunun yarım yamalak esprisine güçlükle tebessüm etti. "Size daha önce de söyledim, benim emeğim değil. Ama bilgileri topladığım an size ne yapılacağını söylerim."

Telefonu çalmasa muhtemelen teklifini kabul edecekti Ali Ahfaz. Cebinden çıkardığı telefonun ekranında parlayan isim veya numara her kim ise aceleyle hareketlendi. "İzninizle, önemli bir telefon, hemen döneceğim."

Birkaç adım uzaklaşan adamın arkasından bakan Zeyno, kahveyi keyifsizce yudumladı. Şerif'in korumalığını üstlendiği andan öyle rahatsızlık duydu ki kovmamak için derin bir çabaya girdi. Fakat hak verdiği bir adet kurşun ve yazıyı dakikalar önce elinden düşürmüştü, öyleyse kim olduğunu bilmedikleri Ali Ahfaz'dan şüphelenmeleri de normaldi.

"Bu kim lan?"

Kupanın içindeki sıvıya bakan mavi gözleri işittiği davudi sesin etkisiyle irileşti, bu kadarcık sürede gelmeyi başarmış mıydı? Yoksa gaipten sesleri korkuları gereği mi duyuyordu?

"Yan komşu."

Şerif'in düz sesinden çıkan yanıtı duyunca Cesur Kadıoğlu'nun gelişinden tam olarak emin oldu, gözlerini indirdiği kupadan asla ayırmadan sürecek diyalogu sessizce dinledi. Ucu nasılsa ona dokunacaktı.

"Benim karım yabancı bir adamla konuşuyor ve siz de film izler gibi onu mu izliyorsunuz?"

Gözlerini sımsıkı yumduğu an boyunca kupayı tutan parmakları gerilerek vücuduna öfke dalgası yolladı. Kelimelerini özenle seçmeyi, hayatı boyunca nezaketini korumayı, sert tutumunu yumuşatmayı asla beceremeyecekti. Böylesine kaba olmak seçimi değil tercihiydi ve Zeyno onun tercihinden nefret ediyordu.

"Piç! Çiçek bahanesiyle karımla mı konuşuyor?"

Tüm bu süre zarfında ağza alınmayacak her kelamı zikreden, Şerif'in önünde hem kendini hem karısını inciten, bir erkek ve bir ağa olarak sınırlarını epey zorlayan Cesur Kadıoğlu'na küfredip, koşarak bu diyarı terk etmeyi imgeledi Zeyno.

"Ben sana dün gece ne dedim?" sorusuyla dibine kadar giren kocasının azametli hiddetini bir katre üzerine alınmayan kadın, kupayı koyacağı yer aradı ve bu esnada göz ucuyla Ali Ahfaz'ı kontrol etti. Şerif'ten sonra hiddetiyle gelen kocası yüzünden rüsva olmuştu.

Kızgınlığın nüfuz ettiği mavi menevişlerini gönülsüzce ona çevirdi ve imayla sualini yöneltti. "Elin adamının önünde tartışmayacağız değil mi?"

"Sana kimin hakkımda ne konuştuğu umurumda değil demedim mi?" önceki konuşmaları hatırlatan kinayeli sesi kırıcı, bakışlarıyla birleştiğinde ise ürperticiydi. "Siktiğimin piçi tartıştığımızı görse ne olur görmese ne olur? Sana onunla konuşmayacaksın demedim mi? Adam bir de bekâr!" dedi, dişlerinin arasından içine çektiği uzun soluk, örnünün sonunu getirir gibiydi; öfkeyle burun kemerini sıktı. "Hadi seni geçtim, sen inadıma onunla konuşuyorsun... O piç evli olduğunu bilmiyor mu da seninle konuşuyor?"

Zurnanın zırt dediği yere geldiler.

Ela gözlerini kupayı tutan parmaklarına hışımla indirdi, yüzüğü görmeyince karısına beslediği öfkesi görkemiyle büyüyerek ekseninde ki herkesi yakacak raddeye getirdi.

Rozerin Kılıçhan bugünkü kredisini tüketmişti.

Yanak kasları dalgalandı Cesur'un. "Yüzüğün nerede?"

"Çekmecemde."

"Neden parmağında olması gereken yüzük çekmecende?"

Kaderin yüzüne güldüğü an sayabilir mi Zeyno? Parçalarcasına kıran Cesur ağaya hak ettiğin bu darbesini indirebilir mi? Yakaladığı fırsatı geri tepemezdi. Adamın damarına basmak için önce kahveden keyif alıyormuş havası vererek bir yudum aldı, beklemekten deliye dönen kocasına umarsız edasıyla niyetini açıkladı: "Orada olmayı hak ettiği için. Eğer bu parmaklarda olmayı hak etseydi yerinde kalırdı."

Hedefine ulaşan kadın çarpılmışçasına sersemleyen kocasının fiile geçmesi için ateşi yaktığını anladı. Sersem havasından sıyrıldığı an da zararı ya kendine ya karısına ya da henüz tanışmadığı komşusuna verecekti. Üçüncü seçeneğin olmaması için elinden geleni yapmalıydı Zeyno.

Cesur, yüzünü yüzüne indirerek gözleriyle aynı hizaya geldi, korkunç elalarının yuvasında durmaksızın dönüşünü umursamadan apaçık tehdit etti. "On saniye içinde eve girmezsen yapacaklarımı tahmin bile edemezsin!"

Şerif'in hâlâ arkalarında beklediğini fark edince kavgaya meyil vermemek adına Cesur'a direkt çıkışmadı. Sakinliğini korumaya davranarak, "Burası senin evin ve bu adam senin komşun. Yaka paça götürülmüşüm gibi selamsız gidemem. Ben o kadar aciz bir kadın değilim Cesur!" diye izah etti. Anlaması gereken bazı noktalar vardı.

Ne yaptığını anladığı hâlde tehditkâr gözlerini üzerinden çekmedi Cesur. "Sana on saniye demiştim değil mi?"

Ciddi olduğunu anlaması uzun süren Zeyno, inatçı tutumundan vazgeçmezse kabullenmediği acizliğinden çok daha büyük rezaletlerle yüzleşecekti. Sinirden dolan gözleriyle Cesur'un yüzüne yaklaştı, bir adım kadar uzağına kalan adama nefretle soludu:

"Sen iğrenç bir adamsın!"

Kahve kupasını kasten Cesur'un eline tutuşturup acele adımlarla balkonu dolaştı ve yeri döven sert adımlarıyla verandayı geçip evin geniş, iç karartıcı salonuna girdi. Bu ev zindan değilse modern bir hapishaneydi.

Peşinden gelen adım sesleri, Cesur ağanın başlatacağı kavganın habercisiydi. Zeyno, kavga etmekten yana olmadığı gibi tehditlerle işi yokuşa süren adamla konuşmaktan da kaçınacaktı. Zira kalp kırıklarının doğalacağı hissi peşini bırakmıyordu.

"Dün gece sana kahve gönderen o muydu?" sorusunun gümbür gümbür inlediği anın arkasını, çarpılan kapı pencere sesi takip etti. "Benim karıma kahve gönderen orospu çocuğu o mu?"

Arkasında kalan adama hışımla döndü. "Bana saygı duyduğun müddetçe karım de!" diye ikaz etti buz gibi sesiyle. "Aksi hâlde kadının kahveyi getirdiğini teyit etmek için İlkay'a gideceğim ve sana kanıtlaması için delil isteyeceğim. Çünkü bu kahve meselesinden daha fazla rezil olmadan çıkamayacağız."

Kabaran öfkesini söndürmeye hacet görmeyen Cesur Kadıoğlu elahrelerinin kırıcı manasını bitirmeden sözleriyle yumruk indirdi. "İlkay'a ne gerek var, sana kahveyi ikram edenler söylemiştir kim olduklarını!"

"Sana çirkinleşiyorsun demek en hafif tabir, sen artık saçmalıyorsun Cesur. Bu kadar sığ mısın? İlkel düşüncelerini kendine sakla!" dedi, hazzetmediği suçlamalar yeniden baş gösterdiğinden epey öfkeliydi Zeyno ve kavga etmeme planını sekteye uğratıyordu. "Bir kadın bir adamla konuştu diye hemen kötü şeyler mi düşüneceksiniz?"

"Ona gülüyordun lan!" diye apaçık dile getirdiğinde çıldırmışçasına büyüdü gözleri. "Benim karım bekâr bir adamla karşılıklı durmuş gülerken kahve içiyor. Lan sen kaç gündür tanıyorsun da böyle sohbet edebiliyorsun, ben tanıyor muyum?" derken boş kalan yüzük parmağına tehlikeli bakışını sabitledi. "Üstelik bu parmak boşken!"

Öfkeyle kendini haklıya çıkaracağını zanneden Cesur ağa yanıldığı gibi çirkin söylemleriyle haddini aşıyordu. Zeyno ona fırsatı tanımamakta kararlıydı. "Bu evlilikten hiçbir beklentimin olmamasını söyleyen sen değil miydin? Eğer bir beklentim yoksa ne diye takacakmışım senin yüzüğünü?" dedi, küçümser ifadesiyle karşısındaki adamı alt etti. "Resmî nikâhımız da yok, madem doğru zamanı bekliyorsun o zaman o iki kelimeyi söyle de bitir bu eziyeti. Sana katlanamıyorum artık!"

"Öyle mi?" dedi, kafasını hızlı hızlı sallarken. Misilleme yapmak için yüzük parmağındaki alyansı çıkarttı ve Zeyno'nun göğsüne fırlattı. "O zaman ben de takmıyorum! O zaman ben de çoğu şeyi görmezden geliyorum, gereken neyse sana acımadan yapıyorum!"

Göğsüne fırlatılan yüzüğün şokunu sözleriyle çabuk atlatan kadın, sona doğru zikrettiği sözleri kaldıramayınca basınca maruz kalmış mayın gibi patladı: "Yapmıyor musun zaten?"

Kükrercesine sorduğu sorusunu kale almayan Cesur Kadıoğlu, gıyabında tanışan ve tanışmasını yarım yamalak yapan karısına çıkardığını sonucu ağır ağır paylaştı. "Evli olduğunu bilmiyor değil mi?" sorusunun ardından sert küfrü fütursuzca savurdu. "O zaman kim olduğunu şimdi öğrenecek. Yüzünü dağıta dağıta senin kim olduğunu ona anlatacağım!"

Apaçık şiddet uygulayacağını beyan eden kocasının önünü aldığı nefesten daha hızlı kesti kadın. Bu davranış yalnızca Zeyno'yu küçük düşürmek olurdu. Herzevekil davranışlarının sonu gelmeyen kocasını sertçe ikaz etti. "Sakın Cesur! Kötü bir niyeti yok saçmalama."

"Çek elini Ruze!"

"Yemin ederim kötü bir niyeti yoktu. Yalnızca çiçekler için bilgi aldı. Ben de bilmediğimi, bahçıvan gelirse yardım edeceğini söyledim. Yanlış bir şey yapmadı, saygısını bozmadı yemin ederim."

"Seni dün gece uyardım," dedi, ürpertici havası gazabının tesiriydi. "Sen kafanın dikine gittin."

Haklı olmasından nefret ederek suçsuz adamı kurtarmak için yapmayacağı bir şey yaptı Zeyno. "Özür dilerim gerçekten özür dilerim... Sadece çiçekleri suluyordum, o da kahve ikram etti. Çiçekler hakkında bilgi almak istedi. Bunlar komşular arasında olan şeyler..."

Çakır gözlerini titreten alev söylediklerileyle harlandı. "Onu tanısaydım evet, evli olduğunu bilseydi evet, yanında başka biri olsaydı evet!"

...ydi, kendince haklı sebeplerini sıraladıktan sonra önünü kesen karısını ...yerek camı kapıya uzun adımlarla ilerledi.

Her şeyden habersiz bir adamın daha sonunu getirecekti Zeyno. ...Kalçalarının üstüne gümbürtüyle düştü kadın, acı hıçkırığı sebep ...olacaklarını düşününce ayarsız kuvvetiyle kopardı. "Yalvarırım sana ...Cesur..." dedi, ağlamaktan sözleri yarım yamalak döküldü. "Birinin ...daha benim yüzümden acı çekmesini istemiyorum. Söz veriyorum ko...yamayacağım... Söz veriyorum bahçeye dahi çıkmayacağım..."

Cesur'un soluksuz adımları balkon kapısında duraksadı. "O piç için ...ağlama!" diye gürledi. Başka bir adama daha gözyaşı dökmesini kaldı...ramadı.

"Hayır onun için ağlamıyorum, sebep olduğum için... Lütfen sana ...yalvarıyorum."

Ne döktüğü gözyaşlarına içi buruldu ne sözlerine kulak verdi Ce...sur, yüklü gazabıyla cam kapıyı geçip verandadan bahçeyi arşınlayarak ...gözden kayboldu. O adam yabancı ve günahsızdı, Zeyno medeni hâlini ...paylaşmadığı için maruz kalacağı saygısızlığı asla hak etmiyordu. Düş...tüğü sert zeminden doğruldu, ayaklarının üzerinde durduğu an oyalan...madan cam kapıya koştu. Şerif ve İlkay'ın önünü kestiğini görmese ...bodoslama çarpacaktı, son anda yakaladığı simalarla frenledi kendini ...Zeyno.

"Çekil!" diye bağırdı nefes nefese.

"İçeri girmeniz gerek Rozerin Hanım."

"Sana çekil dedim İlkay!"

Zırh gibi ördükleri camın önünde kadına geçit vermez bir duvar ol...dular. Zeyno her girişiminde başarısız kalınca zırhlarına öfkesini ku...sarak biçare Cesur ağanın geleceği anı bekledi. Rezaletlerin boylarını ...aştığı evliliklerinde maruz kalmak istemediği en çirkin saldırıları da ...yaşar hâle gelmişti. Cesur boşanmak istemekte haklıydı ve muhtemelen ...en doğru anı yakalamışlardı.

Verandaya yaklaşan sureti yaşlı gözleriyle seçtiğinde iki zırhı or...tadan yararak aralarından geçti ve ona gelmekte olan ateş topunu o an ...için hafife almak gafletine düştü. "Ne yaptın ona?" dedi, hesap soran ...ağlamaklı sesi utancını en berrak hâliyle sezdiriyordu.

"Pencerede gölgeni dahi görsem bu sefer öldürmek için giderim!" ...dedi, müthiş öfkesi soluk kesiciydi.

"Sana yalvardım."

"Ben de seni dün gece uyardım!" dedi çabucak. Bakışlarıyla içeriyi işaret etti. "Geç içeri, daha gizlice odama girmenin hesabını verecek-sin."

Zeyno hâlâ unutmadığını işitince sarsıldı.

"Olayları bitmiyor anasını satayım, hangisine yetişeceğimi şaşır-dım!"

Mübalağa sanatı epey kuvvetli kocasının sarf ettiği sözlerini duy-mazdan gelerek hesabını tekrar sordu.

"Ona ne yaptın?"

"Uyardım, karımdan uzak dur dedim. Şimdi geç içeri!"

Buyruğuna boyun eğdi, içeriye çekingen adımlarıyla geri dönerken de odasına girmenin hesabını nasıl vereceğini düşündü. Kocasının ina-dına tersini yapınca zararlı yine o çıkıyordu. Cesur'u hiçbir zaman ha-fife almamıştı ama artık onunla inatlaşınca iki kere düşünmek zorunda kalacaktı.

Salona geçtiklerinde İlkay veya Şerif cam balkonu kapatarak duya-cakları diyalogu tamamıyla kestiler. Zeyno Kılıçhan rezaletini anlatır-ken duymalarını istemezdi. Hiç onlara yakalanmamış gibi...

Odasına girdiği için hesap sormaya gelmiş olamazdı, üstelik bahçe-de Ali Ahfaz ile konuştuğunu nasıl öğrenmişti. Eve geliş hızı göz kor-kutucu aynı zamanda akıl karıştırıcıydı. Karısı olmasını istemediğini ısrarla dillendiren adamın başkasıyla konuşunca kıyameti kopartması da o kadar abes kaçıyordu. Tatsız durumu nasıl özetleyebilirdi Zeyno?

Cesur, komşusuyla karısını yan yana görmek hoşuna gitmemişti. Bu durum ona kendi hislerini hatırlattı; Şehrazat'ın, Cesur'a ağam deme-sinden hoşlanmıyordu, sırf bu yüzden ağam demeyi bırakmıştı Zeyno. Antipati beslediği kadın en yakın arkadaşıysa da kabullenemiyordu. Cesur onu bu yüzden kıskanmakla itham ediyordu...

Kadın idrak ettiği anın şaşkınlığıyla bocaladı, zihnine hücum eden bilinç başını zonklatarak çığlık attırmayı istedi. Fakat bu sevinç çığlık-larıydı...

Cesur Kadıoğlu, istemiyorum haykırışıyla incittiği karısı Zeyno'yu kıskanıyordu!

Çekingenliğini kayıplara karıştıran kadın özgüvenli edasıyla koca-sına döndü, bakışlarını üzerinde bulmanın sarhoşluğuyla cevabına ge-rek kalmayan sorusunu kesin edasıyla sordu: "Sen beni kıskandın mı?" tebessümün sindiği dudakları saniyeler geçtikçe genişledi. "Sen ger-

çekten beni kıskandın. Onun için eve geldin... Çünkü dün gece adamın coğrafini gördün."

Kendini ifşa ettiği için epey rahatsızlanan Cesur Kadıoğlu ela göz-lerini hemen kaçırdı, şaşkın yüzündeki ifadeyi silemeden karşı atakta bulundu. "Uçma Ruze!" atağının güçsüzlüğü Zeyno'yu haklıya çıkardı. "Kanatlarını durduramıyorum, onlar da beni kıskandığın için epey coşkular," dedi, nüktesinin anlaşıldığından emin hâlde kahkahayı ko-yacak. "Bir de beni beğenmediğini, istemediğini söylersin. Gerçekten sormasaydın onunla konuşmam umurunda mı olurdu?" hayretini sak-lamadan zaferinin tadını üzerine gitmeye devam ederek çıkardı. "Vay be! Bu kadar çabuk kapılmanı beklemezdim."

"Saçmalık!" dedi, gür sesi haklılığını feshedercesine kesin çıktı. "Ayrıca konu bu değil, neden çalışma odama girdin? İzinsiz! Hırsız gibi gizli gizli!"

Son cümlenin yarattığı kızgınlıkla kocasına uyarıcı bakışını fırla-tan Zeyno kıskançlık konusunu sadece birkaç dakikalığına rafa kaldırdı ve kocasına dürüstçe nedenini açıkladı: "Neler döndüğünü öğrenmem gerekiyor. Buradaki düzenin düşündüğümden daha bozuk. Yolunda git-meyen çok şey var, bir komşu için bu kadar yaygara kopartman çok cesaretsiz geldi bana."

"Evet var," dedi Cesur, kartlarını açtı. "Sana söylediğim zaman tah-min etmek istemediğini söyledin, karıştırma ortalığı."

Zeyno olmaz dercesine kafasını bir kereliğine mahsus sağa sola sal-adı. "Hayır, o zaman sana kırgındım. Gerçi sana hâlâ kırgınım, özür dilemedin benden," dedi, kırgınlığın nüfuz ettiği cılız sesiyle.

Gözlerinin incinmiş ifadesine rastgelen Cesur ağa gözlerini çevire-cek oralı olmadığını kanıtladı. "Özür dileyeceğim kadar kaydırmadım hayatını."

Sözlerinin aksine Cesur ağa özür dilemiş, uykusunda uyuyan Zeyno kaymadığından yırtmıştı, bu sabah kahvaltı masasına beraber otursalar-dı yine özür dileyecekti. O gece çok fazla ileriye gittiğinin bilincindey-di ama Zeyno zehir zemberek ithamıyla özrü resmen itmişti.

"Senin için bekleyeceğim," dediğinde sevimlice sırıttı. "Neler dö-nüyor, düşmanlarımız kim?"

Cesur, sağ kulağını ona doğru çevirdi, yanlış duyduğunu varsay-dığı cümlenin aslını isteyerek, küçümser ifadesiyle sualini yöneltti. "Efendim[55]... Düşmanlarımız mı dedin?"

[55] Efendim.

"Hıhı... Arjin benim düşmanım, sen benim düşmanlarımı kendi düşmanın gibi görüyorsan senin düşmanın da benim düşmanımdır!" dedi, tekrar ettiği kelamın ehemmiyetini ustaca zikrettikten sonra bilinen alaycı Zeyno'ya yeniden kavuştu. "Kimse benim kocama silah kaldıramaz, saygısızlık yapamaz. Bu beni incitir!"

Cesur'un tıslarcasına gülüşü bozuk sinirlerinin yumuşadığını haber etti. Gergin hatları saniyeler geçtikçe gevşedi ve alaycı gülüşü karısına baktıkça silinerek ona beklediği ifadeyi sundu.

Ona hayranlıkla bakıyordu. Suçluluk veya gizlilik olmadan belki de kendinden geçerek korkusuzca duygularını dışa vuruyordu. Tutkunun halesi kuşattığı adamı cesur bir âşık gibi gösteriyordu.

Zeyno yanılmayacak kadar gerçeği seyrediyordu... Gerçeğin içindeki kara delikten süzülen o tutkuyu iliklerine kadar hissediyordu. Heyecandan göğsü yükseldi.

Cesur, ne yaptığını anlayınca silkelenerek son verdi. Geç kaldığını fark edemeyecek kadar sersemce ve biraz da kızmak için takındığı tuhaf tutumuyla alaycı kadını ikaz etti. "Ben ve sen bir değiliz. İkimizi aynı kefeye sokma. Şimdi..." diyerek eliyle salon kapısının ardını işaretledi. "Odana çık. Ben evde olduğum süre içerisinde yüzünü görmeyeyim."

Geç kaldığını hâlâ anlamayan sersem kocasına istihzayla gülen kadın dibine girene kadar sakin adımlarla yürüdü, ayak uçlarına çarptığında da duraksadı. "Bir gün gelecek bu yüzü görmek için bana yalvaracaksın!" dedi ihtiyatla... Uzanıp dudağının kenarına yok denecek kadar az temasla öpücüğünü kondurdu.

Sızlayan her yanına yumruk bastı kadın, yalnız kalmayı seçen adamı arkasında bırakarak kapıya vardı, çıkmadan önce son kez Cesur Kadıoğlu'na baktı. Hâlâ bıraktığı noktada duruyordu; şaşkın öpücüğün etkisiyle biraz donuktu.

Belki o bir gün çok uzak sayılmazdı...

Odaya kapandığı verimsiz bir günü daha geçirdi, sıkıntıdan kurdeşen dökmek üzereydi ki Cesur'un evden ayrılmasıyla soluğu aşağıda aldı, açlığını bastırmak için hazırladığı çerez tabağı ve demlediği çayla beraber odasına geri döndü. Cesur'un odasına girdiğinde kütüphanesindeki birkaç kitaba gözünü kestirmişti.

Yine özgürlüğünü kısıtlayan Kadıoğlu ağasına inat yasağı ezmeye karar vermişti.

Canına susayarak girdiği çalışma odasında bütün utancı tekrar yaşayacağı korkusuyla gözüne kestirdiği tüm kitapları alelacele seçmiş ve oldukça buhar olurcasına yok olmuştu.

Kitapların dünyasına daldığında kendi dünyasından kaçtığı bir sığınak olarak görüyordu.

Seçtiği ilk kitap ortaokulda Türkçe öğretmeninin sınavda soracağı iki soru için okumalarını ve özetini çıkarmalarını istediği Şeker Porsukal'ı idi: Beş yaşındaki yaramaz Zezé'nin sancılı dünyasına atladığı sessiz saatleri kitap okumanın huzuruyla geçirmeyi planlamıştı fakat Zezé'nin hikâyesi için huzursuz geçirmişti.

Belki Zezé ona başka kapılar açardı; içinde birilerini öldürürse yaşamayı öğretirdi... Kim bilir...

Yemek arası verdiği süreci aşağıya inerek mutfakta geçirmişti. Cesur'un evde olmadığını Şerif'ten öğrenince aşağıya tekrar inmekte kusur görmedi. Kocası evde olduğu sürece yüzüne hasret bırakacağı inadıyla inmemeye karar vermişti Zeyno.

Yemekten sonra kalan son sayfaları bitirmek için odasına geri dönmüştü. Sancılı dünyadan koptuğunda gözyaşını akıtmıştı Zeyno. Kendi yaşamı için akıttığını da çok sonra idrak etmişti.

İçinde biriktirdiği gözyaşlarını bir kitap sayesinde akıttığı zor geceyi geçirmişti. Uyumadan önce bandajını açmış, kremini sürmüştü. O gece bandajını kapatmamış, kızarık ve yer yer kabuk bağlamış derisinin hava almasını istemişti. Böyle daha hızlı iyileşeceğini düşünmüştü.

Dalgınlık anı kabukları soymazsa canına kastetmezdi. Ne de olsa canını yakmakta üstün performanslar sergiliyordu Zeyno.

Sabah uyandığında aynı rutine devam etti. Kahvaltısı bu defa odasına getirilmiş, Sabiha Hanımın gelmediği bilgisini alınca canı epey sıkılmıştı. Evde çatlama noktasına gelmiş, hapis hayatıyla gözü kararmış kadına, ustaca darbesini indiren Cesur ağanın özgürce dolaşmasında sakınca olmamasına içerleyerek, sabırla sabah zulmünü hafifletmeye çabalamıştı.

Öyle ki bir ara iki adamın sesini duymuş, kocası isimlerini zikrettiğinde kim olduklarını öğrenmişti: Biri Sabutay Savcı diğeri Mahir Demirağ idi. Kocasının gelip onu çağırmasını, arkadaşlarıyla tanıştırmasını beklemişti. Beklentilerin yıprattığını bildiği hâlde hep bir beklenti içindeydi Zeyno.

Sesler tamamıyla kesildiğinde evden çıktıklarına kanaat getirmişti kadın, sıkıntısı bitmeden çoğalarak büyüyor, sırtına binerek nefes alış-verişine kadar etkiliyordu. Cesur'a inat kaldığı odada akıl sağlığını yitirmek üzereydi.

Zaten seçtiği ikinci kitap olan *Gece Yarısı Kütüphanesi* ona o gece kaçmasaydı hayatı nasıl olurdu sorularının bütün yanıtlarını bir kez daha vererek tokat yemiş etkisi yaratmıştı. Kitabın ana karakteri Nora ondan çok şey götürmüştü ve Zeyno sığınağı bildiği kitaplardan ilk defa bu kadar ürkmüştü.

Kitabı bitirdikten sonra gece lambasının ışığında bir müddet uzandı. Cesur, bir gün o geceyi gerçekten konuşacak, üzerine sorular soracak olsa Zeyno'yu anlamak için kendine şans verir miydi?

Cenaze namazını kılan ailesi bir gün öldürdükleri kızlarını diriltir miydi?

Boşlukta süzülen mavi gözleri komodinin üzerindeki kitap yığınına takıldı; gece lambasının altında koca harflerle yazılan *AĞITLAR* ismini okuyunca titredi, tek bir isim hayatını özetliyordu. Anlaşılan Rozerin Zeyno Kılıçhan yarın odasında Yaşar Kemal'i ağırlayacaktı.

"Rozerin..."

Cesur'un nazikçe seslendiğini duyduğunda afalladı, dün görmek istemeyen adamın kapısına gelmesi beklediği bir şeydi ancak hesapladığından daha erken gelmişti.

Kederli bakışlarını görmesini istemediği kocasına çevirmeden sakince yanıtladı: "Efendim?"

"Bana bak!"

Buyruğuna itaat etmedi. "Yüzümü görmek istemiyordun!"

"Beş dakika içinde aşağıda ol, tülbendini takmayı unutma."

Aceleci tavrı dikkatini dağıtınca kadın kapıya dönüp sebebini sormak istedi ancak görebildiği takım elbisenin içindeki geniş sırttan başka bir şey değildi. "Kim geldi?" diye sordu arkasından. Merakını gizleme derdine düşmedi kadın çünkü kocasının acelesi ve hazırlanmasını istemesi belli ki misafir ağırlayacaklarının veya tahmin edemeyeceği bir durumla karşı karşıya kaldığının habercisiydi.

"İnince görürsün. Yüzüğü parmağında göreceğim."

Yüzüne bakmadan yanıtladıktan sonra gözden kayboldu. Kısasa kısas giden Cesur Kadıoğlu henüz inadından vazgeçmemişti anlaşılan.

Çalışma odasına tekrar girdiği için kavgaya tutuşması da olası ihtimaldi ama herhâlde yüzünü görmek istemediğinden yanaşmamıştı.

Düşüncelerle vakit kaybedince yataktan uzaklaşarak soluğu dolabın önünde aldı. Kimin geldiğini bilmediği için kıyafetini değiştirdi. Buraya getirdiği bütün elbiseleri vücudunu saran dar kalıp kesimdi. Ne giyse yakıştığını biliyordu ve özensiz davransa da pasaklı görünmüyordu. Bir kozu daha Cesur'un üzerine oynayacaktı kadın, ne vakit davet üzerine özenle hazırlansa kocasının feleğini şaşırtarak hayranlıkla bakan gözlere maruz kalıyordu.

Alımlı güzelliğini vurgulayan sade makyajından sonra topladığı saçlarının üzerine iğne oyalı tülbendini örttü. Çekmecede sakladığı alyansı taktıktan sonra çok beklettiğini hatırlayarak acele adımlarla odadan ayrıldı.

Merdiven basamaklarını inerken, burnuna hücum eden karışık parfüm kokuları ve salondan yükselen kahkaha sesleri başını döndürdü. Garip hislerin kuşattığı bedeni zangır zangır titredi; ne olduğunu anlamak güçtü, aniden sarmalayan bu hissiyatın sebebi aşağıdaki sesler ya da kokular değildi. Kadın basamaklarda heyecanla korku karışımı duyguların yoğunluğunda sersemleyerek bir müddet dinlendi.

Hissin nedenini aralarına karışmayana kadar anlayamayacaktı. Beldeki arkadaşları gelmiş, Cesur sadece onlarla tanıştıracaktı.

Füme cam korumalığa tutunarak basamakları tek tek indi. Seslere yaklaştıkça titreyen ellerini birbirine kavuşturarak sakinliği için kendinden medet umdu, basamakları bitirip salon kapısına yaklaştığında iki sesi tanıdı. Bu sabah duyduğu seslerdi, Zeyno arkadaşlarıyla tanıştıracağı fikrine kapılınca rahatladı.

Salon kapısını aştığında adlarını bildiği ve henüz yüzlerini yeni gördüğü Sabutay ve Mahir dışında, Sabiha Hanım'ı ve davet masasına dönüştürülen yemek masasında oturan yabancı adamı buldu. Üzerinde nikâh memurlarının giyindiği cüppe vardı.

Davet masası... kırmızı cüppeli nikâh memuru...

İdrak ettiği durumu muhakeme edemeden belini kavrayan elleri hissetti, donuk ifadesiyle gözlerini tepesindeki adama dikti. Damat tıraşı mı olmuştu yoksa Zeyno halis mi görüyordu?

Çattığı kaşlarıyla başını döndüren kokunun eşliğinde yakışıklı adamı inceledi. Cesur'un ondan etkilendiği kadar Zeyno da beğeniyordu. Kabullenmenin sıkıntısına düştü.

"Eşim Rozerin," diye söze girdi, hançeresinden yükselen buğulu sesi nefesini kesti. "Sabutay Savcı, mahallemizin oto yıkamacısıdır..." neşeli tavrına büründüğü an da iki adamı gülümsetti. Sabutay'ın dış görünüşüyle Cesur'a benzediğini iki adamın da haddinden fazla dikkat çektiğini fark edince afalladı Zeyno.

Akabinde Sabutay'ın yanında mavi gözleriyle insanı âdeta masalsı yolculuğa çıkaran diğer dostuyla tanıştırdı. "Mahir Demirağ, kendisi de savcıdır."

Zeyno iki adamla el sıkıştıktan sonra memnun olduğunu çabucak belirterek nezaket kurallarını hiçe saydı zira onun derdi tanışmak değil, burada ne döndüğünü anlamaktı.

"Yine neler çeviriyorsun Cesur? Ne oluyor burada?"

Dişlerini sıkarak sorduğu soru onları pür dikkat izleyen iki adamı güldürdü. Cesur bazen canıma okuyor dediğinde inanmamışlardı ve kalbini kıranın aslında o olduğunu iddia etmişlerdi ancak görünen o ki Cesur ağa haklıydı: Rozerin canını güzelliğiyle yakarken dobralığıyla âdeta canına okuyordu.

"Gelinimizin itirazı mı var?"

Nikâh memurunun durumdan rahatsız olduğu apaçık tavrıyla sorması üzerine Cesur tutuşunu sertleştirdi. Bu bir ikazdı!

Heyecanlı damat rolüne bürünerek coşkuyla gülümsedi Cesur Kadıoğlu. "Hayır memur bey, karım yıldırım nikâhı dediğimde kabul etmiş ama inanmamıştı. Sürprizi bu kadar çabuk yapmama şaşırdı."

Yalanların hüküm sürdüğü lanet günlerin geride kalması için Zeyno hangi kitabın dünyasına dalıp kaçabilirdi? Hayal kırıklığı titreyen ellerinin sancısını kırdı, omuz başları sönerek onun durumundaki tüm kadınlar gibi güçsüz gösterdi.

Zeyno güçsüz değil hatası yüzünden istemediği hayatta tutsaktı.

Nikâh memuru bekletilmemek için nikâhını kıyacakları gelin ve damadı nazikçe davet etti: "O zaman başlayalım."

Mavi gözlerini kocasına imayla mıhladı. "Neye başlıyoruz Cesur?"

"Sakın açık etme Ruze. Sabiha Hanım burada, nikâh memuru şüphelenirse her şey biter!"

"Neye başlıyoruz Cesur?" diye sordu tekrar. Sorunun özünü anlamayan kocasının acelesindeki tuhaflık kadar hayatını çabucak boka sarma hevesi de öfkelendirdi. Kurtuluşu için gün sayarken onu oyuna getirerek resmî nikâhı kıydığına inanmaya cesaret edemedi.

Şimdi itiraz etse sonrasında neler olacağını kestiremiyordu. Mahir ve Sabutay'ın ağzı sıkıydı fakat Sabiha Hanım anlamadığı, şüphelendiği veya sorguladığı vakit ilk Zerda Hanım'a koşardı.

Tahtakurusunun kemirdiği iç dünyasını öfke yiyip bitirdi. Kocasıyla yan yana oturduğu nikâh masasında tutsaklığını kâğıt üzerinde de tescillemek üzereydi. Yüzüğün intikamını ondan zorla evet demesini isteyerek alan kocasıyla uygun vakitte hesaplaşacaktı.

Sabiha Hanım ve Mahir nikâh şahitliği için boşta kalan iki sandalyeye oturdu, Savcı Mahir Demirağ düzmece evliliklerine şahitlik edecekti. Zeyno, hukuk adalet kavramlarının işlenmediği coğrafyasında kendini suçlamaktan başkalarının hatasını görmez olmuştu.

Mahir Demirağ'a attığı manidar bakış utandırıcıydı.

Gözlerini asla çevirmeyen adamın manidar bakışlarına verdiği tepki anlamlıydı. Benim burada oturmama sebep olan sensin, der gibiydi. Aslında apaçık onu söylüyordu. Hataya hatayla karşılık vererek kendi yanlışını örtbas ediyordu.

"Yetiştim mi?"

Şehrazat'ın narin sesini işitene kadar gözlerini savcıdan ayırmadı Zeyno.

"Yetiştin hayatım." Yanıtıyla sevgilisini karşılayan Sabutay, sarıldığı kadının şakağına dudağını bastırdı. Malum sahneyi izleyen çiçeği burnunda karı koca aynı anda bakışlarını birbirine çevirdiler ve göz göze geldiler.

Yoksunluğu seziyorlardı belki de asla böyle olamadıkları için...

"Ne yazık, böyle bir hayatın olmayacak!" diyerek canını kasten yaktı Zeyno.

Eyvallah yanıtının ardından başını salladı ve gözlerini karısından kırgınlıkla ayırdı Cesur. Hayatını darmaduman eden kadınla resmî nikâhının kıyılması için memura onayı verdi.

Zeyno, diyalog kuracak herhangi bir hamlede bulunmadı, Cesur'a bakmadı. Sorulan sorular dışında yalnızca başını eğdi ve evet diyerek evliliğini kâğıt üzerinde de onayladı. Rozerin Zeyno tam anlamıyla Kadıoğlu geliniydi, nereye giderse artık Kılıçhan değil Kadıoğlu soyadıyla gidecekti.

Buğulanan mavi gözlerini sımsıkı yumdu, yaşların ellerine aktığı anı kimsesizliğini hissederek akıttı. Cesur'un karısı olmak onu dertler

deryasında boğar, can simidi bildiği herkesin akıntıya kapılmasına neden olurdu. Hoş onun can simidi yine Cesur idi.

Zeyno olanları hâlâ sindiremiyordu. Dinî nikâhı bozmasını beklerken Cesur ağa bambaşka bir manevrayla virajı dönmüştü.

Eline tutuşturulan aile cüzdanı yazılı cep defterini incelerken kulağına nikâh memurunun aşina olduğu sözleri çalındı: "Gelininizi öpebilirsiniz."

Bakışlarını aile cüzdanından ayırarak Cesur'a çevirdi, hüzne, kedere dair tek bir ibare yoktu. O bilindik öfkesini görüyordu sadece, ne kadar bastırırsa bastırsın Zeyno onu görürdü.

Yüzünü avuçladığı an da ikisini titreşim dalgası kapladı, ela hareleri onu öpeceği için ne tepki vereceğini irdeler gibi yüzünde geziniyordu. Zeyno, duygularını saklamadı, onu inciten adama öfkesini en yalın hâliyle yansıttı.

Ancak Cesur dudağını alnına bastırdığında hissettiği öfke parçalanarak dağıldı. Zeyno ani duygu değişimini anlayamazken geri çekilen kocasının oyunbaz tınısıyla sarf ettiği sözleri dinledi.

"Asma suratını karıcığım, daha tatlımızı yiyeceğiz."

Zeyno ayağına basarken küfredercesine çıkıştı: "Jehrê bîxwe[56]!"

Gerek fiziki gerek sözlü saldırıya hunharca gülen Cesur ağa bütün gözleri üzerine almıştı. Ayağına hınçla basan karısı yüzünden canı bir miktar yandığından yüzünü buruşturarak dikkatleri *gelin ayağına bastı* geleneğine çevirdi.

Kadıoğlu soyadını alan kadının mimiklerinde acı can çekişiyordu. Beni kurtarın avazının nüfuz ettiği ifadesini nikâh memuru yakalasaydı muhtemelen kıydırmazdı. Gidişiyle Cesur ve arkadaşları rahat nefesini almışlardı ama Zeyno için hücrede işkence görme dönemi yeni başlıyordu.

Her şeyden habersiz, mutluluğunu yaşayan sadece Sabiha Hanımdı... Tatlıları servis ederken de neşesiyle nikâhı kutluyordu. Cesur'un ailesinden kimsenin olmamasına yakındı ama o da kısa sürdü.

Zeyno ne tatlı yemeye tahammül edebilirdi ne de aldatılan yaşlı bir kadının sevincine ortak olmaya dayanabilirdi. Odasına koşmazsa salonun ortasında döşenen ilk mayına basacaktı kadın ve hepsi o mayına hak etmese de kurban olacaklardı.

[56] Zehir ye.

"Kusura bakmayın, kendimi iyi hissetmiyorum. Müsaadenizle..." ...eyen isteyerek salondan destursuz ayrıldı. Arkasından bakakalan ...'un kederinden habersiz, kurduğu plan için ona öfkesini azame...yordu.

"Kocerin yavrum..."

Merdivenlerde yakalayan yaşlı kadının peşinden gelişini utanarak durdu kadın. "Lütfen Sabiha Hanım, uyuyacağım."

Yalanlardan bıkmakla kervanın yürümediğini anlamıştı ve engel ...dan süregelen yalanlar silsilesinin içinde yalnız başına savaşıyor...eyi bir kez daha yiyince sağlam düştü Zeyno. Çünkü bu defa ...ini kolaylaştıracak hiçbir şey elinde kalmamıştı.

...'un odasına geçti, onu bekleyecek ve bu geceki saçmalığı ko...sakın. Ani nikâhın kıydırılmasında sebep bambaşkaydı, evleneli ...olmuş bir gün bile resmî nikâhın adını ağzına almazken ne hik...dün yüzüğü parmağında görmeyince kurduğu planla kıydırmıştı. ...ardığı sonuç Cesur'un ona güvenmediğiydi: Kocası hâlâ kaçacağı...düşünüyordu! Bu kadar mı güvenilmez görünüyordu? Rumi'yi kal...söküp Cesur'a hayat bağışlamak için didiniyorken tüm bunlara ...hâlâ mı şüphe duyuluyordu?

...una hayatını mahvettiği adamı bile unutan kadının onu tek ka...sileceğini düşünüyor olmalıydı. Oysa Zeyno ona ihanet eden ...tek kalemde silmeyi her zaman uygun bulmuştu... Rumi için de ...yapmıştı.

Volta attığı odada zamanın geçmesini takatsizlik içinde bekledi, bu ...düzmece evliliğini aslına kavuşturacaktı. Planın hesabını verdi...Cesur'u nereye koyması gerektiğine karar verecekti Zeyno.

Dakikalar saatlere kavuştu... Zaman yavaş yavaş aktı... Kadının ...namına katresi kalmadı. Günlerce eve gelmeyecek olsa bile *-netiile ilk aylarında evinin yolunu unutmuştu ve gitti mi gelmek bilmezdi-*...yecek, hesaplaşmayı öyle ya da böyle bitirecekti Zeyno.

Kapı açıldı, saatler sonra Cesur Kadıoğlu ile aynı ortamda bulundu. ...defa yalnızlardı. Resmî nikâhın şokunu hâlâ yaşıyorlardı ve bunu ...erinden gizliyorlardı. Zeyno'nun, *neye başlıyoruz Cesur* sorusu ...bakılırsa yerinde bir hesaplaşmaydı.

Kapıyı ardından kapatan kocasının dağılmış görüntüsünü hayretle ...eledi kadın, gömleğinin ilk üç düğmesi açık kolları katlıydı. Bu denli ...acaksa neden resmiyete dökmüştü? Telefonunu ve saatini yatağın

üstüne fırlattığında birbirine karışmış kumral saçları dikkatini çekti. O mu böyle birbirine karıştırmıştı?

Hiddetin yaktığı göğsü inip kalktı. "Bu saçmalık ne Cesur?" dedi, bağırmadan çağırmadan öfkesini bastırarak hesaplaşmayı resmen başlattı. "Aniden gelip nikâh kıymak da nedir?"

Yorgun göz kapakları düşmemek için direniyordu. Göğsünü zorlayan kuvvetli nefesini sıkıntıyla üfledi Cesur. "Sana evliliğin nasıl olduğunu gösterdim. O yüzük bir daha o parmaktan çıkmayacak!"

"Sen daha beni tanımadın mı? Senin isteğine göre yaşamadığımı sana öğretemedim mi Cesur?"

Cesur, alaycı gülüşüyle, "Öğretemedin!" diye yanıtladı. Kılıçtan keskin tavrını kadını kırarak sürdürdü. "Dünkü olaydan ders çıkartmadın mı?

Midesinin bulandığını hissedince yüzünü buruşturdu. "Sen gerçekten iğrenç bir adamsın!" dedi hayal kırıklığıyla. "Senin nasıl biri olduğunu şimdi daha iyi anladım. Sen bana güvenmiyorsun... Bana güvenmediğin için bu saçmalığı yaptın. Dün yüzümü görmek istemediğin için beni odama yollarken bugün aniden istediğin için nikâhı kıyabiliyorsun."

Eylemleri dile getirmekten yorulmuştu, karşısındaki adam kafasının dikine gitmeye, hislerine önem vermemeye devam ettikçe boşa konuştuğunu hissediyordu.

"Olması gerekeni yaptım, geç kalmıştık."

Umursamaz tavrına deli oluyordu Zeyno. Mantıklı davranmadıkça zarar görüyorlardı, Cesur bu durumu nasıl kolaylıkla görmezden gelebiliyordu? "Madem geç kaldın Van'dayken yapsaydın ya..." yanık elini saçlarının arasına daldırdı, acıyı hissedince çabucak çekti.

"Gerçek bu..." dedi, kolunun acısını Cesur'a kustuğu öfkesiyle unutmaya çabaladı. "Sen bana gerçekten güvenmiyorsun! Hayır ben aptallık ettim, senin beni kıskandığını düşündüm ama sen bana hiç güvenmiyorsun. Kaçtığım için başka adamlara da bakacağımı düşünüyorsun."

Konuştuğu süre zarfında sakince dinleyen Cesur Kadıoğlu son sözleri işittiğinde gazapla yüklenerek takındığı umursamaz tavrı hışımla ittirdi ve kadını sertçe ikaz etti. "Rozerin seni uyarıyorum, o sesini kes! Kes ki pişman olmayalım!"

"Sesimi mi keseyim?" dedi, hâkim olamadığı sinirlerinin yıpranmasından sebep istemsizce güldü. "Sen yaptıklarının önünü kestin de mi ben sesimi keseyim? Yalan de! Yalan de Cesur! Sana güveniyorum de! Senin başka bir adama kaçmayacağını biliyorum de!"

"Kavgaya bahane arama! Kes sesini!" haşin uyarısı ürkünçtü.

Lakin Zeyno Kadıoğlu ondan korkmuyordu. Korkakça davranan zamanda o adamken, isminin hakkını böylesine önemli bir mevzuda verecekken Zeyno uyarısını dikkate almadı.

Kustuğu acının esasında onu ne kadar yaktığını anlatmaya çalıştı.

"Söylemeyeceksin değil mi? Söyleyemezsin... Haklı olduğumu bildiğin hâlde söyleyemezsin," dedi, emin olduğu sözlerini geçmişi hatırlatarak sürdürdü. "Bugüne kadar sana tek bir yalanım olmadı. O gece neden kaçtığımı söyledim. Sana nişanlı olduğunu bilmediğimi söyledim. Sana bu oyunda kurban olduğumu da söyledim ama hâlâ bana inanmıyorsun."

Alnını ovuşturan kocası kefenlenmiş ölü kadar sessizdi.

"Gitmek istedim reddettin, ölmek istedim reddettin, karın olmak istedim reddettin. Senin yanında olmak istedim yine reddettin. Sen beni hep reddederken ben her şeye rağmen kabullenip sustum."

Cesur Kadıoğlu yine ölü sessizliğine büründü. Belki de kaçış yolu aydı.

"Sus böyle tamam mı? Hak vermeye gelince sus! Canımı yakmaya gelince bülbül gibi öt! Tamam mı?"

İnsan sustuklarını kusunca boşaltılmış çöp kutusuna dönüşebiliyor. Hepimiz biraz biraz kokuşacak kadar çirkin anılar yedeklemişizdir ve ruhumuza sızmasına müsaade etmişizdir. Anlaşılmaz, hak verilmez korkusuyla bastırdığımız her acının kölesi olmuşuzdur ve o lideri bıraktığımızda sudan çıkmış balık gibi çırpınmışızdır.

Oysa vaktinde dile gelen her acı soyutlandığımız küçük ama tecrübeli anılara dönüşebilir.

Zeyno kokuşmaya başlayan hangi acısını kussa altında eziliyordu çünkü karşısındaki adam acısını anlamıyordu.

"O iğrenç dilinle canımı sürekli yakarken her seferinde hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Yine sana geldim..." dedi, pişmanlıkla dolu gözyaşlarını serbest bıraktı. "O gece beni o odada tek başıma bıraktın gittin, sebebim olmana rağmen. Ben iftira attım diye yaptığın her şeyi

kabul ederken, sen canımı ısrarla yakmana rağmen kendini asla suçlu görmüyorsun. İnsan vicdanını sorgulamaya asla hakkın yok çünkü senin vicdanın yok! Varsa da bana yok…"

Vicdanın yok, sözleri Cesur'a indirdiği kaçıncı tekmesiydi…

Ölü sessizliğini bozarak sinir harbi yaşatan, iki kelimeyle kavgayı geri püskürteceğine inanan kocası, "Sus Rozerin!" uyarısından fazla kelam etmedi. Hal böyle olunca hesaplaşmaya meyleden Zeyno'ya kavgacı yaftalaması çarptırılıyordu.

"Sen sus demekten, kes sesini demekten başka bir şey bilmez misin?" diye sorduğu adamın omzuna hızla vurdu. Onu kendine getirmek istiyordu. "Susayım da sen hayatımın içine et! O adamla konuştum diye şu yaptıklarına bak," küçümseyen buz gibi ifadesi yaptıklarını hatırladıkça harlandı. "Sözde karın değilim, sözde yaptığım hiçbir şey umurunda değil. Beni öpüyorsun ama karın değilim. Neden öpüyorsun o zaman?" diye sordu. "Cevap ver hadi. Neden yaptıklarınla söyledikelerin çelişiyor?"

Kan kusturan sessizliği hüküm sürdü.

Zeyno inanamayarak kafasını iki yana salladı. "Ne yani artık şüphelerimin boyutunu mu değiştirmeliyim? Kesinlikle düşündüklerimde haklıyım," derken haklı olmaktan ötürü epey kızgındı. "Sen Rumi ile ne kadar ileriye gittiğimi bilmediğin için aslında benden uzak duruyorsun. Bana dokunurken onu hatırlıyorsun."

"Sana bu yüzden sus diyorum lan ben!" kükrercesine bağırdığı sözlerin ardından yumruk şeklini alan elleri bir yerlere patlatma isteğiyle tutuştu ama karşısındaki savunmasız, yaşadıklarından ötürü de üzgün bir kadındı ve Cesur onu yumruklarla ürkütemezdi. "O adamla yaşadıkların umurumda değil!" sözleriyle konuyu kapatmaya çalıştı. Rumi Gerivan hakkında hiçbir şey duymaya hazır değildi. Son ses kaydından sonra özellikle…

"Sana inanmıyorum! Hele bu gece yaptıklarından sonra bir gram inancım kalmadı. Ama beni dinleyeceksin," dedi kararlılıkla. Öğrenmesi gerekenleri kopacak kıyamete rağmen dillendirecekti Zeyno. Cesur o zaman şüphelerinden arınırdı.

"Geçmişimi öğreneceksin. Sadece elimi tuttuğunu, onun dışında tek bir yakınlığımızın olmadığını öğreneceksin. Sadece sarıldığımı öğreneceksin. Rumi bana dokunmadı…" sesi kışın çetin soğuğuna maruz kalmış gibi titredi. "Rumi bana dokunmaya kıyamazdı Cesur."

Susturmasının sebebi tam da duyacaklarıydı, kuru kuru yutkunan Cesur aralarındaki mesafeleri tüketerek yanında bitti, çenesini tutarak sıkıca sarstı. "Sus lan sus… Benim yanımda benim odamda benim evimde benim soyadımla o adamın adını ağzına alma. Senin için öldüğüm hakkında konuşma, seni parçalarım Rozerin! Sen beni nasıl parçalayacaksın. Rumi seni öyle parçalarım!"

"Bu hâlinle pamuklara mı sarıyorsun sanki!" diye patladı çenesini tutan elini iterken. "Bana inanmadığın için böyleyiz… Bana inandığını söyle, söyle ki bir daha adını anmayayım. Söyle ki kıymetle bahşettiğin soyadınla yaşadıklarımızı anlatmayayım. Ben o sahtekârı hayatımdan sildim attım. İster inan ister inanma ama gerçek bu."

Tansiyonun hiç düşmediği anlarda birbirlerini parçalayacak bütün sözleri sarf etmişlerdi. Cesur hâlâ kızgın Zeyno hâlâ kırgındı ve birbirlerini el uzatmanın dahi işe yaramayacağını düşünüyorlardı. Aile cüzdanının olması aralarındaki nefret meşalesini söndürmeye yetemezdi.

"Ulan sana inanmasaydım sana güvenmeseydim seni öper miydim?" diyerek esasında fark edemediği kör noktaya bilincini çekti. Fakat öfkesi öyle haşindi ki söylediklerinin anlamını yitiriyordu. "Hastaneye koşa koşa gelir miydim? Rıdvan piçine senin için ağzımı kapatır mıydım lan ben? Gör artık bunları… Gör ve beni daha fazla delirtme. O konağın duvarları arasında kör topal yaşıyorsun hiçbir şeyi görmüyorsun."

Zeyno öfkesine bir kova soğuk su boşalttı:

"Görmem için yanımda olman gerek!"

"Şu an neredesin Rozerin?"

"Cehennemin inindeyim!"

"O zaman kendi ellerinle yarattığın hayatıma hoş geldin."

Birbirlerinden tamamıyla uzaklaşarak odanın içinde bir taraflara savruldular. Nasıl yaralandılarsa ancak öyle iyileşeceklerdi ve bu yol el ele vermelerinden geçiyordu. Yoksa cehennem inindeki hayatları sandıklarından daha çetrefilli daha acınası hâle düşecekti.

Zeyno kendi elleriyle dağıttığı hayatı için son kez adımını attı. Kazioğlu soyadını almışsa evliliklerinin rayına oturması gerekiyordu. Yüzüğü çıkarmasından rahatsızsa onu görmesi gerekiyordu. Sadece laflarıyla sınırlı kalmayacaktı.

Çenesini gururla dikerek son kez ona konuştu: "Madem öyle beni kabul et. Madem bu evlilik asla bozulmayacak o zaman gerçeğe dönüştür. Bana güvendiğini göster, bana bir şans ver."

Ela gözleri duyduklarının absürtlüğüyle küçüldü. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Evet farkındayım," kaşlarını durumun ehemmiyetini belirtircesine çatıp aynı hızla düzeltti. "Bu evliliği gerçeğe dönüştürmek istiyorum. Bu evi çocuk sesiyle şereflendirmek istiyorum. Çünkü kardeşlerinin sorularından, dışarıdaki insanların dedikodu malzemesi olmaktan, annenin bakışlarından bıktım."

Aralarına kattıkları mesafeleri aşarak Cesur'un dibine kadar girdi. Heyecandan kasıldığını görünce doğru adımları attığına inandı Zeyno, onu itmeye cesaret edemeyecekti.

Bilinçli davranışının devamını getirdi, ilikleri çözülen gömleği avuçları arasında sıkıca tutarak ayak uçlarında yükseldi. "Bana soyadını verdiysen evliliğini sürdür," dedi kararlılıkla. Gözlerini ela gözlerinden ayırmadan kararlılığını gösterdi.

Cesur dudaklarına bakmamaya özen gösterdi. "Git uyu..." dedi, sesi güçsüz bakışları tutkuluydu. Onu göndermek işkenceymiş gibi zorlukla dile getirmişti. Ya onu dinleyip giderse?

"Ağam..." dedi kadın, tınısı ateşliydi. "Lafta, kâğıtta değil, gerçekten karın olmak istiyorum."

Ağam... Hoşuna giden tınının şehveti kasıklarına indirilen tekme gibi hissettirdi. "Rozerin?" diye ikaz etti son kez. Uyarısını dikkate almayan kadın yumuşak bir öpücük kondurup yavaşça geri çekildi.

"Ben sadece bir kere gelirim, bir kere sorarım. Ya karın yap ya da tam şu anda son kez reddet beni!"

Son kez reddederse öpmeyi arzuladığı kadını bir daha asla kazanamayacaktı Cesur ve bunu çok kesin tecrübe etmişti. Onu itmeyi göze alamayınca ensesinden yakalayarak hasretini çektiği iştahlı dudaklarına ihtirasla kapandı.

Son bir şans verdi ve sonrasını akışına bıraktı. Rozerin Zeyno Kadıoğlu bu geceden itibaren daima yüzünü döneceği belki bir gün kalbini teslim edeceği karısı oldu.

İnadıyla kazanmıştı Rozerin ama bu Cesur'un umurunda olmadı.

Min bêriya te kir ye[57]

Fon perdelerin karanlığa gömdüğü yatak odasında ilerleyen saatten habersiz, gök gürültülü sağanak yağmurun şiddetli sesine kulak veriyor, yorganın altındaki sıcak ve bir o kadar sert bedene sarılarak rahat içinde yatıyordu.

Aylar sonra hiçbir sabah bu kadar huzurlu hissettirmemişti.

Huzurunu gölgeye iten düşüncelerinden de kurtulursa gerçek anlamda sabahının tadını çıkaracaktı Zeyno; yataktan çıkmalı mıydı, yoksa onu sıkıca saran adamın uyanmasını mı beklemeliydi? Şayet kıpırdarsa onu da uyandırabilir, henüz saatin kaç olduğunu bilmediğinden erken davranıyor olabilirdi.

Ya Cesur uyandığında ne yapacaktı?

Bu gibi sorularla allak bullak ettiği zihninin dinlenmesine asla müsaade etmedi. Fon perdenin karanlığa gömdüğü odadan farksız zihni de iki perde aralığından sızacak aydınlığa ihtiyaç duyuyordu.

Kafasını hafifçe geriye itti, koyu kumral sakalların arasında kırmızılı kılları seçince dudaklarını endişeyle kemirdi. Dün gece kopan fırtınanın neticesinde bu adamın her bir zerresine dokunmuş, teniyle bütünleşerek ona ait olmuştu.

Göğsüne yatırdığı kafasını biraz daha geriye çektiğinde tamamıyla yüzünü gördü. Gür kirpiklerinin birbirine kavuşarak yığın hâline girdiği gözlerin kapalı hâlde olduğunu görünce içini ağır ağır çekti.

Her şey bir yana bu adam artık kocasıydı, her bir zerreleri birbirine aitti. Ancak aitlik hissinden feragat eden kalbi için aynı şeyleri söyleyeceği ve sade bedenlerle bütünleşen evlilikte kalp birleşimi olmayınca aitlik hissi göz boyamadan ibaret oluverirdi; Zeyno ve Cesur için kalplerinin birleşimi başka baharlara kalmıştı.

Rumi ile kurduğu hayallerin hiçbirini yaşayamazken Cesur ile çalkantılı kimi zaman iyi kimi zaman kötü anlarla ömür geçiriyordu. Zey-

[57] Seni özledim.

no Kadıoğlu kurduğu hayallerin ötesinde ağrılı yaşamına göz yuman sayısız kadından biriydi.

Gerivan soyadını alacağı ümidiyle kaçarken 4 Kasım gecesi Kadıoğlu soyadına sahip olmuştu. *Cesur'un kollarındayken Rumi'yi düşünemezsin!*

İç sesi onu uyarınca kafasını utançla eğerek gözlerini sımsıkı kapadı. Nefretini körükleyen düşünceleri bir şekilde Rumi'ye çıkarıyordu. Hayır, Cesur'un kolları arasındayken ona ihanet eden adamı düşünemezdi, ihanet eden adam yüzünden hayatını riske attığı yaşama şansını neredeyse elinden aldığı Cesur'a riyakârlık edemezdi.

Rumi Gerivan bir kurşunla hayattan, ihanetiyle de kalbinden kopup gitmişti.

"Uyuyan bir adamın çenesine kafa atamazsın Rozerin."

Ne!

Uykulu sesin acı çeker tınısıyla ürken kadın sersemlemiş hâlde kafasını tekrar geriye yatırdı, az önce gördüğü çenenin hasara uğramış olduğu bilgisiyle üzerine bir kez daha sarsılarak, gözleri hafif aralıklı kocasının çenesini ovuşturmasını sessizce inceledi.

Ciddi ciddi çenesine kafasını mı geçirmişti? Hissetmemesi normal miydi yoksa Cesur ağa onu korkutmak için şakalarla mı günaydın diyordu?

Sol dirseğinden destek alarak doğruldu, teninden kayarak belinde toplanan yorganın yokluğu çıplak bedenine üşüme hissini yükledi ancak Zeyno oralı olmadı. Önceliği incittiği dahası incitirken fark etmediği çeneydi, Cesur'un elini hafifçe itip, yer yer kırlaşmış sakallı çenesini kontrol etti.

Mahcup edasıyla alt dudağını kemirdi. "Bilerek yapmadım Cesur, farkında değildim." Çok sert vurmuş olamazdı, buna imkân yoktu. Uykudan acıyla uyandırdığı seçince hiç yokmuş gibi mahcubiyeti katlandı Zeyno'nun. Hasarları nasıl oluyor da sezemiyordu?

Elini alnına götürerek yokladı, herhangi bir acı hissetmeyince gözlerini kocasının çenesinden ayırarak kocasıyla göz göze geldi. Ela hareleri dibi görmüş gibi bakıyordu. "Ben acı hissetmiyorum, nasıl sana kafa atmış olabilirim?"

Cesur Kadıoğlu onu yanıtlamadan evvel uyku mahmuru gözlerini yorganın örtemediği çıplak teninde ağır ağır gezdirdi. Dudağı dün gece o tende gezinmemiş, maharetli elleri o teni işlememiş gibi ilk defa gö-

zeyormuşçasına gezindi, sonunda gördüklerine dayanamayarak gözlerini tavana çevirdi. Göğsünün hızla kalkıp indiği süre boyunca dudağı kupkuru olmuştu.

"Taş gibi kafan var, ondandır belki de," dedi, gözlerini diktiği tavandan ayırmadan. Sarf ettiği sözler mahmur sesinden zorlama üslubuyla dökülüyordu sanki. Ya kurduğu cümlenin farkında değildi ya karısına uyanır uyanmaz duyduğu arzu yüzünden kendine öfkeliydi.

Zeyno az önceki ifadesini yakalamasa sözlerini çok sağlam bir şekilde ciddiye alırdı ancak bu sözleri sarf etmenin bariz hata olduğunu bildiği hâlde dile getirmesi can sıkıcıydı. "Sabah sabah canımı sıkma Cesur ağa!" diye ikaz etti hemen.

Gözlerini tavandan çekip hâlâ aynı pozisyonda duran ve onu çatık kaşlarıyla izleyen kadına çevirdi. "Sıkarsam ne olur?"

"Bu sefer gerçekten kafamı çenene gömerim!"

Çok değil bundan birkaç dakika öncesine kadar ona karşı nasıl davranacağını bilmezken şimdi kavga ediyorlardı. Dün gece bitirdiğini sandığı kavgayı sabahın köründe devam ettiriyorlardı, böyle olacağını asla tahmin etmemişti.

İstihzaya aldığı kadına tıslarcasına güldü. "Yapmak istediğin o değil mi zaten?"

"Değildi ama sen daha gözünü açmadan kavgaya yer arıyorsun. Sabah enerjini neyden alıyorsun Allah aşkına?"

Çehresindeki alay ifadesi tuzla buz oldu. Çenesine kafa atan karısının duruşundan aldığını söyleyecek oldu sonra vazgeçti. Bakmamaya zorladığı gözleri kıvrımlı hatlarına indiğinde acı çekerek büyüdü.

"Sen gözümü açmamı beklemeden çeneme kafa attığın için olabilir mi?"

Ne yani kasten yapmadığı bu durumu aleyhine mi kullanacaktı?

"Cesur!"

"Ruze!"

Gözlerini ağır ağır çenesine indirdi, kafasını geçirse kaç hasarla çıkacağı dahası ne kadar sürede iyileşeceği hesabını ince ince yaptı. Cesur'un karşılıksız kalmayacağı girişimin sonucunu kestiremediğinden kafayı gömme fikrinden isteksizce vazgeçti.

"Kaç işkence metodu geliştirdin altmış saniyede?"

İç yanaklarını ısırdı, o kadar açık etmiş miydi? "Bir tane," diye yanıtladı yakalanmış olmanın verdiği huzursuzlukla. "Çok taraflı düşünmek lazım etkisi en iyi nasıl olur diye."

Dirseği üzerinde durmaktan yorulunca kıpırdandı. Cesur'un mırıldanışı o an da dikkatini çekti. Anadan üryan dip dibe uzanmak ikisi için epey zordu ama Zeyno katlanabilirse Cesur'un canına okuyabilirdi.

"Sana geri dönmesi saniyelerini almaz!"

Zeyno hayretle inledi. "Bana kafa mı atacaksın?"

Cesur, onu taklit ederek kafasını salladı. "Hayır."

Taklidiyle dalgaya alan kocasına kaşlarını sertçe çattı Zeyno, "Sevimsizsin Cesur!" diye azarladı. Hâlinden pek memnun takılan kocasını sevimsiz olduğuna inandırmaya çabaladı. Ancak özgüveni fazlasıyla yüksek olan adamın üzerine tüy hafifliğinde bir hakaret inmiş gibi davranacağını içten içe biliyordu.

"Dün gece hiç öyle demiyordun!"

Buyur buradan yak!

"Sen söyleyeceğim her şeyi dün geceye mi bağlayacaksın? Yarışırsak pişman olacağını bilmelisin."

"Karımın beni öperek uyandırması, güzel sözler söylemesi gerekiyordu. Bunlar olmayacaksa nerede kaldı gerdek gecesinin sabahındaki mutluluk? Hani cicim aylarımız?"

Dilinin ayarını kaçıran kocasının fıtratında patavatsızca davranışlar mı vardı yoksa Zeyno'yu kızdırmak için olmadığı biri gibi mi davranıyordu? Her anlamda çok çirkin bir davranıştı.

"Beni kızdırmak için olmadığın biri gibi davranma Cesur."

"Ben olduğum hâlimle de seni kızdırıyorum," dedi, saç tutamını omzunun arkasına atarak, "Yanılıyor muyum karıcığım?" diye sordu çapkın bakışları, parmak uçları tenine değdiğinde alevlenerek ihtirasa dönüştü.

Sırtından başlayan dokunuşu omzuna doğru yol aldı ve nefesini tutarak göğsü yükselen karısının şah damarının üzerinde durdu. Hassasiyeti göz dolduran tenini parmağının ucuyla nazikçe sevdi Cesur. Onu okşamaya o kadar odaklıydı ki Zeyno'nun heyecandan bayılacağını göremiyordu.

Gözleri yorganın altında kalanı görmek için daha aşağılara inince ikisi de aynı anda nefesini üfledi. Biri göreceklerine dayanamadı, diğeri bakışlarındaki tutkuyu kaldıramadı.

Aralarındaki çekim güçlü ve romantikti, aslında işleyebilseler nefreti çok çabuk söndüreceklerdi.

"Korkmalı mıyım?"

Cesur'un sorusunu algılayamadı. "Neyden?" dedi, dokunuşları yüzünden sesi mırıltı hâlinde çıkıyordu.

"Biraz daha dokunursam bayılacaksın."

Zeyno'nun ağzı aşağı sarktı. Bu adam gerçekten patavatsızdı. Gövde gösterisini öyle ileri taşıyordu ki kendi tutkusunu saklayarak onu alt etmeye davranıyordu.

"Sen aklını kaçırmışsın!"

Sinirden titreyen kadının teninden alevler yükselmek üzereydi. Yorganın altından çıktığı gibi onu izlemekte olan kocasını ardında bırakarak banyoya girdi. Cesur'un kokusu bu eve tamamıyla hâkimdi ve onun banyosunda ilk defa yıkanacağı için de hayli gerildi.

Ayarladığı orta sıcaklıktaki suyun altına girdiğinde hâlâ söyleniyordu: "Hayır, aptal olan benimki seninle güzel şeyler olacağına inanıyorum. Senin gibi bir sığır ne anlar romantiklikten!"

Cesur'un izlerini teninden silebilirdi fakat ruhuna nakış nakış işleyen dokunuşunu, derin sesini silebileceğine asla ihtimal vermiyordu; çünkü nasıl sileceğini bilmiyordu.

"Beni bekleseydin karıcığım, beraber ilk banyomuzu da yapardık."

İçeriden yükselen coşkulu sesi duyunca, saçında gezinen elleri tutukluk yaptı, yumduğu göz kapaklarına akan sıcak suyun etkisiyle rahatlamayı arzuladı ancak hiç kolay olmadı.

Onu göreceğini umut eder gibi yumduğu gözlerini açtıktan sonra kapıya dik dik baktı. "Git duş başlığıyla seviş!"

"Daha mı mutlu eder diyorsun?"

Zeyno, bağıra bağıra vereceği yanıtlarla onu yenemezdi. Duymazdan gelerek atışmalarına son verdi, işi bittiğinde ve açlıktan kazınan midesini doyurduğunda kazanacağı enerjiyle onu gömecekti.

Acele etmeden, elini ağırdan alarak tenine nüfuz eden kokudan ve izlerden arındı. Kısa süreceği arınmanın çok sonra daha uzun saatler süreceği olasılığını göz önünde bulundurmadan kendine odaklandı; ancak bu durum içeriden çıt çıkmadıkça içini kemiren kurtçukların coşmasına, coştukça kocasının her an banyoya dalmasından sebepsizce ürkmesine sebep oldu.

Ya gelirse?

Ürkekçe beklemektense Zeyno yine kendiyle ilgilenmeyi tercih etti. Cesur'u düşününce... Allak bullak oluyordu.

Temiz kıyafetlerinin yanında bulunmadığı gerçeğiyle yıkandıktan sonra yüzleştiğinde kısa süreli dumur olmuş Cesur'dan istemeyeceği için bornozla banyodan çıkmak zorunda kalmıştı.

Çıktığı anda yataktan henüz çıkmayan ve ona hınzırca gülümseyen yüz ifadesiyle karşılaşınca gülmek isteğiyle tutuşmuş lakin ona kızgın olduğu için hissettirmemeye gayret ederek sırtını dönmüştü.

"Beni davet etmeni bekliyordum," dedi, kınarcasına yükselen sesi sırtına bıçak gibi indi. "Nezaket kurallarını aramızda kurmayı istiyorum. Bir dahakine beni davet et, yoksa darılırım."

Darılırım, derken ki baskın tınısını algılamasa ciddi olduğuna nereyse inanacaktı ama bir gecede her şeyin değişmesini Cesur'un ona tamamıyla çekilmesini beklemiyordu ki beklemek hayalden ibaret olurdu.

Zeyno henüz karşılık vermek için erken olduğuna kanaat getirdi, savrulan kıyafetlerini almadan odadan çıkmaya yeltenince kocası keyif kahkahasını zaferle patlattı. Galibiyetini ilan ettirdiği anın pişmanlığı çabucak sarsa da Zeyno altında kalmayacaktı.

Kapıldığını nefes nefese ilan eden adamın peşinden koşacağı günler geride kalmıştı ne de olsa!

Çıktığı kapının kapısını çarparak kapattı. Tehlikeli sınırdan güvenli toprağına geçmenin konforunu yaşayan kadın sarsılan özgüvenini geri kazanmak için telkin seanslarını resmen başlattı. Cesur'u lime lime doğramalıydı.

Kendi sınırlarında öfkesi pek kuvvetli olmuyordu ama telkinleri de yetersiz kalıyordu. Üzerini giyindiği dakikalar boyunca neler yapacağı üzerine ince ince düşündü. Banyoda günlük bakımının ardından saçını kurutup topladıktan sonra da mahsur kaldığı odadan ışık hızıyla ayrıldı.

Bugün nereye gideceği belirsiz ancak gitmeden önce ne yapacağı aşikâr olan kocasının görünürde olmamasını fırsat bilerek basamakları indi, mutfakta Sabiha Hanım'ı görmeyince salonda olacağı ihtimaliyle yöneldi ve o sırada giriş kapısı açıldı.

Onu görünce mesafeli tebessümüyle bir kereliğine başını salladı İlkay. "Günaydın Rozerin Hanım."

"Günaydın İlkay, Sabiha Hanım nerede?"

"Az önce çıktı, siz uyanmadan evvel gitti. Evi kontrol etmek için gelmişti," diyerek buharı tüten sıcak ekmeği poşetiyle uzattı. "Sizin için sıcak ekmek almamı da istedi."

Teşekkür ederek poşeti alan kadın İlkay gözden kaybolurken mutfağa yeniden girdi. Saatin henüz kaç olduğundan habersiz, doğrama tahtasında eli yana yana ekmeği kesti. Sıcak ekmek kokusu kahvaltıya bir an önce oturması için resmen ikna ediyor, Cesur'u beklemesine gerek olmadığına inandırıyordu.

Zihnindeki düşünceleri ekmekle bağdaştırdığına inanamayarak sepete ekmekleri koydu, içini demli çayla doldurduğu porselen çaydanlıkla beraber mutfaktan çıktı. Sabiha Hanımdan salona değil de mutfağa kurmasını isteyecekti. Aradaki mesafenin uzun olmasından hayli sıkılıyordu Zeyno.

İki kişilik servisin açıldığı kahvaltıya tek başına oturdu. Cesur'un gelmesini beklememekle hata ediyordu, netice de onun ruhuna şifa olmayı amaçlamıştı. Dün gece başlattığı şifayı bu sabah yaptığı eylemden sonra ertelese de kahvaltı için beklemek nezaketen uygun olurdu.

"Sımartma Zeyno," diye telkin etti kendini. "Seninle uğraşacak, sıcak ekmeği yemediğine pişman olacaksın."

Sinir komasına sokan sözlerin duyulmadığı kahvaltıyı sakince yapan kadın son demlerinin tadını çıkardı. İkinci çayını doldurduğunda yaklaşan ayak seslerini duydu, lokmasını çabucak yutarak sabrını sınayacağını bildiği kocasını nefesini tutarak bekledi.

Takım elbisesi içinde jilet gibi giyinmiş Cesur Kadıoğlu'nu beklerken günlük kıyafetlerin içinde spor tarzıyla görünce şaşırdı. En özensiz anında dahi etkileyici olmayı başarıyordu ve bu Zeyno'ya haksız rekabet gibi geliyordu.

Bakışlarını bitirmek üzere olduğu kahvaltısına çevirmek istiyordu fakat Cesur'un öyle bir aurası vardı ki istese de yapamadı. Teninde gezinen parmak uçlarını hatırlayınca sert bir küfür savurdu.

Kokusu ondan önce yayılarak geleceğini haber ediyordu ama bu Zeyno için ölümcül silah sayılırdı. İlk uyandığında kafa atmasaydı acaba şu an nasıl olacaklardı? Cesur yine ona duyduğu tutkuyu bastırmak için hinlikler mi yapacaktı yoksa tutkusunu ayan beyan hissettirecek miydi?

Gözleri yukarıda olanları hatırlatırcasına manidar bakıyordu, kıyısı yukarı kıvrılmış dudakları neşeli gülüşünü ağırlayarak az sonra aralarında kopacak atışmanın sinyallerini veriyordu.

Rozerin Zeyno Kadıoğlu her şeye hazırlıklıydı.

"Bugün hiçbir şekilde beni beklemiyorsun!"

Kinayesi gecikmeden gelmişti. Dilini ağzının içinde ağır ağır gezdirerek etkisinden çıkamadığı adamdan gözlerini çeviren kadın, bitirmek üzere olduğu kahvaltısına geri döndü. Bakışlarını yakalamasa Cesur elinde koz olmayacağından üzerine gelemeyecekti fakat Zeyno ona kozları çok rahat veriyordu. Bir tanesini yıkmak üzere gardını aldı.

"Beklemeye değer değilsin!" dedi, yalın sesiyle. Yalan söylediği için çarpılmaktan korkarak yeni doldurduğu çayından bir yudum aldı.

"Dün geceden sonra mı?" suali peşinden geldi, tabağına bir dilim peynir koyduğunda ateşli gözleri Zeyno'ya kaydı. "Sabah yaptıklarından sonra mı?"

Çenesine kafa attığı için bir ömür Cesur'un diline düşeceğini söyleseler oturur hunharca gülerdi, sonra olacakları hayal eder yaşamayacağı inancıyla kesinkes reddederdi.

"Kahvaltıdayız!" diye ikaz etti. İçini basan ateş yanaklarına sirayet ederse şayet Cesur'a zevkin alasını yaşatırdı Zeyno.

İkazına tezat rahatça gerindi Cesur ağa. "Utanmana gerek yok şîne[58] biz bunları aştık."

Şîne? Birbirlerine mahlaslar takacak raddeye mi gelmişlerdi? Garipsediği durumun içine giremedi çünkü Cesur öyle sakin öyle mutluydu ki Zeyno istemsiz işkilleniyordu. Kocasının bir şeyler çevirdiği bariz ortadaydı; canını sıkacak durumun meydana gelmiş olma ihtimali yoksa bile işkillenmek can sıkıcıydı. "Sende bir şey var..." çatalıyla onu işaret etti ve elini salladı. "Sende bir şey var, ben çözeceğim onu."

"Benden hep böyle şüphelenecek misin Ruze?" çatık kaşlarıyla sorarken çay bardağını doldurması için karısına uzattı. "Darılırım dedikçe üzerime oynuyorsun."

Zeyno uzattığı bardağı doldurdu, iki medeni insan gibi kahvaltı yapamayacaklarını anlayınca onu beklememekle ne kadar doğru bir karar verdiğine kanaat getirdi. "Şüphe çekmeyecek durumda mısın Allah aşkına! Şu hâline bak!"

Çay bardağının üzerinden ruhunu okşayan bir bakış fırlattı. "Ne varmış hâlimde? Karımla dün gece hakkında biraz sohbet etmek istedim, bu çok normal değil mi?"

Israrla bel altı vuruyordu. "Lâ havle ve lâ..."

Dirseklerini masaya yerleştiren Cesur ağa karısına doğru yanaştı ve kısık seste konuştu. "Dün gece seni yeterince mutlu ettim mi? Bunu gerçekten bilmek istiyorum."

Asla sormayacağı soruyu sırf üzerine gitmek için soran adamla hâlâ aynı sofrada oturuyor olduğuna katiyen inanamadı. Ruhuna işlediğini hissettirdiği anda zafer Cesur Kadıoğlu'nundu.

[58] Şîn iki anlam taşır: 1. İsim: Matem, yas. 2. İsim: Mavi. *Kadın veya kız çocuklarına lakap olarak takıldığında -e takısı alır, erkek çocuklarda ise ek olarak -o takısı alır.*

Tutkulu geceyi hatırlatmakta direnmesi onun da unutamadığı anlamına geliyordu. Zeyno izini kazımıştı. Gülecek oldu fakat aralarındaki tutkuyu kabul ettiğini sezdiğinde nefesi tıkandı. Göğüs kafesini zorlayan tıkanmayı kocasından saklamak için direndi ama Cesur onu yakalayalı çok oldu.

Önce kalın uzun parmaklarını hissetti, sonra elinin tersiyle parmaklarını okşadığını... Dün geceki gibi... Ona dün geceyi unutmaması için küçük işkencelerde bulunuyordu.

"Gerçi," diye söze girdi, hançeresi kuvvetli sesi bariz keyifliydi. "En son hatırladığım kadarıyla kendinden epey geçmiştin." Bir erkeğin tatmin olmuş huzurunu, haklı olmanın gururunu ağırlıyordu çehresinde.

Rozerin Zeyno'nun küçük işkencesi azami dereceye yükselerek ölümle burun buruna getirdi. Yalnız olması kesinlikle haksızlıktı, nezaket kurallarına dayanarak yaşamayı seçen Cesur ağa karısının yanında olmalıydı. Zeyno parmaklarını okşayan eline dokunarak koluna doğru tehlikeli sayılacak bir yolculuğa korkusuzca çıktı.

Omzundan yukarıya, kulak memesinin altına kadar geldiğinde tırnaklarını narince teninde gezdirdi. Sıcak bedeni tutuşan kocasının gerildiğini hissettiğinde acımasızca gülümsedi. *Sana karşı gelemiyor...*

"Kesinlikle kulağıma eğilip '*beni deli ediyorsun*' dediğini çok net hatırlıyorum. '*Bana neler yapıyorsun Ruze, sana neden çekiliyorum Ruze*' dedin. O zaman da zirvedeydin!" dedi, şuh bakışlarının sirayet ettiği çehresi bir nefes kadar uzağında olan ela gözlere tesir etti.

Ölüm darbesi sayılan sözleri dudaklarına doğru ağır ağır fısıldadığında teninin altındaki sıcak beden sarsıntı geçirerek Rozerin Zeyno Kadıoğlu'na cenginden başarıyla çıktığı haberini verdi. Evlilikleri kısas üzerinden yürüyecekse kabul ediyordu yoksa Cesur'un altında kalmaya hiç niyeti yoktu.

"Afiyet olsun ağam!"

Şahadet parmağıyla şah damarının üzerinde son kez gezindi. Bu belki de ona verdiği gizli bir mesajdı ve kocası ilk dakikalarda anlayamayacaktı. Gıkı çıkmayan kocasını masada tek başına bırakarak yanından ayrıldı.

Duyguların coşkusu bedenini tir tir titretiyor, adım atamayan muhtaç bir kadına amansız çeviriyordu. Tam da bu anda bağları çözülen dizlerinin üzerine düşebilir, Cesur'u mağlup etmişken kendi de rezaletleri doğurabilirdi.

Kaygı bozukluğuna tutulması an meselesiydi, mutfağa girdiği gibi buz dolu bardağa suyu boşaltarak çalkaladı, yaz sabahı kurumuş boğazını serinletmek suretiyle kafasına dikti. Kendine gelmek için bulduğu yöntemin işkenceden kasıt olduğunu şakaklarına keskin ağrılar girdiğinde anladı.

Dün geceden sonra kocasına yakın durmak sandığından da zor olacaktı. Çünkü ona yenilmek eskisi gibi zor değildi.

Nefes nefese kalarak bardağı tezgâha bırakırken kafasını eğdi, bu adamı yenmek hiçbir zaman kolay olmamıştı. Gövde gösterisiyle meşgul olmaktan bazı detaylara önem vermeyen Zeyno keskin tecrübelerle kaçırdığı ayrıntılara dikkat eder hâle gelmişti.

Kadıoğlu soyadını alarak kurmak istediği zemine basmıştı ama dikkatli olmazsa kayması kaçınılmazdı; sonuçta amacı Cesur'u kendisine bağlamak, sarsılan inancını onarmaktı Zeyno'nun.

Bir daha kimseye bağlanmadan, inançsız ruhunu onarmadan kanatlarını kesip başka bir adama sunacaktı.

Güvenli sığınağından çıkmak için hazır olduğuna inandığında mutfaktan ayrıldı. Cesur Kadıoğlu'nun olduğu her yer boyuna tehlike, ucu bucağı olmayan kanunsuz toprakları andırıyordu. Güvenli diye kodladığı her oda onun sığınağı oluyordu ama nereye kadar?

O adama yenilmediğini göstermeli, etrafta istediği gibi dolaşmalıydı. Bugün evde kalacağını düşündüğü kocası çalışma odasına kapanırsa yanına gidecek ve karşısında kahve içerek sınırları zorlayacaktı. Hem böylece onu bu türde eylemlerine alıştıracak hem kendini hatırlatacaktı.

İlmek ilmek işleyeceği planlarının neticesinde Cesur Kadıoğlu onsuz bir bardak su içemeyecek hâle gelecekti.

Salonda bulamadığı adamın nereye gittiğini merak etti. Bulmadan evvel iki kişi için fazlasıyla ziyan edilen kahvaltı sofrasını kaldırdı. Salonla mutfak arasında mekik dokuduktan sonra mutfağa taşıdığı kahvaltılıkları saklama kaplarına doldurarak dolabın düzenini bozmadan yerleştirdi.

Bulaşıkları hallettikten sonra mutfaktan çıktı. Kahve için vakit henüz erkendi, evden çıkıp çıkmadığını bilmediği kocası etrafta görünmüyor, yukarıdan sesler de gelmiyordu. Onunla içmeyi planladığı kahve saatini tek başına geçirmeye gönlü razı değildi.

Sükûtun yuttuğu evde adım sesleri dahi duyulmayacak kadar sakindi ve ıssızdı. Çalışma odasında görmeyi umduğu kocası için merdiven basamaklarını çıplak ayaklarıyla sakince çıktı.

Basamakların sonuna geldiğinde Cesur'un aniden beliren suretiyle irkilerek cam korkuluğa tutundu. Bu kadar sessiz gelişine söylenecek ki kendisinin de ondan farksız olmadığını anımsayarak frene basarak dokunmak zorunda kaldı.

Bağdaşmın kıvılarına sirayet eden esrik gülümseme Zeyno'yu serseme ne zaman alışacaktı?

"Rozerin," diye seslendi ruhunu sarsan buğulu tınısıyla.

"Söyle," dedi kayıtsızca, en azından olabildiğince kayıtsız olmaya çalışarak.

"Sınıf çıkmak istediğini söylemişti."

Mevzuyu anlayınca gözlerini devirdi. "Evet, ağam da çıkmamı yasaklamıştı."

"Hata ettim!" dedi dudaklarını birbirine bastırarak. Verdiği karar alışmış gibi kaşlarını yıkarak kafasını ağır ağır salladı. "Seni eve kapatmanın hoş olmayacağını fark ettim, bugün çıkıp gezebilirsin."

Kahvaltıdaki hâlinden şüphe duymakta haksız sayılmazdı, kuşkuyla doğu gözlerini adamın üzerinde gezdirdi. Onu haklıya çıkaracak bir şey ararcasına gibiydi. "Öyle mi? Kararını değiştiren sebebi gerçekten çok merak ediyorum."

"Hiçbir şey! Sıkıldığını görüyorum, evden uzaklaşmaya ihtiyacın olduğunu. Seninle gelmek isterdim ama işlerimi halletmem gerek, tüm gün de çalışma odamda olacağım."

Vakur edasıyla yaptığı açıklama Zeyno'yu az da olsa ikna etti. Sebebini kolay ettiğine dair bir iz bir ifade yoktu. Üstelik bakışları da ilgiyle üzerinde geziniyordu. Cesur'un değişmeyeceği hususunda kati düşünmekle hata mı ediyordu?

Uzanmayana kadar görmediği karta tereddütle baktı. "Bu kart senin, istediğin gibi kullan. Dilersen hediye al, eve döndüğümüzde elin boş gitmemiş olursun. İşlerimi erken bitirirsem sana yetişirim."

Evde anlaşamayan çiftin dışarıda patlamaya hazır bomba gibi gezmesi hiç adil değildi. Keza Cesur gelirse gününün içine ederdi. "İstersen günümü mahvedersin."

Sözleri incitmiş gibi yüzünü astı. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyerek kartı alması için salladı. "Dediğim gibi dilediğin kadar harca, sınırın yok."

Sınır koymaması garabeti daha da büyütüyor, Zeyno'ya izahı imkânsız şüpheler bırakıyordu. Oyuna gelmekten korkuyordu. Ya Cesur'un asıl planı buysa? Onu tavrıyla korkutmaksa? Uzattığı karta son kez baktı. Kaparsa oyuna gelecekti ama kapmazsa da farkı kalmayacaktı.

Kartı parmakları arasına sıkıştırana kadar aldığı süre boyunca ikilemde kaldı kadın ama son kez emin olmak için sordu. "Yani istediğimi alabilir miyim?"

Ellerini cebine tıkıştırarak kaygısız görünümüne kolaylıkla kavuştu Cesur ağa. "Dilediğin gibi, tatmin olmuyorsan kâğıda yüz defa yazıp vereyim."

Fikrine burun kıvırarak reddetti. "O hâlde çıkıyorum. Sen de tüm gün evdesin zaten… Seni görmemiş olurum."

Cesur cevap vermedi. Yalnızca gülümseyerek, "İlkay seni götürecek," diye bilgilendirdi.

Zeyno problem olmayacağını söyledi ve hazırlanmak için yanından uzaklaşarak odasına kapandı. Dolabına doğru yürüdü. Kapakları kendine doğru iterek açtı ve onu karşılayan göz alıcı renklerin arasına karıştı.

Siyah kadife elbiseden yanaydı; yine vücudunu sımsıkı saran elbisenin Cesur'u özellikle dün geceden sonra zorlayacağını bilerek giymek istiyordu. Siyah ten çorap, sivri uçlu stiletto, siyah uzun kabanı ve yine siyah çantayı elbiseye zorlanmadan uydurdu. Yas varmış gibi tamamıyla siyahlara bürünmüştü.

Seçtiği kıyafetleri giyindi, gözlerini ve dudaklarını ön plana çıkaran iddialı bir makyaj yaptı ve saçlarını omzunda serbest bıraktı. Ayna karşısında geçtiğinde gördüğü Zeyno'dan bir kez daha hoşnut kaldı.

Kocasının onu gördüğünde vereceği tepkiyi görmek için heyecan duydu.

Cesur'a seslenmeden çantasını koluna takıp odasından ayrıldı. Alt kata indiğinde kocasına rastladı; kapı ağzında elinde kalın dosya üzerinden İlkay ile konuşuyor hızlı hızlı tükettiği kelimelerin ardına düşmeden, İlkay kafasını salladıkça devam ediyordu.

Soluksuz iletişimleri Zeyno'nun başını döndürdü.

Yanına ulaştığında geldiğini fark eden kocası kafasını gömdüğü dosyadan kaldırıp ona gelişigüzel baktı, kafasını tekrar dosyaya gömeceğini zannederken ela harelerini bir milim kıpırdatmadan seyre daldı. Bakışları Zeyno için yeni değildi ama bu defa ulu orta seyretmesi, kimseden kaçmadan istediği şekilde davranması yeniydi.

Dosyayı kapatmayan kocası, İlkay ile göz teması kurmaya gerek duymayarak uzatıp almasını istedi, adamı dosyayı aldığı gibi gözden kaybolunca yalnız kalmalarından istifade etti.

"Böyle mi çıkacaksın?" dedi kaşlarını hafifçe yıkarak, gördüklerinden hoşlanmadığını belirtti. "Seni tek göndermek hoşuma gitmedi şimdi."

"Ne güzel flört ediyorsun."

"Flört etmiyorum! Daha önce söylediğimi çok net hatırlıyorum ama anlaşılan karım mesajımı almamış…" dedi, karısına tamamıyla döndüğünde ellerini cebine tıkıştırdı. "Ben kıskanç bir adamım Ruze… Seni böyle tek başına göndermek beni huzursuz eder."

Karım derken ki sahiplenici tınısına aldanmayacak kadar oyunlarına aşinaydı Zeyno. Cilvesi tadında sıcak tavrıyla düşüncesini paylaştı. "İnsan sevmediğini kıskanmaz."

Güya Ali Ahfaz'ı kıskanmamıştı. Garip olan dün sakladığı duygusunu bugün apaçık söylemesiydi fakat Zeyno bunda art niyetten daha öte bir şey arayamıyordu. Cesur'a güvenmemek onun tercihi değil, yaşadıklarından sonra zorunlu kaldığı kötü bir deneyimdi.

"Karımsın…" diye tekrarladı Cesur hatırlatmak istercesine. Sanki belirtmese Zeyno zemini kurduklarını unutacaktı. "Sana değen her göz beni rahatsız eder."

Planı her neyse işleyeceğinden katiyen eminmiş gibi Zeyno'yu kandırmaya devam ediyor, deli etmek için inanmayacağı sebepler sunuyordu. Kocasını tanımasa sözlerindeki kesinliğe, sesindeki baskın tınıya, çehresindeki net ifadeye sorgusuz inanırdı ama artık geçti.

"Uğraşma benimle," dedi, kapı aralığından geçmesi için çekilmesini beklediği kocasına gözlerini mıhladı. "Gidiyorum."

Cesur, geçmesine müsaade etmediği karısının karnından yakaladı, hafif dokunuşları kabanın altından ilerleyerek bel boşluğuna doğru tehlikeli bir yol sürdü; ona dokunmak ateşe gözü kapalı atlamak gibiydi ve Cesur o ateşe bile isteye koştu. "Umarım karım bana da bir şeyler almayı unutmaz."

Kulağına fısıldayan sahici sesi kadının gardını kıran en etkin hamle oldu. Cesur ağa aktörlerin erbabı olmaya hak kazanacaktı. Rolünün dibini ondan ziyade kimsenin sıyırmayacağına neredeyse emin olacaktı.

Belini okşayan parmaklarını yok saymaya kalkışsa kokusu örd üğü duvarları yıkıyordu, nefesini tutsa davudi sesi canına okuyordu. Alengirli kocası her yönden onu fethediyordu.

Göğüs kafesini parçalayan zoraki nefesini tutup geri bıraktı ve kati duruşunu bozmamaya gayret ederek, aralarına mesafe örecek tepkisiyle kocasına karşılık verdi: "Ne seveceğini nereden bileyim. Ayrıca ben niye alıyorum?"

Kulağına sürtünen burnu elektrik çarpmış gibi yerinde hafifçe zıplattı kadını. Böyle devam ederse Cesur'a duvarı nasıl örecekti? *Diren Rozerin!*

"Ne alırsan severim, zevkini merak ettim!" diye diretti, manidar sesine takriben boynuna narin bir öpücük kondurarak arzusunu apaçık kanıtladı Cesur. "Akşamı iple çekiyorum!"

Gözleri ardına kadar açıldı, pervasız adamla kapı eşiğinde bir nefes kadar uzaklarında olan düzinelerce adamlar varken atışmayı sürdüremeyecekti. Zeyno cevap vermeden evden kaçarcasına koşarak çıktı, korkaklığını algılayan kocasının gür kahkahası peşinden de sinir bozucu sözleri takip etti.

"Kartın tadını çıkart karıcığım!"

Bıyık altından gülümseyen fedaileri görmezden gelerek yağmurun ıslattığı bahçeyi koşar adımlarla geçti. Soğuk havayı içine çektiği an burun deliklerinin arasına nükseden acıyla kasıldı. Yağmurlu havanın temiz kokusunu hissetmek içeride basan ateşi dindirmeye biraz olsun yardımcı olmuştu ama çabucak geçecek değildi.

Arabaya biner binmez yolculuk başlamıştı ve Zeyno kocasına öfkeli olduğundan İlkay ile yalnız kalmanın rahatsızlığını hissedemeyecek kadar dalgındı. Farkında olsa da rahatsız olmayacaktı.

Bu oyunda kaybeden Zeyno olursa hayatı boyunca kendisini affetmeyecekti.

Başlatılan oyunun ilk anını, esasında gerekçesini merak etti. Niye onu etkileyerek kendi kabuğuna çekiyordu Cesur? Derin düşüncelerini onunla geçirdiği zamanlara yoğunlaştırdı.

"Acaba odaya geldiği zaman mı?" sessizce sorduğu soruya iç sesinden müthiş bir hızda yanıt geldi. *Yok... o zaman kavga ettiniz.*

İlk şıkkı eledikten sonra nadir anlarda gördüğü kocasının, evine geldiği günlerde birbirlerine rastladıkları anları sakince sıraladı: "Metin'in geldiği gün mü?" bu defa iç sesine bırakmadan kendi kendine cevap verdi. "Yok Zeyno o gece de kavga ettiniz."

Bir ihtimali daha kaygıya düşerek ele aldı. "Peki, evden ayrıldığım gün mü?" gözlerini devirerek iç sesinin vereceği yanıtı sıkıntıyla bekledi. '*Hayır, o gece de kavga ettiniz ya?*'

Kavgadan öteye geçmeyen günleri sıralayınca, "Ya biz ne zaman kavga etmiyoruz ki?" diye çıldırırcasına bağırdı.

Şoför koltuğunda oturan İlkay'ın dikkatini dağıtarak arabanın yalpalamasına sebep oldu. "İyi misiniz Rozerin Hanım?"

Dikiz aynasından göz göze geldiği adamdan bakışlarını utançla çevirdi. "Ah! Özür dilerim İlkay dikkatini dağıttım. Biraz gerginim."

Bir daha konuşmayan İlkay güvenli sürüşüne devam etti ancak utancından indirdiği kafasını bir daha kaldırmadı Zeyno; öfke namına hiçbir şey hissetmeyecek raddeye gelene kadar nefes egzersizleriyle meşgul oldu.

Kartı vererek istediğini al özgürlüğünü ilan eden kocasının dağ gibi faturayı indirdiğinde Cesur'un da nefes egzersizlerine ihtiyacı olacaktı. Hoş, bir kartın ekstresinden gelecek faturayla yıkılmazdı ama niyeti can sıkmaksa muvaffak sağlardı...

Ferman'ın kartlarını da böyle kullanır, deli harcamalarla ağabeyini sınardı. Ancak Ferman ne alırsa alsın asla laf etmez, fiyatlarını sormaz, Zeyno'nun istediği her şeyi önüne sererdi. Aile bireyleri bir yana Ferman onun için bir yanaydı. Ağabeyini anımsayınca buruk, acıdan nemalanmış gülümsemesi güçsüzce dudaklarına yerleşti.

Bugün kocasının kartını kullanmak Zeyno'ya kötü hissettiriyordu. Cesur'un canını sıkmak için isteklerinin oldukça dışına çıkacağından bir miktar utanç da duyuyordu. Lakin asıl görmek istediği fatura Cesur'un eline geçtiğinde vereceği tepkiydi.

Alışveriş merkezinin otoparkına girdiler. Gün Zeyno için garip başlamış, kızgınlıkla geçmişti ama daha bitmemişti, fırsatını değerlendireceği saatlerde bol bol eğlenecekti.

Arabadan inip arkasında kalan İlkay ile asansöre binip alışveriş merkezinin katına çıktılar. Yolunu sapmadan her zaman geldiği mağazaya yöneldi. Yüzüne yerleşen sinsi ifadeye engel olamadı.

Acaba Cesur onu arayacak mıydı? Hazır burada iken bir telefon da alsaydı hiç fena olmazdı. Belki alışverişten sonra kocasının tepkisini merak ettiği için onu arar ve o zaman telefonu da araya iliştirirdi.

Lüks mağazaya girdi, atmosferi sıcak mağazada güler yüzüyle karşılayan görevli kadına nazikçe gülümseyerek tanıdık yüzü aradı, buraya sıklıkla gelişi arkadaş kazandırmış, görevlilerden biriyle samimiyeti kurmasını sağlamıştı fakat ya izin gününe denk gelmişti ya molasına. Gözleri kasaya doğru kaydı, kasa görevlisi de tanıdığı simanın çok ötesinde bir erkekti.

"Hoş geldiniz efendim?"

Teşekkür ederek arkasında bekleyen İlkay'a döndü. "Sen dışarıda bekleyebilirsin İlkay."

Korumalık görevini nazikçe yapan İlkay başıyla selam verip çıktığında Zeyno yanında ilgiyle onu izleyen satış görevlisine döndü. "Asu Hanım yok mu?"

"Maalesef efendim, Asu Hanım geçen ay ayrıldı."

Can sıkıcı haber moralinin bozulmasına sebep oldu, Asu'nun daha iyi yardımcı olacağını biliyordu ancak bununla enerjisini düşüremezdi Zeyno, duruma adapte olup kendi planına çabucak yönelmesi gerekti. Yalnızca gireceği iki mağazayla zaten emeline ulaşmış olacaktı.

Derin bir nefes aldığında gözlerini ilgiyle yeni sezon elbiselerin, kazak ve montların üzerinde gezdirdi. Cesur'un yüz ifadesini imgelem dikçe çıkarı ona tatlı geliyordu. "Hadi bakalım Ruze, Cesur'un kartını patlatma vakti."

Önceliği şık çantalar oldu, fiyatlar makul düzeyin dışında tam istediği gibi absürt sayılardaydı, eline aldığı siyah çantayı kadına uzattı.

"Önce bundan başlayalım."

Satış sorumlusu çantayı nazik bir edayla aldı ve emin olmak adına mühim suali *planlarını bilmeden* yöneltti: "Yardıma ihtiyacınız olacak mı?"

Sinsice gülümseyen kadın, mağaza görevlisine döndü. "Elbette," dedi, nazik görünmeye çalışmadan sinsice sırıttı. "Kocama acımayacağım," diyerek kıkırdadı. Sözlerindeki manayı algılamayan satış görevlisi onunla beraber gülerek yardımcı olmaya baktı.

Alışveriş boyunca sayısız elbise ve ayakkabı denedi. Etiketlerin üzerindeki fiyata yanlışlıkla bakma hatasında dahi bulunmadığı keyif sürecine kahve içme eylemi de sıkıştırdı. Hoşuna giden her ürünü kadına teslim etti.

Hawar, Nil ve Diljîn için en beğendiği parçaları hediye paketi yapmalarını istedi. Kaynanası ve Yadê Keje için başka bir mağazadan bakacak, hatta Aysun Hanım ve Viyan için de bir şeyler alacaktı.

Mevcut mağazada haddinden fazla seçimler yapmış, olayı algılamayan görevli kadına maksimum düzeyde şoku yaşatmıştı. Görevli, kocama acımayacağım derken ciddi olduğunu kasadan pat pat geçirilen ürünlerle çok sonra anlamıştı.

"Hediye olacak değil mi?"

"Evet, fiyatlarının kesildiğinden emin olalım lütfen."

"Tabii efendim."

Çantasından cüzdanını çıkarttı. Kimliğinin yanında olmayışı ona kimsesizlik hissi yaşatıyordu. Cesur'a kimliğini söylemesi gerektiğini aklının bir köşesine kazıyarak, kasadan geçirilen ürünlerin bir kısmını hediye paketine sarılışını bir kısmının da karton çantalara özenle doldurulduğunu keyifle seyretti.

Kötü başlangıçlar devamlı sürecek anlamına gelmez, sonlandıramıyorsanız dahi değiştirmek yine sizin elinizdedir. Ufak bir çaba ölmeye başlayan duygularınızı kıvılcım etkisiyle diriltebilir ve her çaba tutunduğunuzun bir kanıtıdır.

Zeyno dün gece kıvılcımı çakmasaydı asla dirilmeyen evliliklerinin ölümü için kazıma işlemine başlardı, mütemadiyen süren kavgaların son bulduğu birliktelikleri Cesur'a attığı adım sayesinde işe yaramıştı ve Allah biliyor uzun sürmesi için yine elinden geleni yapacaktı. Sadece bu defa açık olmayacak, Cesur'a hissettirmeyecekti.

Çıkan fiyatın toplamını kasadaki görevliden işitince dudaklarını birbirine bastırdı ve patlamaya hazır kahkahasını zorlanarak yuttu. Kredi kartını uzatıp almalarını beklerken de soruları nazikçe yanıtlamaya devam etti.

"Taksit yapmamı ister misiniz?"

"Tek çekim lütfen."

Post cihazında kaydırılan kartın işlemlerden geçişini seyrederken vahşice sırıtıyordu. Kimine görgüsüzce bir davranış gibi görünse de özünde intikam yatıyordu ve intikam belki Cesur'un omzuna çarpmış pinpon topu kadar etki yaratırdı. Zeyno o yüz ifadesinin açlığını çekti. Onun istediği bozguna uğramış katı ifadesine katıla katıla gülmekti.

Şifreyi girdikten sonra İlkay'a bakındı, gelmesi için başını sallayacaktı ki görevlinin yalın tınısını işitti:

"Yetersiz bakiye diyor efendim."

Yetersiz bakiye? Muhtemelen yanlış duydu Zeyno, önüne tekrar döndü ve onu merakla izleyen üç görevlinin arasından ilgili kasa görevlisine zorlamayla gülümsedi. "Anlamadım?"

"Bakiyeniz yetersiz diyor," diye yanıtladı tekrar. Nazik davranışını bırakmıyor, meraklı bakışları Zeyno'nun üzerinde geziniyordu. O kadar hediye paketi ve ürünün üstüne yetersiz bakiye damgası yemek garip kaçıyordu.

"İmkânı yok," dedi telaşa kapılmamaya özen göstererek. "Tekrar deneyebilir misiniz?"

"Tabii ki."

Kasa görevlisi gocunmadan aynı işlemi tekrar yaptı ve Zeyno şifreyi girdi. Yine ret yiyince şaşkınlıklar içinde post cihazına bakakaldı. Kart ve iptal fişi posttan çıkarılırken de ne yapması gerektiğini bilemediğinden aceleyle birkaç parça çıkartmasını istedi.

Belki de belli bir limiti vardı ve kocası bu kadar harcama yapacağını hesaba katmadığından bilgilendirmemişti. Limiti zorlamakta iyiydi, Zeyno ant içtiğinden dönmeyecek, kredi kartını limitini tüketerek eve götürecekti. Şifreyi girince tekrar yetersiz bakiye yanıtını aldı.

Parmak uçlarından başlayan karıncalanma teni ısındıkça küçük kıvılcımlara dönüştü. Rahatsızlığını yansıtmamak için gayret etti ama maruz kaldığı yetersiz bakiye şokunu atlatamadığından epey zorlandı.

"Birkaç parça daha çıkartalım..." dedi zoraki tebessümünü koruyarak.

İşlemler sabırla yapıldı, on sekiz parçadan geriye dokuz parça kaldı ve şifreyi girdikten sonra yetersiz bakiye yanıtını işittiğinde saklamaya çalıştığı utanç heyelan gibi suratını bastı.

Cesur ona boş kart mı vermişti? Böyle alçaklığı yapmış olamazdı, şayet öyleyse Zeyno onun canına okuyacaktı. Onu lime lime doğrayıp civarda ne kadar çöp konteynırı varsa her bir parçasını içine atacaktı.

"Başka kartınız var mı?"

Adamın kibarlığından ödün vermeden sabırla yardımcı olmasını anlıyordu fakat Zeyno başka kartı düşünecek kadar sakin değildi üstelik sorusunu yanıtlamayacak kadar dalgındı.

Mağazadaki en ucuz parçayı bulup yalnızca onu kasadan geçirirse nasıl bir duruma düşürüldüğünü kesin olarak anlayacaktı.

Üzerine çok düşünmeden pat diye sordu. "En ucuz ürününüz ne?"

Beklemediği soru karşısında afalladı adam. "Anlamadım?"

"Burada en ucuz parçanız hangisi?"

"Hediye paketlerimiz efendim."

"Peki, yalnızca paketi geçirin lütfen. Kartımdaki sorunu merak ediyorum."

Görevli başıyla onayladı ve hediye paketini geçirdi. Zeyno son bir kez daha şifreyi girdi. Sabırsızlıkla adamın konuşmasını beklerken cihazdan çıkan fişi gördü. Bu yine ret fişi miydi yoksa onay fişi miydi?

Kasa görevlisinin yanındaki satış sorumlusu kadın hediye paketini küçük kartondan çantaya koyarak Zeyno'ya uzattı. Uzatılan çantaya bir müddet baktı ve oyuna getiren kocasının neredeyse boş kartla alışverişe yollamasının öfkesine doğrudan kapıldı.

"Şerefsiz! Resmen beni oyuna getirdin!" dişlerinin arasından tıslarak, genişleyen burun deliklerinin arasından nefesini çekti. Bozguna uğratmaya hazırken rüsva olmuştu. Nasıl böylesine alçakça davranabilmişti!

"Bir şey mi söylediniz?"

Kasa görevlisinin sorusunu sessiz ve imalı gülüşüyle onayladı.

"Evet, öldürmem gereken bir ağa var."

"Anlamadım?"

İmalı gülüşünü silerek mağduru oynadı Zeyno. "Kartımın ne gibi bir sorunu var onu anlamaya çalışıyorum."

Sorun Cesur Kadıoğlu'nun ta kendisiydi. *Cimri herif...*

"Büyük bir sorun yok gibi, sadece limitiniz yetersiz. Kartınızla yalnızca onu alabildiniz."

Cahile anlatır gibi Zeyno'nun da görebildiği durumu açıklamış mıydı gerçekten? Cesur'un sülalesine kadar küfürlerini sıraladı, küçük düşüren kocası yüzünden cahil muamelesi görüyordu.

"Adınız nedir?" diye sordu kasa görevlisine. Yakasında yazılı olan isme gözü takılınca sormaya gerek kalmadığını anladı. Öfkesini sakınmadan adıyla seslendi. "Ufuk Bey... Limitim yetersiz olsa bu kadar parça seçmem değil mi?" diye sordu manalı tebessümüyle. Neye uğradığını şaşıran görevliye mavi menevişlerini dikti. "Tekrar geleceğim. Sen kesin burada ol olur mu?" tehlikeli tınısıyla adama cevap verdikten sonra boş poşeti ve kartını alarak mağazayı terk etti.

Sinirden her yeri titriyordu. Cesur'a beslediği kızgınlığı başkalarından çıkaracak kadar gözü döndü. "Ağanı ara çabuk!" dedi ona gelmekte olan İlkay'a. Arkasına baktığında mağaza çalışanlarının onu izlediğini görünce sahte tebessümüyle başını sallayıp İlkay'a döndü ve gazabına kurban gidecek biçare adama alevi teslim alan gözlerini sabitledi.

"Neden?"

"Ağzına tüküreceğim!" diye geveledi. "Ah! Kart için teşekkür edeceğim de! Yüce gönüllü ağamın mertliğini bilmeyen kalmasın diye dünyaya duyuracağım. Bize nasip olan herkese nasip olur mu?"

Garip bir şeylerin olduğunu fark eden İlkay soruya yanıt vermeden

evvel patronuyla arasında geçen diyalogu paylaşma gereği duydu. "Siz mağazadayken konuştuk. Alışverişini yaptıktan sonra o kartla yemeğini de yesin, sonra isterse İstanbul'da da ufak bir tur atsın ardından eve dönsün, dedi..." diyalogu paylaştıkça sersemliyordu. "Bir de... Onun için özellikle hediye almanızı istedi."

Zeyno, olay mahallinin bir numaralı delili saydığı kartı kaldırıp hiddetle salladı. "Bu kartla mı yapmamı istedi?" diye sordu dehşetle. "Bu kartla değil mi? Eminsin, bundan bahsetti. Yanlış kartı verdim falan demedi mi?"

Bir umut yanlış kartı verdiğini söylemesini bekledi. Ne zaman Cesur'dan medet umsa duvara tosluyordu Zeyno. Akılsız başa söz neylesin, Cesur'a kanarak aptal duruma düşmeyi kabul etmişti.

"Hayır, sabah size verdiği siyah kartla almanızı söyledi."

Gazayı mübarek kıldı Rozerin Kadıoğlu. Kocasının kanını akıttığında elindeki kartı basıp intikamını mühürleyecekti. Zira bedeninden büyük öfkesini başka türlü yatıştıramazdı. "Eve gidiyoruz çabuk!"

İlkay'ın kahverengi gözlerinde merak ve endişe birbiriyle yarışıyordu. Ne olduğunu anlayabilse yardımcı olacakmış gibi hazırdı. "Efendim daha yeni geldik, hiçbir şey almamışsınız."

Zeyno sinsice güldü. "Alacağım alacağım... Senin ağanın canını alacağım," diye tısladı dişlerinin arasında. "O bana en büyük hediye İlkay!" dediğinde kartla yalnızca alabildiği hediye paketini göz hizasına kaldırdı. "Sonra onu bu hediye paketinin içine tıkacağım!"

Söyledikleriyle gözleri büyüyen İlkay, yükselen göğsünü indirmeye güç bulamadan harekete geçen Zeyno'yu takip etti. Yerleri dövercesine yürüyen kadın otoparka gidene ve arabaya binene kadar söylenip durdu.

Hâlâ inanamıyor, sindiremediği gibi parçalanan gururuna yediremiyordu; nasıl galeyanına gelmiş, nasıl Cesur'a bir kez daha yenilmişti... Çakal olduğunu unutacak kadar sözlerine kandıysa aptal olduğunu kabul ediyordu Zeyno.

Çantasını kucağından fırlatarak hediye paketini parmakları arasında parçalayacak kadar sıkı tuttu. Tüm hıncını paketten çıkartmak suretiyle sımsıkı sardı ve bir daha bırakmadı.

Gidişiyle dönüşünün bir olduğu gezinin böyle sonuçlanacağını bilse Zeyno planına ayak uydurur, ona asla acımazdı. Eve ulaşmayı sabırsızca bekledi, hızlı olması için sürekli uyardığı İlkay'ın ikiletmeden süratli gidişini sabırsızlığından sebep oldukça ağırkanlı buldu. Dikkatini

yakalamak için kendini zorlasa da avazı çıktığı kadar bağırması bir başkasına bakıyordu.

Cesur Kadıoğlu'nun cesedini çıkaracakları eve geldiklerinde İlkay'ı beklemeden, birisinin kapısını açmasına müsaade etmeden hızla indi. Arabada kalan çantasını almadan hediye paketiyle evin giriş kapısına ulaştı, gelişindeki öfkeyi idrak eden Şerif'in çatık kaşlarıyla onu izleyerek açtığı kapıdan içeri girdi.

"Nerede o?"

Şerif çatık kaşlarını düzeltemeden çabucak yanıtladı. "Çalışma odasında."

Yağmurun kirlettiği çamurlu ayakkabılarıyla antreyi geçti, topuklu ayakkabının çıkardığı korkunç ses, öfkesini bağırıyordu sanki. Sessiz ev öfkesine yaraşmıyormuş gibi sakin ve huzurluydu. Az sonra kıyametin kopacağı evde huzur namına hiçbir şey kalmayacak, çatırdamasın diye Cesur'a attığı adımlar için kendini de hırpalayacaktı Zeyno.

Basamakları müthiş hızıyla çıkan kadın oyunun başyazarını katletmek üzere çalışma odasına destursuz öfkesiyle girdi.

Koca odada gözlerinin takıldığı ilk nokta çalışma masası oldu, kocanın tuttuğu kapıya bakmadan gücü yettiğince ittirerek çarptı. Çarpılan kapının gümbürdeme sesi Zeyno'yu öne doğru hafif kuvvette yalpalatırken, Cesur'a çarpmadan bitti; kocası rahatlığından ödün vermediği masasında, gözüne taktığı numaralı gözlüğünü çıkartarak hiçbir şey olmamışçasına kaygısızca karısına gülümsedi.

"Şine... Ne çabuk geldin?" dedi, anlayışlı sesi akıllara zarardı. Gözlerini elinde sıkıca tuttuğu poşete kaydırdı. Ela harelerindeki parıltılar kazandığı oyunda başarılı olmasının naralarını atıyordu. "Bana bir şey mi oldu mu?"

"Cinri herif!" diye hırladı kadın. Adamın sakinliği öfkesini kusmaya hazır bekleyen kadının çıldırmasına neden oldu.

"Ağanla düzgün konuş."

"Ben o ağamın ağzına var ya..." dedi ve kenetlediği dişlerinin arasından çıkacak küfrü engelledi. Haklıyken edeceği küfürle haksıza düşmeye gözü yoktu. Zevkten bayılacak gibi duran adamı gördükçe de küfretmemek olanaksızdı.

Sandalyeyi geriye itip doğruldu, masasından ağır ağır uzaklaşırken de ellerini cebine koyarak rahatça gerindi. Sanki tüm yükünü bu oyunla atmış gibiydi. "Ne oldu karıcım, alışveriş pek hoşuna gitmemiş."

"Koskoca mağazada rezil oldum!" derken elindeki boş poşeti gözlerinin hizasında tutarak hunharca salladı. Çöken sinir sistemi kontrolsüzce titretiyordu kadını.

Yanak kasları dalgalanan kocasının gülmemeye çabaladığı öyle belliydi ki ucunu kaçırsa bayılana kadar gülecekti. İkisinin niyet ettiği dumura uğratma oyununda Cesur Kadıoğlu kıl payı kazanmıştı.

Hemen pes ederek aldandığını kabul etmeye niyetli değildi Zeyno.

"Çok fazla alışveriş yapmışsın karıcığım, telefonuma sürekli kartın bloklanmış olduğu mesajı geldi. İşlerime bir türlü odaklanamadım."

"Sen var ya sen çok pisliksin… Yemin olsun bunu senin yanına bırakmayacağım!"

Cesur, dilinin ucunu üst dişinin içine sıkıştırarak cıklattı; teessüf edercesine yıktığı kaşları, *hakaret etme* sözlerinin sesli söylenmesine gerek kalmadan, yumuşak çehresine sirayet etti.

Zeyno için dayanılmaz anlar, Cesur'un elleri cebinde yanına yaklaşmasıyla başlıyordu. Hiddetini yutkunsa hakareti kabul etmiş olurdu ama Cesur Kadıoğlu cezasız kalamazdı.

Dibine girdiğinde yürümeyi sonlandırdı. Cebinden çıkardığı ellerini karısının yüzüne yaklaştırdı, kaçma fırsatı tanımadan avuç içine hapsetti, böylece kendine doğru yaklaştırarak tatmin olmuş ifadesini gözüne sokmayı başarabildi. Kasıtlı davranışlarının sonu gelmiyordu. Galibiyetinin tadını son damlasına kadar çıkaracaktı belli ki.

Muzırca gözlerini kıstı. "Benim güzel karım kendine neler aldı?"

"Çek elini!"

Muzır ifadesine şaşkın mimikleri eşlik etti. "Nasıl yani alışveriş için teşekkür öpücüğü de mi yok?" dedi, sesi davranışının yanlışlığını kanıtlarcasına abartılı tınısıyla yükseldi.

Burnundan nefesini homurdanarak verdi Zeyno. "Sana bir kafa geçiririm şimdi."

Biriktirdiği her şeyi patlayarak kustu Cesur, hançeresinden yükselen kahkaha sesi içten ve ulaşılmazdı. Ölümsüz anı kahkahalarıyla taçlandırıyordu, ela gözlerinin neşesi bir zamanlar sahip olduğu hayat dolu Cesur'u anımsatıyordu.

Dalga geçmese ölümsüz anın bitmemesi için üstün çabalar sergiler, ayazda bıraktığı ruhunu ısıtmak için nefesini tüketirdi ama şu an için şansını kaybetmişti. "Gülme!" diye uyardı, yüzünü avuçlayan sıcak ellerinden kaçmaya davrandı. Cesur tutuşunu sertleştirince yakıcı sözleri-

ni esirgemeden patır patır döküldü. "Sen hayatımda gördüğüm en cimri herifsin! Koskoca Kadıoğlu aşiretinin ağası beni boş kartla mağazaya gönderdi! Bilerek yaptın, sabah anlamalıydım. O bana yaklaşan samimi tavırlarından anlamalıydım."

Öfkeyle konuşan kadını dinlemeyip ona doğru biraz daha yaklaştı. "Sabahki tavırlarım gerçekti!" diyerek göz kırptı. "Eh geldiğine göre bir kahve yap da karı koca olarak kahvemizi içelim, kaliteli vakit geçiririz. Sende bana neler aldığını gösterirsin." Bastırdığı gülüşünü son cümleyle patlak vererek acımasız güldü.

"Sana inanamıyorum, hâlâ dalga geçiyorsun. Hiç mi utanmadın, kart doluymuş gibi istediğine hediye al dediğinde? Bu zamanda iki yüz lirayla kapıya çıkamıyorsun be!"

Sitemine hunharca gülen adamı boş gözlerle izledi. Bu kadar eğlenmesi kadının nazarında haksızlıktı. Onu gerçekten öldürmeliydi veya hiç unutamayacağı bir darbeyle sakat bırakmalıydı. Ne zaman Zeyno'ya oyun oynamaya kalkışırsa bugünü hatırlamasını sağlardı.

"Seni var ya öldüreceğim!"

"Eminim yaparsın… O potansiyeli görüyorum sende!" dediğinde hâlâ öfkeyle izlendiğini görünce burun kemerini sıktı ve gülüşünü yutarak sinir krizleri geçiren karısının gönlünü almaya baktı. "Tamam, sözüm olsun ilk boş anımızda beraber gidip herkese hediye alacağız. Ben de olacağım, bu sefer rezil olmayacaksın."

Vurucu sözlerini hep sona saklayan adamın çehresine burnundan verdiği sıcak nefesini üfledi. Zeyno onu öldürecek gibi tekinsiz izliyordu.

"Şu," dedi, şahadet parmağını döndürerek yüz çevresini daire içine aldı, "Yüz ifadene bayılıyorum ama hemen değişmeli…" kadının elindeki kanıtı aldığı gibi sandalyeye fırlattı. "Bu ifadeyi değiştirecek iyi bir ders biliyorum."

Ellerini güçlü parmaklarının arasına hapsederek belinde topladı, Zeyno beline baskı uygulayarak sarılmasını sağlayan kocasının arzulu gözlerine bakamadığından çabucak kaçırdı ve onu kızgınlıkla uyardı. "Sakın bana dokunma! Sana öfkeliyim!"

"Olabilir," kadife sesiyle onu sararak gerginliğini yumuşatmayı başardı Cesur. "Ben de sana akşamı iple çektiğimi söyledim."

Yumuşadığını hissettirmemek için kaşlarını yıktı. Ela gözleri öyle aç bakıyordu ki tenlerinin kavuşması an meselesiydi. Kaçarının olmadığı haz dolu dakikaları yaşayacaklardı.

Ah bu duyguları sömüren öfke olmasa!

"Daha akşam olmadı. Çekil!"

"Erken geldin!"

Zeyno'nun çenesinden tutarak küçük bir kuvvetle kendine çekti ve saatlerdir arzuladığı dudaklarına dayandı. Karşılık vermeyen karısını oyunbaz öpücüklerle öyle zorladı ki sonunda pes ettirdi. Tutkulu kadının hazla karşılık vermesi üzerine ellerini serbest bıraktı Cesur. Artık onu daha sağlam kucaklayabilirdi.

Nefes almak için geri çekildiğinde Cesur'a acımasızca güldü Zeyno. "Ne o benden uzaklaşamıyorsun artık!" dedi, tespitin etkisiyle esrik ifadesi yüzüne sindi. Cesur'un arzuyla bekleyeceğini hayal etmişti ama bir yanı hep kuşkularla o imgeleri baltalamıştı.

Çenesinden tutarak alt dudağından bir ısırık alıp geri çekildi. "Ama üzgünüm, seni bu yüze hasret bırakacağım ağam!"

Eskiyi hatırlatmanın uygun olmadığı an da kaçışının kolaylaşacağını zanneden kadın için yanıtlar her daim hazırdı. Cesur sıcak nefesini seslice gülerek yüzüne üfledi. "Yoksa kartın acısını çıkartmak için mi? Kabul et iyiydi."

Çenesini yüzünden daha aşağılara indirdi, pürüzsüz teniyle içini gıdıklayan, kasıklarına âdeta zevki işkence çektiren boynuna abandı. Mest olduğu kokusunu içine çekerken arzu dolu öpücüklerini sayısızca bıraktı Cesur.

İntikamı kesinlikle çok iyiydi ama pes etmeyen Zeyno için ölümcül darbe sayılmazdı. "Pes etmedim," diye bilgilendirdi hiddetle. Arzusuna harmanlanan kızgınlık, ateşini yükseltti, biraz sonra kavrulacaklardı.

Cesur'un gömleğini çözdüğü gibi omuzlarından sıyırıp arkasına attı. Geniş omuzlarına dokunan parmak uçları titreyerek heyecanını ayyuka çıkardı.

Dün gece sınırların dışına çıkamayan Cesur Kadıoğlu bu defa acımayacaktı. Kalçalarını avuçlayıp okşadı, akabinde hınzırca gülerek sert bir şaplak indirdi.

"Asla karşılıksız kalmayacaksın!"

Acıyla inleyen kadını hemen sonra zevk sardı, Cesur'un mayası acı ve zevkten geliyordu. Onunla yaşadığı süre boyunca hem zevk alacak hem acı duyacaktı.

"Hodri meydan ağam! Dök bakalım kanını!"

Zeyno'yu çalışma masasına oturtup geri çekildi, daracık elbiseyi üzerinde görmekten ilk defa bu kadar rahatsızlık duydu. Ona kolaylık sağlaması gerekiyordu, tenine çabucak ulaşacağı parçalar istiyordu. Eskisi gibi dem vuramadığı arzusunun kölesi olmak üzereydi, bu kadını çok daha fazla istiyordu. Bacaklarının arasında yerini alamadığı için sabırsızlandı, elbiseyi yukarı sıyırmadan önce ihtirasını körükleyen yumuşak ve nemli dudaklarını tekrar öptü. Sıcaklığını daha fazla hissettiği güzel dudaklarını delicesine öpmek istiyordu. Zeyno'nun elleri ensesindeki saçlarına daldığında Cesur çıldırdı. Onun bir dokunuşuna bu kadar çıldırmanın sebebi sadece tutkulu olması mıydı?

Dudaklarından birkaç saniyeliğine koparak uzaklaştı. "Bütün gün hatta bütün gece burada kalacaksın."

"Bana bu kadar çok kapılma, canını yakarken üzülürüm."

Cesur sahici gülüşüyle onu destekledi, uzanıp Zeyno'nun gözünün kenarına işlenen gözyaşına şefkatli öpücüğünü kondurdu. "Asıl ben kalbini kıracağım için üzgünüm..."

Kaskatı kesilen Zeyno tutkusunun arasına giren şefkatli öpücüğünü hissetmekten sağlıklı düşünecek durumda değildi ama kurduğu cümleler aklını başında tutması için etkili bir yöntem oldu. İçi boş değildi ama Zeyno için üzücüydü. Çenesinden tutarak kocasıyla göz göze geldi. "Kalbim için geç kaldın Cesur. Kırık olan bir kalbi artık kıramazsın..."

Cesur Kadıoğlu herhangi bir karşılık vermedi, haklı sözlerinin üzerine yıpratıcı hiçbir sözü dile getirmeye kıyamadı. Ama kıymaya çekinmeyeceği dudaklarına tekrar abanmakta sakınca görmedi.

Çığlık çığlığa bağıracağı tek acı zevk çığlıkları olacaktı bundan sonra.

Zeyno'ya zevk çığlıkları attırmasına engel olan kıyamet gibi sesler yükseldi. Çok yakından bir nefes kadar uzaklarında yükselen silah sesleri ikisini birbirinden kopardı, arzu yüklü bakışlarına korku ve merak ustaca işlenerek çalışma odasındaki pencereye kaydırdı.

Üç el ateş edilmişti...

Zeyno'nun kalbi korkuyla çarptı: Yoksa Rıdvan mı gelmişti?

"Beni öldürtmek için adam mı tuttun yoksa?" diye sordu dehşetle.

"Şakanın sırası mı?"

Cesur'un sakin sesi Zeyno'nun telaşına ivme kazandırdı. Neden bu kadar sakindi? Neden telaş yapıp evden çıkmıyordu? Aşağıda bir düzine adamı vardı, onların güvende olduğundan emin miydi? Rahatlığı aşırı can sıkıcıydı.

Tahmininde yanılmayacağını biliyordu Cesur ama emin olmak için ne olduğunu öğrenmeliydi. Uzandığı masadan doğrularak pencereye yaklaşan sersem karısını kolundan son anda yakaladı Cesur.

"Sakın pencereye yaklaşma!"

Gömleğini aldığı gibi çalışma odasından çıktı, bariton sesi kapı ağzında gümbür gümbür yükseldi. "Bu güzel anımı bozanı bir bulayım sikeceğim belasını!"

"Tabii bana laf sokmak için ideal bir andı."

Gömleği üzerine geçiren Cesur ağa düğmeleri iliklemeden karısına dönüp keyifle gülümsedi. "İnan verdiği mutluluğu tahmin bile edemezsin. Odadan çıkma, geldiğimde devam edeceğiz."

Bu durumda bir de devam mı edeceklerdi? Zeyno sen iflah olmazsın bakışlarıyla onu reddederek gitmesine müsaade etti ve neler döndüğünü anlamak için hemen arkasından aşağıya indi. Merdiven basamaklarına gelene kadar evin antresini adamlar doldurmuştu. Olduğu noktada kalarak ne olduğunu anlamaya çalıştı.

İlkay'ın yüzünü görmedi ama gergin sesini çok net duydu: "Görünmüyorlar!"

"Rıdvan'ın adamları değildi değil mi?"

"Değiller..." diyen Şerif'i duyduğunda ise cam korkuluğa tutundu. Rıdvan'ın adamları değilse bunlar kimdi? Cesur buradaki hayatım geldiğin yerden çok farklı, derken, bunu mu kastetmişti? Kocasının İstanbul hayatı yeraltı dünyasına mı denkti?

"Sabutay'ı ara!"

Emrini ikiletmeden telefonuna uzandı İlkay, Sabutay'ı arayarak hoparlöre verdi. Arama sesi çok uzatmadan kesildi ve hoparlörden Sabutay'ın keskin sesi yükseldi.

"Cesur iyi misiniz?"

Cesur'un yandan profilini izledi Zeyno. Kafasını iki yana sallayıp şakaklarını orta ve başparmağıyla aynı anda ovmasını tedirgince seyretti. Sakinliğinin altında Zeyno'nun tanık olduğu deli öfkesi yatıyordu.

"İyiyiz... Sanırım kendilerini tekrar hatırlatmak istediler. Sizde bir olay var mı? Şehrazat yanında mı?"

"Evet yanımda, üç el ateş edildi. Kimse görünmüyor etrafta."

"Mahir'de bir sıkıntı var mı?"

"Adliyedeydi o, bir sıkıntı olduğunu düşünmüyorum," diyen Sabutay'ın sıkıntıyla nefesini bırakışı hoparlörde kulak tırmalayıcı bir uğultuya dönüştü. "O silahın ne için sıkıldığını biliyorsun değil mi?"

Ne içindi? Rıdvan değilse kim gündüz vakti sokak ortasında silah sıkıyordu? Hem de eşzamanlı! Bu çukur neyse sadece Cesur Kadıoğlu'nu içinde barındırmıyordu, koskoca Savcı Mahir'i de zorluyordu. Garabet yadsınamaz derecede büyüyor, akıl karıştırdığı gibi endişelerle baş başa bırakıyordu.

Cesur'un mırıldandığı sert küfür dikkatini çekti. Akabinde antrenin ortasında katı sesinden kara haber fütursuzca yükseldi: "Karıma hoş geldin mesajıydı... O şerefsizleri bulayım kıyma makinesine atacağım!"

Üstüne çullanan kara haberden kaçmak için gerileyen kadın merdiven kolluklarına tutundu... Rıdvan'ın dışında canına kastetmeye teşebbüs eden bir yığın düşman daha mı vardı?

"Rozerin'i götür, sonra geri gelirsin. İki üç gün buralarda dolanma. İşleri ben hallederim."

Antrede gergince dolanan Cesur ağa fikirden rahatsız olmuştu. "O orospu çocuklarına meydanı bırakıp gittiler dedirtmek istemiyorum dostum..." dedi ve sonra yenilgiyi kabul ederek gergin omuzlarını düşürdü. "Ama karımın bu işe bulaşmasını istemiyorum. Yeterince dert var başımızda zaten, yarın döneriz."

"Tamamdır, dikkatli olun. Yine de evin etrafındaki adamları çoğalt."

"Merak etme... Bu gece buluşuruz," dedikten sonra telefon kapandı. "Ne yapacağını biliyorsun İlkay."

"Elbette ağam."

İlkay ile içeri giren bir yığın adam teker teker dışarı çıktı. Kapı kapandığında antrenin ortasında tek başına kalan Cesur parmaklarını saçlarının arasına daldırarak küfürlerini uluorta savurdu. Çetin öfkesi onun kadar yanına yaklaşanları da yakacaktı fakat Zeyno bunu düşünecek durumda değildi. Yanına gidip neler olduğunu öğrenmeliydi. Yukarıdayken uyarı ateşlerini Rıdvan'a bağlamıştı.

Rıdvan'ı bir nevi başına bela eden kendisiydi dolayısıyla mahcup oluyordu fakat öğrendiği kadarıyla kendi düşmanı değildi, başımızda yeterince dert var diyen kocasının sözlerine kırılmıştı ama şimdi baktığında haklı buluyordu.

Dertleri neyse bir an önce öğrenmeliydi... Basamakları çabucak indi. "Ailen bunu bilmiyor değil mi?" diye sorduğunda hemen arkasındaydı. Dakikalar sonra dönüp yüzünü net gördüğünde ufak çaplı bir sersemlik yaşadı, on yıl yaşlanmış gibiydi Cesur ağa. Arzudan eser kalmayan yorgun elaları yenilmişçesine bitkin bakıyordu.

"Hayır, hiçbir şey bilmiyorlar. Bilmemeleri gerek..."

Uyarıyı almıştı Zeyno. "Kim peki?"

"Bilmiyoruz."

Sorduğu soruları ikiletmeden yanıtlamasını beklemiyordu. Bu gerçekten iyiydi. Katettikleri yol büyük ve uzundu, zira olayın özünü saklayıp, geri durmasını söyleyebilirdi. Doğrusu hâlâ bir şeyler sakladığını seziyordu Zeyno. Tıslarcasına güldü. "Hadi ya yeme beni. Karşında çocuk yok ya."

Ancak Cesur Kadıoğlu doğruyu söylüyor, kandırmaya çalışmıyordu. Zeyno'dan daha çok kim olduklarını öğrenmeyi istiyorlardı. "Cidiyim Rozerin, kim olduğunu veya olduklarını bilmiyoruz. Bizimle uğraşan birileri var ama bir türlü bulamıyoruz. Üstelik her geçen gün sayıları çoğalıyor, isimleri değişiyor ama yaptıkları hiç değişmiyor."

"Sebepleri ne?"

"Sanırım bizi öldürmek..." dedi, çok rahatça dile getirdi. Çıkardıkları tek sonuç buydu.

"Ne?" diye bağırdı refleksle. Avuç içini yüzüne yerleştirirken korkuyla kocasını izledi.

Yorgunluğunu hafifleten tepkisi Cesur'un kaygılarının boş olduğunu ilk defa hissettirdi. Onun için korktuğunu görmek yeniydi. Yeni ve ilgi çekiciydi. Hoşluğuna gelirse... Kesinlikle bu tepkiyi hak ediyordu. "Benim için bu kadar çok korkman gözlerimi yaşarttı. Korkma ölmeyeceğim!"

Cesur'un gizli cilvesi Zeyno'yu kendine getirdi. Çabucak toparlanarak, "Hadi oradan benim üzüldüğüm şey başka!" diye sözlerini çevirdi. "Ne yani ben seni öldürmeden başkaları mı öldürecek? Hayır," dedi, gözlerini kocaman açtı. "Buna izin vermem!"

Korkakça kaçışına içtenlikle kahkaha attı Cesur. Belerttiği mavi gözlerine bakınca yarım kalan zevkli anlarını kaybettiklerine üzüldü. Fakat onu öpmeye hiçbir şey engel değildi. "Rozerin?" diye seslendi şefkatle. Tam dibinde durduğunda çenesinden yakalayarak kendisine çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"İçimden geldi, seni öpeceğim!"

Zeyno afalladı. Gözlerini korkuyla etrafta gezdirdi. Adamlardan biri aniden içeri girerse ne yapardı? Kötü bir durumu atlatmışlardı ve her an her şey olabilirdi. "Birisi gelecek, hiç mi utanmıyorsun?"

"Hayır, bir gram utanmam yok."

Dudaklarını dudaklarına bastırarak yumuşak bir öpücük kondurdu. Bu öpücük şefkat ve sevgi barındırıyordu. Zeyno'ya yabancı gelen bir tattı. Sanki son öpücükleriydi...

"Ruze..." dediğinde karısını biraz daha vücuduna bastırdı, burnunu saçlarının arasına daldırarak hafifçe dokundurdu. Sesi az biraz yorgun çıkıyordu. "Cheesecake yapmasını biliyor musun?"

Zeyno son anlarını yaşıyormuş hissini kuvvetle itti. "Evet, neden sordun?"

"Beni öldürmeden önce yapar mısın?"

Acemice gülümsedi kadın. Kötü anı değerlendirdiklerine göre eski Cesur'u kazanıyordu. "Eh her mahkûmun son bir dilek hakkı vardır değil mi?"

"Tüh be! Bilseydim son dileğimi yatak için dilerdim..." arsız bakışları karısının hemen allanan yanaklarında pervasızca gezindi. "Gerçi gerek yok. Gece zaten kollarımdasın."

Ateş basan yüzünü hiçbir yere saklayamayınca sahte kızgınlığına bulanarak kocasını reddetti. "Sen onu çok beklersin!"

"Buna gece karar veririz Ruze!"

Bugünü sağ atlatırlarsa demek istemişti... Çünkü kahpe kurşunun nerden ne zaman geleceği her zaman muallaktaydı.

Sona yaklaştığını düşünmek ne garip... Düşünmek ile hissetmek arasındaki kaba fark, görmek ile bakmak arasındaki ince farka benziyor. Temelde birbirine benzeyen iki eylemdir ama derine inildiğinde bambaşka sonuçlar çıkar. Kişi karmakarışık vaziyette değilse farkları çok net çıkarır.

Zeyno düşüncelerinin ağır bastığını valizi hazırlarken fark etmişti. Öleceğini henüz hissetmiyordu ama Cesur'un zarar göreceği endişesi hislerini ablukasına kolaylıkla alıyordu.

Buradaki boktan düzeninde de hayatı tehlikedeydi fakat burada yaşadığı için tehlikeye her daim açık ve gözü pekti. Gerek Rıdvan gerek Arjin ve evliliklerinin içini kurcalayanlar, adapte olmasını engelliyordu.

Hayatını mahvettiği bu adamın eski yaşantısını bir daha nasıl geri verecekti? Bir kez ihtiras duymasıyla, diğer sabah öpmesiyle yürümeyecek evliliklerinin zemini sağlam kurulmamışken en ufak bir sorunda yıkılırlarken nasıl hayatının merkezine oturabilecekti?

Gidecek olsa... Nereye gidecekti? Üstelik gidecek olsa tüm bu yaşattıkları haksızlık değil miydi?

Kocasıyla konuştuktan hemen sonra odasına geçerek ikisinin bavullarını hazırlamıştı. Sabiha Hanım yanına geldiğinde beraber hazırlık yapmaya başlamışlardı. Ne kadar kalacaklarını bilmedikleri için yanlarında çok fazla eşya getirmişlerdi. Bugünkü saldırı olmasa Zeyno kesinlikle bir hafta daha burada kalacaklarından emin olmuştu.

Ne yapacaklarını öğrenmek için kocasının yanına gitmek istediğinde Şehrazat, Sabutay, Hamza ve Mahir'in geldiklerini, dördünün çalışma odasında olduğunu öğrenmişti. Yanlarına gitmek istediyse bile bu olayın dışında olduğu için odasında kalmayı tercih etmişti. Sabiha Hanım onlara hizmet ederken, Zeyno tüm gece odasında kalmıştı.

Gece karar vereceğini söyleyerek yanında olacağını belirten Cesur ağa odasına geçecek vakti bulamamış, sözünü tutamamıştı. Beklemekten yorulan kadın uykuya yenik düşerek huzursuz rüyalar âlemine dalmıştı.

6 Kasım sabahı Sabiha Hanım'ın onu uyandırmasıyla ufak bir telaşa kapılmış, yola çıkacaklarını öğrenince hızlıca duş alıp hazırlanmıştı. Yarım yamalak kahvaltısından sonra Cesur'u beklemiş ancak yola çıkacakları saate kadar kocasını görmemişti.

Cesur'un ne hâlde olduğunu, neler yaptığını merak ediyordu. Başına sardığı derdi hafifletmek, ona destek olup yükünü tek başına sırtlamayacağını göstermek istiyordu.

Fakat Cesur onu bunun dışında tutmuştu. Eğer Zeyno bu adamların istediği hatayı yapar veya kocasının dediği gibi içine bulaşırsa... Yükünü hafifletmek isterken hayatını bir kez daha kaydırmış olacaktı.

Cesur ile karşılaştıklarında kocası pek konuşmamış, Zeyno hazır olduğunu söyledikten sonra yola çıkmışlardı. İki saatlik uçak yolculuğu süresince kocası geçen sefer onlarla yolculuk yapan müdürüyle konuşmuş, gelişen işler üzerine ve biriken toplantıların nasıl gelişeceğine tekrar konuşmuşlardı.

Ferit Melen Havalimanı'na indiklerinde yine yalnız kalmayacakları kaygısına tutulmuş, Cesur'un hazırda bekleyen arabasına yalnız bindiklerinde rahat bir nefes almıştı.

Özgürlüğüne kavuşmuş gibi yüreğini kamçılayan ağırlık kalktı.

Yan aynadan kontrol ettiğinde takip eden konvoyu gördü. Korumalar hâlâ onlardaydı. Gözlerini usulca kocasına kaydırdı, yine dudakla-

rının arasına yerleştirdiği zehri içtiğini gördü. Dünden beri çok fazla sigara içiyordu. Bu hiç hoşuna gitmedi. "Bunun için mi Van'a gelmiştin?" diye sordu Zeyno, eve gitmeden önce birkaç bilgi daha almak istiyordu.

Yanındaki camı on santim kadar indirmişti, zehirli dumanı cama doğru üfledi ve sorusunu sakince yanıtladı. O da rahatlamış görünüyordu ya da yine rolünü iyi oynuyordu. "Hayır, zaten hayatım İstanbul'daydı. Bu olay çıktıktan sonra çok fazla gelmemeye başladım."

Huzursuzluğu duyacaklarından sonra hayatının merkezine, hiç çıkmamış gibi yine oturacaktı. Zeyno'nun emin olmak istediği aslında şüpheye soktuğu bir kısım vardı. Çünkü çelişkiler içini kemirmeye başlamıştı.

"Ailenden kimse bilmiyor yani?"

Cesur, kaşlarını kaldırarak hayır yanıtını verdi. "Bilmiyorlardı, Siyabend araba yarışlarına katıldığında kardeşime bir mesaj bırakmışlardı. O zaman Rehma ile öğrendiler."

Kardeşlerine de mi musallat olmuşlardı? Mesele sandığından daha çetrefilliydi. "Nasıl başladı?" diye sordu gönülsüzce. Bu daha başlangıç, yazılı not gözlerinde canlandı. Onu görmese bile Cesur yine bunları anlatmak durumunda kalacaktı.

"Şehrazat ve Sabutay'ın yan yana gelmesiyle," dediğinde nihayet gözlerini yoldan çevirdi ve onunla teması kurdu. "Çok karışık bir olay Rozerin, kurcalama. Bilmiyormuş gibi yap, senden sadece bunu istiyorum."

Elle tutulur gerginliği yok edemese de azaltmayı başarabilirdi Zeyno. Başını olumsuz anlamda iki yana yavaşça salladı. "Olmaz Cesur..." dedi cilveli edasıyla. Baygın bakışları kocasını gülümsetmek içindi. "O güzel anımızı bozdular. Onları öldürmek için elime haklı sebepler veriyorlar."

Cesur çapkınca gülümsedi. "Seni öpmemi bu kadar çok sevdiğini tahmin etmemiştim," gözlerini birkaç saniye yoldan ayırdı. "Dün gece de yanına gelemedim. Aklımdaydın..."

Aklımdaydın...

Kederli sesinden dökülen son sözü duymazdan gelmek kadın için en sağlıklısıydı. Yoksa Cesur'un oyunlarına kanacaktı. Kalbi zaten kırılmışken yeni bir aşka yelken açacak kadar güvende değildi, bir kalbe sığınacak kadar da aptal değildi.

"Hayır," diye düzeltti güçlükle. "Kocam bana nefretini dile getirirken silah sesleri buna engel oldu."

"Doğru," dedi Cesur, oyunu fark edip müdahil oldu. "Daha o kalbini kıracağım. Merak etme senin kalbin için ekstra zaman ayırdım."

Sahte kederin yerleştiği mavi gözlerini kıstı. "Bana zaman ayırmasaydın darılırdım."

Gülümsemesi sonraki sorularının önünü kapadı. Zeyno'nun sormak istediği milyon tane soru vardı ama şimdilik onlarla sıkmak istemedi. Yavaş yavaş her sorunun cevabını alacaktı. Belki de o sormadan Cesur her şeyi anlatırdı…

Kadıoğlu konağının dışarıdan görüntüsü ihtişamlı, bilmeyenler için şatafatın içinde kaygısız ve lüks hayatlar yaşanıyor gibi görünse de kapıyı geçtiklerinde kendilerini dert çukurunda buluyorlardı. Sırlarla dolu yaşantılarında kimseye zarar vermeden günü geçiriyorlardı.

Zeyno ve Cesur bir müddet konağa baktılar. Büyülü anları bozulmuş gerçek dünyanın en gösterişli cehennemine yeniden dönmüşlerdi. Bir cehennem ki içinde Zerda Kadıoğlu gibi bir kadını barındırıyordu.

Yandığı için şefkat gösteren kaynanasının özünü çok iyi tanımıştı. İçeri girdiğinde nasıl bir kadınla yüzleşeceği meçhuldü ve bu Zeyno'yu ürkütüyordu. "Ailene ne diyeceğiz?" diye sordu nefesini yorgunca vererek.

"Buradaki işlerim aksadığı için sorun çıktığını, geri gelmek zorunda kaldığımızı söylersin."

Yavan sebep hiç inandırıcı değildi, yüzünü ekşiterek gerçeği söyledi. "Annen pek inanmaz ama deneyeceğiz."

"Bir şey olursa beni ararsın."

En son aradığında boşanacağını söyleyen Cesur Kadıoğlu onu aramasını söylüyordu değil mi? Yanlış duymamıştı… Gelişmeler bu yöndeyse hiç iç açıcı değildi. "Olur, sonra kıyameti kopartmak için bahane kazanırsın."

Ne demek istediğini çok net anladı ama üstelemedi. "Hawar'a söylerim."

Zeyno kapıyı açarken kocasına döndü. "Eve gelmiyor musun?"

"Rehma çağırdı, şirkete uğramalıyım. Geç gelirim, beni bekleme."

Beklediğini bilen kocasına yakalanmamak için arabadan hemen indi. Ancak onların atışması hâlâ bitmediğinden karşılıksız bırakma niyetinde değildi Zeyno, kapıyı kapatmadan önce kocasına uzun uzun baktı.

"Seni bekleyeceğimi kim söyledi?"

Arabanın kapısını kapattı ve yüzleşeceği Kadıoğlu Ailesinin fertlerini görmek üzere konağın devasa kapısını geçti. Altı gündür uzak kaldığı evi özleyeceğini tahmin etmezdi. İstanbul ona kötü şartlarda bile iyi şartların olduğunu ve görmeyi bildiği müddetçe iyi şartları kullanmayı öğretmişti.

İstanbul'un keskin soğuğu Van'ın dondurucu soğuğunda sıcak kalıyordu. Taşlı yolu kollarını birbirine kavuşturarak geçti. Kadıoğlu konağı her zamanki gibi sessiz ama nasıl oluyorsa felaketlere gebeydi.

Arkasından gelen ayak seslerini duyunca dönüp baktı, bavullarını yüklenen Şerif'in sesiydi. Yürümeye devam etti. Artık nereye gitse Şerif orada olacaktı. Bu adama alışsa iyi ederdi.

Sessiz konakta onu ilk Yonca karşıladı. Genç kadının şaşkın neşesi Zeyno'ya iyi gelmişti. Özlendiğini hissetmek ruhu kırık insanların en ihtiyaç duyduğu ilaçtır, Yonca ona bu ilacı vermişti.

Kaynanası ve eltisinin Dildar ağanın erkek kardeşleri Bedo ağa ve Nedret'i hanımlarıyla beraber ağırladıklarını, daha yarım saat önce evden ayrıldıklarını, konukları gidince de odadan hâlâ çıkmadıklarını öğrenince rotasını doğruca misafirhaneye çevirdi. Bir an önce sıcacık odaya girip ısınmalıydı, soğuk onu tir tir titretiyor, sırtındaki kabanın yetersizliğini kanıtlıyordu. Dondurucu soğuk ne giyerse giysin ısınmasına müsaade etmeyecek şiddette büyük ve sertti.

Misafirhane kapısına geldiğinde kaynanasını bıraktığı gibi bulmayı umarak kolu indirip sıcağı yüzüne çarpan odanın eşiğini geçti, güler yüzü Diljîn'i ve Zerda'yı gördüğünde genişledi.

Çok şaşıracakları için istemsizce gülümsüyordu.

Beklediği tepki kaynanasından geldi, Zerda Hanım onu gördüğünde şaşırdı. "Rozerin?" diye seslendi anlamsızca. Zeyno, sesindeki en ufak rahatsızlık, manalı bir tını duymayı bekledi ama düpedüz şaşkındı. Kapıyı arkasından kapatarak yanına doğru emin adımlarla yaklaştı. Diljîn'in şaşkın nidasını duyunca kıkırdadı.

"Cesur'un acil işleri çıktı, dönmek zorunda kaldık." Açıklamasıyla şaşkınlığına bir dolu anlamsızlıklar kattı.

Elini öpüp alnına yasladığı kadından sorular gecikmeden üst üste gelmeye başladı.

"Cesur nerede?"

Zeyno geri çekilip inandırıcı sesiyle istenilen açıklamayı yaptı. "Rehma çağırdı, acilen gelmesini istediği için şirkete gitti. Size görünmeden gittiği için endişeleneceğinizi bildiğinden biraz sinirliydi."

Açıklama tatmin edici değildi ki Zerda kaşlarını çattı. "Kötü bir şey yok değil mi Rozerin?"

Ondan saklamasını istemediği aşikârdı, neler sakladığını bilse kaşlarını yıkmakla kalmazdı Zerda. "Hayır benim de pek bir bilgim yok," dedi, endişesiz bir tutumla inandırıcı açıklamasına devam etti. "Müdürüyle buradaki işleri hakkında konuştular, aksamalar olmuş. Cesur hemen dönmemiz gerek dedi. İstanbul'daki işlerini halletmeden gelmeyi istemiyordu."

Zerda Kadıoğlu başını sallayarak anladığını belirtince Zeyno eltisine yöneldi. Onunla sarılıp hasret giderdikten sonra neler olduğunu merak eden eltisini, sonra konuşacaklarını belirten ifadesiyle yatıştırdı.

Anlatacağı çok şey birikmişti, üstelik Rehma ile son durumlarını da konuşmamışlardı. Kaynanasının yanında bir süre oturmuş, ne yaptıklarını üstünkörü anlatmışlardı. Zerda bıraktığı gibiydi ama hayli düşünceliydi. Ani gelişlerinin altında bir sebep aramadan duramıyordu.

Yadê Keje'yi görmek istediğini söyleyerek misafirhaneden ayrıldı. En son hastalığından sebep hayli kırık olan yaşlı kadını beklediğinden daha iyi bulunca sevindi. Onu arayıp sormadığı için kırılan yaşlı kadına inatçı torununun sarsılamaz kararlarını hatırlatınca sıyrılacağını düşünmüş, yine de azarından kaçamamıştı. Zeyno azarını da sevgisi kabul edip sessiz kalmıştı.

Bir zaman sonra geldiğini öğrenen Hawar aralarına katılmıştı. Yadê Keje ile oturan ikili samimi sohbetlerini kurmuş, yorgunluğu fark edilince izin isteyerek odasına geçmişti.

Tüm gün bavulları yerleştirip odasını temizlemekle uğraşmıştı, arada Diljîn ve Hawar yanına uğramış beraber kahve içtikten sonra ayrılmışlardı. Yorgunluğunun üstüne uyuyakaldı Zeyno.

Anlamsız bir şekilde yavaş geçen günün sonunda akşam vakti uyanmış, yemeğe yetişmeyi başarmıştı. Lakin sofra kurulup kaldırıldığında bile Zeyno üzerindeki bitkinlikten sıyrılamamış, ortamdaki enerjiye adapte olmakta epey zorluk çekmişti.

Böylelikle dört günü devirdi...

İstanbul'daki haftasından daha can sıkıcı geçirdi günlerini; Cesur eve geldiği gibi kardeşi Rehma ile çalışma odasına giriyor, geç saatlere

kadar çalışıyorlardı. Kocasının daima yanında olmasına alışan Diljîn için de zor günler geçmişti.

Geldikleri gün şüpheye düşen Zerda'yı tempolu çalışmaları yanıltmış, Cesur'un yalanını inandırıcı kılmıştı.

Ancak şüpheyi kırsa da bu durum aile bireylerinin hoşuna gitmiyordu. Sınanan sabrına yenik düşen Zerda Hanım dördüncü gece çalışma odasına girerek oğullarıyla çetin geçen bir tartışmaya girmişti. Olan durumu kabul etmediğini, uyku uyumadan devamlı çalışıyor olmalarını dahası işten eve geldikleri gibi çalışma odasına kapanmalarının hoşuna gitmediğini belirtti.

Nereye kadar çalışacaklardı? Nereye kadar bu stresle kendilerini heba edeceklerdi? Zerda Hanım ailesini bir arada görmek istiyordu. Kocası ve kaynanasıyla otururken çocuklarını da etrafında görmeliydi. Dünya kadar malı olsa ne olurdu. Çocuklarını etrafında göremedikten hoşça vakit geçiremedikten sonra mallar mülkler şatafatlı hayatlar unvanlar neye yarayacaktı?

Cesur, birkaç gün daha böyle süreceğini sonrasında işlerin hafifleteceğini söyleyerek annesini ikna etmeye çalışmışsa da Zerda Kadıoğlu katiyen kabul etmedi ve iki oğlunun işini yarım bırakmasını isteyerek odalarına çekilmesini emretti.

Eşlerinin sabaha kadar odalarında onları beklediğini, üç saatlik uykudan sonra yine şirkete koşarak onlara haksızlık ettiklerini de özellikle belirtti. Tüm bunları Yadê Keje'ye anlattığında Zeyno içten içe hassasiyeti için teşekkür etmişti. Diljîn'in kaynanası hakkında güzel konuştuğu anlar boşa değildi.

Zeyno odasına geçtiğinde saat on biri geçiyordu. Cesur'u yatağında uzanırken bulmak bu oda için ve aslında ilişkilerini yeni düzene sokan ikili için garip ve henüz aşılamayacak ilklerden sayılırdı. Zerda Kadıoğlu'na teşekkür borçluydu.

Neredeyse günde iki en fazla üç saat uyuyup, sabah erkenden çıkmak zorunlu olsa dahi işkenceden farksız değildi. Bu işler şirket işleri miydi yoksa o adamların kim olduğunu çözmek için miydi bilmiyordu. Ancak yorgunluklarına bakılırsa iki işi bir arada götürmeye çalıştıkları varsayımına ulaşıyordu Zeyno.

Makyaj masasının altına iliştirdiği pufu çekip oturdu. Hayli yorgun görünen kocasının düzenli nefes alışverişlerini sessizce dinledi. Uyarı ateşlerinden sonra dostlarını bırakıp Van'a dönmüştü, geri döneceğini

söylediyse de hâlâ buradaydı. Zeyno bu sebepten ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyordu.

"Cesur?" diye seslendi nazikçe.

"Efendim?"

"Yemek yedin mi? Aç mısın?"

"Gelmeden bir şeyler atıştırmıştım, aç değilim."

"İstersen sana rahatlatıcı bir şeyler hazırlayabilirim. Daha rahat uyursun," diye teklifte bulundu. Ferman ne zaman çok çalışsa ve iş yüzünden strese girse Zeyno dinlenmesi iyi bir karışım hazırlar, uyumadan önce içirirdi. Ağabeyi o gece deliksiz uyurdu. Cesur için de yapmaya gönüllüydü, böylece geceyi rahat uykuyla geçirirdi.

Yumduğu gözlerini açtığını gördü, hemen sonra yastığa bıraktığı kafasını hafifçe doğrulttu. Afacan bakışlarını görünce kaşlarını şaşkınlıkla yukarı kaldırdı Zeyno. Bunun arkasından ne gelecekti?

"Beni mi özledin?"

"Ne münasebet!"

"Sana ekstra zaman ayıracağımı söylemiştim ama bugünlerde işler biraz karışık," dedi keyifsizce yüzünü asarak. "Beni affet seninle uğraşamıyorum..."

Atışmanın bahaneleri olduğu barizdi, kurtarılan evliliklerinde anlaşmayı sağlayan yarışlarıydı ve Zeyno ne kadar kızarsa kızsın bazen eğleniyordu. "Yüzünü görmemek bana en güzel ödül. Sıkma canını..." diye telkin etti.

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyorlardı ama çevresi kırışan parıltılı gözleri karı kocayı ele veriyordu.

"Yarın son! İdare et, çok önemli bir toplantım var. Onu atlattıktan sonra tüm günüm senin."

"Desene seni görmeyeyim diye Bedo ağanın evine kaçmalıyım tekrar."

Kafasını yastığına geri yasladığında ela gözlerini tavana dikerek nefesini sıkıntıyla verdi. "Tekrar kaçmak aklında var yani?"

Zeyno'nun nefesini kesen soru beklemediği anda gelmişti. Kaskatı kesilen kadın yanıtının böylesine farklı bir noktaya çekileceğini düşünmemiş, dahası bu anlamı çıkarmasını mantıksız bulmuştu. Zira Cesur'a ait olduktan sonra kaçmayı asla düşünmemişti.

Tatlı atışmalarla ortamı ısıtıyorlardı ama şakanın dozunu mu kaçırıyorlardı? Yoksa şaka anlayışlarını hâlâ çözememişler miydi? Sorduğu soruyu duymazdan geldi ve puftan kalkarak doğruca banyoya girdi.

İhtiyaçlarını giderip dişlerini fırçaladıktan sonra giyinme odasına geçti. Geceliğini giyindi, kavgasız gürültüsüz geçirecekleri bir gece için daha şükrederek yatağına girdi. Sırtını dönerse araları düzelmişken bozardı, sırtı üstü yatarak gözlerini yumdu.

Tartışmaya gönüllü olmayan yalnız o değildi, Cesur'un da sessizlik hakkını kullanıp yanlış anlaşılmayı bertaraf ettiğine inandı. Anlaşılan o da uzatmak istemiyordu. Bu iyiydi, en azından ikisi de dur noktasını biliyorlardı artık.

Yataktan çıkıp üzerini değiştirdikten sonra yatağına tekrar girdi Cesur. Refleksle yana dönen Zeyno sırtını döndüğü için yüzünü buruşturdu. Acaba yanlış anlar mıydı? Kocasının göğsünü sırtında hissettiğinde donup kaldı. Aldığı nefesini geri veremeyecek kadar tutukluk yaşadı. Zeyno yanlış anlar endişesine kapılırken Cesur ona sarılıyordu.

Huh! Bu adam inanılmazdı!

"Bu kavgalar, düşmanlıklar, sorunlar bittikten sonra çocuk çalışmalarına başlayacağız..."

Fısıltısıyla tuttuğu nefesini sessizce geri bıraktı. Ona sarılmasına ihtiyacı vardı; Zeyno arzudan mıydı yoksa korkudan mı bilmiyordu ama karnını saran kolların onu bırakmamasını istedi.

Cesur'a dönmeden biraz daha yanaştı ve sırtını göğsüne yapıştırdı. Sıcaklığını hissedeceği anları kaçıramazdı. Yavaş ama istikrarlı yürüyen ilişkilerinin atışmalardan sonra durgun ve sakin anlara ihtiyacı vardı, ikisi de bunun için en mahrem anı seçtiler.

Kocasının burnunun saçlarının arasına daldırdığını hissettiğinde alt dudağını ısırdı. Cesur'un nefesi ensesine düzenli aralıklarla çarpıyordu. Uyumalıydı Zeyno... Uyumalıydı ki bu geceyi sorunsuz atlatmalıydı.

Sabah uyandığında bir kez daha Cesur'u yatakta bulamadı. Zerda Hanım'ın dediği gibi bu iş çok can sıkıcı olmaya başladı. Nereye kadar bu adamın yatağında olmadığı sabahlara uyanacaktı? Sabahları beraber inmeyi, en önemlisi ailesiyle beraber kahvaltı etmeyi ne zaman başaracaklardı?

Kahvaltı süresince sessiz ve keyifsiz takılmıştı kadın. Cesur olmadığı için ilk defa bu kadar yalnız hissetti. Onunla bir yola adım atmışlardı ve o adımlarda ne kadar nefret varsa hayatlarını düzene sokmak için çabalayan iki insan da vardı.

Zeyno onu kendine âşık edeceğine dair yemin etmişti evet ama kocasıyla hayatını düzene de sokmak istiyordu. Şayet çocuk istiyorlarsa kalplerinde buz tutan nefreti eritmelilerdi.

Nefretten bir çocuk dünyaya getirip o çocuğun da hayatını mahvetmeyecekti Zeyno. Hatasını kendine açıklamazken, yarın o çocuğa nasıl ifade edecekti?

"Hey! Bayağı dalgınsın."

Seslenen kadınla derin düşüncelerinden sıyrılıp Siyabend'in istediği tatlıya odaklandı. Yukarıdaki işlerini bitirip yanına inen Diljîn'i fark etmeyecek kadar çocuk mevzusuna takılmıştı.

"Ne oldu?"

"Sana seslendim birkaç kere ama duymadın," dedi Diljîn, endişeli görünüyordu. "İyi misin?"

Eltisi çıkmaza girdiği her anı yakalıyordu. "İyiyim, sadece aklıma takılan birkaç şey var."

"Özel değilse, nedir diye sorabilir miyim?"

Esasında özel ve iki kişiyi ilgilendiren bir mevzu idi, farklı bir pencereden bakmasını sağlayan Diljîn ile konuşsa takıldığı ayrıntıları da çözüme kavuşturup ferahlardı. Çocuk mevzusu üzerine uzun uzun düşünülecek ve doğru kararlarla yol alınması gereken mühim bir konuydu.

"Diljîn?" dedi çırpıcıyı çelik kek kalıbının içine saldı.

"Hmm?"

"Biz..." dedi, mahrem konulara girmeye niyetli değildi ama birlikteliklerinin özü böyle başlamıştı.

Eline bir elma alıp soyan kadın, yüzüne dönmeden ne olduğunu sordu Diljîn. Öğreneceklerinden habersiz ilgili ve sakindi. Zeyno biraz sonra suratının alacağı şekli hayal etti, istemsizce kıkırdadı.

"Şey işte kızım, anlarsın ya!" diye üsteledi, sanki böyle söylese Diljîn anlayacaktı. Mutfak kapısını dikkatlice kontrol etti, kimsenin gelmediğinden emin olunca eltisine döndü.

"Biz Cesur ile beraber olduk!"

İrkilen kadın, "Ah!" nidasını koparınca elindeki elma kayıp yere düştü. Avuç içini hızla dudağına bastırdı. "Ay..." dedi neşeyle, kendi etrafında dans ederek döndü. "Ay... ay..."

Nidalarını anlamlandıramayan Zeyno'ya, dans şoku yaşatan Diljîn'i çözmek şu an için uzak görünüyordu. Hayretler içerisinde eltisini seyretti Zeyno. Sevinmiş miydi? Yoksa neşe gibi görünen tepkilerinin ardında ihtimal vermeyeceği başka bir şey mi vardı?

Diljîn kara gözlerini belerterek Zeyno'ya dikti, kafasını ağır ağır salladı. "Ay bu... Bu müjdeli haber nereden geldi Rozerin?"

Kahkahasını bastıran kadın istediği sonuca vardı; eltisi sevinmişti. Evliliği gerçeğe dökmelerini isteyen Diljîn için müjdeli haber sayılması normaldi. Fakat tepkileri hiç beklemediği an da gelerek, umutsuz günü biraz olsun kurtardı.

"İstanbul'da oldu değil mi? Biliyordum... Biliyordum orada bir şeylerin olacağını!" dedi, sevinç nidaları mutfakta olduklarından fazla fazla yükseldi. Yakalanmalarını mı istiyordu?

Zeyno yanına giderek avuç içini dudağına bastırdı. "Sessiz ol, biri leri duyacak seni."

"Ne zaman yaptınız?"

"Hey! Yavaş!"

"Kaç kez yaptınız?"

"Diljîn!" diye ikaz etti.

Zeyno'yu utandırmak isteyen kadın emeline ulaşınca kahkahayı patlattı. "Her şeyi anlatacaksın!" diye baştan uyardı, anlaşmayı yapmasa Zeyno'yu ikna edemeyecekmiş gibi hızlı davrandı.

Yere düşen elmasını alan kadınla epey güldü Zeyno.

"Ne oluyor size?"

Ancak gülüşmeleri çok kısa sürdü. Üzerine gelen ve onları şüpheyle sorguya çeken Hawar iki kadını hazırlıksız yakalayarak, kısa süreli sessizlik yaşattı. Ne yapacağını şaşıran Zeyno eltisinden uzaklaştı ve yarım kalan işine dönüyormuş gibi yaptı. Diljîn ise elindeki elmayı tezgâha bırakarak açıklama görevini üstlendi.

"Rozerin, İstanbul'da yaşadıkları bir olayı anlattı... Ona gülüyordum... Yani şey şaşırdım..."

Yarım yamalak açıklaması Hawar'ın şüphesini haklıya çıkardı. "Hımm anladım..." dedi. Zeyno onu böyle annesine benzetti, Hawar bazı anlarda annesinin kopyası oluyor dikkat ettiği sürece görebiliyordu.

"Rozerin, annem kuyumcuya gitmemizi istedi. Düğün var yine, hediye almamız gerek."

Kuyumcuya mı? Zeyno'nun çıkmasını mı istiyordu? Zerda onu artık gelininden saydığını böyle basit gibi görünen önemli konularla mı kanıtlıyordu? Şayet öyleyse canına minnetti ancak emin olmadığı için kesinleştirmek istedi.

"Ben mi geleceğim?"

Şaşkınlığını anlayışla karşılayarak tebessüm etti Hawar. "Evet, senin seçmeni istedi."

"Cesur çıkmama izin vermez."

"Annem ağabeyimle konuşacakmış."

"Kızmasın sonra?"

"Yok, ben gönderdim derim dedi. Şerif ağabey burada değil, Murat ağabey bizi götürür."

"Peki..." dedi, gönülsüzce kabul etti. Asla istemiyordu çünkü İstanbul'daki olay henüz aydınlığa kavuşmamıştı. Zeyno'yu fark ettikleri ve onu içine aldıkları için Siyabend'den sonra Hawar'ı da tehdit ederek Cesur'a musallat olduklarını gösterebilirlerdi.

Gönülsüzlüğünü fark etti Hawar. "İstersen benden ara, onu aramak istersen telefonu vermemi söylemişti..." diye bilgilendirdi. Zeyno tamam dercesine başını sallayınca Hawar mutfaktan çıktı. Uzaklaşmadan kapı arkasından bağırdı. "Hızlı hazırlan ama dersim başlamadan dönmemiz gerek."

Hawar'ın uzaklaştığından emin olduklarında, yakasını bıkkınlıkla silkeleyen Diljîn isyanı bastı: "Ne zaman özel bir şey konuşacak olsak birileri engel oluyor. Koca konak yetemiyor mu kimseye ya?"

Konağın büyüklüğünden dert yanmasına kıkırdadı Zeyno. "Bu gece yine çalışırlarsa konuşuruz. Siyabend'in istediği tatlıyı bitirir misin? Ben hazırlanmaya gidiyorum."

Tatlının başına geçen eltisini yalnız bırakarak mutfaktan çıktı. Bu kışta kıyamette Van sokaklarını gezeceklerdi, hasta olmamak için sıkı giyinmeliydi. Ancak onu endişelendiren hastalık değildi. Zeyno, kuyumcuya gitmeyi pek istemiyordu. Gidecek olsa bile Cesur'un etrafta olmasını dilerdi.

Bu yüzden kavga etmemelerini umarak üçüncü kata çıktı. Çabuk davranmayı alışkanlık hâline getirdiğinden kalın kabanı, uzun yünlü atkıyı üzerine geçirdi. Cesur ona yoğun tempoları yüzünden nüfus cüzdanını verememiş, Siyabend ile yollamıştı. Zeyno çantasını hazırlarken gördüğü nüfus cüzdanını bir süre inceledi. Kadıoğlu soyadını hanesinde gördüğünde kuru kuru yutkundu.

Bir süre bu durumu aşamayacaktı...

Cüzdanına yerleştirip çantasına tıkıştırdıktan sonra aceleyle aşağıya indi. Zerda Hanım yatak odasında birtakım kumaş parçalarını incelemekle uğraşıyordu. Yakında kız kardeşinin kızı Melis'in evleneceğini

söyleyerek güzel bir set almasını istedi. Cesur konusunu da kafasına çıkmamasını isteyerek, çabucak gidip gelmelerini belirtti.

Zeyno odasından ayrılır ayrılmaz Hawar'a ulaşmış, telefonundan kocasını iki kere aramıştı. Cevapsız kalınca Hawar gönlü rahatlasın diye sekreterini aramış önemli bir toplantıda olduğunu söyleyerek telefona bağlamasının yasak olduğunu söylemişti.

Çareleri tükenen Zeyno kaynanasının vicdanına sığınarak dışarı çıkacaktı. Hem Hawar da yanındaydı ve gönderen kimse değil kaynanaydı. Cesur'un kızacağı tüm sebepleri elinde tüketirdi.

"Bir şey istemediğine emin misin Diljîn?"

"Eminim, sen sadece erken dön. Kesinlikle konuşmamız gerek."

Elinden geldiğince erken dönecekti, dersi için Hawar'ın oyalanmak gibi bir lüksü yoktu ve kaynanası erken gelmelerini özellikle söylemişti. Bekleyen görümcesi huysuzlaşmadan hemen arabaya bindi ve yola çıktılar.

Kendilerini güvende hissetmek için Şerif'in olmasını isterdi. Çünkü o İstanbul'daki karmaşık durumdan haberdardı. Bir gariplik veya tehlike anında önce Hawar'ı kurtarırdı ve ondan daha çabuk Cesur'a ulaşırdı.

"Direkt kuyumcuya mı gideceğiz?"

Mesajlaşmasına kısa bir ara verip indirdiği kafasını kaldırarak ona çevirdi ve gülümsedi Hawar. "Hayır yengeciğim, önce yöresel elbisemi alacağız. Yeni bir model gelmişti, onu sipariş etmiştim."

"Düğün için mi?"

"Hıhı... Kendine bir şeyler bak mutlaka. Annem senin de düğüne geleceğini söyledi. Anne tarafımızla tanışacaksın, ona göre."

Zeyno detayı sona saklayarak manidar sesiyle paylaşan görümcesine zoraki gülümsedi. İçini kemiren kötü hissi kovabilse Cesur'un ailesine girdiğini fark edip sevinecekti. Hawar'ın yine telefonuna döndüğünü görünce alt dudağını ısırdı. "Hawar," diye seslendi. "Ağabeyini tekrar arayalım, içim hiç rahat değil."

"On dakika önce aradık ya," dedi nazikçe, endişesini anlayarak telefonu yengesine verdi. "Toplantıdan çıksaydı hemen ararda ama şansını tekrar dene. Senin için Rehma'yı da aradım, o da açmadı."

Mühim toplantısından sonra hafifleyeceklerini söylemişti ama Zeyno'nun kalbine binen yük o toplantıdan daha öncelikliydi. Zeyno tekrar aradı fakat telefonu cevapsız aramaya düştü. Çaresizce telefonu görümcesine verdi, kafasını çevirdiğinde kendi kendine konuştu.

"Eh… Ben seni aradım, sen açmadın. Bana kızamazsın."

Mağaza yakın olduğu için kısa bir süre içinde gelmişlerdi. Arabadan indikleri gibi mağazaya girdiler. Hawar sipariş ettiği elbisenin geldiğini öğrenince denemek için kabine bırakmalarını rica etti.

Nil ve Diljîn için yeni gelen modelleri inceleyip deneyecekleri için biraz araştırma yapmalılardı. Zeyno itiraz etmeden görümcesiyle yöresel elbiseleri seçti ve kabine almaları için rica ettiler.

"Çabuk olmamızı istedin ama çok fazla seçmedin mi?"

Hawar, söylediğiyle yaptığı çeliştiği için mahcupça kıkırdadı. "Ama çok güzeller… Hem sadece bana değil."

"Tamam… Sen denemeye başla o zaman, bitirmen uzun sürer. Ben birkaç model daha bakacağım."

"Peki…" diyen Hawar mağaza çalışanıyla beraber kabine geçti.

Zeyno elbiseleri seçmeye devam etti. Almasına gerek kalmayacak kadar dolabı henüz giyilmemiş etiketli elbiselerle kaynıyordu. Boşa israfa girmeye hacet görmedi. İstanbul'da alamadığı hediyenin telafisini burada yaparak Diljîn için güzel bir şeyler seçebilirdi.

"Ruze…"

Ruze... Ona böyle seslenen isimler sayılıydı. İlgilendiği yöresel elbiseden bakışlarını huzursuzca çekerek seslenen kişiye baktı ve Arjin'i gördü. Hayretin çabucak sindiği yüzü onu ele verdi ve Zeyno gizlemek istediği tepkileri için geç kaldığına yandı.

Bu kadın da nereden çıktı şimdi!

Müşteriler kendi hâlinde konuşup elbiseleri inceliyorlardı, şansı vardı ki Hawar kabindeydi. Geldiğini görmeden Arjin defolup gidecek, Zeyno'ya korktuklarını yaşatmayacaktı. Başına tekrar geçirdiği siyah tülbende sıkkınlıkla baktı, hâlâ yas tutuyordu. Doğru ya bu yası Zeyno için tutuyordu!

"Arjin… Beni çok mu özledin?" diye sordu alayla. Sakin kalmak için geç kalmıştı ama korkusunu yansıtmamak için henüz geç değildi.

Arjin nefretin asla terk etmediği buz gibi gözleriyle onu inceledi. "İkinci görüşmemizde son günün olduğunu söylemiştim değil mi?" diye hatırlattı, ben kazandım dercesine pis pis sırıtıyordu.

Hiç sohbet etmeden, uzatmaya mahal vermeden direkt konuya girmesi Zeyno'nun gözünden kaçmadı. "Tek değilim başka zaman gel," diye kovarcasına uzaklaştırdı. Bir kulağı kabinden yükselecek sesteydi. Hawar çıkmadan kahrolası kadının gitmesi gerekiyordu.

Arjin, akıllıca davranışına olumsuz bakıyordu. "İstersen bizimle gelsin!"

"Çık git buradan Arjin! Başka zaman kendim gelirim!"

"Hawar'a her şeyi açıklamamı istemiyorsan gelirsin!"

Zeyno onu tehdit ettiğine inanamadı. Ölümle onu korkutabileceklerini mi sanıyorlardı? Anlaşılan onlar daha Zeyno'yu tanımıyorlardı. Başıyla kapıyı işaret etti. "Dışarıda bekle geliyorum!"

"Hay hay…"

Yönünü kabine doğru çevirdi, titreyen ellerini saklamak için büyük çabalar sarf etti. Gerçekten de son muydu? Her şey bitiyor muydu? Sahiki huzursuzluğun sebebi bu muydu? Cesur'un sesini ısrarla duymak istemesinin, onsuz bugün sıkılmasının sebebi bu muydu?

Mavi gözlerini bulandıran yaşları çabucak itti, biri ağladığını fark ederse anında Hawar'ı bilgilendirirlerdi. Çok değil birkaç saniye sonra hayatı son bulacaktı. Zeyno yaşamının son dakikaları olduğundan habersiz huzursuzca Kadıoğlu konağından ayrılmıştı, bir daha onları göremeyecekti.

Zeyno'yu hırpalayan tek sebep ailesine kendini affettiremeden öleceğiydi. Annesini, babasını, ablasını, kardeşini görmeden gidiyordu. Ferman'a sarılmamıştı… Son dileği ağabeyine son kez sarılmaktı fakat o şansı da kaçırmıştı.

Kabinin önünde durduğunda titreyen elini kaldırdı. Ne yapacağını bilmeden, "Ha… Hawar?" diye seslendi, tedirginliğini saklamayı başaramadı.

Kıyafetlerle boğuşan Hawar, zoraki sesiyle yanıtladı: "Efendim?"

"Cesur aramadı değil mi?"

"Hayır aramadı, daha çıkmamış toplantıdan."

Cesur arasaydı bir yolunu bulup Arjin'e tuzak kurmalarını sağlarlardı. Elindeki son şansı kaybetti Zeyno. "Peki… ben şey kabindeyim. Sen beğendiklerini giymeye devam et. Ben de giyineceğim…"

Kefeni giymelerine bile müsaade etmeyecek kadar vahşi mahlûkların ayağına gidiyordu.

"Rozerin sen iyi misin? Sorunu hallettik, bir şey olmayacak yengeciğim."

Mağazada oldukları için rahat konuşamıyordu Hawar. Üstü kapalı ağabeyini belirtmesini anlıyordu ama keşke sorun o olsaydı. Son konuşması da yarımdı. "Şey… hayır sadece yoruldum. Neyse ben kabindeyim."

Dikkatini çekip kabinden çıkmasını engellemek için sessizliğini korudu. Koluna astığı iki parçayı kabinin önündeki pufa bıraktı. Çantasını kolundan indirdi, üzerinde fazlalık olacak hiçbir şey istemiyordu. Parmağındaki alyans gözüne çarpınca içinde ukde kalan acılar boğazına kadar yükselip kilitlendi.

Ağlama isteğini bastıramıyordu Zeyno. Cesur'a ait yüzüğü parmağından söküp çantasına attığında öfkeyle tutuştu. Kahrolası Rumi yüzünden hak etmediği hayatı yaşamıştı ve şimdi hak etmediği şekilde can verecekti.

Arkasından son kez kabine baktı. En son göreceği yüzün Hawar olacağını tahmin etmezdi. Mağazanın arka tarafından, Arjin'in geldiği taraftan çıktı. Ön tarafta onları bekleyen Murat duruyordu.

Dışarıya çıktığında yüzüne çarpan soğukla irkildi, akmak isteyen gözyaşlarını durduracak umuduyla soğuk havayı uzun uzun içine çekti. Gariptir ki içindeki yangın, bir zaman sonra toprak olacak vücudunun üşümesine izin vermiyordu.

Son kez gözlerini orada bulunan her insanın üzerinde gezdirdi. Dünyaya ait her parçaya anlamlı bir şekilde baktı. Belki de gerçekten hayatı bu kadardı. İstanbul'a gitmesine rağmen aniden dönmüşlerdi.

Gülümsedi…

Kader işte, ölüm vaktin gelince seni dünyanın öbür ucunda da olsan hayatının son bulacağı noktaya getirtiyor.

Arjin'i ara sokağın başında gördü. Sırtını dönerek sokağın içine karışan akılsız kadın gözden kaybolunca, Zeyno korkusuzca onu takip etti. Ölmeyi çok istemişti; isteğinin ona böylesine kalleşçe döneceğini bilse dileği çok başka olurdu.

"Demek bu dar sokaklar ölümüne şahit olacak ha Zeyno?" elinde olmadan güldü. "Hadi bakalım kızım başını dik tut! Sen Nezir Kılıçhan'ın kızısın! Kafanı eğmek sana yakışmaz!"

Nefesini son bir kuvvetle bıraktı. Başını mağrur ve gururlu bir kadın olarak dik tuttu. Yüzüne yerleştirdiği tebessümü düşmanına asık suratını göstermemek içindi. Fakat bu şerefsiz mahlûkların kirli ellerinde ölmek, gururunu vahşi kurtların azgın dişine teslim etmişçesine parçalıyordu.

Kanına dokunan bu sebepler yüzünden gözü açık gidecekti.

Sokak aralarında uzun bir yolculuğa çıktılar, bu kadar heyecana girmelerine ne gerek vardı? Bir arabayla yolculuğu kısaltabilirlerdi.

Çıkmaz sokağın başında durduklarında etrafta bir sürü eli silahlı adam gördü. Bunca insan Zeyno için mi gelmişti? Elinde olmadan güldü. Sadece Rıdvan ya da Arjin gelseydi de olurdu. Sonuçta Zeyno'nun belinde silah yoktu. Tamamıyla savunmasızdı.

Çamurlu sokağın her iki yanında perdeleri kapalı tek pencereli haraben iki ev vardı. Ev ya boştu ya da boşalttırmışlardı. Sokağın ortasında bu kadar rahat silah kaldırmalarından çıkardığı sonuç buydu. Fakat bu kadar adamı şov olarak gördü. Ya da Zeyno'dan korkuyorlardı.

"Ah benim için bu kadar gösterişe gerek yoktu!" dedi, suratını astı. "Ne o tek kişi benimle savaşamayacağını mı anladı?"

Ellerini arkasında kavuşturmuş ona âdeta Rumi'yi anımsatan Rıdvan'ı kanlı canlı görünce değişik duygulara kapıldı. Öfke birinci basamaktaydı ve Zeyno onu hissetmekten diğerlerine odaklanamıyordu.

Yüzüne dönme nezaketinde bulunan Rıdvan Gerivan tek kaşını kaldırarak Zeyno'yu izledi. Onunla ilk defa karşılaşıyordu. Ölen kardeşinin sevdiği kadını baştan aşağıya süzdü.

Ölüme elini kolunu sallaya sallaya gelmişti Rozerin Zeyno.

"Rozerin Zeyno Kılıçhan…" diye seslendi tiksintiyle. Eski soyadını kasten zikretti. Kadıoğlu'na ait bir parça olarak görmediğini beyan ediyordu. "Sonunda tanıştık. Ne kadar bahtiyar olduğumu bilemezsin."

Arjin'i ayağı niyetine kullanıp yollayacağına kendisi gelebilirdi.

"Fare gibi köşede saklanıp izleyeceğine adam gibi karşıma çıkıp tanışsaydın ya!" diye karşılık verdi. Küçümseyici tavırlarını sakınmadan mavi harelerini Arjin'e çevirdi, Rıdvan'ın nefretini omuzlamıştı… Aptal kadına acıyarak baktı. Sonra asıl husumetlisine döndü. "Korkma adam yemem…"

Rıdvan tiksintinin perişan ettiği dudaklarıyla anlamsızca güldü. "Senin için ölümü göze alan kardeşimi unutman ne büyük acı…"

Gerivanların şerefsiz oldukları yetmezmiş gibi rezaletlerinin üzerine dalga geçtiklerini de yeni öğrendi. Ölmeden önce bunu bilmek istemezdi Zeyno. "Bunu bana ihanet eden kardeşinin nişanlısının yanında söylemen ayıp değil mi?" diye sordu. Arjin'e tekrar bakarken dudaklarını istihzayla büzdü. "Alınmıyorsun değil mi canım?"

"Sana güvenmişti!" dedi Rıdvan, onu duymazdan gelerek.

"Ben de ona güvendim," dedi omzunu umarsız silkti. "Ona güvendiğim için ailemi sildim, hayatımı bitirdim," nefesini bitkince üfledi.

"Aslında güvenmemem gerekiyormuş ama kardeşin kalleşlik etti. O da bana güvenmeyebilirdi değil mi? Sonuçta nişanlı olduğu hâlde bana geliyordu!"

Dünyayla bağlantısı kesilmeden önce kalleşliğini yapan adam için canını almayı hak gören Arjin'in canını bir miktar yakacaktı.

"Doğru..." diye onayladı Rıdvan, alaylı üslubunu korudu. "Kendine bile güvenmemeli; bak neredeyim kardeşimin sevdiği kadına silah kaldırıp onu öldüreceğim."

Vicdan mı yapıyordu? Yoksa süslü kelimelerle akıl mı dağıtıyordu? Gereksiz uzayan muhabbetten öğürecekti. "Evet, artık çek şu tetiği. Bak Cesur ağa duymuştur, gelirse öldüremezsin. Sen de elinden kurtulamazsın."

Sıkılmış gibi etrafına bakındı. Eli silahlı fedailerin çatık kaşları altındaki anlamsız gözleri dikkatini dağıttı. Buraya kimseyle sohbet etmeye gelmemişti. Zaten göreceği son yüzler bu berbat insanlar olduğu için canı epey sıkkındı. İçi boş, yavan konuşmaları sabrını sınıyordu.

"Bak seni başından uyarıyorum, vurmazsan ben seni vururum. Gözümü bile kırpmam!"

"Bu kadar hevesli olman gözlerimi yaşarttı." Arjin'in yüzündeki açlık mide bulandırıcıydı. Kan dökmeye hevesli barbarların kurbanı olduğuna inanmak kalbini kırdı. Görmezden gelemediği bu eziyetten bir an önce kurtulmak istiyordu kadın.

"Ölümü uzun zamandır kabul etmiştim ve o da beni bekliyor..." diye yanıtladı Arjin'i. "Ölmek istemenin en güzel yanlarından biri de bu biliyor musun? Hayatında riske giren hiçbir şey umurunda olmuyor."

Doğrulttuğu silah elinde titriyordu Arjin'in. "Benimle yarışmamalıydın Rozerin!"

"Benim hayatım seninle yarışmak için asla tereddüt etmez!"

Arjin ile konuşmasını erteleyerek barbarların şahına yöneldi. Kanın kokusunu almış vahşi hayvanlar gibi sırıtıyordu. Bu adam iğrençti! "Rumi'ye söylememi istediğin bir şey var mı?" diye sordu alayla. Küçümseyici tavrı onlarla konuştukça büyüdü.

Alaycı gözlerini Arjin'e kaydırdı. "Mesela Arjin'i sevmeyi hiç denedin mi diye sormamı ister misin? Eminim sen de bunun cevabını

tiyorsundur!" dedi, tahrik edercesine vahşice güldü. "Ama sen bunu zaten biliyordun."

Canını yaktığı Arjin hırlayarak silaha asıldığında Rıdvan sertçe engel koydu. "Bu zevki bana bırak! Başını kesmek senin, babasına sen götüreceksin!" yine pis pis sırıttı. "Hem kocası da onu kabul etmeyeceğini söylemişti."

Kellesini babasına sen götüreceksin sözlerini sindiremeyen kadına kocasının şokunu yaşattı Rıdvan. Ne demek kocası kabul etmeyeceğini söylemişti. Cesur onu alacaklarını biliyor muydu?

Rıdvan çehresindeki sarsıntılı ifadeyi fark etmiş olmalı ki güldü. "Rozerin de bilmiyor sanırım."

"Neyi?" dedi, öfkesi aniden peyda oldu. Neyi bilmiyordu?

Rıdvan bacaklarını omuz hizasında açarak rahatça gerindi. "Cesur ağa seni yakaladığımızda ölmene izin vereceğini söyledi. Anlaşmaya göre karışamaz ve haberi olsa da gelemez. Sözünden dönerse neler olacağını biliyor."

Ondan habersiz anlaşmalar yapıldığını son anda öğrendiğine inanamıyordu. Parmak uçlarından başlayan öfke ateşi bütün vücuduna zıkkımlar hâlinde yayılarak kadını avazı çıktığı kadar haykırmaya teşvik etti.

"Sık o zaman şerefsiz!"

Rıdvan silahını kaldırıp namluyu Zeyno'ya sabitlediğinde kadın gözünü bile kırpmadan bekledi. Öfkesine rağmen çehresine soğuk tebessümünü yerleştirebildi. Göğüs kafesini kıracak güçte çarpan kalbinin sesini tüm dünya duyuyormuş gibi hissetti.

"Seninle hesaplaşmaya geliyorum Rumi..."

Konuşmasını bitiremeden arkasından ardı ardına patlayan silah sesleri yükseldi, reflekslerine yenilerek savruk bedenini bıraktığında kalçalarının üzerine ağırlığıyla düştü. Neler olduğunu anlamak için etrafına bakınamadan kocasının kükremesi duyuldu.

"Kim, hangi cüretle benim karıma silah kaldırıyor lan!"

Gözlerini sıkıca kapatan kadın, "Allah senin belanı versin Rıdvan! Cesur geldi işte!" diye bas bas bağırdı. Kurşunu sıksaydı son öğrendiklerinin yükünden de kurtulacaktı.

Silahlarını doğrultan iki tarafın ortasında kalan kadın doğrulmak istediğinde kolundan tutan güçlü bir el tek hamlede ayağa kaldırdı.

Sersemleyen kadın güçlü elin sahibiyle göz göze geldiğinde üzerindeki sersemliği atamadan burnundan nefesini homurdanarak verdi.

"Niye geldin?" diye sorduğu adamı asık suratıyla payladı.

"Asma suratını sevinmesin orospu çocuğu!"

Rıdvan düşüneceği son sorundu. "Niye geldin dedim sana?"

"Ne yani çoluk çocuğun önünde karımla kavga mı edeyim? Hiç yakışıyor mu bize?"

Zeyno onlara dönmeden yalnızca kocasını seyretti. Hâlâ onunla tartışıyordu… Bu durumda bile Cesur lafını esirgemiyordu. "Eve gidelim senin gününü burnundan getireceğim. O silahınla seni vurmazsam bana da Rozerin Zeyno demesinler!"

Tehditlerle sürülemez yaşantılara kuyu kazıyorlardı.

"Karın haber mi yolladı? Seni cesaretli bilirdim Ruze?"

Arjin'in alaycı sözleri Cesur ve Zeyno'yu epey zorladı.

"Buraya konuşmaya gelmedik değil mi? Sıkalım bitsin gitsin!"

"Sakin ol Siyabend, karşı taraf istediğimiz gibi kaybetti!"

Siyabend ve Rehma'yı hesabına katmayan Zeyno, arkasını kontrol ettiğinde yan yana duran iki kardeşin doğrudan Rıdvan'a baktığını gördü. Siyabend değil ama Rehma'nın gözlerindeki saf nefret nefesini kesti.

O adını yaşatan bir adamdı, kötü insanların emeline ulaşan biri değildi. Zeyno onu da mı çamuruna bulamıştı? Rehma ile göz göze geldiler. Ela gözlerindeki nefret çabucak yok olup sıcacık şefkate bulandı. Dudağının bir kıyısıyla hafifçe gülümsedi ve ona her şeyin yolunda olduğunun veya olacağının mesajını verdi.

Zeyno, utanarak gözlerini kaçırdı; Rehma Kadıoğlu'nu merhametsiz yaşantısıyla zedelemişti.

"Oldu olacak hep beraber kahvehaneye gidelim orada konuşalım lan!"

Siyabend'in sönmeyen ateşi dikkatini dağıttı, bakışlarını usulca ona çevirdi. Gençlik kanı diyemeyecek kadar kavurucu bir düşmanlık besliyordu. Yalnızca Cesur ve Rehma'ya değil, Siyabend'e de zarar veriyordu.

"İzin verin şu piçi öldüreyim. Niye susuyoruz lan? O kim ki bize silah kaldırıyor?" soruları yanıtsız kaldıkça çıldırıyordu ve hâlâ Zeyno'nun ona suçlu gibi baktığını göremiyordu. "O orospu çocuğu kim ki benim yengeme silah kaldıracak cüreti kendinde buluyor!"

Zeyno Kadıoğlu'nun anlam veremediği absürt sorun da buydu. Bakışlarını kaçırarak Rıdvan ve Arjin'e çevirdi. Onların öfkesi vahşiceydi ve kana susamış ağızları hâlâ ısırıp koparacakları eti arıyordu.

"Siyabend sen kendi işine bak!" diye emretti Rıdvan. Küçük bir oğlan çocuğunu yanından kovarcasına gitmesini işaret etti. Akabinde anlaşmaya vardığı Cesur'a döndü.

"Anlaşmayı mı bozdun Cesur ağa?"

Cesur Kadıoğlu gazabını bastıramadı. Hoş bastırmaya gönüllü de sayılmazdı.

"Sana onu tek yakalarsan, dedim. Kız kardeşim oradaydı, kuralı ilk siz bozdunuz. Eh madem kural bozuldu, anlaşmamız da bozulmuş oluyor."

Rıdvan ne saçmalıyorsun dercesine yüzünü buruşturdu. "Yeni bir pazarlık mı yapacağız yani?"

"Ben sıkıldığım yerde pazarlık yapmam. Yumruklarımı konuştururum."

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu Rıdvan. Gözleri yeniden Zeyno'ya kaydığında tehlikeyle irileşti. Onu öldüremediği, anlaşmayı kaybettiği için sinirleniyor, satacağı an kolluyordu.

"Hayır, Rıdvan hayır, Kadıoğlu Aşireti tehdit etmeyi sevmez. Silahını ortaya çıkartırsa direkt sıkar. Şimdiye kadar silahımı ortaya çıkartmadım. Hep anlaşmaya ittim ama siz…"

Zeyno konuşmasına daha fazla katlanamadı, kocasının belindeki silahı aldığı gibi döndü. Rıdvan'ın ayağını nişan aldıktan sonra gözünü kırpmadan sıktı. Rıdvan Gerivan acı içinde yere yığılırken, Arjin silahını Zeyno'ya doğrulttu.

Düşmanından daha atik davranan Zeyno kadının ayağının dibine uyarı mahiyetinde bir kurşun daha sıktı ve ardından hızla yüzüne sabitledi.

Kadına verdiği mesaj netti:

"Kılıçhan Aşireti ise çok fazla konuşmayı sevmez. Canını sıkanın topuğuna sıkar!

Dil tengî[59]

Kayıplarla sınanmış insanlara teklifler, geleceğe dair vaatler, kesin sözler veya maddi kazançlar sunduğunuzda size kolaylıkla aldanmaz ya da hemen reddetmez; bilakis süzgecinden geçirir safsatalar grubuna müdahil ettiklerinde tekmeyi basar ancak bunu size asla hissettirmez ve sizi kullanacağı kozu kapmak için daima bekler.

Rozerin Zeyno Kadıoğlu, en büyük kaybı tatmış, hayatından vazgeçmiş ve gözünü bu sebepten kararmıştı. Bir kere rica eder, bir kere ister, bir kere ikaz ederdi. Karşılığında almak istediği yanıt ise net olmalı, evet veya hayır…

Rıdvan'ı şansını kaybetmek pahasına uyarmıştı: Cesur gelirse seni ben vururum, demişti. Sözlerini ciddiye almayarak, onu hafife almak gibi bir hataya düşen Rıdvan Gerivan gövde gösterisinde başarısızlık getirmişti.

"Bir daha kocamı telaşlandırıp önemli toplantısından buraya kadar getirtirseniz sizi yaşatmam!" diye kesin ve kati ifadesiyle ikaz etti Zeyno. Bu ikazının hafife alınmayacağını umut ediyordu. Tehlikeyle kararmış mavi harelerini ihanetin kanıtı olan Arjin'e endeksledi. Bu kadın iyi bir dersi hak ediyordu.

"Sana beni hafife alma dedim Arjin, ben konuşursam bitersiniz."

Arjin yerde acı içinde kıvranan Rıdvan'a bakmadan öfkeli gözlerini diktiği düşmanını aç ifadesiyle süzdü. "Seni ölmek için yalvaracak hâle getireceğim Rozerin! Sana yaşadığın her gün için pişman olacağın acılar yaşatacağım!"

Lafügüzaf tehditlere karnı toktu Zeyno'nun. "Meydan senindir Arjin'ciğim. Devren gazi oldu bugün, şanlı görev artık senin omuzlarında…" dedi, alaycı edası Arjin öfkeyle homurdanıp, Rıdvan küfrettiğinde hazla büyüdü.

Lakin hazzı kocası geniş gövdesiyle önünü kapatana kadar sürdü. Ela gözleri anlamsız ifadeyi Zeyno'nun kafasını karıştırmak için ağırlamıştı. "Yengeni arabaya kadar götür Siyabend!"

[59] Gönül darlığı.

"Beraber gideceğiz!"

"Arabaya bin, onlara çektireceklerimi görmeni istemem."

Nazikliği, gazabından sebep benimsemediğinden üzerinde eğreti duruyordu. Silahı elinden alan kocasının lafını ikiletmeden arkasında bekleyen Siyaben'e döndü, Şerif ilk anda dikkatini çekti, silahı yanındaki sürülsüyle adamla beraber Arjin ve Rıdvan leşine doğrultmuşlardı.

"Van'dan sürgün edildiğinde seninle görüşeceğiz Rozerin!" diye bir tehdit yükseldi arkasından. Acı çeken ses Rıdvan'a aitti, topuğuna kurşunu yediği hâlde akıllanamıyordu.

Göğü inleten bir silah sesi daha inildedi ve arkasından gazabıyla bağıran Cesur Kadıoğlu'nun gümbür gümbür yükselen sesi takip etti. "Karımı tehdit etmeyi bırak lan piç!"

Mağrur ve kudretli duruşunu bozmadan doğruca, kimseden destek almadan yürüdü; adamların arkasında onları merak ve endişenin sindiği, büyüğünden küçüğüne toplaşan kalabalığı görmezden gelerek Cesur'un siyah Range Rover aracına ilerledi.

Halkın şahit olması kaynanasına haberlerin uçtuğu manasına geliyordu. Onu evde bekleyen cehennem kuyusundan nasıl atlayarak kurtulacaktı? Tam da Zerda Kadıoğlu ile araları düzelmiş, gelini saymışken.

Neden iyiye giden günleri baltalayan tatsız sebepler, sürpriz yumurtadan çıkar gibi hortlayarak gülümsemeleri söndürür ki!

Gözlerini sımsıkı kapattı. İçine kök salan eve gitmeme isteğini kesip atamadı. "Siyabend," diye seslendi gözlerini açtığında. Zerda Kadıoğlu'nun korkusu sesine yansımıştı.

"Efendim?"

"Annen canıma okuyacak!"

Kayınbiraderinin güldüğünü işitince arabanın önünde durdular. "Gülme, gerçekten canımı okuyacak. Eve gitmesek olur mu? Ya da istersen bayılma numarası yapayım bu konuda çok iyiyim."

Bulduğu fikri heyecanla paylaşırken, desteklemesini beklediği Siyabend'in büyüyen kahkahası hayal kırıklığına uğratarak kadının hüzünlü dudaklarını büzmesine sebep oldu. "Ya komik değil…"

"Yüz ifaden…" dedi, işaret parmağıyla güçbela yüzünü işaret etti. "Çok komik…"

Oflayarak arabanın ön koltuğuna bindi. Ona cevap vermeyip gülmeye devam eden kayınbiraderiyle bir daha diyalog kurmadı. İyiye giden aralarını resmen yok eden Arjin ve Rıdvan'ı da dünyadan yok edebilir

hatta yok etmeden önce Zerda'nın içine yerleştirdiği korkuyu onlara musallat edebilirdi.

Arabanın solunda kalan camından Cesur'u izledi. Kalabalığın bir kısmı yerde yatan Rıdvan'ı görmesini engelliyordu fakat küçük bir pencere aralığı bırakan meraklı insanlar gözleri dönen Arjin'i olduğu gibi görmelerine müsaade ediyordu.

Gülüşü, kendini kanıtlamak ve korkusunu maskenin ardına saklamak için bulduğu tehlikeli bir kılıftan ibaretti ama Zeyno bunu yutmuyordu. Cesur'un da yutmayacağına emindi. Karşılık silahların çekildiği görüntüyü izlemeye daha fazla dayanamadı ve bakışlarını önüne suçunu kabul ederek bin nedametle indirdi.

O esnada camın tıklatılan sesi dikkatini dağıttı ve reflekslerine uyarak başını yanındaki cama doğru kaldırmasını sağladı. Siyabend hâlâ bıraktığı yerdeydi, camı tamamıyla indirdi. Sol dirseğini indirdiği camın kapısına dayayarak onu anlamlı bakışlarıyla izlemeye başladı.

"Annemin sana ne yapacağını bilmiyorum ama eli öpülecek kadınsın Rozerin."

"Annenin kıracağı elim mi öpmelik?"

Aynen öyle dercesine gururla başını salladı. Önemli bir konuyu tartışmaya hazırlanıyormuş gibi ciddi ifadesine büründü. "Geldiğimizde adamların karşısında dimdik duruyordun. Tek bir korku yoktu gözlerinde, ağabeyim gelince kurtulduğuna sevinmek yerine onunla tartıştın. Üstüne sana silah kaldıran adamı gözünü kırpmadan vurdun. Elin dahi titremedi... Gözü peksin."

Zeyno, başlarına açtığı belaya rağmen onu gururla tasvir etmesini beklemiyordu. İç acının sirayet ettiği nefesini uzun bir soluğun ardından bıraktı. Bunları Cesur da görmüş müydü?

"Ferman Kılıçhan'ın kız kardeşi olduğun nasıl da belli. Damarlarından asil kan akıyor, ağa kızları hiçbir zaman korkmazlar, cesaretlidirler. En zayıf anında bile düşmanın yanında başı durmazlar, ölümü başları dik kabul ederler. Yüreği büyük bir kadınsın."

Hayli kırgın gönlünü okşayan sözlere tutunmayı o kadar istedi ki... Ama tüm bunların sorumlusu olmak övgüleri kabul etmenin pişkinlik olduğunu düşündürüyordu.

"Cesur..." dedi, konuyu çabucak değiştirerek. "Onlara ne yapacak?"

Bakışlarını ondan çekip arabanın üzerinden kalabalığa çevirdi. O da kalabalık yüzünden hiçbir şeyi net göremiyordu.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. Gerginliği verdiği yanıtla büyüdü. "Gördüğün gibi beni de gönderdi. Ama yaşatmayacaklarına eminim... Bizim meydanımızda bize silah kaldırdılar!" dedi, burnundan homurdanarak verdiği nefesinin ardından sakinleşmek için gözlerini kapatıp kafasını salladı.

"Sana silah kaldırdıklarını görünce konduramadım. Bak ben silaha her zaman karşıyım. En başından beri de anlaşmaya gönüllü oldum ama Rıdvan ve yanındaki kadın anlaşmaya gelmiyor bir türlü. Mayası bozuk olan insanın son çaresi ölüm ise gözümü kırpmam."

Ellerini onun yüzünden kana bulayacaklardı... Pişmanlıklar her geçen gün büyüyerek Zeyno'ya ölüm azabı çektiriyordu. Bir insanın delirmesini istiyorsanız ona büyük pişmanlıklar yaşatacağı bir hata yaptırın. Sonunda ya intihar eder ya da yaşamaktan ve sevmekten korkarak komalık hâle gelir.

Zeyno bu gidişle ya kendine ya da birilerine daha zarar verecekti. Çıktığı alışveriş gezisi sırasında başına bunlar geliyorsa sonrasını tahmin etmek çok güç değildi. Zeyno, öfkesinden ve pişmanlığından kasturdu! Siyabend'in koluna korkuyla asıldı. "Hawar... Hawar nerede? binde unuttuğu Hawar'ı hatırlayınca şaşkınlıkla inledi. Onu nasıl unu-Ben onu unuttum."

Siyabend bakışlarını ne olduğunu anlayacakmış gibi çabucak çevirdi. "Murat onu eve götürdü!"

Hawar'ın korkusunu hissetti, suçluluk duygusu içini kemiren kurtçuklara kuvvet verdi. Kahrından ölen milyonca insanın arasına girmeye ramak kalmıştı.

Derin bir nefes aldığında sırtını koltuğa yasladı ve gözlerini tekrar kapattı. Cesur, anlaşmanın özünü ve sonuçlarını anlatmalı, neden susturunu söylemeliydi. Böylece onun ölümünü kabul edip etmediğini öğrenecekti. Belki de Rıdvan onu öfkelendirmek için kurnazca bir yalan savurmuştu. Şayet ölümünü kabul etseydi gelir miydi?

Fakat onu tek yakalarsanız demiştim sözü kulaklarında çınladı... O zaman anlaşma ve sonucunda ölümü gerçekti.

"Van'dan çıkmalarına izin vermeyeceksiniz. Bedo ağayı da Hasan ağayı da ara ve bu işe karışmamalarını söyle. Bu dava bundan sonra yalnızca benimdir!"

Cesur Kadıoğlu'nun azametli öfkesini taşıyan tehditkâr sesi kulaklarını zorlayınca gözlerini usulca açtı. Kafasını solunda kalan cama tekrar çevirdiğinde kalabalığın yardığı aradan Cesur'u seçti. Korku ya-

vaş yavaş dağılmalarını sağladı. Nasıl orada merakla izleyebiliyorlardı hayret etti Zeyno.

"Karışan olursa Cesur ağa vurun, dedi dersin. Benim kararımı kimse sorgulamayacak, Dildar ağa bile!"

Rehma'ya emri veren kocasını izlerken yutkunamadı. İşler kızışıyordu! Ölüm çanları Rıdvan için çalıyor ama kana susamış leş düşmanı bunu göremiyor, görse de gururundan dönemiyordu.

"Önce ağabeyimin gazabından kurtul Rozerin!"

Siyabend'in koluna bir kere vurmasıyla kafasını hızla önüne çevirdi. Gazabından kurtulması gereken insan sayısı birle sınırlı değildi.

Arabaya yaklaşan ateş topunu gördüğünde sağına döndü ve öfkesinden sağ kurtulmak için dua etmeye başladı. Arabaya atlayan cüssesi ağır bedenin gerginliği hemen yansıtması kaçınılmaz oldu. Cesur konuşmuyordu…

Bekletmeden arabayı çalıştırıp yola çıktı. Daracık sokaklarda o kadar hızlı ve tekinsiz sürüyordu ki Zeyno kaza yapmalarından ürktü. Her an sokaktan bir motosiklet veya bisikletli bir çocuk çıkabilirdi, aklını esir alan milyon senaryoda öncelik çocuklar oldu.

"Cesur… Cesur kaza yapacağız!" diye uyardı, dikkatini dağıtmamak için ses düzeyini son anda ayarladı. Uyarısı üzerine araba aniden fren yaptı. Öne doğru savrulan kadın emniyet kemerini takmadığı için pişman oldu. Acıyla inleyerek, "İç organlarım takla attı galiba..." diye sayıkladı.

Kendini toparlamaya vakit bulamadan kocasının dudaklarını dudaklarında hissetti. İstekli dudakların anlamını kavrayamıyordu; sert ve talepkâr öpücüğüne şaşkınlıktan karşılık veremedi Zeyno. Gazabıyla adamın aklını alan kocasının tavrını neye bağlamalıydı?

Cesur, dudaklarından gönülsüzce koptu ama araya çok fazla mesafe katmadı. Nemli dudaklarının arasından üfleyen sıcak nefesi kadının yüzünü okşadı, öfkenin gem vuramadığı arzu kanını kaynatıyordu.

"Ne olursa olsun ben oradayken vurmamalıydın!"

Yüzü hâlâ kocasının avuç içlerindeydi. Duymak istemediği soruyu duyduğunda nemli dudağını kaygıyla ısırdı. "Hak edene geç de olsa dersini verdim!" diye yanıtladı. Ama dersini vermek istediği Gervan üyesi o değildi. "Seni aradığımda niye açmadın?"

"Toplantıdaydım…" dedi, elinde olmayan bir sebepten ötürü ona geç kalmıştı. O toplantının Zeyno'dan daha mühim olduğunu, haben

bir almaz idrak etmişti. Gönülsüzce koptuğu dudağını dilenci edasıyla yakarırcasına uzun uzun öptü Cesur.

"Ayrıca konuşmamı bitirmemiştim." Son öpücüğünden sonra kıstırdığı yüzünü bırakarak özgürlüğünü verdi.

"Ben de sıkılmıştım."

Cesur, onu incitecek veya yüceltecek herhangi bir karşılık vermedi, yalnızca güldü ve frenlediği arabanın gazına basarak yola devam etti.

"Ne yaptın onlara?" hayır, sorulması gereken soru bu değildi. "Ne konuştunuz?"

"Ölümü için gün verdim. Ailesiyle vedalaşmaya hakkı var," derken, kendiyle övünürcesine gülümsedi. "Böyle de merhametli bir adamım şine." Palazlanan egosunu tatmin ediyordu.

Egosuna burun kıvırdı kadın. Bu olanlar o kadar sıra dışı geliyordu ki aklındaki sorular gittikçe çoğalıyordu. Kalabalık Arjin ve Rıdvan'ın kin kusturan düşmanlığına şahitlik etmişti, dilden dile dolaşacak dedikodular Kadıoğlu Aşireti'ne ciddi boyutta zarar verecekti. Zeyno zararı karşılayabilecek güçte miydi?

"Baban veya Yadê Keje için telaş yapmıyorum ama annen… Beni hiç iyi karşılamayacak Cesur."

"Annemi dışarı çıkmaman yönünde bilgilendirmiştim. Öncelikle benim annemle konuşmam gerek."

"Hayır hayır… Onun için demiyorum sonuçta olayları tam olarak bilmiyor. O da haklı, beni nereye kadar evde esir tutacaksın? Elbette dışarı çıkacağım, benim de ihtiyaçlarım var," dedi hafif sitemle kocasını aydınlatırken başka bir ara sokağa girdiklerini fark etti, kocası kesinlikle yolu uzatıyordu.

"İsteklerini başkasına söyle alsın."

Gerilmeye başladığı çattığı kaşlarından ve tınısı sertleşen sesinden anlaşılıyordu. Ancak Zeyno eve hapsolmaya niyetli değildi. "Cesur, saçlarımı kesmek için kafamı gövdemden ayırıp kuaföre götürmezler ya."

Yoldan ayırdığı ela gözlerini kısa süreliğine ona çevirdi ve kararını çabucak bildirdi. "Saçlarını kesme."

"Ağam sadece saç değil, başka şeyler de var."

"Rozerin, kuaförü eve taşı, neye ihtiyacın varsa getirsinler. Bunu da ben mi söyleyeyim sana?"

"İyi..." dedi alıngan edasıyla. Önüne dönüp kollarını göğsüne kavuşturdu, kurulduğu yerde hazırcevap kocasına için için öfke duydu. "Her şeye de bir çaren var maşallah!"

Cesur ağa karısında keşfettiği yeni yönünü şaşkınlıkla karşıladı, ancak üzerine düşmeden sitemiyle ilgilendi. Zira Rozerin'in gözden kaçırdığı ya da görmezden geldiği bazı önemli ayrıntılar vardı. "Öyle olmalı, yoksa her şey daha kötü olur."

Manidar yanıtının üzerine bir daha konuşmadı. Tutsağı olduğu panik ve korku hâlinden yavaş yavaş sıyrıldığını kavrayınca şükrederek soluklandı Zeyno. Sakin kalmaya hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı. Sakinliği için zaman tanıyan kocasına içten içe teşekkür etti kadın çünkü yolu neden uzattığını şimdi daha iyi anlıyordu.

Kadıoğlu konağına yaklaştıklarında tedirginliğin onu alt üst edeceğini düşünüp bekledi ve kendi bedenini zihnini kısacık sürede dinledi. İç sesi Cesur'un yanında olduğunu, onun elinden tutacağını fısıldıyordu.

Arabaların önüne çekildiği, korumaların ve genç erkeklerin önünü kapattığı Kadıoğlu konağının kapısına yaklaşamadan arabayı uzağında park etti Cesur. Karısıyla bir kez daha göz göze geldiler.

Meşakkatli yüzleşme az sonra gerçekleşecek, panikler ve endişeler haklı haksız kendini gösterecekti.

"Annenize ne söylememi istersiniz ağam? Canımı buradan kurtarmak hayli zor görünüyor."

"Hiçbir şey deme, bana bırak."

"Elbette ama beni kıstıracak bir yer bulur, bana da sorar."

"Ben konuştuktan sonra sormaz."

Bu kadar emin olması korkunçtu. İlk aylarında Zeyno'ya neler söylediğini bilse ve şüphesinin hâlâ yerini koruduğunu duysa katı kararında inat etmezdi. Zeyno inanamıyormuşçasına kafasını salladı. "Bu kısacık zamanda anneni tanıdım ama sen öz anneni tanıyamamışsın. Pes! Konuşmalarımız çarpıştığında annene gerçekleri sen anlatırsın Cesur."

Arabanın kapısı Şerif tarafından açıldı. Yanlarında bulunmadığı için pişmanlık gözlerine nüfuz etmişti. Zeyno, geçici tebessümüyle pişmanlığını almaya baktı. Suçlu Şerif değildi, ısrarlarına rağmen telefonu açmayan Cesur ve bildirmeyen sekreterindeydi.

Onlara yaklaşan Rehma ve Siyabend ile arka arkaya bahçe kapısına yürüdüler. Önlerini kesen kalabalık erkek grubunu Cesur yatıştırmakta güçlük çekti ancak yanlarına katılacağını belirterek yolu açmalarını söyledi.

Zeyno sağ salim atlattığı maceranın sonuna gelmiş gibi hissediyordu. Kalkansız ve miğfersiz hücum edeceği Zerda Kadıoğlu'nun toprağına ayak basıyordu. Birazdan mezarının derinliğine hükmen karar verilecekti. Kimse duymasa bile yaklaşan ayak seslerini Zeyno duyuyordu.

Derin bir nefes aldı, her şeyle göğüs göğse çarpışacağına yürekten inanarak korkularından arındı. Tam da o anda küçük elini büyük bir elin sıcak avucunda hissetti. Cesur Kadıoğlu elinden tutuyordu.

Minik çaplı şaşkınlığıyla önce gözlerini ellerine indirdi, hissettikleri yanlış olmayacak kadar gerçekti. Mavi menevişleri usulca elini tutan adamın yakışıklı yüzüne uzandı. Ona güç veren ela gözleri kazanacağını kutlarcasına gülümsüyordu. Zeyno uzun zamandan sonra kimsesizliğini kıran birini bulmuştu...

İki kanatlı kapıyı aştılar, taşlı yol Kadıoğlu Aşireti'nin üyeleriyle doluydu. Zeyno tanıdığı, simasını az çok bildiği dışında hiç görmediği nice yüzü de burada gördü. Muhtemelen en yakın civardakiler gelmişti ve aile üyelerinin tamamı doluşmamıştı.

Dildar ağanın yanında ağabeyini âdeta gölgesinde öfkesiyle bırakan Bedo ağayı nefesini tutarak izledi. Şanının neyden nasıl yürüdüğünü şimdi anlıyordu. Dildar ağanın yapıcı ve uzlaşmacı karakterine çok kez ters düşmüş, dostunu düşmanını böyle kati ve kesin karakteriyle ürkütmüştü.

Ancak onu ürküten bu adamın bakışları da değildi...

Zerda Kadıoğlu yağmur taneleriyle ıslanmış avlunun sarı taşlarında ağır ağır yürüyordu. Kapı önünde telkin ettiği tüm güçlü sözleri neredeyse kaçırmak üzereydi. Zerda doğruları istiyordu ve Zeyno'nun ona doğruları verecek cesareti yoktu.

Kaynanasıyla göz göze geldiğinde ikisi de yalnızca birbirlerini izlediler. Zerda Hanım'ın gözleri kısa bir anlığına oğlu ve gelinin birbirine kenetlenmiş ellerine kaydı, sonra yine geliniyle göz göze geldi. O gözlerde neler döndüğünü o kadar çok merak etti ki Zeyno öğrenmek için hayatında birçok şeyi feda etmeye hazırdı. Hoş geriye dönüp baktığında feda edeceği bir şeyi kalmamıştı. Hepsi Rumi uğruna yok olup gitmişti.

Yazık... Ne acı...

Zerda Kadıoğlu'nun tam karşısına geçtiler, Zeyno baş gösteren tedirginliğinden sebep kocasının elini sıktı. Yüzüne tüküreceği endişesiyle ayaklarının ucunda hafifçe yükseldi, ancak tokat yiyeceği ihtimali

ilkin önüne geçtiğinde Zeyno aklını yitirdi. Hani Ferman Kılıçhan'ın asil kız kardeşi? Kaynana gazabına kurban gitmek üzereydi.

Kafasından tutarak küçük çocukları öpen nineler gibi ensesinden baskı uygulayan Zerda Kadıoğlu, Zeyno'yu kendine doğru yaklaştırdı ve alnına dudağını bastırdı.

Geri çekildiğinde ise hiç olmadığı kadar ciddi ve gururluydu. "Benim gelinim ona yapılan saygısızlığın cezasını layıkıyla kesmiş!"

Zerda Kadıoğlu'nun dimağ donduran hamlesi Rozerin Zeyno'nun iliklerini kuruttu. Gülümseyen Yadê Keje'nin aksine Dildar ağa dâhil herkesi serseme uğrattı. Kimsenin beklediği tutum özlerinde doğru ama yaşanılması uzak ve mümkünü olmayan bir andı.

"Jinmam..." dedi, Zeyno aslında ne diyeceğini de bilemedi.

"Sen sana yakışanı yaptın!" dedi, vakarlı duruşundan ödün vermeden tehlikenin karardığı gözlerini oğluna sabitledi. "Gerivanları şah damarından kesin. Kesmezseniz gerekeni ben yaptıracağım!"

Selahaddin ağanın kızı Zerda Kadıoğlu şimdiye kadar zikretmediği Derhaw Aşireti'ne haberini vereceğinin mesajını apaçık verdi. Olayların kızışacağını bildiren mesaj bugünleri aratacak cinstendi.

"Gereken yapılacak yadê."

Cesur'un sözüne itimat etmeyen Zerda'yı, Dildar ağa aralarına girerek yatıştırdı. "Sen geride dur Zerda sözümden sakın çıkma!" ikazının ardından annesine döndü. "Birazdan bu bahçe dolar, herkes odasına çekilsin. Aşiret büyükleri gelecek."

Zeyno, kocasını pür dikkat izleyen Zerda'dan gözlerini alamıyordu. Beklediğinin aksi olacağını bilse kalan ömrünü kısaltacak derin korkulara kapılır mıydı? Ama bu Zeyno'yu yanıltmamalıydı. Zerda bu saatten sonra susacak olsa bile gerçeği öğrenmeden, içini deşmeden durmayacaktı.

Yadê Keje gelinlerini ve torunlarını çağırarak misafirhaneye geçti. Misafirhane dolum sayısına ulaşacak kadar kalabalıktı. Kimseyle göz temasını bir saniyeden fazla kurmadı Zeyno, soru sormak isteyen sayısıyla soracağı sorunların sayısı çatışırdı. Kime ne cevap vereceği bilinmediği gibi nasıl soruların geleceği de belirsizdi.

Nasıl olduğunu soranlara iyi olduğunu söyleyerek geçiştirdi ama iyi değildi. Nil'in apar topar getirdiği bardak dolusu sudan güçbela bir yudum alabilmişti. Aşiretlerin toplanması olayın özünü karıştırmak için açılmış kapı gibiydi. Kilitlenemeyen kapıyı açmakta onlara dokunmazdı.

Ya Kılıçhanlar... Cenaze namazını kıldım dediği kızının ölümle burun buruna geldiğini öğrenmiş miydi? Ya onun yüzünden felç geçiren babası... Kızına silah kaldıran adama gereğini yapacak mıydı? Ferman Kılıçhan bu kalleşliği kabul edecek bir adam mıydı? Şayet annesi kızının ölüsünü dahi kabul etmiyorum dediyse Gerivanların ona silah doğrultup öldürmeye teşebbüs etmelerini hata saymayacaklardır.

Kalabalığın içinde Hawar gözüne ilişti, soluk benzi içler acısıydı. Gözlerini ona mıhlamış, kederle bakıyordu. Soru sormak isteyenlerin başında gelenlerden ve buna hakkı olanlardan biriydi Hawar. Lakin Zeyno yanıtsızdı...

Misafirhaneye Firuze hala ve Aysun yengenin girişi, görümcesine yaşattığı korkudan sonra Zeyno'yu pes ettirdi. Celladı olmaya ant içen Firuze halayı görmek boyunun ölçüsünü almaya geldiğine işaret ediyordu ve bu durum onu ürkütüyordu. Bu kadının bakışları... İnsana yaşadığını unutturur cinstendi.

"Dildar ağanın hanesine ateş ediliyor ve herkes böyle sessiz mi?" dedi, hiddeti nefes kesiciydi. Saldıranlar mevcut kadın meclisiymiş gibi izlediği temas ettiği her çehreyi suçluyordu. "Nerede bu evin erkekleri? Niye suspus bu kadınlar? Silahlar neden dışarıda değil?"

Zeyno başını eğdi, suçlayıcı keskin gözlerini görmeye asla hazır değildi.

"Otur Firuze!"

Yadê Keje başköşesine geçmiş avuç içlerini bastonuna yaslayarak ayakta konuşan kızına bakıyordu. Gözünü karartmış kızını durdurmalıydı. Ağabeyinin evini bundan sonra kendisine haram kılan kızının geri gelmesi onu mutlu etse de öte yandan tedirgin etmişti.

Firuze, Zerda gibi gizlenen olayın aslını öğrenmenin peşindeydi. Zerda ile ittifak kurdukları an Kadıoğlu kalesini içten yıkacak ilk bombayı atmış olacaklardı.

"Nereye oturayım? İçimdeki bu sıkıntı bitmediği sürece nasıl otorayım? Dünya âlem bizi konuşuyor. Dünya âlem Rıdvan şerefsizinin sokak köşesinde bizim gelinimize silah kaldırdığını söylüyor. Ne işi vardı orada?"

Korkulan sorular korkutan kadınların sesinden avaz avaz yükseliyor, Rozerin Zeyno Kadıoğlu'na yakılacak ağıtların her bir kelamını tasarlıyorlardı. Her şey ortaya çıktığında ağıtını yakacak seveni kalırsa tabii!

"Onu dışarıya ben gönderdim Firuze."

"Dışarı gönderdiğin gelinin sokak köşelerinde ne arıyor Zerda?"

Zerda Kadıoğlu kalabalığın nabzını tutan sessizliğini kasten koruyordu. Kilit sorunun yanıtını ancak sorumlu gelini verebilirdi.

"Firuze..."

"Böyle sakin mi kalacağız Keje Hanım?"

Konuşmaların şiddetinden öfkelerini çıkarabiliyordu Zeyno ama kucağına bıraktığı ellerine bakmayı yeğlediğinden o öfkeyle bizzat göz göze gelmeyi istemiyordu.

"Firuze, ne Hawar ne Rozerin iyi değil. Lütfen sakin ol, onları anla."

Aysun Hanım'ın yatıştırıcı sesi, Zeyno'nun yükselen göğüslerini sakince indirmesine yarayacak teselliyi anlık da olsa verebildi. Ev meydanı Firuze'ye kalmıştı, kanaatince Firuze bu meydanda baba evini yaralamadan çıkmayacaktı.

Ağzını bir kere açıp hakkını müdafi edebilse belki Firuze'nin parlayan ateşini söndürebilirdi ama onunla yarışacak kadar güçlü hissetmiyordu. Üstelik Firuze'ye karşı geldiği an da devamlı savunanı Yadê Keje'yi kaybedecekti.

"Benim gelinim kendisine silah kaldıran adamın topuğuna sıkarak zaten gereken cezayı kesmiş. Kendisine yapılan saygısızlığı kabul etmemiş. Gereken elbette yapılacaktır ama sakin ol diyorum sana. Benim sözüme bir daha karşı gelme!" diyen Keje Kadıoğlu kızını sertçe ikaz ettikten sonra sessizliğine gömüldü.

Olayın aslı çıktığında sebep olan kadar üstünü örtenler de sorguya çekilecekti. Bunların başında heyeti kurarak evliliği hızlandıran Keje geliyordu. Acaba kim onu sorgulama cesaretinde bulunacaktı?

"Yadê eğer bu işte bir bit yeniği yoksa gel yüzüme üç kere tükür!"

Acıyla içine güldü. Firuze durmaya niyetli olmadığı gibi misafirhanede uyuyan her zihni sarsarak uyandırmayı hedefliyordu. Asla bakmadığı yüzlerin ne âlemde olduğunu bilmek için alim olmasına gerek yoktu Zeyno'nun.

"Rozerin odana geç yavrum."

Yadê Keje'nin seslenmesiyle yüzüksüz parmağından çekmediği gözlerini çabucak ona çevirdi. İlk bakışta desteğini kaybetmekten korktuğu yaşlı kadının şefkatli ifadesiyle sarıldığında büyük korkularının bir nebze yersiz olduğunu idrak etti. Ona minnettardı...

Merak ettiği ikinci yüze gözlerini ağır ağır çevirdi. Zerda Hanım kimseye çaktırmamaya özen göstererek başıyla onaylayınca oturduğu yerden dikkatlice ayaklandı. Titreyen dizleri onu ele verir miydi?

Bu kalabalığın kendi aralarında fısıldaşmalarını engelleyebilir miydi? Uyuyan yılanları uyandıran Firuze, tıpkı Zeyno gibi ailesine zarar verdiğini görecek miydi? Meraklı misafirler Zeyno'ya bir ayıp işlemiş gibi öfkeli bakıyorlardı. Firuze'nin öfkesinden göremediği nefret politikası sessizce başlatılmıştı.

Diljin'den misafirlere kahve pişirmesini isteyen Keje Kadıoğlu iki küçük gelini kalabalığın arasından sıyırarak kötücül bakışlardan muhafaza etmişti. Çok uzun sürmeyecek bu korum politikası da muhtemelen kısa zaman Firuze tarafından bertaraf edilecekti.

İki kadın misafirhaneden çıktıklarında an nefeslerini kuvvetlice bıraktılar. Zeyno biraz daha o odada kalsaydı Firuze halanın söylediklerine dayanamayarak saklı iftirasını cümle âleme tek bir odadan duyuracaktı.

O vakit kıyısından döndüğü ölümün kucağına atlamış olacaktı.

Omzunu sıvazlayan kadının desteği ağlaması için iyi bir bahaneydi ancak Zeyno kendini olabildiğince akacağı gözyaşlarından korumak istiyordu. Güç isteği Diljin'e baktığında çatırdadı. Zeyno ağlamamak için içindeğini kanatana kadar ısırdı.

Diljin, sağ kurtulduğuna inanamadığı kadını yanında gördüğüne sevinecek yüzü bulamadı. Ancak sağ salim kurtulduğuna bir kez daha içinlikle şükretti. Hawar bir şeyleri olacağını hissetmişti diye ağlayarak eve geldiğinde, Diljin acı haberi kederle beklemişti.

"Zerda senin arkandaysa kimse bir şey yapamaz, merak etme elinden tutacak. Sakın düşme Rozerin!"

Bir sözcük sarf etmeye güç bulamadı, o hâlâ içerideki atmosferin etkisindeydi ve muhtemelen bir müddet o yakıcı o atmosferin tesirinden çıkamayacaktı.

"Misafir ikramını hafifleteyim, sana gevşemen için bitki çayı yapacağım. Bekleme burada, biri gelmeden git."

Kurşuni rengi gökyüzünden yağmur damlaları sicim gibi akıyordu. Zeyno bağrını yarıp içine akmasını isteyecek oldu fakat sonra onu hiçbir şeyin kurtaramayacağını idrak etti. Yaklaşmakta olduğu merdiven basamakları kurtuluşu gibi görünse de aslında kaçtığı bir sığınaktı.

Yağmur tanelerinin altında kurtuluşu için medet uman yalnızca Zeyno değildi. Kış bahçesine yakın menzilde duran kocası parmakları arasında tüttürdüğü sigarasını tek başına takılarak içiyordu. Ya o da aşiret büyüklerinin yükünden kaçmıştı ya da hiç içeri girmemişti.

Göz göze geldiler, Zeyno gelmesi için durdu; Cesur ağa yanına varmak üzere uzun ve sık adımlarla yanına gelmek üzere yürüdü. Bahçenin kalabalığı dudak uçuklatıcıydı. Misafirhane ve kış bahçesi üşüyenler için nimetti ama sığamayan misafirler aynı şartlarda değildi; taşlı yoldan dışarıya kadar ilerleyen kalabalık gruplar hâlinde takılarak konuşuyor, ıslatan yağmur tanelerinin altında oyalanıyorlardı.

Zeyno konuşacakları için kimsenin onları duymasını istemiyordu. Kocasıyla merdivenin başında yan yana geldiler.

"İçerisi nasıldı?"

Zeyno, feryadını duyan kocasına acı acı tebessüm etti. "Cehennem gibi..." sormaya gönlü el vermedi çünkü ne söyleyeceğini biliyordu. Fakat sormazsa destek vermiyormuş izlenimi bırakmaktan ürktü. Oysa tam bu zamanda birbirlerine en çok onların ihtiyacı vardı. "Sizin peki?"

Cesur, içine çektiği dumanı dışarıya üfledi. "Aynı..."

"Peki..." dedi, içtiği suyun boğazını yumuşatmadığını yutkunduğunda fark etti. "Ne diyorlar?"

"Karışmamalarını söyledim. Karışırlarsa gerçekler ortaya çıkacak. Rıdvan'ı öldürürsem Arjin'i sorguya çekecekler ve olayın aslını öğrenecekler," dedi, katı sesi sevmediği iki ismi zikrettiğinde nefret ateşiyle kısılıyordu. "Onun için bir çıkış yolu arıyorum Ruze."

Çıkış yollarının olmadığı ümitsizliğine kapılırsa savaşan kocasının emeklerini hiç etmez miydi? "Rıdvan durmaz Cesur, silahı ona ben sıktım. Korkusundan duracak olsa bile artık erkeklik gururundan susmaz."

"Aşiret büyükleri olayın aslını bilmedikleri için sana yapılan saygısızlığı kabul etmiyorlar. Piçin babası aradı, Rıdvan'ın yaptıklarını kabul etmediğini söyleyerek özür dilemek için gelmek istedi ama bizimkiler kabul etmedi. Barışın olmasını istemiyorlar. Çünkü Gerivan ailesi bizim ailemize ikinci defa silah sıktı. Bunun affı olmaz artık. Ya Rıdvan'ı öldürecekler ya da Arjin'i sürgün edecekler."

Aşiret meclisinde kararlar üzerine düşünülerek, çokça yolu tartışarak verilir, verildikten sonra bekletilmeden uygulanırdı. Hükmen kararları kabul etmeyen er kişi *–ki kabul etmeyen güruh nadir görülür-* ya sürgün edilir yahut cezalandırılırdı. Cezalar caydırıcı olduğundan kimse aşiret hükümlerine karşı gelmeye cesaret edemezdi.

Çünkü onların esas önceliği mevcut kan davalarını bitirmek, olabilecek kan davalarını da engellemektir; aşiretler topraklarında düşmanlığa müsaade vermeden birlik ve dirlik içinde yaşamayı esas alır ve kendilerinden sonraki kuşaklara da bozulamaz kurallar olarak öğretirler. Aşiretler zamanla kollara ayrılsalar bile aynı konfederasyonda olduklarından seçili kuralları sürdürürler.

Gerivanların iki oğlu da bilinen bütün katı kuralları bozmuşlardı ve kalan gidenin yanına varmak üzereydi. Ya Rıdvan'ı gazlayan kana susamış Arjin ne yapacaktı? "Arjin'in ailesi peki?" diye sordu sıkıntıyla. Öğrendikleri ağırlaşan kalbinin duvarını yıkmak üzereydi.

"Sürgünü kabul etmiyorlar, bize karşı geleceklermiş. Sıkıntı yok..." dedi, rahatlığından ödün vermedi. "Kaybedecekler!"

Kadıoğlu Aşiretine karşı gelmek her yiğidin harcı değildi. Üstelik bu aşireti destekleyen diğer aşiret kolları da sürgün kararına karşı gelen Arjin'in ailesini bir çırpıda yutabilir güçtelerdi.

Hiçbir şey sormasa bilgisizliğine ağlıyor, sorsa öğrendikleriyle kahroluyordu. Bilginin bilgisizlikten daha acı olduğunu bu vesileyle öğrenerek, tecrübe ettiği duruma içerledi.

Çaresizce başını eğdiğinde yüzüksüz parmaklarını birbirine geçirdi, alt dudağını ısırarak içindeki acı gibi kemirmeye koyuldu. Sözlerin ziyan olduğu ve aslında anlamını yitirdiği garip, hüzünlü andaydı. Yalnızca bir iftira bir sürü insanın ölümüne, bu topraklardaki düzenin bozulmasına sebep oluyordu.

Cesur, sigarasını orta parmağıyla ittirerek yağmurun ıslattığı zeminin görünmeyen herhangi bir yerine bakmadan fırlattı. Hâkim karşısına çıkmış sanık gibi pozisyon alan kadının yüzünü görmek için kafasını sol omzuna hafifçe yatırdı ve alnına orta parmağıyla bir fiske atarak kısacık bir an güldü.

"Susmaları için sana ne sorarlarsa Cesur ne demişse kararımdır de."

Zeyno alnına vuran adama sımsıcak bir tebessüm sergiledi. Başını sallarken de Cesur'un gömleğinden hafifçe tuttu ve ona doğru biraz daha yanaştı. Ağlamamak gayretini kaybetmek üzereydi. "Sana bunları yaşattığım için özür dilerim... Kendimi asla affetmeyeceğim!" dedi ve tuttuğu gömleği bırakıp merdiven basamaklarını inanılmaz bir hızda çıktı.

Ne hâlde olduğunu görmediği kocasına bir daha bakmadı. *Bakamadı...*

Sabah iç darlığıyla çıktığı odaya şimdi yıkılmış ve perişan hâlde giriyordu. Cesur telefonunu açsaydı bunların hiçbiri yaşanmaz, yaşanacak olsa bile kimsenin ruhu duymazdı.

Onu sıcak tutması için sımsıkı giyinmişti ama Zeyno üşüdüğünü hissedemeyecek kadar yoğun duyguların ve korkuların tesirinde kal-

mıştı. Üzerindekileri sıyırdı, elbisesiyle kalarak perte çıkmış bedenini yatağa bıraktı.

Zeyno bir adam vurmuştu ve hatasını sorgulamıyordu. Fakat Cesur'un hayatını mahvettiği için ölmeyi kolaylıkla hatta ardını düşünmeden dileyebiliyordu. Yanlış dilekleri ona üzücü zararlarla geri dönüyordu çünkü onunla beraber herkes her gün bir parça ölüyor ama bunu durduramıyorlardı...

Cenin pozisyonunu aldı, gözlerini acısıyla bağını kopartmak için sımsıkı kapattı. Uyku kaçış için en olumlu yardımcı olabiliyor bazen. Düşünceler, pişmanlıklar, vicdan azapları, kırgınlıklar... Tüm bunlar uyutmamak için sebep olabilirdi ama Zeyno bugün onlara müsaade etmeyecekti.

Yalnızca bilmek istediği ayaklanan aşiretlere onun ailesi de katılıp katılmayacağıydı. Cesur'dan öğrenmeyi düşündü ancak canını yakacak yanıt almaktan korktuğu için sorusunu kendi içinde saklamayı daha uygun gördü.

Gözlerini açmadığı huzursuz odada sessizce yakardı:

Allah'ım yalvarırım gözlerimi açtığımda her şey bir rüya olsun. Tutunacağım müjdelerine ihtiyacım var.

"Rozerin uyan!"

Cızırtıların arasından kadife gibi yumuşacık bir ses yükseliyordu sanki... Kime ait olduğunu bilmediği sesin ısrarı, içinde kaybolduğu huzursuzluğu bitirecek güçte miydi?

Kesik nefesleri arasında inleyerek gözlerini açtı... Karanlık odayı aydınlatan ışık halesinin arasından keskin renkteki gözleri seçebildi, gördüğü onu ürkütünce gözlerini tekrar yumdu. Kadife sesin sahibi o muydu?

"Ruze uyan..."

Ürkekliği gördüğü gözlerin sahibinin kim olduğunu öğrendiğinde, bedenini terk ederek ihtiyaç duyduğu güvendesin hissine tutunması için yer verdi. "Ne oldu?" diye sordu gözleri tekrar açtığında. Ancak görüntü değişmemişti, oda hâlâ karanlık Cesur'un gözleri hâlâ ürkütücüydü... ve hissettiği huzursuzluk onun herhangi bir uzvuymuş gibi yerini koruyordu.

Cesur, yüzünün yarısını kaplayan saçlarını yastığa geri ittirdi. "Rüyanda acı çekiyordun."

Huzursuzluk gördüğü rüyayla bağlantılıydı... Uyuyakalmadan evvel her şeyin bir rüya olmasını dilediğini anımsadı Zeyno. Acaba dile-

ği kabul olmuş muydu? Sormaya korkarak burnunu çekti, ağladığını hissedince yanaklarındaki ıslaklığı garip bir şekilde sezdi. Ellerini istemsizce yüzüne yaklaştırdı, kirpiklerinden şakakların ve yanaklarına kadar ıslandığını fark etti.

Acısı patlıyordu...

Su dolu bardağı içirmeye çalışan kocasını reddetmedi, kuru boğazından sürahi dolu mutluluk dökseler acısını yine içinden kazıyamazlardı. Acıyı benimsemiş, bir uzvu hâline geldiğine inanmış birini asla ikna edemezlerdi.

"Ne gördün?"

Uzandığı yatakta doğrularak sırtını yatak başlığına bıraktı, yaslandığı yerde derin derin nefesler alarak sakinleşmeyi denedi. Cesur ağa haklı olarak endişeli, anlamsız bir şekilde şüpheli bakıyordu. Ne gördüğünü sorarken korkmuştu.

"Niye sormaktan bu kadar korktun?"

"Bazı yanıtlar acıtabilir... Bazen bilmemek daha az yaralayıcı oluyor."

Sözlerinin aslında korkusunun altındaki manayı çok net algıladı Zeyno. Fakat korkmasını gerektirecek bir durum yoktu. Rıdvan ile karşı karşıya gelmek Cesur'un düşündüğü gibi Zeyno da farklı hisler oluşturmamıştı. Zeyno'nun bütün dünyası şu an ailesi ve hayatlarını mahvettiği Kadıoğlu ailesiydi.

"Babamı gördüm..." dedi, dürüstçe hatırladığı kadarını anlattı. "Ona koşuyordum ama beni hiç kabul etmiyordu. Kanlar içerisindeydim ama gelip yaramı sarmıyordu. Sen benim kızım değilsin diyordu. Zeyno öldü diyordu..." anlattıkça içine kapıldığı girdabın içinde boğuluyordu kadın. Gözlerini kocasına çevirdi ve acı acı tebessüm etti. "Galiba kabul etmediğimi fark ettikleri için artık rüyama geliyorlar. Beynime iyice kazımamı istiyorlar."

"Sindirmen zor biliyorum ama kabul etmekten başka çaren yok. En azından şimdilik... Zaman sana hiç ummadığın anda başka kapılar açabilir."

Kılıçhanlar sözünden dönmeyeceği için o kapıyı Zeyno'ya asla açmayacaklardı.

"Bir insan beni hayatından çıkardığı zaman ben de onu yaparım Cesur, beni istemeyeni ben de istemem. Bana ihanet edeni anında silerim, benden nefret edeni sevmem!" dedi, uykulu hâlinden yavaş yavaş sıyrıldıkça sesi dinçleşti ama Zeyno öyle hissedemiyordu.

"Unutmak istediğim kimseye içimde yer vermem, onları öldürürüm. Demek ki söz konusu insanın ailesi olunca her şey dile kolay geliyor. Annem cenaze namazını kıldım dediğinde her şeyi bitirmiş olmam gerekiyordu. Bitiremiyorum, onları bitirme hakkını kendimde göremiyorum Cesur. Çok özlüyorum… Çok özlemekten başka bir şey gelmiyor elimden…"

Teselli sözlerinin oyalamaktan ötesine geçmediğini görüyorlardı. Cesur, parçalanmış ruhunu toparlayacak hiçbir sözü veremezdi. Bu yüzden sadece sustu. Zeyno onun neden sustuğunu anlardı.

Alnı çaresizlik içinde kocasının omzuna düştü. "Bu yaşadıklarım sana çektirdiklerimin ahı işte… Biliyorum hayatım boyunca mutlu olmayacağım. Hep bir arayış içerisinde olacağım. Ne ailem ne de kocam beni asla affetmeyecek."

Cesur için istenilen en zor şeydi affedilmek. Karısına bu konuda ilk defa yalan söylemek istemedi. Bir beklentisinin olmamasın gerektiğini bilmeliydi. "Seni affetmek sandığımdan da çok zor Rozerin…"

Bu durumda onu affetmeyi denemişti. Zeyno bundan daha fazlasını isteyemezdi. "Senden beni affetmeni istemiyorum ki… Senden merhametini istiyorum. Benim yüzümden onu kaybetme. O sana çok yakışıyor…" dedikten sonra alnını yasladığı omzundan uzaklaştı.

Göz göze geldiği kocasına utangaçça gülümsedi. Avuç içi kadar döktüğü gözyaşlarına rağmen…

Cesur, ıslak yanaklarını başparmağıyla ağır ağır sildi. Şefkatin parmak uçlarında olduğunu her defasında tecrübe ediyor ve buna istemsiz şaşırıyordu Zeyno. Sakındığı her duyguyu şimdi çekinmeden paylaşıyordu Cesur. Affedemese de ona değer vermeye başlıyordu.

"Zamana ihtiyacım var Ruze. Seninle bu duruma gelmeyeceğimi söylerdim hep. Bak yanında durmuş seni teselli ediyorum," dedi, oldukları anı belirten şaşkın sesiyle. Bu durum en az Zeyno kadar onu da şaşırtıyordu. "Sana asla telefon da vermem diyordum ama şimdi sana vermek zorundayım."

Nereden çıkardığını bilmediği ambalajı açılmamış akıllı telefonu görünce şaşkınlığı donukluğa evirildi. Cesur ağa ördüğü katı kuralların hepsini günler içinde yıkmıştı.

"O benim ödülüm mü?" sorusunu cazibeli edasıyla sordu.

Cesur, cazibesine uyarıcı bir bakış fırlattı. "Bir şey olduğu zaman beni araman için aldım. Çıkacağın zaman haber verirsin, umuyorum ki

bir daha olmayacak ama başına bir şey gelirse direkt ulaşman için elinin altında bulunsun."

Başına bugünden daha kötüsü gelemezdi herhâlde. Kocasının uyarıcı bakışlarına kasten sataştı. "İstediğim zaman kocama mesaj atabilir miyim?"

"Tadını kaçırmadığın sürece evet."

"Seni özlediğim zaman çok yazmak istersem?"

Emeline ulaşan kadın telaşlandırdığı adamı güldürmeyi başardı. Cesur, kısa ama tok kahkahasını patlattıktan sonra sataşmasına karşılık verdi. "Sen beni özlemezsin şîne, beni sinirlendirmek için yazarsın."

Ah bu da seçenekleri arasındaydı. Başını onaylarcasına salladı. "Seni aradığım gün gerçekten özlemiştim. Ama sen kalbimi kırdın…"

Hatırlatmayı istemediği anı aralarına konuk ettiğinde huzursuzluk elle tutulur miktarda kendini hissettirdi ancak odanın tıklatılan kapısı havayı tamamıyla dağıtmayı başardı. Gelen her kimse Zeyno minnettardı…

Kapı hızla açıldı, duvara çarparak durdu. Odaya dengesini kaybederek giren Metin'i görünce güldüler. Uzun zaman sonra özlenen küçük afacan sahalara geri dönmüştü.

Gördüğü küçük adamını hoş sözlerle karşılamak istedi fakat hızını alamayan Metin koşarak yatağa zıplayınca sözleri ağzının içinde kaldı; Zeyno dikkatli olması için uyarma fırsatı bulamadan Metin boynuna atladı.

Atlamasının etkisiyle Cesur arkasına doğru savulurken Zeyno sağ yanına devrildi. Ona sarılan Metin dengesini koruyamadığından Zeyno'nun üstüne düştü. Acı inlemelerin birbirine karıştığı kısacık anı sert ve çirkin bir küfür kesti.

"Siktir!"

Karısının üzerine düşen Metin'i kaldırdığında sertçe söylendi Cesur. "Kıskanç bir adam olduğumu söylemiştim lan sana!"

İki ayağının üzerinde sabit durmasını sağladıktan sonra kollarını bıraktı Cesur. Küçük boyuyla kafa tutan Metin yüzünü örten sarı saçlarını itmeden çattığı kaşlarıyla amcasını izliyor, burnundan homurdana homurdana nefesini veriyordu.

Zeyno kalçalarının üzerine oturana kadar gözlerini Metin'den ve kocasından ayırmadan saniyesi saniyesine tepkilerini izledi; ikisi de her an savaşacakmış gibi omuzlarını germiş birbirlerine kenetledikleri gözlerini ayırmıyorlardı.

"Neden yengemi korumadın?"

"Sen nereden çıktın lan?"

"Evden... Annemler gelecekti konuşurken duydum."

Konuştukça kaşlarını çatan Metin'in kocasına kafa tutuşunu hayretler içerisinde izledi. Diljîn'in içeri girdiğini görmese mükemmel ikiliden gözlerini almayacaktı. Aşağıda misafirlerle ilgilenmekten ve ağzını sıkı sıkı kapamaktan harap olan eltisi dolu tepsiyle gelerek utancını arşa çıkardı. Yorgunluğunu kitap okur gibi okudu Zeyno, neler döndüğünü bilmediği aşağıda sorulara en çok maruz kalanın Diljîn olduğunu, zorlamalardan sebep boğulma safhasına geldiğine emindi.

"Sana bir şeyler getirdim. Jinmam aşağıya inmene izin vermedi. Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır."

Zeyno konuşmak için ağzını açacaktı ki Diljîn tebessüm etti ve tepsiyi bıraktığı gibi odadan çıktı. Kapıyı ardından kapatarak buzhaneye dönmeye yaklaşan odayı dışarının soğuğundan kesti.

"Yenge iyi misin? Canını yakmadılar değil mi?"

Keşke hastaneden çıktığı ve doktor canını yaktığı için soruyu bu yönde sormuş olsaydı. Her şeyi öğrenmiş olmasına kahroldu. Küçük bir çocuk silahların bir kadına doğrultulduğunu ve ölümle burun buruna geldiğini telaşla konuşan ailesinden öğrenmişti ve ailesi farkında olmadan ona zarar vermişti. Henüz hiçbir şeyi bilmeyen Metin gibi afacanların çocuk kalmasından, masumiyetlerinin zedelenmeden koruma altına alınmasından yanaydı. Ulu orta konuşmanın çocuklara ciddi zararlar verdiğini ebeveynler ne zaman görecekti?

"Kimse bana bir şey yapmadı Metin, ufak bir yanlış anlaşılma olmuş. Gayet iyiyim bebeğim," diyerek eliyle yatağı işaret etti. "Hadi gel buraya."

"Hayır," diyen Cesur katı ifadesiyle reddetti. "Yanında oturmayacak bebeğin." Bebeğim hitabına kıl olmuştu ki imayla bastırarak omzundan yakaladığı küçük kuzenini berjere sürükledi. Bu sırada ikaz etmeyen küçük çocuk, sessizce sürüklemesine müsaade etti. Ya Cesur'dan korkuyordu ya haylazlığı için kurnazca planlar kuruyordu.

Hayretin sirayet ettiği soluk benzi kıskanç adamın hareketleriyle renk kazandı. "Sen gerçekten kıskançmışsın!" dedi, yeni keşfetmiş gibi sersemledi. Metin'i kıskanması komik ve abartılı bir tepkiydi.

Metin, haylazca kafasını salladı. "Anladık zaten, o senin karın!"

"Beş dakikan var Metin."

"Beş dakikam varsa bizi yalnız bırak o zaman."

Cesur dehşetle sarsıldı. "Ne!"

"Madem beş dakikam var, yengemle beni yalnız bırak amca."

"Banyoya giriyorum, çıktığımda gitmiş ol."

"Emriniz olur ağam."

Sinir sistemi harap olan kocası suçlusu oymuş gibi bakışlarını Metin'den çevirip homurdanarak ona dikti. "Çocuğu da kendine benzetmişsin!"

Zeyno hiçbir şey demedi, cevabı sadece gülmek oldu. Cesur'a vereceği karşılık Metin'e cesaret kazandırırdı, küçük çocuğun yanında sergileyeceği yanlış veya hatalı davranışlar onu manipüle edebilirdi.

Cesur'un banyoya girdiğini görünce Metin oturduğu yerden hızla kalktı ve yengesine doğru yürüdü, Zeyno ona destek olup yanına oturttu. Altın sarısı saçlarıyla salına salına konuşmasını epey özlemişti.

"Bir sürü araba var kapıda yenge," dehşetle gördüğü anları anlattı. "Saydım tek tek, ağabeyim dedi ki oğlum yorulma onların hepsi passat, senin sülalenin anlam veremediğim bir passat aşkı var."

Zeyno, hangi ağabeyi olduğunu bilmiyordu ama söylediklerine hak veriyordu. Sessizce kıkırdayarak, "Doğruyu söylemiş," diye onayladı Metin'i.

"Ben sana küstüm aslında."

Zeyno, küstüğünü işitince dudaklarını büzdü. "Neden? Seni üzdüm mü?" sorusuyla konuşmaya teşvik etti. Yeşil gözlerinde kırgın huzmeler titreşerek, Zeyno'ya vicdan azabı çektirdi.

"Evet. İstanbul'a gideceğini bana haber vermedin."

Duvara tosladığını hissetti. Alt dudağını endişeyle ısırarak küçük çocuğa yapacağı doğru açıklamayı kendi içinde tarttı. Haksız değildi fakat Zeyno yola çıkacağı vakit onu hatırlamıştı.

"Cesur amcan bana hemen hazırlan gidiyoruz dedi. Bavullarla çok uğraştım, yoksa sana haber verirdim. Uçağa geç kalmasaydık kapıya gelir seninle vedalaşırdım. Ama haklısın, seni üzdüm. Özür dilerim."

Metin kafasını geriye yatırarak çenesini işaret etti. "Öp, seni affederim."

Çakal oğlanın şartına kahkahayı ölçüsüzce kopardı Zeyno. Metin ile yarışmak Cesur ile savaşmaktan daha zordu. Ancak daha eğlenceli olduğu da barizdi. Zeyno önce istediği gibi çenesine sonra yanaklarına en son altın sarısı saçlarına birer buse kondurdu. Öptükçe teninin altında kıkırdayan küçük oğlanı kolları arasında suyunu çıkarana kadar sıkı sıkı sarmak istedi.

"Barıştık mı?"

Metin sinsice gözlerini kıstı. "Küsmemiştik ki."

"Kandırıkçı."

Metin ağzını küçük avucunun içine saklayarak kikir kikir güldü. Zeyno'yu aldatarak güzel öpücükler aldığı için kendiyle gurur duyuyordu. Küçük haylaza elini verse kolunu kurtaramayacaktı anlaşılan. Cesur, bu ilgiyi bildiği için kıskanıyor olabilirdi.

"Cesur amcan bana telefon aldı Metin, artık seninle sık sık konuşacağız. İstanbul'a tekrar gidersem sana bu sefer haber vereceğim."

Metin telefonu görünce oturduğu yerde heyecanla zıpladı. "Sana istediğim zaman mesaj atabilir miyim?"

Bu soruyu o da kocasına sormuştu. "Tabii ki de! İstediğin kadar at."

"Ama Cesur amca bilmesin. Onun kıskançlığıyla uğraşamam."

Büyük konuşmalarıyla kalbini okşayan küçük oğlana gülümsedi. Dayanamayınca uzanıp saçlarına bir öpücük daha kondurdu. "Tamam tamam bilmeyecek."

Banyo kapısının açılan sesi Metin'i oturduğu yerden indirtti. Cesur'a karşı geliyor ancak onun sözünden çıkmaması gerektiğini de biliyordu. "Telefonu açınca annemin numarasını Hawar abladan alırsın."

Uzanıp Zeyno'nun yanağına bir öpücük kondurdu ve amcasına bakmadan odadan ayrıldı. Zeyno hâlâ kapıya bakıyor, istemsizce sırıtıyordu. Afacanlığını onunla biraz daha takılırsa sökecekti.

"Bu çocuğun beni sattığına inanamıyorum..."

Cesur'un şaşkın tınısından dökülen sözleri işitince bakışlarını usulca ona çevirdi. Tahtından edildiği için belli ki Metin'e kızgındı. Küçük kuzenine duyduğu kızgınlığı başka bir gün konuşacaktı.

Aşağıda neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Neler dönüyordu? Son karar neydi?

"Bir karar verildi mi?" sorusunu dümdüz sordu. Duygularını dışa vursa yıktığı kocasını bir kez daha perişan edecekti.

Karısına cevap vermeden önce balkonun kapısını açtı, ardından komodinin üzerinde duran sigara paketini ve çakmağını alıp berjere geçip oturdu. Sigarasından bir dal çıkartırken Zeyno sabırla konuşmasını bekledi.

Cesur sigarasını yakıp bir duman aldıktan sonra yüzünü bürüyen tiksintiyi gizlemeden dumanı sıkıntılı nefesiyle geri üfledi. "Arjin'in sülalesi leş gibi! Hepsinin topuğuna sıkıp, akılları başlarına gelinceye kadar dövmelisin."

"O kadar kötü mü?"

"Evet, o kadar kötü."

Arjin'e baktığında özünü görebilirdi. Nişanlısının peşinden koşup onu öldürmeye gelen bir kadının ailesine şaşırmak, yaptıklarını yadırgamak yersiz olurdu.

"Rıdvan'ı yöneten Arjin. O piç kurusu, Arjin yüzünden kendi sonunu getirecek farkında değil," dedi, sigarasını içmeye devam ederken yemeğine dokunmadığını fark etti. "Yemeğini ye."

Aç olduğu için kocasını ikiletmeden komodinin üzerinde duran tepsiyi aldı ve kucağına bıraktı. Yemeğini yavaşça yemeğe başladı. Bu sırada sorularını sormaya devam etti. "Peki babası? Özür dilemek için gelmek istediklerini söyledin."

"Evet, babası oğlunu uzak tutmak için her şey yapıyor ama Rıdvan, Arjin'in etkisi altında."

Gerivanlar aşk ve nefret olunca kadınların elinde kolay lokma olabiliyorlardı. Garip bir aile olduklarını her geçen gün daha net anlıyor, Ferman'a inanmayan aptal kafasını bir yerlere vurmak istiyordu.

"Rıdvan..." diye söze girdi, ayağına kurşunu sıktığı andaki acı çığlığı beyninde yankılandı. Zeyno titreyen ellerini güçlükle sarf ederek sorusunu yöneltti. "O gece Arjin'in beni öldürmek için geldiğini biliyor muydu?"

"Hayır, hiç kimse bilmiyordu. Oyunundan kimseye bahsetmemiş. Ayarladığı adamı senin için araştırmalar yapıp ona bilgileri veriyormuş."

Sessizlik hüküm sürdü... Dakikalarca susan kadın yemeğini yemekle meşgul oldu. Her bir lokmasında kendi etinden bir parça çiğniyormuşçasına zorlukla yutkunuyordu. Ağlamak onun için zayıflıktı ama gözyaşları bazen öyle ansızın geliyor öyle zorluyordu ki insanoğlu ağlamaktan kaçtığı yerde hüngür hüngür döktüğü gözyaşlarıyla düşüveriyordu.

Sessizliği telefonun zil sesi bozdu.

Zeyno kafasını kaldırmadan yemeğine devam etti fakat kulağı kocasındaydı. Telefonuna cevap verdikten sonra zil kesi kesildi ve onun sıkıntılı, yorgun tınısı duyuldu.

"Evet?"

Arayan kim olabilirdi?

"Şimdi mi?" sorusunun ardından, "Tamam iniyorum." Yanıtını duyunca Zeyno bakışlarını indirdiği yemek dolu tepsiden ayırıp ayaklanan kocasına çevirdi. Cesur ile anında göz göze geldi.

Yorgun elaları yemeği gerçekten yediğinden emin olmak ister gibi tabakları kontrol etti. "Odadan hiç çıkma, ev bayağı kalabalık."

"Peki..."

"Hâlâ ölümü beklediğini biliyorum. Ölüm sana geldiğinde kollarını açacağının da farkındayım. Ama seni öldüren o leş insanlar olmasın. En azından buna izin verme." Cesur alnına dudağını bastırıp öptükten sonra yanından uzaklaşarak odadan çıktı.

Karısı ise yalnızca arkasından baktı. Zeyno'nun o saatten sonra hayata dair olan tüm umutları yer değiştirmişti.

Yeni bir Rozerin olarak doğma vaktiydi.

İpin ucunu tutmadığınızda kötüye giden hiçbir şeyi durduramazsınız. Sert müdahaleler ağızdan salya akıtır lezzette karşı tarafın işine gelir; hassasiyetle yaklaşım ise damak zevkine uymayacağından karşı taraf yine bildiğini okur.

Kadıoğlu Aşireti'nin elini her iki yönden bağlayan bu gerçek karşı tarafın işine geldiğinden durulması gereken sular kanla köpürmek üzereydi. Zeyno, işin sonunda kan deryasına boğulmuş topraklardan ve mülk sahiplerinden başka bir şey göremiyordu.

Dün gece hatırlamadığı bir saatte, gecenin sert ayazında uykusundan uyanıp avluya çıkmış göz ucuyla kontrol ettiği bahçeyi dehşetler içerisinde izlemişti. İğne atsa yere düşmeyecek Kadıoğlu konağının bahçesinde ailesinden de birilerinin olmasını arzulamıştı.

O vakit içini çürüten ateş sönmese de harı dinerdi.

Onun davasını kendi davası kabul edip canla başla mücadele eden Cesur Kadıoğlu'nun, İstanbul'da yeterince kötü bir hayatı olmasına rağmen dört koldan vahşeti engellemeye çalışmasını kocasına yapılmış en büyük haksızlık olarak tanımlıyordu.

Cesur, dindirilemeyen ateşte bir kıvılcımla yanacak olsun Zeyno o zaman bastırıldığı kabuktan çıkıp bütün suçunu itiraf edecekti.

Sabah kahvaltısından, öğle yemeğine kadar ilgilenen Hawar, aşağıya inmemesi gerektiğini ısrarla tembih ederek oda arkadaşı olma görevini üstlenmişti. Aşağıda kalmaya dayanamadığını, bu odanın ona bir nebze iyi geldiğini söylüyordu.

Oysa bu oda Zeyno'yu intihara sürüklemek üzereydi.

Firuze Hanım orada olmasa Zeyno gördüğü kalabalıktan sonra uyku uyumadığı geceyi aşağıda geçirir, Cesur gibi odasına asla çıkmazdı. Çünkü bu odada tutsak edilmeye takati kalmamıştı.

"Hâlâ kalabalık mı?"

Hawar'ın getirdiği kahveyi oturma odasında içmeyi teklif etmişti Zeyno. Yatak odasında içerken kriz geçirmeye yaklaştığını söyleyince Hawar onu kıramamış, beraber oturma odasına geçmişlerdi.

Yan yana kurulukları koltukta vücutları birbirine dönük oturuyorlardı. Bu durumda kahve içmek lükstü ancak Zeyno karanlığın çöktüğü odada dün geceden bu yana hiç görmediği kocasından sebep ihtiyaç duyuyordu.

Hawar, üzerindeki kırık havayı atamadan onaylayan yorgun gözlerini fincanına indirdi. "Çok fazla kalabalık... Ağabeyim Urfa'dan ve Mardin'den misafirlerimiz gelebilir, dedi. Birçoğunu diğer eve ve bağevine göndereceğiz sanırım."

"Olay o kadar büyüdü mü?" diye sordu üzüntü içinde. Büyüyen yalnızca nefret değildi, Zeyno'nun ölme isteği de aynı oranda çoğalıyordu.

"Maalesef büyüdü. Destek için dışarıdan gelmelerini hiç beklemiyordum," dedi, gözlerini diktiği fincandan bir müddet alamadı. Şaşkın arayışı sürüyor, aşağıda olanların anlamsızlığı yorgun çehresine yansıyordu. Sonra silkelendi ve üzerindeki ölü toprağı attı Hawar. "Şahmaran Aşireti'ni, Hezeroğlu Aşireti'ni biliyorsun değil mi? Duydun mu hiç onları?"

Kendi yarasına merhem bulamayan Zeyno ona sıkıca sarılıp özür dilemek istedi, belki sebep olduğu rezaletin bilinmeyen yüzünün dışında en azından bugün için gönlünü alırdı.

Yüzsüz kelamı yüzünü vurulmuş gibi irkilince vazgeçti. "Biliyorum..." diye çabucak görümcesini yanıtlayıp düşüncelerinden kaçtı. "Özellikle Şahmaran Aşiretini duydum. O zaman Rezan ağanın kız kardeşi kaçmıştı," acı acı güldü. "Kız kardeşi nasıl kaçabildi, ağabeyine, ailesine bunu nasıl yaşatabildi demiştim ağabeyime. Gel gör bugün ben de öyleyim."

Hawar, üzerine gitmedi. Bir kez konuşmuşlardı ve aydınlanamayan soruların cevabını bir gün alacağını umarak konuyu katiyen kapatmıştı.

"Evet, bazen konuşurken geleceğimizi hesaba katmayız... Kınadığımız başımıza er ya da geç geliyor..." diye hak verdi. Sonra kaşlarını çatarak fincanı tabağına gürültüyle geri bıraktı. "Ama bu durum çok saçma! Ölen adam sizin kaçtığınızı millete söyledi, siz onlar hakkında konuşmadığınız hâlde nişanlısı ve ağabeyi nasıl böyle bir yalan söyleyebilir? Benim ağabeyim kimseyi öldürmez!"

Gerçeğe ayna tutsalar bile yerini tutan yalanlar o gerçeği ardında bırakır.

Sessizliği tercihi değil mecburiyeti oldu. Çünkü onun gibi pencereden dışarıyı izleyen Hawar'a ne söylerse alçaklığı yüzünü vurmuş olacaktı.

"Biliyor musun Rozerin?" dedi ve kısa bir duraksamadan sonra kederli edasıyla devam etti. "Bizim evde böyle olaylar çok olmazdı. Yani evet, halkımızın özellikle sesini çıkarmaya korkanların dertlerini çözerdik, konuşmaları için yanlarında olurduk. Kaçan sevgililer bizim eve sığınırdı. Aşiretin vermesi gereken kararlar, hükümler olduğunda yine kalabalık olurduk. Aile yemeklerinden veya düğünlerden bahsetmiyorum. Kastım o değil..." gözlerini diktiği pencereden ayıramıyor, karanlığın çöktüğü yeryüzünü boş gözlerle izliyordu.

"Kan davası olduğunda anlaşma sağlansın diye yine bu bahçe dolup taşardı. Kadıoğlu Aşireti her zaman anlaşmaya gitme peşindeydi. Asla silahını konuşturmayı sevmezdi. Tüm bunları hâlâ yapıyoruz yapmaya devam edeceğiz. Ama bugün... Bugün silahlar konuşulsun diye herkes ayakta. Ateş bu sefer bizim evimize düştü. En son Rehma'nın nişanlısı öldüğünde bu kadar kötü olmuştuk. O zamanlar haftalarca kendimize gelememiştik."

Zeyno kendi konusunu kapatmak için Rehma'nın hayatına gidebilirdi. Çünkü Hawar biraz daha konuşur, yaşanılanların sitemini neye bağlayacağını şaşırırsa Zeyno gerçeği bas bas haykıracaktı.

Göz pınarında biriken yaşları çabucak sildi. "Cesur ağabeyimi ve Rehma ağabeyimi ilk defa bu kadar çaresiz görüyorum, perişan olmuşlar... Babam da öyle... Neden böyle olduklarını anlamıyorum bir türlü, hiçbirimiz anlayamıyoruz."

"Hawar?" dedi bir kararla. Anlatmalıydı, anlatmalıydı ki bu vicdan azabından kurtulmalıydı. Onu boğan bu düğümden kurtulmalıydı. Düşünmeden etmeden bir karara ulaştı ve sırtındaki yükü heybesinden alıp Hawar ile ortasına bıraktı.

"Efendim?"

Ya Cesur'un o kadar uğraşı, bağıran iç sesine gözlerini sımsıkı kapattı. Çıkış yolu yok muydu? Zeyno ne zaman kurtulacaktı bu işkenceden? Heybesini yeniden sırtlandı, bir süre daha taşımaya devam edecekti.

"Rehma'nın nişanlısı öldüğünde ne yaptınız? Rehma'ya sen haber verdin."

Hawar bu soruyu soracağını bilmiş gibi ikisinin yarım bıraktığı kahve fincanlarını tepsiye koyup tepsiyi orta sehpanın üzerine bıraktı. Yerine tekrar oturduğunda dizlerini kendine çekerek vücudunu tamamıyla Zeyno'ya döndürdü.

"Beni öldürmek istemişler Rozerin. Şimdi bakıyorum da o yaşta o akılla nasıl göğüsleyebilmişim? Ağabeyime haberi vermeyi nasıl kabul etmişim?"

O günlerin izi Hawar'ın güzel yüzüne nüfuz ederek acısını öyle kuvvetli gösterdi ki Zeyno izlediği yüze bakmaya çekindi. Acısı nasıl da tazeydi? Bir travma hâlini aldığı o lanet gün nasıl da zarar vermişti.

"Okuldan geliyordum, o gün hepimiz biraz mutsuz ve kırıktık. Rehma'nın, son zamanlarda Lezan'ı göremediği için ne kadar üzgün olduğunu bildiğim için ona bağlıyordum. Düğünün iptal edildiğini bildiğimiz ve ağabeyim her an duyacak diye ödümüz koptuğu için hepimiz diken üstündeydik. Daha acısı Lezan'ın hasta olduğunu, tedavi gördüğünü sakladıkları için duymaması için haftalarca şebekler gibi dolaştık evde. Sonuç olarak duymadı."

Diljîn'den bir kere dinlediği hikâyeyi Kadıoğlu ailesinin gözünden dinlemek Zeyno için kolay bir şey değildi. Kulaklarını kesip eline bıraksa canı, duyacaklarından daha az yanardı.

"Nil geldi Rozerin... Öyle bir gelişi var ki akıllara zarar," dedi, ağlamaklı sesini bastıramayınca yutkundu. Boğazına ukde kalan acıyı yutkunmak güçtü. Felaketin haberini aldığı anı anımsadı. Anlatmaya yüreğinin el vermediği ölüm haberini o anları yeniden yaşayarak yengesine gözyaşları içinde aktardı:

"Hawar... Hawar... Duydun mu? Olanları sen de duydun mu?"

Uzaklardan bir feryadı andıran, ölüm çığlıklarının sesini kulağında inleten bir nida duydu ki yüreğini telaş sardı.

Ne oldu demeye kalmadı ona doğru koşan kız kardeşi Nil'i gördü. Felaketin koşuşuydu bu. Yanaklarından süzülen yaşları gördüğünde ise o felaketin çoktan infilak olduğunu, dayanılması güç acıların onları bulduğunu anladı.

"Rehma'nın nişanlısı öldü!"

Kız kardeşi bir fermanı duyuruyordu değil mi? Hawar, ferman var, toprağımıza yine kor ateşler düştü yanıyoruz, diyordu.

"Ne diyorsun?" diye sordu çattığı kaşlarıyla. Hawar inanmak istemedi.

"Rehma'nın dünyası başına yıkıldı, dedim. Nişanlısı öldü... Nişanlısı öldü Hawar!"

Acı müşterektir, dedi Hawar. Ama sevdasıyla yanan Rehma için bir şey diyemedi. Ona söylenecek her kelam ölen kadınıyla yok olup gitmişti.

Rozerin, ağabeyinin acısına ağlayan kadına sarılmak istedi ama Hawar duruşunu bozmadığından kahvelerin yanında getirdiği peçeteleri uzatmayı yeterli gördü.

"Annem geldi, babam, Şivan, Siyabend, Yadê... Hepsi benden istedi. Yapamam diyemedim. Rehma'ya nasıl söylerim diyemedim. Dakikalar sonra kıyamet koptuğunda öğrenecek, bizden duysun istedim ama çok zordu Rozerin."

Birine çok sevdiğinin öldüğünü söylemek... Cesur, Rumi'nin ölümünü haber verdiğinde ihanetin bastırdığı sevgiyi görememişti Zeyno ama sınandığı acı çok büyük olmuştu.

"Nereye gidip söyleyeceğim derken o eve geldi. Bu defa keyifliydi, Lezan ile telefonda ne konuşmuşsa son konuşmalarının olduğundan habersiz gelecekleri için planlar yapmışlar. Gerçekleşeceği anı bekliyormuş."

Nefesi göğsünde tıkandı. "O kadar utandım ki mutluluğundan... O mutluluğu sonsuza kadar ondan koparacağım haberi vereceğim için öyle nefret ettim ki kendimden. Her şeyi anlatmasına izin verdim."

O anı anımsayınca utanarak yaşlı gözlerini sımsıkı kapadı Hawar.

"Çocuklarının isimlerine kadar karar vermişlerdi. Bütün hayatını ondan ölümün gerçekleştiğinden habersiz Lezan için planlar yaptı. Çeyiz onu çok yordu, bu akşam görmeye gideceğim dedi. Gidemezsin dedim."

Yaptığı bir hataymış gibi dehşet içinde ağzını kapadı.

"Adıyla yaşasın istiyorduk. O an Allah'ın rahmetine o kadar muhtaç olduğumuzu, o kadar aciz olduğumuzu hissettim ki bana düşen görevi layıkıyla yapamadığımı, aslında bu zor görevi üstlenmemin ne kadar yanlış olduğunu bilerek hüngür hüngür ağladım. Mutluluğunu unutup benimle ilgilendi. O an yalvardım ona ama anlamadı."

Nasıl söylediğini hayal etmek imkânsızdı.

"Rehma... Adını yaşat!"

Hawar içini titreye titreye çekti. "Lezan'a gidemezsin, haberi geldi az önce dedim. Demez olaydım. İnanmadı, inkâr etti, isyan etti, senin şimdi habersizce geçtiğin bahçeyi birbirine kattı. Zapt etmeye hiçbiri-

nizin kuvveti yetemedi. Bedo amcam ne derse el pençe divan duran ağabeyim onu duymadı bile. Yine ben sakinleştirmek zorunda kaldım. Beni tek duyuyordu."

Zeyno ikinci peçeteyi ona uzatırken kendisinin de ihtiyaç duyduğunu anladı. Elleri bu görevi görmek için yetersiz kalıyordu.

"Mirin emre xwede ye ez dimirim[60]... dedim de çare etmedi. Dur lütfen yoksa ben öleceğim dedim, durmadı. Lezan'ı görmek istedi, arayıp sesini duymak istedi. Bütün planlarını o bahçede sesi kısılana kadar bağırdı. Sarıldım, ona sarıldığımı bilmeden bana da zarar verdi. Sonra beni hissetti, durdu. Hepimiz öleceğiz bir gün gibi saçma sapan bir cümle kurdum. Benim ağabeyimin duymak istediği o değildi."

Neden kabullenmediğini, aslında hâlâ Lezan'ı aradığını anladı Zeyno.

"Rehma'nın bana cevabı çok acıydı. Hâlâ onu üzgün gördüğümde kulağımda çınlar: *'Şu gökyüzüne doğru bağırsam sesimi tüm dünyaya duyurabilsem keşke. Elimden geleni yapabilsem ama sesim çıkmaz benim! Ulan benim sesim bu saatten sonra çıkmaz!'*"

Gözyaşlarını silerek suyundan bir yudum aldı. Birikintileri kusmak iyi mi gelmişti kötü mü bilemedi Hawar ama o günleri atlattıkları için içten içe şükretti.

"Gerçekten de öyle oldu Rozerin. Canım ağabeyimin yıllarca sesi çıkmadı. Cesur gelip onu almasaydı, Lezan'ın babası konuşup geri getirmeseydi belki de ağabeyim bugünkü gibi akıl ve ruh sağlığı yerinde biri olmayacaktı."

İnsan kendi heybesini taşıyamadığında herkesi yüksüz bilir. Hawar'ın yükü azımsanacak boyutta değildi. Yaşından büyük bir işe girişmiş olmak küçük yaşına atlatamayacağı zararlar vermişti.

Diljîn'in korkuları yersiz değildi, Zeyno ona yardımcı olurken bilmeden yarasını küçümsemişti. "Bu olanlar Diljîn için de epey zor olmalı."

Dizini tırmalayarak oyalandı Hawar. "Kolay olacağını söylememiştik. Diljîn ağabeyimle nişanlandığı gün kuaförde bunu ona da söyledim, zor bir süreçten geçtiğini bilmesini istiyordum. Diljîn ve Lezan birbirine çok benziyordu, bunun ona neler düşündüreceğini de biliyorduk. Diljîn aklımızda değildi hatta ağabeyimin tekrar evlenmesini de beklemiyorduk."

[60] Ölüm Allah'ın emri, ben öleceğim. *Dengbej Şakiro'nun "Emro" kılamına ait alıntıdır.*

Sesinin tınısı öyle acıklıydı ki Zeyno onu susturup sarılmamak için kendini güç zapt etti. Hawar'ın konuşmaya, içinde biriktirdiklerini kusmaya ihtiyacı vardı. Onu susturursa birikintilerinin koca bir deryaya dönüşmesine sebep olabilirdi.

"Lezan'ın fotoğrafı var mı hiç?"

Hawar dudaklarını birbirine bastırarak başını bir kereliğine salladı. "Var... Nişandan kalma fotoğraflarımız kaldı en son..." dedi, hüzünlü sesi ağlatacak cinsten titrek ve kırık tınısıyla yükseldi.

Odasının kapısı çalınınca sohbetlerine kısa süreliğine ara verdiler. Gelenin kim olduğuna baktıklarında içeriye Sarya halanın girdiğini gördüler. İki kadın aynı anda kalkınca yaşlı kadın tatlı tebessümüyle kollarını iki yana açtı.

"Benim güzel kızlarımın hâli ne böyle?"

"Odada takılı kalmak huzursuz etti hala."

Zeyno'nun sesinden yükselecek yanıt akıllara zarardı, bu sebepten cevabı Hawar'a devretti. Uzun zamandır görmediği en büyük destekçisinin yanına varıp sıkıca sarıldı Zeyno. Gözlerindeki şefkate öyle muhtaçtı ki Sarya hala hissetmiş gibi onun ihtiyacını gideriyordu.

"Aşağısı çok kötü değil mi? Ondan buraya geldin."

Sarya, Zeyno'nun korkusunu almak için ellerini tutup sıktı. Sorusundan ziyade geliş amacını açıkladı. Çünkü hızlı davranmaları gerekti. "Yavrum Cesur ile çiftliğe gitmeniz gerek. Hazırlan, birkaç gün orada kalacaksın."

Yanlış anlama payı yüksek cümleler kurmamıştı Sarya hala, çiftliğe gidecekleri ve birkaç gün orada kalacaklarını söylüyordu. Teyit etmek için irdelediği Hawar Kadıoğlu'nun ölü kadar sessiz ve bozuk olduğunu görünce söylediklerinden emin oldu.

"Ne demek çiftliğe gideceğim?" diye sordu sersemlemiş hâlde. Mantıklı açıklamalar çerçevesinde belki gidişini makul bir karar görürdü ama bu durumda Kadıoğlu Ailesine sırt çevirmekten başka bir şey değildi. "Böyle bir durumda evimi bırakıp gidecek miyim? Asla!"

Beklediği tepkileri veriyormuş gibi anlayışla karşıladı Sarya hala. "Rozerin bizi dinle yavrum."

"Hala... hayır bu sefer değil," dediğinde ellerini ellerinden sıyırdı. Desteğine minnettardı ancak böyle bir istek için kullanmasına müsaade edemezdi. "Hiçbir yere gitmeyeceğim. Beni gönderen kimse bilsin!"

Sert tutumunu yanlış bulan Hawar sıkıntıyla oflayarak aralarına karıştı. "Rozerin gitmek zorundasın. İki güne ben de yanınıza geleceğim."

Kahveyi getirdiğinde hiç bu mevzuyu dillendirmemişti. Onun dışında herkes gideceğinden haberdardı yani. Zeyno, kararların onsuz verilmesine dayanamadı ve tutsak olduğu odada artık kalmama kararı vererek yönünü kapıya çevirdi.

Sarya bileğinden yakalayıp sertçe ikaz etti. "Sana denileni yap Rozerin!"

Zeyno, bileğini kurtarmadan önce Sarya halayı inceledi. Onu ilk defa Firuze'ye benzetti. İsteği yapılmadığında nasıl yumuşak tavrını saklayıp sert ve emrivaki karakterine bürünüyorlardı.

Bileğini yaşlı kadının elinden kurtardı. "Hep yaptım ama bugün değil."

"Hawar bizi yalnız bırak yavrum."

Hawar, halasını ikiletmeden odadan ayrıldı.

Gidişinden emin olmayan Zeyno dolu gözlerini yaşlı kadına sabitleyerek kısık seste avaz avaz bağırdı. "Hala tüm olanların sebebi benim. Onlar olayı bile bilmeden başka aile ile karşı karşıya gelecek ve ben başka yere mi gideceğim?" diye sordu, epey abes gelen karara kin kusmadan duramayacaktı.

"Başka çaren yok. Gerçeklerin ortaya çıkmasını istemiyorsan..."

Olanlardan sonra her şeyin çıkmasını gönülden istiyordu. "Çıksın!" diye carladı. "Allah kahretsin çıksın artık. Benim yüzümden bu acıyı çekeceklerse böyle mutsuz olacaklarsa çıksın her şey. Çekilin önümden anlatayım her şeyi!" Yüzünü avuç içine gömüp hüngür hüngür ağladı. "Hala kaldıramıyorum artık. Yemin ederim ki kaldıramıyorum artık. Sebep olduğum her şey için kendimden ölümüne nefret ediyorum."

"Böyle olacağını tahmin etmezdin. O anki korkun sana bunları yaşattı. İmtihanın böyleymiş Rozerin, isyana girme yavrum. Sakin ol ve dediğimi yap. Firuze aşağıda o hiç durmuyor."

"Haklı, haklı... O gece her şeyi gördü!" dedi, bastırdığı sesi acısını taşıyamadığından yürek titreten bir haykırışla koptu. "Cesur bunu hak etmedi hala! O benim gibi birini hak etmedi!"

"Rozerin kendine gel!" derken yumuşak tavrından tamamıyla soyutlanan Sarya Hanım, akıl ishali cümlelerle kendini küçük düşürmesine katlanamadığından öfkelendi. "Cesur seni kabul etti ki bu kadar olayı üstlendi. Onunla konuştum. Karımı kimseye vermeyeceğim, dedi. Şimdi senin elinden tutan kocanın elinden sen de tut ve işleri zorlaştırma."

Zeyno bir çocuk gibi omzu sarsıla sarsıla yaşlı kadına ağladı ve yanlış olduğunu bildiği hâlde ölümlünün arkasından kötü konuştu. "O

şerefsiz Rumi yüzünden Cesur gibi bir adama bunları çektirdim! O Allah'ın belası Rumi yüzünden şu an bir adamın geleceğini tehlikeye atıyorum! Geberip gitmesi yetmedi. O hadsiz nişanlısı ve orospu çocuğu ağabeyi başıma bela oldu. Hiçbir şeyden haberim yoktu. Dilerim Allah ona cenneti nasip etmez."

İncinen kadının sözünü esirgemeden paylaştıklarını sabırla dinlerken, bir kez daha kahroldu. Zeyno onu incitmelerine müsaade ederek kırılmış her yanına bir diken kabul ediyordu. Buna son vermeli, onu kıranların haddini bildirmeliydi. Fakat o zaman iyiliğinden çok kötülüğü dokunacaktı.

"Seni incitene şunu söyle; *sen unutsan da Allah unutmayacak, elbet hesabını sorar!*" Akabinde yanaklarını ıslatan gözyaşlarını sildi. "Dediğimi yap, hemen gideceksiniz. Kocan seni bekliyor."

Apar topar terk edeceği eve bir daha gelemezse? İçine doğan her kötü sıkıntının ardından kıyametler başına kopmuştu. Zeyno buradan gitmek istemiyordu. "Cesur gelsin önce, onunla konuşmam gerek."

"Cesur seni arka kapıda beklediğini söyledi. Sadece gelmeni istedi..." dedi, kadını yatak odasına geçip hazırlanması için kapıya ittirdi. "Odana geç, elini yüzünü yıka, tülbendini tak ve çıkalım artık."

Zeyno ne yaparsa yapsın bu evde kalmalarına izin vermeyeceğini anladı. Cesur verdiği karardan kolay kolay dönen bir adam değildi. İsteneni yapacaktı ama bu sessiz kalacağı anlamına gelmiyordu. Çiftliğe geçtiklerinde Cesur'dan kaçmayı başarırsa önce Arjin'i bulacaktı. Onu öldürdükten sonra gözünü kırpmadan Rıdvan'ın kalbini delecekti.

Yatak odasındaki banyoya geçti. Elini yüzünü çabucak yıkadı. Aynada görmeye tövbe ettiği yüzü korkunç bir yaratığı andırıyordu. O yaratık yüzünden bu olanlar her geçen büyüyor, çirkinleşiyor, ölümler meydana geliyordu.

Soyunma odasına girdi. Temiz bir tülbent alıp başına taktı. Sıkı giyinmesini tembih eden yaşlı kadını dinleyerek sıkı sıkı giyindi ve beraber odadan ayrıldılar. Arka kapıdan çıkacakları için kimseye görünmemeye dikkat ederek merdivenden indiler. Dün gece iğne atsa yere düşmeyecek Kadıoğlu konağının bahçesinde kimsesizlik hüküm sürüyordu.

Bu kalabalık nereye dağılmıştı?

Hawar kilere gelmelerini söyleyerek etrafta kimsenin olmadığına dair kesin bilgi verdi. Gizli saklı gitmelerine anlam veremedi Zeyno. Kiler ve mutfaktan arka kapıya açılan iki ayrı kapı mevcuttu. Mutfak

dolu ve kapısı kapalı olduğundan Zeyno yaşlı kadınla soluksuz adımlarıyla kilere girdi. Baharat ve bakliyatın birbirine karıştığı ağır kokuyu ilk defa net hissedemedi çünkü burnu soğuktan koku alma duyusunu neredeyse kırmıştı.

Arka bahçeye çıktılar. Gitmeden önce son kez Hawar'a baktığında yanında ne zaman geldiğini görmediği Viyan'ı buldu. Ona tebessüm ediyordu. Yanındayım dercesine. Ona sıcacık bir tebessüm sergiledi, arkasını döndü ve arka kapıdan çıktı.

Yine sıra hâlinde dizilen arabaları ve bir grup hâlinde toplanan korumaları gördü, direktifler yağdıran Cesur ağa ne söylerse kafalarını sallayarak kabul ediyorlardı. Sinan'ın sessizliği Zeyno'nun kaygılarını coşturmak için yeterli bir sebepti aslında. Olayın sadece gitmek olmadığını, sorun her neyse Kadıoğlu konağı ve içindekilere zarar vereceği kuşkusunu doğuruyordu.

"Ben dönene kadar burası sana emanet Sinan!"

Kelimeler ağzından öyle temiz akıyordu ki Zeyno onu dinlerken başının döndüğünü hissediyordu. Geldiğini fark ettiğinde acelesini dindirmeden sabırsızca direktifi verdi.

"Acele et Rozerin."

"Neler oluyor Cesur?" diye sordu tüm bu kargaşadan sıkılmış gibi. Açıklama yapılmadıkça gördükleri gözlerinde büyüdü. Sarya halayı yanında bulamamak büyüyen sıkıntının ne denli baş ağrıtacağının habercisiydi. Gidişini beklemeden ortadan kaybolmuştu.

Cesur tepkisini seçince direktifler yağdırmaya kısa bir ara verdi. "Arjin'in ailesi yola çıktı. Seni buradan götüreceğim ki canlarına rahat rahat okuyabileyim," dedi homurdanarak. Ela harelerinin ateşi sebebi açıkladığında karanlık sokağı aydınlatacak kuvvette büyüdü.

Cesur Kadıoğlu'nun yadsınamaz tehlikesi nadir anlarda arkasına bakmadan kaçıracak kıvama getiriyordu insanı. Arjin ve Rıdvan neye bulaştığının gerçekten farkında mıydı?

İki aile arasında başlayacak savaştan Zeyno'yu kurtarmak için kaçırmaya mı çalışıyordu? "Annenler!" dedi şaşkın nidasını ayarlayamadan bastı. "Kızlar! Ben hiçbir yere gitmiyorum!" Sırtını kocasına döndürüp içeri gireceği esnada kapının kilitlendiğini işitti. Dehşeti onu olduğu yere çivi çakılırcasına mıhladı.

Elinden yakalayan kocası arabaya sürükleyerek, "Sen benim dediğimi yap. Aileme zarar veremez kimse," diye teselli etti. Ancak açık-

lamasının işe yarayacağını zanneden kocasına öfkeli çığlığını sessizce basarak anlık şoku yaşattı.

"Ailene dokunamazsa bana da dokunamazlar Cesur. Bu ne saçmalık! İçeri gireceğim."

İnadı adamı sinirlendirdi. "Rozerin bizzat seni öldürmeye geliyorlar. Seni öldüremezlerse tüm gerçekleri ortaya çıkartacaklar, o zaman istesen de bu konaktan sağ çıkamazsın," dedi, açıklama yaptıkça geçen süreden ötürü tedirginleşiyordu. Eve geri gelmesi epey zamanını alacaktı bu yüzden inatçı karısını ikna etmenin yolunu bulmalıydı. "Gerçekler ortaya çıkarsa ne sizinkiler ne bizimkiler ne de Hakkâri'deki aşiret büyükleri durmayacak."

Onu ikna etmek için altı boş beyanlar da bulunmasına inanamadı Zeyno. Karşı tarafın elinde kanıt olmadığı sürece konuşmaları çirkin iftiralardan öteye çıkamazdı. Zeyno'nun Cesur ile evli olması da iftiraların önünü alırdı. Fakat dediği gibi olacaksa da Zeyno kabul ediyordu. İşkencesinin öyle ya da böyle bitmesi gerekiyordu.

"Kabul sağ çıkmayayım!"

Celallenen Cesur ağa kolundan tutup onu arabaya ayarsız kuvvetiyle bindirdiğinde üzerine doğru giderek öfkeyle patladı. "Ama ben karımın sağ kalmasını istiyorum!" arabanın kapısını kapatmadan önce Zeyno'nun yüzünü avuç içine alarak hafifçe sıktı. "Madem hayatımı elimden aldın güzelleştirmek için elinden geleni yap!"

Cevap vermesine izin vermeden kapıyı yüzüne çarptı. Arkasında kalan Sinan'a döndüğünde elini uzatıp sıktı. "Arka alan senin! Adamların yetmezse Rehma'yı ara."

Sinan her ne söylediyse Cesur kısa bir baş hareketiyle onayladı ve direktifi verdiği adamlarıyla beraber arabalara bindiler. Olay büyüyor, bekledikleri kaos kopmaya hazırlanıyordu. Gümbür gümbür gelen felaketi Cesur'un durduramayacağına dair ürkütücü sezgilere kapıldı. Avuç içlerini birbirine bastırınca içindeki huzursuzluk baş gösterdi.

Sarsıcı düşüncelerinden uzaklaşmak için Cesur ile konuşmaya karar verdi. Hayatını güzelleştirmek için elinden geleni yap, sözlerini nasıl sindireceğini tartmadan, üzerine düşünmeden başka planları kuruyordu.

"Annenin beni çiftliğe gönderdiğini düşünmüştüm..."

"Neden?"

"Sakin kalması bana hiç inandırıcı gelmiyor. Bu olanlar annene normal gelmiyor. Sen, baban, Rehma, Yadê Keje sessizsiniz ama geri kalan herkes kan davasının başlamasından yana. Yani sence annen şüphelenmiyor mudur?" diye sordu kuşkusunu gizleyemedi. "Üstelik biz evlendikten sonra bir daha baba evine gelmeyen Firuze hala geldi. Annenin aklına nasıl girdiğini hayal bile edemiyorum." Kederli bakışlarıyla direksiyon başındaki adama döndü, anında göz göze geldiler. "Annen bizim geçmişimizi araştırıyordur Cesur..."

Cesur hiçbir şey söylemeden tekrar yola odaklandı. Nefes alışverişindeki sıkıntı dile geliyordu sanki. Annesinin durmayacağından o da Zeyno kadar emindi. Ürkütmemek için hak vermemesi Zeyno'yu yanıltmazdı neticede.

"Bunları düşünme."

Benzersiz teklifi karşısında mest oldu Zeyno. "Ne demek düşünme... Aklımı kaçırmak üzereyim. Olanlar beni deli ediyor!" diye itiraf etti, titrek sesi sakladığı duygularını afişe ediyordu. Öte yandan Cesur'un sakinliğini sorguluyordu. "Senin bir planın mı var yoksa?"

Sokak lambalarının ara ara aydınlattığı yan profili gergin çenesini, doğruca baktığı yolun yol olmadığını, korkunç çehresinin bir azabı andırdığını kadının görmesini sağlıyordu.

"Hayır," dedi Cesur tiksintiyle. "Şu an aklımda olan tek şey karımın topuğuna sıktığı adamın kalbine sıkmak."

Çehresindeki korkunç gazabın sebebini şimdi daha iyi anlıyordu. Düşünceler yüzlere sirayet ettiğinde saklamak hiçbir işe yaramaz. Görmeyi bilen manayı çok net çözer.

"Topallaya topallaya nasıl geliyorsa akıl alır gibi değil."

"Ölüme o kadar aç işte."

Konuşmalarını telefon sesi böldü. Zeyno arabaya bağlı telefonun kimden geldiğini, kocası yanında açarsa öğrenecekti. Ama zaten gizli saklı hiçbir şey kalmamıştı.

"Şerwan ağam nasılsın?"

"İyiyim, seni göreceğim için biraz mutluyum Cesur."

"Size gelmenize gerek olmadığını söyledim."

"Gerek var ki geliyorum. Bir saate oradayım. Yolda arama vardı biraz sıkıntı çıktı ondan geciktim."

"Sorun değil. Bir telefonun benim için yeterliydi. Hem Mirhan ağamızı tek bırakmamış olurdun."

Şerwan ağanın gür kahkahası Zeyno'yu gafil avlayarak gülümsetti.

"Mirhan ağamızı evdekilere göz kulak olsun diye bıraktık. Vardığımda konuşuruz. Barzan, Rezan ve Miran varmak üzeredir."

"Sağ ol bıremîn, sağ ol."

Konuşmaları son bulduğunda Zeyno farın aydınlattığı yoldan gözlerini çekip kocasına baktı. Ruh hâli az öncesine nazaran iyi olmalıydı ki çehresindeki korkunç ifade biraz yumuşamıştı. Gürültülü nefesini aldığını duyunca yumuşayan ifadenin yetersiz kaldığını anladı.

"Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?"

Hayır anlamın kafasını salladı. "Adı yabancı gelmedi."

"Şerwan Eroğlu! Diyarbakır'daki en büyük aşiretin ağasıdır. Aslında Arjin'in babasına tek bir telefon etseydi yeterliydi. Ama bizzat orada onları karşılamak istediğini söyledi."

Kuşkuyla gözlerini kıstı. "Rahatlığının sebebi bu muydu yani?"

"Hayır, onlar geldikten sonra zaten savaş başlamış olacaktı. Ama Gerivan ailesinin de Barbaros ailesinin de yanımızda olan insanları gördükten sonra arkalarına bakmadan kaçtıklarını görmek inanılmaz mutlu edecek beni!" dediğinde bir zaferi kutluyormuşçasına vahşice gülümsedi. "Ama ben kaçmalarına izin vermeyeceğim. Arjin'i bizzat kendim sürgün edeceğim!"

Zeyno sabırla olanları beklemek istedi fakat kemirgenler içindeki yerini öyle kapsamlı muhafaza ediyordu ki kötü hisleri bertaraf edemediğinden karamsar, iç bunaltıcı düşüncelere ve sonuçlara mecburen yöneliyordu. Çiftliğe varmış olduklarını fark etmesi uzun sürdü.

"Hemen gidecek misin?"

Cesur, sırtını koltuğa yorgunca bırakarak onayladı. "Evet, yokluğum fark edilmeden gitmem gerek."

"Beni Şerif de bırakabilirdi."

"Böyle bir zamanda olmaz."

Arabayı çiftliğin giriş kapısına park ettiğinde ikisi de kapısını açıp indi. Şerif'in onlara açtığı giriş kapısından geçerek bahçeye geçtiler. Arkalarında gelen arabadaki tüm korumalar inmiş kapının bitişiğinde bekliyordu. İlkay hemen Cesur'un arkasındaydı. Soğuğun kendini gösterdiği Gevaş'ta çiftlik Van Gölü'ne yakın menzilde kurulmuştu. Kollarını birbirine dolayarak gitmeye hazır bekleyen kocasını son kez izledi. Oradaki gelişmeler için her an bilgilendirmesini isteyecekti ki acı gerçeği hatırladı.

"Telefonumu getirmeyi unuttum. Seni nasıl arayacağım?"

"Eve geçince yollatırım. Sana özel numara çıkarttırdım, sim kartı da yanında yollayacağım. İhtiyacın olan ne varsa Şerif'e bildir, o gerisini halleder. Senin yanında o kalacak."

Ucu sızlayan burnuna dokunsa hüngür hüngür ağlayacaktı Zeyno. Öyle bir isteği vardı ve onu da kocasına çekinmeden söyledi. "Sadece iyi olmanız..." konuşmasını bitiremeden sessiz ve sakin arazide kulakları sağır eden silah sesleri yükseldi. Çok yakından gelen sesler neredeyse çiftliğin bahçesinden yükseliyormuş gibiydi.

Cesur karısına siper oldu!

Zarar görmemesi için siper olan kocasının kolları arasında kıpırtısız durdu Zeyno. Ya toprak kavgasına denk gelmişlerdi ya husumetli düşmanların çatışmasının ortasına düşmüşlerdi ya da... Onlar için gelmişlerdi.

Arkasında duran İlkay'a kükredi Cesur. "Neler oluyor lan?"

"Bilmiyorum ağam," diyen İlkay, elindeki telsizle adamlarına hemen konuştu. "Neler oluyor?"

Telsizden felaketin haberi geldi: "Rıdvan ve Arjin burada!"

Cesur ve Zeyno telsizden gelen sesten sonra göz göze geldi. Plan istedikleri gibi gitmemişti. Arjin veya Rıdvan onları fark etmiş, Kadıoğlu konağına gelmelerini bekledikleri kana susamış düşmanları peşlerine düşmüştü.

"Siktir!" diye kulağının dibinde kükrediği kadını kollarından ayırdı. "İçeri gir!" emriyle bahçeden uzaklaştırdı. Bu sefer ikisini de öldürecek, sürgün kararını verdiği Arjin'in leşini Barbaroslara hediye paketinde göndererecekti.

Rozerin Zeyno emrine itaatsizlik etti. "Asla!"

"Sana içeri gir dedim!"

Silah sesleri giderek yaklaşıyor, birbirleriyle iletişim hâlinde olan korumaların bağrışları birbirine karışarak vahşetin diğer yüzünü onlara göstermeden duyuruyordu. Rozerin Zeyno böyle bir durumda dört duvar arasında bekleyerek kafayı yiyecek kadar itaatkâr değildi.

"Senin yanında olacağım Cesur!"

Cesur sözlerine kulak vermedi. İlkay'a attığı sert bakışla, "Yengeni içeri götür!" emrini doğrudan verdi. Ne İlkay için çiğnenecek bir emirdi ne Zeyno için hemen pes edip kabul edilecek kararda.

Vahşetin çağrısına kulak veren ve belki biraz sonra o vahşetin ortasına kalkansız girecek olan Cesur Kadıoğlu'nun yanında olmak onun son nefeslerindeki son vazifesiydi.

İlkay, Zeyno'yu kolundan yakalayıp içeri götürmeye davrandığında Zeyno gözüne kestirdiği silahına uzandı, İlkay'ın belindeki silahı kaptığı gibi alarak iki adamdan uzaklaştı. Emniyet kilidini açtığı gibi Cesur ile İlkay'a doğrulttu.

Gitmeyeceğim sözünün üstüne söz söyleniyorsa kendi bildiğini kocası gibi okurdu!

"Gelmeme izin vermezsen önce seni vururum sonra İlkay'ı." Tehdidi açıktı. Elinde silah olduğu müddetçe Zeyno göz korkutmak için konuşmaz, yapacağım dediği her şeyi yapmadan da durmazdı.

Cesur yapacaklarını kestirebiliyordu. "İndir silahı Ruze!"

Kocası kurnazca davrandığını sanarak ona doğru hamlede bulunduğunda Zeyno namluyu göğe doğrulttu, bir el ateş ettikten sonra tekrar Cesur'un alnına sabitledi. "Yemin ederim vururum seni Cesur ağa!" dedi, kelimeler ağzından korkunç öfkesiyle döküldü. "Ya gelmeme izin ver ya da önümden çekil. Hiç kimse benim aileme silah kaldıramaz!"

Silah sesleri yaklaştıkça Cesur'un sağlıklı düşünme yetisi kayboluyordu. Korumalar yeterli düzeydeydi ama Arjin ve Rıdvan tam teçhizatlı gelmeyeceklerinden korumalarının ne hâlde olduğunu bir an önce öğrenmeli ve ona göre hareket etmeliydi. Tüm bunları görmeyen karısının tutturduğu inat ise faciayı getiriyordu. "Zeyno işin ciddiyetinde değilsin. Sana indir..."

Sözünü çabucak kesti kadın. "Sen hemen çitliğe gelmeyi kabul ettiğimde hiç şüphelenmedin mi?" sorusuyla amacını açıklamaya girişti. Bu saatten sonra hiçbir kuvvet Zeyno'yu durdurmaya yetemeyeceğinden belki son kez göreceği kocasına planını açıkladı. "Sen gittikten sonra kaçacaktım. O Arjin denen pisliği öldürmek için... Tüm bunlara boyun eğmemi mi bekliyordun Cesur?"

Cesur, silahını bir elinde tutarken, diğer elini karısına kaldırarak silahı ona vermesini istiyordu. Gözü dönmüş kadını ikna edemezse karşı tarafın kazanmasını sağlayacak bütün yolları açacaktı.

"Zeyno!" dedi aylar sonra. İlk ismini anmak harammış gibi yalnızca Rozerin'i yaşatan Cesur Kadıoğlu, Zeyno'yu yeniden diriltmişti.

Zeyno hayretle güldü ama kısa sürdü. "Rıdvan'ı neden vurdum biliyor musun? Bana silah kaldırdığı için onu vurmadım ya da beni öldüreceği için değildi. Aileme saygısızlık yaptığı için!" dedi, kafasını ağır ağır sallayarak kocasına belerttiği mavi gözleriyle acımasızca gülümsedi. "Beni asla affetmeyeceğini biliyorum ama başınıza açtığım belaları bitirmek için de elimden geleni yapacağım. O şerefsizleri ben vuracağım. Onlar da en sonunda Rumi'nin yanına gidecek!"

"Olmaz dedim sana... İçeri gireceksin."

"Neden girecekmişim? Sonuçta bunu bekliyordun. Sonuçta bunu kabul ettin!" avazı çıktığı kadar bağırdı. Hançeresinden konuşacağı

gerçekler feryatlarıyla yükseldi. "Sen de beni onlara vermedin mi? Sen de beni yakaladıklarında almalarına izin vermedin mi? O gün Arjin'i neden vurmadım sanıyorsun ha! Gelmesi için vurmadım. Gelecek, ben de onun cezasını kesecektim."

Planını dehşetle dinleyen Cesur, perdenin arkasında kalan gizli bilgileri paylaşmak zorunda kaldı. "Seni alamayacaklarını biliyordum, tek çarem buydu yoksa delilleri sunacaklardı..." dedi, sakince yaklaşarak çıldırmaya yüz tutan karısının kanına girmeyi hedefledi. "Lan Arjin ve Rıdvan'ın elinde senin ve Rumi'nin fotoğrafları var."

Zeyno son cümleleri algılamadı, yalnızca kendi gerçeklerine odaklanmıştı.

Alaycı gülüşü katı ifadesini sertleştirdi. "Bana yetiştiğin için Rıdvan'ı vurdum. Beni götürmelerine izin vermediğin için Rıdvan'ı vurdum. Zaman kaybedip beni öldürmediği için Rıdvan'ı vurdum!" konuştukça alaycı ifadesi nefrete dönüşüyordu. Kocasıyla neredeyse yer değiştirmişlerdi. Tiksinti onları yönetiyor, kana susamış hayvanlar gibi cezbediyordu.

"Şimdi beni öldürmediği için onu öldüreceğim. Beni öldürseydi bugün bunları yaşamayacaktınız. O şerefsiz bunu bile beceremedi!"

Pozisyonunu değiştiren kocasının ona doğru gelmeye davrandığını son anda seçti Zeyno, "Gelme..." diye ikaz etti. İtibar etmeyen kocasını acı tecrübelere dayatmak istemiyordu. "Çekil önümden yoksa seni vururum, diyorum. Allah şahidimdir acımam!"

"Sık lan!" dedi Cesur, inadına inatla gitti. Bu saatten sonra dönenin yüzü karaydı.

"Çekilmiyor musun?"

"Hayır!"

Olumsuz yanıt kararını destekleyen sayamadığı kaçıncı sebep oldu, Zeyno kocasını gözünde kararttı, kolunu işinin ehli bir asker gibi nişan aldı ve Cesur'un omzuna sıktı.

"Siktir!"

Cesur'un küfrü kararttığı gözlerini açmasını sağladı. Merminin parçaladığı kolu kana bürünse de Zeyno üzerindeki mont yüzünden seçemiyordu. Sol eliyle omzuna baskı uygulayan Cesur acıyla kasılarak öne doğru iki büklüm eğilince İlkay şaşkınlığından sıyrılıp patronuna koştu.

Fırsatını yakalayan Zeyno korumalar içeri dolışmadan kapıya koşmalıydı. Vurduğu adamın İlkay'a emirler yağdırması yetersizdi çünkü Zeyno'nun elinde şarjörü mermi dolu tehlikeli bir araç bulunuyordu.

Sırtını döndüğü anda kapıyı birinin tuttuğunu gördü. Elindeki silahı ona doğrultamadan gördüğü sureti tanıdı. Deprem olmuş gibi artçı şoklarla sarsıldı Zeyno. Gördüğü bütün rüyaları anımsadı, herhangi birinde böyle ona çıkıp gelen yüzü görüyor, sonra o yüz hiç gelmemiş gibi yanından geçip gidiyordu.

"Ağabey..." dedi zoraki tınısıyla. Gördüğü suret şimdi bulanık ve soyut bir görüntüden ibaret oldu. Dinç hâliyle rüya görüyor olamazdı Zeyno. "Ferman..." diye seslendi, ağlamaklı tınısını idrak edince gözlerini kırpıştırdı.

"İçeri gir!"

Gür sesi katı ve kırgınlığın etkisiyle mesafeli çıktı. Zeyno rüyalarını yaşıyordu. Ferman Kılıçhan tam olarak karşısında duruyor, yıkılmış görüntüsünü mesafeli tavrının arkasına saklıyordu.

Burnunu çekerek güldü. "Geldin..." dedi, gülüşmesi ağlamaklı sesine karıştı. "Benim için geldin..." heyecanı silah seslerini duymasını engelliyordu. Dur duraksız nefesleri onun için gelen ağabeyine sarılmayı hayal ettiğinde göğüs kafesini neredeyse parçalayacaktı.

Zeyno'nun heyecanını Ferman'ın katı, sarılmaz duruşu öldürdü.

"Senin için gelmedim..." diyerek elini kaldırdı ve ona gelişini böyle yaparak engelledi. "O silahı sahibine ver, eve geç."

Göz bebekleri titriyordu. Zeyno bu gözlerin ona ne kadar düşkün olduğunu, ağladığını görmeye dayanamadığında böylesine kederli baktığını biliyordu. Ferman'ı kendinden daha iyi tanıyordu. "Hayır ağabey..." dedi, ağabey derken onu içine çeker gibi muhtaç hâlde zikretti. "Benim için geldin biliyorum..."

Aylardır yapmayı beklediği sarılmak eylemini biraz sonra gerçekleştirecekti. Ferman buraya kadar gelmişse Zeyno'nun elinden kurtulamazdı. Uyarılarına aldırış etmeden ağabeyine bir daha yürüdü.

Kafasına koyduğunu yapan kız kardeşine kükredi. "İçeri gir dedim sana lan!"

Acı gülümsemesini yanaklarından sicim gibi akan sıcacık gözyaşları ıslattı. Zeyno ağabeyine son gücünü yitirene kadar yalvarabilirdi. "Bana sarılırsan... Eğer sana bir kere sarılmama izin verirsen içeri girerim."

Ferman Kılıçhan olanlardan sonra dimağ donduran isteğini tek kaşını kaldırarak sorguladı, Zeyno onun yüzünden böyle şımarıktı. İsteğini duymazdan gelerek gelişinin asıl amacını açıkladı. "Buraya olabilecek

kan davasına engel olmak için geldim. Daha fazla olay çıkartma, içeri geç."

Neden herkes onu kandıracağını sanarak basit cümleler kuruyor? "Niye konakta değilsin o zaman? Neden benim yanımdasın?" kilit sorularla Ferman'ı köşeye sıkıştırdı. Sonra çok üzerine gittiği için şımarıkça davrandığını hissederek tavrından vazgeçti. Ferman onun şımarıklarını kabul edecek kadar dertsiz, gönüllü değildi. "Biliyorum... Beni asla affetmeyeceksin... Ama ölmeden önce son bir kez sana sarılmak istiyorum. Yalvarırım beni geri çevirme."

Aciz davranışını görmemek için gözlerini çevirdi. "Zeyno benim için öldü!" dediğinde ise açtığı büyük yaraları anlamasını istercesine mavi gözlerini ona dikti. "Eski kardeşim bilir ki yabancılara sarılmam. Kocanı duydun şimdi içeri geç."

Kolunu yaraladığı kocasına baktığını anladı Zeyno. Gözlerinde minnet vardı. Ferman ne söylerse söylesin Zeyno aksi olduğunu gözlerinden anlayabiliyordu. Göz pınarlarında biriken yaşlarını çabucak sildi. İsteği olmadan Ferman giderse, Arjin'i vurmadan kendi canına kıyacaktı Zeyno.

Kararından dönmemişti.

"Ferman yalvarırım... İstersen ayaklarına kapanırım... Ama beni sadece bir kere kabul et..." dedi, boşa silmiş gibi hissettiği gözyaşları yanağını ıslatarak montunun yakasını ıslatmaya devam etti.

"Ne olacak ki... Söz fazla sıkmayacağım..." dedi, hıçkırığı konuşmasını yuttu. Reddedeceğini bilse de ona doğru iki adımla yaklaştı. Silah sesleri, bağrışmalar, sesini bastırıyordu ama Zeyno durmaya niyetli değildi. "Sen sarılma... Bak sen sarılma tamam mı? Ben sarılırım..."

Ferman Kılıçhan sarılmaya niyetlenen kız kardeşine sırtını döndü.

Zeyno onu reddeden, son isteği olduğunu idrak edemediği kardeşine sırtını dönen ağabeyinden sonra kaybedecek hiçbir şeyinin kalmadığını anladı ve namlunun ucunu kendine çevirerek silahı kalbine dayadı.

"Eğer bana sarılırsan kendimi vurmam!"

Ferman'ı hızla ona döndüren sihirli cümle, silahın sol yanına bastırdığını görmesini sağladığında Zeyno onu bir kez daha ikna ettiğinde sevindi fakat sarılmayana kadar tam anlamıyla muradına ermeyecekti.

Mavi gözleri dehşetle büyüyen ağabeyi nasıl böyle bir şey yaparsın,

sorusunun sindiği ifadesiyle onu yağılarken Zeyno, kocasının müdahale etmek için yaklaşan ayak seslerini işittiğinden sendeledi.

"Rozerin… Silahı indir!"

Cesur'un afalladığını ses tınısından anlayabildi. Ona bakmadan şansını son kez kullanarak kocasına yalvardı. Aciz yalvarışı kimsenin kalbine zuhur etmiyor muydu? Kimse onun son dileği olduğunu anlayamıyor muydu? "Cesur yalvarırım bana sarılmasını söyle… Benim ona çok ihtiyacım var. Söz veriyorum çok sıkmayacağım dedim… Sadece bir kere sarılacağım sonra içeri gireceğim… Yemin ederim ne derseniz onu yapacağım. İkinizi de dinleyeceğim!"

Gözlerini ağabeyinden ayırmadan, "Seni çok, çok özledim Ferman…" ağlayarak özlemini itiraf etti. Onu özlediğini söyleme şansı yakalamışken susmadı. "Allah şahidim, sana olan özlemimden gebe-riyorum."

Ferman'ın genişleyen burun delikleri zorlandığının, titreyen göz bebekleri dayanamadığının kanıtıydı. Ah o lanet olası gurur ve kırgınlık kararından dönmesini engelliyordu.

"İndir lan silahı! Sana sarılmayacağım!"

Kırgın gülüşü dudaklarına peyda oldu. Ferman Kılıçhan'a son gülüşünü sundu ve gözünü kırpmadan tetiği çekti.

Tetiği çekeceğini anlayan Cesur Kadıoğlu silahı itmese doğrudan kalbine isabet ettiği kurşun istediği deliği açacaktı. Kalbini teğet geçen kurşun kolunu sıyırdı. Sıcağı sıcağına hiçbir şey hissetmedi Zeyno.

Ferman'ın hançeresinden acıyla kopan Zeyno haykırışı yürekleri yaktı. Sırtını döndüğü küçük kardeşine soluksuz nefesiyle koşarak geç kaldığı isteğini yerine getirdi. Silahı kalbine doğrulttuğunda gururundan vazgeçmesi gerekiyordu. Zeyno'nun kendi canına kıyacak kadar gözünün döndüğünü gördüğü hâlde ihtimal vermediği hatayı yapacağını hesabına katmalıydı. Kahrolası gururunu ezmeliydi.

Sarıl diye yalvaran kız kardeşine sıkıca sarıldı. Kolunu saran kırmızı sıvıyı görünce dehşetle bağırmaya devam etti. "Zeyno! Ne yaptın lan ne yaptın?"

"Lütfen…" dedi gözyaşları içinde, onu sararak tutan ağabeyinin varlığıyla yetinemedi. "Bana sarıl… Sana çok ihtiyacım var Ferman…" aciz yalvarışı fazlasını istemekten çekinmeyen dili, yaşlarla dolu göz-

…ca ağabeyine kenetlenmişti. Bu an için dünyayla bağlantısını …mamıştı. Sırf bu an için beklemişti.

…şmak demediği hayatına Ferman'a sarılmak için veda etmemişti. Ferman, kolları arasında yorgun düşen kardeşini sıkıca tutarak …yla beraber dizlerinin üzerine düşerken pişmanlıktan kavruluyordu. …ndi canına kıymaya karar verdiğini nasıl görememişti? Boynundan …ak kız kardeşinin başını göğsüne yasladı ve saçlarına sayısız öpü-…ler bıraktı.

Zeyno ateş değmiş gibi yanan koluna rağmen gülümsüyordu.

Cesur ağanın emri çatışmanın devam ettiği çiftlikte sarsıcı hiddetiyle yankılandı: "Arabayı getirin çabuk!"

Gülüşü dünyadaki son anıymış gibi mutlu, gözleri vedasını ediyormuş gibi acı acı bakıyordu. Ferman gördüklerinden korktu. Ferman…un son nefesini vermesinden ölesiye korktu. Bir sıyrıkla onu kaybetmekten çıldırasıya korktu.

"Sakın gözlerini kapatma Zeyno!"

Ferman'ın kederini gölgeleyen telsiz sesi dikkatleri dağıttı. İlkay'ın elindeki telsizden gelen kıyametin haberi artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını, vahşetin tek bir sesten bile olsa hüküm süreceğini alenen kanıtladı.

"Rıdvan öldü ağam!"

Cesur ve Ferman haberin üzerine göz göze gelirken, Zeyno genzinden kopan çığlığa engel olamadı. O an dağlanan yüreği için bir ağıt yaktı, kederi sırtlayamayan bedeni ağabeyinin elleri arasında zayıfladı ve kadın en güvenli kollarda baygın düştü.

İki kadının çığlığı birbirine karışmıştı: Biri intikam içindi diğeri ise bir ölüme daha sebep olduğu içindi.

Dil evîndare [61]

Dileklerin için kalbini temiz tut!

İçten edilen dualaların er ya da geç kabul edildiğini artık biliyordu Rozerin. Zamanında babaannesi Xanê, temiz kalbin dua edeceği vakit nasıl bir ruh hâline bürüneceğini sık sık tembihlemiş, torununu ısrarla hayırlı ve güzel dualara davet etmişti: *Ellerini semaya doğru kaldırdığında Allah'tan öyle güzel, öyle içten dile ki senin kalbindeki isteği görsün ve rahmetiyle gelsin. Gelsin ki dileğini anında yerine getirsin!*

Zeyno'nun son isteği gerçekleşmişti. Yabancı diye ötelediği kardeşini sımsıkı kucaklamıştı Ferman. Dağlayan yüreğine iyileşmesi için şifasını vermişti. Ölümle arasına giren engelleri aşamamıştı ama Ferman ile arasına giren hatayı ezmişti.

Düşünceleri yerini muhafaza edemiyordu, Ferman'a sarıldığını hissedip gönlünü okşamak istedikçe başındaki ağrı ona sevincini reva görmüyormuş gibi zonklayarak kendini hissettiriyordu.

Lanet edip ağırlığıyla başına kuvvet uygulayan göz kapaklarını kaşlarına kadar kaldırdı. Bembeyaz bir tavandan ibaret görüntüyü algılamakta güçlük çekince bir müddet öyle kaldı. Nükseden ağrı gözlerini hareket ettirdikçe inatla büyüyordu.

Nerede olduğunu çözmek için alanı taramaya çalıştığında başındaki ağrı müthiş bir sancıyla yükseldi ve inleyerek gözlerini geri kapattırdı. Ne olduğunu anlayamadıkça öfkeleniyordu.

Son bir gayretle gözlerini tekrar açtı, başında gezen keskin ağrıyı unutamadı ama duymazdan gelerek en azından ne olduğunu anlayabilmek için kafasını âdeta gömüldüğü yumuşacık yastıkta hafifçe oynattı.

Tavandan sonra görebildiği kocasıydı… Sağ omzundan dirseğine kadar sarılı kolunu dizine yaslamış, kafası eğilmiş hâlde dalgın ve yorgun oturuyordu. Omzuna sıktığı anı anımsayınca inledi. Kocasını kendi eliyle yaralayarak böyle kötü ve zor zamanda müşkül bir adama çevirmişti.

[61] Gönül âşıktır.

Zeyno, pişmanlıkla ağlayacak gibi oldu ki bayılmadan önceki anlarının anımsadı. "Ferman!" feryadı ağzından hıçkırıkla kopuverdi. Ferman başında değilse hepsi bir rüya mıydı? Cesur'u vurduktan sonra yaşadığı her şey imgelediği görüntüleri bir ürünü müydü? Kendini mi kandırmıştı Zeyno?

"Rozerin!" nidası yükselen kocası, saniyeler içinde yanı başına gelip "İyi misin?"

Hayal meyal hatırladığı bazı görüntülerin bozuk kaset gibi bir görüşün bir kaybolmasından hayli rahatsızlık duyan kadın, kocasının olanları iyi edeceğini bildiğinden eline sarıldı.

Beklentilerin yorduğu gerçeğini umursamadan, "Cesur… Cesur, ağabeyim nerede?" diye sordu arayış içinde. Uzandığı yataktan kalkmaya davranınca kocası engel oldu. "Ferman… Ferman…" ağlamaklı edasıyla Ferman'ı defalarca kez zikretti. Kocası ona cevap vermiyordu.

"Ağrın var mı, doktoru çağırayım mı?"

Ela hareleri donuk, üzeri buz tutmuş bir gölü anımsatıyordu; buz katmanının altında neler olduğunu saklayan nice anlam vardı ve Cesur hepsini saklamayı başarmıştı. Omzundaki yaraya rağmen yanında kaldığını, uzanması gerektiği hâlde ayakta olduğunu yeni yeni idrak edince vicdan azabıyla kavruldu. Bu adamın hayatını sömürmek için yaşıyordu Zeyno.

"Ağabeyim nerede? Ben hayal görmedim değil mi? Yanımdaydı…"

Cesur gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, hayal görmedin. Seni bizzat hastaneye getiren oydu. Ama…" dediğinde nefesini tuttu, buz katmanı çatlar gibi oldu.

"Ama ne?"

"Gitti… Bir daha gelmeyeceğini söyledi."

Çatlayan buz katmanlarının yüreğine battığı hissiyle irkildi; acı çok acı bir tat damağında belirip bulantı hissine dönüştü, birbirine karışan hislerinin arasında başı dönüyordu Zeyno'nun.

Ferman uyanmasını beklemeden gitmişti…

Gidişini çaresizce kabul etti. Son dileğini zorlamalarla, yakarışlarla, kendi canına kastederek gerçekleştirmişti. Cesur, müdahale etmese direkt kalbine sıkmıştı. Ferman o noktadan sonra sarılsa da bilmeyecekti Zeyno. Fakat yüreğini ferahlatacak geçerli bir sebebi vardı, ağabeyi her ne kadar inkâr etse de kan davası için geldiğini söylese de onu önemsediğinden peşinden gelmişti.

Cesur'un endişeli göz bebeklerini görünce üzüldü, vicdan azabının kor ateşlere atıldığı zor bir anı yaşıyordu. Cesur'a zarar verdiği kadar,

hayatı boyunca verdiği zararları toplasa kendiyle beraber kimseye vermemişti.

İyiyim, yanıtını ağırlayan tebessümüyle ikna etti. Sonra yetinmeyip sözlü ifadeye başvurdu. "Endişelenme iyiyim… Sadece olanları hatırlamaya çalışıyorum…" dedi bitkince. Külfetini omuzladığı vicdan azabı, Cesur Kadıoğlu'nu incelediğinde yerinden kıpırdatamadığı kaya kadar büyüdü.

Susuz boğazına bir yudum su arzusu duyarak, "Neler yaptığımı… Neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum…" diye konuştu güçsüzce. Kuru kuru yutkununca acıyla inledi. Onu inleten susuzluk değildi, bilincini kaybetmeden önce aldığı haberdi.

"Kendini zorlama," diye ikaz etti kibarca. "Doktoru çağırayım."

Gitmek için geri çekildiğinde Zeyno kolundan tutarak durdurdu. Çatlayan buz katmanını kıracak suali belirsiz ifadesiyle yöneltti. "Rıdvan öldü mü?"

"Öldü!" dedi, donuk bakışlarını kıran intikam ateşi tekrar harladı.

Gözlerini kaçırmadan, "Kim öldürdü?" sorusunu yöneltti. Gerivan ailesi bir oğullarını daha toprağa vermişlerdi, onu öldüren kimse bilmek istiyordu. Cesur'un nefesini çaresizlikle bırakarak gözlerini kaçırması kadına duymaya tahammül edemeyeceği korkular yaşattı. Ya katil, düşünmeyi aklından geçirmeye korktuğu isimse?

Cesur, sessizliğiyle düşüncelerini destekliyordu.

"Ağabeyim…" dedi, titreyen çenesinden, zikrettiği sıfat bocalayarak çıktı. "Ağabeyim mi?"

Belirsiz ifadesi değişmedi. "Ferman etkisiz hâle getirmek için vurmuş, senin yanına geldiği için onunla ilgilenmeyince Rıdvan başıboş kaldı. Sonra yaralı olduğunu adamlardan biri fark edip vurmuş."

Kocasının elini bırakıp parmaklarını birbirine kavuşturdu. "Yaralı ise neden öldürdü?" sorusunu sorarken de gözlerine bakamadığından Cesur ağa dışında odanın her yerinde gereksizce gezindi.

"Çünkü ayağa kalkmaya çalıştığını görmüşler," diye açıkladı, sesi Rıdvan'ın inadına hayret edercesine şaşkın çıkmıştı. "Büyük ihtimalle o hâlde bile seni öldürmeye geliyordu. Yani Rıdvan ya seni öldürecekti ya da kendi ölümünü getirecekti."

Rıdvan yanlış insanlara bulaştığı için en başından mezarına kazmayı çakmıştı.

"Hangi adam olduğunu biliyor musun?"

Cesur, sorularından rahatsız olduğunu alenen aşikâr ederek huzursuzca yanıtladı. "Evet ama bunu umursama…"

"Umursama…" diye tekerrür etti sessizce. Dile hacet düşmeyecek *ıstırıplar ancak şuursuz bilinçten gelir.* Cesur ağa yaralandıktan sonra bilincini yitirerek, şuursuz izahıyla, vicdanını söndürmesini tembihliyordu. Tabiatında vahşiliğin var olduğu barbarların seçimiydi umursamamak.

Son günlerde kendini tanımakta hayli sıkıntı çeken Zeyno, eline silahı aldığı gibi gözünü kırpmadan birilerini vurabiliyor, ölümlere sebep olacağını düşünmeden önünü kesen her bireyi kanla cezalandırıyordu.

Yabani gözleri ellerine kaydı, artık eskisi kadar temiz olmayan ellerinde adını bilmediği ve bildiği her insanın kanını gördü. Rumi onun yüzünden ölmüş, Rıdvan onun meselesi yüzünden öldürülmüş, Cesur'u kendi eliyle yaralamıştı ve nihayetinde kendi canına kastetmişti.

Rozerin Zeyno kendini vahşi bir barbar gibi hissediyordu. Canına kastettiği insanların öleceğini umursamadan onlara silah doğrultuyordu.

"Rozerin?"

Kocasının omzunu sarsmasıyla kafasını kaldırdı. Dehşetle sıklaşan nefeslerinin arasından, "Kıyametimiz kopmuş Cesur…" diye soludu sessizce. "Kıyametimiz kopmuş, ev ne durumda bilmiyorum ve sen bana umursama diyorsun!" feryadıyla gözyaşlarını saldı. Kıyametin nezdinde hüküm süren kayıplarına ağladı.

"Cesur…" diye adını zikretti yalvarırcasına. "Cesur ağa… Bir can daha benim yüzümden gitti. Nefret etsem de bir cana daha kıydılar. Benim yüzümden… Ne kadar büyük bir acı olduğunu görmüyor musun?"

Cesur Kadıoğlu krize davet çıkaran sözlerini duyduktan sonra sağlam koluyla onu sararak teselli etmeyi denedi. "Bu yolu kendisi seçti. Senin hiçbir suçun yok tamam mı? Sen hiçbir şey yapmadın. O Arjin'in yolundan gitti ve olan ona oldu."

Rumi'ye kanmasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Nasıl olan ona oldu? Allah kahretsin! Asıl olan bana oldu… Ben bu acıyla nasıl baş ederim Cesur… Elime silahı aldığım gibi gözümü kırpmadan birilerini vuruyorum ve hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam ediyorum. Bu kadın ben değilim…" yaralı koluna ve elindeki seruma aldırmadan, Cesur'un kollarına sarıldı. Sanki acısını o adam alırmış gibi yüküyle ona sığındı. "Ben böyle cani bir insan değilim. Yemin ederim değilim."

Cesur yükünü alabildiği kadar omuzladı. "Seni biliyorum Ruze. Seni tanıyorum artık." Sinir krizine girdiğini fark ettiğinde sarılı kolunu rağmen yüzünü avuç içine aldı. "Bak Rozerin bana bak…" diyerek kırısının kendisine bakmasını istedi. "Rıdvan ile konuşmuştum. Bu iş

sonunda ölecek kişinin o olduğunu söylemiştim. Bu yoldan geri dönmesi için son bir şans verdim ona. Sonunu kendisi getirdi."

Rıdvan, ölümüne koşan sayısız aptallardan biriydi.

Gerçek bu cümleyle sınırlı kalacak, ölümünü kendisi getirdiği için bu durum Zeyno'yu suçsuz yapacaktı? Neticesine baktığında Zeyno onu vurmamış mıydı? Kana susamış vahşi yaratıktan tiksinirken kendi ellerini kana bulamamış mıydı?

"Ne olursa olsun bu bir insanı vurduğum gerçeğini değiştirmez!" diye haykırdı, elemini dindirecek hiçbir sebep bulamadı. Gözyaşlarıyla sığındığı kocasının kollarında debelenirken çoğalan ağrılarıyla beraber hüngür hüngür ağladı.

Hiç uyanmamayı dilemek korkakça bile olsa Zeyno hiç uyanmamayı diledi.

"Kendine gel Rozerin!"

"Benim yüzümden Cesur ağa... Benim yüzümden öldü Rıdvan!"

Cesur Kadıoğlu acil çağrı düğmesine ısrarla basarak yardım çağrısında bulundu. Bu hâliyle kim olursa olsun gücü yetemezdi.

Sinir krizi geçiren kadına ve onu zapt etmekte zorlanan kocasına müdahale etmek için içeriye giren doktor ve hemşireler, zapt edemedikleri Zeyno'ya sakinleştirici vururken, karısının zorlamasıyla yarası kanayan Cesur ağanın pansumanını değiştirmek için başka bir odaya aldılar.

Ölümün kokusu bir kere alınmıştı, doldurulması gereken mezarlara yeni isimlerin katılmak üzere olduğundan habersiz kaçıyorlardı ve bir gün tosladıkları duvardan hiç hesaplarına katmadıkları isimler onları alacaktı.

Ölüm hükmünün insan ağzından çıkacak bir emre baktığı nerede görülmüştü? Bir insanı öldürmenin kolay ve hazmedilir olduğu kanısına nasıl varılmış, bir cana kıydıktan sonra nasıl hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam edebilmeyi göze almışlardı?

Vicdanı ve merhameti yok olan her insanın içinde katil olma arzusu yatar ve bu arzu günü geldiğinde ağız sulandıran bir lezzetle kendi varlığını hatırlatır.

Belki de Zeyno sevdiği adamdan darbe yedikten sonra merhametini kaybetmiş, içinde bir caninin yattığından habersiz kırılan kalbinin ve incinen gururunun intikamını aldığını zannederken fıtratındaki kötü arzuyla tanışmıştı. Belki de Rozerin Zeyno Kadıoğlu gerçekten kötü bir kadındı ve çıkarları için saklı kalan duygularını gün yüzüne çıkarmıştı.

Yattığı hasta yatağında, saat ve zaman kavramını yitirmiş, kimsesizler gibi gözlerini boş odaya açmıştı. Muhakemelere girme fırsatını ağrılarından sebep bulamıyor, hangi organının hangi organından daha şiddetli ağrıttığını ölçemiyordu.

Koca odada tek başınaydı. Burada olduğundan kimin haberi vardı? Kaynanası ya da ailesinden vurulduğunu dahası kendini vurduğunu duyan olmuş muydu?

Yine o bilinmezlik havuzunda tek başına yüzüyordu. Ne cevap alabiliyordu ne soracağı birine rastlıyordu. Uzandığı yatakta doğrulmak için sağlam kalan tek kolundan destek aldığında, şiddetlenen acısı çoğunca vazgeçerek geri yattı.

Son gelişmeleri takip eden Cesur Kadıoğlu ne durumdaydı? Geçirdiği sinir krizi yüzünden kendi kadar kocasına da zarar vermişti. Bir odaya yatırılmış olma ihtimali yüksekti. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı, odaya hemşire çağırmaktı.

Acil düğmesine basmak için başucunu kontrol ettiğinde kapı sesini işitti Zeyno, umutla gözlerini kapıya çevirdi. İçeriye asıl merak ettiği kişi girdiğinde derin bir nefes aldı. Cesur buradaydı...

"Cesur!" heyecanlı narası, tekrar kalkma gafletine girince kısa sürdü. Acıyla yüzünü buruşturan kadın, yaralı kolunu unuttuğuna inanamayarak yastığa kafasını gömdü.

"Ne zaman uyandın?"

Dünkü hâlinden daha beter, konuşmaya takati kalmayan adama bakacak yüzü bulamadı. "Yeni uyandım, sen neredeydin?" diye sordu ürkekçe. Konaktan gelecek haberleri duymaya gücü yoksa da bilmek için bekliyordu.

Cesur montunu sırtından indirip iki kişilik koltuğun üstüne bıraktı. "Dışarıdaydım, işlerim vardı."

Üstü kapalı cevaplarla gerçeği öğrenmeye niyetlenen kadının hevesini kırıyor, böyle yaparak güncel durumdan yoksun bırakacağını sanıyordu. "Hep burada mıydın?" diye sordu sakince.

"Hayır, dün sen uyutulduktan sonra çıkmak zorunda kaldım," dedi, sandalyesini alarak yatağın kenarına yerleştirdi. "Daha iyi misin?"

Konağa mı gitmişti? Nasıl bir açıklama yapmıştı? Balıkçı yaka kazak boynuna kadar uzanan sargıyı saklasa kolunun duruşundan kimse şüphelenmemiş miydi? Acı ifadesi, çökükleri ağırlayan çehresi kimsenin dikkatini çekmemiş miydi? Evdekiler onun hâlâ çiftlikte olduğunu mu sanıyordu? Sonu gelmeyen suallere düz ve yeterli cevaplar gelmedikçe kendi içinde kafayı yiyecekti.

"Evet, olmaya çalışıyorum en azından. Sen nasılsın?"

"İyiyim..." önemsiz bir soruymuş gibi geçiştirerek yanıtladı. "Hemşire birazdan yemeğini getirecek. Güzelce ye."

Zeyno, yemek istemiyordu. Geçiştirmesinden anladığı kadarıyla konak birbirine girmiş, beklenen felaketler kopmuştu. "Evdekiler nasıl... Bana bir şey anlatmıyorsun ama neler oldu? Son durum ne Cesur? Konağa gittin mi hiç?"

"Yemeğini yedikten sonra konuşalım, tamam mı? Aşağıda bir görüşme yapmam gerek."

Yine kaçıyordu! Bu kaçış nereye kadar devam edecekti? Gerçekler ortaya mı çıkmıştı? Kaçarak, ondan saklamaya mı çalışıyordu? Nihayetinde her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı.

"Sen bir şey anlatmadan yemem!"

Cesur, inat edeceğini bildiğinden çabuk pes etti. Ya da inatlaşacak kadar güçlü değildi. "Ağrı'dayız Ruze. Rıdvan vurulduktan sonra pek iyi şeyler olmadı. O yüzden sadece yemeğini ye. Sen iyi olduktan sonra buradan gideceğiz."

Ağrı mı? Gevaş'ta olduğunu zanneden kadın Ağrı'ya mı getirilmişti?

"Ağrı'ya nasıl geldik Cesur?" diye sordu gözlerini belerterek. "Hastaneyi mi bastılar yoksa?"

"Hayır, seni hastaneye götürdükten sonra ilk müdahaleni yaptılar. Tehlikeli olduğu için ambulansla buraya sevk edildik..." Odanın kapısı çaldığında Cesur gözlerini karısından çevirmeden girmesini söyledi. "Ben senin sorunu cevapladım. Sen de yemeği ye, döndüğümde daha rahat konuşacağız."

Sözünü verdikten sonra hastane odasından apar topar ayrıldı. Hemşire ile tek başına kalmasa seslenir ve bu telaşın sebebini sormadan yakasından düşmezdi. Neler döndüğünü mutlaka öğrenmeliydi Zeyno; yüz ifadesinden ve telaşından anladığı acil bir durumla karşı karşıya kaldıklarıydı.

Kocasının terk ettiği sandalyede yerini alan hemşireye teşekkür ederek yemeğini yedirmesine müsaade etti. Sıkıntı çıkarmadan sakin sakin yemeğini çiğnedi. Yemeliydi ki Cesur'dan istediği her sorunun cevabını alabilsindi. Yemekten sonra samimiyetini kurduğu hemşireden destek alarak lavaboya girmiş, ihtiyacını giderdikten sonra yüzüne su çarpmıştı.

Soluk benzine çarptığı soğuk su o kadar yetersiz kalmıştı ki Zeyno aynadaki korkunç kadına maruz kalmak istemediğinden banyodan he-

men çıktı. Pansumanı değiştireceğini söyleyerek asıl işine döndü Rüya hemşire, pansumandan sonra biten serumunu yenisiyle değiştirdi.

Saatin kaç olduğunu hemşire vesilesiyle öğrendi. On biri on bir geçiyordu. Eş zamanlama ona bir şeyler anlatıyor, korkusuna yenilen Zeyno göremiyordu.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa düğmeye basmanız yeterli. Tekrar geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim," derken kimsesizliğini kıran hemşireye minnetle gülümsüyordu. Kapıdan çıkmak üzere yol aldığında son kez seslendi. "Eşimi görürseniz odaya gelmesini söyler misiniz?"

Ricasını kırmayan kadının gidişiyle yine tek başına kaldığı odanın hasta yatağına başını bitkince yasladı. Ağrı'da özel bir hastanede tedavi görüyordu ve yalnızdı. Kimsesinin olmayışını tekrar gündemine getirerek sorguluyordu Zeyno. Böyle bir günde bile tek kalacaksa hayatında gerek anlamda elini tutan kim vardı ki?

"İnsanlar en çok acı çekerken yalnızdır Rozerin."

"Uyuyor musun?"

Kocasının sesini duyduğunda gözlerini hızla açtı. Zeyno, yalnızım dediği an da yalnız olmadığını kanıtlayan bir Kadıoğlu ferdiyle bir odada buluşabiliyordu ve bu süreçte her ne olursa olsun onu asla yalnız bırakmayan Cesur olmuştu.

"Şimdi gelmezsin sanıyordum."

"Kapıdaydım."

Yorgun sesi kulaklarını bir kez daha tırmaladığında Zeyno'nun canını yakan ateş yüreğine yakıldı. Kendini vurduğundan beri zaman kavramını yitirecek kadar uyuyordu ancak Cesur durumu pek iç açıcı olmadığı hâlde ayakta iyileşmeye, maruz kaldığı belaları çözmeye çabalıyordu.

Zeyno yaralı olan kocasını izlemek yerine yatağın sol tarafına ağır ağır kaydı. Cesur'un da dinlenmesi gerekiyordu. Çünkü ikisi de yaralıydı. Hem onunla yavaş yavaş sohbet edip suyuna giderse belki tam olarak neler olduğunu öğrenirdi.

"Ağam?"

"Söyle Rozerin?"

"Neden sen de uyumuyorsun? Neden yatağında değilsin?"

"Böyle iyiyim Ruze, iyi ıskaladın."

Sağ omzunu hedef alırken daha büyük zararlar vereceği korkusuna kapılmadan sıkmıştı. Gözü dönen Rozerin Zeyno'dan korkuyordu ar-

tık. "Burada benimle uyuyabilirsin. Yeterince yorulduk..." diye soludu kederli edasıyla.

"Beni sen yoruyorsun Ruze!"

"Seninle yatağımı bu yüzden paylaşıyorum. Bunu kimseye yapmam."

Cesur yerini onunla paylaşan karısına gözlerini kızgınlıkla dikti. "Beni vurdun Ruze!" diye tekerrür etti, içinde sakladığı kızgınlığı gün yüzüne çıkarak gönlünü almayı hedefleyen karısının planlarını boşa çıkardı. "Benim için her şeyi yapman lazım!"

"Özür dilemek için benimle uyumana izin veriyorum," dedi, cilveli edası kol ve omuzdan yaralı karı koca için fazlaydı. "Tamam, hadi öpebilirsin de. Daha fazlasına izin yok, yorgunum... Bu gecelik beni affet."

Cesur oldukça yorgundu. Üstelik omzu hiç dinlemediğinden fena ağrıyordu. Olanları zaten kaldıramıyordu artık ve belki de Zeyno ile son kez uyuyacaktı. Nedense bu fırsatı kaçırmak istemedi. Ayakkabısını çıkarıp karısının yanına uzandı.

Cesur sol yanına, Zeyno sağ yanına uzanarak birbirlerinin yüzlerine bakacak şekilde pozisyon aldılar. Yatağın yarısını cüssesiyle kaplayan Cesur ağa dibine girdiği kadının yorgun gözlerinden ve her durumda iştahını kabartan güzel dudaklarından gözlerini alamadan, cilvesiyle canına okuyan kadını azarladı.

"Hâlâ dalga mı geçiyorsun?"

"Asla..." dedi, mavi gözlerini kasten büyüttü. "Asla ağamla dalga geçmem!"

Cesur söylene söylene gözlerini yumdu. Zeyno cevap vermeyip gözlerini kapattığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Onunla konuşmalıydı. Uyumanın zamanı değildi.

"Seni vurdum Cesur, bir daha beni kızdırırken iki kere düşünürsün."

Tehditkâr tutumunu yaraları henüz iyileşmemişken sürdürmesi abes kaçsa da Zeyno'nun niyeti onu konuşturmak ve daha çok konuşturmaktı. Uyumaya nefes kadar ihtiyaç duyan kocasına hak ettiği sessizliği verecekti tabii ama önce isteklerini almalıydı.

Cesur, belinden kavrayıp yaralı omzunun acısına rağmen, onu biraz daha kendine yaklaştırdı. "Senden korkacağım günü iple çekiyorum Ruze."

Zeyno, son sözleriyle ilgilenemeyecek kadar onu kendine yaklaştırmasına odaklı kalmıştı. "Demek sana bu kadar yakın olmamı istiyorsun..." dedi, hiç beklemediği hamlesine karşılık vererek bir dizini kocasının bacaklarının arasına geçirdi.

Cesur dizinden son anda yakalayarak ofladı. "Yapma, hastanede-yiz..." ikazının ardından hamlesini yanlış anlayan kadını hayal kırıklığına uğratacak gerçeği acımasızca söyledi: "Ayrıca düşme diye kendime çektim. Yatağını benimle paylaşan sensin!"

"Evet, kocam düşmesin diye ben de yanaştım biraz. Yanlış mı yaptım?" oyunbaz tınısı Cesur'un hoşuna gitmiş olmalıydı ki hınzırca gülümsedi. Cesur günler sonra gülümsedi ve çok güzeldi.

"Kolumuz ne zaman iyileşir tam olarak?"

Bilgisiz olduğu kararan gözbebeklerinden anlaşılıyordu. "Bilmiyorum," dedi, olumsuz yanıt hazır bekliyordu. "Bir iki haftada iyileşir. Sinirlere dokunmadığı için şanslıyız. Neden sordun?"

"Çünkü," dediğinde, dudaklarını boynuna dayayarak sebebini mahdar tınısıyla açıkladı. "Kocama sarılmak istiyorum." Sözlerinden sonra nasıl bir yüz ifadesine büründüğünü merak ettiği için kafasını geriye yatırdı ve beklemediği ikinci hamle gerçekleşti. Dudaklarına kapanan Cesur'un aç, yoğun ve ihtiraslı öpücüğüne birilerinin geleceği kaygısı gütmeden heyecanla karşılık verdi.

Kısa ama yoğun süren öpüşmeleri bittiğinde birbirlerinden gönülsüzce koparak bir nefes kadar uzaklaştılar.

"Beni deli ediyorsun Ruze!"

"Delirtmeye zaafım var ağam!"

Cevabıyla üzerine çıkıp deli gibi öpmek isterken sadece öptüğüne öfkelendi Cesur. Zeyno yaralı olmasaydı yine yapabilecekti. "Ulan madem silahı sıktın, kendine niye sıkıyorsun?"

Acıdan patlamak üzere şişen ciğerlerinden uzun ve yorgun soluğunu üfledi, kafasını hafifçe çekerek Cesur'un çenesine gözlerini dikti. Sanki bunu itiraf ederken gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu.

"Sanırım ben istediğimi almadığım zaman canımı yakmayı seviyorum..."

"Bunu ancak cesaretsiz aptallar yapar!"

Kendini vurduğu için azarlayan kocasına homurdandı kadın, hızını alamayınca uzanıp dişlerini adamın çenesine geçirdi ve hafifçe ısırdı. Acıyla inlediğini duyana kadar ısırmaktan vazgeçmedi.

"Siktir... Ruze yapma!"

"En çok senin canını yakmayı seviyorum."

"Hakkında emin olduğum tek şey..."

Zeyno, kafasını boynuna yaklaştırıp limanı saydığı kıyısında soluklandı. Derin nefesleriyle kokusunu içine çekti. *Son...* İçindeki kadim ses son demlerinin sona yaklaştıklarını söylüyordu. İçindeki kadim ses son demlerinin

olduğunu bas bas bağırıyordu. Zeyno irkildi ama kocasına hissettirmemek için hemen konuşmaya davrandı.

"Bana geleceğimizden bahset Cesur... Beni bırakmak istemiyorsun artık değil mi?"

Bir gelecekleri var mıydı?

Önce sorulması gereken soru buydu; zira bir geleceklerinin olmasından şüphe duyuyordu Cesur. Yüzünü boynuna gömen kadın sessizliğinden şüphelenince saklandığı kuytudan çıkıp onunla göz temasını kurdu.

Cesur'un gözleri karısının onun için dövdürdüğü su damlası figürüne çarptı. Ferman gitmeden önce kız kardeşini son kez öpmüştü. Ona sarılmış ve gözünün kenarındaki *deq*in üzerinden öperek "*Kimsenin seni ağlatmasına izin verme,*" demişti. Zeyno'nun bunları hiç öğrenmeyeceği gerçeği ne kadar acımasızcaydı. Ferman anlatmaması üzerine ondan söz almasa, bir daha Zeyno'yu evine kabul etmeyeceğini kesin bir dille Cesur'a bildirmese, karısının tutunacağı anı üzüleceğini bilse de paylaşırdı.

"Ağam?"

"Evet?"

"Bayılmadan önce Ferman bana sıkıca sarılmış ve beni öpmüştü değil mi? Bu anları çok net hatırlıyorum. Emin olayım ki onu ne zaman özlesem bu anılara sarılabileyim."

Başını evet anlamında bir kereliğine salladı, kardeşi Rehma'nın sözlerini anımsadı. Farkında olmadan seslice dile getirdi. "Rehma'nın çok güzel bir lafı vardır: *'Anıların sana cenneti de yaşatır cehennemi de.'* Canını yakmasın sonra?"

"Ben şey... Bazı hislerimi ya da anılarımı mı diyeyim öldürdüm..." diyerek manasının kendisinde saklı kaldığı gülüşünü kocasına sundu. "Acıtmıyor eskisi kadar. Korkma yani... Beni mutlu eder o anı hatırlamak."

"Öyle olsun Ruze..." dediğinde karısını saklandığı kuytusuna geri ittirerek burnunu saçlarının arasına daldırdı. İkisi de berbat ikisi de perişan hâlde, birbirlerinden başka kimselerinin olmadığı Doğubayazıt'ta özel bir hastane odasında saklanıyorlardı.

"Telefonunu ver."

Gayrimakul isteğini şaşkın tepkisiyle karşıladı. "Ne?"

"Telefonunu ver Cesur..."

Cesur telefonunu montunun içinde bırakmıştı. Üst üste gelen telefonlara tahammül edemediğinden sessize alıp bir süre dinlenmek istemişti ama karısı rahat durmadı. Yataktan çıkıp montunun cebinden telefonu çıkarıp aldı ve sızlana sızlanan yatağa geri uzandı.

Aramaların mesajların kapladığı ekranı görmezden gelerek Zeyno'nun eline bıraktı. Karısının telefonuyla uğraştığını görünce gözlerini tekrar kapattı. Fotoğraf mı çekeceklerdi? İkisine ait iki fotoğraf karesi tek vardı ve onları Zeyno'nun arabasında unuttuğu çantasıyla beraber mühim bir yerde saklamıştı. Aile fotoğrafını ona vereceğini söyleyecekti ki keklik gibi öten, canından parçalar koparan Dengbej Şakiro'nun sesini duyunca söyleyeceklerini yutkundu. Onun topraklarında onun dağlayan yakıcı sesiyle anılarına iz bıraktı.

"Bu ağıtı kendine mi yaktın Ruze?"

"Bilmem... Belki de öyle yaptım."

Ses düzeyini ikisinin duyacağı kadar ayarlayan Zeyno gözlerini kocası gibi yumdu. Huzursuzluğu öldürecek ve ikisine ileride şayet birbirlerinden kopmuşlarsa her dinlediklerinde hatırlatacak acımasız bir anı bıraktı.

Xezal Dînê[62] kılamında en sevdiği dizelere eşlik etti kadın: "*Ey zalim şikâyet etme. Yakarışta bulunup alınma benden. Ant içtim yüz hançer yesem bile kalkmam yanından ve yamacından.*"

Cesur ağa kasten eşlik ettiği manidar sözlerin kendisine anlatılmak istenen cümlelerle eşdeğer olduğunu anladı, yutkunamadı... Fakat bu defa korkaklık edip susmadı ve karısına en sevdiği dizelerle cevap verdi: "*Sabrım şikâyet etme, alınma, yakarma... Ceylanımın gözü kaçmakta yüreği ise benden kalmaktan yana.*"

Zeyno, muradına ermiş gibi tebessüm etti: "Bizi anlatıyor gibi... Sesi bana huzur veriyor."

"Şakiro'nun..." dedi Cesur, saygı duyduğu ismin ciddiyeti ses tınısına sirayet etti. "Ahenginde insanın bağırmak istediği her şey var ama... Onun gibisi artık yok!"

Aynı düşüncelere sahip olmak, aynı hislere sahip olmakla eş değer güzellikteydi.

Cesur alnına dudağını bastırdıktan sonra sessizce fısıldadı. "Yarın erken kalkacağız ve uyandığın gibi buradan çıkıp gideceğiz."

Zeyno bir daha konuşmadı. Sessizce boyun eğdi ve yarın hatırladığında ağlayacağı anıları kalbine kazıdı. Son olduğunu biliyordu. Cesur ile son vakitleriydi...

Bu gizli bir vedaydı!

[62] Ceylan delidir. Buradaki "xezal" daha çok gönül, aşk, kalp anlamında kullanılmıştır.

Uyandığında Cesur'u yanında bulamadı. Başında bir hemşire vardı ve yavaşça biten serumunu çıkartıyordu. Kendine gelmek için verdiği süre boyunca hemşire kolu için ne yapılması gerektiğini, pansuman ve dikiş sürecini tane tane anlattı, Zeyno sabırla dinledi.

"Saat kaç?"

"Yediye çeyrek var. Cesur ağa uyanmanızı bekliyordu. Çıkış işleminiz yapıldı."

Tehlikenin göbeğinde olduklarını bildiği için Zeyno oyalanmadı. Hemşirenin yardımıyla yataktan kalktı. Önce banyoya girdiler, elini yüzünü güzelce yıkadıktan sonra aynadaki görüntüsüne kısa bir göz atıp hemen çıktı. Berbat durumdaydı.

Odaya geri döndü, nerden geldiğini bilmediği ufak bir çantadan giyeceği kıyafetleri çıkaran hemşirenin yardımıyla giyindi. Dinlenmek için yatağına oturdu ve hemşireye teşekkür etti.

"Siz burada bekleyin, ben eşinize haber vereceğim."

Hemşire odadan çıktıktan bir dakika sonra odanın kapısı açıldı ve hızlı adımlarla odaya giren başka bir hemşireyi gördüğünde kaşlarını anlamsızlık içinde çattı. Telaşlı kadının üzerine doğruca gelişi hayra alamet değildi.

Daha ona yaklaşmadan elindeki sakladığı kâğıdı uzattı ve avucuna ayarsız hareketleriyle sıkıştırdı. Birinden kaçıyor gibi telaşlı ve ürkekti. Hızlı ve telaşlı konuşan kadın onu gerçekten korkutuyordu.

"Beni Tarık gönderdi. Rumi'nin dostu Tarık sana bunu vermemi istedi ve ne olursa olsun onu aramanı istedi..." diyen hemşire aceleyle yanından uzaklaştı. Odadan ayrılmadan önce çıldırmış gibi etrafı kontrol etti. "Rumi'nin gerçekleri Tarık'da onu hemen ara. Telefon banyodaki çöp kutusunda, poşeti çıkart, kutunun içinde bulacaksın. Hızlı ol! Geliyorlar!"

Odadan sıvışarak Zeyno'nun kapıya boş gözlerle bakmasına neden oldu. Başlarını elindeki kâğıda indirdiğinde ise neler olduğunu anlamaya çalıştı. Tarık, onun burada olduğunu nerden biliyordu ve ona ulaşmayı nasıl göze almıştı?

Oturduğu yataktan doğruldu. Elindeki kâğıdı sıkıca tutarken, çıkmadan kolluğunu takan hemşireye dua etti. Hareket etmesi canı yansa da daha kolay oluyordu. Banyoya girdi, arkasından kapıyı kapatıp kilitledi. Derin bir nefes aldı ve çöp poşetini kutusundan çıkartıp kenara koydu.

Orada dediği gibi bir kutu bulduğunda zaman kaybetmeden eline aldı. Kolundan dolayı eğilmek canını epey yaktı fakat o an umursamadı. Bunun neden yaptığını bilmiyordu ama ona ulaşan adamın ne istediğini merak ediyordu. Rumi'nin hangi gerçeği olabilirdi?

Elindeki kâğıdı lavabonun üstüne bıraktı. Telefonu kutudan çıkardığı gibi avuçladı. Tuşlu telefon şifresizdi. Bu telefon ne zamandan beri buradaydı? İçeri sokmayı nasıl başarmışlardı?

Kâğıdın üzerinde gelişigüzel yazılmış numarayı tuşladı ve telefonu kulağına doğru götürdü. İkinci çalışta açılan telefonla nefesini tuttu. Kalbinin sesi kulağını tırmalıyordu. Cesur gelirse bittiğinin resmiydi.

"Rozerin sen misin?

Tarık'ın sesini duyduğunda gözlerini öfkeyle devirdi. "Ne istiyorsun?" diye sordu çabucak. Uzatmaya niyetli olmayan Zeyno, derdi neyse öğrenecek sonra telefonu yok edecekti.

"Konuşmamız gerek!"

Keskin sesi ve akıl ishali cümlesi Zeyno'yu sersemletti. "Aklını mı kaçırdın?"

"Rumi'nin vasiyetiydi; sana gerçekleri anlatmamı istedi."

Zeyno öfkeyle homurdandı. "Ben o pisliğin..."

Tarık anında sözünü kesti. "Hayır, Rumi pislik değildi. Rumi son nefesini verirken bile sana koştu. O evliliği istemedi. Sevdiğin adam nişanlısını istemedi. Rozerin nişan yapıldığında Rumi evde bile kalmadı."

Kanıtlamak için cebelleşen adamın acı çeken sesi Zeyno'yu güldürecekti neredeyse. Söylediklerinin hiçbirine kulak vermedi. "Bu beni ilgilendirmez!"

"İlgilendirir! İlgilendirir ki sana ölümümü göze alarak ulaştım. Cesur seni bir otele götürecek. O dışarı çıkacağı zaman telefona kaydettiğim adrese gel. Ağrı'dan çıkmadan mutlaka görüşmemiz gerek. Hiç iyi şeyler olmadı. Aklının alamayacağı olaylar gelişti."

Zeyno, aklının alamayacağı olayların geliştiğinden emindi. Zira içinde intikam ateşi harlanan Arjin faktörü vardı. Ağrı'da bulunmaları da kopan kıyametlerden zarar görmemek için kaçtıklarının kanıtıydı. Cesur'un yılgınlığı her şeyi özetliyordu.

"Tarık..."

"Cesur dışarı çıkacak, birkaç adamla görüşecek. O çıkınca otelden bir saatliğine çık. Rumi'nin mezarı başında sana her şeyi anlatacağım. Oradaki görevli sana çarşaf verecek. Her şeyi ayarladım."

Tarık, Cesur'un atacağı adıma kadar nasıl biliyordu? Üstelik her şeyi nasıl Zeyno'nun geleceğinden eminmiş gibi ayarlayabilmişti. Aklını kaçırmak üzereydi.

"Ne demek Rumi'nin mezarı başında? Rumi, Ağrı'da mı gömüldü?"

"Evet, babası oğlunun vasiyeti üzerine oraya gömdü..."

Nefesi göğsünde tıkandı...

"Rumi sen ölme diye öldü. Rumi senin için ölümü seçti. Onu öldüreceklerini bildiği hâlde öldü. Şimdi sen de gerçekleri duymak istiyorsan mezarlıkta benimle buluş, tüm gün orada olacağım. Seni bekleyeceğim Rozerin!"

Zeyno, çaresizce kapanan telefona baktı. Yanlış kararı tek bir gecede bütün hayatını altüst etmişti, şimdi bir telefon altüst olan hayatını başına yıkmak için sebep oluyordu.

Kadıoğlu ailesi onun için bunca olaya göğüs germişken, iftiralar, tehditler ve dedikodularla bozulan düzenlerini yeniden inşa etmeye uğraşırken ve Zeyno'yu her şeye rağmen kabul ederlerken, onlara ihanet edip mezarlığa gidemezdi.

Cesur'a bir kez daha ihanet etmeyecekti Ruze!

Lavabonun kapısı çaldığında korkudan yerinde sıçradı.

"Rozerin iyi misin?"

Kocasının sesi, ritmini şaşıran kalbini coşturdu. Kaygıyla tutuşan kadının elleri titredi, küçük banyo kutu gibi küçülüp üzerine üzerine geldi. Ne yapacağını şaşırmış vaziyette kapıya bakakaldı.

"Rozerin çık dışarı!"

Cesur'un şüphelenmiş gibi çıkan sert sesi ürküttü, telefona kayan gözleri ne yapacağını şaşırmış aklının anlamsızlığını ağırladı. Bu telefonla yakalanırsa ihanet etmediği hâlde suçlanacaktı.

Nihai kararıyla koluna aldırmadan eğildi, acıyla inledi ama umursamadı. Poşeti yerine geri koydu ve telefonu kutusuna koyup çöp kutusunun içine bıraktı. Tüm bu süreçte hızlı ve sessiz olmak öyle zordu ki koluna verdiği zararı hissedemedi.

Elini suyun altına tutup duruladı, peçeteyi alarak alnında biriken ter damlacıklarını sildi. Cesur bir kez daha seslenmeden, şüphelenip onu sözleriyle incitmeden çıkmalıydı.

Sakin olmaya çalışarak kapıyı açtı. Kapıda dikilen kocasına cevap vermek için ağzını açtı ki arkasında gördüğü kadınla şoka uğradı.

Birileri ona oyun oynamayı seviyordu!

12 Kasım olay gecesi...

Kargaşa, felaket senaryolarının esir aldığı zihinleri korkunç sonuçlarla sınar. Bilinçli her insan, kargaşanın toplu ölümleri getireceğini, toprakların kırmızıya bürüneceğini bilir ve bunu önlemek için yitirilmiş düzeni ayakta tutar.

Kadıoğlu konağında bilinciyle hareket eden insan sayısının giderek artığı felaket gecede, ölüm olmasın naraları bir dua gibi yükseliyor, öfkesinin kurbanı olan her insan tokat yemişçesine bilinçlendiriliyordu.

Koca bir mezarlığın üstünde kazmaya kürek olan aşiret beyleri ölümün geleceği anı başları dik bekliyorlardı. Arabuluculuğun ilk defa işe yaramadığı coğrafyada mertlik düzeni inkâr edilmişti. Kan aksın inadını sürdüren Gerivan, Barbaros ve destek beylikleri Van'da ölüm çığlıklarının feryat figan kopuşunu hazla dinliyordu.

Ölümü sırtına alan Keje Kadıoğlu'nun, *kardeşliğin savunulmadığı yerde kan akacaksa bizden akmasın* emri esasında kan davasının resmen başladığının kanıtı sayıldı.

Rozerin ve Cesur'un gidişinden sonra konağa akın eden misafirleri ağırlamak artık güçleşmişti. Van çevresinin dışından bekledikleri destek akıl sır erdiremeyecekleri büyüklükte gelmişti.

Düzen bugün bozulursa kan davası olmasın diye arabuluculuk eden aşiret beylerinin yeniden oluşturacağı heyet çok daha sert ve ezilemez kararları doğuracaktı. Bunun başlıca sebebi kaçarken iftira atan Rozerin'in resmen başlattığı felaketti ve Kılıçhanlar için bozulacak düzenin bedeli ağır olacaktı.

Penceresinden ilk defa korku ve dehşet içinde baktığı Kadıoğlu konağının bahçesi bundan bir saat önce hiç boşalmamış gibi yeniden hınca hınç doluşmuştu. Sadece bahçeyle sınırlı kalmayan kalabalık misafirhane, kış bahçesi, alt ve üst avlu, taşlı yoldan dışarıya kadar taşmıştı. Köşe başı eli silahlı korumalarla destekleniyordu.

63 Kargaşa, anarşi.

Çaresizlik içinde varılan yol Rıdvan'ın öldürülmesi, Arjin'in ötmeken sürgün edilmesi gerektiğiydi. İleriye gitmesi durumunda Arjin'i de ebediyete uğurlayacaklardı. Cesur'un onları bu gece yakalaması gerekiyordu. Son dakikaları yaşadıklarını içten içe hissediyordu Diljîn.

İç ağrısı soluk alışını etkiledi, kocaman oda ona dar geliyordu; göğüs kafesini mengene gibi sıkan sorun çözülmedikçe ferah nefesini almakta bir o kadar güçleşecekti.

Viyan'a sormak istediği soruyu yöneltmeden evvel misafirhaneyi ağır ağır taradı, büyükten küçüğe doluşan kalabalık, adını bilmediği yaşlı bir kadının yanık, insanın en vahşi duygusunu yumuşatan yanık sesinden sessizce yaktığı ağıtı dinliyordu.

Rozerin ve Cesur'un üstüne yaktığı ağıt burnunun ucunu sızlattı, üç defa üst üste tekrar ettiği ağıtın sözlerini içinde ağlayarak zikretti Diljîn: Bir rüya için ağıt yaktım…

Keje Kadıoğlu ve Zerda Kadıoğlu başları dik, sırtlarında ölümü taşımıyormuş gibi korkusuz duruyorlardı. Nil kuzenlerinin arasında biraz öfkeli biraz sabırsız edasıyla oturmuş konuşuyordu. Muhtemelen güncel durumun vahametini tartışıyorlardı.

Hawar ve Sarya hala yan yana otururken Firuze hala ise Aysun yenge ile annesinden uzakta oturuyordu. Zerda Hanım:'ı pür dikkat izleyen Firuze tansiyonu düştüğü için eline kolonya sürüp hafifçe ovalayan gelinine bakmadan bir şeyler fısıldıyordu.

Rozerin hep ondan korkmuştu; Firuze her zaman bu olayın perde arkasındaki gerçeğin farklı olduğunu söylemiş, kimse akıllı kadını dinlememişti. Gerçekler gün yüzüne çıktığında annesi ve ağabeyinin başına kıyameti koparacak ilk isim Firuze idi. Durumu Bedo ağaya çıtlatmaya korkmasa tüm bu hengâmeye gerek kalmadan ilk gecesinde olayı çözerdi. Fakat Bedo ağa olayı çözmek yerine ağabeyi ve babasına çatacağından aile kavgasını önlemek amacıyla hep Zerda'ya oynamıştı.

Rozerin'in korkusu haktı!

"Viyan…" diye seslendi ani bir kararla. Yakılan acı ağıtın etkisiyle sesi çatallaşmıştı. "Ya bildiğimiz doğrular yanlışsa?"

"Nasıl?" diye sordu kadın, alnı anlamsızlıkla çatışarak kırıştı.

Nabzını ölçmek için aslını soruya tekabül ederek sordu Diljîn. "Ya iftira atan Rozerin ise ve Cesur onu korumak için bu yola başvurmuşsa?"

Viyan, tekabül edilen sorunun yalnızca bir soru olmadığı kanısına çabucak vardı sonra imkânsız olduğu kanaatiyle, yüzüne boş ifadesiyle aktığı Diljîn' kuru yutkunarak kafasını şiddetle salladı. "Firuze

hala haklı mı yani?" dedi hayretle. "Allah korusun Diljîn... Allah o zaman Rozerin'i korusun çünkü eğer öyle bir şeyse bu konaktan sağ çıkamaz."

Sağ çıksın diye direnen Cesur, Kadıoğlu aşiretinin ağası olsa bile Rozerin'i kurtaramazdı. Çünkü Rozerin'in iftirası sonucu kan dökülmüştü.

"Allah onları korusun..." duasıyla sessizce konuştu ve camdan dışarıya yeniden odaklandı. Kötü hisleri itemedikçe belayı çağırdığı korkusuyla iyi sonlar hayal ediyor, içten içe dua ediyordu Diljîn.

Bir yanı Rehma'nın yanına gitmekten yanaydı. Rozerin'i araması-nı ve ne durumda olduğunu sormasını isteyecekti. Fakat bu durumda yanına nasıl gidecekti. Kapı ağzında adımını dışarı atsa on adamla çarpışacaktı.

"Hâlâ gelen var mı?"

Hawar'ın diplerine kadar sessizce girip varlığını belli eden sorusu üzerine Viyan ile yanlarına gelen kadına kafalarını aynı anda çevirdiler ve sözleşmiş gibi aynı anda onayladılar.

"Duyan gelmiş..." diye bilgilendirdi görümcesini Diljîn. Desteğe gelenler kadar kaosun tadını çıkartacak kösteklerin de aralarında iz sürdüklerini biliyorlardı. Gün onlara dostu düşmanı tanıtma günüydü.

Kocasına doğru gelen bir grup adam gördüğünde nefesini tuttu Diljîn. Lambaların göz kamaştırdığı bahçede her yüzü ve ifadeyi kolaylıkla seçebiliyorlardı ancak kalabalık bir ölçüde bunu engelliyordu. Dört adamın gelişi Diljîn'in yüreğini hoplattı.

"İnanamıyorum! Şerwan ağa değil mi o?"

Viyan'ın şaşkın nidası daha dikkatli bakmasını sağladı, kim olduklarını anlayamadığı grubun esasında Şerwan Eroğlu, Barzan Hezeroğlu, Rezan Şahmaran'ı ve Miran Kara olduğunu anlamasını sağladı. Kadıoğlu Aşireti dört büyük aileden daha destek almıştı.

Bu durumda Gerivanlar ve Barbarosların şansı kalmamıştı.

"Hakikaten de onlar. Cesur ağabeyimin gelmelerine izin vermeyeceğini düşünmüştüm."

Diljîn çıt çıkarmadan, gelişi göz korkutan dört adamın Dildar ağa ile kızgın ve gazap dolu ifadeleriyle konuşmalarını nefesini tutarak izledi. Bedo ağa aralarına karışınca ayaküstü ne konuşulan mevzunun ne olduğunu dilemine düştü. Son durum akıbetlerini belli edecekti.

Şerwan ağanın, Bedo Kadıoğlu'nun kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüğünde üç kadın endişeyle ayakuçlarında yükseldiler. Her ne söyediyse Dildar ağaya ve Rehma'ya da konuştu Şerwan Eroğlu.

Rehma başını sallayarak yanlarından ayrılıp kalabalığa karıştığında ayakuçlarında yükselen kadını telaş kıvılcımları sardı. "Bir şeyler olu-yor..." diye fısıldadı ağlamaklı sesiyle. Diljîn arkasındaki kalabalığı coş-turmaktan korkuyordu. Kadınlar ayaklanırsa adamları şaşırtacaklardı.

"Farkındayım!" dedi Hawar. Nefesini tutarak dışarıyı izledi. Kona-ğın içindeki çoğu adamın ayaklandığını görünce kalbi hızla çarpmaya başladı. Kalp atışlarının birbirine karıştığı üç kadın soluk benizlerini saklamak adına yalnızca pencereden dışarıyı izliyorlardı.

"Geldiler mi acaba?"

Viyan'ın makul sorusu malum olayın patlayacağı garantisini verdi. Diljîn, elleri boş gelmeyecek Gerivan ve Barbaroslara lanetler yağdıra-rak Cesur'un onları durdurmuş olmasını umdu.

"Diljîn Hanım, Rehma Bey sizi çağırıyor."

Yonca'nın çağrısı üzerine tülbendini çabucak düzeltti, kocasını bek-letmeden apar topar misafirhaneden ayrıldı. Çıktığı anda erkek grubu-nun içinde buldu kendini. Hiçbirine bakmadan duvar dibinde yürüyerek mutfak kapısının önünde bekleyen kocasına koştu.

Onu gördüğü anda ağlama isteğiyle tutuştu. Güçlü kalmayı, olacak her şeye göğüs germeyi, acımasızca saldıracaklara karşı direnmeyi iste-miyordu. Rehma'ya sarılıp her şeyin bittiğini duymak istiyordu Diljîn.

"Bana iyi haberler ver yalvarırım..."

Rehma'nın titreyen göz bebekleri iyi haberlerin olmadığını dile ge-tirmeden Diljîn'e anlatıyordu. Manevi anlamda yıpranan kocasını nasıl iyileştirecekti.

"Sıkıntı yok," diye yanıtladı ancak yalan söylediği belliydi. Sesi gerçekten uzak, cümleleri yalandan ibaretti. "Gerçekler ortaya çıkarsa annemi durdurmaya çalış. Arjin'in iftirası olduğunu, Rozerin'e kumpas kurduklarını söyle."

"Rıdvanlar geldi mi?"

"Hakkâri'den gelenler Van'a giriş yaptılar. Eğer konuşmayı kabul etmeyip direkt saldırırlarsa gerçekler ortaya çıkar. Sen annemi durdur. Kızları Viyan'a emanet et. Viyan'a olayın bir kısmını çıtlat."

Akıcı hızda konuşan kocasının sözleri başını döndürdü. Korku, nab-zını hızlandırdı. "Rehma, Rozerin'e..." konuşmasını bastıran gür, nef-ret dolu bir ses işittiğinde yarıda bırakarak kulak verdi.

"Sabutay Savcı, Hamza Süveran ve Mahir Demirağ geldi."

İkisi de sesin geldiği yöne döndü ve öfkeli gözlerle ağabeyini izleyen Siyabend'i gördüler. Olayın aslını öğrenmişti. Siyabend artık Rozerin'i biliyordu. Saklayan ve olayların bu kadar gelişmesine sebep olan ağabeylerini ve babasını suçluyordu.

Rehma, kalabalığı aldırış etmeden yüzünü avuçladığı karısının alnına şefkatli öpücüğünü uzun uzun kondurdu. "Seni seviyorum Diljîn!" dedikten sonra öfkesiyle insanı yakmaya hazırlanan Siyabend ile yanından uzaklaştı.

Hançeresinden yükselen hıçkırığı avuç içine sakladı. Nazar etmeye bekleyen kalabalığın içinde giderek kaybolan Rehma Kadıoğlu veda mı etmişti? Başlayacak kan davasının ilk kurbanı kocası mı olacaktı?

Dişlerini geçirdiği avuç içini kanatana kadar sıktı fakat işe yaramayan eylemi mutfak kapısının önünde hüngür hüngür ağlattı kadını; Rozerin Zeyno'nun iftirası koca bir aileyi yıkmıştı. Diljîn onu hayatı boyunca affetmeyecekti!

"Kalk ayağa Diljîn!"

Gerektiğinde Firuze kadar celallenen Sarya, yamacında durduğu anda direktifini verdi. Lakin gücünü kaybetti Diljîn, veda eden kocasının ardından gözyaşı dökerek, sebep olan kadına dağ gibi nefret besledi. "Rehma'ya da biri ölürse hayatım boyunca Rozerin'i affetmeyeceğim hala... Duydun mu beni? Ailemden birine bir şey olursa hayatım boyunca..."

Sarya hala omzunu sıkarak şiddetle kadını sarstı. "Kendine gel ve sus!"

Susmak, ölümlere engel olacaksa sonsuza dek ağzını kapatabilirdi Diljîn. Gözyaşlarının ıslattığı yüzünü kalabalıktan döndürüp Sarya halaya çevirdi. "Çare olacaksa susayım... Olmayacaksa bırak bana veda eden kocam için iki gözyaşı dökeyim hala..." hıçkırıkları arasından gerçeği acıyla itiraf etti. "Kocam bana az önce veda etti!"

Körpecik ve korkak Diljîn'i şefkatle seyretti. "Ah yavrum... Buraya giren sağ çıkar mı? Rehma'ya kimse bir şey yapamaz. Sil gözyaşlarını!"

Diljîn kastettiği kalabalığa bakışlarını çevirdi. Destek fazla olmasına fazlaydı ama onlar kan dökülmesin diye uğraşırken karşı taraf kanlarını kusturmak için fırsat kolluyordu. Kimin sağ kimin ölü atlatacağını bilemedikleri geceyi bir neticeye bağlamadıkları sürece söyledikleri anlamsızdı.

Kalabalık bir dokunuşla ikiye yarılınca afalladı, nedenini daha iyi anlamak için yaştan buğulanan gözlerini sildi. Elinde silahla ve adamlarıyla giren Ferman Kılıçhan'ı gördüğünde başına darbe almış gibi sersemledi Diljîn, konağın etrafında adamlarının iz sürdüğünü biliyordu ama bizzat kendisi gelmişti. Sarya halanın eteğinin ucundan tutarak oturduğu yerden ağır ağır ayaklandı.

Ferman'ın beyaz gömleğini kanlar içinde gördüğünde feryadı kopardı. Kimin kanıydı bu? Kimin kanını dökerek davayı başlatmıştı?

Diljîn'in çığlığı misafirhanelerdeki kadınları ve adamları ayaklandırdı. Bahçeye akın eden kalabalığa gazap dolu sesten kıyametin resmen başladığı haber eden nara yükseldi.

"Rıdvan Gerivan öldürülmüştür!"

Diljîn, Sarya hala ile yeniden göz göze geldi. Gerivan Aşiretinden bir ismin daha ölümü Kadıoğullarının evinde duyurulmuştu. Rıdvan'ın ölümü kanı getirir şartını koyan aşireti ve destekçilerini hiçbir kuvvet durduramazdı.

Korkulan oldu, ölüm haberinin duyulması üzerine silahlar ardına patladı. Vahşetin çağrısı kabul edilen ferman resmen duyurulmuştu! Ayaklanan kadınların birbirine karışan acı çığlıkları kaybetmekten korktukları oğulları, kocaları ve babalarınaydı.

Keje Kadıoğlu bastonuyla üç kere indirdi. Çıkan kulak tırmalayan sesinden ardından adamların dikkatini dağıtmamaları için emri sertçe verdi. "Kesin sesinizi! Adamları şaşırtmayın! Onları şaşırtırsanız ne yapacaklarını bilmezler!"

Yadê Keje'nin sesi, kopan kıyametin yanında sızlanan bir annenin feryadı kadar küçük ve yetersiz kalıyordu. Sarya hala annesine vararak zarar görür korkusuyla koluna girdi. Diljîn, meselenin özünü anlayan Firuze'nin kimseyi dinlemeden kapıya gidişini nefesini tutarak izledi. Olayın aslı çıksın diye uğraşan Firuze bunlara göğüs gerecek kadar güçlü müydü, az sonra öğreneceklerdi.

Kabalıktan görünmeyen bahçede erkeklerden geriye çamurlu ayakkabılarının izi kalmıştı sadece. Silah sesleri ve bağırışlar, zikredilen isimler ve boğuşmalar kapı arkasının ahvalini görmeden anlatıyordu.

Birinin Ferman bağırışını, baba kelamı takip etti. Birinin dayı kelamına, Siyabend bağırışı eklendi. Boğuşmalar korkuyu, silah sesleri ağıtları doğurdu. Gerçeğin peşinde iz süren Zerda Kadıoğlu durmadı. Ne yapacağını bilmeyen Diljîn arkasından gitmeye davrandığında, "Sa-

kın Diljîn!" ikazıyla yerine mıhlandı. Rehma'nın sözünü yerine getirememişti.

Zerda'yı durduracak kadar güçlü değildi Diljîn.

Yadê Keje dışarıya akın eden kadınları içeriye almaya çalıştı. Kadınların gözü pekliğine hayrandı ama bugün değildi. Erkeklerin arasına karıştıkları anda kadınlarını korumak isteyenlerin cesaretini kıracaklardı.

"Rehma..." diye ağladı sessizce... Veda ederek giden kocasının o kapıdan geri dönüşünü yüreğini ağrıtan ölüm ve feryat seslerinin aksine umutla bekledi. Yaşanılacak günler için elini tutmayı beceremediği kocasına, henüz seni seviyorum diyememişti Diljîn, telafi edeceği anlar için yalnızca umut etti.

Hawar'ın ve Nil'in çığlıkları yerinden zıplattı kadını, annelerinin peşinden ağlayarak koşan iki kızını görmeyen Zerda Kadıoğlu'nun ona doğru gelişini nefesini tutarak izledi. Nereye gidiyordu? Elinde parlayan cismin ne olduğunu anlaması saniyeler sürdü.

Düşmanı ayağına getiren korkusuz gözlerini bahçedeki kadınların üzerinde tek tek gezdirdi. "Zılgıtları patlatın!" emrini bağırdığı avluda ilan etti. "Bu evden ölüm çıkacaksa şerefiyle çıkacak!"

Kalabalık kadınlar topluluğu dört bir tarafa dağıldı. Kimi kadının acısı yaktığı ağıta döküldü, kimi kadın kavgaya girmek için dışarıya uyarılara rağmen kapı dışına koştu kimi kadınlar ise avluya çıkarak gözyaşları eşliğinde zılgıtları patlattı.

Kadıoğlu erkeklerini yüreklendirecek ve onların ölümü kabul etmediklerini göstereceklerdi.

Kadın zılgıtlarını, erkeklerin boğuşan bağrışma sesleri coşturdu. Yüreklendirmek için bir araya gelen her kadın, Kadıoğlu konağında başlayan kan davasının feryadını acı acı kopardılar. Yüreklendirmek istedikleri erkeklerinin arkasından gözyaşlarını döktüler.

Diljîn, kargaşanın arasına Firuze gibi girmeye niyetlenen kaynanasının peşine düştü. Rehma ona neler söylemişti. "Jinmam gitme lütfen... Çocuklarını şaşırtırsın. Sana yalvarırım..."

Zerda, şaşırmış çocuklarını kurtarmak için gidiyordu.

Nil, silahını sıkıca tutan annesinin ayağına kapandı. Kapının ardındaki kan gölüne girmesine müsaade edemezdi. Babası ve ağabeylerinden sonra annesinin gidişini seyredemezdi.

"Gidersen ben de gelirim!"

Zerda, kızının ayağından çekilmesini isteyemeden adını zikreden bir kadının sesi duyuldu.

"Zerda Kadıoğlu!"

Taşlı yolda tek başına onlara doğru gelen bir kadın gördüler; çamur içerisinde elbisesi, başından düşmeye hazır siyah tülbendi, kana bürünmüş yüzü ve titrek elleri, tutmaya mecalinin kalmadığı silahıyla bir savaştan mağlubiyetle çıkmış gibiydi.

Zerda Kadıoğlu silahını kaldırdı ve kadına eli titremeden doğrulttu.

"Ölümün ayağına mı geldin Arjin?"

Zerda, Arjin'in kim olduğunu biliyor muydu?

"Hayır Zerda," dedi acımasızca gülümserken. "Senin hayatını başına yıkmaya geldim!"

Zerda Kadıoğlu tetiği çekmek için elini oynattığında üç kadının feryadı aynı anda koptu. Anneleri nasıl bir kadının canına kastetmeye kalkışırdı? Kendini korumak için aldığı silahla birini öldürmeyi nasıl bir vicdanla göze alırdı?

"Zerda!" diye seslendi acımasızca gülmeye devam ederken. İsmini alaya alır gibi zikretti. "Gelinin Rozerin oğluna kaçmadı. Senin gelinin Rumi'ye kaçtı. Sevdiği adam Rumi Gerivan'dı!" diye çıldırmışçasına bağırdı.

İnleyen kadın kalabalığının uğultusu Rozerin Zeyno'nun ölümünü kutsadı!

Aradığı gerçeği bas bas bağıran Arjin'in sözleri yaşlı kadının kudretli öfkesini üzerine şimşek gibi çekti. Yuvasında dur durak bilmeden hareket eden gözbebekleri namlunun ucunu hedef aldığı alnında sabitlendi.

"Sen ne diyorsun edepsiz?"

Hawar ve Nil duyduklarının şaşkınlığından lâl olmuş hâlde Arjin'i dehşet içinde izliyorlardı. Diljîn kalbinin o an durmasından korktu. Her şey bitmişti. Dökülen kanın hesabını gerçekleri afişe ederek almışlardı.

Arjin muradına ermişti.

"Cesur ağa kaçtığı gece onu yakaladı. Daha sonra ağabeyi onu Cesur ile basınca oğluna kaçtığını söyledi. Kocan, oğlun ve kaynanan ha bir de Sarya Hanım bunu biliyordu. Hepsi sizden sakladı!" dediğinde kaşlarıyla Diljîn'i işaret etti.

"Şu arkanda duran akıllı gelinin de senden sakladı. Rozerin Zeyno yakalandığında kurtulmak için Cesur Kadıoğlu'na kaçtım diyerek iftira attı!" dedi ve anlattıklarının kanıtı sayılan fotoğrafları Zerda'nın ayağına fırlattı.

"Duydunuz mu ahali? Rozerin Zeyno Kılıçhan benimle nişanlı olan Rumi Gerivan'a kaçtı!"

Elindeki silahı kaldırdı. Alnına dayadığı anda gözünü kırpmadan sıktı. Kafası vurulmanın etkisiyle yana düşen kadın saniyeler içinde yere yığıldı. Kan gölüne dönen kadının sıktığı silah kapının ardındaki adamları korkuttu.

Bir kısım konağın bahçesine yığıldı. Diljîn, gözleri önünde canına kıyan Arjin'den gözlerini alamadı. Kimse onu vurmadan Rıdvan'ın canı ve kendi kini için gerçekleri itiraf edip canına kıymıştı. Onu istemeyen ve sevmeyen bir adam uğruna tıpkı Rozerin gibi nice hayatı karartmıştı.

Hayatı boyunca ilk defa kaynanasından korktu Diljîn. Hayatı boyunca ilk defa ne yapacağını kestiremediği kadından kaçmayı istedi. Titrek bakışlarını Zerda'ya çevirdiğinde durduğu noktada boş gözlerle Arjin'in cansız bedenini izlediği gördü.

Fotoğraflara bakmıyordu. Fotoğraflara bakmayı midesi kaldırmıyordu.

Elleri titreyen kadının silahı göğe doğrulttuğunu gördüğü anda gözlerini sımsıkı kapadı. Rozerin için ilk kurşunu sıktı Zerda, şarjörü boşaltana kadar sıktı. Ardından yürek yakan çığlığıyla önündeki erkek kalabalığına haykırdı.

Rozerin için karar vaktiydi.

"Derhawlara haber salın, deyin ki Zerda olayın aslını öğrendi, gelinine kan kusturacak!"

Dawî[64]

İmkânsızı başarmak için elde edeceklerinin hakkı olması gerektiği düşüncesine ne zamandan beri evirmişti? Babasının kalp krizi geçirmesine sebep olduğundan bu yana hatalı bir birey olarak haklarının değişmiş olduğuna inanıyordu.

Ya da kendi haklarından feragat etmeyi ailesine borç biliyordu.

"Cesur..." diye seslendi, donuk bakışları bakmadığı kocasının arkasında, nefretle izleyen çehredeydi. "Şu an buradasın değil mi? Gerçeksin?"

Şaşakalan karısının tepkisini sahici tebessümüyle karşıladı. O da en az karısı kadar şaşırmıştı. Elini uzatıp sağlam kolundan tutarak kendine doğru çekti ve banyodan çıkardı.

"Evet Rozerin gördüğün kişi gerçek!"

Zeyno, olumlu yanıtın gerçekliğinden şüphe duyacak kadar imkânsız görüyordu. Hologram değilse gördüğü görüntü gerçekti ve o inanmayarak reddettiği her an gerçekliğini yitiriyordu.

"Navin burada mı? Hayal görmüyorum değil mi?"

Rüyalarından birini daha yaşadığı bilinci, gözlerini yaktı.

"Yapacaklarıma sakın karışma Cesur ağa!"

Ah! Ağlatmaktan yorduğu güzel gözlerinden sonra sesini de duydu. Zeyno, dudağına sinen hasret tebessümünü koruyamadan göz bebekleri titreyen ablasından feleğini şaşırtan bir tokat yedi.

Şiddetli tokadın etkisiyle kafası yana düşen kadın, gözleri refleksleri gereği kapanmadan önce kocasının mimiklerini yakaladı. Tokadı yiyen oymuş gibi yüzünü acıyla buruşturmuştu.

"Bu ne içindi biliyor musun?" diye patladı kızgınlıkla, başını hafçe eğip kız kardeşine baktı ve tükürürcesine hakikati yüzüne vurdu. "Günlerce ailemi ağlattığın için!"

Yanağının ağrısı yüreğinin ağrısıyla kıyas edilemeyecek kadar hiçti.

Yan tarafına yatan kafasını çevirdi, ablasına konuşmak için ağzını açtı ki bir tokat daha ansızın yanağında patladı. Kafası tekrar yana düş-

[64] Final.

tüğünde Cesur engel olmak istedi ama Navin ellerini kaldırarak karışmasına izin vermedi.

"Bu senin yüzünden felç geçiren babam içindi!"

Hissizleşen yanağından sızan yaşları ablasının görüntüsü bulanıklaştığında fark etti Zeyno. İçindeki ağrıyı sökene kadar bağırmak, ağlayıp çok pişmanım diye haykırmak istiyordu ancak tek yapabildiği utancıyla ağlamak oldu.

Geri dönüşü olmayan hatasının bedelini ailesini kaybederek ödemişti; dağıttığı ailesinin hesabını soran ablasının yaptıklarına bu yüzden ses etmedi.

Navin acısını kusmadan ona sarılmayacaktı. *Sarılacak mıydı?*

Sarılacağı anı beklerken sinirini zapt edemeyen ablası yanağına üçüncü tokadı attığında Cesur aralarına girerek Zeyno'yu ablasının hiddetinden korumak için arkasına aldı.

"Yeter Navin!" diye kükredi azametiyle.

Olanlardan sonra yaralı bir kadının üzerine bu kadar gitmek acizden nemalanmak olurdu ki ablası da vicdanını susturarak zaten ölmüşten beter kadını ayakları altında haksızca eziyordu.

Ancak birbirlerinden gözlerini ayırmayan abla kardeş Cesur'a bakmadı. Navin kocasının arkasında duran kız kardeşine odaklıydı. "Bu ne içindi biliyor musun?" diye bağırdı.

Başlarına toplanan güvenlik görevlisi ve hemşireleri Zeyno'nun orada olduklarını bilmediği korumalar bilgilendirerek uzaklaştırdı. Bu da Navin'i susturmaya yetmedi. Hep bu anı beklemiş gibi hayatlarını dağıtan kardeşinin aklına kazıyacağı gerçekleri akıl almaz öfkesiyle kustu.

"Bu senin yüzünden kendini öldürmeye çalışan ağabeyim içindi! Sen benim ailemi dağıttın! Bir şerefsiz yüzünden benim ailemi darmaduman ettin!"

Zeyno acıyla inledi. Ferman'ın canına kastettiği, annesinin yürümekte zorlandığı, babasının felç geçirdiği berbat günlerin hesabını ayaküstü soran ablasına gıkı çıkmadı. Yalnızca ağlamakla yetinmeyecekti, kocasının arkasında korkak gibi saklanmamak için ablasının karşısına durdu.

"Karışma Cesur ağa!" dedi, titremesine engel olmadığı mağrur sesi doğrudan baktığı ablasının dikkatini dağıttı, tek kaşını kaldırarak, gururunu ezen ifadesiyle Zeyno'yu vurdu. "Ablam bana hak ettiğimi yaşatıyor. Sonuçta annesi beni öldürdüğünü söyledi!" başını dik tutmak yıktığı ailesine karşılık saygısızca bir davranıştı ama Zeyno ablasının

karşısında dimdik durmayı seçti.

Sıra onu öldüren ailesinin isteğine boyun eğerek malum soruyu yöneltti. "Mezarımı derin kazdınız mı bari?"

Kahverengi gözleri çıldırmışçasına yuvasında dönüyor, hoyrat ifadesi Zeyno'ya vermek istediği zararı alenen yansıtıyordu. "Seni öyle bir döverim... Öyle bir döverim ki yedi ay pipetle beslenirsin."

"Hak ettiğim o nasıl olsa..." dedi Zeyno mahcubiyetle tebessüm etti. "Ama bunu kocamın yanında yapmaya devam etme. Benim de bir gururum var."

Hâlâ güçlüyüm politikasını sürdüren kız kardeşine hayret etti Navin. Zeyno hiç değişmemişti. Kırılsa da üzülse de paramparça da olsa kendini ezdirmiyordu. Ağzından acizliğini ilan edecek bir laf dökmez, ben ayaktayım derdi. Beni yıkamazsınız, derdi. Oysa bu bazen yanlıştı. İhsan düşmeliydi, düşmeliydi ki bir daha hata yapmamalıydı.

Zeyno hatasından ders çıkarıp mı ayağa kalkmıştı?

"Bana sarılacak mısın?" sağlam kolunu açtı Zeyno. "Yoksa gidecek misin?"

Kız kardeşinden gözlerini ayırıp Cesur'a baktı. "Nereye gideceksiniz?"

Ruhunun kırılan seslerini duymazdan geldi. Çaresizce kolunu indirdi ve sesini çıkartmadan gözlerini ablasından gönülsüzce ayırdı. Madem ona sarılmayacak, varlığını kendinden esirgeyecekti, neden gelmişti?

Kırık umutlarla dolmak, tutunmak için arayışa giren insanı öldürür.

"Otele gideceğiz. Ama dışarıda birkaç işim var İskender ağa ile buluşacağım. Olmadığım süre içerisinde Rozerin'in yanında kalırsan daha iyi olur," dedi Cesur, rica ediyordu. "Kimseye güvenmiyorum burada."

Ricasına gerek yoktu çünkü ablası onu kırmak için gelmişti. "Gerek yok tek başıma kalırım. Nasıl olsa tekim!" diye reddetti Zeyno. Kocası ablasının yapacaklarını göremiyor muydu?

Navin onu duymazdan geldi. "Çok fazla kalamam, Ferman burada olduğumu öğrenirse beni affetmez..." dediğinde içini çekti. "Onu üzmek istemem!"

Ruhuna kasteden cümleden sonra bağıra çağıra kendini dövmek istedi Zeyno. Ablası onu yıkacağı noktayı öyle iyi biliyordu ki bam teline basarken asla nedamet duymuyordu. Acı acı yutkunurken Cesur'u yaraladığı sağ omzunun sağ koluna farkında olmadan tutundu.

Navin kocasına sığınan kız kardeşini bir kez daha görmezden geldi.

"Çıkış işlemlerini hallettin mi?"

Cesur, nefesi göğsüne tıkanır gibi oldu. Güçlükle sorusunu onayladı. "Evet, çıkalım."

Ne olduğunu anlamayan Zeyno, onu kontrol ettiğinde omzuna varlığıyla yükünü bindirdiğini çok sonra fark edip küçük çığlığını kopardı. "Cesur! Özür dilerim…" diyerek pişmanlıkla kavrularak kolunu bıraktı. Duruşu biraz daha düzelen kocası sağlam kolunu açarak sol yanına davet etti. "Böyle daha iyi."

Navin onları baş başa bırakarak odadan hışmıyla ayrıldı.

Hışmını alenen duyuran ablasının arkasından bakakaldı Zeyno. Navin ile bir otel odasında baş başa kalmaları hiç sağlıklı değildi. Ablası canına okuyacaktı. Ama onu görecekse, sesini duyacaksa razı geldi Zeyno. Kocasıyla beraber odadan yavaş adımlarla çıktılar.

"Eğer bana sarılmayacaksa beni böyle görmezden gelecekse neden geldi ki?"

Cesur elini yanağına yasladı ve hafifçe okşadı. Navin'in attığı tokat izlerini bir nevi yok etmek istedi. "Olayların olduğu gün kocası önce beni aradı. Yardıma gelmek istediğini söyledi. Sonra Navin'in de gelmek istediğini ama bir türlü o adımı atmadığını söyledi. Ben de teşekkür ederek, tekliflerini reddettim. Çünkü ablanın ailesi de bu olaya dâhil olsun istemedim."

Niye bu zamana kadar saklamıştı? Anıların onu üzeceğini düşünüyordu Cesur. İçerlemeye yüz bulamadı ve ablasını bir adam uğruna mahvettiği hayatının leş gibi olaylarından koruduğu için kocasına minnet duydu. "İyi yapmışsın… Ablamın benim yüzümden evliliğinin sarsılmasını istemem."

"Sonra vurulduğunu öğrendiğinde yola çıktı. Dünden beri otelde, bir türlü gelemedi. Bu sabah cesaretini toplayıp seni görmeye geldi. Aslında sana sarılmak istiyordu ama…"

Amadan sonra kuracağı cümleleri bir bir sıraladı Zeyno. Manidar gülüşünde kırıklıklar vardı. "Ama acıları hâlâ taze… Evet, Rozerin hâlâ senden nefret ediyorlar, hâlâ sana kızgınlar ve seni zamanla affedecekler, diyeceksin. Bunları öğrendim ağam. O yüzden beni acıtmamasına dikkat ediyorum."

Asansöre bindiler ve yalnız olmadıklarından bu süreçte konuşmadılar. Zeyno, hırpaladığı kocasının burada dinlenmeden neler yaptığını, kininin kurbanı olan Arjin'in hangi hamleleriyle saldırdığını öğrenmenin bir yolunu bulmayı istiyordu.

Zemin katta durdular ve onları bekleyen korumalarla beraber hastaneden çıktılar.

"Güçlü durmak için elinden geleni yapmaya çalıştığını görüyorum."

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," yanıtıyla elini bırakmadığı kocasına döndü. "Yıktığım zemini kendim baştan inşa ediyorum. Önceliğim sensin…"

Bıyık altından gülümsedi Cesur. "Buna sevindim Ruze…"

Arka arkaya sıralanan arabaların onlar için beklediğini görebiliyordu. Ablasının bir arabaya korumalarla bindiğini son anda yakalamıştı kadın. Onunla aynı arabaya binmeye bile tenezzül etmiyordu.

"Ağrın var mı? Otele bir hemşire göndereceğim. O seninle ilgilenecek. En azından gidene kadar gözlem altında kal."

Yaralı omzuyla asla dinlenmek bilmeyen, yarasını ismiyle karıştıran kocasına ters ters baktı. "Sen dinlenmeyi ne zaman öğreneceksin? Sakat mı kalmak istiyorsun Cesur?"

Herhangi bir yanıt vermedi, iyi olduğu yalanını da dile getirmedi. Dikkatli bir şekilde arabaya bindirdikten sonra kapısını kapatıp yola çıktı Cesur. Doğubayazıt sokaklarında suçlu gibi kaçtıkları hakikati canını yakıyordu. Nefesini yorgunca üfledi ve kopan kıyametlerden onu muhafaza etmek için saklayan kocasını sorguya çekti.

"Bana evde neler olduğunu hâlâ anlatmadın…"

Cesur Kadıoğlu göğsünü parçalayan nefesini güçlükle çekti, gördükleri kadının kalbini kırdı. Bu her şeyin bittiğine mi delaletti yoksa Zeyno olacakları fazla mı erken çağırıyordu.

"Rıdvan öldü… Bu durumda gerçeği öğrendiler."

"Hayır," diye yalan söyledi Cesur. "Arjin konuşacak fırsatı bulamadı."

Zeyno onu aptal yerine koyan kocasına sinirle güldü. "Ellerinde kanıtlar olan, ölümü göze alan şirret bir kadının fırsat kolladığına beni inandıramazsın!" diye çıkıştı. Yalanı bertaraf ettiği adamı sakinleştiğinde ise yalın sesiyle ikaz etti. "Bana ne zaman anlatacaksın olanları bilmiyorum ama umarım gerçekleri ilk senden duyarım Cesur."

Sezgiler yanıltmaz insanı, kopan felaketin sonrasını öğrenmeyeceğinden yüzde yüz emindi Zeyno. Saklamayı uygun gören kocasının yapacağı hata ikisine pahalıya patlayacaktı.

Hastaneye yakın bir otele vardılar. Valenin açtığı kapı sayesinde Cesur dikkatlice indi. Görünürde yaralı olduğuna dair hiçbir ibare yoktu ama Zeyno o kazağı çıkardığında koca bir sargının omzunu tamamıyla kapladığını biliyordu. Enkazı için kocasından içtenlikle özür dilemesi gerekti.

Kapısını açıp inmeye çalıştığında hemen dibinde Cesur'u bulunca

tebessüm etti.

"Küçük bir sıyrık, iyiyim..." diye ikna etti. Ağrısının katlanılamaz seviyede oluşuna dikkatini verirse oturur ağlardı. Ağrı kesicilerin çabuk geçen etkisi kendine verdiği zararı çok net hatırlatıyordu.

"Tut elimi Rozerin, tut."

"Peki ağam nasıl isterseniz!" diye boyun eğdi ve elini tutarak otele giriş yaptılar. Resepsiyonda beklemeden direkt asansör lobisine yürüdüler, önden ayarlanan otel macerası için kocasını tebrik etmeliydi. Kollukla ayakta durmaya, hele ki dağılmış yüzüyle insan içinde beklemeye pek hevesli değildi.

Asansöre tekrar bindiler ve yine yalnız kalmadılar. Onlarla beraber bir çift daha bindi. Önlerinde bekleyen sarmaş dolaş çiftin yalnızlarmış gibi sürekli öpüşüp koklaşmasını sıkkınlıkla izledi Zeyno.

"Benim minik kuşum yarın benimle gelecek mi?"

Adamın sessiz fısıltısını Cesur ve Zeyno duydu fakat ikisi de duymamış gibi yaptı. Yalnızca çıkan kat sayılarına baktılar.

"Sen istersin de minik kuşun seninle gelmez mi?"

Cesur'un nefesini bıkkınlıkla verdiğini işittiğinde önlerindeki çiftin yanlış anlamasından endişe duyduğu için kıkırtısını içine sakladı. Cesur gibi isim söylemekten öteye geçmeyen ruhsuz bir adama minik kuşum lakapları elbette fazla geliyordu.

İncelediği adama anlık bir gaflete düşerek minik kuşum dediğinin hayalini kurdu Zeyno. Kurduğu hayal Cesur gibi sevgi cimrisi bir adam olunca hayalden çıkıp kâbusa dönüştü.

Oysa malum çifte yakışıyor ve üzerlerinde emanet gibi durmuyordu.

Asansör dikkat etmediği ara katta durdu, yabancı çift indi. Kapının kapanmasını bekleyen Zeyno, katla ilişkileri kesildiğinde kocasına dehşet içinde baktı. "Allah'ım seninle şöyle olduğumuzu hayal ettim de tüm dünyam sarsıldı."

"Ulan ölürüm daha iyi!"

"Kınama Cesur ağa, kınama... Bir bakmışsın senin minik kuşun olmuşum."

Cesur, ağzında nahoş bir tat bırakmış gibi yüzünü ekşitti.

Odalarının bulunduğu katta duran asansörün kapıları iki yana açılınca el ele indiler. Odasının önüne varmadan yığılan adamları gördü. Koruma ordusuyla hayatını geçireceğini söyleyen kocası İstanbul için geçerli olacağını zanneden karısını detaylı bilgilendirmeliydi ki Zeyno gördüğü yerde afallamasındı.

"Biz gelmeden adamları yerleştirmişsin."

"Düşmanların çoğaldı Ruze... Tahmin edemeyeceğin kadar çok tazla düşmanın var artık."

Olay açığa çıkmışsa muhtemelen annesi, kız kardeşleri, Siyabend ve en acısı Bedo ağadan bahsediyordu. Cesur, anlatacakları için geç kalırsa Rozerin onu affetmeyecekti.

Korumanın kartla açtığı odanın kapısından içeri girdiler, arkalarından kapanan kapıya ikisi de dönmeden çift kişilik yatağa yürüdüler. Bugün yola çıkacakları için küçük bir oda seçmişti Cesur.

"Hemen çıkmam gerek. Kahvaltını güzelce yap. İlaçlarını al, sonra uyu."

Kaçırdığı ayrıntıyı çabucak dillendirdi. "Ablam burada olacak."

"Tamam, iyi dinlen öğlene kalmadan yolculuk yapacağız yine," diyerek yatağa yatırdı. "Bir şey olursa beni adamlardan ara."

Odadan çıkmaya hazırlanan kocasına seslendi. "Cesur ağa?"

"Evet, Rozerin?"

Mavi harelerini gözlerine dikerek, "Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu inatla. Diretmediği müddetçe kocası istediğini vermiyordu. "Bak son kez soruyorum. Dönüşü olmayan bir yola girmeyelim... Bunları yeni atlattık."

"Hayır, yok!" diye bir kez daha yalan söyledi ve kandırmayı başaramadığı karısını odada tek başına bıraktığı gibi çıkıp gitti. Korkulanlar olduğunda Zeyno ona son kez sorduğu anı hatırlatacaktı. Belki hatırlatacağı vakti bile bulamadan birinin kurşununa kurban gidecekti.

Sezgileri onu terk etmiyor, içindeki kemirgenleri harekete geçirerek tahtakuruları gibi tıkır tıkır içine işliyordu.

Tek başına kaldığı odaya ablasının ne zaman geleceğini merak etti; gelmeme ihtimalini göz önünde bulundurmaya cesaret edemedi çünkü kocası kimseye güvenmediğini söyleyerek karısını emanet etmişti.

Tam o anda kapı otomatik kartın sesiyle açıldı, ablası hastane odasındaki çantasıyla belirerek içeriye girdi. Gördüğü sureti sevgiyle gülümseyerek karşıladı, yanında olduğuna bir yanı hâlâ inanamıyordu. İnkâr etse kendine hakaret etmiş sayacaktı.

"Hâlâ yanımda olduğuna inanamıyorum. Rüyalarımda beni hep terk ediyordunuz. Bu günün geleceğini hayal etmeye utanıyordum. Umudumu yitirmiştim abla..."

Navin kırgın gözbebeklerini suçlayarak gözlerine dikti. "Sen bizi terk ettin!"

İç yanaklarını ısırmaktan ağzı kanlar içinde kalacaktı bu gidişle. Ablasının sözlerini esirgemeyeceğini kestirmişti nasıl olsa, her şeye ey-

vallah diyerek kabul edecekti. "Gerçekten öleceğim diye korktun mu?"

"Evet!" dedi soğuk, azarlar ses tonuyla. Tülbendini başından sıyırıp oturduğu berjerin kolçağına bıraktıktan sonra dirseklerini dizlerine yasladı, yüzünü avuç içlerine gömerek sabır diledi.

Gördüğü her suret, hatasını yüzüne acımasızca vuran bir tokat oluyordu.

Yanağının hâlâ sızladığını, elmacık kemiklerinin ağrısını giderek hissettirdiğini ablasından sakındı. Yüreğinin nasıl acıdığını vurmayı ne kadar çok istemediğini görmüştü Zeyno. "Ama bana sarılmadın..."

Yüzünü gömdüğü avucundan çekerek, kınayan bakışlarıyla hak ettiğini düşündüğü tepkisini sakınmadan verdi Navin. "Sana kızgınlığım geçmedi! Annem, babam, ağabeyim tam anlamıyla iyileşmediği sürece sana olan kızgınlığım geçmeyecek."

Kolunun acısını yok sayabildi ama sözlerinin tesiri öyle kuvvetliydi ki kaçamadı. "Ferman bana sarıldı..." diye paylaştı narin tebessümüyle. Ferman'ın ona sarılıp öptüğünü duysa inadını kırardı belki.

"Ağabeyini vurmasaydın sana hep sarılacaktı!"

"Ömür boyu buna sarılacağım," dedi gözlerini kapattığında. "Ferman bana sarıldı. Ağabeyim bana sarıldı... Eskisi gibi şefkatiyle beni öptü."

"Kendini vurmasaydın sarılmayacaktı!"

Yumduğu gözleri zehirden âlâ sözlerin etkisiyle açıldı, kırgın harelerini ablasına mıhladı. "Bana olan kızgınlığınız asla geçmeyecek o zaman... Sen de ağabeyin de çok tuhafsınız; bana bir şey olmasından korkuyorsunuz, bana geliyorsunuz ama ben sarılmak istedim diye sarılmıyor kızgınım diyorsunuz..."

Çelişen duyguları ve mantıkları onlar kadar Zeyno'ya da zarar veriyordu. "O zaman gelmenizin ne anlamı var? Kalbim daha çok kırılıyor Navin."

Acı gülümsemesi öfkeli çehresinde kısa sürdü. "Sen bizim kalbimizi kırmadın, paramparça ettin Zeyno!" diye çıkıştı. Sökün eden öfkesini kurutamadıkça Ferman sarılsın diye kalbine silah doğrultan kız kardeşini kaçınılmaz sona sürüklediği korkusu yaşıyordu. "Burada olmak istemiyordum. Hayır, burada olmam hâlâ yanlış, aileme ihanet ediyorum ama senden de kopamıyorum. Sana sırtımı dönmek cehenneme yürümek kadar zor. Sen benim bebeğimsin!"

"Çocuklar annelerini çok üzermiş," dedi Zeyno bakışlarını yaralı koluna indirdi. "Farkındayım."

"Kolundaki yanık nasıl oldu?"

Kolluğun altından görünen yanık izlerini nasıl seçmişti? Zeyno, onu pür dikkat incelediğini sorusundan sonra idrak etti. Omzunu silkerek önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirdi. "Mutfak kazası."

Navin bir daha konuşmadı. Camdan dışarıyı izledi, aslında konuşacakları çok şey vardı; nasıl karar verdiğini öğrenmek istiyordu bilhassa ne kadar süre düşünmüştü de kaçışı kabul etmişti? Ailesini silecek kadar çok mu sevmişti bu adamı, hoş sevmeseydi siler miydi? Yine de sormak istiyordu işte, o süreçte Zeyno nasıl bir ruh hâlindeydi?

"Sanki benden saklanan bir şey varmış gibi... Kıyametler kopmuş gibi ve sen onun için gelmişsin gibi..." ihtimaller zinciri öfkeyle küfrettirdi kadını. "Ah salak kafam! Kendimi vuracak zamanı mı buldum!"

Navin, yakalanmışlar gibi bocalayarak yüzünü ekşitti. "Hep sorun çıkartıyorsun zaten, isyan etmek yerine iyileşmeye çalış. En azından senin için çabalayan bir adam var. Onun hatırına yap."

"Allah'ın gücüne gitmesin Navin... Son günlerde hep isyan ettim, ölmek için gün saydım sonra toparlandım işte. Kendime bir yol aradım."

Navin anlamış gibi kafasını ağır ağır salladı. "O yol Cesur'un kalbine mi gidiyor?"

Gözlerini kırpıştırarak onayladı. Şu anki tek çabası Cesur'un kalbinde bir yer bulmaktı fakat öyle zordu ki. Kocası ona dokunabilir, elinden tutup herkesi karşısına alabilirdi; almayacağı tek yer kalbiydi, sevdiğim kadın bu diyerek göğsünü gere gere gezmezdi.

İtiraf etmeliydi ki Zeyno iyi sıyırmıştı. "Yine iyi tutmuşsun... İftira attığın hâlde elinden tutuyor ve bunca olaya kafa tutuyor. Hayret ediyorum Cesur'a. Ben olsam sana tekmeyi atmıştım!" annesiyle Zeyno'yu konuştuğunda da söylemişti Navin. Cesur'a kızını korudukları için hayat borçlulardı.

"Bu adamın merhametine sakın ihanet etme Zeyno..."

"Ben ona ihanet etmem..."

"Umarım Zeyno."

İtimat duygusunu kaybettiği ablası ona güvenmediğini apaçık ilan ediyorken Cesur'un güvenmesini beklemek aptallıktı. Zeyno, bir daha kimsenin ona körü körüne inanmayacağı gerçeğiyle aydınlandı. Bu acı bir aydınlanmaydı...

Konuşmaya takati kalmadı ancak babasının, annesinin nasıl oldukları, düğünde karşılaştıklarında olanlardan bahsedip bahsetmediğini öğrenmek istiyordu. Gıyabında gelişen olaylardan haberdar olması gerektiğine inanıyordu.

Yadê Xanê'nin son durumu neydi? Canını hep sıkan Yusuf'u ve babasına düşkün Mert'i merak ediyordu. Büyümüş müydü? Bunca sürede neleri öğrenmişti? Halasının hayatını mahvettiği babasını az da olsa toparlayabilmiş miydi?

Fakat gerçeklerle yüzleşmekten korktuğu için sessiz kalmayı uygun gördü. Gerçekten kaçamazdı ama erteleyebilirdi. Üstelik Navin yeni gelmişti. Daha ilk günden sorularıyla onu kızdırmak istemiyordu.

Korkakça yaşamaktansa hakikatle sarsılmayı tercih etti.

"Kaçtığımı kimden duydun?"

Gözlerini açtığında Navin'in kıpırtısız onu izlediğini gördü.

"Sabahın körü eşim kalkmış, kaynanam odamıza gelmiş haberim yok. Beni uyandırdılar. Çok telaşlı görünüyordu. Bana Yadê Xanê biraz kötü sanırım tansiyonu düşmüş gidip görelim, dedi. Hazırlanmama bile izin vermeden evden çıktık. O zaman anladım ki olay tansiyon değil. Zaten bir gece önce sizdeydim. Ben evime döndüğümde Yadê sabahki hâlinden daha iyiydi."

Herkesle veda ettiği gün, ailesinin de mutluluğa veda ettiği gün olmuştu.

"Daha biz eve varmadan düzinelerce araba yanaşmış. Sokağın başındaydım Zeyno Hanım... Bizim sokağın en başında annemin çığlığı kulaklarımı doldurdu. Annem deli gibi çığlık atıp bana kızımı getirin, diyordu. Sana bir şey oldu sandım. Öldün sandım, bilmiyorum, bir yerden düştün, biri seni vurdu, kalbin durdu..." dedi gözleri hızla oynuyordu. Elleri hissettiği çaresizliği anlatır gibi titriyor, tutacak bir şey arıyordu.

"Sadece sana bir şey oldu sandım. Kalbim ağzımdan çıktı... Cenaze çıkmış gibi doluşan baba evime koştum," anlattıkça yaşadığı anları yaşıyor, gözyaşlarını tutamıyordu. "Bana Nezir Kılıçhan'ın kızı Zeyno, Cesur Kadıoğlu'na kaçtı, dediler. Sabahın altısı Yüksekova sokakları senin kaçışını konuşuyordu. On an dedim keşke ölüm haberini alsaydım! Bu kadar çok sarsılmazdım."

Hançeresinden kaçan hıçkırığa hâkim olamadı Zeyno, sağır olmayı yeğleyeceği sözleri Navin pervasızca zikrediyordu. Sanki ablası onları nasıl kırdığını patır patır söyledikleriyle göstermeye çalışıyordu. "Haklısın Rozerin Zeyno'ya ölüm yakışırdı," diye kabul etti. "Gerçi öldü de! Annen kızının cenaze namazını bile kılmış."

Navin onu küçümsercesine süzdü. "Sadece annen değil. Yadê Xanê de kıldı. Baban da kıldı. Sen evlendiğin gün biz senin cenaze namazını kıldık. İşte o gece babam... Babam felç geçirdi."

Çenesine doğru yol alan yaşları sağlam eliyle gizlice sildi. Navin gözyaşlarına itimat etmeyecek kadar güvenini yıkmıştı. Söyleyeceği bir laf ittiği intiharı yeniden göğüslemesine sebep olurdu.

"Ferman eve geldi..." dedi, gözleri bir noktaya kenetlenmiş, acı çeker gibi büyüyüp küçülüyordu. "Perişandı ağabeyim... Direkt odasına girdi. Silahı kafasına dayadı, canına kıyacaktı. Babam yetiş..."

Zeyno can havliyle bağırdı. "Navin yeter!"

Bağırışının etkisiyle girdiği acı hatıralardan sıçrayarak uyandı Navin. Ne yaptığını anlaması uzun sürmüştü. Gözyaşlarını silerek kardeşini azarladı. "Cevabını duymaktan korktuğun soruları sorma bir daha!"

Ablası mı çok acımasızdı yoksa Zeyno'nun yaşattıkları mı? Çözemedi...

İkisi perdeleri çekilmiş pencereden bakmaya başladılar. Yağmur damlalarının ıslattığı camın ardındaki kurşuni rengi göğü izlerken derin derin iç çektiler. Aynı acıya ağlıyorlardı sanki.

"Bana küçükken hep şey derdin, *'Abla yağmur yağınca acılar da geçer mi?'*" göğsünü ağrıtan kederi nefesine saklayarak üfledi. "Geçmiyormuş be Zeyno..."

"Geçmeyecek de..." diye fısıldadı Zeyno. Yağmurun üzerine yağdığı zaman acılarını alıp götürdüğünü düşündüğü masum çocukluğundan, kaç yaşına gelirse gelsin ölmeyen acının dirilttiği ve yaşamak olduğunu öğrendiği tecrübeli ve suçlu bir kadına evirilmişti.

Odanın kapısı tıklatıldı, Navin işittiği sesle ayaklandı. İçeriye giren hemşireyi görünce Zeyno ablasının gideceğini anladı. Çok fazla kalmayacağını zaten başında söylemişti. Diliyordu ki ablası daha uzun süre yanında kalacak, konuşmasalar da varlığıyla güç verecekti.

"Gidecek misin hemen?" diye sordu ürkekçe.

"Evet, mecburum. Yol uzun."

Zeyno uzandığı yerden kalkmaya çalıştı ama ablası izin vermedi. "Tekrar gelecek misin?"

"Duruma göre," diye geleceğine dair açık kapı bırakarak kız kardeşine yaklaştı. Uzanıp saçlarına dudaklarını bastırırken kokusunu içine çekti. Zeyno ne yaparsa yapsın Navin uzak kalamadı. Kendisine yinelerek kırgın olduğu kız kardeşine koştu.

"Cesur ne derse onu yap, kendini de yorma. Tekrar gelmeye çalışacağım," dedikten sonra gelen hemşireyi alarak kapı eşiğinde fısıldaştılar. Zeyno yalnızca arkasından bakakaldı. Ona birazcık sarılamaz mıydı? Zeyno da onu öpmek istemişti.

Ablası ona son kez baktı; kırgın, özlem dolu ve şefkatliydi bakışları.

Zeyno'nun hayal ettiği gibi severek izliyordu. Navin onu tamamıyla silmemişti. Kapıdan kaybolan ablasının gidişi canını yakınca boğazına kadar çıkan ağlama istediğini bastırarak kafasını çevirdi ve pencereden dışarıyı tekrar izlemeye başladı.

Büyümüştü ama bugün yağmurun altına girse acısı geçer miydi? Neden Navin'i bir daha görmeyecekmiş gibi hissediyordu?

"Rozerin Hanım?"

Seslenen hemşireye döndü, elinde tuttuğu telefonu ona uzattığını görünce kaşlarını yıktı. Ne zaman geldiğini anlamadığı bir kadın daha yanında bulunuyordu.

"Bu telefon size."

"Siz de kimsiniz?" diye sordu tersleyerek. Garipliği çabucak sezdi.

Hemşire aceleyle telefonu eline tutuşturdu. "Tarık Bey bizi gönderdi. Acil konuşmanız gerek. Lütfen... Yoksa ben de tehlikeye girerim."

"Hayda..." tepkisiyle söylendi. Bu adam laftan anlamıyor muydu? Eline tutuşturulan telefonu kulağına götürdü. "Sana buluşmayacağımızı söyledim Tarık!" diye homurdandı.

"Rozerin yaptıklarım tercihim değil ama o adamın vasiyeti. Yerine getirmediğim sürece içim rahat etmeyecek lütfen."

Sesi telaşlı çıkan Tarık, Zeyno'nun başına nasıl bir bela açtığını bilerek kendi paçasını bir vasiyetle kurtarmaya mı bakıyordu? "Beni tehlikeye atıyorsun. Senin o pislik arkadaşın için bir daha ölümü göze almam. Cesur'a ihanet etmem!"

"Rahmetlinin arkasından böyle konuşman çok acı. O son nefesi..."

Zeyno hâlâ Rumi'nin savunulmasına inanamıyordu. Gözlerini hınçla kapatıp açtı. "Kes sesini! O şerefsizle ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum! Beni tekrar ararsan bu iki kadını adamlara teslim ederim."

Yapmaktan asla çekinmeyecekti. Cesur'a ihanet etmeyecek, Rumi uğruna hayatını kaybeden kocasını kaybetmeyecekti. Cesur onu affetmek için her yolu deniyorken hem de!

"Gelirsen eğer seni Arjin'e kimin ispiyonladığını söylerim. Eminim bunu beklemiyorsundur."

Kaşlarını öyle bir çattı ki alnına nükseden sancıyla sersemledi. Ayakta bekleyen iki kadının korku dolu gözleri Tarık'ın son söyledikleri kadar ilgi çekiciydi.

"Anlamadım?"

"Hayatında en çok değer verdiğin kişi seni Arjin'e ispiyonladı. On beş dakika içinde mezarlıkta ol, aşağıda araba seni bekliyor. Çarşafı giy çık."

"Beni Arjin'e ispiyonlayan her kimse bunu telefonda da söyleyebilirsin Tarık. Sana gelmeyeceğim diyorum."

"Hayatın boyunca sana ihanet edenin kim olduğunu arar durur asla bulamazsın. Çünkü o hâlâ senin yanında."

Sersemleyen kadın, sözlerinin aldatmacadan ibaret olduğuna inanmak istiyordu. Tarık'ı ne kadar tanıyordu ki söyleyeceklerine güvenecekti.

"Yanındaki görevli onları iki dakikalığına yan odaya çekecek, sen de bu sırada kaçacaksın. Söz veriyorum hiç kimse öğrenmeden seni tekrar odana getireceğim."

Zeyno gitmezse hayatı boyunca Arjin'in onu nasıl öğrendiğini bilmeyecek, hep bunun meramıyla yaşayacaktı. Eğer Tarık onu ikna etmek için yalan söylemiyorsa hayatında en çok değer verdiği kişinin ihanetini öğrenmiş olacaktı. Fakat iç sesi gidişinin sonunu getireceğini söylüyordu ve Zeyno bu defa gitmek istemiyordu.

"Cesur'a o ihaneti yapmam diyorum sana."

"Ben de sana senin hayatını mahveden insanın hâlâ yanında olduğunu söylüyorum. Onu durdurmazsan senin kadar Cesur'un da hayatını mahvedecek. Gelmelisin Rozerin, her şeyi öğrenmelisin."

Zeyno'dan sonra biri daha mı Cesur'un hayatını mahvedecekti? Tarık'a güvenmekten başka şansı yoktu. Bütün tehlikeleri göze alarak karar bul etti. "O ihanet eden kimse bunun için geleceğim. Eğer yakalanırsam yemin ederim seni vururum."

"İstediğin bu olsun yeter ki. Hazırlan!" direktifini verdikten sonra telefonu kapattı. Kabul ettiğini duyan otelin kat görevlisi yanında getirdiği poşetin içinden kara çarşafı çıkardı.

Yutkuna yutkuna hemşire yardımıyla çarşafını giyindi. "Görevliler beni çarşafla görürse biteriz, farkında mısınız?"

Kat görevlisi kesin ve emin bir tavırda cevap verdi. "Arka kapıdan çıkacağız. Kimse göremeyecek."

"Nasıl bir adam için kendinizi tehlikeye atıyorsunuz siz..." gelecek yanıtı duymak istemediğini belirterek yüzünü onlardan çevirdi. Yanında duran hemşire koluna dikkat etmesini söylerken otel görevlisi odadan çıktı. Mesaj attığında Zeyno ile hemşire odadan çıkacaktı.

Göğüs kafesini parçalayan kalp atışları yerinden çıkmaya can atıyordu sanki. Cesur'a yakalanmamayı dileyerek tehlikeli ve geri dönüşü olmayan bir yola giriyordu. Onu kim ispiyonlamış olabilirdi? Nasıl olur da şimdiye kadar ortaya çıkmazdı? Tarık'ın susmasının sebebi bu muydu? Zeyno aklını kurcalayan sorular yüzünden delirecekti.

"Tamam adamlar diğer odada, çıkalım."

Hemşirenin koşarak kapıya gidip yavaşça açtığını ve etrafı kolaçan ettiğini gördüğünde Zeyno yorgunlukla nefesini bıraktı. "Yemin ederim ki sana ihanet etmiyorum Cesur… Sadece gerçekleri öğrenmeye gidiyorum…"

Söylediklerini duyan hemşire oyalanmamasını söyleyerek çağırdı, beraber odadan çıktılar. Etrafına hiç bakmadı. Yaptığı tek şey önündeki kadını takip etmekti. Yangın merdiveninden indiler. Hemşirenin cebinden çıkarttığı anahtarlarla arka kapıyı açtığını görünce afalladı. Plan nizami bir seyirlikte tıkır tıkır işliyor, herkes bu anı bekliyormuş gibi üzerlerine düşen görevi yerine getiriyordu.

Arka kapının eşiğinde bir araba ve iki adam buldu. Arka kapısı açık araba gidişleri için çalışır hâlde bekliyordu.

"Sen de gelecek misin?" diye sordu hemşireye. Kocasının kimseye güvenmiyorum sözleri basbayağı doğruydu. Herkes ihanet etmek için fırsat kolluyordu.

"Evet, bir şey olursa yanınızda olacağım."

"Olacağı oldu… Adamlar odaya girdiğinde beni bulmazsa ne olacak? Neye güveniyorsun bu kadar?"

"Size sakinleştirici verdiğimi, rahatsız edilmemeniz için uyuyacağınızı söyledim. Cesur Bey'den komut almadan içeri giremezler zaten."

"Vay be… Her şeyi de düşünmüşsünüz!" diye istihzaya alarak güldü. "Kocam beni odada bulmazsa ne beni kurtarırsın ne kendini."

Hemşire cevap vermedi. Zeyno ile arabaya bindiler. Ne olur ne olmaz diye yüzünü örtecek siyah tülü de indirdi Zeyno. Tanıdık birinin çıkma ihtimali Cesur'a yakalanmama ihtimalinden daha yüksekti.

Beş dakikadan fazla kalmayacaktı. İspiyonlayan ismi öğrenecek ivedilikle otele geri dönecekti. Cesur dönmeden odasında olmalıydı. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Araba durduğunda Zeyno kafasını kaldırdı. Geldiklerini söyleyen şoförün sesiyle etrafına bakındı. Tülden görebildiği duvarların ardındaki mezarlıktı; *sükût ehlinin vadisi*... Hayatla savaşı bitmiş gömülerin, huzur mu huzursuzluk içinde mi uyuduklarının bilinmediği, insana geleceğin yer burası hakikatini hatırlatan, dünya telaşının son bulduğu tek mevziiydi.

Önden inen hemşire dikkatli bir şekilde Zeyno'nun arabadan inmesine yardımcı oldu. Mezarlığa doğru yürüdüler. Hemşire çantasından çıkarttığı şalı saçlarına örttükten sonra Zeyno ile paslanmış demir kapıyı geçtiler.

Büyük, küçük, âlim cahil, iyi kötü herkes buradaydı ve hepsi sessizdi. Hepsi ölümü fısıldıyordu Zeyno'ya. Uzaktan tanıdığı simayı görünce soluğu hızlandı. Bu tehlikeyi alnının akıyla atlatmalıydı bu yüzden Tarık'a oyalanmadan yetişmeliydi.

Zeyno, Tarık'ın tam karşısında durdu. Başında beklediği mezarın kime ait olduğunu anlamak için mermer taşına gözlerini çevirdi.

RUMİ GERİVAN
-20.08.2019-

Koskoca Rumi Gerivan ismi yüzüne tokat gibi çarpınca, mavi gözlerinin görüşünü buğulandıran yaşlar göz kapaklarına doldu. Soğuk havanın titrettiği bedeni, gıcırdayan dişleri kadar sinirlendiriyordu. Ya soğuk havaydı onu bu hâle getiren ya hesabını soramadığı adamın mezarı başında olmasıydı. Sorun her neyse Zeyno kendini iyi hissetmiyordu. Titreyen dizleri ağır gövdesini taşıyamıyordu.

O adamdan ölümüne nefret ettiğini düşünüyordu ama mezarını görmüşlükları bir yalana sığdırıp gitmişti…

Rumi ölmüştü değil mi? Bu adam onu ölümüne sevdiğini söylerken ölmüştü ve Zeyno neden bana yalan söyledin diyemiyordu. Bağıra çağıra mezarını kazıp bana neden yalan söyledin diyemiyordu.

Gözleri ölüm tarihinin üzerinde defalarca kez gezindi. Rumi Gerivan, Cesur Kadıoğlu ile dinî nikâhının kıyıldığı gece ölmüştü… Öldürülmüştü!

"Şükür geldin!"

Tarık'ın sesini duymadı. Gözleri yalnızca mezar taşındaydı.

"İnsan buraya gelmeyene kadar öldüğüne inanmıyor. Ama orada ölen gerçekten Rumi Gerivan!"

Zeyno inen her bir gözyaşına küfrederek anında sildi. İhanetiyle kök söktüren bir adam için gözyaşı dökmeyecek, onun için üzülmeyecekti. Omuzlarını dik tutarak Tarık'a döndü. "Evet, çabuk konuş, gideceğim."

Telaşını doğal karşılayan Tarık, ellerini montunun ceplerine sıkıştırırken gerginliğini saklamak için mücadele ediyor, ifadesini yakalayan Zeyno'ya rağmen yakalanmamış gibi mücadelesini sürdürüyordu.

"Sana anlatacaklarımın hiçbirinde yalan yok. Bunca insan şahidimiz olsun ki anlatacaklarımda tek bir yalan yok. O yüzden sözümü sakın kesme. Ben susana kadar hiçbir şey deme. Cesur ağa için seni fazla tutmayacağım."

Zeyno, kabul ettiğini belirterek başını salladı.

"Rumi'nin sana olan aşkından bahsetmek istemiyorum. Senin yanı-

na gelen adam gerçekti ve seni ölümüne seviyordu. Düşündüğün gibi nişan gerçekleşmedi. Seni adınız çıkmasın diye gizlice istemeye geldiklerinde ailen Rumi'yi kabul etmedi. Çünkü Gerivan ailesiyle akraba olmak istemiyorlardı. Rumi'nin ailesinin sana iyi bakmayacaklarını düşündüler. Aslında Ferman kabul etmişti ama baban istemediği için de Ferman da bildiği vardır dedi ve kabul etmedi. Sonra Rıdvan'ın toz ve silah kaçakçılığı işine girdiğini öğrendiler. Yarın Rumi'yi de o işe katmasından korktu ailen."

Babası kızını bir beladan kurtarmıştı ama kızı, babasına ihanet etmekten asla çekinmemişti. Nefret ve öfke kadının çehresine yansıdı, güçlü ve sarsılmaz duruşunu Tarık ile izlediğini bildiği *–umut ettiği–* Rumi'ye sergilemekten kaçınmadı.

"Sonra Rumi'nin ailesi evlenemeyeceğinizi anlayınca Rıdvan'ın ortağı İbrahim Barbaros'un kızıyla evlendirmeye karar verdiler. Hem işlerini büyüteceklerdi hem de dostluklarını… Rumi kabul etmedi, günlerce evine gitmedi ama ailesi durmadı. Babası isteyeceğini çünkü Ferman'ın evliliğinize müsaade etmeyeceğini söyledi."

Zeyno, isteme olayının arka yüzünü bilmiyordu. Sabırla anlatacaklarını dinledi. Sonra tek bir cümleyle her şeyi bitirecekti. Çünkü onu ihanet bitirmişti.

Tarık, anlattıklarının kadına etki etmediğini fark ederek üzüldü. "Rumi yine kabul etmedi ve Ferman ile konuşmak istediğini söyledi. Bir buluşma ayarlandı. Ağabeyin ve Rumi buluştu, konuştular. Ağabeyin evliliği kabul etmeyeceğini söyledi. Rumi kararı sana bırakmasını istedi. Ferman ise Rıdvan'ın gerçeklerini Rumi'nin yüzüne vurarak, ailesinden uzak durmasını yoksa illegal işleri polise bildireceğini ve ailesini dağıtacağını söyledi. Rumi o zaman geri çekilmek zorunda kaldı ama yine senden uzak durmadı. Çünkü senden uzak duramıyordu."

Gözleri Rumi'nin mezarına kaydı, ardından tekrar Zeyno'ya baktı.

Ferman o zaman toz işinde ve silah kaçaklığıyla insan hayatını ticarete döktüklerini söylese Zeyno, Rumi'den vazgeçecek miydi? Bu soruyu kendine sorması bile hataydı. Ağabeyi nişanlı olduğunu söylediği hâlde Zeyno ona itimat etmeyip Rumi'nin bir sözüne kanmıştı.

Tarık'ın anlattıklarına kaçırmadan kulak verdi. Karanlıkta kalan her bilgi, sakladığı öfkesini aydınlığa çıkarıyor ama Rumi'nin haklı olduğuna dair bir ize rastlayamadığından kadını çileden çıkarıyordu.

"Babası son bir şans vermişti ona. Eğer Ferman açık bir kapı bırakırsa Arjin'i istemekten vazgeçeceklerdi ama kesin bir dille hayır derse o zaman Arjin'i isteyeceğini söyledi. Rumi ağabeyini ikna edemedi ve

Gerivan ailesi Arjin Barbaros'u istemeye gitti. Rumi o gün Hakkâri'de bile durmadı. Ne nişanında kaldı ne de Arjin'i gördü. Bir gün olsun ne o kadınla konuştu ne de görüştü. Böyle yaparsa Arjin'in vazgeçeceğini düşündü. Fakat Barbaros ailesi de Gerivan ailesiyle akraba olup işlerini büyütmek istiyorlardı. Bu bölgenin en güçlü ailesi olmak istiyorlardı. Çünkü işleri büyürse daha çok tanınacaklardı ve önleri açılacaktı."

Zeyno sarsıldığını kabul etmedi. Berbat bir iş evliliği için zemin kurulmuştu. Duydukları midesini bulandırdı. Ferman'ın onları anlatırkenki tiksintisi, Cesur'un, Arjin'in ailesi leş gibi derken ki tiksintisi gibiydi. Boyuna bokun içindelerdi.

Ama Rumi bu boktan kaçmıştı.

Zeyno kilit soruyu yönlendirdi. "Nişanlandığı gece neredeydi?"

Tarık sorusuna sıcak ifadesiyle gülümsedi. "Sizin evin oradaydı. Sana pencereye çık ve yıldızları izle, orada seni göreceğim demişti. Sen pencereye çıktığında Rumi seni izledi. Nişandan birkaç gün sonra evliliği hızlandırmak istediler. O zaman Arjin seni bilmiyordu. Ta ki o kişi seni ona anlatana kadar. Ta ki o kişi kaçacağınızı söyleyene kadar."

Kaçacaklarını kim biliyordu? Kim gizli sandıkları kaçışlarını sırra basmayıp Arjin gibi bir kadına kasten ilan etmişti. Zeyno, gözlerini tehlikeyle kıstı. "Kim o?"

"Sırası gelecek…" dediğinde tekrar Rumi'nin mezarına baktı ve huzurla tebessüm etti. Sanki dostuna vasiyetini yerine getirdim artık huzura erebilirsin der gibiydi.

"Kaçacağınızı Rumi'nin ailesi de öğrendi. Rumi'nin babası senin ailenle karşı karşıya gelmemek için oğlunu durdurmaya çalıştı ama başaramadı. Kendi ailesini de senin için sildi Rumi. Sana geleceği gece yakalandı. Sen Cesur'a yakalandığın gece Rumi de ağabeyi ve kuzeni tarafından yakalandı. Onu bayıltıp götürdüler."

Ona gelmediğini sandığı kaçış gecesi, Rumi'nin hayatını etkileyen ilk neden olmuştu ve Zeyno'nun yaşamını bitiren ilk darbe sayılmıştı.

Tarık, kuru öksürüğünün ardından sakince devam etti. "Rumi'yi bir yere götürdüler, beni başında uyardığı için devamlı Rıdvan'ı takip ediyordum. İzlerini sürdüm ve Hakkâri'de merkezin dışına çıkıp terk edilmiş küçük bir köye sakladıkları Rumi'yi buldum. Ama her şey için geç kaldık çünkü senden çok uzaktaydık. Yeniden bir plan oluşturduk, senin evleneceğini bilmediğimiz ama Hasan ağanın evinde tutsak olduğunu öğrendiğimiz o gece Rumi seni tekrar kaçırmaya geldi. Ama Ferman onları öldürmekle tehdit ettiği için kuzeni tarafından bir kere daha yakalandı ve bu sefer vuruldu. Rumi'yi vuran kişi bizzat kuzeni

Ekrem idi."

Cesur'u suçlamıştı Zeyno. Rumi'yi öldürenin o olduğunu düşünerek kocasını zan altında bırakmıştı hem de böyle çirkin bir suçlamayla.

Mezarına bakmadan, yaralı koluyla işaret etti. "Bana yalan söyledi. Nişanlı değilim, dedi."

Tarık öfkesini anlıyordu. Tepkilerini doğal karşılayarak her şeyi sakince anlatıyordu. "Çünkü o zaman daha nişanlanmamışlardı. Babası Ferman'a onu evlendireceğini ve yakında nişanı olacağını söylemişti. Ama Rumi nişanlanmayacağını, nişan olduğu vakit tekrar bozacağını söylemişti. Arjin'i hiçbir zaman sevmedi ve istemedi. Seni kaçıracak ve sevdiği kadını alacaktı."

Zeyno'nun gözleri bakmayı istemediği mezar taşına takıldı. Beyni çatlayacakmış gibi oldu. Çirkin sürecin en çok zarar verdiği insandı Zeyno. Dönen her dolaptan habersiz lunaparkta atlıkarıncaya binmeyi bekleyen heyecanlı bir çocuk gibi Rumi'yi beklemişti.

"Tarık ben nişanlı adama kaçan ahlaksız bir Kılıçhan olarak anılıyorum. Kimse bu anlattıklarına bakmaz. Rumi bana geldiğinde nişanlı değil miydi?" diye sordu tekrar ona döndüğünde. Yüz ifadesi değişmiş, rengi soluklaşmıştı. "Başka bir kadınla zor da olsa nişanlı olan bir adama kaçacağımı nasıl düşündü? Kabul etmeyeceğimi bildiği için benden sakladı. Çünkü ben onu uyardım, bana sakın ihanet etme dedim. Rumi o nişana zorlandıysa bile bana ihanet etti. Anlattıklarının hükmü yok. Her şey için çok geç ve ben bir çukura düştüm."

Düştüğün tek çukur bu değil, sözlerinin sirayet ettiği soluk çehresi Zeyno'yu içten içe ürküttü. Sağlam ve dimdik durmak görünürde kolaydı ama Zeyno dayanıksız bir ev gibi yıkılmak üzereydi.

"Onu affetmek veya affetmemek sana kalmış. Ben üzerime düşen vazifeyi yerine getireceğim. Telefonda söylediğim gibi sana ihanet eden ve tüm bunlara sebep olan bir isimdi. O da kendince doğrusunu yaptığını düşünüyordu ama asıl savaşı başlatan oydu."

"Kim!" diye sordu zuhur eden kinle. Mavi gözlerini Rumi'nin mezar taşına kaydı. Ona bu ihaneti yapan kimdi? En sevdiği insan, bunca insanın sonu getirmeyi nasıl başarmıştı?

"Ela Bakan! En yakın arkadaşın Ela seni Arjin'e anlatan isim."

Zeyno öyle bir hızla kafasını adama çevirdi ki az kalsın boynunu kırma tehlikesi geçirdi. Duyduğu isim gözlerini yuvalarından çıkaracak kadar büyüterek kadına bitmez tükenmez ıstıraplar yaşattı.

Bu inanılması güç bir şeydi. Bu palavraydı. Kafasını hiddetle iki yana salladı ve inkâr etmeye hazır hâlde adama hesap sordu. "Bu yalan

Tarık."

Tarık gerçekçi ve kendinden emindi. "Sana ölüler huzurunda asla yalan söylemeyeceğimi en başından belirttim Rozerin."

Zeyno inkâra devam etti. Yıkılmasına neden olan isim ömrünü neredeyse bağışlayacağı tek dostu Ela olamazdı. Ela böyle bir şey yapması durumunda başına neler geleceğini kestirebilen bir kadındı. "İmkânı yok. Ela bunu yapmaz."

Kimlerle konuşuyordu Tarık. "Rumi ile mesajları da var," dedi, rahatlığı huzursuzluğa dönüşüyor, inanmayan kadının yok hükmünde söyledi gerçekleri anlatmanın ne denli zor olduğunu bir kez daha anlıyordu.

"Rumi sana söylemek istiyordu Rozerin. Aranızın bozulmasından korktuğu için siz kaçtıktan sonra söyleyecekti. Hatta Rumi sana hiç kimseye kaçacağımızı söyleme demişti. Ela'ya bile anlatmanı istememişti."

Zeyno o günleri hatırladı; Rumi onu Ela konusunda kesin bir tavırla uyarmıştı. "Ela bana ihanet etmez. Hayır, sana inanmıyorum. Nişanı benden saklayan ve beni kandırarak hayatımı mahveden dostun gibi bıçak çekmez!" diye kükredi Zeyno.

Sükûtun ütrediği mezarlıkta dirinin acılı sesi yükseldi.

"Hepiniz yalancısınız! Hepiniz dalaverelerle iş çeviriyorsunuz! Hepiniz iğrençsiniz!" Kandırdığına inandığı Tarık'ın üzerine yürüdü. "Ela bana bunu yapmaz. O hep yanımdaydı."

Fenalaşmaya yüz tutan Zeyno'ya hazmedemediği gerçeği ısrarla dile getirdi Tarık. "Kuşkun olmasın ki yaptı! Arjin'e söylerse Rumi ile nişanını atar sandı ama aksine Arjin sana karşı daha çok hırslandı. Çünkü Rumi'nin nişanına katılmaması kanına dokundu. Rumi onu hiç görmediği için sana bilendi."

Zeyno, iç karanlığa gömülen saklı ihanetlerin bir gün ortaya çıkacağını biliyordu. Fakat o günün olan bitenlerden sonra gelmesini hazmedemiyordu. Bir ölünün hakkını savunamayacağı dünyada, dirinin lafıyla hareket etmek ve ona inanmak zorunda kalıyordu.

Yaşadığı her şeyin bir rüya olmasını dileyen aciz hâline büründü. Hayatı boyunca kendisinden çok güvendiği insan ona ihanet etmişti. Kaçacaklarını bilen tek dostuydu ve o dost dediği kadından sırtına hançeri yemişti.

Gerçeği kabullendi, kendinden beklenmeyecek kuvvette bir acıyla feryat etti.

"Ela bana ihanet etmezdi!"

Feryadını kaldıramayan Tarık sarsılarak bir adım geriledi.

"Rozerin!"

Feryadının ardından korkunç bir ses mezarlıkta gümbür gümbür inledi, yakalanmayacaklarını zanneden Zeyno ve Tarık sıçrayarak arkalarına döndüler. Hiddeti kan donduran Cesur Kadıoğlu'nu karşılarında gördüler.

Çığlık atarak bir adım geriledi Zeyno. Kendi eliyle kurduğu zemini yıkan sayısız aptaldan biri gibi hissetti. Boşluğa bakar gibi kocasını seyrediyordu. Ela'nın sarsıcı ihaneti, Rumi'nin mazide kalan gerçekleri onları buraya kadar taşımıştı. Başının döndüğünü hissediyor, tutunacağı eli aramayı akıl edemiyordu. Yaşlı gözleri gördüğü adamın gerçekliğinden şüphe duyuyordu.

Koca mezarlık onu yutuyordu sanki. Ölüme çağıran ürkütücü sesleri işitti. O anda gerçekliğinden şüphe ettiği kocasını yeniden gördü kadın. "Cesur..." diye inledi gözyaşlarıyla.

Cesur yutkunamadı. "Bana ihanet etme demiştim Rozerin!"

Hançeresinden kopan haykırış, hayal kırıklığının sindiği sert çehresinde, ölümü ensesinde hissettiren bir sezgiyi çağrıştırdı. Ölüler arasında diri kalmaya mecali kalmadı Zeyno'nun.

İhanet edenin kim olduğunu öğrenmek için bir adamın sözlerinin peşine düşmüştü ve hayatını yaktığı adamı bir kere daha en derininden bencilce sarsmıştı.

Zeyno hâlâ bencildi!

"Cesur..." diye zikretti adını mücrim gibi titreyerek. Susmasını isteyen kocasının elini kaldırması yetersizdi, hayal kırıklığını hak etmediğini bilmesi gerekiyordu. "Cesur... Yemin ederim düşündüğün gibi değil..." diye izah etti yarım yamalak. Gitmesinden korktuğu adama soluksuz adımlarla koştu. Hayal kırıklığının parçaladığı gözleriyle onu yıkan Cesur koşuşunu bir bakışıyla durdurdu. "Rumi'ye gelmedim... Gerçeği öğrenmeye..."

Savunmasını verdiği emirle bir çırpıda kesti Cesur. "Üçünü de götürün!"

Sırtını karısına çevirdi ve geldiği yolu uzun adımlarla giderek mezarlıktan çıktı, bu esnada emri yağdırdığı adamları harekete geçti. Sessiz sessiz ağlayan hemşirenin ölüm korkusu sarmış soluk benziyle, itiraz etmeden götürülmesine müsaade etmesini kısacık anda izledi. Arabada ona yakalanmayacaklarına dair güvence veren hemşireden zerre eser yoktu. Cesur'u oyuna getirebileceklerini nasıl düşünürlerdi? Dahası Zeyno bu oltaya nasıl takılmıştı?

Kaşları çatık adamların ona yaklaştığını görünce bağırarak reddetti ve arkasına bir daha bakmayan kocasının peşine düştü. Üzerindeki kara çarşaf koşuşunu öyle zorluyordu ki belinde düşmesini engelleyen bağları çözerek, kafasını saran lastikli kumaşla beraber ayağının ucunda yığılmasına müsaade etti.

Cesur'a odaklanmaktan hareket ettirmemesi gereken kolunun dikişlerini patlatmıştı. Kanayan yaranın ağrısı kalbini ağrıttı fakat Zeyno kendiyle ilgilenemeyecek durumdaydı.

Kapı dışında yetiştiği adamın geniş sırtına bağırdı. "Böyle gidemezsin!"

Hışmıyla yüzüne dönen kocasının tehlikeli çehresinde gördüğü ölümcül ifade kadını sarsarak geriledi. Cesur'u hafife almakla ettiği aptallık, ona ihanet etmek aptallığıyla yarışıyordu.

Cesur Kadıoğlu hiç konuşmadı.

"Yine o hatayı yapma!" diye uyardı. Geçmişi hatırlatan ağlamaklı sesi, kendini kanıtlamak için direnen ifadesini kırıyordu. "Beni yakaladığında da dinlemedin. Şimdi de dinlemeden gidiyorsun."

"Cevabımı, kaçtığı adamın mezarı başında gördüğüm kadın verdi. Yeterli değil mi?" diye sordu, küçümseyici ifadesi ona buzdan soğuk, kılıçtan daha keskin nefretiyle yaklaşan eski Cesur'u anımsattı.

"Değil!" diye isyan etti, Zeyno tuttuğu tüm ipleri kendi elleriyle kesti. "Bana yalan söyledin... Sen de beni kandırdın... Senin orada yatan adamdan ne farkın var?"

"Kes lan sesini!" diye ikaz etti üzerine yürüyerek. Şahadet parmağını kadına tehditle salladı. "Beni o itle kıyaslama sakın, seni pişman ederim."

Zeyno tehditlerle üzerine yürüyen, hatasını görmeyerek onları bu defa istenmeyen sona yaklaştıran kocasının kusurlarını affetmedi. "Beni ihanetle suçlayamazsın!" diye bağnazca düşüncesini kati iradesiyle reddetti. "Rumi'nin bana geldiğini sakladın, benim yüzümden öldüğünü sakladın, her şeyi saklayıp aptal yerine koydun."

Cesur Kadıoğlu'nun nutku tutuldu. Hayretle kıstığı gözlerini karısına indirerek, "Nişanlı bir adamın seni kaçırmasına engel olduğum için mi seni aptal yerine koyuyorum?" diye sordu sersemce. Ses tınısındaki bariz hayal kırıklığı hazmedilemeyecek kadar büyüktü.

Her yüzleşmede biraz daha yıkılıyorlardı. Zeyno, canından koparan sözlerle işkencesini sürdüren kocasını dehşet içinde izledi. Nasıl böyle bir neticeye varabilmişti? Nasıl Zeyno'nun anlatmak istediğinin önüne geçerdi?

Mezarlığın olduğu sokakta bir hengâme koptu. Kulağını tırmalayan arabaların tekerleğinden yükselen tiz sesler, Cesur Kadıoğlu'nun arkasındaki adamların silahlarını çekmesine neden oldu.

Baskın yemişlerdi.

Sokağın her iki başından onları kıskacı altına alan arabalara doğrulttukları silahlar Cesur'un, "Silahları indirin!" emriyle indirildi. Kocası baskın yapanın kim olduğunu biliyordu.

Tahminden ziyade kim olduğunu öngörebiliyordu Zeyno. Gerçekler bir gün ortaya çıktığında canını almak için nefesi kadar yakınında duracak Zerda Kadıoğlu idi gelen...

Başını usulca hissettiği sağ tarafına çevirdi. Zerda'nın ruhunu titreten varlığı, görmeyen gözlere dahi işkence çektirebilir büyüklükteydi. Zeyno, ölüme davet eden Zerda Kadıoğlu ile göz göze geldi. Gel, diyordu...

Kalıp Zerda ile savaşabilir, onun varlığını hiçe sayabilirdi ama bu kayıpları getirirdi. Sebep olacağı çok canı yakabilirdi. Cesur'u kaybettikten sonra göze alamadı. Gel çağrısına boyun eğdi.

Rozerin Zeyno Kadıoğlu ölüm çağrısını resmen onayladı.

Sessizliğini hiç bozmayan, hayal kırıklığının parçaladığı ela menevişlerini üzerinden ayırmayan kocasının dibine kadar girdi. Sağlam kolu son kez yapmak istediği vedası için yaraladığı sağ omzundan parmaklarına kadar şefkatli bir dokunuşla indi. Sağ başparmağını usulca okşadı ve parmaklarına indirdiği gözlerini gözlerine doğru kaydırdı.

"Hakkını helal et ağam," dedi, ağam derkenki yakıcı tınısıyla kocasının yüreğini son kez yaktı. "Benim hakkım sana helaldir!"

Parmağını parmağından kopardı ve arkasına bir daha bakmamak üzere ölümün kucağına korkusuz adımlarla ağır ağır yürüdü.

Yolun sonu Zeyno'ya geç de olsa göründü...

- Takip Edin -